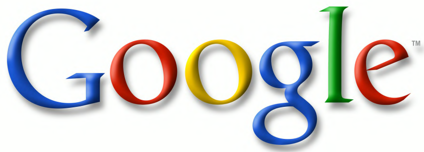
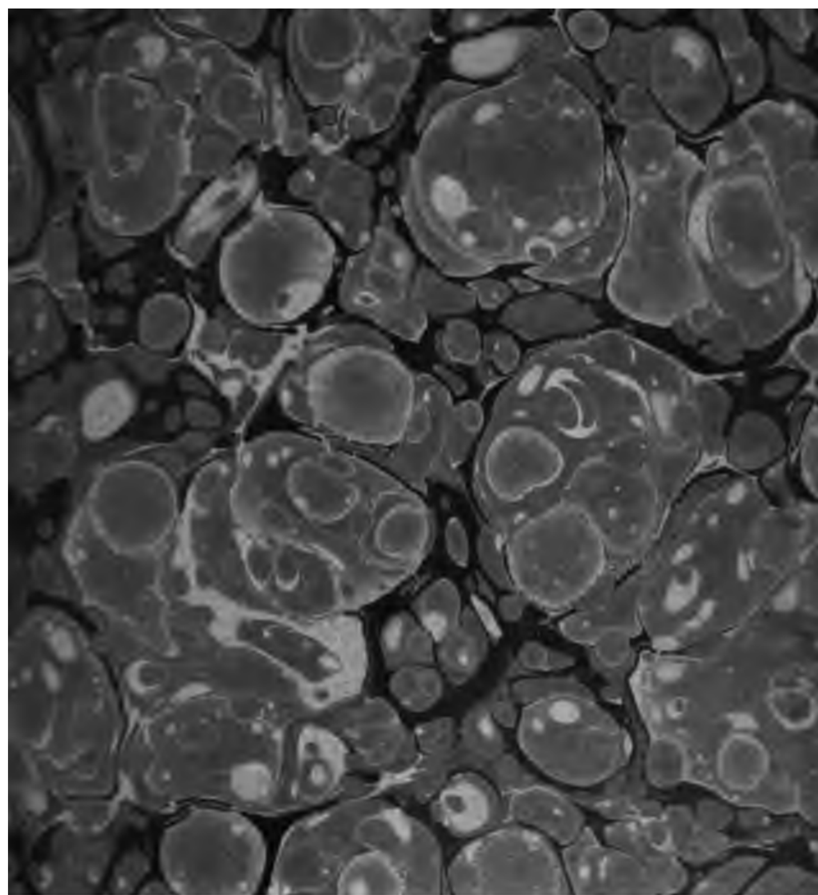
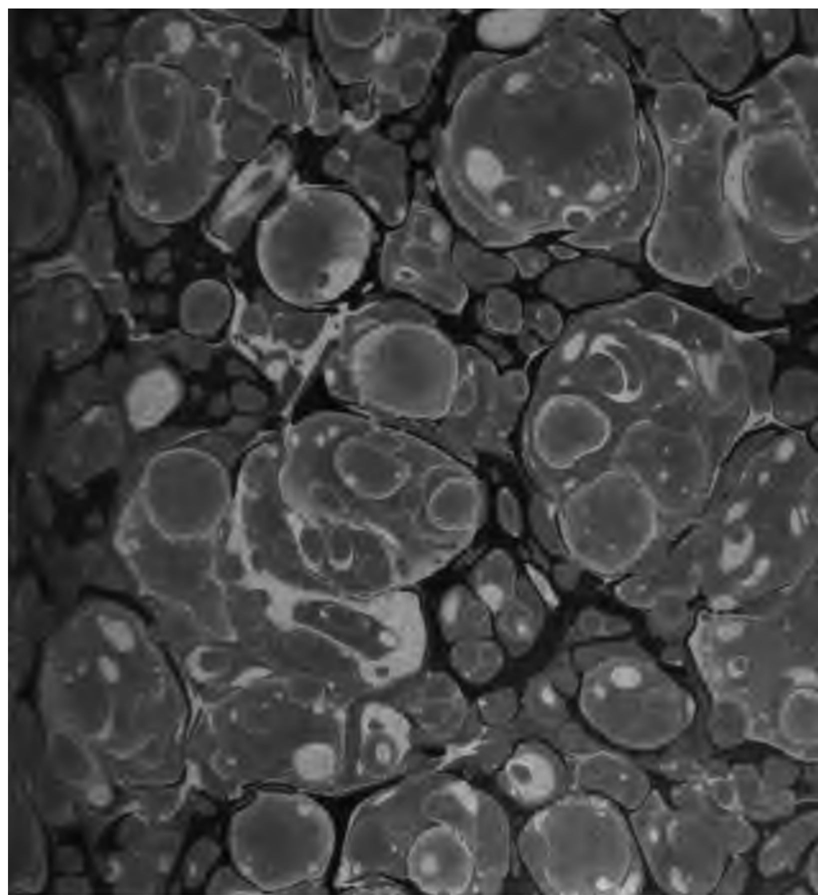






APOLLONII RHODII
ARGONAUTICA

EX RECENSIONE

ET CUM NOTIS

RICH. FR. PHIL. BRUNCKII

EDITIO NOVA

AUCTIOR ET CORRECTIOR

ACCEDUNT SCHOLIA GRAECA

EX

CODICE BIBLIOTH. IMPERIAL. PARIS.

NUNC PRIMUM EVULGATA.

TOMUS I.

LIPSIAE, APUD GERH. FLEISCHER JUN.

1810.

LECTORI

S. D.

RICH. FR. PHIL. BRUNCK.

AD APOLLONIUM, quem jamdudum seposueram, quid me, alia molientem, inopinato retraxerit, lectoris scire non interest. Edendi hujus Poëtae publico literarum bono consilium a me susceptum fuisse, qui me norunt, facile sibi persuadebunt.

E plurimis qui post Homerum Epico carmini scribendo ingenium applicuere, solius Apollonii integrum ad nos pervenit opus ARGONAUTICORUM, eo saltem nomine, sed et alias praeclaras ob dotes, idonei editoris curâ dignissimum. Neglectum quidem non fuit omnino, quum illius septem prodierint editiones: Florentina, Aldina, Parisina, Brubachii, Basileensis, Stephani et Hoelzlini. Sed illotis adeo manibus semper contrectatum fuit, ut collecto per longam barbariem squalore ad hunc usque diem infuscatum remanserit. Sunt enim editiones illae omnes mendosissimae. Literatorum paucis primam videre contigit, quae rarissima est. Rarior est etiam Aldina: nec facile obvia Parisina, quae prioribus accuratior est, et e scripto codice passim emen-

data. Francofurtana Brubachii Aldinam expressit, sublatis aliquot operarum erroribus: utramque Basileensis. Parisinam fere secutus est Stephanus, adsumtis e Florentina et Aldina lectionibus, quas meliores esse censuit, paucisque in locis, e sola Graecae linguae peritia, abluta foediori illuvie; nam codicem nullum adhibuit. Jeremias Hoeltzlinus, seu, ut eum appellat GER. JO. VOSSIUS in epistola ad *Jo. Meursium*, Hoelelluus, homo in Germania natus, et, meliorum doctorum penaria, Lugdunum Batavorum ad Professionem Graecarum literarum accitus, e superioribus sex editionibus, nullo inspecto codice, suam concinnavit, omnium pessimam. Tenebricosam versionem adjecit, quam nemo intelligere possit, nisi sensum e Graecis hauriat, *putidoque commentario poëtam oneravit*, *hominum futilissimus*; quod verum judicium de eo tulit Vir ingenio et doctrina praestantissimus DAVID RUHNKENIUS.

In editionum Apollonii censum referri non meretur Batavae repetitio, quae ante hos tres annos Oxonii prodiit cura *Joannis Shaw*, *Artium Magistri*. Qui primam tantum praefationis paginam legerit, statim arbitratus fuerit, eximium forte in ceteris artibus Magistrum, in arte Graecos Poëtas edendi *Shawium* illum ne tironem quidem esse. De ejus in Apollonium meritis quid censeam, in notis abunde declaravi.

Jam quibus ego subsidiis Poëtae textum emendaverim, et, ni valde fallor, genuino suo nitori propemodum restituerim, lectorem edoceri par est.

Quinque scriptos codices antiquos et bonae notae e Regia Bibliotheca ipse ad editum textum contuli. Sunt autem hi codices:

A. — *MMDCCXXVII.*
B. — *MMDCCCXLVI.*
C. — *MMDCCXXVIII.*
D. — *MMDCCXXIX.*
E. — *MMDCCCXLV.*

Eorum ex edito catalogo Bibliothecae Regiae notitia petenda est: quo autem ordine eos adhibui, eodem a me supra recensiti sunt.

Ante octo annos in usum meum codicem Bibliothecae Caesareae ad Stephani editionem summa cum diligentia contulerat Vir harum rerum peritissimus *Jo. Laurentius Blessig*, Philosophiae nunc in hujus urbis Academia publicus Doctor.

E sex illis codicibus emendati Apollonii tres circiter partes, et in eas notae, jam prelum subierant, quum Gottinga a Viro amicissimo CHR. G. HEYNE collationes accepi codicum *Medicei* et *Guelferbytani*. Hujus selectas lectiones jam vulgaverat JO. PIERSONUS. Aliquanto melior esset haec Editio, si collationes illae citius ad me pervenissent: nam bonas aliquot lectiones in iis reperi, quae mihi aliunde non innotuerant. Sed de iis in notarum Appendice monui, unde lector diligens singulas suo loco ad oram libri reponet.

Scribebam Argentorati XIII. Augusti MDCCLXXX.

VETERUM JUDICIA DE APOLLONIO.

QUINCTILIANUS *Inst. Orator.* X. 1.

Apollonius in ordinem a Grammaticis datum non venit, quia Aristarchus atque Aristophanes, Poëtarum judices, neminem sui temporis in numerum redegerunt: non tamen contemnendum edidit opus aequali quadam mediocritate.

LONGINUS *de sublimitate* Sect. XXXIII.

Φέρε δὴ λάβωμεν τῷ ὄντι καθαρόν τινα συγγραφέα καὶ ἀνέγκλητον. ἆρ᾽ οὐκ ἄξιον ἔτι διαπορῆσαι περὶ αὐτοῦ τούτου καθολικῶς, πότερόν ποτε κρεῖττον ἐν ποιήμασι καὶ λόγοις μέγεθος ἐν ἐνίοις διημαρτημένον, ἢ τὸ σύμμετρον μὲν ἐν τοῖς κατορθώμασιν, ὑγιὲς δὲ πάντη καὶ ἀδιάπτωτον; καὶ ἔτι, νὴ Δία, πότερόν ποτε αἱ πλείους ἀρεταὶ τὸ πρωτεῖον ἐν λόγοις, ἢ αἱ μείζους, δικαίως ἂν φέροιντο; ἔστι γὰρ ταῦτ᾽ οἰκεῖα τοῖς περὶ ὕψους σκέμματα, καὶ ἐπικρίσεως ἐξ ἅπαντος δεόμενα. ἐγὼ δ᾽ οἶδα μὲν, ὡς αἱ ὑπερμεγέθεις φύσεις ἥκιστα καθαραί· τὸ γὰρ ἐν παντὶ ἀκριβὲς κίνδυνος σμικρότητος· ἐν δὲ τοῖς μεγέθεσιν, ὥσπερ ἐν τοῖς ἄγαν πλούτοις, εἶναί τι χρὴ καὶ παρολιγωρούμενον. μή ποτε δὲ τοῦτο καὶ ἀναγκαῖον ᾖ, τὸ τὰς μὲν ταπεινὰς καὶ μέσας φύσεις, διὰ τὸ μηδαμῇ παρακινδυνεύειν, μηδὲ ἐφίεσθαι τῶν ἄκρων, ἀναμαρτήτους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἀσφαλεστέρας διαμέ-

νων· τὰ δὲ μεγάλα ἐπισφαλῆ δι' αὐτὸ γίνεσθαι τὸ μέγεθος. ἀλλὰ μὲν οὐδὲ ἐκεῖνο ἀγνοῶ τὸ δεύτερον, ὅτι φύσει πάντα τὰ ἀνθρώπεια ἀπὸ τοῦ χείρονος ἀεὶ μᾶλλον ἐπιγινώσκεται, καὶ τῶν μὲν ἁμαρτημάτων ἀνεξάλειπτος ἡ μνήμη παραμένει, τῶν καλῶν δὲ ταχέως ἀποῤῥεῖ. παρατεθειμένος δ' οὐκ ὀλίγα καὶ αὐτὸς ἁμαρτήματα καὶ Ὁμήρου καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι μέγιστοι, καὶ ἥκιστα τοῖς πταίσμασιν ἀρεσκόμενος, ὅμως δὲ οὐχ ἁμαρτήματα μᾶλλον αὐτὰ ἑκούσια καλῶν, ἢ παροράματα δι' ἀμέλειαν, εἰκῇ που καὶ ὡς ἔτυχεν ὑπὸ μεγαλοφυΐας ἀνεπιστάτως παρενηνεγμένα, οὐδὲν ἧττον οἶμαι τὰς μείζονας ἀρετάς, εἰ καὶ μὴ ἐν πᾶσι διομαλίζοιεν, τὴν τοῦ πρωτείου ψῆφον μᾶλλον ἀεὶ φέρεσθαι, κἂν εἰ μὴ δι' ἑνὸς ἑτέρου, τῆς μεγαλοφροσύνης αὐτῆς ἕνεκα. ἐπείτοι γε καὶ ΑΠΤΩΤΟΣ ὁ Ἀπολλώνιος ὁ τοὺς Ἀργοναύτας ποιήσας. ἆρ' οὖν Ἀπολλώνιος ἂν μᾶλλον ἢ Ὅμηρος ἐθέλοις γενέσθαι;

Stulte saperet, si quis Apollonium Homero praeferret: sed non ideo ille contemnendus, quia huius ad sublimitatem non adsurgit. De Poëta nostro optime judicavit Longini editor Lipsiensis, cujus exquisitam notam ad superiora Sophistae verba apponam.

ΑΠΤΩΤΟΣ Ο ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ. Explicari nunc quidem illa disputatio non potest: constat enim exemplis et locis singulis. Si quis tamen sumere carminis legendi operam velit, is secundum naturam institutum reperiet; (nam situs locorum et iter ordinem reddidit necessarium) episodia plane e re et occasione itineris nata, ut vix digressionis speciem habeant; praecise (vere enim hoc verbo uti possum) et probabiliter rem quamlibet narratam, in ipsis fabulis et *παραδόξοις* semper opinionem ejus aetatis *παράδοξον* conservatam; mores verosimiliter expressos; similitu-

dines cum aptas rei, tum loco usurpatas; ea denique descripta, quae prae ceteris digna essent. Modo paulo plus ingenii ad varietatem, ubertatis ad copiam, facilitatisque ad suavitatem ei contigisset, nec ubique studium exquisitae et subtilis scientiae literarum Graecarum eluceret! nam profecto Homerum legens delectari tibi videare; Apollonium tractans, severe literis operam navare.

Verum est profecto, quod innuit Vir ingeniosus, Homerum Apollonio faciliorem esse. Sed quum salebrae pleraeque, in quibus haerebant lectores, codicum et Criticae ope nunc complanatae sint, futurum confido, ut qui semper doctissimus habitus est Poëta, idem deinceps mollior suaviorque videatur.

ΓΕΝΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ.

Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητὴς τὸ μὲν γένος ἦν Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς δὲ Σιλλέως, ὡς δέ τινες, Ἰλλέως· φυλῆς Πτολεμαΐδος. ἐγένετο δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου, Καλλιμάχου μαθητής. τοῦτον λέγεται ἔτι ἔφηβον ὄντα ἐπιδείξασθαι τὰ Ἀργοναυτικὰ, καὶ κατεγνῶσθαι· μὴ φέροντα δὲ τὴν αἰσχύνην τῶν πολιτῶν, καὶ τὸ ὄνειδος, καὶ τὴν διαβολὴν τῶν ἄλλων ποιητῶν, καταλιπεῖν τὴν πατρίδα, καὶ μετεληλυθέναι εἰς Ῥόδον· κἀκεῖ αὐτὰ ἐπιξέσαντα διορθῶσαι, καὶ οὕτως ἐπιδείξασθαι καὶ ὑπερευδοκιμῆσαι. διὸ καὶ Ῥόδιον ἑαυτὸν ἐν τοῖς ποιήμασιν ἀναγράφει· ἐπαίδευσέ τε λαμπρῶς ἐν αὐτῇ, καὶ τῆς Ῥοδίων πολιτείας καὶ τιμῆς ἠξιώθη.

Α Λ Λ Ω Σ.

Ἀπολλώνιος ὁ ποιητὴς τὸ μὲν γένος ἦν Ἀλεξανδρεύς· πατρὸς δὲ Σιλλέως, ἢ Ἰλλέως, μητρὸς δὲ Ῥόδης. οὗτος ἐμαθήτευσε Καλλιμάχῳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὄντι γραμματικῷ, καὶ συντάξας ταῦτα τὰ ποιήματα ἐπεδείξατο. σφόδρα δὲ ἀποτυχὼν καὶ ἐρυθριάσας παρεγένετο ἐν τῇ Ῥόδῳ, κἀκεῖ ἐπολιτεύσατο, καὶ σοφιστεύει ῥητορικοὺς λόγους· ὅθεν καὶ Ῥόδιον αὐτὸν ἀπεκάλεσαν. ἐνταῦθα τοίνυν διάγων, καὶ ἐπιξέσας αὐτοῦ τὰ ποιήματα, εἶτα ἐπιδειξάμενος, σφόδρα εὐδοκίμησεν, ὡς καὶ τῆς Ῥοδίων ἀξιωθῆναι πολιτείας καὶ τιμῆς. τινὲς δέ φασιν, ὅτι ἐπανῆλθεν ἐς Ἀλεξάνδρειαν, κἀκεῖ αὖθις

ἐπιδειξάμενος, εἰς ἄκρον εὐδοκίμησε· ὡς καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Μουσείου ἀξιωθῆναι αὐτὸν, καὶ ταφῆναι δὲ σὺν αὐτῷ τῷ Καλλιμάχῳ, τῷ διδασκάλῳ αὐτοῦ.

ΕΚ ΤΩΝ ΣΟΥΪΔΑ.

Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς, ἐπῶν ποιητὴς, διατρίψας ἐν Ῥόδῳ, υἱὸς Σιλλέως, μαθητὴς Καλλιμάχου, σύγχρονος Ἐρατοσθένους καὶ Εὐφορίωνος καὶ Τιμάρχου, ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Εὐεργέτου ἐπικληθέντος, καὶ διάδοχος Ἐρατοσθένους γενόμενος ἐν τῇ προστασίᾳ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ βιβλιοθήκης.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως θυγάτηρ ἔτεκεν ἐκ Ποσειδῶνος Νηλέα καὶ Πελίαν· εἶτα γαμεῖται Κρηθεῖ τῷ Αἰόλου παιδὶ, καὶ τίκτει ἐξ αὐτοῦ Αἴσονα, Φέρητα, Ἀμυθάονα. καὶ γίνεται ἐκ μὲν Αἴσονος Ἰάσων· ἐκ δὲ Φέρητος Ἄδμητος· ἀπὸ δὲ Ἀμυθάονος Μελάμπους. καὶ ὁ μὲν Ἰάσων ἐκδίδοται Χείρωνι τρέφεσθαι, καὶ τὴν ἰατρικὴν μανθάνειν, Αἴσονος τοῦ πατρὸς αὐτοῦ τὴν βασιλείαν τῷ ἰδίῳ ἀδελφῷ Πελίᾳ καταλιπόντος, καὶ κρατεῖν τῆς Θεσσαλίας κελεύσαντος, ἕως ἂν ὑποστραφῇ ὁ Ἰάσων ἀπὸ Χείρωνος. χρησμὸν δὲ ἦν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Πελίας, φυλάττεσθαι τὸν ἐπιόντα πρὸς αὐτὸν μονοπέδιλον· τεθνήξεσθαι γὰρ δι' αὐτόν. ὁ δὲ Ἰάσων αὐξηθεὶς, ἔρχεται πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ πατρὸς, μεθέξων καὶ αὐτὸς τῆς τοῦ πατρὸς βασιλείας. γενόμενος δὲ ἐν τῷ Ἀναύρῳ ποταμῷ (ἔστι δὲ οὗτος Θεσσαλίας) καὶ βουλόμενος παρελθεῖν, εὑρίσκει ἐπὶ τῆς

ὄχθης τὴν Ἥραν γραῒ ὁμοιωθεῖσαν, διαπεράσαι μὲν βουλομένην, φοβουμένην δὲ καὶ ἑστῶσαν. λαβὼν δὲ αὐτὴν ὁ Ἰάσων ἐπὶ τῶν ὤμων, διασώζει, κατὰ μέσον τοῦ ποταμοῦ τὸ ἓν πέδιλον καταλιπὼν ἐπὶ τοῦ πηλοῦ. εἶτα ἀπέρχεται εἰς τὴν πόλιν μονοπέδιλος, καὶ εὑρίσκει πανήγυριν δημοσίαν, καὶ θυσίαν ἀγομένην τοῖς θεοῖς παρὰ Πελίου. θεασάμενος οὖν τὸν Ἰάσονα μονοπέδιλον ὁ Πελίας, ὑπομιμνήσκεται τοῦ χρησμοῦ· εὐλαβούμενος δὲ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἆθλον αὐτῷ προστάσσει τοιοῦτον, εἰπὼν ὅτι Ἀπελθὼν εἰς τὴν Σκυθίαν, τὸ χρυσόμαλλον δέρος κόμισον, καὶ λήψῃ τὴν βασιλείαν τοῦ σοῦ πατρός. τοῦτο δὲ προσέταττεν, οὐχ ὡς κωδίου τοῦ χρυσοῦ δεόμενος, ἀλλ' οἰόμενος αὐτὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀναιρεθήσεσθαι ὑπό τινος, ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ ναυαγήσειν. τὸ δὲ κατὰ τὸ χρυσόμαλλον δέρας ὧδέ πως ἔχει·

Ἀθάμας υἱὸς Αἰόλου, ἀδελφὸς Κρηθέως, ὡς αὐτός φησιν Ἀπολλώνιος, (III. 360.)

Ἄμφω γὰρ Κρηθεὺς Ἀθάμας τ' ἔσαν Αἰόλου υἷες,

γαμεῖ ἐκ Νεφέλης δύο παῖδας, Φρίξον καὶ Ἕλλην. τελευτησάσης δὲ αὐτῆς γαμεῖ δευτέραν γυναῖκα, τὴν Ἰνώ. αὕτη δὲ, ὡς μητρυιὰ, ἐπεβούλευσε τοῖς παισὶ τοῖς ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς, καὶ φρύττουσα τὰ σπέρματα παρεῖχε τοῖς γεωργοῖς πρὸς σπόρον. οἱ δὲ ἔσπειρον μὲν ἐν τῇ γῇ· ἡ δὲ γῆ λαβοῦσα, οὐκ ἐδίδου τοὺς ἐτησίους καρποὺς, διὰ τὸ πεφρύχθαι τὸν σπόρον. Ἀθάμας οὖν ὡς βασιλεὺς συναγαγὼν τοὺς μάντεις, ἠρώτα αὐτοὺς, μαθεῖν βουλόμενος τὴν αἰτίαν τῆς ἀφορίας. ἡ δὲ Ἰνὼ πέμπει πρὸς αὐτοὺς, δῶρα ἐπαγγελλομένη δώσειν, εἰ φήσειαν πρὸς Ἀθάμαντα, ὡς εἰ μὴ ἀναιρεθείη τὰ τέκνα τὰ ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς αὐτῷ γεγονότα, Φρίξος καὶ Ἕλλη, οὐκ ἂν ἐκφύσειεν ἡ γῆ τοὺς καρπούς. πεισθέντες δὲ οἱ μάντεις λέγουσι ταῦτα ὑποστρέψαντες τῷ Ἀθάμαντι. μελλόντων δὲ τῶν παίδων τῆς Νεφέλης Φρίξου καὶ Ἕλλης φονεύεσθαι, κριὸς ἀπήγγειλεν αὐτοῖς τον ἐπηρτημένον κίνδυνον· εἶτα ἐπὶ τῶν νώτων λα-

βῶν εἴσεισιν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ νηχόμενος ἔφερεν αὐτούς. ἐλθὼν δὲ εἰς τὸ Τρωϊκὸν πέλαγος, ἀποβάλλει τὴν Ελλην· ὅθεν καὶ ἀπ' αὐτῆς Ελλήσποντος ὠνομάσθη. τὸν δὲ Φρίξον ἐπὶ τὴν Σκυθίαν διακομίζει, ἔνθα αὐτὸς σφάζει μὲν τὸν κριὸν, καὶ θύει Φυξίῳ Διΐ, ὅτι ἐξέφυγε τὴν ἐπιβουλὴν τῆς μητρυιᾶς· γαμεῖ δὲ Χαλκιόπην τὴν θυγατέρα Αἰήτου τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, ἀδελφὴν δὲ Μηδείας, καὶ ποιεῖ ἐξ αὐτῆς παῖδας τέσσαρας, Αργον, Κυτίσσωρον, Μέλανα, Φρόντιν, καὶ οὕτως ἐκεῖ τελευτᾷ.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.



ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ Α.

Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε, παλαιγενέων κλέα φωτῶν
μνήσομαι, οἳ Πόντοιο κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας, βασιλῆος ἐφημοσύνῃ Πελίαο,
χρύσειον μετὰ κῶας ἐΰζυγον ἤλασαν Ἀργώ.
Τοίην γὰρ Πελίης φάτιν ἔκλυεν, ὥς μιν ὀπίσσω
μοῖρα μένει στυγερὴ, τοῦδ' ἀνέρος, ὅντιν' ἴδοιτο
δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ' ἐννεσίῃσι δαμῆναι.
δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα τεὴν κατὰ βάξιν ΙΗΣΩΝ,
χειμερίοιο ῥέεθρα κιὼν διὰ ποσσὶν Ἀναύρου,
ἄλλο μὲν ἐξεσάωσεν ὑπ' ἰλύος, ἄλλο δ' ἔνερθε
κάλλιπεν αὖθι πέδιλον ἐνισχόμενον προχοῇσιν.
ἵκετο δ' ἐς Πελίην αὐτοσχεδὸν, ἀντιβολήσων
εἰλαπίνης, ἣν πατρὶ Ποσειδάωνι καὶ ἄλλοις
ῥέζε θεοῖς, Ἥρης δὲ Πελασγίδος οὐκ ἀλέγιζεν.
αἶψα δὲ τόν γ' ἐσιδὼν ἐφράσσατο, καί οἱ ἄεθλον
ἔντυε ναυτιλίης πολυκηδέος, ὄφρ' ἐνὶ πόντῳ
ἠέ κεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσι νόστον ὀλέσσῃ.
Νῆα μὲν οὖν οἱ πρόσθεν ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Ἄργον Ἀθηναίης καμέειν ὑποθημοσύνῃσι.
νῦν δ' ἂν ἐγὼ γενεήν τε καὶ οὔνομα μυθησαίμην
ἡρώων, δολιχῆς τε πόρους ἁλὸς, ὅσσα τ' ἔρεξαν
πλαζόμενοι· Μοῦσαι δ' ὑποφήτορες εἶεν ἀοιδῆς.

Πρῶτά νυν ΟΡΦΗΟΣ μνησώμεθα, τόν ῥά ποτ᾽ αὐτὴ
Καλλιόπη Θρήϊκι φατίζεται εὐνηθεῖσα
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι τεκέσθαι.
αὐτὰρ τόν γ᾽ ἐνέπουσιν ἀτειρέας οὔρεσι πέτρας
θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ, ποταμῶν τε ῥέεθρα.
φηγοὶ δ᾽ ἀγριάδες, κείνης ἔτι σήματα μολπῆς,
ἀκτῆς Θρηϊκίης Ζώνης ἔπι τηλεθόωσαι
ἑξείης στιχόωσιν ἐπήτριμοι, ἃς ὅ γ᾽ ἐπιπρὸ
θελγομένας φόρμιγγι κατήγαγε Πιερίηθεν.
Ὀρφέα μὲν δὴ τοῖον ἑῶν ἐπαρωγὸν ἀέθλων
Αἰσονίδης, Χείρωνος ἐφημοσύνῃσι πιθήσας,
δέξατο, Πιερίῃ Βιστωνίδι κοιρανέοντα.
Ἤλυθε δ᾽ ΑΣΤΕΡΙΩΝ αὐτοσχεδὸν, ὅν ῥα Κομήτης
γείνατο δινήεντος ἐφ᾽ ὕδασιν Ἀπιδανοῖο,
Πειρεσιὰς, ὄρεος Φυλληΐου ἀγχόθι, ναίων,
ἔνθα μὲν Ἀπιδανός τε μέγας, καὶ δῖος Ἐνιπεὺς
ἄμφω συμφορέονται, ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντες.
Λάρισσαν δ᾽ ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ ἵκανεν
Εἰλατίδης, ὃς πρὶν μὲν ἐρισθενέων Λαπιθάων,
ὁππότε Κενταύροις Λαπίθαι ἐπεθωρήσσοντο,
ὁπλότερος πολέμιζε· τότ᾽ αὖ βαρύθεσκέ οἱ ἤδη
γυῖα, μένεν δ᾽ ἔτι θυμὸς ἀρήϊος, ὡς τοπάρος περ.
Οὐδὲ μὲν ΙΦΙΚΛΟΣ Φυλάκῃ ἔνι δηρὸν ἔλειπτο,
μήτρως Αἰσονίδαο· κασιγνήτην γὰρ ὄπυιεν
Αἴσων Ἀλκιμέδην Φυλακηΐδα· τῆς μιν ἀνώγει
πηοσύνη καὶ κῆδος ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.
Οὐδὲ Φεραῖς ΑΔΜΗΤΟΣ ἐϋρρήνεσσιν ἀνάσσων
μίμνεν ὑπὸ σκοπιὴν ὄρεος Χαλκωδονίοιο.
Οὐδ᾽ Ἀλόπῃ μίμνον πολυλήϊοι Ἑρμείαο
υἱέες, εὖ δεδαῶτε δόλους, ΕΡΥΤΟΣ καὶ ΕΧΙΩΝ.
τοῖσι δ᾽ ἔπι τρίτατος γνωτὸς κίε νισσομένοισιν
ΑΙΘΑΛΙΔΗΣ· καὶ τὸν μὲν ἐπ᾽ Ἀμφρυσσοῖο ῥοῇσι

Μυρμιδόνος κούρη Φθιὰς τέκεν Εὐπολέμεια·
τὼ δ' αὖτ' ἐκγεγάτην Μενετηΐδος Ἀντιανείρης.
Ἤλυθε δ' ἀφνειὴν προλιπὼν Γυρτῶνα ΚΟΡΩΝΟΣ
Καινεΐδης, ἐσθλὸς μὲν, ἑοῦ δ' οὐ πατρὸς ἀμείνων.
Καινέα γὰρ ζωόν περ ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ὀλέσθαι, ὅτε σφέας οἶος ἀπ' ἄλλων
ἤλασ' ἀριστεύων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὁρμηθέντες
οὔτε μιν ἀγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι.
ἀλλ' ἄῤῥηκτος, ἄκαμπτος ἐδύσατο νειόθι γαίης,
θεινόμενος στιβαρῇσι καταΐγδην ἐλάτῃσιν.
Ἤλυθε δ' αὖ ΜΟΨΟΣ Τιταρήσιος, ὃν πέρι πάντων
Λητοΐδης ἐδίδαξε θεοπροπίας οἰωνῶν·
ἠδὲ καὶ ΕΥΡΥΔΑΜΑΣ Κτιμένου πάϊς· ἄγχι δὲ λίμνης
Ξυνιάδος Κτιμένην Δολοπηΐδα ναιετάασκε.
Καὶ μὴν Ἄκτωρ υἷα ΜΕΝΟΙΤΙΟΝ ἐξ Ὀπόεντος
ὦρσεν, ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν ὄφρα νέοιτο.
Εἵπετο δ' ΕΥΡΥΤΙΩΝ τε, καὶ ἀλκήεις ΕΡΙΒΩΤΗΣ,
υἷες, ὁ μὲν Τελέοντος, ὁ δ' Ἴρου Ἀκτορίδαο·
ἤτοι ὁ μὲν Τελέοντος ἐϋκλειὴς Ἐριβώτης,
Ἴρου δ' Εὐρυτίων. σὺν καὶ τρίτος ἦκεν ΟΙΛΕΥΣ
ἔξοχος ἠνορέην, καὶ ἐπαΐξαι μετόπισθεν
εὖ δεδαὼς δηΐοισιν, ὅτε κλίνειε φάλαγγας.
Αὐτὰρ ἀπ' Εὐβοίης ΚΑΝΘΟΣ κίε, τόν ῥα Κάνηθος
πέμπεν Ἀβαντιάδης λελιημένον· οὐ μὲν ἔμελλε
νοστήσειν Κήρινθον ὑπότροπος. αἶσα γὰρ ἦεν
αὐτὸν ὁμῶς, Μόψον τε δαήμονα μαντοσυνάων,
πλαγχθέντας Λιβύης ἐνὶ πείρασι δῃωθῆναι.
ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν,
ὁππότε κἀκείνους Λιβύῃ ἔνι ταρχύσαντο,
τόσσον ἑκὰς Κόλχων, ὅσσον τέ περ ἠελίοιο
μεσσηγὺς δύσιές τε καὶ ἀντολαὶ εἰσορόωνται.
Τῷ δ' ἄρ' ἔπι ΚΛΥΤΙΟΣ τε καὶ ΙΦΙΤΟΣ ἠγερέθοντο,

Οἰχαλίης ἐπίουροι, ἀπηνέος Εὐρύτου υἷες,
Εὐρύτου, ᾧ πόρε τόξον Εκηβόλος· οὐδ᾽ ἀπόνητο
δωτίνης· αὐτῷ γὰρ ἑκὼν ἐρίδηνε δοτῆρι.
Τοῖσι δ᾽ ἔπ᾽ Αἰακίδαι μετεκίαθον· οὐ μὲν ἄμ᾽ ἄμφω,
οὐδ᾽ ὁμόθεν. νόσφι γὰρ ἀλευάμενοι κατένασθεν
Αἰγίνης, ὅτε Φῶκον ἀδελφεὸν ἐξενάριξαν
ἀφραδίῃ. ΤΕΛΑΜΩΝ μὲν ἐν Ατθίδι νάσσατο νήσῳ·
ΠΗΛΕΥΣ δὲ Φθίῃ ἔνι δώματα ναῖε λιασθείς.
Τοῖς δ᾽ ἔπι Κεκροπίηθεν ἀρήϊος ἤλυθε ΒΟΥΤΗΣ,
παῖς ἀγαθοῦ Τελέοντος, ἐϋμελίης τε ΦΑΛΗΡΟΣ.
Αλκων μιν προέηκε πατὴρ ἑός· οὐ μὲν ἔτ᾽ ἄλλους
γήραος υἷας ἔχε βιότοιό τε κηδεμονῆας.
ἀλλά ἑ, τηλύγετόν περ ὅμως καὶ μοῦνον ἐόντα,
πέμπεν, ἵνα θρασέεσσι μεταπρέποι ἡρώεσσι.
Θησέα δ᾽, ὃς πέρι πάντας Ερεχθεΐδας ἐκέκαστο,
Ταιναρίην ἀΐδηλος ὑπὸ χθόνα δεσμὸς ἔρυκε,
Πειρίθῳ ἑσπόμενον κοινὴν ὁδόν. ἦ τέ κεν ἄμφω
ῥηΐτερον καμάτοιο τέλος πάντεσσιν ἔθεντο.
ΤΙΦΥΣ δ᾽ Αγνιάδης Σιφαέα κάλλιπε δῆμον
Θεσπιέων, ἐσθλὸς μὲν ὀρινόμενον προδαῆναι
κῦμ᾽ ἁλὸς εὐρείης, ἐσθλὸς δ᾽ ἀνέμοιο θυέλλας
καὶ πλόον ἠελίῳ τε καὶ ἀστέρι τεκμήρασθαι.
αὐτή μιν Τριτωνὶς ἀριστήων ἐς ὅμιλον
ὦρσεν Αθηναίη, μετὰ δ᾽ ἤλυθεν ἐλδομένοισιν.
αὐτὴ γὰρ καὶ νῆα θοὴν κάμε· σὺν δέ οἱ Αργος
τεῦξεν Αρεστορίδης, κείνης ὑποθημοσύνῃσι.
τῷ καὶ πασάων προφερεστάτη ἔπλετο νηῶν,
ὅσσαι ὑπ᾽ εἰρεσίῃσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης.
ΦΛΙΑΣ δ᾽ αὖτ᾽ ἐπὶ τοῖσιν Αραιθυρέηθεν ἵκανεν,
ἔνθ᾽ ἀφνειὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἕκητι,
πατρὸς ἑοῦ, πηγῇσιν ἐφέστιος Ασωποῖο.
Αργόθεν αὖ ΤΑΛΑΟΣ καὶ ΑΡΗΪΟΣ, υἷε Βίαντος

πεὶ ἄϊε βάξιν ἀγειρομένων ἡρώων,
ἐπ' Ἀρκαδίης Λυγκήϊον Ἄργος ἀμείψας
ἰὸν, ᾗ ζωὸν φέρε κάπριον, ὅς ῥ' ἐνὶ βήσσης
το Λαμπείης, Ἐρυμάνθιον ἂμ μέγα τῖφος·
ν ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσι
ῖς ἐλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων·
δ' ἰότητι, παρὲκ νόον Εὐρυσθῆος,
ὴ· σὺν καί οἱ Ὕλας κίεν, ἐσθλὸς ὀπάων,
ήβης, ἰῶν τε φορεὺς, φύλακός τε βιοῖο.
δ' ἔπι δὴ θείοιο κίεν Δαναοῖο γενέθλη,
ΠΛΙΟΣ. ἢ γὰρ ἔην Κλυτονήου Ναυβολίδαο·
ολος αὖ Λέρνου· Λέρνον γε μὲν ἴδμεν ἐόντα
του Ναυπλιάδαο· Ποσειδάωνι δὲ κούρη
τοτ' Ἀμυμώνη Δαναῒς τέκεν εὐνηθεῖσα
λιον, ὃς περὶ πάντας ἐκαίνυτο ναυτιλίῃσιν.
ΙΩΝ δ' ὑστάτιος μετεκίαθεν, ὅσσοι ἔναιον
ς, ἐπεὶ δεδαὼς τὸν ἑὸν μόρον οἰωνοῖσιν
ιή οἱ δῆμος ἐϋκλείης ἀγάσαιτο.
ὅγ' ἦεν Ἄβαντος ἐτήτυμον, ἀλλά μιν αὐτὸς
το κυδαλίμοις ἐναρίθμιον Αἰολίδῃσι
'δης· αὐτὸς δὲ θεοπροπίας ἐδίδαξεν,
ὺς τ' ἀλέγειν, ἠδ' ἔμπυρα σήματ' ἰδέσθαι.
μὴν Αἰτωλὶς κρατερὸν ΠΟΛΥΔΕΥΚΕΑ Λήδη

Οἱ τ' Ἀφαρητιάδαι ΛΥΓΚΕΥΣ καὶ ὑπέρβιος ΙΔΑΣ
Ἀρήνηθεν ἔβαν, μεγάλῃ περιθαρσέες ἀλκῇ
ἀμφότεροι· Λυγκεὺς δὲ καὶ ὀξυτάτοις ἐκέκαστο
ὄμμασιν, εἰ ἐτεόν γε πέλει κλέος, ἀνέρα κεῖνον
ῥηϊδίως καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονὸς αὐγάζεσθαι.
Σὺν δὲ ΠΕΡΙΚΛΥΜΕΝΟΣ Νηλήϊος ὦρτο νέεσθαι,
πρεσβύτατος παίδων, ὅσοι ἐν Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆος θείοιο· Ποσειδάων δέ οἱ ἀλκὴν
δῶκεν ἀπειρεσίην, ἠδ' ὅττι κεν ἀρήσαιτο
μαρνάμενος, τὸ πέλεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.
Καὶ μὴν ΑΜΦΙΔΑΜΑΣ ΚΗΦΕΥΣ τ' ἴσαν Ἀρκαδίηθεν,
οἳ Τεγέην καὶ κλῆρον Ἀφειδάντειον ἔναιον,
υἷε δύω Ἀλεοῦ· τρίτατός γε μὲν ἕσπετ' ἰοῦσιν
ΑΓΚΑΙΟΣ, τὸν μέν ῥα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπε,
τῶν ἄμφω γνωτὸς προγενέστερος. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
γηράσκοντ' Ἀλεὸν λίπετ' ἀμπόλιν ὄφρα κομίζοι,
παῖδα δ' ἑὸν σφετέροισι κασιγνήτοισιν ὄπασσε.
βῆ δ' ὅ γε Μαιναλίης ἄρκτου δέρος, ἀμφίτομόν τε
δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν. ἔντεα γάρ οἱ
πατροπάτωρ Ἀλεὸς μυχάτῃ ἐνέκρυψε καλιῇ,
αἴ κέν πως ἔτι καὶ τὸν ἐρητύσειε νέεσθαι.
Βῆ δὲ καὶ ΑΥΓΕΙΗΣ, ὃν δὴ φάτις Ἠελίοιο
ἔμμεναι· Ἠλείοισι δ' ὅ γ' ἀνδράσιν ἐμβασίλευεν,
ὄλβῳ κυδιόων· μέγα δ' ἵετο Κολχίδα γαῖαν
αὐτόν τ' Αἰήτην ἰδέειν σημάντορα Κόλχων.
ΑΣΤΕΡΙΟΣ δὲ καὶ ΑΜΦΙΩΝ Ὑπερασίου υἷες
Πελλήνης ἀφίκανον Ἀχαιΐδος, ἥν ποτε Πέλλης
πατροπάτωρ ἐπόλισσεν ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο.
Ταίναρον αὖτ' ἐπὶ τοῖσι λιπὼν ΕΥΦΗΜΟΣ ἵκανε,
τόν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκηέστατον ἄλλων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγασθενέος τέκε κούρη.
κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντου ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν

οἴδματος, οὐδὲ θοοὺς βάπτε πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκροις
ἴχνεσι τεγγόμενος διερῇ πεφόρητο κελεύθῳ.
Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε Ποσειδάωνος ἵκοντο·
ἤτοι ὁ μὲν πτολίεθρον ἀγαυοῦ Μιλήτοιο
νοσφισθεὶς ΕΡΓΙΝΟΣ, ὁ δ' Ἰμβρασίης ἕδος Ἥρης,
Παρθενίην, ΑΓΚΑΙΟΣ ὑπέρβιος· ἴστορε δ' ἄμφω
ἠμὲν ναυτιλίης, ἠδ' ἄρεος εὐχετόωντο.
Οἰνεΐδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδῶνος
ἀλκήεις ΜΕΛΕΑΓΡΟΣ ἀνήλυθε, ΛΑΟΚΟΩΝ τε,
Λαοκόων Οἰνῆος ἀδελφεὸς, οὐ μὲν ἰῆς γε
μητέρος· ἀλλά ἑ θῆσσα γυνὴ τέκε· τὸν μὲν ἄρ' Οἰνεὺς
ἤδη γηραλέον κοσμήτορα παιδὸς ἴαλλεν·
ὧδ' ἔτι κουρίζων περιθαρσέα δῦνεν ὅμιλον
ἡρώων. τοῦ δ' οὔ τιν' ὑπέρτερον ἄλλον ὀΐω,
νόσφιν γ' Ἡρακλῆος, ἐσελθέμεν, εἴ κ' ἔτι μοῦνον
αὖθι μένων λυκάβαντα μετετράφη Αἰτωλοῖσι.
καὶ μήν οἱ μήτρως αὐτὴν ὁδὸν, εὖ μὲν ἄκοντι,
εὖ δὲ καὶ ἐν σταδίῃ δεδαημένος ἀντιφέρεσθαι,
Θεστιάδης ΙΦΙΚΛΟΣ ἐφωμάρτησε κιόντι.
Σὺν δὲ ΠΑΛΑΙΜΟΝΙΟΣ Λέρνου πάϊς Ὠλενίοιο,
Λέρνου ἐπίκλησιν, γενεήν γε μὲν Ἡφαίστοιο·
τούνεκ' ἔην πόδε σιφλός· ἀτὰρ δέμας οὔ κέ τις ἔτλη
ἠνορέην τ' ὀνόσασθαι, ὃ καὶ μεταρίθμιος ἦε
πᾶσιν ἀριστήεσσιν, Ἰήσονι κῦδος ἀέξων.
Ἐκ δ' ἄρα Φωκήων κίεν ΙΦΙΤΟΣ Ὀρνυτίδαο
Ναυβόλου ἐκγεγαώς· ξεῖνος δέ οἱ ἔσκε πάροιθεν,
ἦμος ἔβη Πυθῶδε θεοπροπίας ἐρεείνων
ναυτιλίης· τόθι γάρ μιν ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισι.
ΖΗΤΗΣ δ' αὖ ΚΑΛΑΙΣ τε Βορήϊοι υἷες ἵκοντο,
οὕς ποτ' Ἐρεχθηῒς Βορέῃ τέκεν Ὠρείθυια
ἐσχατιῇ Θρήκης δυσχειμέρου· ἔνθ' ἄρα τήν γε
Θρηΐκιος Βορέης ἀνερείψατο Κεκροπίηθεν,

Ἰλισσοῦ προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν.
καί μιν ἄγων ἕκαθεν, Σαρπηδονίην ὅθι πέτρην
κλείουσι, ποταμοῖο παρὰ ῥόον Ἐργίνοιο,
λυγαίοις ἐδάμασσε περὶ νεφέεσσι καλύψας.
τὼ μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν ἑκάτερθεν ἐρεμνὰς
σεῖον ἀειρομένω πτέρυγας, μέγα θάμβος ἰδέσθαι,
χρυσείαις φολίδεσσι διαυγέας· ἀμφὶ δὲ νώτοις
κράατος ἐξ ὑπάτοιο καὶ αὐχένος ἔνθα καὶ ἔνθα
κυάνεαι δονέοντο μετὰ πνοιῇσιν ἔθειραι.
Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάϊς μενέαινεν ΑΚΑΣΤΟΣ
ἰφθίμου Πελίαο δόμοις ἔνι πατρὸς ἑοῖο
μιμνάζειν, ΑΡΓΟΣ τε θεᾶς ὑποεργὸς Ἀθήνης·
ἀλλ' ἄρα καὶ τὼ μέλλον ἐνικρινθῆναι ὁμίλῳ.
Τόσσοι ἄρ' Αἰσονίδῃ συμμήστορες ἠγερέθοντο.
τοὺς μὲν ἀριστῆας ΜΙΝΥΑΣ περιναιετάοντες
κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν
οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος εὐχετόωντο
ἔμμεναι· ὣς δὲ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ
Ἀλκιμέδη, Κλυμένης Μινυηΐδος ἐκγεγαυῖα.
Αὐτὰρ ἐπεὶ δμώεσσιν ἐπάρμενα πάντ' ἐτέτυκτο,
ὅσσαπερ ἐντύνονται ἐπαρτέες ἔνδοθι νῆες,
εὖτ' ἂν ἄγῃ χρέος ἄνδρας ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλεσθαι,
δὴ τότ' ἴσαν μετὰ νῆα δι' ἄστεος, ἔνθα περ ἀκταὶ
κλείονται Παγασαὶ Μαγνήτιδες· ἀμφὶ δὲ λαῶν
πληθὺς ἐπερχομένων ἄμυδις θέεν· οἱ δὲ, φαεινοὶ
ἀστέρες ὣς νεφέεσσι, μετέπρεπον· ὧδε δ' ἕκαστος
ἔννεπεν εἰσορόων σὺν τεύχεσιν ἀΐσσοντας.
" Ζεῦ ἄνα, τίς Πελίαο νόος; πόθι τόσσον ὅμιλον
,,ἡρώων γαίης Παναχαιΐδος ἔκτοθι βάλλει;
,,αὐτῆμάρ κε δόμους ὀλοῷ πυρὶ δῃώσειαν
,,Αἰήτεω, ὅτε μή σφιν ἑκὼν δέρος ἐγγυαλίξῃ.
,,ἀλλ' οὐ φυκτὰ κέλευθα, πόνος δ' ἄπρηκτος ἰοῦσιν.

Ὣς φάσαν ἔνθα καὶ ἔνθα κατὰ πτόλιν· αἱ δὲ γυναῖκες
πολλὰ μάλ' ἀθανάτοισιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον,
εὐχόμεναι νόστοιο τέλος θυμηδὲς ὀπάσσαι.
ἄλλη δ' εἰς ἑτέρην ὀλοφύρετο δακρυχέουσα·
" Δειλὴ Ἀλκιμέδη, καὶ σοὶ κακὸν, ὀψέ περ, ἔμπης
„ἤλυθεν, οὐδ' ἐτέλεσσας ἐπ' ἀγλαΐη βιότοιο.
„Αἴσων αὖ μέγα δή τι δυσάμμορος. ἦ τέ οἱ ἦεν
„βέλτερον, εἰ τοπάροιθεν ἐνὶ κτερέεσσιν ἐλυσθεὶς
„νειόθι γαίης κεῖτο, κακῶν ἔτι νῆϊς ἀέθλων.
„ὡς ὄφελεν καὶ Φρίξον, ὅτ' ὤλετο παρθένος Ἕλλη,
„κῦμα μέλαν κριῷ ἅμ' ἐπικλύσαι· ἀλλὰ καὶ αὐδὴν
„ἀνδρομέην προέηκε κακὸν τέρας, ὥς κεν ἀνίας
„Ἀλκιμέδῃ μετόπισθε καὶ ἄλγεα μυρία θείη.
Αἱ μὲν ἄρ' ὣς ἀγόρευον ἐπὶ προμολῇσι κιόντων.
ἤδη δὲ δμῶές τε πολεῖς, δμωαί τ' ἀγέροντο·
μήτηρ δ' ἀμφ' αὐτὸν βεβολημένη· ὀξὺ δ' ἑκάστην
δῦνεν ἄχος· σὺν δέ σφι πατὴρ ὀλοῷ ὑπὸ γήρᾳ
ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσι καλυψάμενος γοάασκεν.
αὐτὰρ ὁ τῶν μὲν ἔπειτα κατεπρήϋνεν ἀνίας,
θαρσύνων, δμώεσσι δ' ἀρήϊα τεύχε' ἀείρειν
πέφραδεν· οἱ δὲ σῖγα κατηφέες ἠείροντο.
μήτηρ δ' ὡς τὰ πρῶτ' ἐπεχεύατο πήχεε παιδὶ,
ὣς ἔχετο κλαίουσ' ἀδινώτερον, ἠΰτε κούρη
οἰόθεν ἀσπασίως πολιὴν τροφὸν ἀμφιπεσοῦσα
μύρεται, ᾗ οὐκ εἰσὶν ἔτ' ἄλλοι κηδεμονῆες,
ἀλλ' ὑπὸ μητρυιῇ βίοτον βαρὺν ἡγηλάζει,
καί ἑ νέον πολέεσσιν ὀνείδεσιν ἐστυφέλιξε·
τῇ δέ τ' ὀδυρομένῃ δέδεται κέαρ ἔνδοθεν ἄτη,
οὐδ' ἔχει ἐκφλύξαι τόσσον γόον, ὅσσον ὀρεχθεῖ·
ὣς ἀδινὸν κλαίεσκεν, ἑὸν παῖδ' ἀγκὰς ἔχουσα,
Ἀλκιμέδη, καὶ τοῖον ἔπος φάτο κηδοσύνῃσιν.
" Αἴθ' ὄφελον κεῖν' ἦμαρ, ὅτ' ἐξειπόντος ἄκουσα

„δειλὴ ἐγὼ Πελίαο κακὴν βασιλῆος ἐφετμήν,
„αὐτίκ' ἀπὸ ψυχὴν μεθέμεν, κηδέων τε λαθέσθαι,
„ὄφρ' αὐτός με τεῇσι φίλαις ταρχύσαο χερσὶ,
„τέκνον ἐμόν· τὸ γὰρ οἶον ἔην ἔτι λοιπὸν ἐέλδωρ
„ἐκ σέθεν, ἄλλα δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πέσσω.
„νῦν γε μὲν ἡ τοπάροιθεν Ἀχαιϊάδεσσιν ἀγητὴ,
„δμωὶς ὅπως, κενεοῖσι λελείψομαι ἐν μεγάροισι,
„σεῖο πόθῳ μινύθουσα δυσάμμορος, ᾧ ἔπι πολλὴν
„ἀγλαΐην καὶ κῦδος ἔχον πάρος, ᾧ ἔπι μούνῳ
„μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον. ἔξοχα γάρ μοι
„Εἰλείθυια θεὰ πολέος ἐμέγηρε τόκοιο.
„ὤ μοι ἐμῆς ἄτης· τὸ μὲν οὐδ' ὅσον, οὐδ' ἐν ὀνείρῳ
„ὠϊσάμην, εἰ Φρίξος ἐμοὶ κακὸν ἔσσετ' ἀλύξας.
Ὣς ἥγε στενάχουσα κινύρετο· ταὶ δὲ γυναῖκες
ἀμφίπολοι γοάασκον ἐπισταδόν· αὐτὰρ ὁ τήνγε
μειλιχίοις ἐπέεσσι παρηγορέων προσέειπε.
"Μή μοι λευγαλέας ἐνιβάλλεο, μῆτερ, ἀνίας
„ὧδε λίην, ἐπεὶ οὐ μὲν ἐρητύσεις κακότητος
„δάκρυσιν, ἀλλ' ἔτι κεν καὶ ἐπ' ἄλγεσιν ἄλγος ἄροιο.
„πήματα γάρ τ' ἀΐδηλα θεοὶ θνητοῖσι νέμουσι,
„τῶν μοῖραν κατὰ θυμὸν, ἀνιάζουσά περ, ἔμπης
„τλῆθι φέρειν· θάρσει δὲ συνημοσύνῃσιν Ἀθήνης,
„ἠδὲ θεοπροπίοισιν, ἐπεὶ μάλα δεξιὰ Φοῖβος
„ἔχρη, ἀτὰρ μετέπειτά γ' ἀριστήων ἐπαρωγῇ.
„ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν αὖθι μετ' ἀμφιπόλοισιν ἕκηλος
„μίμνε δόμοις, μηδ' ὄρνις ἀεικελίη πέλε νηΐ·
„κεῖσε δ' ὁμαρτήσουσιν ἔται δμῶές τε κιόντι.
Ἦ, καὶ ὁ μὲν προτέρωσε δόμων ἐξῶρτο νέεσθαι.
οἷος δ' ἐκ νηοῖο θυώδεος εἶσιν Ἀπόλλων
Δῆλον ἀν' ἠγαθέην, ἠὲ Κλάρον, ἢ ὅ γε Πυθὼ,
ἢ Λυκίην εὐρεῖαν, ἐπὶ Ξάνθοιο ῥοῇσι,
τοῖος ἀνὰ πληθὺν δήμου κίεν· ὦρτο δ' ἀϋτὴ

κεκλομένων ἄμυδις. τῷ δὲ ξύμβλητο γεραιὴ
Ἰφιὰς, Ἀρτέμιδος πολιηόχου ἀρήτειρα,
καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς κύσεν, οὐδέ τι φάσθαι,
ἔμπης ἱεμένη, δύνατο, προθέοντος ὁμίλου·
ἀλλ' ἡ μὲν λίπετ' αὖθι παρακλιδὸν, οἷα γεραιὴ
ὁπλοτέρων, ὁ δὲ πολλὸν ἀποπλαγχθεὶς ἐλιάσθη.
Αὐτὰρ ἐπεί ῥα πόληος ἐϋδμήτους λίπ' ἀγυιὰς,
ἀκτὴν δ' ἵκανε Παγασηΐδα, τῇ μιν ἑταῖροι
δειδέχατ', Ἀργῴῃ ἄμυδις παρὰ νηῒ μένοντες.
στῆ δ' ἄρ' ἐπὶ προμολῆς· οἱ δ' ἀντίοι ἠγερέθοντο.
ἐς δ' ἐνόησαν Ἄκαστον ὁμῶς Ἄργον τε πόληος,
νόσφι καταβλώσκοντας, ἐθάμβησαν δ' ἐσιδόντες
πασσυδίῃ, Πελίαο παρὲκ νόον, ἰθύοντας.
δέρμα δ' ὁ μὲν ταύροιο ποδηνεκὲς ἀμφέχετ' ὤμους
Ἄργος Ἀρεστορίδης λάχνῃ μέλαν· αὐτὰρ ὁ καλὴν
δίπλακα, τήν οἱ ὄπασσε κασιγνήτη Πελόπεια.
ἀλλ' ἔμπης τὸν μέν τε διεξερέεσθαι ἕκαστα
ἔσχετο· τοὺς δ' ἀγορήνδε συνεδριάασθαι ἄνωγεν.
αὐτοῦ δ' ἱλλομένοις ἐπὶ λαίφεσιν, ἠδὲ καὶ ἱστῷ
κεκλιμένῳ, μάλα πάντες ἐπισχερὼ ἑδριόωντο.
τοῖσιν δ' Αἴσονος υἱὸς ἐΰφρονέων μετέειπεν.
„Ἄλλα μὲν ὅσσα τε νηῒ ἐφοπλίσσασθαι ἔοικε,
„πάντα μάλ' εὖ κατὰ κόσμον ἐπαρτέα κεῖται ἰοῦσι.
„τῷ οὐκ ἂν δηναιὸν ἐχοίμεθα, τοῖό γ' ἕκητι,
„ναυτιλίης, ὅτε μοῦνον ἐπιπνεύσωσιν ἀῆται.
„ἀλλὰ, φίλοι, ξυνὸς γὰρ ἐς Ἑλλάδα νόστος ὀπίσσω,
„ξυναὶ δ' ἄμμι πέλονται ἐς Αἰήταο κέλευθοι·
„τοὔνεκα νῦν τὸν ἄριστον ἀφειδήσαντες ἕλεσθε
„ὄρχαμον ἡμείων, ᾧ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτο,
„νείκεα συνθεσίας τε μετὰ ξείνοισι βαλέσθαι.
Ὣς φάτο· πάπτηναν δὲ νέοι θρασὺν Ἡρακλῆα,
ἥμενον ἐν μέσσοισι· μιῇ δέ ἑ πάντες ἀϋτῇ

σημαίνειν ἐπέτελλον· ὁ δ' αὐτόθεν, ἔνθα περ ἧστο,
δεξιτερὴν ἀνὰ χεῖρα τανύσσατο, φώνησέν τε.
“Μή τις ἐμοὶ τόδε κῦδος ὀπαζέτω. οὐ γὰρ ἔγωγε
„πείσομαι· ὥς δὲ καὶ ἄλλον ἀναστήσεσθαι ἐρύξω.
„αὐτὸς, ὅτις ξυνάγειρε, καὶ ἀρχεύοι ὁμάδοιο.
Ἦ ῥα μέγα φρονέων· ἐπὶ δ' ᾔνεον, ὡς ἐκέλευεν
Ἡρακλέης· ἀνὰ δ' αὐτὸς ἀρήϊος ὤρνυτ' Ἰήσων
γηθόσυνος, καὶ τοῖα λιλαιομένοις ἀγόρευεν.
“Εἰ μὲν δή μοι κῦδος ἐπιτρωπᾶτε μέλεσθαι,
„μηκέτ' ἔπειθ', ὡς καὶ πρὶν, ἐρητύοιτο κέλευθα.
„νῦν γε μὲν ἤδη, Φοῖβον ἀρεσσάμενοι θυέεσσι,
„δαῖτ' ἐντυνώμεσθα παρασχεδόν· ὄφρα δ' ἴωσι
„δμῶες ἐμοὶ σταθμῶν σημάντορες, οἷσι μέμηλε
„δεῦρο βόας ἀγέληθεν ἐῢ κρίναντας ἐλάσσαι,
„τόφρα κε νῆ' ἐρύσαιμεν ἔσω ἁλὸς, ὅπλα τε πάντα
„ἐνθέμενοι, πεπάλαχθε κατὰ κληῗδας ἐρετμά.
„τείως δ' αὖ καὶ βωμὸν ἐπάκτιον Ἐμβασίοιο
„θείομεν Ἀπόλλωνος, ὅ μοι χρείων ὑπέδεκτο
„σημανέειν, δείξειν τε πόρους ἁλὸς, εἴ κε θυηλαῖς
„οὗ ἕθεν ἐξάρχωμαι ἀεθλεύων βασιλῆϊ.
Ἦ ῥα, καὶ εἰς ἔργον πρῶτος τράπεθ'· οἱ δ' ἐπανέσταν
πειθόμενοι· ἀπὸ δ' εἵματ' ἐπήτριμα νήσαντο
λείῳ ἐπὶ πλαταμῶνι, τὸν οὐκ ἐπέβαλλε θάλασσα
κύμασι, χειμερίη δὲ πάλαι ἀποέκλυσεν ἅλμη.
νῆα δ' ἐπικρατέως, Ἄργου ὑποθημοσύνῃσιν,
ἔζωσαν πάμπρωτον ἐϋστρεφεῖ ἔνδοθεν ὅπλῳ,
τεινάμενοι ἑκάτερθεν, ἵν' εὖ ἀραροίατο γόμφοις
δούρατα, καὶ ῥοθίοιο βίην ἔχοι ἀντιόωσαν.
σκάπτον δ' αἶψα κατ' εὖρος, ὅσον περιβάλλετο χῶρον,
ἠδὲ κατὰ πρώραν εἴσω ἁλὸς, ὁσσάτιόν περ
ἑλκομένη χείρεσσιν ἐπιδραμέεσθαι ἔμελλεν.
αἰεὶ δὲ προτέρω χθαμαλώτερον ἐξελάχαινον

στείρης, ἐν δ' ὀλκῷ ξεστὰς στορέσαντο φάλαγγας.
τὴν δὲ κατάντη κλῖναν ἐπὶ πρώτῃσι φάλαγξιν,
ὥς κεν ὀλισθαίνουσα δι' αὐτάων φορέοιτο.
ὕψι δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μεταστρέψαντες ἐρετμά,
πηχύϊον προὔχοντα περὶ σκαλμοῖσιν ἔδησαν.
τῶν δ' ἐναμοιβαδὶς αὐτοὶ ἐνέσταθεν ἀμφοτέρωθε,
στέρνα θ' ὁμοῦ καὶ χεῖρας ἐπήλασαν. ἐν δ' ἄρα Τῖφυς
βῆσαθ', ἵν' ὀτρύνειε νέους κατὰ καιρὸν ἐρύσσαι·
κεκλόμενος δ' ἤϋσε μάλα μέγα· τοὶ δὲ παρᾶσσον
ᾧ κράτεϊ βρίσαντες ἰῇ στυφέλιξαν ἐρωῇ
νειόθεν ἐξ ἕδρης, ἐπὶ δ' ἐρρώσαντο πόδεσσι
προπροβιαζόμενοι· ἡ δ' ἕσπετο Πηλιὰς Ἀργὼ
ῥίμφα μάλ'· οἱ δ' ἑκάτερθεν ἐπίαχον ἀΐσσοντες.
αἱ δ' ἄρ' ὑπὸ τρόπιδι στιβαρῇ στενάχοντο φάλαγγες
τριβόμεναι· περὶ δέ σφιν ἀϊδνὴ κήκιε λιγνὺς
βριθοσύνῃ· κατόλισθε δ' ἔσω ἁλός. οἱ δέ μιν αὖθι
ἂψ ἀνασειράζοντες ἔχον προτέρωσε κιοῦσαν.
σκαλμοῖς δ' ἀμφὶς ἐρετμὰ κατήρτυον· ἐν δέ οἱ ἱστὸν,
λαίφεά τ' εὐποίητα, καὶ ἁρμαλίην ἐβάλοντο.

Αὐτὰρ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα περιφραδέως ἀλέγυναν,
κληῗδας μὲν πρῶτα πάλῳ διεμοιρήσαντο,
ἄνδρ' ἐντυναμένω δοιὼ μίαν· ἐκ δ' ἄρα μέσσην
ᾕρεον Ἡρακλῆϊ, καὶ ἡρώων ἄτερ ἄλλων
Ἀγκαίῳ, Τεγέης ὅς ῥα πτολίεθρον ἔναιε.
τοῖς μέσσην οἴοισιν ἀπὸ κληῗδα λίποντο
αὔτως, οὔ τι πάλῳ· ἐπὶ δ' ἔτρεπον αἰνήσαντες
Τῖφυν ἐϋστείρης οἰήϊα νηὸς ἔρυσθαι.

Ἔνθεν δ' αὖ λάϊγγας ἁλὸς σχεδὸν ὀχλίζοντες
νήεον αὐτόθι βωμὸν ἐπάκτιον Ἀπόλλωνος,
Ἀκτίου, Ἐμβασίοιό τ' ἐπώνυμον· ὦκα δὲ τοί γε
φιτροὺς ἀζαλέης στόρεσαν καθύπερθεν ἐλαίης.
τείως δ' αὖτ' ἀγέληθεν ἐπιπροέηκαν ἄγοντες

βουκόλοι Αἰσονίδαο δύω βόε. τοὺς δ᾽ ἐρύσαντο
κουρότεροι ἑτάρων βωμοῦ σχεδόν. οἱ δ᾽ ἄρ᾽ ἔπειτα
χέρνιβά τ᾽ οὐλοχύτας τε παρέσχεθον. αὐτὰρ Ἰήσων
εὔχετο κεκλόμενος πατρώϊον Ἀπόλλωνα.
"Κλῦθι ἄναξ, Παγασάς τε, πόλιν τ᾽ Αἰσωνίδα ναίων,
„ἡμετέροιο τοκῆος ἐπώνυμον, ὅς μοι ὑπέστης,
„Πυθοῖ χρειομένῳ, ἄνυσιν καὶ πείραθ᾽ ὁδοῖο
„σημανέειν· αὐτὸς γὰρ ἐπαίτιος ἔπλευ ἀέθλων·
„αὐτὸς νῦν ἄγε νῆα σὺν ἀρτεμέεσσιν ἑταίροις
„κεῖσέ τε, καὶ παλίνορσον ἐς Ελλάδα. σοὶ δ᾽ ἄρ᾽ ὀπίσσω
„τόσσων, ὅσσοι κεν νοστήσομεν, ἀγλαὰ ταύρων
„ἱρὰ πάλιν βωμῷ ἐπιθήσομεν· ἄλλα δὲ Πυθοῖ,
„ἄλλα δ᾽ ἐς Ορτυγίην ἀπερείσια δῶρα κομίσσω.
„νῦν δ᾽ ἴθι, καὶ τήνδ᾽ ἡμὶν, Εκηβόλε, δέξο θυηλὴν,
„ἥν τοι τῆσδ᾽ ἐπίβαθρα χάριν προτεθείμεθα νηὸς
„πρωτίστην· λύσαιμι δ᾽, ἄναξ, ἐπ᾽ ἀπήμονι μοίρῃ
„πείσματα, σὴν διὰ μῆτιν· ἐπιπνεύσειε δ᾽ ἀήτης
„μείλιχος, ᾧ κ᾽ ἐπὶ πόντον ἐλευσόμεθ᾽ εὐδιόωντες.
Η, καὶ ἅμ᾽ εὐχωλῇ προχύτας βάλε. τὼ δ᾽ ἐπὶ βουσὶ
ζωσάσθην, Ἀγκαῖος ὑπέρβιος, Ηρακλέης τε.
ἤτοι ὁ μὲν ῥοπάλῳ μέσσον κάρη ἀμφὶ μετώπῳ
πλῆξεν, ὁ δ᾽ ἀθρόος αὖθι πεσὼν ἐνερείσατο γαίῃ·
Ἀγκαῖος δ᾽ ἑτέροιο κατὰ πλατὺν αὐχένα κόψας
χαλκείῳ πελέκει, κρατεροὺς διέκερσε τένοντας·
ἤριπε δ᾽ ἀμφοτέροισι περιρρηδὴς κεράεσσι.
τοὺς δ᾽ ἕταροι σφάξαν τε θοῶς, δεῖράν τε βοείας,
κόπτον, δαίτρευόν τε, καὶ ἱερὰ μῆρ᾽ ἐτάμοντο,
καδδ᾽ ἄμυδις τά γε πάντα καλύψαντες πύκα δημῷ
καῖον ἐπὶ σχίζῃσιν· ὁ δ᾽ ἀκρήτους χέε λοιβὰς
Αἰσονίδης. γήθει δὲ σέλας θηεύμενος Ιδμων
πάντοσε λαμπόμενον θυέων ἄπο, τοῖό τε λιγνὺν
πορφυρέαις ἑλίκεσσιν ἐναίσιμον ἀΐσσουσαν·

αἶψα δ' ἀπηλεγέως νόον ἔκφατο Λητοΐδαο.
“Ὑμῖν μὲν δὴ μοῖρα θεῶν χρειώ τε περῆσαι
„ἐνθάδε κῶας ἄγοντας· ἀπειρέσιοι δ' ἐνὶ μέσσῳ
„κεῖσέ τε δεῦρό τ' ἔασιν ἀνερχομένοισιν ἄεθλοι.
„αὐτὰρ ἐμοὶ θανέειν στυγερῇ ὑπὸ δαίμονος αἴσῃ
„τηλόθι που πέπρωται ἐπ' Ἀσίδος ἠπείροιο.
„ὧδε κακοῖς δεδαὼς ἔτι καὶ πάρος οἰωνοῖσι
„πότμον ἐμὸν, πάτρης ἐξήϊον, ὄφρ' ἐπιβαίην
„νηὸς, ἐϋκλείη δὲ δόμοις ἐπιβάντι λίπηται.
Ὣς ἄρ' ἔφη· κοῦροι δὲ θεοπροπίης ἀΐοντες
νόστῳ μὲν γήθησαν, ἄχος δ' ἕλεν Ἴδμονος αἴσῃ.
ἦμος δ' ἠέλιος σταθερὸν παραμείβεται ἦμαρ,
αἱ δὲ νέον σκοπέλοισιν ὑποσκιόωνται ἄρουραι,
δειελινὸν κλίνοντος ὑπὸ ζόφον ἠελίοιο,
τῆμος ἄρ' ἤδη πάντες ἐπὶ ψαμάθοισι βαθεῖαν
φυλλάδα χευάμενοι, πολιοῦ πρόπαρ αἰγιαλοῖο
κέκλινθ' ἑξείης· παρὰ δέ σφισι μυρί' ἔκειτο
εἴδατα, καὶ μέθυ λαρὸν, ἀφυσσομένων προχόῃσιν
οἰνοχόων· μετέπειτα δ' ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι
μυθεῦνθ', οἷά τε πολλὰ νέοι παρὰ δαιτὶ καὶ οἴνῳ
τερπνῶς ἑψιόωνται, ὅτ' ἄατος ὕβρις ἀπείη.
ἔνθ' αὖτ' Αἰσονίδης μὲν ἀμήχανος εἰν ἑοῖ αὐτῷ
πορφύρεσκεν ἕκαστα, κατηφιόωντι ἐοικώς.
τὸν δ' ἄρ' ὑποφρασθεὶς μεγάλῃ ὀπὶ νείκεσεν Ἴδας.
“Αἰσονίδη, τίνα τήνδε μετὰ φρεσὶ μῆτιν ἑλίσσεις;
„αὔδα ἐνὶ μέσσοισι τεὸν νόον. ἦέ σε δαμνᾷ
„τάρβος ἐπιπλόμενον, τό τ' ἀνάλκιδας ἄνδρας ἀτύζει;
„ἴστω νῦν δόρυ θοῦρον, ὅτῳ περιώσιον ἄλλων
„κῦδος ἐνὶ πτολέμοισιν ἀείρομαι, οὐδέ μ' ὀφέλλει
„Ζεὺς τόσον, ὁσσάτιόν περ ἐμὸν δόρυ, μή νύ τι πῆμα
„λοίγιον ἔσσεσθαι, μηδ' ἀκράαντον ἄεθλον,
„Ἴδεω ἑσπομένοιο, καὶ εἰ θεὸς ἀντιόῳτο.

„τοῖόν μ' Ἀρήνηθεν ἀοσσητῆρα κομίζεις.
Ἡ, καὶ ἐπισχόμενος πλεῖον δέπας ἀμφοτέρῃσι
πῖνε χαλίκρητον λαρὸν μέθυ· δεύετο δ' οἴνῳ
χείλεα, κυάνεαί τε γενειάδες· οἱ δ' ὁμάδησαν
πάντες ὁμῶς, Ἴδμων δὲ καὶ ἀμφαδίην ἀγόρευσε.
“ Δαιμόνιε, φρονέεις ὀλοφώϊα καὶ πάρος αὐτῷ.
„ἠέ τοι εἰς ἄτην ζωρὸν μέθυ θαρσαλέον κῆρ
„οἰδάνει ἐν στήθεσσι, θεοὺς δ' ἀνέηκεν ἀτίζειν;
„ἄλλοι μῦθοι ἔασι παρήγοροι, οἷσί κεν ἀνὴρ
„θαρσύνοι ἕταρον· σὺ δ' ἀτάσθαλα πάμπαν ἔειπας.
„τοῖα φάτις καὶ τοὺς πρὶν ἐπιφλύειν μακάρεσσιν
„υἷας Ἀλωϊάδας, οἷς οὐδ' ὅσον ἰσοφαρίζεις
„ἠνορέην· ἔμπης δὲ θοοῖς ἐδάμησαν οϊστοῖς
„ἄμφω Λητοΐδαο, καὶ ἴφθιμοί περ ἐόντες.
Ὣς ἔφατ'· ἐκ δ' ἐγέλασσεν ἄδην Ἀφαρήϊος Ἴδας,
καί μιν ἐπιλλίζων ἠμείβετο κερτομίοισιν.
“ Ἄγρει νυν τόδε σῇσι θεοπροπίῃσιν ἔνισπε,
„εἴ καὶ ἐμοὶ τοιόνδε θεοὶ τελέουσιν ὄλεθρον,
„οἷον Ἀλωϊάδῃσι πατὴρ τεὸς ἐγγυάλιξε·
„φράζεο δ' ὅππως χεῖρας ἐμὰς σόος ἐξαλέοιο,
„χρειὼ θεσπίζων μεταμώνιον εἴ κεν ἁλῴῃς.
Χώετ' ἐνιπτάζων· προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη,
εἰ μὴ δηριόωντας ὁμοκλήσαντες ἑταῖροι,
αὐτός τ' Αἰσονίδης κατερήτυεν· ἐν δὲ καὶ Ὀρφεὺς,
λαιῇ ἀνασχόμενος κίθαριν, πείραζεν ἀοιδῆς.
Ἤειδε δ' ὡς γαῖα καὶ οὐρανὸς ἠδὲ θάλασσα
τοπρὶν ἐπ' ἀλλήλοισι μιῇ συναρηρότα μορφῇ,
νείκεος ἐξ ὀλοοῖο διέκριθεν ἀμφὶς ἕκαστα·
ἠδ' ὡς ἔμπεδον αἰὲν ἐν αἰθέρι τέκμαρ ἔχουσιν
ἄστρα, σεληναίη τε, καὶ ἠελίοιο κέλευθοι·
οὔρεά θ' ὡς ἀνέτειλε, καὶ ὡς ποταμοὶ κελάδοντες,
αὐτῇσι Νύμφῃσι, καὶ ἑρπετὰ πάντ' ἐγένοντο.

ἤειδε δ' ὡς πρῶτον Ὀφίων Εὐρυνόμη τε
Ὠκεανὶς νιφόεντος ἔχον κράτος Οὐλύμποιο·
ὥς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαθε τιμῆς,
ἡ δὲ Ῥέῃ, ἔπεσον δ' ἐνὶ κύμασιν Ὠκεανοῖο·
οἱ δὲ τέως μακάρεσσι θεοῖς Τιτῆσιν ἄνασσον,
ὄφρα Ζεὺς ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδώς,
Δικταῖον ναίεσκεν ὑπὸ σπέος· οἱ δέ μιν οὔπω
Γηγενέες Κύκλωπες ἐκαρτύναντο κεραυνῷ,
βροντῇ τε, στεροπῇ τε· τὰ γὰρ Διῒ κῦδος ὀπάζει.
Ἦ, καὶ ὁ μὲν φόρμιγγα σὺν ἀμβροσίῃ σχέθεν αὐδῇ·
τοὶ δ' ἄμοτον λήξαντος ἔτι προὔχοντο κάρηνα
πάντες ὁμῶς, ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν ἠρεμέοντες
κηληθμῷ· τοίην σφιν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς.
οὐδ' ἐπὶ δὴν μετέπειτα κερασσάμενοι δὴ λοιβὰς,
ἣ θέμις ἐστὶ, τέως ἐπί τε γλώσσῃσι χέοντο
αἰθομέναις, ὕπνου δὲ διὰ κνέφας ἐμνώοντο.
Αὐτὰρ ὅτ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν Ἠὼς
Πηλίου αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας, ἐκ δ' ἀνέμοιο
εὔδιοι ἐκλύζοντο τινασσομένης ἁλὸς ἄκραι,
δὴ τότ' ἀνέγρετο Τῖφυς· ἄφαρ δ' ὀρόθυνεν ἑταίρους
βαινέμεναί τ' ἐπὶ νῆα καὶ ἀρτυνέεσθαι ἐρετμά.
σμερδαλέον δὲ λιμὴν Παγασήϊος, ἠδὲ καὶ αὐτὴ
Πηλιὰς ἴαχεν Ἀργὼ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι.
ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
οἱ δ' ἀνὰ σέλματα βάντες ἐπισχερὼ ἀλλήλοισιν,
ὡς ἐδάσαντο πάροιθεν ἐρεσσέμεν ᾧ ἐνὶ χώρῳ,
εὐκόσμως σφετέροισι παρ' ἔντεσιν ἑδριόωντο.
μέσσῳ δ' Ἀγκαῖος, μέγα τε σθένος Ἡρακλῆος
ἵζανον· ἄγχι δέ οἱ ῥόπαλον θέτο, καί οἱ ἔνερθε
ποσσὶν ὑπεκλάσθη νηὸς τρόπις. εἵλκετο δ' ἤδη
πείσματα, καὶ μέθυ λεῖβον ὕπερθ' ἁλός. αὐτὰρ Ἰήσων

δακρυόεις γαίης ἀπὸ πατρίδος ὄμματ' ἔνεικεν.
οἱ δ', ὥστ' ἠΐθεοι Φοίβῳ χορὸν ἢ ἐνὶ Πυθοῖ,
ἤ που ἐν Ὀρτυγίῃ, ἢ ἐφ' ὕδασιν Ἰσμηνοῖο
στησάμενοι, φόρμιγγος ὑπαὶ περὶ βωμὸν ὁμαρτῇ
ἐμμελέως κραιπνοῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν·
ὣς οἱ ὑπ' Ὀρφῆος κιθάρῃ πέπληγον ἐρετμοῖς
πόντου λάβρον ὕδωρ, ἐπὶ δὲ ῥόθια κλύζοντο·
ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη,
δεινὸν μορμύρουσα ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.
στράπτε δ' ὑπ' ἠελίῳ φλογὶ εἴκελα νηὸς ἰούσης
τεύχεα· μακραὶ δ' αἰὲν ἐλευκαίνοντο κέλευθοι,
ἀτραπὸς ὣς χλοεροῖο διειδομένη πεδίοιο.
πάντες δ' οὐρανόθεν λεῦσσον θεοὶ ἤματι κείνῳ
νῆα, καὶ ἡμιθέων ἀνδρῶν μένος, οἳ τότ' ἄριστοι
πόντον ἐπιπλώεσκον· ἐπ' ἀκροτάτῃσι δὲ Νύμφαι
Πηλιάδες κορυφῇσιν ἐθάμβεον εἰσορόωσαι
ἔργον Ἀθηναίης Ἰτωνίδος, ἠδὲ καὶ αὐτοὺς
ἥρωας χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά.
αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ ὑπάτου ὄρεος κίεν ἄγχι θαλάσσης
Χείρων Φιλυρίδης, πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ
τέγγε πόδας, καὶ πολλὰ βαρείῃ χειρὶ κελεύων,
νόστον ἐπευφήμησεν ἀκηδέα νισσομένοισι·
σὺν καί οἱ παράκοιτις ἐπωλένιον φορέουσα
Πηλεΐδην Ἀχιλῆα, φίλῳ δειδίσκετο πατρί.
Οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος περιηγέα κάλλιπον ἀκτὴν
φραδμοσύνῃ μήτι τε δαΐφρονος Ἀγνιάδαο
Τίφυος, ὅς ῥ' ἐνὶ χερσὶν ἐΰξοα τεχνηέντως
πηδάλι' ἀμφιέπεσκ', ὄφρ' ἔμπεδον ἐξιθύνοι,
δή ῥα τότε μέγαν ἱστὸν ἐνεστήσαντο μεσόδμῃ,
δῆσάν τε προτόνοισι, τανυσσάμενοι ἑκάτερθε,
καδδ' αὐτοῦ λίνα χεῦαν, ἐπ' ἠλακάτην ἐρύσαντες.
ἐν δὲ λιγὺς πίσεν οὖρος· ἐπ' ἰκριόφιν δὲ κάλωας

ξεστῇσι περόνῃσι διακριδὸν ἀμφιβαλόντες,
Τισαίην εὔκηλοι ὑπὲρ δολιχὴν θέον ἄκρην.
τοῖσι δὲ φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ
Οἰάγροιο πάϊς νηοσσόον εὐπατέρειαν
Ἄρτεμιν, ἣ κείνας σκοπιὰς ἁλὸς ἀμφιέπεσκε,
ῥυομένη καὶ γαῖαν Ἰωλκίδα· τῇ δὲ βαθείης
ἰχθύες ἀΐσσοντες ὕπερθ' ἁλὸς, ἄμμιγα παύροις
ἄπλετοι, ὑγρὰ κέλευθα διασκαίροντες ἕποντο.
ὡς δ' ὁπότ' ἀγραύλοιο κατ' ἴχνια σημαντῆρος
μυρία μῆλ' ἐφέπονται, ἄδην κεκορημένα ποίης,
εἰς αὖλιν, ὁ δέ τ' εἶσι πάρος, σύριγγι λιγείῃ
καλὰ μελιζόμενος νόμιον μέλος· ὣς ἄρα τοί γε
ὡμάρτευν· τὴν δ' αἰὲν ἐπασσύτερος φέρεν οὖρος.
Αὐτίκα δ' ἠερίη πολυλήϊος αἶα Πελασγῶν
δύετο, Πηλιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας,
αἰὲν ἐπιπροθέοντες· ἔδυνε δὲ Σηπιὰς ἄκρη,
φαίνετο δ' εἰναλίη Σκίαθος, φαίνοντο δ' ἄπωθεν
Πειρεσιαὶ, Μάγνησά θ', ὑπεύδιος ἠπείροιο
ἀκτὴ, καὶ τύμβος Δολοπήϊος· ἔνθ' ἄρα τοίγε
ἑσπέριοι ἀνέμοιο παλιμπνοίῃσιν ἔκελσαν,
καί μιν κυδαίνοντες, ὑπὸ κνέφας ἔντομα μήλων
κεῖαν, ὀρινομένης ἁλὸς οἴδματι· διπλόα δ' ἀκταῖς
ἤματ' ἐλινύεσκον· ἀτὰρ τριτάτῳ προέηκαν
νῆα, τανυσσάμενοι περιώσιον ὑψόθι λαῖφος.
τὴν δ' ἀκτὴν Ἀφέτας Ἀργοῦς ἔτι κικλήσκουσιν.
Ἔνθεν δὲ προτέρωσε παρεξέθεον Μελίβοιαν,
ἀκτήν τ' αἰγιαλόν τε δυσήνεμον ἐκνεύσαντες.
ἠῶθεν δ' Ὁμόλην αὐτοσχεδὸν εἰσορόωντες
πόντῳ κεκλιμένην, παρεμέτρεον· οὐδ' ἔτι δηρὸν
μέλλον ὑπὲκ ποταμοῖο βαλεῖν Ἀμύροιο ῥέεθρα.
κεῖθεν δ' εὐρυμένας τε πολυκλύστους τε φάραγγας
Ὄσσης Οὐλύμποιό τ' ἐσέδρακον· αὐτὰρ ἔπειτα

κλίτεα Παλλήναια, Καναστραίην ὑπὲρ ἄκρην,
ἤνυσαν ἐννύχιοι, πνοιῆς ἀνέμοιο θέοντες.
ἦρι δὲ νισσομένοισιν Ἄθω ἀνέτελλε κολώνη
Θρηϊκίη, ἣ τόσσον ἀπόπροθι Λῆμνον ἐοῦσαν,
ὅσσον ἐς ἔνδιόν κεν ἐΰστολος ὁλκὰς ἀνύσσαι,
ἀκροτάτῃ κορυφῇ σκιάει, καὶ ἐσάχρι Μυρίνης.
τοῖσιν δ' αὐτῆμαρ μὲν ἄεν καὶ ἐπὶ κνέφας οὖρος
πάγχυ μάλ' ἀκραής, τετάνυστο δὲ λαίφεα νηός.
αὐτὰρ ἅμ' ἠελίοιο βολαῖς ἀνέμοιο λιπόντος,
εἰρεσίῃ κραναὴν Σιντηΐδα Λῆμνον ἵκοντο.
Ἔνθ' ἄμυδις πᾶς δῆμος ὑπερβασίῃσι γυναικῶν
νηλειῶς δέδμητο παροιχομένῳ λυκάβαντι.
δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπηνήναντο γυναῖκας
ἀνέρες ἐχθήραντες, ἔχον δ' ἐπὶ ληϊάδεσσι
τρηχὺν ἔρον, ἃς αὐτοὶ ἀγίνεον ἀντιπέρηθεν
Θρηϊκίην δῃοῦντες· ἐπεὶ χόλος αἰνὸς ὄπαζε
Κύπριδος, οὕνεκά μιν γεράων ἐπὶ δηρὸν ἄτισσαν.
ὦ μέλεαι, ζήλοιό τ' ἐπισμυγερῶς ἀκόρητοι.
οὐκ οἶον σὺν τῇσιν ἑοὺς ἔρραισαν ἀκοίτας
ἀμφ' εὐνῇ, πᾶν δ' ἄρσεν ὁμοῦ γένος, ὥς κεν ὀπίσσω
μή τινα λευγαλέοιο φόνου τίσειαν ἀμοιβήν.
οἴη δ' ἐκ πασέων γεραροῦ περιφείσατο πατρὸς
Ὑψιπύλεια Θόαντος, ὃ δὴ κατὰ δῆμον ἄνασσε·
λάρνακι δ' ἐν κοίλῃ μιν ὕπερθ' ἁλὸς ἧκε φέρεσθαι,
αἴ κε φύγοι. καὶ τὸν μὲν ἐς Οἰνοίην ἐρύσαντο,
πρόσθεν, ἀτὰρ Σίκινόν γε μεθύστερον αὐδηθεῖσαν,
νῆσον ἐπακτῆρες, Σικίνου ἄπο, τόν ῥα Θόαντι
Νηϊὰς Οἰνοίη Νύμφη τέκεν εὐνηθεῖσα.
τῇσι δὲ βουκόλιαί τε βοῶν, χάλκειά τε δύνειν
τεύχεα, πυροφόρους τε διατμήξασθαι ἀρούρας
ῥηΐτερον πάσῃσιν Ἀθηναίης πέλεν ἔργων,
οἷς αἰεὶ τοπάροιθεν ὁμίλεον. ἀλλὰ γὰρ ἔμπης

ἢ θαμὰ δὴ παπταίνον ἐπὶ πλατὺν ὄμμασι πόντον
δείματι λευγαλέῳ, ὁπότε Θρήϊκες ἴασι.
τῷ καὶ ὅτ' ἐγγύθι νήσου ἐρεσσομένην ἴδον Ἀργώ,
αὐτίκα πασσυδίῃ πυλέων ἔκτοσθε Μυρίνης,
δήϊα τεύχεα δῦσαι, ἐς αἰγιαλὸν προχέοντο,
θυιάσιν ὠμοβόροις ἴκελαι· φὰν γάρ που ἱκάνειν
Θρήϊκας· ἡ δ' ἅμα τῇσι Θοαντιὰς Ὑψιπύλεια
δῦν' ἐνὶ τεύχεσι πατρός. ἀμηχανίῃ δ' ἐχέχυντο
ἄφθογγοι· τοῖόν σφιν ἐπὶ δέος ᾐωρεῖτο.
Τείως δ' αὖτ' ἐκ νηὸς ἀριστῆες προέηκαν
Αἰθαλίδην, κήρυκα θοόν, τῷπέρ τε μέλεσθαι
ἀγγελίας, καὶ σκῆπτρον ἐπέτραπον Ἑρμείαο,
σφωϊτέροιο τοκῆος, ὅς οἱ μνῆστιν πόρε πάντων
ἄφθιτον· οὐδ' ἔτι νῦν περ ἀποιχομένου Ἀχέροντος
δίνας ἀπροφάτους ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη.
ἀλλ' ἥ γ' ἔμπεδον αἰὲν ἀμειβομένη μεμόρηται,
ἄλλοθ' ὑποχθονίοις ἐναρίθμιος, ἄλλοτ' ἐς αὐγὰς
ἠελίου ζωοῖσι μετ' ἀνδράσιν. ἀλλὰ τί μύθους
Αἰθαλίδεω χρειώ με διηνεκέως ἀγορεύειν;
ὅς ῥα τόθ' Ὑψιπύλην μειλίξατο δέχθαι ἰόντας
ἤματος ἀνομένοιο διὰ κνέφας· οὐδὲ μὲν ἠοῖ
πείσματα νηὸς ἔλυσαν ἐπὶ πνοιῇ Βορέαο.
Λημνιάδες δὲ γυναῖκες ἀνὰ πτόλιν ἷζον ἰοῦσαι
εἰς ἀγορήν· αὐτὴ γὰρ ἐπέφραδεν Ὑψιπύλεια.
καί ῥ' ὅτε δὴ μάλα πᾶσαι ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο,
αὐτίκ' ἄρ' ἥγ' ἐνὶ τῇσιν ἐποτρύνουσ' ἀγόρευεν·
"Ὦ φίλαι, εἰ δ' ἄγε δὴ μενοεικέα δῶρα πόρωμεν
„ἀνδράσιν, οἷά τ' ἔοικεν ἄγειν ἐπὶ νηὸς ἔχοντας,
„ἤϊα, καὶ μέθυ λαρόν, ἵν' ἔμπεδον ἔκτοθι πύργων
„μίμνωσιν, μηδ' ἄμμε κατὰ χρειὼ μεθέποντες
„ἀτρεκέως γνώωσι, κακὴ δ' ἐπὶ πολλὸν ἵκηται
„βάξις· ἐπεὶ μέγα ἔργον ἐρέξαμεν, οὐδέ τι πάμπαν

„θυμηδὲς τοῖσίν γε τόδ᾽ ἔσσεται, εἴ κε δαεῖεν.
„ἡμετέρη μέν νυν τοίη παρενήνοθε μῆτις·
„ὑμέων δ᾽ εἴ τις ἄρειον ἔπος μητίσεται ἄλλη,
„ἐγρέσθω· τοῦ γάρ τε καὶ εἵνεκα δεῦρο κάλεσσα.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη, καὶ θῶκον ἐφίζανε πατρὸς ἑοῖο
λάϊνον· αὐτὰρ ἔπειτα φίλη τροφὸς ὦρτο Πολυξώ,
γήραϊ δὴ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσι,
βάκτρῳ ἐρειδομένη, πέρι δὲ μενέαιν᾽ ἀγορεῦσαι.
τῇ καὶ παρθενικαὶ πίσυρες σχεδὸν ἑδριόωντο,
ἀδμῆτες, λευκῇσιν ἐπιχνοάουσαι ἐθείραις.
στῆ δ᾽ ἄρ᾽ ἐνὶ μέσσῃ ἀγορῇ, ἀνὰ δ᾽ ἔσχεθε δειρὴν
ἦκα μόλις κυφοῖο μεταφρένου, ὧδέ τ᾽ ἔειπε.
“Δῶρα μὲν, ὡς αὐτῇ περ ἐφανδάνει Ὑψιπυλείῃ,
„πέμπωμεν ξείνοισιν, ἐπεὶ καὶ ἄρειον ὀπάσσαι.
„ὔμμι γε μὴν τίς μῆτις ἐπαύρεσθαι βιότοιο,
„αἴ κεν ἐπιβρίσῃ Θρήϊξ στρατὸς, ἠέ τις ἄλλος
„δυσμενέων, ἅτε πολλὰ μετ᾽ ἀνθρώποισι πέλονται,
„ὡς καὶ νῦν ὅδ᾽ ὅμιλος ἀνωΐστως ἀφικάνει;
„εἰ δὲ τὸ μὲν μακάρων τις ἀποτρέποι, ἄλλα δ᾽ ὀπίσσω
„μυρία, δηϊοτῆτος ὑπέρτερα, πήματα μίμνει.
„εὖτ᾽ ἂν δὴ γεραραὶ μὲν ἀποφθινύθωσι γυναῖκες,
„κουρότεραι δ᾽ ἄγονοι στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἵκησθε,
„πῶς τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι; ἠὲ βαρείαις
„αὐτόματοι βόες ὔμμιν ἐνιζευχθέντες ἀρούραις
„γειοτόμον νειοῖο διειρύσσουσιν ἄροτρον,
„καὶ πρόκα, τελλομένου ἔτεος, στάχυν ἀμήσονται;
„ἦ μὲν ἐγὼν, εἰ καί με τανῦν ἔτι πεφρίκασι
„Κῆρες, ἐπερχόμενόν που ὀΐομαι εἰς ἔτος ἤδη
„γαῖαν ἐφέσσεσθαι, κτερέων ἀπὸ μοῖραν ἑλοῦσαν
„αὔτως ἣ θέμις ἐστὶ, πάρος κακότητα πελάσσαι.
„ὁπλοτέρῃσι δὲ πάγχυ τάδε φράζεσθαι ἄνωγα.
„νῦν γὰρ δὴ παρὰ ποσσὶν ἐπήβολος ἔστ᾽ ἀλεωρὴ,

„εἴ κεν ἐπιτρέψητε δόμους καὶ ληΐδα πᾶσαν
„ἡμετέρην ξείνοισι, καὶ ἀγλαὸν ἄστυ μέλεσθαι.
Ὣς ἔφατ᾽· ἐν δ᾽ ἀγορὴ πλῆτο θρόου. εὔαδε γάρ σφι
μῦθος. αὐτὰρ μετὰ τήν γε παρασχεδὸν αὖτις ἀνῶρτο
Ὑψιπύλη, καὶ τοῖον ὑποβλήδην ἔπος ηὔδα.
“Εἰ μὲν δὴ πάσῃσιν ἐφανδάνει ἥδε μενοινή,
„ἤδη κεν μετὰ νῆα καὶ ἄγγελον ὀτρύναιμι.
Ἦ ῥα καὶ Ἰφινόην μετεφώνεεν ἄσσον ἰοῦσαν.
“Ὄρσο μοι, Ἰφινόη, τοῦδ᾽ ἀνέρος ἀντιόωσα
„ἡμέτερόνδε μολεῖν, ὅστις στόλου ἡγεμονεύει;
„ὄφρα τί οἱ δήμοιο ἔπος θυμῆρες ἐνίσπω·
„καὶ δ᾽ αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄστεος, αἴ κ᾽ ἐθέλωσι,
„κέκλεο θαρσαλέως ἐπιβαινέμεν εὐμενέοντας.
Ἦ, καὶ ἔλυσ᾽ ἀγορήν· μετὰ δ᾽ εἰς ἑὸν ὦρτο νέεσθαι·
ὣς δὲ καὶ Ἰφινόη Μινύας ἵκεθ᾽· οἱ δ᾽ ἐρέεινον
χρεῖος ὅ τι φρονέουσα μετήλυθεν. ὦκα δὲ τούς γε
πασσυδίῃ μύθοισι προσέννεπεν ἐξερέοντας.
“Κούρη τοί μ᾽ ἐφέηκε Θοαντιὰς ἐνθάδ᾽ ἰοῦσαν
„Ὑψιπύλη, καλέειν νηὸς πρόμον, ὅστις ὄρωρεν,
„ὄφρα τί οἱ δήμοιο ἔπος θυμῆρες ἐνίσπῃ·
„καὶ δ᾽ αὐτοὺς γαίης τε καὶ ἄστεος, αἴ κ᾽ ἐθέλητε,
„κέκλεται αὐτίκα νῦν ἐπιβαινέμεν εὐμενέοντας.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη· πάντεσσι δ᾽ ἐναίσιμος ἥνδανε μῦθος.
Ὑψιπύλην δ᾽ εἴσαντο καταφθιμένοιο Θόαντος
τηλυγέτην γεγαυῖαν ἀνασσέμεν· ὦκα δὲ τόν γε
πέμπον ἴμεν, καὶ δ᾽ αὐτοὶ ἐπεντύνοντο νέεσθαι.
Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἀμφ᾽ ὤμοισι θεᾶς Ἰτωνίδος ἔργον,
δίπλακα πορφυρέην περονήσατο, τήν οἱ ὄπασσε
Παλλάς, ὅτε πρῶτον δρυόχους ἐπεβάλλετο νηὸς
Ἀργοῦς, καὶ κανόνεσσι δάε ζυγὰ μετρήσασθαι.
Τῆς μὲν ῥηΐτερόν κεν ἐς ἠέλιον ἀνιόντα
ὄσσε βάλοις, ἢ κεῖνο μεταβλέψειας ἔρευθος.

δὴ γάρ τοι μέσση μὲν ἐρευθήεσσα τέτυκτο,
ἄκρα δὲ, πορφυρέη πάντη πέλεν· ἐν δ' ἄρ' ἑκάστῳ
τέρματι δαίδαλα πολλὰ διακριδὸν εὖ ἐκέκαστο.
Εν μὲν ἔσαν Κύκλωπες ἐπ' ἀφθίτῳ ἥμενοι ἔργῳ,
Ζηνὶ κεραυνὸν ἄνακτι πονεύμενοι, ὃς τόσσον ἤδη
παμφαίνων ἐτέτυκτο; μιῆς δ' ἔτι δεύετο μοῦνον
ἀκτῖνος, τὴν οἵγε σιδηρείης ἐλάασκον
σφύρησι, μαλεροῖο πυρὸς ζείουσαν ἀϋτμῇ.
Εν δ' ἔσαν Ἀντιόπης Ἀσωπίδος υἱέε δοιώ,
Ἀμφίων καὶ Ζῆθος· ἀπύργωτος δ' ἔτι Θήβη
κεῖτο πέλας, τῆς οἵγε νέον βάλλοντο δομαίους
ἱέμενοι. Ζῆθος μὲν ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν
οὔρεος ἠλιβάτοιο κάρη, μογέοντι ἐοικώς·
Ἀμφίων δ' ἐπί οἱ χρυσέῃ φόρμιγγι λιγαίνων
ἤϊε, δὶς τόσση δὲ μετ' ἴχνια νίσσετο πέτρη.
Εξείης δ' ἤσκητο βαθυπλόκαμος Κυθέρεια
Ἄρεος ὀχμάζουσα θοὸν σάκος· ἐκ δέ οἱ ὤμου
πῆχυν ἐπὶ σκαιὸν ξυνοχὴ κεχάλαστο χιτῶνος
νέρθεν ὑπὲρ μαζοῖο· τὸ δ' ἀντίον ἀτρεκὲς αὔτως
χαλκείῃ δείκηλον ἐν ἀσπίδι φαίνετ' ἰδέσθαι.
Εν δὲ βοῶν ἔσκε λάσιος νομός· ἀμφὶ δὲ βουσὶ
Τηλεβόαι μάρναντο καὶ υἱέες Ἠλεκτρύωνος·
οἱ μὲν ἀμειβόμενοι, ἀτὰρ οἵγ' ἐθέλοντες ἀμέρσαι
ληϊσταὶ Τάφιοι· τῶν δ' αἵματι δεύετο λειμὼν
ἑρσήεις, πολέες δ' ὀλίγους βιόωντο νομῆας.
Εν δὲ δύω δίφροι πεπονήατο δηριόωντες.
καὶ τὸν μὲν προπάροιθε Πέλοψ ἴθυνε, τινάσσων
ἡνία, σὺν δέ οἱ ἔσκε παραιβάτις Ἱπποδάμεια·
τὸν δὲ μεταδρομάδην ἐπὶ Μυρτίλος ἤλασεν ἵππους.
σὺν τῷ δ' Οἰνόμαος προτενὲς δόρυ χειρὶ μεμαρπὼς
ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο
πίπτεν, ἐπεσσύμενος Πελοπήϊα νῶτα δαΐξαι.

Ἐν καὶ Ἀπόλλων Φοῖβος ὀϊστεύων ἐτέτυκτο,
βούπαις οὔπω πολλὸς, ἑὴν ἐρύοντα καλύπτρης
μητέρα θαρσαλέως Τιτυὸν μέγαν, ὅν ῥ' ἔτεκέν γε
δι' Ἐλάρη, θρέψεν δὲ καὶ ἂψ ἐλοχεύσατο Γαῖα.
Ἐν καὶ Φρίξος ἔην Μινυήϊος, ὡς ἐτεόν περ
εἰσαΐων κριοῦ, ὁ δ' ἄρ' ἐξενέποντι ἐῴκει.
κείνους κ' εἰσορόων ἀκέοις, ψεύδοιό τε θυμὸν,
ἐλπόμενος πυκινήν τιν' ἀπὸ σφείων ἐσακοῦσαι
βάξιν, ὃ καὶ δηρόν νυν ἐπ' ἐλπίδι θηήσαιο.
Τοῖ' ἄρα δῶρα θεᾶς Ἰτωνίδος ἦεν Ἀθήνης.
δεξιτερῇ δ' ἕλεν ἔγχος ἑκηβόλον, ὅ ῥ' Ἀταλάντη
Μαινάλῳ ἔν ποτέ οἱ ξεινήϊον ἐγγυάλιξε,
πρόφρων ἀντομένη· πέρι γὰρ μενέαινεν ἕπεσθαι
τὴν ὁδόν· ἀλλὰ γὰρ αὐτὸς ἑκὼν ἀπερήτυε κούρην·
δεῖσεν δ' ἀργαλέας ἔριδας φιλότητος ἕκητι.
Βῆ δ' ἴμεναι προτὶ ἄστυ, φαεινῷ ἀστέρι ἶσος,
ὅν ῥά τε νηγατέῃσιν ἐεργόμεναι καλύβῃσι
νύμφαι θηήσαντο δόμων ὑπεραντέλλοντα,
καί σφισι κυανέοιο δι' ἠέρος ὄμματα θέλγει
καλὸν ἐρευθόμενος, γάνυται δέ τε ἠϊθέοιο
παρθένος ἱμείρουσα μετ' ἀλλοδαποῖσιν ἐόντος
ἀνδράσιν, ᾧ κέν μιν μνηστὴν κομέωσι τοκῆες·
τῷ ἴκελος πρὸ πόληος ἀνὰ στίβον ἤϊεν ἥρως.
καί ῥ' ὅτε δὴ πυλέων τε καὶ ἄστεος ἐντὸς ἔβησαν,
δημότεραι μὲν ὄπισθεν ἐπεκλονέοντο γυναῖκες,
γηθόσυναι ξείνῳ· ὁ δ' ἐπὶ χθονὸς ὄμματ' ἐρείσας
νίσσετ' ἀπηλεγέως, ὄφρ' ἀγλαὰ δώμαθ' ἵκανεν
Ὑψιπύλης· ἄνεσαν δὲ θύρας προφανέντι θεράπναι
δικλίδας, εὐτύκτοισιν ἀρηραμένας σανίδεσσιν.
ἔνθα μιν Ἰφινόη κλισμῷ ἐνὶ παμφανόωντι
ἐσσυμένως καλῆς διὰ παστάδος εἷσεν ἄγουσα
ἀντία δεσποίνης· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα

παρθενικὰς ἐρύθηνε παρηΐδας· ἔμπα δὲ τόνγε
αἰδομένη μύθοισι προσέννεπεν αἱμυλίοισι.
"Ξεῖνε, τίη μίμνοντες ἐπὶ χρόνον ἔκτοθι πύργων
„ἧσθ' αὔτως; ἐπεὶ οὐ μὲν ὑπ' ἀνδράσι ναίεται ἄστυ.
„ἀλλὰ Θρηϊκίης ἐπινάστιοι ἠπείροιο
„πυροφόρους ἀρόωσι γύας. κακότητα δὲ πᾶσαν
„ἐξερέω νημερτὲς, ἵν' εὖ γνοίητε καὶ αὐτοί.
„εὖτε Θόας ἀστοῖσι πατὴρ ἐμὸς ἐμβασίλευε,
„τηνίκα Θρηΐκίων, οἵ τ' ἀντία ναιετάουσι,
„Λήμνου ἀπορνύμενοι λαοὶ πέρθεσκον ἐπαύλους
„ἐκ νηῶν, αὐτῇσι δ' ἀπείρονα ληΐδα κούραις
„δεῦρ' ἄγον· οὐλομένης δὲ θεᾶς πορσύνετο μῆτις
„Κύπριδος, ἥτε σφιν θυμαφθόρον ἔμβαλεν ἄτην.
„δὴ γὰρ κουριδίας μὲν ἀπέστυγον, ἐκ δὲ μελάθρων,
„ᾗ ματίῃ εἴξαντες, ἀπεσσεύοντο γυναῖκας·
„αὐτὰρ ληϊάδεσσι δορυκτήταις παρίαυον,
„σχέτλιοι. ἦ μὲν δηρὸν ἐτέτλαμεν, εἴ κέ ποτ' αὖτις
„ὀψὲ μεταστρέψωσι νόον· τὸ δὲ διπλόον αἰεὶ
„πῆμα κακὸν προὔβαινεν. ἀτιμάζοντο δὲ τέκνα
„γνήσι' ἐνὶ μεγάροις, σκοτίη δ' ἀνέτελλε γενέθλη.
„αὔτως δ' ἀδμῆτές τε κόραι, χῆραί τ' ἐπὶ τῇσι
„μητέρες ἀμπτολίεθρον ἀτημελέες ἀλάληντο.
„οὐδὲ πατὴρ ὀλίγον περ ἑῆς ἀλέγιζε θυγατρὸς,
„εἰ καὶ ἐν ὀφθαλμοῖσι δαϊζομένην ὁρόῳτο
„μητρυιῆς ὑπὸ χερσὶν ἀτασθάλου· οὐδ' ἀπὸ μητρὸς
„λώβην, ὡς τοπάροιθεν, ἀεικέα παῖδες ἄμυνον·
„οὐδὲ κασιγνήτοισι κασιγνήτη μέλε θυμῷ.
„ἀλλ' οἶαι κοῦραι ληΐτιδες ἔν τε δόμοισιν,
„ἔν τε χοροῖς, ἀγορῇ τε, καὶ εἰλαπίνῃσι μέλοντο.
„εἰσόκε τις θεὸς ἄμμιν ὑπέρβιον ἔμβαλε θάρσος,
„ἂψ ἐπανερχομένους Θρηκῶν ἄπο μηκέτι πύργοις
„δέχθαι, ἵν' ἢ φρονέοιεν ἅπερ θέμις, ἠέ πη ἄλλη

„αὐταῖς ληϊάδεσσιν ἀφορμηθέντες ἵκοντο.
„οἱ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίδων γένος, ὅσσον ἔλειπτο
„ἄρσεν ἀνὰ πτολίεθρον, ἔβαν πάλιν, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
„Θρηϊκίης ἄροσιν χιονώδεα ναιετάουσι.
„τῷ ὑμεῖς στρωφᾶσθ' ἐπιδήμιοι· εἰ δέ κεν αὖθι
„ναιετάειν ἐθέλοις, καί τοι ἄδοι, ἦτ' ἂν ἔπειτα
„πατρὸς ἐμοῖο Θόαντος ἔχοις γέρας· οὐδέ τί σ' οἴω
„γαῖαν ὀνόσσεσθαι· περὶ γὰρ βαθυλήϊος ἄλλων
„νήσων, Αἰγαίῃ ὅσαι εἰν ἁλὶ ναιετάουσιν.
„ἀλλ' ἄγε νῦν ἐπὶ νῆα κιὼν ἑτάροισιν ἔνισπε
„μύθους ἡμετέρους, μηδ' ἔκτοθι μίμνε πόληος.
Ἴσκεν, ἀμαλδύνουσα φόνου τέλος, οἷον ἐτύχθη
ἀνδράσιν· αὐτὰρ ὅ τήνγε παραβλήδην προσέειπεν.
“ Ὑψιπύλη, μάλα κεν θυμηδέος ἀντιάσαιμεν
„χρησμοσύνης, ἣν ἄμμι, σέθεν χατέουσιν, ὀπάζεις.
„εἶμι δ' ὑπότροπος αὖτις ἀνὰ πτόλιν, εὖτ' ἂν ἕκαστα
„ἐξείπω κατὰ κόσμον. ἀνακτορίη δὲ μελέσθω
„σοί τ' αὐτῇ καὶ νῆσος· ἔγωγε μὲν οὐκ ἀθερίζων
„χάζομαι, ἀλλά με λυγροὶ ἐπισπέρχουσιν ἄεθλοι.
Η, καὶ δεξιτερῆς χειρὸς θίγεν· αἶψα δ' ὀπίσσω
βῆ ῥ' ἴμεν, ἀμφὶ δὲ τόνγε νεήνιδες ἄλλοθεν ἄλλαι
μυρίαι εἱλίσσοντο κεχαρμέναι, ὄφρα πυλάων
ἐξέμολε· μετέπειτα δ' ἐϋτροχάλοισιν ἁμάξαις
ἀκτὴν εἰσανέβαν, ξεινήϊα πολλὰ φέρουσαι,
μῦθον ὅτ' ἤδη πάντα διηνεκέως ἀγόρευσε,
τόν ῥα καλεσσαμένη διεπέφραδεν Ὑψιπύλεια·
καὶ δ' αὐτοὺς ξεινοῦσθαι ἐπὶ σφέα δώματ' ἄγεσκον
ῥηϊδίως· Κύπρις γὰρ ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον ὦρσεν,
Ἡφαίστοιο χάριν πολυμήτιος, ὄφρα κεν αὖτις
ναίηται μετόπισθεν ἀκήρατος ἀνδράσι Λῆμνος.
Ἔνθ' ὁ μὲν Ὑψιπύλης βασιλήϊον ἐς δόμον ὦρτο
Αἰσονίδης· οἱ δ' ἄλλοι ὅπῃ καὶ ἔκυρσαν ἕκαστος,

Ἡρακλῆος ἄνευθεν. ὁ γὰρ παρὰ νηῒ λέλειπτο
αὐτὸς ἑκὼν, παῦροί τε διακρινθέντες ἑταῖροι.
αὐτίκα δ' ἄστυ χοροῖσι καὶ εἰλαπίνῃσι γεγήθει,
καπνῷ κνισσήεντι περίπλεον· ἔξοχα δ' ἄλλων
ἀθανάτων Ἥρης υἷα κλυτὸν, ἠδὲ καὶ αὐτὴν
Κύπριν ἀοιδῇσι θυέεσσί τε μειλίσσοντο.
ἀμβολίη δ' εἰς ἦμαρ ἀεὶ ἐξ ἤματος ἦε
ναυτιλίης· δηρὸν δ' ἂν ἐλίνυον αὖθι μένοντες,
εἰ μὴ ἀολλήσας ἑτάρους ἀπάνευθε γυναικῶν
Ἡρακλέης, τοίοισιν ἐνιπτάζων προσέειπε.
"Δαιμόνιοι, πάτρης ἐμφύλιον αἷμ' ἀποέργει
„ἡμέας; ἦε γάμων ἐπιδευέες ἐνθάδ' ἔβημεν
„κεῖθεν, ὀνοσσάμενοι πολιήτιδας; αὖθι δ' ἕαδε
„ναίοντας λιπαρὴν ἄροσιν Λήμνοιο ταμέσθαι;
„οὐ μὰν εὐκλειεῖς γε σὺν ὀθνείῃσι γυναιξὶν
„ἐσσόμεθ' ὧδ' ἐπὶ δηρὸν ἐελμένοι· οὐδέ τι κῶας
„αὐτόματον δώσει τις ἑλὼν θεὸς εὐξαμένοισιν.
„ἴομεν αὖτις ἕκαστος ἐπὶ σφέα· τὸν δ' ἐνὶ λέκτροις
„Ὑψιπύλης εἰᾶτε πανήμερον, εἰσόκε Λῆμνον
„παισὶν ἐπανδρώσῃ, μεγάλη τέ ἑ βάξις ἵκηται.
Ὣς νείκεσσεν ὅμιλον· ἐναντία δ' οὔ νύ τις ἔτλη
ὄμματ' ἀνασχεθέειν, οὐδὲ προτιμυθήσασθαι·
ἀλλ' αὔτως ἀγορῆθεν ἐπαρτίζοντο νέεσθαι
σπερχόμενοι. ταὶ δέ σφιν ἐπέδραμον, εὖτ' ἐδάησαν.
ὡς δ' ὅτε λείρια καλὰ περιβρομέουσι μέλισσαι
πέτρης ἐκχύμεναι σιμβληΐδος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
ἑρσήεις γάνυται, ταὶ δὲ γλυκὺν ἄλλοτε ἄλλον
καρπὸν ἀμέργουσι πεποτημέναι· ὣς ἄρα ταί γε
ἐνδυκὲς ἀνέρας ἀμφὶ κινυρόμεναι προχέοντο,
χερσί τε καὶ μύθοισιν ἐδεικανόωντο ἕκαστον;
εὐχόμεναι μακάρεσσιν ἀπήμονα νόστον ὀπάσσαι.
ὣς δὲ καὶ Ὑψιπύλη ἠρήσατο, χεῖρας ἑλοῦσα

Αἰσονίδεω, τὰ δέ οἱ ῥέε δάκρυα χήτει ἰόντος.
“Νίσσεο, καί σε θεοὶ σὺν ἀπηρέσιν αὖτις ἑταίροις
„χρύσειον βασιλῆϊ δέρος κομίσειαν ἄγοντα
„αὔτως, ὡς ἐθέλεις καί τοι φίλον· ἥδε δὲ νῆσος
„σκῆπτρά τε πατρὸς ἐμοῖο παρέσσεται, αἴ κεν ὀπίσσω
„δή ποτε νοστήσας ἐθέλοις ἄψοῤῥον ἱκέσθαι.
„ῥηϊδίως δ' ἂν τοι καὶ ἀπείρονα λαὸν ἀγείραις
„ἄλλων ἐκ πολίων. ἀλλ' οὐ σύ γε τήνδε μενοινὴν
„σχήσεις, οὔτ' αὐτὴ προτιόσσομαι ὧδε τελεῖσθαι.
„μνώεο μὴν ἀπεών περ ὁμῶς καὶ νόστιμος ἤδη
„Ὑψιπύλης· λίπε δ' ἧμιν ἔπος, τό κεν ἐξανύσαιμι
„πρόφρων, ἢν ἄρα δή με θεοὶ δώωσι τεκέσθαι.
Τὴν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἀγαιόμενος προσέειπεν·
“Ὑψιπύλη, τὰ μὲν οὕτω ἐναίσιμα πάντα γένοιτο
„ἐκ μακάρων· τύνη δ' ἐμέθεν πέρι θυμὸν ἀρείω
„ἴσχαν', ἐπεὶ πάτρην μοι ἅλις Πελίαο ἕκητι
„ναιετάειν· μοῦνόν με θεοὶ λύσειαν ἀέθλων.
„εἰ δ' οὔ μοι πέπρωται ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκέσθαι
„τηλοῦ ἀναπλώοντι, σὺ δ' ἄρσενα παῖδα τέκοιο,
„πέμπε μιν ἡβήσαντα Πελασγίδος ἔνδον Ἰωλκοῦ,
„πατρί τ' ἐμῷ καὶ μητρὶ δύης ἄκος, ἢν ἄρα τούς γε
„τέτμῃ ἔτι ζώοντας, ἵν' ἄνδιχα τοῖο ἄνακτος
„σφοῖσιν πορσύνωνται ἐφέστιον ἐν μεγάροισιν.
Ἦ, καὶ ἔβαιν' ἐπὶ νῆα παροίτατος· ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
βαῖνον ἀριστῆες· λάζοντο δὲ χερσὶν ἐρετμὰ
ἐνσχερὼ ἑζόμενοι· πρυμνήσια δέ σφισιν Ἄργος
λῦσεν ὑπὲκ πέτρης ἁλιμυρέος. ἔνθ' ἄρα τοίγε
κόπτον ὕδωρ δολιχῇσιν ἐπικρατέως ἐλάτῃσιν.
ἑσπέριοι δ' Ὀρφῆος ἐφημοσύνῃσιν ἔκελσαν
νῆσον ἐς Ἠλέκτρης Ἀτλαντίδος, ὄφρα δαέντες
ἀῤῥήτους ἀγανῇσι τελεσφορίῃσι θέμιστας
σωότεροι κρυόεσσαν ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλοιντο.

τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω μυθήσομαι· ἀλλὰ καὶ αὐτὴ
νῆσος ὁμῶς κεχάροιτο, καὶ οἳ λάχον ὄργια κεῖνα
δαίμονες ἐνναέται, τὰ μὲν οὐ θέμις ἄμμιν ἀείδειν.
Κεῖθεν δ' εἰρεσίῃ Μέλανος διὰ βένθεα πόντου
ἱέμενοι, τῇ μὲν Θρηκῶν χθόνα, τῇ δὲ περαίην
Ἴμβρον ἔχον καθύπερθε· νέον γε μὲν ἠελίοιο
δυομένου, Χερόνησον ἐπὶ προὔχουσαν ἵκοντο.
ἔνθα σφι λαιψηρὸς ἄη νότος, ἱστία δ' οὔρῳ
στησάμενοι, κούρης Ἀθαμαντίδος αἰπὰ ῥέεθρα
εἰσέβαλον· πέλαγος δὲ τὸ μὲν καθύπερθε λέλειπτο
ἦρι, τὸ δ' ἐννύχιοι Ῥοιτειάδος ἔνδοθεν ἀκτῆς
μέτρεον, Ἰδαίην ἐπὶ δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες.
Δαρδανίην δὲ λιπόντες ἐπιπροσέβαλλον Ἀβύδῳ,
Περκώτην δ' ἐπὶ τῇ, καὶ Ἀβαρνίδος ἠμαθόεσσαν
ἠϊόνα, ζαθέην τε παρήμειβον Πιτύειαν.
καὶ δὴ τῇ γ' ἐπὶ νυκτὶ, διάνδιχα νηὸς ἰούσης,
δίνῃ πορφύροντα διήνυσαν Ἑλλήσποντον.
Ἐστι δέ τις αἰπεῖα Προποντίδος ἔνδοθι νῆσος
τυτθὸν ἀπὸ Φρυγίης πολυληΐου ἠπείροιο
εἰς ἅλα κεκλιμένη, ὅσσον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμὸς
χέρσῳ ἐπιπρηνὴς καταειμένος· ἐν δέ οἱ ἀκταὶ
ἀμφίδυμοι, κεῖνται δ' ὑπὲρ ὕδατος Αἰσήποιο.
Ἄρκτων μιν καλέουσιν ὄρος περιναιετάοντες·
καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ἀμφινέμονται
Γηγενέες, μέγα θαῦμα περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι.
ἓξ γὰρ ἑκάστῳ χεῖρες ὑπέρβιοι ἠερέθονται,
αἱ μὲν ἀπὸ στιβαρῶν ὤμων δύο, ταὶ δ' ὑπένερθε
τέσσαρες αἰνοτάτῃσιν ἐπὶ πλευρῇς ἀραρυῖαι.
ἰσθμὸν δ' ἀμπεδίον τε Δολίονες ἀμφενέμοντο
ἀνέρες· ἐν δ' ἥρως Αἰνήϊος υἱὸς ἄνασσε
Κύζικος, ὃν κούρη δίου τέκεν Εὐσώροιο
Αἰνήτη. τοὺς δ' οὔ τι, καὶ ἔκπαυγλοί περ ἐόντες,

Γηγενέες σίνοντο, Ποσειδάωνος ἀρωγῇ·
τοῦ γὰρ ἔσαν τὰ πρῶτα Δολίονες ἐκγεγαῶτες.
ἔνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισιν
Θρηϊκίοις, Καλὸς δὲ λιμὴν ὑπέδεκτο θέουσαν.
κεῖσε καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐκλύσαντες,
Τίφυος ἐννεσίῃσιν ὑπὸ κρήνῃ ἐλίποντο,
κρήνῃ ὑπ' Ἀρτακίῃ· ἕτερον δ' ἕλον, ὅστις ἀρήρει,
βριθύν· ἀτὰρ κεῖνόν γε θεοπροπίαις Ἑκάτοιο
Νηλεΐδαι μετόπισθεν Ἰάονες ἱδρύσαντο
ἱερόν, ᾗ θέμις ἦεν, Ἰησονίης ἐν Ἀθήνης.
Τοὺς δ' ἄμυδις φιλότητι Δολίονες ἠδὲ καὶ αὐτὸς
Κύζικος ἀντήσαντες, ὅτε στόλον ἠδὲ γενέθλην
ἔκλυον οἵτινες εἶεν, ἐϋξείνως ἀρέσαντο,
καί σφεας εἰρεσίῃ πέπιθον προτέρωσε κιόντας
ἄστεος ἐν λιμένι πρυμνήσια νηὸς ἀνάψαι.
ἔνθ' οἵ γ' Ἐκβασίῳ βωμὸν θέσαν Ἀπόλλωνι,
εἱσάμενοι παρὰ θῖνα, θυηπολίης τ' ἐμέλοντο.
δῶκεν δ' αὐτὸς ἄναξ λαρὸν μέθυ δευομένοισιν,
μῆλά θ' ὁμοῦ. δὴ γάρ οἱ ἔην φάτις, εὖτ' ἂν ἵκωνται
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος στόλος, αὐτίκα τόνγε
μείλιχον ἀντιάαν, μηδὲ πτολέμοιο μέλεσθαι.
νειόν που κἀκείνῳ ἐπισταχύεσκον ἴουλοι,
οὐδέ τί πω παίδεσσιν ἀγαλλόμενος μεμόρητο·
ἀλλ' ἔτι οἱ κατὰ δώματ' ἀκήρατος ἦεν ἄκοιτις
ὠδίνων, Μέροπος Περκωσίου ἐκγεγαυῖα,
Κλείτη ἐϋπλόκαμος. τὴν μὲν νέον ἐξέτι πατρὸς
θεσπεσίοις ἕδνοισιν ἀνήγαγεν ἀντιπέρηθεν.
ἀλλὰ καὶ ὣς θάλαμόν τε λιπὼν καὶ δέμνια νύμφης
τοῖς μέτα δαῖτ' ἀλέγυνε, βάλεν δ' ἀπὸ δείματα θυμοῦ.
ἀλλήλους δ' ἐρέεινον ἀμοιβαδίς. ἤτοι ὁ μὲν σφέων
πεύθετο ναυτιλίης ἄνυσιν, Πελίαό τ' ἐφετμάς·
οἱ δὲ περικτιόνων πόλιας, καὶ κόλπον ἅπαντα

εὐρείης πεύθοντο Προποντίδος· οὐ μὲν ἐπιπρὸ
ἠείδει καταλέξαι ἐελδομένοισι δαῆναι.
ἠοῖ δ' εἰσανέβαν μέγα Δίνδυμον, ὄφρα καὶ αὐτοὶ
θηήσαιντο πόρους κείνης ἁλός· ἐκ δ' ἄρα τοίγε
νῆα Χυτοῦ λιμένος προτέρου ἐξήλασαν ὅρμου·
ἥδε δ' Ἰησονίη πέφαται ὁδός, ἥνπερ ἔβησαν.
Γηγενέες δ' ἑτέρωθεν ἀπ' οὔρεος ἀΐξαντες
φράξαν ἀπειρεσίοιο Χυτοῦ στόμα νειόθι πέτρης
πόντιον, οἷά τε θῆρα λοχώμενοι ἔνδον ἐόντα.
ἀλλὰ γὰρ αὖθι λέλειπτο σὺν ἀνδράσιν ὁπλοτέροισιν
Ηρακλέης, ὃς δή σφι παλίντονον αἶψα τανύσσας
τόξον, ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί· τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ
πέτρας ἀμφιρρῶγας ἀερτάζοντες ἔβαλλον.
δὴ γάρ που κἀκεῖνα θεὰ τρέφεν αἰνὰ πέλωρα
Ηρη, Ζηνὸς ἄκοιτις, ἄεθλιον Ηρακλῆϊ.
σὺν δὲ καὶ ἄλλοι δῆθεν ὑπότροποι ἀντιόωντες,
πρίν περ ἀνελθέμεναι σκοπιήν, ἥπτοντο φόνοιο
Γηγενέων ἥρωες ἀρήϊοι, ἠμὲν ὀϊστοῖς,
ἠδὲ καὶ ἐγχείῃσι δεδεγμένοι, εἰσόκε πάντας
ἀντιβίην ἀσπερχὲς ὀρινομένους ἐδάϊξαν.
ὡς δ' ὅτε δούρατα μακρὰ νέον πελέκεσσι τυπέντα
ὑλοτόμοι στοιχηδὸν ἐπὶ ῥηγμῖνι βάλωσιν,
ὄφρα νοτισθέντα κρατεροὺς ἀνεχοίατο γόμφους·
ὣς οἱ ἐνὶ ξυνοχῇ λιμένος πολιοῖο τέταντο
ἑξείης, ἄλλοι μὲν ἐς ἁλμυρὸν ἀθρόοι ὕδωρ
δύπτοντες κεφαλὰς καὶ στήθεα, γυῖα δ' ὕπερθε
χέρσῳ τεινάμενοι· τοὶ δ' ἔμπαλιν, αἰγιαλοῖο
κράατα μὲν ψαμάθοισι, πόδας δ' εἰς βένθος ἔρειδον,
ἄμφω ἅμ' οἰωνοῖσι καὶ ἰχθύσι κύρμα γενέσθαι.
Ηρωες δ', ὅτε δή σφιν ἀταρβὴς ἔπλετ' ἄεθλος,
δὴ τότε πείσματα νηὸς ἐπὶ πνοιῇς ἀνέμοιο
λυσάμενοι, προτέρωσε διὲξ ἁλὸς οἶδμα νέοντο.

Τὴν δ' ἔθεε λαίφεσσι πανήμερος· οὐ μὲν ἰούσης
νυκτὸς ἔτι ῥιπὴ μένεν ἔμπεδον, ἀλλὰ θύελλαι
ἀντίαι ἁρπάγδην ὀπίσω φέρον, ὄφρ' ἐπέλασσεν
αὖτις ἐϋξείνοισι Δολίοσιν. ἐκ δ' ἄρ' ἔβησαν
αὐτονυχί· Ἱερὴ δὲ φατίζεται ἥδ' ἔτι πέτρη,
ᾗ πέρι πείσματα νηὸς ἐπεσσύμενοι ἐβάλοντο.
οὐδέ τις αὐτὴν νῆσον ἐπιφραδέως ἐνόησεν
ἔμμεναι· οὐδ' ὑπὸ νυκτὶ Δολίονες ἂψ ἀνιόντας
ἥρωας νημερτὲς ἐπήϊσαν· ἀλλά που ἀνδρῶν
Μακριέων εἴσαντο Πελασγικὸν ἄρεα κέλσαι.
τῷ καὶ τεύχεα δύντες ἐπὶ σφίσι χεῖρας ἄειραν.
σὺν δ' ἔλασαν μελίας τε καὶ ἀσπίδας ἀλλήλοισιν,
ὀξείῃ ἴκελοι ῥιπῇ πυρός, ἥ τ' ἐνὶ θάμνοις
αὐαλέοισι πεσοῦσα κορύσσεται· ἐν δὲ κυδοιμὸς
δεινός τε ζαμενής τε Δολιονίῳ πέσε δήμῳ.
οὐδ' ὅγε δηϊοτῆτος ὑπὲρ μόρον αὖτις ἔμελλεν
οἴκαδε νυμφιδίους θαλάμους καὶ λέκτρον ἱκέσθαι.
ἀλλά μιν Αἰσονίδης τετραμμένον ἰθὺς ἑοῖο
πλῆξεν ἐπαΐξας στῆθος μέσον, ἀμφὶ δὲ δουρὶ
ὀστέον ἐῤῥαίσθη· ὁ δ' ἐνὶ ψαμάθοισιν ἐλυσθεὶς
μοῖραν ἀνέπλησε. τὴν γὰρ θέμις οὔ ποτ' ἀλύξαι
θνητοῖσι· πάντῃ δὲ περὶ μέγα πέπταται ἕρκος.
ὣς τὸν οἰόμενόν που ἀδευκέος ἔκτοθεν ἄτης
εἶναι ἀριστήων, αὐτῇ ὑπὸ νυκτὶ πέδησε
μαρνάμενον κείνοισι. πολεῖς δ' ἐπαρηγόνες ἄλλοι
ἔκταθεν. Ἡρακλέης μὲν ἐνήρατο Τηλεκλῆα
ἠδὲ Μεγαβρόντην· Σφόδριν δ' ἐνάριξεν Ἄκαστος·
Πηλεὺς δὲ Ζήλυν εἷλεν, ἀρηΐθοόν τε Γέφυρον.
αὐτὰρ ἐϋμμελίης Τελαμὼν Βασιλῆα κατέκτα.
Ἴδας δ' αὖ Προμέα, Κλύτιος δ' Ὑάκινθον ἔπεφνε.
Τυνδαρίδαι δ' ἄμφω Μεγαλοσσάκεα, Φλόγιόν τε.
Οἰνεΐδης δ' ἐπὶ τοῖσιν ἕλε θρασὺν Ἰτυμονῆα,

ἠδὲ καὶ Ἀρτακέα, πρόμον ἀνδρῶν· οὓς ἔτι πάντας
ἐνναέται τιμαῖς ἡρωΐσι κυδαίνουσιν.
οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ὑπέτρεσαν, ἠΰτε κίρκους
ὠκυπέτας ἀγεληδὸν ὑποτρέσσωσι πέλειαι.
ἐς δὲ πύλας ὁμάδῳ πέσον ἀθρόοι· αἶψα δ' ἀϋτῆς
πλῆτο πόλις, στονόεντος ὑποτροπίῃ πολέμοιο.
ἠῶθεν δ' ὀλοὴν καὶ ἀμήχανον εἰσενόησαν
ἀμπλακίην ἄμφω· στυγερὸν δ' ἄχος εἷλεν ἰδόντας
ἥρωας Μινύας Αἰνήϊον υἷα πάροιθε
Κύζικον ἐν κονίῃσι καὶ αἵματι πεπτηῶτα.
ἤματα δὲ τρία πάντα γόων, τίλλοντό τε χαίτας
αὐτοὶ ὁμῶς λαοί τε Δολίονες. αὐτὰρ ἔπειτα
τρὶς περὶ χαλκείοις σὺν τεύχεσι δινηθέντες
τύμβῳ ἐνεκτερέιξαν, ἐπειρήσαντό τ' ἀέθλων,
ἣ θέμις, ἀμπεδίον λειμώνιον, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
ἐγκέχυται τόδε σῆμα καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι.
οὐδὲ μὲν οὐδ' ἄλοχος Κλείτη φθιμένοιο λέλειπτο
οὗ πόσιος μετόπισθε· κακῷ δ' ἔπι κύντερον ἄλλο
ἤνυσεν, ἁψαμένη βρόχον αὐχένι. τὴν δὲ καὶ αὐταὶ
Νύμφαι ἀποφθιμένην ἀλσηΐδες ὠδύραντο·
καί οἱ ἀπὸ βλεφάρων ὅσα δάκρυα χεῦαν ἔραζε,
πάντα τάγε κρήνην τεῦξαν θεαί, ἣν καλέουσι
Κλείτην, δυστήνοιο περικλεὲς οὔνομα νύμφης.
αἰνότατον δὴ κεῖνο Δολιονίῃσι γυναιξὶν
ἀνδράσι τ' ἐκ Διὸς ἦμαρ ἐπήλυθεν· οὐδὲ γὰρ αὐτῶν
ἔτλη τις πάσσασθαι ἐδητύος, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν
ἐξ ἀχέων, ἔργοιο μυληφάτου ἐμνώοντο·
ἀλλ' αὔτως ἄφλεκτα διεζώεσκον ἔδοντες.
ἔνθ' ἔτι νῦν, εὖτ' ἂν σφιν ἐτήσια χύτλα χέωνται
Κύζικον ἐνναίοντες Ἰάονες, ἔμπεδον αἰεὶ
πανδήμοιο μύλης πελάνους ἐπαλετρεύουσιν.
Ἐκ δὲ τόθεν τρηχεῖαι ἀνηέρθησαν ἄελλαι

ἤμαθ' ὁμοῦ νύκτας τε δυώδεκα, τοὺς δὲ κατ' αὖθι
ναυτίλλεσθαι ἔρυκον. ἐπιπλομένῃ δ' ἐνὶ νυκτὶ
ἄλλοι μέν ῥα πάρος δεδμημένοι εὐνάζοντο
ὕπνῳ ἀριστῆες πύματον λάχος· αὐτὰρ Ἄκαστος
Μόψος τ' Ἀμπυκίδης ἀδινὰ κνώσσοντας ἔρυντο.
ἡ δ' ἄρ' ὑπὲρ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
πωτᾶτ' ἀλκυονὶς λιγυρῇ ὀπὶ θεσπίζουσα
λῆξιν ὀρινομένων ἀνέμων· συνέηκε δὲ Μόψος,
ἀκταίης ὄρνιθος ἐναίσιμον ὄσσαν ἀκούσας.
καὶ τὴν μὲν θεὸς αὖτις ἀπέτραπεν, ἷζε δ' ὕπερθε
νηίου ἀφλάστοιο μετήορος ἀΐξασα.
τὸν δ' ὅ γε κεκλιμένον μαλακοῖς ἐνὶ κώεσιν οἰῶν
κινήσας ἀνέγειρε παρασχεδὸν, ὧδέ τ' ἔειπεν.
„Αἰσονίδη, χρειώ σε τόδ' ἱερὸν εἰσανιόντα
„Δινδύμου ὀκριόεντος, εὔθρονον ἱλάξασθαι
„μητέρα συμπάντων μακάρων· λήξουσι δ' ἄελλαι
„ζαχρηεῖς. τοίην γὰρ ἐγὼ νέον ὄσσαν ἄκουσα
„ἀλκυόνος ἁλίης, ἥτε κνώσσοντος ὕπερθε
„σεῖο πέριξ τὰ ἕκαστα πιφαυσκομένη πεπότητο.
„ἐκ γὰρ τῆς ἄνεμοί τε, θάλασσά τε, νειόθι τε χθὼν
„πᾶσα πεπείρηται, νιφόεν θ' ἕδος Οὐλύμποιο·
„καί οἱ, ὅτ' ἐξ ὀρέων μέγαν οὐρανὸν εἰσαναβαίνει,
„Ζεὺς αὐτὸς Κρονίδης ὑποχάζεται. ὣς δὲ καὶ ἄλλοι
„ἀθάνατοι μάκαρες δεινὴν θεὸν ἀμφιέπουσιν.
Ὣς φάτο· τῷ δ' ἀσπαστὸν ἔπος γένετ' εἰσαΐοντι.
ὤρνυτο δ' ἐξ εὐνῆς κεχαρημένος· ὦρσε δ' ἑταίρους
πάντας ἐπισπέρχων, καί τε σφίσιν ἀγρομένοισιν
Ἀμπυκίδεω Μόψοιο θεοπροπίας ἀγόρευεν.
αἶψα δὲ κουρότεροι μὲν ἀπὸ σταθμῶν ἐλάσαντες
ἔνθεν ἐπ' αἰπεινὴν ἄναγον βόας οὔρεος ἄκρην.
οἱ δ' ἄρα λυσάμενοι Ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης,
εἴρεσαν ἐς λιμένα Θρηΐκιον· ἂν δὲ καὶ αὐτοὶ

βαῖνον, παυροτέρους ἑτάρων ἐν νηῒ λιπόντες.
τοῖσι δὲ Μακριάδες σκοπιαὶ, καὶ πᾶσα περαίη
Θρηϊκίης ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προὔφαίνετ᾽ ἰδέσθαι·
φαίνετο δ᾽ ἠερόεν στόμα Βοσπόρου, ἠδὲ κολῶναι
Μυσίαι· ἐκ δ᾽ ἑτέρης ποταμοῦ ῥόος Αἰσήποιο
ἄστυ τε καὶ πεδίον Νηπήϊον Ἀδρηστείης.
ἔσκε δέ τι στιβαρὸν στύπος ἀμπέλου ἔντροφον ὕλῃ
πρόχνυ γεράνδρυον· τὸ μὲν ἔκταμον, ὄφρα πέλοιτο
δαίμονος οὐρείης ἱερὸν βρέτας· ἔξεσε δ᾽ Ἄργος
εὐκόσμως, καὶ δή μιν ἐπ᾽ ὀκριόεντι κολωνῷ
ἵδρυσαν, φηγοῖσιν ἐπηρεφὲς ἀκροτάτῃσιν,
αἵ ῥά τε πασάων πανυπέρταται ἐῤῥίζωντο.
βωμὸν δ᾽ αὖ χεράδος παρενήνεον· ἀμφὶ δὲ φύλλοις
στεψάμενοι δρυΐνοισι θυηπολίης ἐμέλοντο,
Μητέρα Δινδυμίην πολυπότνιαν ἀγκαλέοντες,
ἐνναέτιν Φρυγίης, Τιτίην θ᾽ ἅμα, Κύλληνόν τε,
οἳ μοῦνοι πολέων μοιρηγέται ἠδὲ πάρεδροι
Μητέρος Ἰδαίης κεκλήαται, ὅσσοι ἔασι
Δάκτυλοι Ἰδαῖοι Κρηταιέες, οὕς ποτε Νύμφη
Ἀγχιάλη Δικταῖον ἀνὰ σπέος, ἀμφοτέρῃσι
δραξαμένη γαίης Οἰαξίδος, ἐβλάστησε.
πολλὰ δὲ τήνγε λιτῇσιν ἀποστρέψαι ἐριωλὰς
Αἰσονίδης γουνάζετ᾽ ἐπιλείβων ἱεροῖσιν
αἰθομένοις· ἄμυδις δὲ νέοι Ὀρφῆος ἀνωγῇ
σκαίροντες βηταρμὸν ἐνόπλιον ὠρχήσαντο,
καὶ σάκεα ξιφέεσσιν ἐπέκτυπον, ὥς κεν ἰωὴ
δύσφημος πλάζοιτο δι᾽ ἠέρος, ἣν ἔτι λαοὶ
κηδείῃ βασιλῆος ἀνέστενον. ἔνθεν ἐσαιεὶ
ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείην Φρύγες ἱλάσκονται.
ἡ δέ που εὐαγέεσσιν ἐπὶ φρένα θῆκε θυηλαῖς
ἀνταίη δαίμων· τὰ δ᾽ ἐοικότα σήματ᾽ ἔγεντο.
δένδρεα μὲν καρπὸν χέον ἄσπετον, ἀμφὶ δὲ ποσσὶν

αὐτομάτη φύε γαῖα τερείνης ἄνθεα ποίης.
θῆρες δ' εἰλυοὺς τε κατὰ ξυλόχους τε λιπόντες,
οὐρῇσι σαίνοντες ἐπήλυθον. ἡ δὲ καὶ ἄλλο
θῆκε τέρας· ἐπεὶ οὔ τι παροίτερον ὕδατι νᾶε
Δίνδυμον· ἀλλά σφιν τότ' ἀνέβραχε διψάδος αὔτως
ἐκ κορυφῆς ἄλληκτον· Ἰησονίην δ' ἐνέπουσι
κεῖνο ποτὸν κρήνην περιναιέται ἄνδρες ὀπίσσω.
καὶ τότε μὲν δαῖτ' ἀμφὶ θεᾶς θέσαν οὔρεσιν Ἄρκτων,
μέλποντες Ῥείην πολυπότνιαν. αὐτὰρ ἐς ἠῶ,
ληξάντων ἀνέμων, νῆσον λίπον εἰρεσίῃσιν.
Ἔνθ' ἔρις ἄνδρα ἕκαστον ἀριστήων ὀρόθυνεν,
ὅστις ἀπολλήξειε πανύστατος. ἀμφὶ γὰρ αἰθὴρ
νήνεμος ἐστόρεσεν δίνας, κατὰ δ' εὔνασε πόντον.
οἱ δὲ γαληναίῃ πίσυνοι ἐλάασκον ἐπιπρὸ
νῆα βίῃ· τὴν δ' οὔ κε διὲξ ἁλὸς ἀΐσσουσαν
οὐδὲ Ποσειδάωνος ἀελλόποδες κίχον ἵπποι.
ἔμπης δ' ἐγρομένοιο σάλου ζαχρηέσιν αὔραις,
αἳ νέον ἐκ ποταμῶν ὑπὸ δείελον ἠερέθοντο,
τειρόμενοι καμάτῳ μετελώφεον. αὐτὰρ ὁ τούσγε
πασσυδίῃ μογέοντας ἐφέλκετο κάρτεϊ χειρῶν
Ἡρακλέης, ἐτίνασσε δ' ἀρηρότα δούρατα νηός.
ἀλλ' ὅτε δή, Μυσῶν λελιημένοι ἠπείροιο,
Ῥυνδακίδας προχοάς, μέγα τ' ἠρίον Αἰγαίωνος
τυτθὸν ὑπὲκ Φρυγίης παρεμέτρεον εἰσορόωντες,
δὴ τότ' ἀνοχλίζων τετρηχότος οἴδματος ὁλκούς,
μεσσόθεν ἆξεν ἐρετμόν. ἀτὰρ τρύφος ἄλλο μὲν αὐτὸς
ἄμφω χερσὶν ἔχων πέσε δόχμιος, ἄλλο δὲ πόντος
κλύζε παλιρροθίοισι φέρων. ἀνὰ δ' ἕζετο σιγῇ
παπταίνων· χεῖρες γὰρ ἀήθεσαν ἠρεμέουσαι.
Ἦμος δ' ἀγρόθεν εἶσι φυτοσκάφος, ἤ τις ἀροτρεὺς
ἀσπασίως εἰς αὖλιν ἑήν, δόρποιο χατίζων,
αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ τετρυμένα γούνατ' ἔκαμψεν

αὐσταλέος κονίῃσι, περιτριβέας δέ τε χεῖρας
εἰσορόων, κακὰ πολλὰ ἑῇ ἠρήσατο γαστρί·
τῆμος ἄρ' οἵ γ' ἀφίκοντο Κιανίδος ἤθεα γαίης,
ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος, προχοάς τε Κίοιο.
τοὺς μὲν ἐυξείνως Μυσοὶ φιλότητι κιόντας
δειδέχατ', ἐνναέται κείνης χθονὸς, ἤϊά τε σφι
μῆλά τε δευομένοις, μέθυ τ' ἄσπετον ἐγγυάλιξαν.
ἔνθα δ' ἔπειθ' οἱ μὲν ξύλα κάγκανα, τοὶ δὲ λεχαίην
φυλλάδα λειμώνων φέρον ἄσπετον ἀμήσαντες,
στόρνυσθαι· τοὶ δ' ἀμφὶ πυρήϊα δινεύεσκον·
οἱ δ' οἶνον κρητῆρσι κέρων, πονέοντό τε δαῖτα,
Ἐκβασίῳ ῥέξαντες ὑπὸ κνέφας Ἀπόλλωνι.
Αὐτὰρ ὁ δαίνυσθαι ἑτάροις οἷς εὖ ἐπιτείλας
βῆ ῥ' ἴμεν εἰς ὕλην υἱὸς Διὸς, ὥς κεν ἐρετμὸν
οἷ αὐτῷ φθαίη καταχείριον ἐντύνασθαι.
εὗρεν ἔπειτ' ἐλάτην ἀλαλήμενος, οὔτε τι πολλοῖς
ἀχθομένην ὄζοις, οὐδὲ μέγα τηλεθόωσαν,
ἀλλ' οἷον ταναῆς ἔρνος πέλει αἰγείροιο·
τόσση ὁμῶς μῆκός τε καὶ ἐς πάχος ἦεν ἰδέσθαι.
ῥίμφα δ' ὀϊστοδόκην μὲν ἐπὶ χθονὶ θῆκε φαρέτρην
αὐτοῖσι τόξοισιν, ἔδυ δ' ἄπο δέρμα λέοντος.
τὴν δ' ὅγε χαλκοβαρεῖ ῥοπάλῳ δαπέδοιο τινάξας
νειόθεν ἀμφοτέρῃσι περὶ στύπος ἔλλαβε χερσὶν,
ἠνορέῃ πίσυνος· ἐν δὲ πλατὺν ὦμον ἔρεισεν
εὖ διαβάς· πεδόθεν δὲ, βαθύριζόν περ ἐοῦσαν,
προσφὺς ἐξήειρε σὺν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης.
ὡς δ' ὅταν ἀπροφάτως ἱστὸν νεὸς, εὖτε μάλιστα
χειμερίη ὀλοοῖο πέλει δύσις Ὠρίωνος,
ὑψόθεν ἐμπλήξασα θοὴ ἀνέμοιο καταῖξ
αὐτοῖσι σφήνεσσιν ὑπὲκ προτόνων ἐρύσηται·
ὣς ὅγε τὴν ἤειρεν. ὁμοῦ δ' ἀνὰ τόξα καὶ ἰοὺς,
δέρμα θ' ἑλὼν, ῥόπαλόν τε, παλίσσυτος ὦρτο νέεσθαι.

Τόφρα δ' Ὕλας χαλκέῃ σὺν κάλπιδι νόσφιν ὁμίλου
δίζητο κρηναίης ἱερὸν ῥόον, ὥς κέν οἱ ὕδωρ
φθαίη ἀφυσσάμενος ποτιδόρπιον, ἄλλα τε πάντα
ὀτραλέως κατὰ κόσμον ἐπαρτίσσειεν ἰόντι.
δὴ γάρ μιν τοίοισιν ἐν ἤθεσιν αὐτὸς ἔφερβε,
νηπίαχον τὰ πρῶτα, δόμων ἐκ πατρὸς ἀπούρας,
δίου Θειοδάμαντος, ὃν ἐν Δρυόπεσσιν ἔπεφνε
νηλειῶς, βοὸς ἀμφὶ γεωμόρου ἀντιόωντα.
ἤτοι ὁ μὲν νειοῖο γύας τέμνεσκεν ἀρότρῳ
Θειοδάμας ἀνίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὃ τόνγε
βοῦν ἀρότην ἤνωγε παρασχέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
ἵετο γὰρ πρόφασιν πολέμου Δρυόπεσσι βαλέσθαι
λευγαλέην, ἐπεὶ οὔ τι δίκης ἀλέγοντες ἔναιον.
ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν ἀοιδῆς.
αἶψα δ' ὅ γε κρήνην μετεκίαθεν, ἣν καλέουσι
Πηγὰς ἀγχίγυοι περιναιέται· οἱ δέ που ἄρτι
Νυμφάων ἵσταντο χοροί· μέλε γάρ σφίσι πάσαις,
ὅσσαι κεῖσ' ἐρατὴν Νύμφαι ῥίον ἀμφενέμοντο,
Ἄρτεμιν ἐννυχίῃσιν ἀεὶ μέλπεσθαι ἀοιδαῖς.
αἱ μὲν ὅσαι σκοπιὰς ὀρέων λάχον, ἢ καὶ ἐναύλους,
αἵ γε μὲν ὑλήωροι ἀπόπροθεν ἐστιχόωντο·
ἡ δὲ νέον κρήνης ἀνεδύετο καλλινάοιο
Νύμφη ἐφυδατίη· τὸν δὲ σχεδὸν εἰσενόησε
κάλλεϊ καὶ γλυκερῇσιν ἐρευθόμενον χαρίτεσσι.
πρὸς γάρ οἱ διχόμηνις ἀπ' αἰθέρος αὐγάζουσα
βάλλε Σεληναίη. τῆς δὲ φρένας ἐπτοίησε
Κύπρις, ἀμηχανίῃ δὲ μόγις συναγείρατο θυμόν.
αὐτὰρ ὅγ' ὡς ταπρῶτα ῥόῳ ἔνι κάλπιν ἔρεισε
λέχρις ἐπιχριμφθείς, περὶ δ' ἄσπετον ἔβραχεν ὕδωρ
χαλκὸν ἐς ἠχήεντα φορεύμενον, αὐτίκα δ' ἥγε
λαιὸν μὲν καθύπερθεν ἐπ' αὐχένος ἄνθετο πῆχυν,
κύσσαι ἐπιθύουσα τέρεν στόμα· δεξιτερῇ δὲ

ἀγκῶν᾽ ἔσπασε χειρὶ, μέσῃ δ᾽ ἐνικάββαλε δίνῃ.
Τοῦ δ᾽ ἥρως ἰάχοντος ἐπέκλυεν οἶος ἑταίρων
Εἰλατίδης Πολύφημος, ἰὼν προτέρωσε κελεύθου.
δέκτο γὰρ Ἡρακλῆα πελώριον, ὁππόθ᾽ ἵκοιτο.
βῆ δὲ μεταΐξας Πηγέων σχεδὸν, ἠΰτε τις θὴρ
ἄγριος, ὅν ῥά τε γῆρυς ἀπόπροθεν ἵκετο μήλων,
λιμῷ δ᾽ αἰθόμενος μετανίσσεται, οὐδ᾽ ἐπέκυρσε
ποίμνῃσι· πρὸ γὰρ αὐτοὶ ἐνὶ σταθμοῖσι νομῆες
ἔλσαν· ὁ δὲ στενάχων βρέμει ἄσπετον, ὄφρα κάμῃσιν·
ὣς τότ᾽ ἄρ᾽ Εἰλατίδης μεγάλ᾽ ἔστενεν, ἀμφὶ δὲ χῶρον
φοίτα κεκληγώς· μελέη δέ οἱ ἔπλετο φωνή.
αἶψα δ᾽ ἐρυσσάμενος μέγα φάσγανον ὦρτο δίεσθαι,
μή πως ἢ θήρεσσιν ἕλωρ πέλεν, ἠέ μιν ἄνδρες
μοῦνον ἐόντ᾽ ἐλόχησαν, ἄγουσι δὲ ληΐδ᾽ ἑτοίμην.
ἔνθ᾽ αὐτῷ ξύμβλητο κατὰ στίβον Ἡρακλῆϊ,
γυμνὸν ἐπαΐσσων παλάμῃ ξίφος· εὖ δέ μιν ἔγνω
σπερχόμενον μετὰ νῆα διὰ κνέφας. αὐτίκα δ᾽ ἄτην
ἔκφατο λευγαλέην, βεβαρημένος ἄσθματι θυμόν.
“Δαιμόνιε, στυγερόν τοι ἄχος πάμπρωτος ἐνίψω.
„οὐ γὰρ Ὕλας κρήνηνδε κιὼν, σόος αὖτις ἱκάνει.
„ἀλλά ἑ ληϊστῆρες ἐνιχρίμψαντες ἄγουσιν,
„ἢ θῆρες σίνονται· ἐγὼ δ᾽ ἰάχοντος ἄκουσα.
Ὣς φάτο· τῷ δ᾽ ἀΐοντι κατὰ κροτάφων ἅλις ἱδρὼς
κήκιεν, ἐν δὲ κελαινὸν ὑπὸ σπλάγχνοις ζέεν αἷμα.
χωόμενος δ᾽ ἐλάτην χαμάδις βάλεν, ἐς δὲ κέλευθον
τὴν θέεν, ᾗ πόδες αὐτὸν ὑπέκφερον ἀΐσσοντα.
ὡς δ᾽ ὅτε τίς τε μύωπι τετυμμένος ἔσσυτο ταῦρος,
πίσεά τε προλιπὼν καὶ ἑλεσπίδας, οὐδὲ νομήων
οὐδ᾽ ἀγέλης ὄθεται, πρήσσει δ᾽ ὁδὸν, ἄλλοτ᾽ ἄπαυστος,
ἄλλοτε δ᾽ ἱστάμενος, καὶ ἀνὰ πλατὺν αὐχέν᾽ ἀείρων
ἵησι μύκημα, κακῷ βεβολημένος οἴστρῳ·
ὣς ὅγε μαιμώων, ὁτὲ μὲν θοὰ γούνατ᾽ ἔπαλλε

στυγέως, ἐπεὶ δ' αὖτε μεταλλήγων καμάτοιο
τῆλε διαπρύσιον μεγάλῃ βοάασκεν ἀυτῇ.
Αὐτίκα δ' ἀκροτάτας ὑπερέσχεθεν ἄκριας ἀστὴρ
ἠῷος, πνοιαὶ δὲ κατήλυθον· ὦκα δὲ Τῖφυς
ἐσβαίνειν ὀρόθυνεν, ἐπαύρεσθαί τ' ἀνέμοιο.
οἱ δ' εἰσέβαινον ἄφαρ λελιημένοι· ὕψι δὲ νηὸς
εὐναίας ἐρύσαντες ἀνεκρούσαντο κάλωας.
κυρτώθη δ' ἀνέμῳ λίνα μεσσόθι, τῆλε δ' ἀπ' ἀκτῆς
γηθόσυνοι φορέοντο παραὶ Ποσιδήϊον ἄκρην.
ἦμος δ' οὐρανόθεν χαροπὴ ὑπολάμπεται ἠὼς
ἐκ περάτης ἀνιοῦσα, διαγλαύσσουσι δ' ἀταρποὶ,
καὶ πεδία δροσόεντα φαεινῇ λάμπεται αἴγλῃ,
τῆμος τούσγ' ἐνόησαν ἀϊδρείῃσι λιπόντες.
ἐν δέ σφι κρατερὸν νεῖκος πέσεν, ἐν δὲ κολῳὸς
ἄσπετος, εἰ τὸν ἄριστον ἀποπρολιπόντες ἔβησαν
σφωϊτέρων ἑτάρων. ὁ δ' ἀμηχανίῃσιν ἀτυχθεὶς
οὐδέ τι τοῖον ἔπος μετεφώνεεν, οὐδέ τι τοῖον
Αἰσονίδης· ἀλλ' ἧστο βαρείῃ νειόθεν ἄτῃ
θυμὸν ἔδων· Τελαμῶνα δ' ἕλε χόλος, ὧδέ τ' ἔειπεν.
"Ἧσ' αὔτως εὔκηλος, ἐπεί νύ τοι ἄρμενον ἦεν
„Ἡρακλῆα λιπεῖν· σέο δ' ἔκτοθι μῆτις ὄρωρεν,
„ὄφρα τὸ κείνου κῦδος ἀν' Ἑλλάδα μή σε καλύψῃ,
„αἴ κε θεοὶ δώωσιν ὑπότροπον οἴκαδε νόστον..
„ἀλλὰ τί μύθων ἦδος, ἐπεὶ καὶ νόσφιν ἑταίρων
„εἶμι τεῶν, οἵ τόνγε δόλον συνετεκτήναντο.
Ἦ, καὶ ἐς Ἀγνιάδην Τῖφυν θόρε· τὼ δέ οἱ ὄσσε
ὄστλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὣς ἰνδάλλοντο.
καί νύ κεν ἂψ ὀπίσω Μυσῶν ἐπὶ γαῖαν ἵκοντο,
λαῖτμα βιησάμενοι, ἀνέμου τ' ἄλληκτον ἰωὴν,
εἰ μὴ Θρηϊκίοιο δύω υἷες Βορέαο
Αἰακίδην χαλεποῖσιν ἐρητύεσκον ἔπεσσι,
σχέτλιοι· ἦ τέ σφι στυγερὴ τίσις ἔπλετ' ὀπίσσω

χερσὶν ὑφ' Ἡρακλῆος, ὅ μιν δίζεσθαι ἔρυκον.
ἄθλων γὰρ Πελίαο δεδουπότος ἂψ ἀνιόντας
Τήνῳ ἐν ἀμφιρύτῃ πέφνε· καὶ ἀμήσατο γαῖαν
ἀμφ' αὐτοῖς, στήλας τε δύω καθύπερθεν ἔτευξεν,
ὧν ἑτέρη, θάμβος περιώσιον ἀνδράσι λεύσσειν,
κίνυται ἠχήεντος ὑπὸ πνοιῇ Βορέαο.
καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.
τοῖσιν δὲ Γλαῦκος βρυχίης ἁλὸς ἐξεφαάνθη,
Νηρῆος θείοιο πολυφράδμων ὑποφήτης·
ὕψι δὲ λαχνῆέν τε κάρη καὶ στήθε' ἀείρας
νειόθεν ἐκ λαγόνων, στιβαρῇ γ' ἐπορέξατο χειρὶ
νηΐου ὁλκαίοιο, καὶ ἴαχεν ἐσσυμένοισι.
« Τίπτε παρὲκ μεγάλοιο Διὸς μενεαίνετε βουλὴν
„ Αἰήτεω πτολίεθρον ἄγειν θρασὺν Ἡρακλῆα;
„ Ἄργει οἱ μοῖρ' ἐστὶν ἀτασθάλῳ Εὐρυσθῆϊ
„ ἐκπλῆσαι μογέοντα δυώδεκα πάντας ἀέθλους,
„ ναίειν δ' ἀθανάτοισι συνέστιον, εἴ κ' ἔτι παύρους
„ ἐξανύσῃ· τῷ μή τι ποθὴ κείνοιο πελέσθω.
„ αὔτως δ' αὖ Πολύφημον ἐπὶ προχοῇσι Κίοιο
„ πέπρωται Μυσοῖσι περικλεὲς ἄστυ καμόντα,
„ μοῖραν ἀναπλήσειν Χαλύβων ἐν ἀπείρονι γαίῃ.
„ αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι θεὰ ποιήσατο Νύμφη
„ ὃν πόσιν, οἷό περ οὕνεκ' ἀποπλαγχθέντες ἔλειφθεν.
Η, καὶ κῦμ' ἀλίαστον ἐφέσσατο νειόθι δύψας·
ἀμφὶ δέ οἱ δίνῃσι κυκώμενον ἄφρεεν ὕδωρ
πορφύρεον, κοίλην δὲ διὲξ ἁλὸς ἔκλυσε νῆα.
γήθησαν δ' ἥρωες· ὁ δ' ἐσσυμένως ἐβεβήκει
Αἰακίδης Τελαμὼν ἐς Ἰήσονα, χεῖρα δὲ χειρὶ
ἄκρην ἀμφιβαλὼν προσπτύξατο, φώνησέν τε.
« Αἰσονίδη, μή μοί τι χολώσεαι, ἀφραδίῃσιν
„ εἴ τί περ ἀασάμην. πέρι γάρ μ' ἄχος ἧκεν ἐνίσπειν
„ μῦθον ὑπερφίαλόν τε καὶ ἄσχετον. ἀλλ' ἀνέμοισι

„δώομεν ἀμπλακίην, ὥς καὶ πάρος εὐμενέοντες.
Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως προσέειπεν·
«Ὦ πέπον, ἦ μάλα δή με κακῷ ἐκυδάσσαο μύθῳ,
„φὰς ἐνὶ τοῖσιν ἅπασιν ἐνηέος ἀνδρὸς ἀλείτην
„ἔμμεναι. ἀλλ' οὐ θήν τοι ἀδευκέα μῆνιν ἀέξω,
„πρίν περ ἀνιηθείς· ἐπεὶ οὐ περὶ πώεσι μήλων,
„οὐδὲ περὶ κτεάτεσσι χαλεψάμενος μενέηνας,
„ἀλλ' ἑτάρου περὶ φωτός. ἔολπα δέ τοι σὲ καὶ ἄλλῳ
„ἀμφ' ἐμεῦ, εἰ τοιόνδε πέλοι ποτὲ, δηρίσεσθαι.
Ἦ ῥα, καὶ ἀρθμηθέντες, ὅπῃ πάρος, ἑδριόωντο.
τὼ δὲ Διὸς βουλῇσιν, ὁ μὲν Μυσοῖσι βαλέσθαι
μέλλεν ἐπώνυμον ἄστυ πολισσάμενος ποταμοῖο
Εἰλατίδης Πολύφημος· ὁ δ' Εὐρυσθῆος ἀέθλους
αὖτις ἰὼν πονέεσθαι. ἐπηπείλησε δὲ γαῖαν
Μυσίδ' ἀναστήσειν αὐτοσχεδὸν, ὁππότε μή οἱ
ἢ ζωοῦ εὕροιεν Ὕλα μόρον, ἠὲ θανόντος.
τοῖο δὲ ῥύσι' ὄπασσαν, ἀποκρίναντες ἀρίστους
υἱέας ἐκ δήμοιο, καὶ ὅρκια ποιήσαντο,
μή ποτε μαστεύοντες ἀπολλήξειν καμάτοιο.
τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν περ Ὕλαν ἐρέουσι Κιανοὶ,
κοῦρον Θειοδάμαντος, ἐϋκτιμένης τε μέλονται
Τρηχῖνος. δὴ γάρ ῥα κατ' αὐτόθι νάσσατο παῖδας,
οὓς οἱ ῥύσια κεῖθεν ἐπιπροέηκαν ἄγεσθαι.
Νηῦν δὲ πανημερίην ἄνεμος φέρε νυκτί τε πάσῃ
λάβρος ἐπιπνείων· ἀτὰρ οὐδ' ἐπὶ τυτθὸν ἄητο
ἠοῦς τελλομένης. οἱ δὲ χθονὸς εἰσανέχουσαν
ἀκτὴν ἐκ κόλποιο μάλ' εὐρεῖάν γ' ἐσιδέσθαι
φρασσάμενοι, κώπῃσιν ἅμ' ἠελίῳ ἐπέκελσαν.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ Β.

*Ενθάδ' ἔσαν σταθμοί τε βοῶν, αὖλίς τ' Ἀμύκοιο,
Βεβρύκων βασιλῆος ἀγήνορος, ὄν ποτε Νύμφη
τίκτε, Ποσειδάωνι Γενεθλίῳ εὐνηθεῖσα,
Βιθυνὶς Μελίη, ὑπεροπληέστατον ἀνδρῶν·
ὅς τ' ἐπὶ καὶ ξείνοισιν ἀεικέα θεσμὸν ἔθηκε,
μή τιν' ἀποστείχειν, πρὶν πειρήσασθαι ἑεῖο
πυγμαχίης· πολέας δὲ περικτιόνων ἐδάϊξε.
καὶ τότε δὴ προτὶ νῆα κιὼν, χρειὼ μιν ἐρέσθαι
ναυτιλίης, οἵ τ' εἶεν, ὑπερβασίῃσιν ἄτισσε·
τοῖον δ' ἐν πάντεσσι παρασχεδὸν ἔκφατο μῦθον.
„Κέκλυθ' ἁλίπλαγκτοι, τάπερ ἴδμεναι ὔμμιν ἔοικεν.
„οὔ τινα θέσμιόν ἐστιν ἀφορμηθέντα νέεσθαι
„ἀνδρῶν ὀθνείων, ὅς κεν Βέβρυξι πελάσσῃ,
„πρὶν χείρεσσιν ἐμῇσιν ἑὰς ἀνὰ χεῖρας ἀεῖραι.
„τῷ καί μοι τὸν ἄριστον ἀποκριδὸν οἷον ὁμίλου
„πυγμαχίῃ στήσασθε καταυτόθι δηρινθῆναι.
„εἰ δ' ἂν ἀπηλεγέοντες ἐμὰς πατέοιτε θέμιστας,
„ἦ κέν τις στυγερῶς κρατερὴ ἐπιέψετ' ἀνάγκη.
Ἤ ῥα μέγα φρονέων· τοὺς δ' ἄγριος εἰσαΐοντας
εἷλε χόλος· πέρι δ' αὖ Πολυδεύκεα τύψεν ὁμοκλή.
αἶψα δ' ἑῶν ἑτάρων πρόμος ἵστατο, φώνησέν τε·*

„Ἴσχεο νῦν, μηδ' ἄμμι κακὴν, ὅτις εὔχεαι εἶναι,
„φαῖνε βίην· θεσμοῖς γὰρ ὑπείξομεν, οἷς ἀγορεύεις.
„αὐτὸς ἑκὼν ἤδη τοι ὑπίσχομαι ἀντιάασθαι.
Ὣς φάτ' ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἐσέδρακεν, ὄμμαθ' ἑλίξας,
ὥστε λέων ὑπ' ἄκοντι τετυμμένος, ὅντ' ἐν ὄρεσσιν
ἀνέρες ἀμφιπένονται· ὁ δ' ἰλλόμενός περ ὁμίλῳ
τῶν μὲν ἔτ' οὐκ ἀλέγει, ἐπὶ δ' ὄσσεται οἰόθεν οἶος
ἄνδρα τὸν, ὅς μιν ἔτυψε παροίτατος, οὐδ' ἐδάμασσεν.
ἔνθ' αὖ Τυνδαρίδης μὲν ἐΰστιπτον θέτο φᾶρος
λεπτόμιτον, τό ῥά οἱ τις ἑὸν ξεινήϊον εἶναι
ὤπασε Λημνιάδων· ὁ δ' ἐρεμνὴν δίπτυχα λώπην
αὐτῇσι περόνῃσι, καλαύροπά τε τρηχεῖαν
κάββαλε, τὴν φορέεσκεν, ὀριτρεφέος κοτίνοιο.
αὐτίκα δ' ἐγγύθι χῶρον ἑαδότα παπτήναντες
ἶζον ἑοὺς δίχα πάντας ἐνὶ ψαμάθοισιν ἑταίρους,
οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν ἐναλίγκιοι εἰσοράασθαι.
ἀλλ' ὁ μὲν ἢ ὀλοοῖο Τυφωέος, ἠὲ καὶ αὐτῆς
Γαίης εἶναι ἔικτο πέλωρ τέκος, οἷα πάροιθε,
χωομένη Διῒ, τίκτεν· ὁ δ' οὐρανίῳ ἀτάλαντος
ἀστέρι Τυνδαρίδης, οὗπερ κάλλισται ἔασιν
ἑσπερίην διὰ νύκτα φαεινομένου ἀμαρυγαί.
τοῖος ἔην Διὸς υἱὸς, ἔτι χνοάοντας ἰούλους
ἀντέλλων, ἔτι φαιδρὸς ἐν ὄμμασιν. ἀλλά οἱ ἀλκὴ
καὶ μένος ἠΰτε θηρὸς ἀέξετο· πῆλε δὲ χεῖρας,
πειράζων εἴθ' ὡς πρὶν ἐϋτρόχαλοι φορέονται,
μηδ' ἄμυδις καμάτῳ τε καὶ εἰρεσίῃ βαρύθοιεν.
οὐ μὰν αὖτ' Ἄμυκος πειρήσατο· σῖγα δ' ἄπωθεν
ἑστηὼς εἰς αὐτὸν ἔχ' ὄμματα, καί οἱ ὀρέχθει
θυμὸς ἐελδομένῳ στηθέων ἐξ αἷμα κεδάσσαι.
τοῖσι δὲ μεσσηγὺς θεράπων Ἀμύκοιο Λυκωρεὺς
θῆκε πάροιθε ποδῶν δοιοὺς ἑκάτερθεν ἱμάντας
ὠμοὺς, ἀζαλέους, πέρι δ' οἵ γ' ἔσαν ἐσκληῶτες.

αὐτὰρ ὅ τόν γ' ἐπέεσσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα.
„Τῶνδέ τοι, ὅν κ' ἐθέλῃσθα, πάλου ἄτερ, ἐγγυαλίξω
„αὐτὸς ἑκὼν, ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν.
„ἀλλὰ βάλευ περὶ χειρί· δαεὶς δέ κεν ἄλλῳ ἐνίσποις,
„ὅσσον ἐγὼ ῥινούς τε βοῶν πέρι τ' εἰμὶ ταμέσθαι
„ἀζαλέας, ἀνδρῶν τε παρηΐδας αἵματι φύρσαι.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ὅγ' οὔτι παραβλήδην ἐρίδηνεν.
ἧκα δὲ μειδήσας, οἵ οἱ παρὰ ποσσὶν ἔκειντο,
τοὺς ἕλεν ἀπροφάτως· τοῦ δ' ἀντίος ἤλυθε Κάστωρ
ἠδὲ Βιαντιάδης Ταλαὸς μέγας· ὦκα δ' ἱμάντας
ἀμφέδεον, μάλα πολλὰ παρηγορέοντες ἐς ἀλκήν.
τῷ δ' αὖτ' Ἄρητός τε καὶ Ὄρνυτος, οὐδέ τι ᾔδειν
νήπιοι ὕστατα κεῖνα κακῇ δήσαντες ἐν αἴσῃ.
Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο,
αὐτίκ' ἀνασχόμενοι ῥεθέων προπάροιθε βαρείας
χεῖρας, ἐπ' ἀλλήλοισι μένος φέρον ἀντιόωντες.
ἔνθα δὲ Βεβρύκων μὲν ἄναξ, ἅτε κῦμα θαλάσσης
τρηχὺ θοῇ ἐπὶ νηῒ κορύσσεται, ἡ δ' ὑπὸ τυτθὸν
ἰδρείῃ πυκινοῖο κυβερνητῆρος ἀλύσκει,
ἱεμένου φορέεσθαι ἔσω τοίχοιο κλύδωνος,
ὣς ὅγε Τυνδαρίδην φοβέων ἕπετ', οὐδέ μιν εἴα
δηθύνειν. ὁ δ' ἄρ' αἰὲν ἀνούτατος ἣν διὰ μῆτιν
ἀΐσσοντ' ἀλέεινεν· ἀπηνέα δ' αἶψα νοήσας
πυγμαχίην, ᾗ κάρτος ἀάατος, ᾗ τε χερείων,
τῇ ῥ' ἄμοτον καὶ χερσὶν ἐναντία χεῖρας ἔμιξεν.
ὡς δ' ὅτε νήϊα δοῦρα θοοῖς ἀντίξοα γόμφοις
ἀνέρες ὑληουργοὶ, ἐπιβλήδην ἐλάοντες,
θείνωσι σφύρῃσιν, ἐπ' ἄλλῳ δ' ἄλλος ἄηται
δοῦπος ἄδην· ὣς τοῖσι παρήϊά τ' ἀμφοτέρωθε
καὶ γένυες κτύπεον· βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων
ἄσπετος, οὐδ' ἔλληξαν ἐπισταδὸν οὐτάζοντες,
ἔς τε περ οὖλοον ἆσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασσε.

στάντε δὲ βαιὸν ἄπωθεν ἀπωμόρξαντο μετώπων
ἱδρῶ ἅλις, καματηρὸν ἀΰτμένα φυσιόωντες.
ἂψ δ' αὖτις συνόρουσαν ἐναντίοι, ἠΰτε ταύρω
φορβάδος ἀμφὶ βοὸς κεκοτηότε δηριάασθον.
ἔνθα δ' ἔπειτ' Ἄμυκος μὲν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀερθεὶς,
βουτύπος οἷα, πόδεσσι, τανύσσατο, καδδὲ βαρεῖαν
χεῖρ' ἐπὶ οἱ πελέμιξεν· ὁ δ' ἀΐξαντος ὑπέστη,
κρᾶτα παρακλίνας, ὤμῳ δ' ἀνεδέξατο πῆχυν
τυτθόν· ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο παρ' ἐκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων
κόψε μεταΐγδην ὑπὲρ οὔατος, ὀστέα δ' εἴσω
ῥῆξεν· ὁ δ' ἀμφ' ὀδύνῃ γνὺξ ἤριπεν· οἱ δ' ἰάχησαν
ἥρωες Μινύαι· τοῦ δ' ἀθρόος ἔκχυτο θυμός.
Οὐδ' ἄρα Βέβρυκες ἄνδρες ἀφείδησαν βασιλῆος·
ἀλλ' ἄμυδις κορύνας ἀζηχέας ἠδὲ σιγύνους
ἰθὺς ἀνασχόμενοι Πολυδεύκεος ἀντιάασκον.
τοῦ δὲ πάρος κολεῶν εὐήκεα φάσγαν' ἑταῖροι
ἔσταν ἐρυσσάμενοι. πρῶτός γε μὲν ἀνέρα Κάστωρ
ἤλασ' ἐπεσσύμενον κεφαλῆς ὕπερ· ἡ δ' ἑκάτερθεν
ἔνθα καὶ ἔνθ' ὤμοισιν ἐπ' ἀμφοτέροις ἐκεάσθη.
αὐτὸς δ' Ἰτυμονῆα πελώριον, ἠδὲ Μίμαντα,
τὸν μὲν, ὑπὸ στέρνοιο θοῷ ποδὶ λὰξ ἐπορούσας,
πλῆξε, καὶ ἐν κονίῃσι βάλε· τοῦ δ' ἆσσον ἰόντος
δεξιτερῇ σκαιῆς ὑπὲρ ὀφρύος ἤλασε χειρὶ,
δρύψε δέ οἱ βλέφαρον, γυμνὴ δ' ὑπελείπετ' ὀπωπή.
Ὠρείδης δ' Ἀμύκοιο, βίην ὑπέροπλος, ὀπάων
οὖτα Βιαντιάδαο κατὰ λαπάρην Ταλαοῖο,
ἀλλά μιν οὐ κατέπεφνεν, ὅσον δ' ἐπὶ δέρματι μοῦνον,
νηδυΐων ἄψαυστος ὑπὸ ζώνην θόρε χαλκός.
αὔτως δ' Ἄρητος μενεδήϊον Εὐρύτου υἷα
Ἴφιτον ἀζαλέῃ κορύνῃ στυφέλιξεν ἐλάσσας,
οὔπω κηρὶ κακῇ πεπρωμένον· ἦ τάχ' ἔμελλεν
αὐτὸς δῃώσεσθαι ὑπὸ ξίφεϊ Κλυτίοιο.

καὶ τότ᾽ ἄρ᾽ Ἀγκαῖος Λυκοόργοιο θρασὺς υἱὸς
αἶψα μάλα τεταγὼν πέλεκυν μέγαν, ἠδὲ κελαινὸν
ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος, ἔνθορε μέσσῳ
ἐμμεμαὼς Βέβρυξιν· ὁμοῦ δέ οἱ ἐσσεύοντο
Αἰακίδαι, σὺν δέ σφιν ἀρήϊος ὤρνυτ᾽ Ἰήσων.
ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐνὶ σταθμοῖσιν ἀπείρονα μῆλ᾽ ἐφόβησαν
ἤματι χειμερίῳ πολιοὶ λύκοι, ὁρμηθέντες
λάθρη εὐρίνων τε κυνῶν, αὐτῶν τε νομήων,
μαίονται δ᾽ ὅ τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσι,
πόλλ᾽ ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ· τὰ δὲ πάντοθεν αὔτως
στείνονται πίπτοντα περὶ σφίσιν· ὣς ἄρα τοίγε
λευγαλέως Βέβρυκας ὑπερφιάλους ἐφόβησαν.
ὡς δὲ μελισσάων σμῆνος μέγα μηλοβοτῆρες
ἠὲ μελισσοκόμοι πέτρῃ ἔνι καπνιόωσιν,
αἱ δ᾽ ἤτοι τείως μὲν ἀολλέες ᾧ ἐνὶ σίμβλῳ
βομβηδὸν κλονέονται, ἐπιπρὸ δὲ λιγνυόεντι
καπνῷ τυφόμεναι πέτρης ἑκὰς ἀΐσσουσιν·
ὣς οἵγ᾽ οὐκέτι δὴν μένον ἔμπεδον, ἀλλ᾽ ἐκέδασθεν
εἴσω Βεβρυκίης, Ἀμύκου μόρον ἀγγελέοντες·
νήπιοι, οὐδ᾽ ἐνόησαν ὃ δή σφισιν ἐγγύθεν ἄλλο
πῆμ᾽ ἀΐδηλον ἔην. πέρθοντο γὰρ ἠμὲν ἀλωαὶ,
ἠδ᾽ οἶαι τῆμος δηΐῳ ὑπὸ δουρὶ Λύκοιο
καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν, ἀπεόντος ἄνακτος.
αἰεὶ γὰρ μάρναντο σιδηροφόρου περὶ γαίης.
οἱ δ᾽ ἤδη σταθμούς τε καὶ αὔλια δηΐάασκον·
ἤδη δ᾽ ἄσπετα μῆλα περιτροπάδην ἐτάμοντο
ἥρωες, καὶ δή τις ἔπος μετὰ τοῖσιν ἔειπε.
"Φράζεσθ᾽ ὅ ττι κεν ᾗσιν ἀτασθαλίῃσιν ἔρεξαν,
„εἴ πως Ἡρακλῆα θεὸς καὶ δεῦρο κόμισσεν.
„ἤτοι μὲν γὰρ ἐγὼ, κείνου παρεόντος, ἔολπα
„οὐδ᾽ ἂν πυγμαχίῃ κρινθήμεναι· ἀλλ᾽ ὅτε θεσμοὺς
„ἤλυθεν ἐξερέων, αὐτοῖς ἄφαρ οἷς ἀγόρευε

„θεσμοῖσι ῥοπάλῳ μιν ἀγηνορίης λελαθέσθαι.
„καὶ μὲν ἀκηδέστως γαίῃ ἔνι τόνγε λιπόντες
„πόντον ἐπέπλωμεν· μάλα δ' ἡμέων αὐτὸς ἕκαστος
„εἴσεται οὐλομένην ἄτην, ἀπάνευθεν ἐόντος.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὰ δὲ πάντα Διὸς βουλῇσι τέτυκτο.
καὶ τότε δὴ μένον αὖθι διὰ κνέφας, ἕλκεά τ' ἀνδρῶν
οὐταμένων ἀκέοντο, καὶ ἀθανάτοισι θυηλὰς
ῥέξαντες, μέγα δόρπον ἐφώπλισαν· οὐδέ τιν' ὕπνος
εἷλε παρὰ κρητῆρι καὶ αἰθομένοις ἱεροῖσι.
ξανθὰ δ' ἐρεψάμενοι δάφνῃ καθύπερθε μέτωπα
αἰγιαλῷ, τῇ καὶ τὰ περὶ πρυμνήσι' ἀνῆπτο,
Ὀρφείῃ φόρμιγγι συνοίμιον ὕμνον ἄειδον
ἐμμελέως· περὶ δέ σφιν ἰαίνετο νήνεμος ἀκτὴ
μελπομένοις· κλεῖον δὲ Θεραπναῖον Διὸς υἷα.
Ἦμος δ' ἠέλιος δνοφερὰς ἐπέλαμψε κολώνας
ἐκ περάτων ἀνιών, ἤγειρε δὲ μηλοβοτῆρας,
δὴ τότε λυσάμενοι νεάτης ἐκ πείσματα δάφνης,
ληΐδα τ' εἰσβήσαντες, ὅσην χρειὼ ἦεν ἄγεσθαι,
πνοιῇ δινήεντ' ἀνὰ Βόσπορον ἰθύνοντο.
ἔνθα μὲν ἠλιβάτῳ ἐναλίγκιον οὔρεϊ κῦμα
ἐμφέρεται προπάροιθεν ἐπαΐσσοντι ἐοικός,
αἰὲν ὑπὲρ νεφέων ἠερμένον· οὐδέ κε φαίης
φεύξεσθαι κακὸν οἶτον, ἐπεὶ μάλα μεσσόθι νηὸς
λάβρον ἐπικρέμαται, καθάπερ νέφος. ἀλλὰ τό γ' ἔμπης
στόρνυται, εἴ κ' ἐσθλοῖο κυβερνητῆρος ἐπαύρῃ.
τῷ καὶ Τίφυος οἵδε δαημοσύνῃσι νέοντο,
ἀσκηθεῖς μὲν, ἀτὰρ πεφοβημένοι. ἤματι δ' ἄλλῳ
ἀντιπέρην γαίῃ Βιθυνίδι πείσματ' ἀνῆψαν.
Ενθάδ' ἐπάκτιον οἶκον Ἀγηνορίδης ἔχε Φινεύς,
ὃς περὶ δὴ πάντων ὀλοώτατα πήματ' ἀνέτλη,
εἵνεκα μαντοσύνης, τήν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λητοΐδης· οὐδ' ὅσον ὀπίζετο, καὶ Διὸς αὐτοῦ

χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
ἐκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον.
ἀλλὰ διὲκ νεφέων ἄφνω πέλας ἀΐσσουσαι
Ἅρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῇσι
συνεχέως ἥρπαζον. ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθὸν, ἵνα ζώων ἀκάχοιτο.
καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον· οὐδέ τις ἔτλη
μὴ ὅτι λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
μηδ' ἑστεώς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
αὐτίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου,
τούσδ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπήϊσεν, ὧν οἱ ἰόντων
θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν ἑῆς ἀπόνασθαι ἐδωδῆς.
ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,
βάκτρῳ σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ᾖε θύραζε,
τοίχους ἀμφαφόων· τρέμε δ' ἅψεα νισσομένοιο
ἀδρανίῃ γήρᾳ τε· πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
ἐκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο καθέζετο, γοῦνα βαρυνθεὶς,
οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε
πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι
νειόθεν, ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος.
οἱ δέ μιν ὡς εἴδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο,
καὶ τάφον. αὐτὰρ ὁ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνῃσι.
"Κλῦτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἐτεὸν δὴ
„οἵδ' ὑμεῖς, οὓς δὴ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ
„Ἀργῴης ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων.
„ὑμεῖς ἀτρεκέως. ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα
„ᾗσι θεοπροπίῃσι. χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Λητοῦς

„υἱὲ, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισιν.
„Ἱκεσίου πρὸς Ζηνὸς, ὅτις ῥίγιστος ἀλιτροῖς
„ἀνδράσι, Φοίβου τ' ἀμφὶ, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης,
„λίσσομαι, ἠδὲ θεῶν, οἷσι μέμβλεσθε κιόντες,
„χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης,
„μηδ' ἔμ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμήθητε λιπόντες
„αὔτως. οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐριννὺς
„λὰξ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.
„πρὸς δ' ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.
„Ἅρπυιαι στόματός μοι ἀφαρπάζουσιν ἐδωδὴν,
„ἔκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου.
„ἴσχω δ' οὔ τινα μῆτιν ἐπίρροθον. ἀλλά κε ῥεῖον
„αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νόον, δόρποιο μεμηλὼς,
„ἢ κείνας· ὧδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται.
„τυτθὸν δ' ἢν ἄρα δήποτ' ἐδητύος ἄμμι λίπωσι,
„πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς·
„οὔ κέ τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσσας,
„οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλάμενον κέαρ εἴη.
„ἀλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη
„μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.
„τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητύσαι Βορέαο
„υἱέας. οὐδ' ὀθνεῖοι ἀλαλκήσουσιν ἐόντες,
„εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
„ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δ' ἔμ' ἐγείνατ' Ἀγήνωρ·
„τῶν δὲ κασιγνήτη, ὅτ' ἐνὶ Θρήκεσσιν ἄνασσον,
„Κλειοπάτρη ἕδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦκεν ἄκοιτις.
Ἴσκεν Ἀγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἕλε κῆδος ἕκαστον
ἡρώων, πέρι δ' αὖτε δύω υἷας Βορέαο.
δάκρυ δ' ὀμορξαμένω σχεδὸν ἤλυθον, ὧδέ τ' ἔειπε
Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος.
“Ἆ δειλ', οὔ τινα φημὶ σέθεν σμυγερώτερον ἄλλον
„ἔμμεναι ἀνθρώπων. τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται;

χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
τῷ καί οἱ γῆρας μὲν ἐπὶ δηναιὸν ἴαλλεν,
ἐκ δ' ἕλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος· οὐδὲ γάνυσθαι
εἴα ἀπειρεσίοισιν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
θέσφατα πευθόμενοι περιναιέται οἴκαδ' ἄγειρον.
ἀλλὰ διὲκ νεφέων ἄφνω πέλας ἀΐσσουσαι
Ἅρπυιαι στόματος χειρῶν τ' ἄπο γαμφηλῇσι
συνεχέως ἥρπαζον. ἐλείπετο δ' ἄλλοτε φορβῆς
οὐδ' ὅσον, ἄλλοτε τυτθὸν, ἵνα ζώων ἀκάχοιτο.
καὶ δ' ἐπὶ μυδαλέην ὀδμὴν χέον· οὐδέ τις ἔτλη
μὴ ὅτι λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
μηδ' ἑστειώς· τοῖόν οἱ ἀπέπνεε λείψανα δαιτός.
αὐτίκα δ' εἰσαΐων ἐνοπὴν καὶ δοῦπον ὁμίλου,
τούσδ' αὐτοὺς παρεόντας ἐπήϊσεν, ὧν οἱ ἰόντων
θέσφατον ἐκ Διὸς ἦεν ἑῆς ἀπόνασθαι ἐδωδῆς.
ὀρθωθεὶς δ' εὐνῆθεν, ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,
βάκτρῳ σκηπτόμενος, ῥικνοῖς ποσὶν ἤε θύραζε,
τοίχους ἀμφαφόων· τρέμε δ' ἅψεα νισσομένοιο
ἀδρανίῃ γήρᾳ τε· πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρὼς
ἐσκλήκει, ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.
ἐκ δ' ἐλθὼν μεγάροιο καθέζετο, γοῦνα βαρυνθεὶς,
οὐδοῦ ἐπ' αὐλείοιο· κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε
πορφύρεος, γαῖαν δὲ πέριξ ἐδόκησε φέρεσθαι
νειόθεν, ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος.
οἱ δέ μιν ὡς εἴδοντο, περισταδὸν ἠγερέθοντο,
καὶ τάφον. αὐτὰρ ὁ τοῖσι μάλα μόλις ἐξ ὑπάτοιο
στήθεος ἀμπνεύσας μετεφώνεε μαντοσύνῃσι.
"Κλῦτε, Πανελλήνων προφερέστατοι, εἰ ἐτεὸν δὴ
„οἵδ' ὑμεῖς, οὓς δὴ κρυερῇ βασιλῆος ἐφετμῇ
„Ἀργῴης ἐπὶ νηὸς ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων.
„ὑμεῖς ἀτρεκέως. ἔτι μοι νόος οἶδεν ἕκαστα
„ᾗσι θεοπροπίῃσι. χάριν νύ τοι, ὦ ἄνα, Λητοῦς

„υἱὲ, καὶ ἀργαλέοισιν ἀνάπτομαι ἐν καμάτοισιν.
„Ἱκεσίου πρὸς Ζηνὸς, ὅτις ῥιγιστος ἀλιτροῖς
„ἀνδράσι, Φοίβου τ' ἄμφι, καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης,
„λίσσομαι, ἠδὲ θεῶν, οἷσι μέμβλεσθε κιόντες,
„χραίσμετέ μοι, ῥύσασθε δυσάμμορον ἀνέρα λύμης,
„μηδ' ἔμ' ἀκηδείῃσιν ἀφορμήθητε λιπόντες
„αὔτως. οὐ γὰρ μοῦνον ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν Ἐριννὺς
„λὰξ ἐπέβη, καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.
„πρὸς δ' ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.
„Ἅρπυιαι στόματός μοι ἀφαρπάζουσιν ἐδωδὴν,
„ἔκ ποθεν ἀφράστοιο καταΐσσουσαι ὀλέθρου.
„ἴσχω δ' οὔ τινα μῆτιν ἐπίροθον. ἀλλά κε ῥᾷον
„αὐτὸς ἐμὸν λελάθοιμι νόον, δόρποιο μεμηλὼς,
„ἢ κείνας· ὧδ' αἶψα διηέριαι ποτέονται.
„τυτθὸν δ' ἦν ἄρα δήποτ' ἐδητύος ἄμμι λίπωσι,
„πνεῖ τόδε μυδαλέον τε καὶ οὐ τλητὸν μένος ὀδμῆς·
„οὔ κέ τις οὐδὲ μίνυνθα βροτῶν ἄνσχοιτο πελάσσας,
„οὐδ' εἴ οἱ ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ εἴη.
„ἀλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη
„μίμνειν, καὶ μίμνοντα κακῇ ἐν γαστέρι θέσθαι.
„τὰς μὲν θέσφατόν ἐστιν ἐρητῦσαι Βορέαο
„υἱέας. οὐδ' ὀθνεῖοι ἀλαλκήσουσιν ἐόντες,
„εἰ δὴ ἐγὼν ὁ πρίν ποτ' ἐπικλυτὸς ἀνδράσι Φινεὺς
„ὄλβῳ μαντοσύνῃ τε, πατὴρ δ' ἔμ' ἐγείνατ' Ἀγήνωρ·
„τῶν δὲ κασιγνήτη, ὅτ' ἐνὶ Θρῄκεσσιν ἄνασσον,
„Κλειοπάτρη ἕδνοισιν ἐμὸν δόμον ἦκεν ἄκοιτις.
Ἴσκεν Ἀγηνορίδης· ἀδινὸν δ' ἕλε κῆδος ἕκαστον
ἡρώων, πέρι δ' αὖτε δύω υἷας Βορέαο.
δάκρυ δ' ὀμορξαμένω σχεδὸν ἤλυθον, ὧδέ τ' ἔειπε
Ζήτης, ἀσχαλόωντος ἑλὼν χερὶ χεῖρα γέροντος.
"Ἆ δείλ', οὔ τινα φημὶ σέθεν σμυγερώτερον ἄλλον
„ἔμμεναι ἀνθρώπων. τί νύ τοι τόσα κήδε' ἀνῆπται;

„ἦ ῥα θεοὺς ὀλοῇσι παρήλιτες ἀφραδίῃσι,
„μαντοσύνας δεδαώς· τῷ τοι μέγα μηνιόωσιν.
„ἄμμι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἱεμένοισι
„χραισμεῖν, εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμων
„νῶϊν. ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνιπαὶ
„ἀθανάτων. οὐδ᾽ ἂν πρὶν ἐρητύσαιμεν ἰούσας
„Ἀρπυίας, μάλα περ λελιημένοι, ἔς τ᾽ ἂν ὀμόσσῃς
„μὴ μὲν τοῖό γ᾽ ἕκητι θεοῖς ἀπὸ θυμοῦ ἔσεσθαι.
Ὣς φάτο· τοῦ δ᾽ ἰθὺς κενεὰς ὁ γεραιὸς ἀνέσχε
γλήνας ἀμπετάσας, καὶ ἀμείψατο τοῖσδ᾽ ἐπέεσσι.
“Σίγα· μή μοι ταῦτα νόῳ ἐνιβάλλεο, τέκνον.
„ἴστω Λητοῦς υἱός, ὅ με πρόφρων ἐδίδαξε
„μαντοσύνας· ἴστω δὲ δυσώνυμος, ἥ μ᾽ ἔλαχεν κὴρ,
„καὶ τόδ᾽ ἐπ᾽ ὀφθαλμῶν ἀλαὸν νέφος, οἵ θ᾽ ὑπένερθε
„δαίμονες, οἳ μηδ᾽ ὧδε θανόντι περ εὐμενέοιεν,
„ὡς οὔ τις θεόθεν χόλος ἔσσεται εἵνεκ᾽ ἀρωγῆς.
Τὼ μὲν ἔπειθ᾽ ὅρκοισιν ἀλαλκέμεναι μενέαινον.
αἶψα δὲ κουρότεροι πεπονήατο δαῖτα γέροντι,
λοίσθιον Ἀρπυίῃσιν ἐλώριον· ἐγγύθι δ᾽ ἄμφω
στῆσαν, ἵνα ξιφέεσσιν ἐπεσσυμένας ἐλάσειαν.
καὶ δὴ ταπρώτισθ᾽ ὁ γέρων ἔψαυεν ἐδωδῆς·
αἱ δ᾽ ἄφαρ, ἠΰτ᾽ ἄελλαι ἀδευκέες, ἢ στεροπαὶ ὥς,
ἀπρόφατοι νεφέων ἐξάλμεναι ἐσσεύοντο
κλαγγῇ, μαιμώωσαι ἐδητύος· οἱ δ᾽ ἐσιδόντες
ἥρωες μεσσηγὺς ἀνίαχον· αἱ δ᾽ ἅμ᾽ ἀϋτῇ
πάντα καταβρώξασαι ὑπὲρ πόντοιο φέροντο
τῆλε παρέξ· ὀδμὴ δὲ δυσάσχετος αὖθι λέλειπτο.
τάων δ᾽ αὖ κατόπισθε δύω υἷες Βορέαο
φάσγαν᾽ ἐπισχόμενοι ὀπίσω θέον. ἐν γὰρ ἕηκε
Ζεὺς μένος ἀκάματόν σφιν· ἀτὰρ Διὸς οὔ κεν ἑπέσθην
νόσφιν, ἐπεὶ Ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας
αἰὲν, ὅτ᾽ ἐς Φινῆα, καὶ ἐκ Φινῆος ἴοιεν.

ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ κνημοῖσι κύνες δεδαημένοι ἄγρης,
ἢ αἶγας κεραοὺς, ἠὲ πρόκας ἰχνεύοντες,
θείωσι, τυτθὸν δὲ τιταινόμενοι μετόπισθεν
ἄκρης ἐν γενύεσσι μάτην ἀράβησαν ὀδόντας·
ὣς Ζήτης Κάλαΐς τε μάλα σχεδὸν ἀΐσσοντες,
τάων ἀκροτάτῃσιν ἐπέχραον ἤλιθα χερσί.
καί νύ κε δή σφ' ἀέκητι θεῶν διεδηλήσαντο,
πολλὸν ἑκὰς νήσοισιν ἐπὶ Πλωτῇσι κιχόντες,
εἰ μὴ ἄρ' ὠκέα Ἶρις ἴδεν, κατὰ δ' αἰθέρος ἆλτο
οὐρανόθεν, καὶ τοῖα παραιφαμένη κατέρυκεν.
„Οὐ θέμις, ὦ υἱεῖς Βορέω, ξιφέεσσιν ἐλάσσαι
„Ἁρπυίας, μεγάλοιο Διὸς κύνας· ὅρκια δ' αὐτὴ
„δώσω ἐγὼν, ὡς οὔ οἱ ἔτι χρίμψουσιν ἰοῦσαι."
Ὣς φαμένη λοιβὴν Στυγὸς ὤμοσεν, ἥ τε θεοῖσι
ῥιγίστη πάντεσσιν, ὀπιδνοτάτη τε τέτυκται,
μὴ μὲν Ἀγηνορίδαο δόμοις ἔτι τάσδε πελάσσαι
εἰσαῦτις Φινῆος, ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν.
οἱ δ' ὅρκῳ εἴξαντες ὑπέστρεφον ἂψ ἐπὶ νῆα
σεύεσθαι. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι
νήσους τοῖό γ' ἕκητι, πάρος Πλωτὰς καλέοντες.
Ἅρπυιαί τ' Ἶρίς τε διέτμαγον. αἱ μὲν ἔδυσαν
κευθμῶνα Κρήτης Μινωΐδος· ἡ δ' ἀνόρουσεν
Οὔλυμπόνδε, θοῇσι μεταχθονίη πτερύγεσσι.
Τόφρα δ' ἀριστῆες πινόεν περὶ δέρμα γέροντος
πάντῃ φοιβήσαντες, ἐπικριδὸν ἱρεύσαντο
μῆλα, τά τ' ἐξ Ἀμύκοιο λεηλασίης ἐκόμισσαν.
αὐτὰρ ἐπεὶ μέγα δόρπον ἐνὶ μεγάροισιν ἔθεντο,
δαίνυνθ' ἑζόμενοι· σὺν δὲ σφίσι δαίνυτο Φινεὺς
ἁρπαλέως, οἷόν τ' ἐν ὀνείρασι θυμὸν ἰαίνων.
ἔνθαδ', ἐπεὶ δόρποιο κορέσσαντ' ἠδὲ ποτῆτος,
παννύχιοι Βορέω μένον υἱέας ἐγρήσσοντες.
αὐτὸς δ' ἐν μέσσοισι παρ' ἐσχάρῃ ἧστο γεραιὸς,

πείρατα ναυτιλίης ἐνέπων, ἄνυσίν τε κελεύθου.
“ Κλῦτέ νυν. οὐ μὲν πάντα πέλει θέμις ὔμμι δαῆναι
„ἀτρεκές· ὅσσα δ' ὄρωρε θεοῖς φίλον οὐκ ἐπικεύσω.
„ἀασάμην καὶ πρόσθε, Διὸς νόον ἀφραδίῃσι
„χρείων ἑξείης τε καὶ ἐς τέλος. ὧδε γὰρ αὐτὸς
„βούλεται ἀνθρώποις ἐπιδευέα θέσφατα φαίνειν
„μαντοσύνης, ἵνα καί τι θεῶν χατέωσι νόοιο.
„Πέτρας μὲν πάμπρωτον, ἀφορμηθέντες ἐμεῖο,
„Κυανέας ὄψεσθε δύω ἁλὸς ἐν ξυνοχῇσι.
„τάων οὔ τινα φημὶ διαμπερὲς ἐξαλέασθαι.
„οὐ γάρ τε ῥίζῃσιν ἐνήρεινται νεάτῃσιν·
„ἀλλὰ θαμὰ ξυνίασιν ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
„εἰς ἕν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἁλὸς κορθύνεται ὕδωρ
„βρασσόμενον· στρηνὲς δὲ περὶ στυφελὴ βρέμει ἀκτή.
„τῷ νῦν ἡμετέρῃσι παραιφασίῃσι πίθεσθε,
„εἰ ἐτεὸν πυκινῷ τε νόῳ, μακάρων τ' ἀλέγοντες
„πείρετε· μηδ' αὔτως αὐτάγρετον οἶτον ὄλησθε
„ἀφραδέως, ἢ θύνετ' ἐπισπόμενοι νεότητι.
„οἰωνῷ δὴ πρόσθε πελειάδι πειρήσασθε,
„νηὸς ἄπο προμεθέντες ἐφιέμεν. ἢν δὲ δι' αὐτῶν
„πετράων πόντονδε σόη πτερύγεσσι δίηται,
„μηκέτι δὴν μηδ' αὐτοὶ ἐρητύεσθε κελεύθου.
„ἀλλ' εὖ καρτύναντες ἑαῖς ἐνὶ χερσὶν ἐρετμὰ,
„τέμνεθ' ἁλὸς στεινωπόν· ἐπεὶ φάος οὔ νύ τι τόσσον
„ἔσσετ' ἐν εὐχωλῇσιν, ὅσον τ' ἐνὶ κάρτεϊ χειρῶν.
„τῷ καὶ τἄλλα μεθέντες, ὀνήϊστον πονέεσθε
„θαρσαλέως· πρὶν δ' οὔ τι θεοὺς λίσσεσθαι ἐρύκω.
„εἰ δέ κεν ἀντικρὺ πταμένη μεσσηγὺς ὄληται,
„ἄψοῤῥοι στέλλεσθε· ἐπεὶ πολὺ βέλτερον εἶξαι
„ἀθανάτοις. οὐ γάρ κε κακὸν μόρον ἐξαλέοισθε
„πετράων, οὐδ' εἴ κε σιδηρείη πέλοι Ἀργώ.
„ὦ μέλεοι, μὴ τλῆτε παρὲξ ἐμὰ θέσφατα βῆναι,

„εἰ καί με τρὶς τόσσον ἀΐεσθ' Οὐρανίδῃσιν,
„ὅσσον ἀνάρσιός εἰμι, καὶ εἰ πλεῖον, στυγέεσθαι,
„μὴ τλῆτ' οἰωνοῖο πάρεξ ἔτι νηῒ περῆσαι.
„καὶ τὰ μὲν ὥς κε πέλῃ, τὼς ἔσσεται. ἢν δὲ φύγητε
„σύνδρομα πετράων ἀσκηθέες ἔνδοθι Πόντου,
„αὐτίκα Βιθυνῶν ἐπὶ δεξιὰ γαῖαν ἔχοντες
„πλώετε, ῥηγμῖνας πεφυλαγμένοι, εἰσόκεν αὖτε
„Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν, ἄκρην τε Μέλαιναν
„γνάμψαντες, νήσου Θυνηΐδος ὅρμον ἵκησθε.
„κεῖθεν δ' οὐ μάλα πουλὺ διὲξ ἁλὸς ἀντιπέραιαν
„γῆν Μαριανδυνῶν ἐπικέλσετε νοστήσαντες.
„ἔνθα μὲν εἰς Ἀΐδαο καταιβάτις ἐστὶ κέλευθος,
„ἄκρη τε προβλὴς Ἀχερουσιὰς ὑψόθι τείνει,
„δινήεις τ' Ἀχέρων αὐτὴν διὰ νειόθι τέμνων
„ἄκρην, ἐκ μεγάλης προχοὰς ἵησι φάραγγος.
„ἀγχίμολον δ' ἐπὶ τῇ πολέας παρανείσθε κολωνοὺς
„Παφλαγόνων, τοῖσιν Ἐνετήϊος ἐμβασίλευε
„πρῶτα Πέλοψ, τοῦ καί περ ἀφ' αἵματος εὐχετόωνται.
„ἔστι δέ τις Ἑλίκης ἄκρη κατεναντίον ἄρκτου,
„πάντοθεν ἠλίβατος, καί μιν καλέουσι Κάραμβιν,
„τῆς καὶ ὕπερ Βορέαο περισχίζονται ἄελλαι·
„ὧδε μάλ' ἀμπέλαγος τετραμμένη αἰθέρι κύρει.
„τήνδε περιγνάμψαντι πολὺς παρακέκλιται ἤδη
„αἰγιαλός· πολέος δ' ἐπὶ πείρασιν αἰγιαλοῖο
„ἀκτῇ ἐπὶ προβλῆτι ῥοαὶ Ἅλυος ποταμοῖο
„δεινὸν ἐρεύγονται· μετὰ τόνδ' ἀγχίροος Ἶρις
„μειότερος λευκῇσιν ἑλίσσεται εἰς ἅλα δίναις.
„κεῖθεν δὲ προτέρωσε μέγας καὶ ὑπείροχος ἀγκὼν
„ἐξανέχει γαίης· ἐπὶ δὲ στόμα Θερμώδοντος
„κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι Θεμισκύρειον ἐπ' ἄκρην
„μύρεται, εὐρείης διαειμένος ἠπείροιο.
„ἐνθάδε Δοίαντος πεδίον, σχεδόθεν δὲ πόληες

"Ἦ ἄρα δή τις ἔην, Φινεῦ, θεός, ὃς ῥέθεν ἄτης
„κήδετο λευγαλέης, καὶ δ' ἡμέας αὖθι πέλασσε
„τηλόθεν, ὄφρα τοι υἷες ἀμύνειαν Βορέαο·
„εἰ δὲ καὶ ὀφθαλμοῖσι φόως πόροι, ἦτ' ἂν ὀΐω
„γηθήσειν, ὅσον εἴπερ ὑπότροπος οἴκαδ' ἱκοίμην.
Ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ὁ τόνγε κατηφήσας προσέειπεν.
"Αἰσονίδη, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον, οὐδέ τι μῆχος
„ἔστ' ὀπίσω· κενεαὶ γὰρ ὑποσμύχονται ὀπωπαί.
„ἀντὶ δὲ τοῦ θάνατόν μοι ἄφαρ θεὸς ἐγγυαλίξαι,
„καί τε θανὼν πάσῃσι μετέσσομαι ἀγλαΐῃσιν.
Ὣς τώ γ' ἀλλήλοισι παραβλήδην ἀγόρευον.
αὐτίκα δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἀμειβομένων ἐφαάνθη
Ἠριγενής· τὸν δ' ἀμφὶ περικτίται ἠγερέθοντο
ἀνέρες, οἳ καὶ πρόσθεν ἐπ' ἤματι κεῖσε θάμιζον
αἰέν, ὁμῶς φορέοντες ἑῆς ἀπὸ μοῖραν ἐδωδῆς.
τοῖς ὁ γέρων πάντεσσιν, ὅτις καὶ ἀφαυρὸς ἵκοιτο,
ἔχραεν ἐνδυκέως, πολέων δ' ἀπὸ πήματ' ἔλυσε
μαντοσύνῃ· τῷ καί μιν ἐποιχόμενοι κομέεσκον.
σὺν τοῖσι δ' ἵκανε Παραίβιος, ὅς ῥά οἱ ἦε
φίλτατος· ἀσπάσιος δὲ δόμοις ἔνι τούς γ' ἐνόησε.
πρὶν γὰρ δὴν ὑπό τ' αὐτὸς ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν
Ἑλλάδος ἐξανιόντα μετὰ πτόλιν Αἰήταο
πείσματ' ἂν ἅψασθαι μυθήσατο Θυνίδι γαίῃ,
οἵ τε οἱ Ἁρπυίας Διόθεν σχήσουσιν ἰούσας.
τοὺς μὲν ἔπειτ' ἐπέεσσιν ἀρεσσάμενος πυκινοῖσι
πέμψ' ὁ γέρων· οἶον δὲ Παραίβιον αὐτόθι μίμνειν
κέκλετ' ἀριστήεσσι σὺν ἀνδράσιν· αἶψα δὲ τόν γε
σφωϊτέρων ὀΐων ὅτις ἔξοχος εἰς ἓ κομίσσαι
ἧκεν ἐποτρύνας. τοῦ δ' ἐκ μεγάροιο κιόντος,
μειλιχίως ἐρέτῃσιν ὁμηγερέεσσι μετηύδα.
"Ὦ φίλοι, οὐκ ἄρα πάντες ὑπέρβιοι ἄνδρες ἔασιν,
„οὐδ' εὐεργεσίης ἀμνήμονες. ὡς καὶ ὅδ' ἀνὴρ

„τοῖος ἐὼν δεῦρ' ἦλθεν, ἑὸν μόρον ὄφρα δαείη.
„εὖτε γὰρ οὖν ὡς πλεῖστα κάμοι καὶ πλεῖστα μογήσαι,
„δὴ τότε μιν περιπολλὸν ἐπασσυτέρη βιότοιο
„χρησμοσύνη τρύχεσκεν· ἐπ' ἤματι δ' ἦμαρ ὀρώρει
„κύντερον, οὐδέ τις ἦεν ἀνάπνευσις μογέοντι.
„ἀλλ' ὅ γε πατρὸς ἑοῖο κακὴν τίνεσκεν ἀμοιβὴν
„ἀμπλακίης. ὁ γὰρ οἶος ἐν οὔρεσι δένδρεα τέμνων
„δή ποθ' Ἀμαδρυάδος Νύμφης ἀθέριξε λιτάων,
„ἥ μιν ὀδυρομένη ἀδινῷ μειλίσσετο μύθῳ,
„μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος, ᾗ ἔπι πουλὺν
„αἰῶνα τρίβεσκε διηνεκές· αὐτὰρ ὁ τήνγε
„ἀφραδέως ἔτμηξεν, ἀγηνορίῃ νεότητος.
„τῷ δ' ἄρα νηκερδῆ Νύμφη πόρεν οἶτον ὀπίσσω
„αὐτῷ καὶ τεκέεσσιν. ἔγωγε μὲν, εὖτ' ἀφίκανεν,
„ἀμπλακίην ἔγνων· βωμὸν δ' ἐκέλευσα καμόντα
„Θυνιάδος Νύμφης, λωφήϊα ῥέξαι ἐπ' αὐτῷ
„ἱερὰ, πατρῴην αἰτεύμενον αἶσαν ἀλύξαι.
„ἔνθ' ἐπεὶ ἔκφυγε κῆρα θεήλατον, οὔποτ' ἐμεῖο
„ἐκλάθετ', οὐδ' ἀθέριξε· μόλις δ' ἀέκοντα θύραζε
„πέμπω, ἐπεὶ μέμονέν γε παρέμμεναι ἀσχαλόωντι.
Ὣς φάτ' Ἀγηνορίδης· ὁ δ' ἐπισχεδὸν αὐτίκα δοιὼ
ἤλυθ' ἄγων ποίμνηθεν ὄϊς. ἀνὰ δ' ἵστατ' Ἰήσων,
ἂν δὲ Βορήϊοι υἷες, ἐφημοσύνῃσι γέροντος.
ὦκα δὲ κεκλόμενοι μαντήϊον Ἀπόλλωνα
ῥέζον ἐπ' ἐσχαρόφιν, νέον ἤματος ἀνομένοιο.
κουρότεροι δ' ἑτάρων μενοεικέα δαῖτ' ἀλέγυνον.
ἔνθ' εὖ δαισάμενοι, τοὶ μὲν παρὰ πείσμασι νηὸς,
τοὶ δ' αὐτοῦ κατὰ δώματ' ἀολλέες εὐνάζοντο.
ἦρι δ' ἐτήσιαι αὖραι ἐπέχραον, αἵ τ' ἀνὰ πᾶσαν
γαῖαν ὁμῶς τοιῇδε Διὸς πνείουσιν ἀρωγῇ.
Κυρήνη πέφαταί τις ἕλος παρὰ Πηνειοῖο
μῆλα νέμειν προτέροισι παρ' ἀνδράσιν· εὔαδε γάρ οἱ

παρθενίη καὶ λέκτρον ἀκήρατον. αὐτὰρ Ἀπόλλων
τήν γ' ἀνερειψάμενος ποταμῷ ἔπι ποιμαίνουσαν,
τηλόθεν Αἱμονίης, Χθονίαις παρακάτθετο Νύμφαις,
αἳ Λιβύην ἐνέμοντο, παραὶ Μυρτώσιον αἶπος.
ἔνθα δ' Ἀρισταῖον Φοίβῳ τέκεν, ὃν καλέουσιν
Ἀγρέα καὶ Νόμιον πολυλήϊοι Αἱμονιῆες.
τὴν μὲν γὰρ φιλότητι θεὸς ποιήσατο Νύμφην
αὐτοῦ μακραίωνα καὶ ἀγρότιν· υἷα δ' ἔνεικε
νηπίαχον Χείρωνος ὑπ' ἄντροισι κομέεσθαι.
τῷ καὶ ἀεξηθέντι θεαὶ γάμον ἐμνήστευσαν
Μοῦσαι, ἀκεστορίην τε θεοπροπίας τ' ἐδίδαξαν·
καί μιν ἑῶν μήλων θέσαν ἤρανον, ὅσσ' ἐνέμοντο
ἀμπεδίον Φθίης Ἀθαμάντιον, ἀμφί τ' ἐρυμνὴν
Ὄθρυν, καὶ ποταμοῦ ἱερὸν ῥόον Ἀπιδανοῖο.
ἦμος δ' οὐρανόθεν Μινωΐδας ἔφλεγε νήσους
Σείριος, οὐδ' ἐπὶ δηρὸν ἔην ἄκος ἐνναέτῃσι,
τῆμος τόν γ' ἐκάλεσσαν, ἐφημοσύνῃς Ἑκάτοιο,
λοιμοῦ ἀλεξητῆρα. λίπεν δ' ὅ γε πατρὸς ἐφετμῇ
Φθίην, ἐν δὲ Κέῳ κατενάσσατο, λαὸν ἀγείρας
Παῤῥάσιον, τοίπερ τε Λυκάονός εἰσι γενέθλης·
καὶ βωμὸν ποίησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο,
ἱερά τ' εὖ ἔῤῥεξεν ἐν οὔρεσιν ἀστέρι κείνῳ
Σειρίῳ, αὐτῷ τε Κρονίδῃ Διΐ. τοῖο δ' ἕκητι
γαῖαν ἐπιψύχουσιν ἐτήσιαι ἐκ Διὸς αὖραι
ἤματα τεσσαράκοντα· Κέῳ δ' ἔτι νῦν ἱερῆες
ἀντολέων προπάροιθε Κυνὸς ῥέζουσι θυηλάς.

Καὶ τὰ μὲν ὣς ὑδέονται· ἀριστῆες δὲ κατ' αὖθι
μίμνον ἐρυκόμενοι· ξεινήϊα δ' ἄσπετα Θυνοὶ
πᾶν ἦμαρ, Φινῆϊ χαριζόμενοι, προΐαλλον.
ἐκ δὲ τόθεν μακάρεσσι δυώδεκα δωμήσαντες
βωμὸν ἁλὸς ῥηγμῖνι πέρην, καὶ ἐφ' ἱερὰ θέντες,
νῆα θοὴν εἴσβαινον ἐρεσσέμεν, οὐδὲ πελείης

τρήρωνος λήθοντο μετὰ σφίσιν· ἀλλ' ἄρα τήνγε
δείματι πεπτηυῖαν ἑῇ φέρε χειρὶ μεμαρπὼς
Εὔφημος, γαίης δ' ἀπὸ διπλόα πείσματ' ἔλυσαν.
Οὐδ' ἄρ' Ἀθηναίην προτέρω λάθον ὁρμηθέντες·
αὐτίκα δ' ἐσσυμένως νεφέλης ἐπιβᾶσα πόδεσσι
κούφης, ἥ κε φέροι μιν ἄφαρ, βριαρήν περ ἐοῦσαν,
σεύατ' ἴμεν πόντονδε, φίλα φρονέουσ' ἐρέτῃσιν.
ὡς δ' ὅτε τις πάτρηθεν ἀλώμενος, οἷά τε πολλὰ
πλαζόμεθ' ἄνθρωποι τετληότες, οὐδέ τις αἶα
τηλουρός, πᾶσαι δὲ κατόψιοι εἰσὶ κέλευθοι,
σφωϊτέρους δ' ἐνόησε δόμους, ἄμυδις δὲ κέλευθος
ὑγρή τε, τραφερή τ' ἰνδάλλεται, ἄλλοτε δ' ἄλλῃ
ὀξέα πορφύρων ἐπιμαίεται ὀφθαλμοῖσιν·
ὣς ἄρα καρπαλίμως κούρη Διὸς ἀΐξασα
θῆκεν ἐπ' ἀξείνοιο πόδας Θυνηΐδος ἀκτῆς.
Οἱ δ' ὅτε δὴ σκολιοῖο πόρου στεινωπὸν ἵκοντο
τρηχείῃς σπιλάδεσσιν ἐεργμένον ἀμφοτέρωθεν,
δινήεις δ' ὑπένερθεν ἀνακλύζεσκεν ἰοῦσαν
νῆα ῥόος, πολλὸν δὲ φόβῳ προτέρωσε νέοντο,
ἤδη δὲ σφίσι δοῦπος ἀρασσομένων πετράων
νωλεμὲς οὔατ' ἔβαλλε, βόων δ' ἁλιμυρέες ἀκταί,
δὴ τότ' ἔπειθ' ὁ μὲν ὦρτο πελειάδα χειρὶ μεμαρπὼς
Εὔφημος πρῴρης ἐπιβήμεναι· οἱ δ' ὑπ' ἀνωγῇ
Τίφυος Ἀγνιάδαο θελήμονα ποιήσαντο
εἰρεσίην, ἵν' ἔπειτα διὲκ πέτρας ἐλάσειαν,
κάρτεϊ ᾧ πίσυνοι. τὰς δ' αὐτίκα λοίσθιον ἄλλων
οἰγομένας, ἀγκῶνα περιγνάμψαντες, ἴδοντο.
σὺν δέ σφιν χύτο θυμός· ὁ δ' ἀΐξαι πτερύγεσσιν
Εὔφημος προέηκε πελειάδα· τοὶ δ' ἅμα πάντες
ἤειραν κεφαλὰς ἐσορώμενοι· ἡ δὲ δι' αὐτῶν
ἔπτατο· ταὶ δ' ἄμυδις πάλιν ἀντίαι ἀλλήλῃσιν
ἄμφω ὁμοῦ ξυνιοῦσαι ἐπέκτυπον. ὦρτο δὲ πολλὴ

ἅλμη ἀναβρασθεῖσα, νέφος ὥς· αὖε δὲ πόντος
σμερδαλέον· πάντη δὲ περὶ μέγας ἔβριμεν αἰθήρ.
κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας
κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον· ὑψόθι δ' ὄχθης
λευκὴ καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνη.
νῆα δ' ἔπειτα πέριξ εἶλει ῥόος. ἄκρα δ' ἔκοψαν
οὐραῖα πτερὰ ταί γε πελειάδος· ἡ δ' ἀπόρουσεν
ἀσκηθής. ἐρέται δὲ μέγ' ἴαχον· ἔβραχε δ' αὐτὸς
Τῖφυς ἐρεσσέμεναι κρατερῶς. οἴγοντο γὰρ αὖτις
ἄνδιχα. τοὺς δ' ἐλάοντας ἔχε τρόμος, ὄφρα μιν αὐτῶν
πλημμυρὶς παλίνορσος ἀνερχομένη κατένεικεν
εἴσω πετράων. τότε δ' αἰνότατον δέος εἷλε
πάντας· ὑπὲρ κεφαλῆς γὰρ ἀμήχανος ἦεν ὄλεθρος.
ἤδη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα διὰ πλατὺς εἴδετο Πόντος,
καί σφισιν ἀπροφάτως ἀνέδυ μέγα κῦμα πάροιθε
κυρτὸν, ἀποτμῆγι σκοπιῇ ἴσον· οἱ δ' ἐσιδόντες
ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασιν. εἴσατο γάρ ῥα
νηὸς ὑπὲρ πάσης κατεπάλμενον ἀμφικαλύψειν.
ἀλλά μιν ἔφθη Τῖφυς ὑπ' εἰρεσίῃ βαρύθουσαν
ἀγχαλάσας· τὸ δὲ πολλὸν ὑπὸ τρόπιν ἐξεκυλίσθη,
ἐκ δ' αὐτὴν πρύμνηθεν ἀνείρυσε τηλόθι νῆα
πετράων· ὑψοῦ δὲ μεταχθονίη πεφόρητο.
Εὔφημος δ' ἀνὰ πάντας ἰὼν βοάασκεν ἑταίρους,
ἐμβαλέειν κώπῃσιν ὅσον σθένος· οἱ δ' ἀλαλητῷ
κόπτον ὕδωρ. ὅσσον δὲ παρείκαθε νηῦς ἐρέτῃσι,
δὶς τόσον ἂψ ἀπόρουσεν· ἐπεγνάμπτοντο δὲ κῶπαι,
ἠΰτε καμπύλα τόξα, βιαζομένων ἡρώων.
ἔνθεν δ' αὐτίκ' ἔπειτα κατηρεφὲς ἔσσυτο κῦμα.
ἡ δ' ἄφαρ, ὥστε κύλινδρος, ἐπέτρεχε κύματι λάβρῳ
προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός. ἐν δ' ἄρα μέσσαις
Πληγάσι δινήεις εἶχε ῥόος· αἱ δ' ἑκάτερθε
σειόμεναι βρόμεον· πεπέδητο δὲ νήϊα δοῦρα.

καὶ τότ' Ἀθηναίη στιβαρῆς ἀντέσπασε πέτρης
σκαιῇ, δεξιτερῇ δὲ διαμπερὲς ὦσε φέρεσθαι.
ἡ δ' ἰκέλη πτερόεντι μετήορος ἔσσυτ' ὀϊστῷ.
ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισαν ἄκρα κόρυμβα
νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι. αὐτὰρ Ἀθήνη
Οὔλυμπόνδ' ἀνόρουσεν, ὅτ' ἀσκηθεῖς ὑπάλυξαν.
πέτραι δ' εἰς ἕνα χῶρον ἐπισχεδὸν ἀλλήλῃσιν
ἐμμενὲς ἐρρίζωθεν, ὃ δὴ καὶ μόρσιμον ἦεν
ἐκ μακάρων, εὖτ' ἄν τις ἰδὼν διὰ νηῒ περάσσῃ.
οἱ δέ που ὀκρυόεντος ἀνέπνεον ἄρτι φόβοιο,
ἠέρα παπταίνοντες ὁμοῦ, πέλαγός τε θαλάσσης
τῆλ' ἀναπεπταμένον. δὴ γὰρ φάσαν ἐξ Ἀΐδαο
σώεσθαι· Τῖφυς δὲ παροίτατος ἤρχετο μύθων.
„Ἔλπομαι αὐτῇ νηῒ τόγ' ἔμπεδον ἐξαλέασθαι
„ἡμέας· οὐδέ τις ἄλλος ἐπαίτιος, ὅσσον Ἀθήνη,
„ἥ οἱ ἐνέπνευσε θεῖον μένος, εὖτέ μιν Ἄργος
„γόμφοισι συνάρασσε· θέμις δ' οὐκ ἔστιν ἁλῶναι.
„Αἰσονίδη, τύνη δὲ τεοῦ βασιλῆος ἐφετμὴν,
„εὖτε δι' ἐκ πέτρας φυγέειν θεὸς ἧμιν ὄπασσε,
„μηκέτι δείδιθι τοῖον· ἐπεὶ μετόπισθεν ἀέθλους
„εὐπαλέας τελέεσθαι Ἀγηνορίδης φάτο Φινεύς.
Ἦ ῥ' ἅμα καὶ προτέρωσε παρὰ Βιθυνίδα γαῖαν
νῆα δι' ἐκ πέλαγος σεῦε μέσον. αὐτὰρ ὁ τόνγε
μειλιχίοις ἐπέεσσι παραβλήδην προσέειπε.
„Τῖφυ, τί δή μοι ταῦτα παρηγορέεις ἀχέοντι;
„ἤμβροτον, ἀασάμην τε κακὴν καὶ ἀμήχανον ἄτην.
„χρῆν γὰρ ἐφιεμένοιο καταντικρὺ Πελίαο
„αὐτίκ' ἀνήνασθαι τόνδε στόλον, εἰ καὶ ἔμελλον
„νηλειῶς μελεϊστὶ κεδαιόμενος θανέεσθαι·
„νῦν δὲ περισσὸν δεῖμα καὶ ἀτλήτους μελεδῶνας
„ἄγκειμαι, στυγέων μὲν ἁλὸς κρυόεντα κέλευθα
„νηὶ διαπλώειν, στυγέων δ', ὅτ' ἐπ' ἠπείροιο

„βαίνωμεν. πάντῃ γὰρ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔασιν.
„αἰεὶ δὲ στονόεσσαν ἐπ' ἤματι νύκτα φυλάσσω,
„ἐξότε τοπρώτιστον ἐμὴν χάριν ἠγερέθεσθε,
„φραζόμενος τὰ ἕκαστα· σὺ δ' εὐμαρέως ἀγορεύεις,
„οἷον ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ· αὐτὰρ ἔγωγε
„εἷο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι· ἀμφὶ δὲ τοῖο
„καὶ τοῦ, ὁμῶς καὶ σεῖο, καὶ ἄλλων δείδι' ἑταίρων,
„εἰ μὴ ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἀπήμονας ὔμμε κομίσσω.
Ὡς φάτ' ἀριστήων πειρώμενος· οἱ δ' ὁμάδησαν
θαρσαλέοις ἐπέεσσιν. ὁ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθη
κεκλομένων, καί ῥ' αὖτις ἐπιῤῥήδην μετέειπεν.
"Ὦ φίλοι, ὑμετέρῃ ἀρετῇ ἔνι θάρσος ἀέξω.
„τοὔνεκα νῦν, οὐδ' εἴ κε διὲξ Ἀΐδαο βερέθρων
„στελλοίμην, ἔτι τάρβος ἀνάψομαι, εὖτε πέλεσθε
„ἔμπεδοι ἀργαλέοις ἐνὶ δείμασιν. ἀλλ' ὅτε πέτρας
„Πληγάδας ἐξέπλωμεν, ὀΐομαι οὐκέτ' ὀπίσσω
„ἔσσεσθαι τοιόνδ' ἕτερον φόβον, εἰ ἐτεόν γε
„φραδμοσύνῃ Φινῆος ἐπισπόμενοι νεόμεσθα.
Ὡς φάτο, καὶ τοίων μὲν ἐλώφεον αὐτίκα μύθων,
εἰρεσίῃ δ' ἀλίαστον ἔχον πόνον· αἶψα δὲ τοίγε
Ῥήβαν ὠκυρόην ποταμὸν, σκόπελόν τε Κολώνης,
ἄκρην δ' οὐ μετὰ δηθὰ παρεξενέοντο Μέλαιναν,
τῇ δ' ἄρ' ἔπι προχοὰς Φυλληΐδας, ἔνθα πάροιθε
Διψακὸς υἷ' Ἀθάμαντος ἑοῖς ὑπέδεκτο δόμοισιν,
ὁππόθ' ἅμα κριῷ φεῦγε πτόλιν Ὀρχομενοῖο·
τίκτε δέ μιν Νύμφη λειμωνιάς· οὐδέ οἱ ὕβρις
ἥνδανεν, ἀλλ' ἐθελημὸς ἐφ' ὕδασι πατρὸς ἑοῖο
μητέρι συνναίεσκεν, ἐπάκτια πώεα φέρβων.
τοῦ μέν θ' ἱερὸν αἶψα, καὶ εὐρείας ποταμοῖο
ἠϊόνας, πεδίον τε, βαθυρρείοντά τε Κάλπην
δερκόμενοι παράμειβον, ὁμῶς δ' ἐπὶ ἤματι νύκτα
νήνεμον ἀκαμάτῃσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσιν.

οἷον δὲ πλαδόωσαν ἐπισχίζοντες ἄρουραν
ἐργατίναι μογέουσι βόες, πέρι δ' ἄσπετος ἱδρὼς
εἴβεται ἐκ λαγόνων τε καὶ αὐχένος· ὄμματα δέ σφι
λοξὰ παραστρωφῶνται ὑπὸ ζυγοῦ· αὐτὰρ ἀϋτμὴ
αὐαλέη στομάτων ἄμοτον βρέμει· οἱ δ' ἐνὶ γαίῃ
χηλὰς σκηρίπτοντε πανημέριοι πονέονται·
τοῖς ἴκελοι ἥρωες ὑπὲξ ἁλὸς εἷλκον ἐρετμά.
Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω φάος ἄμβροτον, οὔτε τι λίην
ὀρφναίη πέλεται, λεπτὸν δ' ἐπιδέδρομε νυκτὶ
φέγγος, ὅτ' ἀμφιλύκην μιν ἀνεγρόμενοι καλέουσι,
τῆμος ἐρημαίης νήσου λιμέν' εἰσελάσαντες
Θυνιάδος, καμάτῳ πολυπήμονι βαῖνον ἔραζε.
τοῖσι δὲ Λητοῦς υἱὸς, ἀνερχόμενος Λιβύηθεν
τῆλ' ἐπ' ἀπείρονα δῆμον Ὑπερβορέων ἀνθρώπων,
ἐξεφάνη· χρύσεοι δὲ παρειάων ἑκάτερθε
πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπεῤῥώοντο κιόντι·
λαιῇ δ' ἀργύρεον νώμα βιὸν, ἀμφὶ δὲ νώτοις
ἰοδόκη τετάνυστο κατωμαδόν· ἡ δ' ὑπὸ ποσσὶ
σείετο νῆσος ὅλη, κλύζεν δ' ἐπὶ κύματα χέρσῳ.
τοὺς δ' ἕλε θάμβος ἰδόντας ἀμήχανον· οὐδέ τις ἔτλη
ἀντίον αὐγάσσασθαι ἐς ὄμματα καλὰ θεοῖο.
σταν δὲ κάτω νεύσαντες ἐπὶ χθονός· αὐτὰρ ὁ τηλοῦ
βῆ ῥ' ἴμεναι πόντονδε δι' ἠέρος· ὀψὲ δὲ τοῖον
Ὀρφεὺς ἔκφατο μῦθον, ἀριστήεσσι πιφαύσκων.
“Εἰ δ' ἄγε δὴ, νῆσον μὲν Ἑῴου Ἀπόλλωνος
„τήνδ' ἱερὴν κλείωμεν, ἐπεὶ πάντεσσι φαάνθη
„ἠῷος μετιών· τὰ δὲ ῥέξομεν οἷα πάρεστι,
„βωμὸν ἀναστήσαντες ἐπάκτιον· εἰ δ' ἂν ὀπίσσω
„γαῖαν ἐς Αἱμονίην ἀσκηθέα νόστον ὀπάσσῃ,
„δὴ τότε οἱ κεραῶν ἐπὶ μηρία θήσομεν αἰγῶν.
„νῦν δ' αὔτως κνίσσῃ λοιβῇσί τε μειλίξασθαι
„κέκλομαι. ἀλλ' ἵληθι ἄναξ, ἵληθι φαανθείς.

Ὣς ἄρ᾽ ἔφη· καὶ τοὶ μὲν ἄφαρ βωμὸν τετύκοντο
χερμάσιν· οἱ δ᾽ ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον, ἐξερέοντες
εἴ κέ τιν᾽ ἢ κεμάδων, ἢ ἀγροτέρων ἐσίδοιεν
αἰγῶν, οἷά τε πολλὰ βαθείῃ βόσκεται ὕλῃ.
τοῖσι δὲ Λητοΐδης ἄγρην πόρεν· ἐκ δ᾽ ἄρα πάντων
εὐαγέως ἱερῷ ἀνὰ διπλόα μηρία βωμῷ
καῖον, ἐπικλείοντες Ἑωΐον Ἀπόλλωνα.
ἀμφὶ δὲ δαιομένοις εὐρὺν χορὸν ἐστήσαντο,
καλὸν Ἰηπαιήον᾽, Ἰηπαιήονα Φοῖβον
μελπόμενοι· σὺν δέ σφιν ἐῢς πάϊς Οἰάγροιο
Βιστονίῃ φόρμιγγι λιγείης ἦρχεν ἀοιδῆς·
ὥς ποτε πετραίῃ ὑπὸ δειράδι Παρνησοῖο
Δελφύνην τόξοισι πελώριον ἐξενάριξε,
κοῦρος ἐὼν ἔτι γυμνὸς, ἔτι πλοκάμοισι γεγηθώς.
ἱλήκοις· αἰεί τοι, ἄναξ, ἄτμητοι ἔθειραι,
αἰὲν ἀδήλητοι· τὼς γὰρ θέμις. οἰόθι δ᾽ αὐτὴ
Λητὼ Κοιογένεια φίλαις ἐνὶ χερσὶν ἀφάσσει.
πολλὰ δὲ Κωρύκιαι Νύμφαι, Πλείστοιο θύγατρες,
θαρσύνεσκον ἔπεσσιν, Ἰήϊε κεκληγυῖαι·
ἔνθεν δὴ τόδε καλὸν ἐφύμνιον ἔπλετο Φοίβῳ.

Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνγε χορείῃ μέλψαν ἀοιδῇ,
λοιβαῖς εὐαγέεσσιν ἐπώμοσαν, ἦ μὲν ἀρήξειν
ἀλλήλοισιν ἐσαιὲν ὁμοφροσύνῃσι νόοιο,
ἁπτόμενοι θυέων· καί ῥ᾽ εἰσέτι νῦν γε τέτυκται
κεῖσ᾽ Ὁμονοίης ἱρὸν ἐΰφρονος, ὅ ῥ᾽ ἐκάμοντο
αὐτοὶ, κυδίστην τότε δαίμονα πορσαίνοντες.

Ἦμος δὲ τρίτατον φάος ἤλυθε, δὴ τότ᾽ ἔπειτα
ἀκραεῖ Ζεφύρῳ νῆσον λίπον αἰπήεσσαν.
ἔνθεν δ᾽ ἀντιπέρην ποταμοῦ στόμα Σαγγαρίοιο,
καὶ Μαριανδυνῶν ἀνδρῶν ἐριθηλέα γαῖαν,
ἠδὲ Λύκοιο ῥέεθρα, καὶ Ἀνθεμοεισίδα λίμνην
δερκόμενοι παράμειβον· ὑπὸ πνοιῇ δὲ κάλωες,

ὅπλα τε νήϊα πάντα τινάσσετο νισσομένοισιν.
ἠῶθεν δ' ἀνέμοιο διὰ κνέφας εὐνηθέντος,
ἀσπασίως ἄκρης Ἀχερουσίδος ὅρμον ἵκοντο.
ἡ μέν τε κρημνοῖσιν ἀνίσχεται ἠλιβάτοισιν,
εἰς ἅλα κεκλιμένη Βιθυνίδα· τῇ δ' ὑπὸ πέτραι
λισσάδες ἐῤῥίζωνται ἁλίβροχοι· ἀμφὶ δὲ τῇσι
κῦμα κυλινδόμενον μεγάλα βρέμει· αὐτὰρ ὕπερθεν
ἀμφιλαφεῖς πλατάνιστοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασιν.
ἐκ δ' αὐτῆς εἴσω κατακέκλιται ἠπειρόνδε
κοίλη ὕπαιθα νάπη, ἵνα τε σπέος ἔστ' Ἀΐδαο
ὕλῃ καὶ πέτρῃσιν ἐπηρεφὲς, ἔνθεν ἀϋτμὴ
πηγυλὶς, ὀκρυόεντος ἀναπνείουσα μυχοῖο
συνεχὲς, ἀργινόεσσαν ἀεὶ περιτέτροφε πάχνην,
ἥτε μεσημβριόωντος ἰαίνεται ἠελίοιο.
σιγὴ δ' οὔ ποτε τήν γε κατὰ βλοσυρὴν ἔχει ἄκρην,
ἀλλ' ἅμυδις πόντοιό θ' ὑποστένει ἠχήεντος,
φύλλων τε πνοιῇσι τινασσομένων μυχίῃσιν.
ἐνθάδε καὶ προχοαὶ ποταμοῦ Ἀχέροντος ἔασιν,
ὅστε διὲξ ἄκρης ἀνερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων
ἠῴην· κοίλη δὲ φάραγξ κατάγει μιν ἄνωθεν.
τὸν μὲν ἐν ὀψιγόνοισι Σοωναύτην ὀνόμηναν
Νισαῖοι Μεγαρῆες, ὅτε νάσσεσθαι ἔμελλον
γῆν Μαριανδυνῶν. δὴ γάρ σφέας ἐξεσάωσεν
αὐτῇσι νήεσσι, κακῇ χρίμψαντας ἀέλλῃ.
τῇ ῥ' οἵγ' αὐτίκα νηὶ διὲξ Ἀχερουσίδος ἄκρης
εἰσωποὶ, ἀνέμοιο νέον λήγοντος, ἔκελσαν.

Οὐδ' ἄρα δηθὰ Λύκον, κείνης πρόμον ἠπείροιο,
καὶ Μαριανδυνοὺς λάθον ἀνέρας ὁρμηθέντες
αὐθένται Ἀμύκοιο, κατὰ κλέος, ὃ πρὶν ἄκουον·
ἀλλὰ καὶ ἀρθμὸν ἔθεντο μετὰ σφίσι τοῖό γ' ἕκητι.
αὐτὸν δ', ὥστε θεὸν, Πολυδεύκεα δεξιόωντο
πάντοθεν ἀγρόμενοι· ἐπειὴ μάλα τοί γ' ἐπὶ δηρὸν

ἀντιβίην Βέβρυξιν ὑπερφιάλοις πολέμιζον.
καὶ δὴ πασσυδίῃ μεγάρων ἔντοσθε Λύκοιο
κεῖν' ἦμαρ φιλότητι, μετὰ πτολίεθρον ἰόντες,
δαίτην ἀμφίεπον, τέρποντό τε θυμὸν ἔπεσσιν.
Αἰσονίδης μέν οἱ γενεὴν καὶ οὔνομ' ἑκάστου
σφωϊτέρων μυθεῖθ' ἑτάρων, Πελίαό τ' ἐφετμὰς,
ἠδ' ὡς Λημνιάδεσσιν ἐπεξεινοῦντο γυναιξὶν,
ὅσσα τε Κύζικον ἀμφὶ Δολιονίην ἐτέλεσσαν·
Μυσίδα δ' ὡς ἀφίκοντο, Κίον θ', ὅθι κάλλιπον ἥρω
Ἡρακλέην ἀέκοντι νόῳ, Γλαύκοιό τε βάξιν
πέφραδε, καὶ Βέβρυκας ὅπως Ἄμυκόν τ' ἐδάϊξαν·
καὶ Φινῆος ἔειπε θεοπροπίας τε δύην τε,
ἠδ' ὡς Κυανέας πέτρας φύγον, ὥς τ' ἀβόλησαν
Λητοΐδῃ κατὰ νῆσον. ὁ δ' ἑξείης ἐνέποντος
θέλγετ' ἀκουῇ θυμόν· ἄχος δ' ἕλεν Ἡρακλῆϊ
λειπομένῳ, καὶ τοῖον ἔπος πάντεσσι μετηύδα.

„Ὦ φίλοι, οἵου φωτὸς ἀποπλαγχθέντες ἀρωγῆς
„πείρετ' ἐς Αἰήτην τόσσον πλόον. εὖ γὰρ ἐγώ μιν
„Δασκύλου ἐν μεγάροισι κατ' αὐτόθι πατρὸς ἐμοῖο
„οἶδ' ἐσιδὼν, ὅτε δεῦρο δι' Ἀσίδος ἠπείροιο
„πεζὸς ἔβη, ζωστῆρα φιλοπτολέμοιο κομίζων
„Ἱππολύτης· ἐμὲ δ' εὗρε νέον χνοάοντα ἰούλους.
„ἐνθάδ' ἐπὶ Πριόλαο κασιγνήτοιο θανόντος
„ἡμετέρου Μυσοῖσιν ὑπ' ἀνδράσιν, ὅντινα λαὸς
„οἰκτίστοις ἐλέγοισιν ὀδύρεται ἐξέτι κείνου,
„ἀθλεύων Τιτίην ἀπεκαίνυτο πυγμαχέοντα
„καρτερὸν, ὃς πάντεσσι μετέπρεπεν ἠϊθέοισιν
„εἶδός τ' ἠδὲ βίην· χαμάδις δέ οἱ ἤλασ' ὀδόντας.
„αὐτὰρ ὁμοῦ Μυσοῖσιν ἐμῷ ὑπὸ πατρὶ δάμασσε
„καὶ Φρύγας, οἳ ναίουσιν ὁμώλακας ἡμὶν ἀρούρας,
„φῦλά τε Βιθυνῶν αὐτῇ κτεατίσσατο γαίῃ,
„ἔς τ' ἐπὶ Ῥηβαίου προχοὰς σκόπελόν τε Κολώνης·

„Παφλαγόνες δ' ἐπὶ τοῖς Πελοπήϊοι εἴκαθον αὔτως,
„ὅσσους Βιλλαίοιο μέλαν περιάγνυται ὕδωρ.
„ἀλλ' ἐμὲ νῦν Βέβρυκες, ὑπερβασίη τ' Ἀμύκοιο,
„τηλόθι ναιετάοντος, ἐνόσφισαν, Ἡρακλῆος,
„δὴν ἀποτεμνόμενοι γαίης ἅλις, ὄφρ' ἐβάλοντο
„οὖρα βαθυρρείοντος ὑφ' εἱαμεναῖς Ὑπίοιο.
„ἔμπης δ' ἐξ ὑμέων ἔδοσαν τίσιν· οὐδέ γε φημὶ
„ἤματι τῷδ' ἀέκητι θεῶν ἐπελάσσαι ἄρηα
„Τυνδαρίδην Βέβρυξιν, ὅτ' ἀνέρα κεῖνον ἔπεφνε.
„τῷ νῦν ἥντιν' ἐγὼ τῖσαι χάριν ἄρκιος εἰμὶ,
„τίσω προφρονέως. ἣ γὰρ θέμις ἠπεδανοῖσιν
„ἀνδράσιν, εὖτ' ἄρξωσιν ἀρείονες ἄλλοι ὀφέλλειν.
„ξυνῇ μὲν πάντεσσιν ὁμόστολον ὔμμιν ἕπεσθαι
„Δάσκυλον ὀτρυνέω, ἐμὸν υἱέα· τοῖο δ' ἰόντος,
„ἦτ' ἂν ἐΰξείνοισι διαμπερὲς ἀντιάοιτε
„ἀνδράσιν, ὄφρ' αὐτοῖο ποτὶ στόμα Θερμώδοντος.
„νόσφι δὲ Τυνδαρίδαις Ἀχερουσίδος ὑψόθεν ἄκρης
„εἴσομαι ἱερὸν αἰπύ· τὸ μὲν μάλα τηλόθι πάντες
„ναυτίλοι ἀμπέλαγος θηεύμενοι ἱλάξονται·
„καί κέ σφι μετέπειτα πρὸ ἄστεος, οἷα θεοῖσι,
„πίονας εὐαρότοιο γύας πεδίοιο ταμοίμην.
Ὣς τότε μὲν δαῖτ' ἀμφὶ πανήμεροι ἑψιόωντο.
ἠοῖ γε μὴν ἐπὶ νῆα κατήϊσαν ἐγκονέοντες·
καὶ δ' αὐτὸς σὺν τοῖσι Λύκος κίε, μυρί' ὀπάσσας
δῶρα φέρειν· ἅμα δ' υἷα δόμων ἔκπεμπε νέεσθαι.
Ἐνθάδ' Ἀβαντιάδην πεπρωμένη ἤλασε μοῖρα
Ἴδμονα, μαντοσύνῃσι κεκασμένον· ἀλλά μιν οὔ τι
μαντοσύνας ἐσάωσαν, ἐπεὶ χρεὼ ἦγε δαμῆναι·
κεῖτο γὰρ εἱαμενῇ δονακώδεος ἐν ποταμοῖο
ψυχόμενος λαγόνας τε καὶ ἄσπετον ἰλύϊ νηδὺν
κάπριος ἀργιόδων, ὀλοὸν τέρας, ὅν ῥα καὶ αὐταὶ
Νύμφαι ἑλειονόμοι ὑπεδείδισαν· οὐδέ τις ἀνδρῶν

ἠείδει· οἷος δὲ κατὰ πλατὺ βόσκετο τῖφος.
αὐτὰρ ὅ γ' ἰλυόεντος ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο
νίσσετ' Ἀβαντιάδης· ὁ δ' ἄρ' ἔκ ποθεν ἀφράστοιο
ὕψι μάλ' ἐκ δονάκων ἀνεπάλμενος ἤλασε μηρὸν
αἴγδην, μέσσας δὲ σὺν ὀστέῳ ἶνας ἔκερσεν.
ὀξὺ δ' ὅ γε κλάγξας οὔδει πέσεν· οἱ δὲ τυπέντος
ἀθρόοι ἀντιάχησαν. ὀρέξατο δ' αἶψ' ὀλοοῖο
Πηλεὺς αἰγανέην φυγάδ' εἰς ἕλος ὁρμηθέντος
καπρίου· ἔσσυτο δ' αὖτις ἐναντίος· ἀλλά μιν Ἴδας
οὔτασε, βεβρυχὼς δὲ θοῷ περικάππεσε δουρί.
καὶ τὸν μὲν χαμάδις λίπον αὐτόθι πεπτηῶτα·
τὸν δ' ἕταροι ἐπὶ νῆα φέρον ψυχοραγέοντα,
ἀχνύμενοι, χείρεσσι δ' ἑῶν ἐνικάτθαν' ἑταίρων.

Ἐνθάδε ναυτιλίης μὲν ἐρητύοντο μέλεσθαι,
ἀμφὶ δὲ κηδείῃ νέκυος μένον ἀσχαλόωντες.
ἤματα δὲ τρία πάντα γόων· ἑτέρῳ δέ μιν ἤδη
τάρχυον μεγαλωστί· συνεκτερέϊξε δὲ λαὸς
αὐτῷ ὁμοῦ βασιλῆϊ Λύκῳ· παρὰ δ' ἄσπετα μῆλα,
ἣ θέμις οἰχομένοισι, ταφήϊα λαιμοτόμησαν.
καὶ δή τοι κέχυται τοῦδ' ἀνέρος ἐν χθονὶ κείνῃ
τύμβος· σῆμα δ' ἔπεστι, καὶ ὀψιγόνοισιν ἰδέσθαι,
νηῖον ἐκ κοτίνοιο φάλαγξ· θαλέθει δέ τε φύλλοις
ἄκρης τυτθὸν ἔνερθ' Ἀχερουσίδος. εἰ δ' ἐμὲ καὶ τὸ
χρειὼ ἀπηλεγέως Μουσέων ὕπο γηρύσασθαι,
τόνδε πολισσοῦχον διεπέφραδε Βοιωτοῖσι
Νισαίοισί τε Φοῖβος ἐπιρήδην ἱλάεσθαι,
ἀμφὶ δὲ τήνγε φάλαγγα παλαιγενέος κοτίνοιο
ἄστυ βαλεῖν· οἱ δ' ἀντὶ θεουδέος Αἰολίδαο
Ἴδμονος εἰσέτι νῦν Ἀγαμήστορα κυδαίνουσι.

Τίς γὰρ δὴ θάνεν ἄλλος; ἐπεὶ καὶ ἐσαῦτις ἔχευαν
ἥρωες τότε τύμβον ἀποφθιμένου ἑτάροιο.
δοιὰ γὰρ οὖν κείνων ἔτι σήματα φαίνεται ἀνδρῶν.

Ἀγνιάδην Τῖφυν θανέειν φάτις· οὐδέ οἱ ἦε
μοῖρ' ἔτι ναυτίλλεσθαι ἑκαστέρω. ἀλλά νυ καὶ τὸν
αὖθι μινυνθαδίη πάτρης ἑκὰς εὔνασε νοῦσος,
εἰσόκ' Ἀβαντιάδαο νέκυν κτερέϊζεν ὅμιλος.
ἄτλητον δ' ὀλοῷ ἐπὶ πήματι κῆδος ἕλοντο.
δὴ γὰρ ἐπεὶ καὶ τόνδε παρασχεδὸν ἐκτερέϊξαν
αὐτοῦ, ἀμηχανίῃσιν ἁλὸς προπάροιθε πεσόντες,
ἐντυπὰς εὐκήλως εἰλυμένοι, οὔτε τι σίτου
μνώοντ' οὔτε ποτοῖο· κατήμυσαν δ' ἀχέεσσι
θυμὸν, ἐπεὶ μάλα πολλὸν ἀπ' ἐλπίδος ἔπλετο νόστος.
καί νύ κ' ἔτι προτέρω τετιημένοι ἰσχανόωντο,
εἰ μὴ ἄρ' Ἀγκαίῳ περιώσιον ἔμβαλεν Ἥρη
θάρσος, ὃν Ἰμβρασίοισι παρ' ὕδασιν Ἀστυπάλαια
τίκτε Ποσειδάωνι· περιπρὸ γὰρ εὖ ἐκέκαστο
ἰθύνειν, Πηλῆα δ' ἐπεσσύμενος προσέειπεν.
“Αἰακίδη, πῶς καλὸν ἀφειδήσαντας ἀέθλων
„γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ δὴν ἔμμεναι; οὐ μὲν ἄρηος
„ἴδριν ἐόντα με τόσσον ἄγει μετὰ κῶας Ἰήσων
„Παρθενίης ἀπάνευθεν, ὅσον τ' ἐπιΐστορα νηῶν.
„τῷ μή τοι τυτθόν γε δέος περὶ νηΐ πελέσθω.
„ὣς δὲ καὶ ἄλλοι δεῦρο δαήμονες ἄνδρες ἔασι,
„τῶν ὅτινα πρύμνης ἐπιβήσομεν, οὔτις ἰάψει
„ναυτιλίην. ἀλλ' ὦκα, παραιφάμενος τάδε πάντα,
„θαρσαλέως ὀρόθυνον ἐπιμνήσασθαι ἀέθλου.
Ὣς φάτο· τοῖο δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσιν.
αὐτίκα δ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐνὶ μέσσοις ἀγόρευσε·
“Δαιμόνιοι, τί νυ πένθος ἐτώσιον ἴσχομεν αὔτως;
„οἱ μὲν γάρ ποθι τοῦτον, ὃν ἔλλαχον, οἶτον ὄλοντο·
„ἡμῖν δ' ἄλλοι ἔασι κυβερνητῆρες ὁμίλῳ,
„καὶ πολέες. τῷ μή τι διατριβώμεθα πείρης·
„ἀλλ' ἔγρεσθ' εἰς ἔργον, ἀπορίψαντες ἀνίας.
Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἀμηχανέων προσέειπεν·

« *Αἰακίδη, ποῦ δ' οἵγε κυβερνητῆρες ἔασιν;*
„οὓς μὲν γὰρ τοπάροιθε δαήμονας εὐχόμεθ' εἶναι,
„οἵδε κατηφήσαντες ἐμεῦ πλέον ἀσχαλόωσι.
„τῷ καὶ ὁμοῦ φθιμένοισι κακὴν προτιόσσομαι ἄτην,
„εἰ δὴ μήτ' ὀλοοῖο μετὰ πτόλιν Αἰήταο
„ἔσσεται, ἠὲ καὶ αὖτις ἐς Ελλάδα γαῖαν ἱκέσθαι
„πετράων ἔκτοσθε, κατ' αὐτόθι δ' ἄμμε καλύψει
„ἀκλειῶς κακὸς οἶτος, ἐτώσια γηράσκοντας.
Ὡς ἔφατ'· Αγκαῖος δὲ μάλ' ἐσσυμένως ὑπέδεκτο
νῆα θοὴν ἄξειν· δὴ γὰρ θεοῦ ἐτράπεθ' ὁρμῇ.
τὸν δὲ μέτ' Εργῖνος, καὶ Ναύπλιος, Εὔφημός τε
ὄρνυντ', ἰθύνειν λελιημένοι. ἀλλ' ἄρα τούσγε
ἔσχεθον· Αγκαίῳ δὲ πολεῖς ἤνησαν ἑταίρων.
Ηῷοι δ' ἤπειτα δυωδεκάτῳ ἐπέβαινον
ἤματι· δὴ γάρ σφι Ζέφυρος, μέγας οὖρος, ἄητο.
καρπαλίμως δ' Αχέροντα διεξεπέρησαν ἐρετμοῖς,
ἐκ δ' ἔχεαν πίσυνοι ἀνέμῳ λίνα, πουλὺ δ' ἐπιπρὸ
λαίφεσι πεπταμένοις τέμνον πλόον εὐδιόωντες.
ὦκα δὲ Καλλιχόροιο παρὰ προχοὰς ποταμοῖο
ἤλυθον, ἔνθ' ἐνέπουσι Διὸς Νυσήϊον υἷα,
Ινδῶν ἡνίκα φῦλα λιπὼν κατενάσσατο Θήβας,
ὀργιάσαι, στῆσαί τε χοροὺς ἄντροιο πάροιθεν,
ᾧ ἐν ἀμειδήτους ἁγίας εὐνάζετο νύκτας,
ἐξ οὗ Καλλίχορον ποταμὸν περιναιετάοντες,
ἠδὲ καὶ Αὔλιον ἄντρον ἐπωνυμίην καλέουσιν.
Ενθεν δὲ Σθενέλου τάφον ἔδρακον Ακτορίδαο,
ὅς ῥά τ' Αμαζονίδων πολυθαρσέος ἐκ πολέμοιο
ἂψ ἀνιών, δὴ γὰρ συνανήλυθεν Ηρακλῆϊ,
βλήμενος ἰῷ, κεῖθεν ἐπ' ἀγχιάλου θάνεν ἀκτῆς.
οὐ μέν θην προτέρω ἔτ' ἐμέτρεον. ἧκε γὰρ αὐτὴ
Φερσεφόνη ψυχὴν πολυδάκρυον Ακτορίδαο
λισσομένην τυτθόν περ ὁμήθεας ἄνδρας ἰδέσθαι.

τύμβου δὲ στεφάνης ἐπιβὰς σκοπιάζετο νῆα,
τοῖος ἐών, οἷος πόλεμόνδ' ἴεν· ἀμφὶ δὲ καλὴ
τετράφαλος φοίνικι λόφῳ ἐπελάμπετο πήληξ.
καί ῥ' ὁ μὲν αὖτις ἔδυνε μέλαν ζόφον· οἱ δ' ἐσιδόντες
θάμβησαν· τοὺς δ' ὦρσε θεοπροπέων ἐπικέλσαι
Ἀμπυκίδης Μόψος, λοιβῇσί τε μειλίξασθαι.
οἱ δ' ἀνὰ μὲν κραιπνῶς λαῖφος σπάσαν, ἐκ δὲ βαλόντες
πείσματ' ἐν αἰγιαλῷ Σθενέλου τάφον ἀμφεπένοντο,
χύτλα τέ οἱ χεύαντο, καὶ ἥγνισαν ἔντομα μήλων.
ἄνδιχα δ' αὖ χύτλων νηοσσόῳ Ἀπόλλωνι
βωμὸν δειμάμενοι μῆρ' ἔφλεγον· ἂν δὲ καὶ Ὀρφεὺς
θῆκε λύρην· ἐκ τοῦ δὲ Λύρη πέλει οὔνομα χώρῳ.
Αὐτίκα δ' οἵ γ', ἀνέμοιο κατασπέρχοντος, ἔβησαν
νῆ' ἔπι· κὰδ δ' ἄρα λαῖφος ἐρυσσάμενοι τανύοντο
ἐς πόδας ἀμφοτέρους· ἡ δ' ἐς πέλαγος πεφόρητο
ἐντενὲς, ἠΰτε τίς τε δι' ἠέρος ὑψόθι κίρκος
ταρσὸν ἐφεὶς πνοιῇ, φέρεται ταχὺς, οὐδὲ τινάσσει
ῥιπὴν, εὐκήλῃσιν ἐνευδιόων πτερύγεσσι.
καὶ δὴ Παρθενίοιο ῥοὰς ἁλιμυρήεντος,
πρηΰτάτου ποταμοῦ, παρεμέτρεον, ᾧ ἔνι κούρη
Λητωῒς, ἄγρηθεν ὅτ' οὐρανὸν εἰσαναβαίνει,
ὃν δέμας ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσι.
νυκτὶ τ' ἔπειτ' ἄλληκτον ἐπὶ προτέρωσε θέοντες,
Σήσαμον, αἰπεινούς τε παρεξενέοντ' Ἐρυθίνους,
Κρωβίαλον, Κρῶμνάν τε, καὶ ὑλήεντα Κύτωρον.
ἔνθεν δ' αὖτε Κάραμβιν ἅμ' ἠελίοιο βολῇσι
γνάμψαντες, παρὰ πουλὺν ἔπειτ' ἤλαυνον ἐρετμοῖς
αἰγιαλὸν, πρόπαν ἦμαρ, ὁμῶς τ' ἐπὶ ἤματι νύκτα.
Αὐτίκα δ' Ἀσσυρίης ἐπέβαν χθονὸς, ἔνθα Σινώπην,
θυγατέρ' Ἀσωποῖο, καθίσσατο, καί οἱ ὄπασσε
παρθενίην Ζεὺς αὐτὸς, ὑποσχεσίῃσι δολωθείς.
δὴ γὰρ ὁ μὲν φιλότητος ἐέλδετο· νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ

δωσέμεναι, ὅ κεν ᾗσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειεν.
ἡ δὲ ἑ παρθενίην ᾐτήσατο κερδοσύνῃσιν.
ὣς δὲ καὶ Ἀπόλλωνα παρήπαφεν, εὐνηθῆναι
ἱέμενον, ποταμόν τ' ἐπὶ τοῖς Ἅλυν· οὐδὲ μὲν ἀνδρῶν
τήν γέ τις ἱμερτῇσιν ἐν ἀγκοίνῃσι δάμασσεν.
ἔνθα δὲ Τρικκαίοιο ἀγαυοῦ Δηϊμάχοιο
υἷες, Δηϊλέων τε, καὶ Αὐτόλυκος, Φλόγιός τε,
τῆμος, ὅθ' Ἡρακλῆος ἀπεπλάγχθησαν, ἔναιον·
οἵ ῥα τόθ', ὡς ἐνόησαν ἀριστήων στόλον ἀνδρῶν,
σφᾶς αὐτοὺς νημερτὲς ἐπέφραδον ἀντιάσαντες·
οὐδ' ἔτι μιμνάζειν θέλον ἔμπεδον, ἀλλ' ἐνὶ νηΐ,
Ἀργέσταο παρᾶσσον ἐπιπνείοντος, ἔβησαν.
τοῖσι δ' ὁμοῦ μετέπειτα θοῇ πεφορημένοι αὔρῃ
λεῖπον Ἅλυν ποταμὸν, λεῖπον δ' ἀγχίρροον Ἶριν,
ἠδὲ καὶ Ἀσσυρίης πρόχυσιν χθονός· ἤματι δ' αὐτῷ
γνάμψαν Ἀμαζονίδων ἕκαθεν λιμενήοχον ἄκρην.
Ἔνθα ποτὲ προμολοῦσαν Ἀρητιάδα Μελανίππην
ἥρως Ἡρακλέης ἐλοχήσατο, καί οἱ ἄποινα
Ἱππολύτη ζωστῆρα παναίολον ἐγγυάλιξεν
ἀμφὶ κασιγνήτης· ὁ δ' ἀπήμονα πέμψεν ὀπίσσω.
τῆς οἵ γ' ἐν κόλπῳ, προχοαῖς ἔπι Θερμώδοντος,
κέλσαν, ἐπεὶ καὶ πόντος ὀρίνετο νισσομένοισι.
τῷ δ' οὔτις ποταμῶν ἐναλίγκιος, οὐδὲ ῥέεθρα
τόσσ' ἐπὶ γαῖαν ἵησι παρὲξ ἕθεν ἄνδιχα βάλλων.
τετράκις εἰς ἑκατὸν δεύοιτό κεν, εἴ τις ἕκαστα
πεμπάζοι· μία δ' οἴη ἐτήτυμος ἔπλετο πηγή.
ἡ μέν τ' ἐξ ὀρέων κατανίσσεται ἤπειρόνδε
ὑψηλῶν, ἅ τέ φασιν Ἀμαζόνια κλείεσθαι.
ἔνθεν δ' αἰπυτέρην ἐπικίδναται ἔνδοθι γαῖαν
ἀντικρύ· τῷ καί οἱ ἐπίστροφοι εἰσὶ κέλευθοι·
αἰεὶ δ' ἄλλυδις ἄλλῃ, ὅπῃ κύρσειε μάλιστα
ἠπείρου χθαμαλῆς, εἱλίσσεται· ἡ μὲν ἄπωθεν,

ἡ δὲ πέλας· πολέες δὲ πόροι νώνυμνοι ἔασιν,
ὅππῃ ὑπεξαφύονται· ὁ δ' ἀμφαδὸν ἄμμιγα παύροις
Πόντον ἐς Ἄξεινον κυρτὴν ὑπερεύγεται ἄχνην.
καί νύ κε δηθύνοντες Ἀμαζονίδεσσιν ἔμιξαν
ὑσμίνην, καὶ δ' οὔ κεν ἀναιμωτί γ' ἐρίδηναν,
(οὐ γὰρ Ἀμαζονίδες μάλ' ἐπητέες, οὐδὲ θέμιστας
τίουσαι πεδίον Δοιάντιον ἀμφενέμοντο·
ἀλλ' ὕβρις στονόεσσα καὶ Ἄρεος ἔργα μεμήλει·
δὴ γὰρ καὶ γενεὴν ἔσαν Ἄρεος Ἁρμονίης τε
Νύμφης, ἥ τ' Ἄρηϊ φιλοπτολέμους τέκε κούρας,
ἄλσεος Ἀκμονίοιο κατὰ πτύχας εὐνηθεῖσα)
εἰ μὴ ἐκ Διόθεν πνοιαὶ πάλιν Ἀργέσταο
ἤλυθον· οἱ δ' ἀνέμῳ περιηγέα κάλλιπον ἀκτὴν,
ἔνθα Θεμισκύρειαι Ἀμαζόνες ὡπλίζοντο.
οὐ γὰρ ὁμηγερέες μίαν ἀμπόλιν, ἀλλ' ἀνὰ γαῖαν
κεκριμέναι κατὰ φῦλα διὰ τρίχα ναιετάασκον·
νόσφι μὲν αἵδ' αὐταὶ, τῇσι τότε κοιρανέεσκεν
Ἱππολύτη, νόσφι δὲ Λυκάστιαι ἀμφενέμοντο,
νόσφι δ' ἀκοντοβόλοι Χαδήσιαι. ἤματι δ' ἄλλῳ
νυκτί τ' ἐπιπλομένῃ Χαλύβων παρὰ γαῖαν ἵκοντο.
Τοῖσι μὲν οὔτε βοῶν ἄροτος μέλει, οὔτε τις ἄλλη
φυταλιὴ καρποῖο μελίφρονος· οὐδὲ μὲν οἵ γε
ποίμνας ἑρσήεντι νομῷ ἔνι ποιμαίνουσιν.
ἀλλὰ σιδηροφόρον στυφελὴν χθόνα γατομέοντες,
ὦνον ἀμείβονται βιοτήσιον, οὐδέ ποτέ σφιν
ἠὼς ἀντέλλει καμάτων ἄτερ, ἀλλὰ κελαινῇ
λιγνύϊ καὶ καπνῷ κάματον βαρὺν ὀτλεύουσι.
Τοὺσδε μέτ' αὐτίκ' ἔπειτα Γενηταίου Διὸς ἄκρην
γνάμψαντες, σώοντο παρὲξ Τιβαρηνίδα γαῖαν.
ἔνθ' ἐπεὶ ἄρ κε τέκωνται ὑπ' ἀνδράσι τέκνα γυναῖκες,
αὐτοὶ μὲν στενάχουσιν ἐνὶ λεχέεσσι πεσόντες,
κράατα δησάμενοι· ταὶ δ' εὖ κομέουσιν ἐδωδῇ

ἀνέρας, ἠδὲ λοετρὰ λεχώϊα τοῖσι πένονται.
Ἱερὸν αὐτ' ἐπὶ τοῖσιν ὄρος, καὶ γαῖαν ἄμειβον,
ᾗ ἔνι Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάουσι
δουρατέους πύργους ἐϋπηγέας, οὓς καλέουσι
Μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.
ἀλλοίη δὲ δίκη, καὶ θέσμια τοῖσι τέτυκται.
ὅσσα μὲν ἀμφαδίη ῥέζειν θέμις, ἢ ἐνὶ δήμῳ,
ἢ ἀγορῇ, τάδε πάντα δόμοις ἔνι μηχανόωνται·
ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροις πεπονήμεθα, κεῖνα θύραζε
ἀψεγέως μέσσῃσιν ἐνὶ ῥέζουσιν ἀγυιαῖς.
οὐδ' εὐνῆς αἰδὼς ἐπιδήμιος, ἀλλὰ, σύες ὣς
φορβάδες, οὐδ' ἠβαιὸν ἀτυζόμενοι παρεόντας,
μίσγονται χαμάδις ξυνῇ φιλότητι γυναικῶν.
αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσσυνι θαάσσων
ἰθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει,
σχέτλιος. ἢν γάρ που τι θεμιστεύων ἀλίτηται,
λιμῷ μιν κεῖν' ἦμαρ ἐνικλείσαντες ἔχουσι.
Τοὺς παραμειβόμενοι, καὶ δὴ σχεδὸν ἀντιπέρηθεν
νήσου Ἀρητιάδος, τέμνον πλόον εἰρεσίῃσιν
ἠμάτιοι· λιαρὴ γὰρ ὑπὸ κνέφας ἔλλιπεν αὔρη.
ἤδη καί τιν' ὕπερθεν Ἀρήϊον ἀΐσσοντα
ἐνναέτην νήσοιο δι' ἠέρος ὄρνιν ἴδοντο,
ὅς ῥα τιναξάμενος πτέρυγας κατὰ νῆα θέουσαν
ἧκ' ἐπί οἱ πτερὸν ὀξύ· τὸ δ' ἐν λαιῷ πέσεν ὤμῳ
δίου Οϊλῆος· μεθέηκε δὲ χερσὶν ἐρετμὸν
βλήμενος· οἱ δὲ τάφον, πτερόεν βέλος εἰσορόωντες,
καὶ τὸ μὲν ἐξείρυσσε παρεδριόων Ἐριβώτης,
ἕλκος δὲ ξυνέδησεν, ἀπὸ σφετέρου κολεοῖο
λυσάμενος τελαμῶνα κατήορον· ἐκ δ' ἐφαάνθη
ἄλλος ἐπὶ προτέρῳ πεποτημένος· ἀλλὰ μὲν ἥρως
Εὐρυτίδης Κλύτιος, πρὸ γὰρ ἀγκύλα τείνατο τόξα,
ἧκεν ἐπ' οἰωνὸν ταχινὸν βέλος, αὐτὰρ ἔπειτα

κλάγξεν· δινηθεὶς δὲ θοῆς πέσεν ἐγγύθι νηός.
τοῖσιν δ' Ἀμφιδάμας μυθήσατο, παῖς Ἀλεοῖο.
“ Νῆσος μὲν πέλας ἡμὶν Ἀρητιὰς, ἴστε καὶ αὐτοὶ
„τούσδ' ὄρνιθας ἰδόντες. ἐγὼ δ' οὐκ ἔλπομαι ἰοὺς
„τόσσον ἐπαρκέσσειν εἰς ἔκβασιν. ἀλλά τιν' ἄλλην
„μῆτιν πορσύνωμεν ἐπίροθον, εἴ γ' ἐπικέλσαι
„μέλλετε, Φινῆος μεμνημένοι, ὡς ἐπέτελλεν.
„οὐδὲ γὰρ Ἡρακλέης, ὁπότ' ἤλυθεν Ἀρκαδίηνδε,
„πλωάδας ὄρνιθας Στυμφηλίδος ἔσθενε λίμνης
„ὤσασθαι τόξοισι, τὸ μέν τ' ἐγὼ αὐτὸς ὄπωπα.
„ἀλλ' ὅγε χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων
„δούπει ἐπὶ σκοπιῆς περιμήκεος· αἱ δ' ἐφέβοντο
„τηλοῦ, ἀτυζηλῷ ὑπὸ δείματι κεκληγυῖαι.
„τῷ καὶ νῦν τοίην τιν' ἐπιφραζώμεθα μῆτιν·
„αὐτὸς δ' ἂν τοπάροιθεν ἐπιφρασθεὶς ἐνέποιμι.
„ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν ἀερσιλόφους τρυφαλείας,
„ἡμίσεες μὲν ἐρέσσετ' ἀμοιβαδὶς, ἡμίσεες δὲ
„δούρασί τε ξυστοῖσι καὶ ἀσπίσιν ἄρσατε νῆα.
„αὐτὰρ πασσυδίῃ περιώσιον ὄρνυτ' ἀϋτὴν
„ἀθρόοι, ὄφρα κολωὸν ἀηθείῃ φοβέωνται,
„νεύοντάς τε λόφους, καὶ ἐπήορα δούραθ' ὕπερθεν.
„εἰ δέ κεν αὐτὴν νῆσον ἱκοίμεθα, δὴ τότ' ἔπειτα
„σὺν κελάδῳ σακέεσσι πελώριον ὄρσατε δοῦπον.
Ὣς ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἐπίροθος ἥνδανε μῆτις.
ἀμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο,
δεινὸν λαμπομένας, ἐπὶ δὲ λόφοι ἐσσείοντο
φοινίκεοι. καὶ τοὶ μὲν ἀμοιβήδην ἐλάασκον·
τοὶ δ' αὖτ' ἐγχείῃσι καὶ ἀσπίσι νῆ' ἐκάλυψαν.
ὡς δ' ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον ἀνὴρ,
δώματος ἀγλαΐην τε καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ,
ἄλλῳ δ' ἔμπεδον ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν
ὣς οἵγ' ἀσπίσι νῆα συναρτύναντες ἔρεψαν.

οἵη δὲ κλαγγὴ δηΐου πέλει ἐξ ὁμάδοιο
ἀνδρῶν κινυμένων, ὁπότε ξυνίωσι φάλαγγες,
τοίη ἄρ' ὑψόθι νηὸς ἐς ἠέρα κίδνατ' ἀϋτή.
οὐδέ τιν' οἰωνῶν ἔτ' ἐσέδρακον, ἀλλ' ὅτε νήσῳ
χρίμψαντες σακέεσσιν. ἐπέκτυπον, αὐτίκ' ἄρ' οἵ γε
μυρίοι ἔνθα καὶ ἔνθα πεφυζότες ἠερέθοντο.
ὡς δ' ὁπότε Κρονίδης πυκινὴν ἐφέηκε χάλαζαν
ἐκ νεφέων ἀνά τ' ἄστυ καὶ οἰκία, τοὶ δ' ὑπὸ τοῖσιν
ἐνναέται κόναβον τεγέων ὕπερ εἰσαΐοντες
ἧνται ἀκήν, ἐπεὶ οὔ σφε κατέλλαβε χείματος ὥρη
ἀπροφάτως, ἀλλὰ πρὶν ἐκαρτύναντο μέλαθρα·
ὣς πυκινὰ πτερὰ τοῖσιν ἐφίεσαν ἀΐσσοντες
ὕψι μάλ' ἀμπέλαγος περάτης εἰς οὔρεα γαίης.
  Τίς γὰρ δὴ Φινῆος ἔην νόος, ἐνθάδε κέλσαι
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον στόλον; ἢ καὶ ἔπειτα
ποῖον ὄνειαρ ἔμελλεν ἐελδομένοισιν ἱκέσθαι;
  Υἷες Φρίξοιο μετὰ πτόλιν Ὀρχομενοῖο
ἐξ Αἴης ἐνέοντο παρ' Αἰήταο Κυταίου,
Κολχίδα νῆ' ἐπιβάντες, ἵν' ἄσπετον ὄλβον ἄροιντο
πατρός· ὁ γὰρ θνήσκων ἐπετείλατο τήνδε κέλευθον.
καὶ δὴ ἔσαν νήσοιο μάλα σχεδὸν ἤματι κείνῳ·
Ζεὺς δ' ἀνέμου Βορέαο μένος κίνησεν ἀῆναι,
ὕδατι σημαίνων διερὴν ὁδὸν Ἀρκτούροιο·
αὐτὰρ ὅγ' ἠμάτιος μὲν ἐν οὔρεσι φύλλ' ἐτίνασσε
τυτθὸν ἐπ' ἀκροτάτοισιν ἀήσυρος ἀκρεμόνεσσι·
νυκτὶ δ' ἔβη πόντονδε πελώριος, ὦρσε δὲ κῦμα
κεκληγὼς πνοιῇσι· κελαινὴ δ' οὐρανὸν ἀχλὺς
ἄμπεχεν, οὐδέ πη ἄστρα διαυγέα φαίνετ' ἰδέσθαι
ἐκ νεφέων, σκοτόεις δὲ περὶ ζόφος ἠρήρειστο.
οἱ δ' ἄρα μυδαλέοι, στυγερὸν τρομέοντες ὄλεθρον,
υἷες Φρίξοιο φέρονθ' ὑπὸ κύμασιν αὔτως.
ἱστία δ' ἐξήρπαξ' ἀνέμου μένος, ἠδὲ καὶ αὐτὴν

νῆα διάνδιχ' ἔαξε τινασσομένην ῥοθίοισιν.
ἔνθα δ' ὑπ' ἐννεσίῃσι θεῶν, πίσυρές περ ἐόντες,
δούρατος ὠρέξαντο πελωρίου, οἷά τε πολλὰ
ῥαισθείσης κεκέδαστο, θοοῖς συναρηρότα γόμφοις.
καὶ τοὺς μὲν νῆσόνδε, παρὲξ ὀλίγον θανάτοιο,
κύματα καὶ ῥιπαὶ ἀνέμου φέρον ἀσχαλόωντας.
αὐτίκα δ' ἐῤῥάγη ὄμβρος ἀθέσφατος, ὗε δὲ πόντον
καὶ νῆσον, καὶ πᾶσαν ὅσην κατεναντία νήσου
χώρην Μοσσύνοικοι ὑπέρβιοι ἀμφενέμοντο.
τοὺς δ' ἄμυδις κρατερῷ σὺν δούρατι κύματος ὁρμὴ
παῖξας Φρίξοιο μετ' ἠιόνας βάλε νήσου
νύχθ' ὑπὸ λυγαίην· τὸ δὲ μυρίον ἐκ Διὸς ὕδωρ
λῆξεν ἅμ' ἠελίῳ· τάχα δ' ἐγγύθεν ἀντεβόλησαν
ἀλλήλοις, Ἄργος δὲ παροίτατος ἔκφατο μῦθον.
" Ἀντόμεθα πρὸς Ζηνὸς Ἐποψίου, οἵτινές ἐστὲ
„ἀνδρῶν, εὐμενέειν τε καὶ ἀρκέσσαι χατέουσι.
„πόντῳ γὰρ τρηχεῖαι ἐπιβρίσασαι ἄελλαι
„νηὸς ἀεικελίης διὰ δούρατα πάντ' ἐκέδασσαν.
„τοὔνεκα νῦν ὑμέας γουναζόμεθ', αἴ κε πίθοισθε,
„δοῦναι ὅσον θ' εἴλυμα περὶ χροός, ἠδὲ κομίσσαι,
„ἀνέρας οἰκτείραντας ὁμήλικας ἐν κακότητι.
„ἀλλ' ἱκέτας ξείνους Διὸς εἵνεκεν αἰδέσσασθε
„Ξεινίου, Ἱκεσίου τε· Διὸς δ' ἄμφω ἱκέται τε
„καὶ ξεῖνοι· ὁ δέ που καὶ ἐπόψιος ἄμμι τέτυκται.
Τὸν δ' αὖτ' Αἴσονος υἱὸς ἐπιφραδέως ἐρέεινε,
μαντοσύνας Φινῆος ὀισσάμενος τελέεσθαι·
" Ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέξομεν εὐμενέοντες.
„ἀλλ' ἄγε μοι κατάλεξον ἐτήτυμον, ὁππόθι γαίης
„ναίετε, καὶ χρέος οἷον ὑπεὶρ ἅλα νεῖσθαι ἀνώγει,
„αὐτῶν θ' ὑμείων ὄνομα κλυτόν, ἠδὲ γενέθλην.
Τὸν δ' Ἄργος προσέειπεν ἀμηχανέων κακότητι·
" Αἰολίδην Φρίξον τιν' ἀφ' Ἑλλάδος Αἶαν ἱκέσθαι

,,ἀτρεκέως δοκέω που, ἀκούετε καὶ πάρος αὐτοὶ,
,,Φρίξον, ὅτις πτολίεθρον ἀνήλυθεν Αἰήταο,
,,κριοῦ ἐπεμβεβαὼς, τόν ῥα χρύσειον ἔθηκεν
,,Ἑρμείης· κῶας δὲ καὶ εἰσέτι νῦν κεν ἴδοισθε.
,,τὸν μὲν ἔπειτ' ἔρρεξεν ἑῆς ὑποθημοσύνησι
,,Φυξίῳ ἐκ πάντων Κρονίδῃ Διΐ. καί μιν ἔδεκτο
,,Αἰήτης μεγάρῳ, κούρην τέ οἱ ἐγγυάλιξε
,,Χαλκιόπην ἀνάεδνον, ἐϋφροσύνῃσι νόοιο.
,,τῶν ἐξ ἀμφοτέρων εἰμὲν γένος. ἀλλ' ὁ μὲν ἤδη
,,γηραιὸς θάνε Φρίξος ἐν Αἰήταο δόμοισιν·
,,ἡμεῖς δ' αὐτίκα, πατρὸς ἐφετμάων ἀλέγοντες,
,,νεύμεθ' ἐς Ὀρχομενὸν, κτεάτων Ἀθάμαντος ἕκητι.
,,εἰ δὲ καὶ οὔνομα δῆθεν ἐπιθύεις δεδαῆσθαι,
,,τῷδε Κυτίσσωρος πέλει οὔνομα, τῷδε δὲ, Φρόντις·
,,τῷ δὲ, Μέλας· ἐμὲ δ' αὐτὸν ἐπικλείοιτέ κεν Ἄργον.
Ὡς φάτ'· ἀριστῆες δὲ συνηβολίῃ κεχάροντο,
καὶ σφέας ἀμφίεπον περιθαμβέες. αὐτὰρ Ἰήσων
ἐξαῦτις κατὰ μοῖραν ἀμείψατο τοῖσδ' ἐπέεσσιν.
"Ἦ ἄρα δὴ γνωτοὶ πατρώϊοι ἄμμιν ἐόντες
,,λίσσεσθ' εὐμενέοντας ἐπαρκέσσαι κακότητα.
,,Κρηθεὺς γάρ ῥ' Ἀθάμας τε κασίγνητοι γεγάασι.
,,Κρηθῆος δ' υἱωνὸς ἐγὼ σὺν τοῖσίδ' ἑταίροις
,,Ἑλλάδος ἐξ αὐτῆς νέομ' ἐς πόλιν Αἰήταο.
,,ἀλλὰ τὰ μὲν καὶ ἐσαῦτις ἐνίψομεν ἀλλήλοισι·
,,νῦν δ' ἕσσασθε πάροιθεν· ὑπ' ἐννεσίῃσι δ' ὀΐω
,,ἀθανάτων ἐς χεῖρας ἐμὰς χατέοντας ἱκέσθαι.
Ἦ ῥα, καὶ ἐκ νηὸς δῶκε σφίσιν εἵματα δῦναι.
πασσυδίῃ δ' ἤπειτα κίον μετὰ νηὸν Ἄρηος,
μῆλ' ἱερευσόμενοι· περὶ δ' ἐσχάρῃ ἐστήσαντο
ἐσσυμένως, ἥ τ' ἐκτὸς ἀνηρεφέος πέλε νηοῦ,
στιάων· εἴσω δὲ μέγας λίθος ἠρήρειστο
ἱερὸς, ᾧ ποτε πᾶσαι Ἀμαζόνες εὐχετόωντο.

οὐδέ σφιν θέμις ἦεν, ὅτ' ἀντιπέρηθεν ἵκοντο,
μήλων ἠὲ βοῶν τῇδ' ἐσχάρῃ ἱερὰ καίειν·
ἀλλ' ἵππους δαίτρευον, ἐπηετανὸν κομέουσαι.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥέξαντες ἐπαρτέα δαῖτ' ἐπάσαντο,
δὴ τότ' ἄρ' Αἰσονίδης μετεφώνεεν, ἦρχέ τε μύθων.
“ Ζεὺς αὐτὸς τὰ ἕκαστ' ἐπιδέρκεται· οὐδέ μιν ἄνδρες
„λήθομεν ἔμπεδον, οἵ τε θεουδέες ἠδὲ δίκαιοι.
„ὡς μὲν γὰρ πατέρ' ὑμὶν ὑπεξείρυτο φόνοιο
„μητρυιῆς, καὶ νόσφιν ἀπειρέσιον πόρεν ὄλβον·
„ὣς δὲ καὶ ὑμέας αὖτις ἀπήμονας ἐξεσάωσε
„χείματος οὐλομένοιο. πάρεστι δὲ τῆσδ' ἐπὶ νηὸς
„ἔνθα καὶ ἔνθα νέεσθαι, ὅπῃ φίλον, εἴτε μετ' Αἶαν,
„εἴτε μετ' ἀφνειὴν θείου πόλιν Ὀρχομενοῖο.
„τὴν γὰρ Ἀθηναίη τεχνήσατο, καὶ τάμε χαλκῷ
„δούρατα Πηλιάδος κορυφῆς πάρα· σὺν δέ οἱ Ἄργος
„τεῦξεν. ἀτὰρ κείνην γε κακὸν διὰ κῦμ' ἐκέδασσε,
„πρὶν καὶ πετράων σχεδὸν ἐλθεῖν, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ
„στεινωπῷ συνίασι πανήμεροι ἀλλήλῃσιν.
„ἀλλ' ἄγεθ', ὧδε καὶ αὐτοὶ ἐς Ἑλλάδα μαιομένοισι
„κῶας ἄγειν χρύσειον ἐπίροθοι ἄμμι πέλεσθε,
„καὶ πλόου ἡγεμονῆες, ἐπεὶ Φρίξοιο θυηλὰς
„στέλλομαι ἀμπλήσων, Ζηνὸς χόλον Αἰολίδῃσιν.
Ἴσκε παρηγορέων· οἱ δ' ἔστυγον εἰσαΐοντες.
οὐ γὰρ ἔφαν τεύξεσθαι ἐνηέος Αἰήταο
κῶας ἄγειν κριοῖο μεμαότας, ὧδέ τ' ἔειπεν
Ἄργος, ἀτεμβόμενος τοῖον στόλον ἀμφιπένεσθαι.
“Ὦ φίλοι, ἡμέτερον μὲν ὅσον σθένος, οὔποτ' ἀρωγὴ
„σχήσεται, οὐδ' ἠβαιόν, ὅτε χρειώ τις ἵκηται.
„ἀλλ' αἰνῶς ὀλοῇσιν ἀπηνείῃσιν ἄρηρεν
„Αἰήτης· τῷ καὶ περιδείδια ναυτίλλεσθαι.
„στεῦται δ' Ἠελίου γόνος ἔμμεναι· ἀμφὶ δὲ Κόλχων
„ἔθνεα ναιετάουσιν ἀπείρονα· καὶ δέ κεν Ἄρει

πεπτάμενον λασίοισιν ἐπὶ δρυὸς ἀκρεμόνεσσιν.
αὐτὸς δ᾽ Αἰσονίδης χρυσέῳ ποταμόνδε κυπέλλῳ
οἴνου ἀκηρασίοιο μελισταγέας χέε λοιβὰς
Γαίῃ τ᾽, ἐνναέταις τε θεοῖς, ψυχαῖς τε καμόντων
ἡρώων· γουνοῦτο δ᾽ ἀπήμονας εἶναι ἀρωγοὺς
εὐμενέως, καὶ νηὸς ἐναίσιμα πείσματα δέχθαι.
αὐτίκα δ᾽ Ἀγκαῖος τοῖον μετὰ μῦθον ἔειπε·
« Κολχίδα μὲν δὴ γαῖαν ἱκάνομεν, ἠδὲ ῥέεθρα
» Φάσιδος· ὥρη δ᾽ ἡμῖν ἐνὶ σφίσι μητιάασθαι,
» εἴτ᾽ οὖν μειλιχίῃ πειρησόμεθ᾽ Αἰήταο,
» εἴτε καὶ ἀλλοίη τις ἐπήβολος ἔσσεται ὁρμή.»
Ὣς ἔφατ᾽· Ἄργου δ᾽ αὖτε παρηγορίῃσιν Ἰήσων
ὑψόθι νῆ᾽ ἐκέλευσεν ἐπ᾽ εὐναίῃσιν ἐρύσσαι,
Δάσκιον εἰσελάσαντας ἕλος· τὸ δ᾽ ἐπισχεδὸν ἦε
νισσομένων, ἔνθ᾽ οἵγε διὰ κνέφας ηὐλίζοντο.
ἠὼς δ᾽ οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένοις ἐφαάνθη.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ Γ.

Εἰ δ' ἄγε νῦν, Ἐρατώ, παρά θ' ἵστασο, καί μοι ἔνισπε
ἔνθεν ὅπως ἐς Ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ἰήσων
Μηδείης ὑπ' ἔρωτι. σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἶσαν
ἔμμορες, ἀδμῆτας δὲ τεοῖς μελεδήμασι θέλγεις
παρθενικάς· τῷ καί τοι ἐπήρατον οὔνομ' ἀνῆπται.
Ὣς οἱ μὲν πυκινοῖσιν ἀνωΐστως δονάκεσσι
μίμνον ἀριστῆες λελοχημένοι· αἱ δ' ἐνόησαν
Ἥρη Ἀθηναίη τε, Διὸς δ' αὐτοῖο καὶ ἄλλων
ἀθανάτων ἀπονόσφι θεῶν, θάλαμόνδε κιοῦσαι
βούλευον· πείραζε δ' Ἀθηναίην πάρος Ἥρη.
"Αὐτὴ νῦν προτέρη, θύγατερ Διός, ἄρχεο βουλῆς.
„τί χρέος; ἠὲ δόλον τινὰ μήσεαι, ᾧ κεν ἑλόντες
„χρύσεον Αἰήταο μεθ' Ἑλλάδα κῶας ἄγοιντο;
„ἦ καὶ τόν γ' ἐπέεσσι παραιφάμενοι πεπίθοιεν
„μειλιχίοις; ἦ μὲν γὰρ ὑπερφίαλος πέλει αἰνῶς.
„ἔμπης δ' οὔ τινα πεῖραν ἀποτρωπᾶσθαι ἔοικεν.
Ὣς φάτο· τὴν δὲ παρᾶσσον Ἀθηναίη προσέειπε·
"Καὶ δ' αὐτὴν ἐμὲ τοῖα μετὰ φρεσὶν ὁρμαίνουσαν,
„Ἥρη, ἀπηλεγέως ἐξείρεαι. ἀλλά τοι οὔπω
„φράσσασθαι νοέω τοῦτον δόλον, ὅστις ὀνήσει
„θυμὸν ἀριστήων· πολλὰς δ' ἐπεδοίασα βουλάς.
Ἦ, καὶ ἐπ' οὔδεος αἵγε ποδῶν πάρος ὄμματ' ἔπηξαν

ἄνδιχα πορφύρουσαι ἐνὶ σφίσιν· αὐτίκα δ' Ἥρη
τοῖον μητιόωσα παροιτέρη ἔκφατο μῦθον.
"Δεῦρ' ἴομεν μετὰ Κύπριν· ἐπιπλόμεναι δέ μιν ἄμφω
„παιδὶ ἑῷ εἰπεῖν ὀτρύνομεν, αἴ κε πίθηται
„κούρην Αἰήτεω πολυφάρμακον οἷσι βέλεσσι
„θέλξαι ὀϊστεύσας ἐπ' Ἰήσονι. τὸν δ' ἂν ὀΐω
„κείνης ἐννεσίῃσιν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἀνάξειν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· πυκινὴ δὲ συνεύαδε μῆτις Ἀθήνῃ,
καί μιν ἔπειτ' ἐξαῦτις ἀμείβετο μειλιχίοισιν·
"Ἥρη, νήϊδα μέν με πατὴρ τέκε τοῖο βολάων,
„οὐδέ τινα χρειὼ θελκτήριον οἶδα πόθοιο.
„εἰ δέ σοι αὐτῇ μῦθος ἐφανδάνει, ἦ τ' ἂν ἔγωγε
„ἑσποίμην· σὺ δέ κεν φαίης ἔπος ἀντιόωσα.
Ἦ, καὶ ἀναΐξασαι ἐπὶ μέγα δῶμα νέοντο
Κύπριδος, ὅ ῥά τέ οἱ δεῖμεν πόσις ἀμφιγυήεις,
ὁππότε μιν ταπρῶτα παραὶ Διὸς ἦγεν ἄκοιτιν.
ἕρκεα δ' εἰσελθοῦσαι ὑπ' αἰθούσῃ θαλάμοιο
ἔσταν, ἵν' ἐντύνεσκε θεὰ λέχος Ἡφαίστοιο.
ἀλλ' ὁ μὲν εἰς χαλκεῶνα καὶ ἄκμονας ἦρι βεβήκει
νήσοιο πλαγκτῆς εὐρὺν μυχὸν, ᾧ ἔνι πάντα
δαίδαλα χάλκευε ῥιπῇ πυρός· ἡ δ' ἄρα μούνη
ἧστο δόμῳ δινωτὸν ἀνὰ θρόνον, ἄντα θυράων.
λευκοῖσι δ' ἑκάτερθε κόμας ἐπιειμένη ὤμοις
κόσμει χρυσείῃ διὰ κερκίδι, μέλλε δὲ μακροὺς
πλέξασθαι πλοκάμους· τὰς δὲ προπάροιθεν ἰδοῦσα
ἔσχεθεν, εἴσω τέ σφ' ἐκάλει, καὶ ἀπὸ θρόνου ὦρτο,
εἷσέ τ' ἐνὶ κλισμοῖσιν· ἀτὰρ μετέπειτα καὶ αὐτὴ
ἵζανεν, ἀψήκτους δὲ χεροῖν ἀνεδήσατο χαίτας.
τοῖα δὲ μειδιόωσα προσέννεπεν αἱμυλίοισιν.
"Ἠθεῖαι, τίς δεῦρο νόος χρειώ τε κομίζει
„δηναιὰς αὔτως; τί δ' ἱκάνετον, οὔ τι πάρος γε
„λίην φοιτίζουσαι, ἐπεὶ περίεστε θεάων;

Τὴν δ' Ἥρη τοίοισιν ἀμειβομένη προσέειπεν·
“Κερτομέεις· νῶϊν δὲ κέαρ συνορίνεται ἄτῃ.
„ἤδη γὰρ ποταμῷ ἐνὶ Φάσιδι νῆα κατίσχει
„Αἰσονίδης, οἵ τ' ἄλλοι ὅσοι μετὰ κῶας ἕπονται.
„τῶν ἤτοι πάντων μὲν, ἐπεὶ πέλας ἔργον ὄρωρε,
„δείδιμεν ἐκπάγλως, περὶ δ' Αἰσονίδαο μάλιστα.
„τὸν μὲν ἐγὼν, εἴ κέν περ ἐς Ἄϊδα ναυτίλληται
„λυσόμενος χαλκέων Ἰξίονα νειόθι δεσμῶν,
„ῥύσομαι, ὅσσον ἐμοῖσιν ἐνὶ σθένος ἔπλετο γυίοις,
„ὄφρα μὴ ἐγγελάσῃ Πελίης κακὸν οἶτον ἀλύξας,
„ὅς μ' ὑπερηνορέῃ θυέων ἀγέραστον ἔθηκε.
„καὶ δ' ἄλλως ἔτι καὶ πρὶν ἐμοὶ μέγα φίλατ' Ἰήσων,
„ἐξότ' ἐπὶ προχοῇσιν ἄλις πλήθοντος Ἀναύρου
„ἀνδρῶν εὐνομίης πειρωμένῃ ἀντεβόλησε
„θήρης ἐξανιών· νιφετῷ δ' ἐπαλύνετο πάντα
„οὔρεα καὶ σκοπιαὶ περιμήκεες, οἱ δὲ κατ' αὐτῶν
„χείμαῤῥοι καναχηδὰ κυλινδόμενοι φορέοντο.
„γρηΐ δέ μ' εἰσαμένην ὀλοφύρατο, καί μ' ἀναείρας
„αὐτὸς ἑοῖς ὤμοισι δι' ἐκ προαλὲς φέρεν ὕδωρ.
„τῷ νύ μοι ἄλληκτον περιτίεται· οὐδέ κε λώβην
„τίσειεν Πελίης, εἰ μή σύ γε νόστον ὀπάσσοις.
Ὣς ηὔδα· Κύπριν δ' ἐνεοστασίη λάβε μύθων.
ἅζετο δ' ἀντομένην Ἥρην ἕθεν εἰσορόωσα,
καί μιν ἔπειτ' ἀγανοῖσι προσέννεπεν ἥ γ' ἐπέεσσι·
“Πότνα θεὰ, μήτοι τι κακώτερον ἄλλο πέλοιτο
„Κύπριδος, εἰ δὴ σεῖο λιλαιομένης ἀθερίζω
„ἢ ἔπος, ἠέ τι ἔργον, ὅ κεν χέρες αἵγε κάμοιεν
„ἠπεδαναί· καὶ μή τις ἀμοιβαίη χάρις ἔστω.
Ὣς ἔφαθ'· Ἥρη δ' αὖτις ἐπιφραδέως ἀγόρευσεν·
“Οὔ τι βίης χατέουσαι ἱκάνομεν, οὐδέ τι χειρῶν.
„ἀλλ' αὔτως ἀκέουσα τεῷ ἐπικέκλεο παιδὶ,
„παρθένον Αἰήτεω θέλξαι πόθῳ Αἰσονίδαο.

„εἰ γάρ οἱ κείνη συμφράσσεται εὐμενέουσα,
„ῥηϊδίως μιν ἑλόντα δέρος χρύσειον ὀΐω
„νοστήσειν ἐς Ἰωλκὸν, ἐπεὶ δολόεσσα τέτυκται.
Ὡς ἄρ' ἔφη· Κύπρις δὲ μετ' ἀμφοτέρῃσιν ἔειπεν·
“Ηρη, Ἀθηναίη τε, πίθοιτό κεν ὔμμι μάλιστα,
„ἢ ἐμοί. ὑμείων γὰρ ἀναιδήτῳ περ ἐόντι
„τυτθή γ' αἰδὼς ἔσσετ' ἐν ὄμμασιν· αὐτὰρ ἐμεῖο
„οὐκ ὄθεται, μάλα δ' αἰὲν ἐριδμαίνων ἀθερίζει.
„καὶ δή οἱ μενέηνα, περισχομένη κακότητι,
„αὐτοῖσι τόξοισι δυσηχέας ἆξαι ὀϊστοὺς
„ἀμφαδίῃ. τοῖον γὰρ ἐπηπείλησε χαλεφθεὶς,
„εἰ μὴ τηλόθι χεῖρας, ἕως ἔτι θυμὸν ἐρύκει,
„ἕξω ἐμὰς, μετέπειτά γ' ἀτεμβοίμην ἑοῖ αὐτῇ.
Ὡς φάτο· μείδησαν δὲ θεαὶ, καὶ ἐσέδρακον ἄντην
ἀλλήλαις. ἡ δ' αὖτις ἀκηχεμένη μετέειπεν·
“Ἄλλοις ἄλγεα τἀμὰ γέλως πέλει· οὐδέ τί με χρὴ
„μυθεῖσθαι πάντεσσιν· ἅλις δ' εἰδυῖα καὶ αὐτή.
„νῦν δ' ἐπεὶ ὔμμι φίλον τόδε δὴ πέλει ἀμφοτέρῃσι,
„πειρήσω, καί μιν μειλίξομαι, οὐδ' ἀπιθήσει.
Ὡς φάτο· τὴν δ' Ηρη ῥαδινῆς ἐπεμάσσατο χειρὸς,
ἦκα δὲ μειδιόωσα παραβλήδην προσέειπεν·
“Οὕτω νῦν, Κυθέρεια, τόδε χρέος, ὡς ἀγορεύεις,
„ἕρξον ἄφαρ· καὶ μή τι χαλέπτεο, μηδ' ἐρίδηνον
„χωομένη σῷ παιδί· μεταλλήξει γὰρ ὀπίσσω.
Η ῥα, καὶ ἔλλιπε θῶκον· ἐφωμάρτησε δ' Ἀθήνη.
ἐκ δ' ἴσαν ἄμφω ταίγε παλίσσυτοι. ἡδὲ καὶ αὐτὴ
βῆ ῥ' ἴμεν Οὐλύμποιο κατὰ πτύχας, εἴ μιν ἐφεύροι.
εὗρε δὲ τόν γ' ἀπάνευθε, Διὸς θαλερῇ ἐν ἀλωῇ,
οὐκ οἶον, μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τόν ῥα ποτὲ Ζεὺς
οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισι,
κάλλεος ἱμερθείς. ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τώγε
χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἑψιόωντο.

καί ῥ᾽ ὁ μὲν ἤδη πάμπαν ἐνίπλεον ᾧ ἐπὶ μαζῷ
μάργος Ἔρως λαιῆς ὑποΐσχανε χειρὸς ἀγοστὸν,
ὀρθὸς ἐφεστηώς· γλυκερὸν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
χροιῇ θάλλεν ἔρευθος. ὁ δ᾽ ἐγγύθεν ὀκλαδὸν ἧστο
σῖγα κατηφιόων· δοιὼ δ᾽ ἔχεν, ἄλλον ἔθ᾽ αὔτως
ἄλλῳ ἐπιπροϊείς, κεχόλωτο δὲ καγχαλόωντι.
καὶ μὴν τούσγε παρᾶσσον ἐπὶ προτέροισιν ὀλέσσας
βῆ κενεαῖς σὺν χερσὶν ἀμήχανος, οὐδ᾽ ἐνόησε
Κύπριν ἐπιπλομένην. ἡ δ᾽ ἀντίη ἵστατο παιδὸς,
καί μιν ἄφαρ γναθμοῖο κατασχομένη προσέειπε.
“ Τίπτ᾽ ἐπιμειδιάας, ἄφατον κακόν; ἠέ μιν αὔτως
„ἤπαφες, οὐδὲ δίκῃ περιέπλεο, νῆϊν ἐόντα;
„εἰ δ᾽ ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος, ὅ ττι κεν εἴπω·
„καί κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα,
„κεῖνο, τό οἱ ποίησε φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια,
„ἄντρῳ ἐν Ἰδαίῳ ἔτι νήπια κουρίζοντι,
„σφαῖραν ἐϋτρόχαλον, τῆς οὐ σύ γε μείλιον ἄλλο
„χειρῶν Ἡφαίστοιο κατακτεατίσσῃ ἄρειον.
„χρύσεα μέν οἱ κύκλα τετεύχαται· ἀμφὶ δ᾽ ἑκάστῳ
„διπλόαι ἀψῖδες περιηγέες εἱλίσσονται·
„κρυπταὶ δὲ ῥαφαί εἰσιν· ἕλιξ δ᾽ ἐπιδέδρομε πάσαις
„κυανέη. ἀτὰρ, εἴ μιν ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο,
„ἀστὴρ ὥς, φλεγέθοντα δι᾽ ἠέρος ὁλκὸν ἵησι.
„τήν τοι ἐγὼν ὀπάσω· σὺ δὲ παρθένον Αἰήταο
„θέλξον, ὀϊστεύσας ἐπ᾽ Ἰήσονι· μηδέ τις ἔστω
„ἀμβολίη. δὴ γάρ κεν ἀφαυροτέρη χάρις εἴη.
Ὣς φάτο· τῷ δ᾽ ἀσπαστὸν ἔπος γένετ᾽ εἰσαΐοντι.
μείλια δ᾽ ἔκβαλε πάντα, καὶ ἀμφοτέρῃσι χιτῶνος
νωλεμὲς ἔνθα καὶ ἔνθα θεᾶς ἔχετ᾽ ἀμφιμεμαρπώς.
λίσσετο δ᾽ αἶψα πορεῖν αὐτοσχεδόν· ἡ δ᾽ ἀγανοῖσιν
ἀντομένη μύθοισιν, ἐπειρύσσασα παρειὰς,
κύσσε ποτισχομένη, καὶ ἀμείβετο μειδιόωσα.

"Ἴστω νῦν τόδε σεῖο φίλον κάρη, ἠδ' ἐμὸν αὐτῆς,
„ἦ μέν σοι δῶρόν γε παρέξομαι, οὐδ' ἀπατήσω,
„εἴ κεν ἐνισκίμψῃς κούρῃ βέλος Αἰήταο.
Φῆ· ὁ δ' ἄρ' ἀστραγάλους συναμήσατο, καδδὲ φαεινῷ
μητρὸς ἑῆς, εὖ πάντας ἀριθμήσας, βάλε κόλπῳ.
αὐτίκα δ' ἰοδόκην χρυσέῃ περικάτθετο μίτρῃ,
πρέμνῳ κεκλιμένην· ἀνὰ δ' ἀγκύλον εἵλετο τόξον.
βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάροιο Διὸς πάγκαρπον ἀλωήν.
l. B. 1. 191. αὐτὰρ ἔπειτα πύλας ἐξήλυθεν Οὐλύμποιο
αἰθερίας· ἔνθεν δὲ καταιβάτις ἐστὶ κέλευθος
οὐρανίη· δοιὼ δὲ πόλοι ἀνέχουσι κάρηνα
οὐρέων ἠλιβάτων, κορυφαὶ χθονὸς, ἧχί τ' ἀερθεὶς
ἠέλιος πρώτῃσιν ἐρεύθεται ἀκτίνεσσι.
νειόθι δ' ἄλλοτε γαῖα φερέσβιος, ἄστεά τ' ἀνδρῶν
φαίνετο, καὶ ποταμῶν ἱεροὶ ῥόοι, ἄλλοτε δ' αὖτε
ἄκριες, ἀμφὶ δὲ πόντος ἀν' αἰθέρα πολλὸν ἰόντι.
Ἥρωες δ' ἀπάνευθεν ἑῆς ἐπὶ σέλμασι νηὸς
ἐν ποταμῷ καθ' ἕλος λελοχημένοι ἠγορόωντο.
αὐτὸς δ' Αἰσονίδης μετεφώνεεν· οἱ δ' ὑπάκουον
ἠρέμας ᾗ ἐνὶ χώρῃ ἐπισχερὼ ἑδριόωντες.
"Ὦ φίλοι, ἤτοι ἐγὼ μὲν ὅ μοι ἐπιανδάνει αὐτῷ
„ἐξερέω· τοῦ δ' ὔμμι τέλος κρηῆναι ἔοικε.
„ξυνὴ γὰρ χρειὼ, ξυνοὶ δέ τε μῦθοι ἔασι
„πᾶσιν ὁμῶς· ὁ δὲ σῖγα νόον βουλήν τ' ἀπερύκων,
„ἴστω καὶ νόστου τόνδε στόλον οἶος ἀπούρας.
„ὤλλοι μὲν κατὰ νῆα σὺν ἔντεσι μίμνεθ' ἕκηλοι·
„αὐτὰρ ἐγὼν ἐς δώματ' ἐλεύσομαι Αἰήταο,
„υἷας ἑλὼν Φρίξοιο, δύω δ' ἐπὶ τοῖσιν ἑταίρους.
„πειρήσω δ' ἐπέεσσι παροίτερον ἀντιβολήσας,
„εἴ κ' ἐθέλοι φιλότητι δέρος χρύσειον ὀπάσσαι,
„ἠὲ καὶ οὔ· πίσυνος δὲ βίῃ μετιόντας ἀτίσσει.
„ὧδε γὰρ ἐξ αὐτοῖο πάρος κακότητα δαέντες,

„φρασσόμεθ' εἴτ' Ἄρηϊ συνοισόμεθ', εἴτε τις ἄλλη
„μῆτις ἐπίρροθος ἔσται ἰεργομένοισιν ἀϋτῆς.
„μηδ' αὔτως ἀλκῇ, πρὶν ἔπεσσί γε πειρηθῆναι,
„τόνδ' ἀπαμείρωμεν σφέτερον κτέρας. ἀλλὰ πάροιθε
„λωΐτερον μύθῳ μιν ἀρέσσασθαι μετιόντας.
„πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ἅ κεν μόγις ἐξανύσειεν
„ἠνορέη, τόδ' ἔρεξε κατὰ χρέος, ᾗπερ ἐῴκει
„πρηΰνας. ὁ δὲ καί ποτ' ἀμύμονα Φρίξον ἔπεισε,
„μητρυιῆς φεύγοντα δόλον, πατρός τε θυηλὰς,
„δέχθαι· ἐπεὶ πάντη καὶ ὅτις μάλα κύντατος ἀνδρῶν
„Ξεινίου αἰδεῖται Ζηνὸς θέμιν, ἠδ' ἀλεγίζει.
Ὣς φάτ'· ἐπῄνησαν δὲ νέοι ἔπος Αἰσονίδαο
πασσυδίῃ, οὐδ' ἔσκε παρὲξ ὅτις ἄλλο κελεύοι.
καὶ τότ' ἄρ' υἱῆας Φρίξου, Τελαμῶνά θ' ἕπεσθαι
ὦρσε καὶ Αὐγείην· αὐτὸς δ' ἕλεν Ἑρμείαο
σκῆπτρον· ἄφαρ δ' ἄρα νηὸς ὑπὲρ δόνακάς τε καὶ ὕδωρ
χέρσονδ' ἐξαπέβησαν ἐπὶ θρωσμοῦ πεδίοιο.
Κιρκαῖον τόδε που κικλήσκεται· ἔνθα δὲ πολλαὶ
ἑξείης πρόμαλοί τε καὶ ἰτέαι ἐκπεφύασι,
τῶν καὶ ἐπ' ἀκροτάτων νέκυες σειρῇσι κρέμανται
δέσμιοι. εἰσέτι νῦν γὰρ ἄγος Κόλχοισιν ὄρωρεν
ἀνέρας οἰχομένους πυρὶ καιέμεν· οὐδ' ἐνὶ γαίῃ
ἔστι θέμις στείλαντας ὕπερθ' ἐπὶ σῆμα χέεσθαι,
ἀλλ' ἐν ἀδεψήτοισι κατειλύσαντε βοείαις
δενδρέων ἐξάπτειν ἑκὰς ἄστεος. ἠέρι δ' ἴσην
καὶ χθὼν ἔμμορεν αἶσαν, ἐπεὶ χθονὶ ταρχύουσι
θηλυτέρας· ἣ γάρ τε δίκη θεσμοῖο τέτυκται.
Τοῖσι δὲ νισσομένοις Ἥρη φίλα μητιόωσα
ἠέρα πουλὺν ἐφῆκε δι' ἄστεος, ὄφρα λάθοιεν
Κόλχων μυρίον ἔθνος ἐς Αἰήταο κιόντες·
ὦκα δ' ὅτ' ἐκ πεδίοιο πόλιν καὶ δώμαθ' ἵκοντο
Αἰήτεω, τότε δ' αὖτις ἀπεσκέδασε νέφος Ἥρη.

ἔσταν δ' ἐν προμολῇσι τεθηπότες ἕρκε' ἄνακτος,
εὐρείας τε πύλας, καὶ κίονας, οἳ περὶ τοίχους
ἑξείης ἄνεχον· θριγκὸς δ' ἐφύπερθε δόμοιο
λαΐνεος χαλκέῃσιν ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει.
εὔκηλοι δ' ὑπὲρ οὐδὸν ἔπειτ' ἔβαν. ἄγχι δὲ τοῖο
ἡμερίδες χλοεραῖσι καταστεφέες πετάλοισιν
ὑψοῦ ἀειρόμεναι μέγ' ἐθήλεον. αἱ δ' ὑπὸ τῇσιν
ἀέναοι κρῆναι πίσυρες ῥέον, ἃς ἐλάχηνεν
Ἥφαιστος. καί ῥ' ἡ μὲν ἀναβλύεσκε γάλακτι,
ἡ δ' οἴνῳ, τριτάτη δὲ θυώδεϊ νᾶεν ἀλοιφῇ·
ἡ δ' ἄρ' ὕδωρ προρέεσκε, τὸ μὲν ποτὶ δυομένῃσι
θέρμετο Πληϊάδεσσιν, ἀμοιβηδὶς δ' ἀνιούσαις
κρυστάλλῳ ἴκελον κοίλης ἀνεκήκιε πέτρης.
τοῖ' ἄρ' ἐνὶ μεγάροισι Κυταιέος Αἰήταο
τεχνήεις Ἥφαιστος ἐμήσατο θέσκελα ἔργα.
καί οἱ χαλκόποδας ταύρους κάμε, χάλκεα δὲ σφέων
ἦν στόματ', ἐκ δὲ πυρὸς δεινὸν σέλας ἀμπνείεσκον·
πρὸς δὲ καὶ αὐτόγυον στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον
ἤλασεν, Ἠελίῳ τίνων χάριν, ὅς ῥά μιν ἵπποις
δέξατο, Φλεγραίῃ κεκμηότα δηϊοτῆτι.
ἐνθάδε καὶ μέσσαυλος ἐλήλατο· τῇ δ' ἔπι πολλαὶ
δικλίδες εὐπηγεῖς, θάλαμοί τ' ἔσαν ἔνθα καὶ ἔνθα·
δαιδαλέη δ' αἴθουσα παρὲξ ἑκάτερθε τέτυκτο.
λέχρις δ' αἰπύτεροι δόμοι ἕστασαν ἀμφοτέρωθε.
τῶν ἤτοι ἄλλῳ μὲν, ὅτις καὶ ὑπείροχος ἦε,
κρείων Αἰήτης σὺν ἑῇ ναίεσκε δάμαρτι·
ἄλλῳ δ' Ἄψυρτος ναῖεν πάϊς Αἰήταο.
τὸν μὲν Καυκασίη Νύμφη τέκεν Ἀστερόδεια,
πρίν περ κουριδίην θέσθαι Εἰδυῖαν ἄκοιτιν,
Τηθύος Ὠκεανοῦ τε πανοπλοτάτην γεγαυῖαν.
καί μιν Κόλχων υἷες ἐπωνυμίην Φαέθοντα
ἔκλεον, οὕνεκα πᾶσι μετέπρεπεν ἠϊθέοισι.

τοὺς δ' ἔχον ἀμφίπολοί τε, καὶ Αἰήταο θύγατρες
ἄμφω, Χαλκιόπη, Μήδειά τε. ἡ μὲν ἄρ' ᾔει
ἐκ θαλάμου θάλαμόνδε κασιγνήτην μετιοῦσα·
Ἥρη γάρ μιν ἔρυκε δόμῳ· πρὶν δ' οὔ τι θάμιζεν
ἐν μεγάροις, Εκάτης δὲ πανήμερος ἀμφεπονεῖτο
νηόν, ἐπεί ῥα θεῆς αὐτὴ πέλεν ἀρήτειρα.
καὶ σφέας ὡς ἴδεν ἆσσον, ἀνίαχεν· ὀξὺ δ' ἄκουσε
Χαλκιόπη· δμωαὶ δὲ ποδῶν προπάροιθε βαλοῦσαι
νήματα καὶ κλωστῆρας ἀολλέες ἔκτοθι πᾶσαι
ἔδραμον. ἡ δ' ἅμα τοῖσιν ἑοὺς υἷας ἰδοῦσα
ὑψοῦ χάρματι χεῖρας ἀνέσχεθεν· ὧς δὲ καὶ αὐτοὶ
μητέρα δεξιόωντο, καὶ ἀμφαγάπαζον ἰδόντες
γηθόσυνοι· τοῖον δὲ κινυρομένη φάτο μῦθον·
"Ἔμπης οὐκ ἄρ' ἐμέλλετ' ἀκηδείῃ με λιπόντες
„τηλόθι πλάγξασθαι· μετὰ δ' ὑμέας ἔτραπεν αἶσα.
„δειλὴ ἐγών, οἷον πόθον Ἑλλάδος ἔκ ποθεν ἄτης
„λευγαλέης, Φρίξοιο ἐφημοσύνῃσιν ἕλεσθε
„πατρός; ὁ μὲν θνήσκων στυγερὰς ἐπετείλατ' ἀνίας
„ἡμετέρῃ κραδίῃ. τί δέ κεν πόλιν Ὀρχομενοῖο,
„ὅστις ὅδ' Ὀρχομενός, κτεάνων Ἀθάμαντος ἕκητι,
„μητέρ' ἐὴν ἀχέουσαν ἀποπρολιπόντες ἵκοισθε;
Ὡς ἔφατ'· Αἰήτης δὲ πανύστατος ὦρτο θύραζε,
ἐκ δ' αὐτὴ Εἴδυια δάμαρ κίεν Αἰήταο,
Χαλκιόπης ἀΐουσα· τὸ δ' αὐτίκα πᾶν ὁμάδοιο
ἕρκος ἐπεπλήθει. τοὶ μὲν μέγαν ἀμφιπένοντο
ταῦρον ἅλις δμῶες· τοὶ δὲ ξύλα κάγκανα χαλκῷ
κόπτον· τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον· οὐδέ τις ἦεν,
ὃς καμάτου μεθίεσκεν, ὑποδρήσσων βασιλῆϊ.
Τόφρα δ' Ἔρως πολιοῖο δι' ἠέρος ἷξεν ἄφαντος,
τετρηχώς, οἷόν τε νέαις ἐπὶ φορβάσιν οἶστρος
τέλλεται, ὅν τε μύωπα βοῶν κλείουσι νομῆες.
ὦκα δ' ὑπὸ φλιὴν προδόμου ἐνὶ τόξα τανύσσας

ἰοδόκης ἄβλητα πολύστονον ἐξέλετ' ἰόν.
ἐκ δ' ὅγε καρπαλίμοισι λαθὼν ποσὶν οὐδὸν ἄμειψεν,
ὀξέα δενδίλλων· αὐτῷ δ' ὑπὸ βαιὸς ἐλυσθεὶς
Αἰσονίδῃ, γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ,
ἰθὺς δ' ἀμφοτέρῃσι διασχόμενος παλάμῃσιν
ἧκ' ἐπὶ Μηδείῃ· τὴν δ' ἀμφασίη λάβε θυμόν.
αὐτὸς δ' ὑψορόφοιο παλιμπετὲς ἐκ μεγάροιο
καγχαλόων ἤϊξε· βέλος δ' ἐνεδαίετο κούρῃ
νέρθεν ὑπὸ κραδίῃ, φλογὶ εἴκελον· ἀντία δ' αἰεὶ
βάλλεν ἐπ' Αἰσονίδην ἀμαρύγματα, καί οἱ ἄηντο
στηθέων ἐκ πυκιναὶ καμάτῳ φρένες, οὐδέ τιν' ἄλλην
μνῆστιν ἔχε, γλυκερῇ δὲ κατείβετο θυμὸν ἀνίῃ.
ὡς δὲ γυνὴ μαλερῷ περὶ κάρφεα χεύατο δαλῷ
χερνῆτις, τῇπερ ταλασήϊα ἔργα μέμηλεν,
ὥς κεν ὑπωρόφιον νύκτωρ σέλας ἐντύναιτο,
ἄγχι μάλ' ἐγρομένη· τὸ δ' ἀθέσφατον ἐξ ὀλίγοιο
δαλοῦ ἀνερχόμενον σὺν κάρφεα πάντ' ἀμαθύνει·
τοῖος ὑπὸ κραδίῃ εἰλυμένος αἴθετο λάθρῃ
οὖλος Ἔρως· ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς
ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευθος, ἀκηδείῃσι νόοιο.

Δμῶες δ' ὁππότε δή σφιν ἐπαρτέα θῆκαν ἐδωδήν,
αὐτοί τε λιαροῖσιν ἐφαιδρύναντο λοετροῖς,
ἀσπασίως δόρπῳ τε ποτῆτί τε θυμὸν ἄρεσσαν.
ἐκ δὲ τοῦ Αἰήτης σφετέρης ἐρέεινε θυγατρὸς
υἷας, τοίοισι παρηγορέων ἐπέεσσι.

"Παιδὸς ἐμῆς κοῦροι, Φρίξοιό τε, τὸν πέρι πάντων
„ξείνων ἡμετέροισιν ἐνὶ μεγάροισιν ἔτισα,
„πῶς Αἶάνδε νέεσθε παλίσσυτοι, ἠέ τις ἄτη
„σωομένους μεσσηγὺς ἐνέκλασεν; οὐ μὲν ἐμεῖο
„πείθεσθε, προφέροντος ἀπείρονα μέτρα κελεύθου.
„ᾔδειν γάρ ποτε πατρὸς ἐν ἅρμασιν Ἠελίοιο
„δινεύσας, ὅτ' ἐμεῖο κασιγνήτην ἐκόμιζε

„Κίρκην ἑσπερίης εἴσω χθονὸς, ἐκ δ᾽ ἱκόμεσθα Tabula 1.2
„ἀκτὴν ἠπείρου Τυρσηνίδος, ἔνθ᾽ ἔτι νῦν περ
„ναιετάει, μάλα πολλὸν ἀπόπροθι Κολχίδος αἴης.
„ἀλλὰ τί μύθων ἦδος; ἃ δ᾽ ἐν ποσὶν ὕμμιν ὄρωρεν
„εἴπατ᾽ ἀριφραδέως, ἠδ᾽ οἵτινες οἵδ᾽ ἐφέπονται
„ἀνέρες, ὅππῃ τε γλαφυρῆς ἐκ νηὸς ἔβητε.
Τοῖά μιν ἐξερέοντα κασιγνήτων προπάροιθεν
Ἄργος ὑποδείσας ἀμφὶ στόλῳ Αἰσονίδαο
μειλιχίως προσέειπεν, ἐπεὶ προγενέστερος ἦεν.
“Αἰήτη, κείνην μὲν ἄφαρ διέχευαν ἄελλαι
„ζαχρηεῖς· αὐτοὺς δ᾽ ὑπὸ δούρασι πεπτηῶτας
„νήσου Ἐνυαλίοιο ποτὶ ξερὸν ἔκβαλε κῦμα
„λυγαίῃ ὑπὸ νυκτί· θεὸς δέ τις ἄμμ᾽ ἐσάωσεν.
„οὐδὲ γὰρ αἳ τὸ πάροιθεν ἐρημαίην κατὰ νῆσον
„ηὐλίζοντ᾽ ὄρνιθες Ἀρήϊαι, οὐδ᾽ ἔτι κείνας
„εὕρομεν. ἀλλ᾽ οἵγ᾽ ἄνδρες ἀπήλασαν, ἐξαποβάντες
„νηὸς ἑῆς προτέρῳ ἐνὶ ἤματι· καί σφ᾽ ἀπέρυκεν
„ἡμέας οἰκτείρων Ζηνὸς νόος, ἠέ τις αἶσα·
„αὐτίκ᾽ ἐπεὶ καὶ βρῶσιν ἅλις καὶ εἵματ᾽ ἔδωκαν,
„οὔνομά τε Φρίξοιο περικλεὲς εἰσαΐοντες,
„ἠδ᾽ αὐτοῖο σέθεν· μετὰ γὰρ τεὸν ἄστυ νέονται.
„χρειὼ δ᾽ ἢν ἐθέλῃς ἐξίδμεναι, οὔ σ᾽ ἐπικεύσω.
„τόνδε τις ἱέμενος πάτρης ἀπάνευθεν ἐλάσσαι
„καὶ κτεάνων βασιλεὺς περιώσιον, οὕνεκεν ἀλκῇ
„σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέπρεπεν Αἰολίδῃσι,
„πέμπει δεῦρο νέεσθαι ἀμήχανον· οὐδ᾽ ὑπαλύξειν
„στεῦται ἀμειλίκτοιο Διὸς θυμαλγέα μῆνιν
„καὶ χόλον, οὐδ᾽ ἄτλητον ἄγος, Φρίξοιό τε ποινὰς
„Αἰολιδέων γενεὴν, πρὶν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἱκέσθαι.
„νῆα δ᾽ Ἀθηναίη Παλλὰς κάμεν, οὐ μάλα τοίην,
„οἷαί περ Κόλχοισι μετ᾽ ἀνδράσι νῆες ἔασι,
„τάων αἰνοτάτης ἐπεκύρσαμεν. ἤλιθα γάρ μιν

„λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν· ἡ δ' ἐνὶ γόμφοις
„ἴσχεται, ἢν καὶ πᾶσαι ἐπιβρίσωσιν ἄελλαι.
„ἶσον δ' ἐξ ἀνέμοιο θέει, καὶ ὅτ' ἀνέρες αὐτοὶ
„νωλεμέως χείρεσσιν ἐπισπέρχωσιν ἐρετμοῖς.
„τῇ δ' ἐναγειράμενος Παναχαιΐδος εἴ τι φέριστον
„ἡρώων, τεὸν ἄστυ μετήλυθε, πόλλ' ἐπαληθεὶς
„ἄστεα καὶ πελάγη στυγερῆς ἁλός, εἴ οἱ ὀπάσσοις.
„αὐτῷ δ' ὥς κεν ἅδῃ, τὼς ἔσσεται· οὐ γὰρ ἱκάνει
„χερσὶ βιησόμενος· μέμονε δέ τοι ἄξια τίσειν
„δωτίνης, ἀΐων ἐμέθεν μέγα δυσμενέοντας
„Σαυρομάτας, τοὺς σοῖσιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσει.
„εἰ δὲ καὶ οὔνομα δῆθεν ἐπιθύεις γενεήν τε
„ἴδμεναι, οἵτινές εἰσιν, ἕκαστά κε μυθησαίμην.
„τόνδε μέν, οἷό περ οὕνεκ' ἀφ' Ἑλλάδος ὧλλοι ἄγερθεν,
„κλείουσ' Αἴσονος υἱὸν Ἰήσονα Κρηθεΐδαο.
„εἰ δ' αὐτοῦ Κρηθῆος ἐτήτυμόν ἐστι γενέθλης,
„οὕτω κε γνωτὸς πατρώϊος ἄμμι πέλοιτο.
„ἄμφω γὰρ Κρηθεὺς Ἀθάμας τ' ἔσαν Αἰόλου υἷε·
„Φρίξος δ' αὖτ' Ἀθάμαντος ἔην πάϊς Αἰολίδαο.
„τόνδε δ' ἄρ', Ἠελίου γόνον ἔμμεναι εἴ τιν' ἀκούεις,
„δέρκεαι Αὐγείην· Τελαμὼν δ' ὅγε, κυδίστοιο
„Αἰακοῦ ἐκγεγαώς· Ζεὺς δ' Αἰακὸν αὐτὸς ἔτικτεν.
„ὣς δὲ καὶ ὧλλοι πάντες, ὅσοι συνέπονται ἑταῖροι,
„ἀθανάτων υἷές τε καὶ υἱωνοὶ γεγάασι.

Τοῖα παρέννεπεν Ἄργος· ἄναξ δ' ἐπεχώσατο μύθοις
εἰσαΐων· ὑψοῦ δὲ χόλῳ φρένες ἠερέθοντο.
φῆ δ' ἐπαλαστήσας· μενέηνε δὲ παισὶ μάλιστα
Χαλκιόπης· τῶν γάρ σφε μετελθέμεν οὕνεκ' ἐώλπει·
ἐκ δέ οἱ ὄμματ' ἔλαμψεν ὑπ' ὀφρύσιν ἱεμένοιο.

“ Οὐκ ἄφαρ ὀφθαλμῶν μοι ἀπόπροθι, λωβητῆρες,
„νεῖσθ' αὐτοῖσι δόλοισι παλίσσυτοι ἔκτοθι γαίης,
„πρίν τινα λευγαλέον τε δέρος καὶ Φρίξον ἰδέσθαι

„αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα; οὐκ ἐπὶ κῶας,
„σκῆπτρα δὲ καὶ τιμὴν βασιληΐδα δεῦρο νέεσθε.
„εἰ δέ κε μὴ προπάροιθεν ἐμῆς ἥψασθε τραπέζης,
„ἦτ' ἂν ἀπὸ γλώσσας τε ταμὼν καὶ χεῖρε κεάσσας
„ἀμφοτέρας, οἴοισιν ἐπιπροέηκα πόδεσσιν,
„ὥς κεν ἐρητύοισθε καὶ ὕστερον ὁρμηθῆναι,
„οἷα δὲ καὶ μακάρεσσιν ἐπεψεύσασθε θεοῖσι.
Φῆ ῥα χαλεψάμενος· μέγα δὲ φρένες Αἰακίδαο
νειόθεν οἰδαίνεσκον· ἔλδετο δ' ἔνδοθι θυμὸς
ἀντιβίην ὀλοὸν φάσθαι ἔπος· ἀλλ' ἀπέρυκεν
Αἰσονίδης· πρὸ γὰρ αὐτὸς ἀμείψατο μειλιχίοισιν.
“Αἰήτη, σχέο μοι τῷδε στόλῳ. οὔ τι γὰρ αὔτως
„ἄστυ τεὸν καὶ δώμαθ' ἱκάνομεν, ὥς που ἔολπας,
„οὐδὲ μὲν ἱέμενοι. τίς δ' ἂν τόσον οἶδμα περῆσαι
„τλαίη ἑκὼν ὀθνεῖον ἐπὶ κτέρας; ἀλλ' ἐμὲ δαίμων
„καὶ κρυερὴ βασιλῆος ἀτασθάλου ὦρσεν ἐφετμή.
„δὸς χάριν ἀντομένοισι. σέθεν δ' ἐγὼ Ἑλλάδι πάσῃ
„θεσπεσίην οἴσω κληηδόνα· καὶ δέ τοι ἤδη
„πρόφρονές εἰμεν Ἀρηΐ θοὴν ἀποτεῖσαι ἀμοιβήν,
„εἴτ' οὖν Σαυρομάτας γε λιλαίεαι, εἴτε τιν' ἄλλον
„δῆμον σφωϊτέροισιν ὑπὸ σκήπτροισι δαμάσσαι.
Ἴσκεν ὑποσσαίνων ἀγανῇ ὀπί· τοῖο δὲ θυμὸς
διχθαδίην πόρφυρεν ἐνὶ στήθεσσι μενοινήν,
ἤ σφέας ὁρμηθεὶς αὐτοσχεδὸν ἐξεναρίξοι,
ἢ ὅγε πειρήσαιτο βίης. τό οἱ εἴσατ' ἄρειον
φραζομένῳ· καὶ δή μιν ὑποβλήδην προσέειπε.
“Ξεῖνε, τί κεν τὰ ἕκαστα διηνεκέως ἀγορεύοις;
„εἰ γὰρ ἐτήτυμόν ἐστε θεῶν γένος, ἠὲ καὶ ἄλλως
„οὐδὲν ἐμεῖο χέρηες ἐπ' ὀθνείοισιν ἔβητε,
„δώσω τοι χρύσειον ἄγειν δέρος, αἴ κ' ἐθέλησθα,
„πειρηθείς. ἐσθλοῖς γὰρ ἐπ' ἀνδράσιν οὔτι μεγαίρω,
„ὡς αὐτοὶ μυθεῖσθε τὸν Ἑλλάδι κοιρανέοντα.

„πεῖρα δέ τοι μένεός τε καὶ ἀλκῆς ἔσσετ' ἄεθλος,
„τόν ῥ' αὐτὸς περίειμι χεροῖν, ὀλοόν περ ἐόντα.
„δοιώ μοι πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἀμφινέμονται
„ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντε·
„τοὺς ἐλάω ζεύξας στυφελὴν κατὰ νειὸν Ἄρηος
„τετράγυον, τὴν αἶψα ταμὼν ἐπὶ τέλσον ἀρότρῳ,
„οὐ σπόρον ὁλκοῖσι Δηοῦς ἐνιβάλλομαι ἀκτὴν,
„ἀλλ' ὄφιος δεινοῖο μεταλδήσκοντας ὀδόντας
„ἀνδράσι τευχηστῇσι δέμας· τοὺς δ' αὖθι δαΐζων
„κείρω ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ περισταδὸν ἀντιόωντας.
„ἠέριος ζεύγνυμι βόας, καὶ δείελον ὥρην
„παύομαι ἀμήτοιο. σὺ δ', εἰ τάδε τοῖα τελέσσεις,
„αὐτῆμαρ τόδε κῶας ἀποίσεαι ἐς βασιλῆος·
„πρὶν δέ κεν οὐ δοίην, μηδ' ἔλπεο. δὴ γὰρ ἀεικὲς
„ἄνδρ' ἀγαθὸν γεγαῶτα κακωτέρῳ ἀνέρι εἶξαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ σῖγα ποδῶν πάρος ὄμματα πήξας
ἧσθ' αὔτως ἄφθογγος, ἀμηχανέων κακότητι.
βουλὴν δ' ἀμφὶ πολὺν στρώφα χρόνον, οὐδέ πῃ εἶχε
θαρσαλέως ὑποδέχθαι, ἐπεὶ μέγα φαίνετο ἔργον:
ὀψὲ δ' ἀμειβόμενος προσελέξατο κερδαλέοισιν.
"Αἰήτη, μάλα τοί με δίκῃ περιπολλὸν ἐέργεις.
„τῷ καὶ ἐγὼ τὸν ἄεθλον, ὑπερφίαλόν περ ἐόντα,
„τλήσομαι, εἰ καί μοι θανέειν μόρος. οὐ γὰρ ἔτ' ἄλλο
„ῥίγιον ἀνθρωπός γε κακῆς ἐπαμείψετ' ἀνάγκης,
„ἥ με καὶ ἐνθάδε νεῖσθαι ἐπέχραεν ἐκ βασιλῆος.
Ὣς φάτ' ἀμηχανίῃ βεβολημένος· αὐτὰρ ὅ τόνγε
σμερδαλέοις ἐπέεσσι προσέννεπεν ἀσχαλόωντα.
"Ἔρχεο νῦν μεθ' ὅμιλον, ἐπεὶ μέμονάς γε πόνοιο:
„εἰ δὲ σύ γε ζυγὰ βουσὶν ὑποδείσαις ἐπαεῖραι,
„ἠὲ καὶ οὐλομένου μεταχάσσεαι ἀμήτοιο,
„αὐτῷ κεν τὰ ἕκαστα μέλοιτό μοι, ὄφρα καὶ ἄλλος
„ἀνὴρ ἐῤῥίγῃσιν ἀρείονα φῶτα μετελθεῖν.

Ἴσκεν ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἀπὸ θρόνου ὄρνυτ' Ἰήσων,
Αὐγείης, Τελαμών τε παρασχεδόν· εἵπετο δ' Ἄργος
οἶος, ἐπεὶ μεσσηγὺς ἔτ' αὐτόθι νεῦσε λιπέσθαι
αὐτοκασιγνήτοις· οἱ δ' ἤεσαν ἐκ μεγάροιο.
θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἴσονος υἱὸς
κάλλεϊ καὶ χαρίτεσσιν· ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
λοξὰ παρὰ λιπαρὴν σχομένη θηεῖτο καλύπτρην,
κῆρ' ἄχεϊ σμύχουσα· νόος δέ οἱ, ἠΰτ' ὄνειρος,
ἑρπύζων πεπότητο μετ' ἴχνια νισσομένοιο.
καί ῥ' οἱ μὲν ῥα δόμων ἐξήλυθον ἀσχαλόωντες.
Χαλκιόπη δὲ χόλον πεφυλαγμένη Αἰήταο
καρπαλίμως θάλαμόνδε σὺν υἱάσιν οἷσι βεβήκει.
αὔτως δ' αὖ Μήδεια μετέστιχε· πολλὰ δὲ θυμῷ
ὥρμαιν', ὅσσα τ' Ἔρωτες ἐποτρύνουσι μέλεσθαι.
προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα·
αὐτός θ' οἷος ἔην, οἵοισί τε φάρεσιν ἕστο,
οἷά τ' ἔειφ', ὥς θ' ἕζετ' ἐπὶ θρόνου, ὥς τε θύραζε
ἤϊεν· οὐδέ τιν' ἄλλον ὀΐσσατο πορφύρουσα
ἔμμεναι ἀνέρα τοῖον· ἐν οὔασι δ' αἰὲν ὀρώρει
αὐδή τε μῦθοί τε μελίφρονες, οὓς ἀγόρευσε.
τάρβει δ' ἀμφ' αὐτῷ, μή μιν βόες, ἠὲ καὶ αὐτὸς
Αἰήτης φθίσειεν· ὀδύρετο δ' ἠΰτε πάμπαν
ἤδη τεθνειῶτα, τέρεν δέ οἱ ἀμφὶ παρειὰς
δάκρυον αἰνοτάτῳ ἐλέῳ ῥέε κηδοσύνῃσιν·
ἦκα δὲ μυρομένη λιγέως ἀνενείκατο μῦθον.
"Τίπτ' ἐμὲ δειλαίην τόδ' ἔχει ἄχος; εἴθ' ὅγε πάντων
„φθίσεται ἡρώων προφερέστατος, εἴτε χερείων,
„ἐῤῥέτω. ἦ μὲν ὄφελλεν ἀκήριος ἐξαλέασθαι.
„ναὶ δὴ τοῦτό γε, πότνα θεὰ Περσηΐ, πέλοιτο.
„οἴκαδε νοστήσειε φυγὼν μόρον· εἰ δέ μιν αἶσα
„δμηθῆναι ὑπὸ βουσὶ, τόδε προπάροιθε δαείη,
„οὕνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ.

Ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἑόλητο νόον μελεδήμασι κούρη.
οἱ δ' ἐπεὶ οὖν δήμου τε καὶ ἄστεος ἐκτὸς ἔβησαν
τὴν ὁδὸν, ἣν τοπάροιθεν ἀνήλυθον ἐκ πεδίοιο,
δὴ τότ' Ἰήσονα τοῖσδε προσέννεπεν Ἄργος ἔπεσσιν.
"Αἰσονίδη, μῆτιν μὲν ὀνόσσεαι, ἥν τιν' ἐνίψω·
„πείρης δ' οὐ μάλ' ἔοικε μεθιέμεν ἐν κακότητι.
„κούρην δή τινα πρόσθεν ὑπέκλυες αὐτὸς ἐμεῖο
„φαρμάσσειν, Ἑκάτης Περσηΐδος ἐννεσίῃσι·
„τὴν εἴ κεν πεπίθοιμεν, ὀΐομαι, οὐκέτι τάρβος
„ἔσσετ' ἀεθλεύοντι δαμήμεναι· ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς
„δείδω, μή πως οὔ μοι ὑποσταίη τόγε μήτηρ.
„ἔμπης δ' ἐξαῦτις μετελεύσομαι, ἀντιβολήσων,
„ξυνὸς ἐπεὶ πάντεσσιν ἐπικρέμαθ' ἥμιν ὄλεθρος.
Ἴσκεν ἐΰφρονέων· ὁ δ' ἀμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν.
"Ὦ πέπον, εἴ νύ τοι αὐτῷ ἐφανδάνει, οὔ τι μεγαίρω.
„βάσκ' ἴθι, καὶ πυκινοῖσι τεὴν παρὰ μητέρα μύθοις
„ὄρνυθι λισσόμενος· μελέη γε μὲν ἧμιν ὄρωρεν
„ἐλπωρὴ, ὅτε νόστον ἐπετραπόμεσθα γυναιξίν.
ὣς ἔφατ'· ὦκα δ' ἕλος μετεκίαθον. αὐτὰρ ἑταῖροι
γηθόσυνοι ἐρέεινον, ὅπως παρεόντας ἴδοντο·
τοῖσιν δ' Αἰσονίδης τετιημένος ἔκφατο μῦθον.
"Ὦ φίλοι, Αἰήταο ἀπηνέος ἄμμι φίλον κῆρ
„ἄντικρυς κεχόλωται. ἕκαστα γ' ἄρ' οὔ νύ τι τέκμωρ
„οὔτ' ἐμοὶ, οὔτε κεν ὔμμι διειρομένοισι πέλοιτο.
„φῆ δὲ δύω πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἀμφινέμεσθαι
„ταύρω χαλκόποδε, στόματι φλόγα φυσιόωντε,
„τετράγυον δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐφίετο νειὸν ἀρόσσαι·
„δώσειν δ' ἐξ ὄφιος γενύων σπόρον, ὅς ῥ' ἀνίησι
„Γηγενέας χαλκέοις σὺν τεύχεσιν· ἤματι δ' αὐτῷ
„χρειὼ τούσγε δαΐξαι. ὃ δή νύ οἱ (οὔτι γὰρ ἄλλο
„βέλτερον ἦν φράσσασθαι) ἀπηλεγέως ὑποέστην.
Ὣς ἄρ' ἔφη· πάντεσσι δ' ἀνήνυτος εἴσατ' ἄεθλος.

δὴν δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐς ἀλλήλους ὁρόωντο,
ἄτῃ ἀμηχανίῃ τε κατηφέες· ὀψὲ δὲ Πηλεὺς
θαρσαλέως μετὰ πᾶσιν ἀριστήεσσιν ἔειπεν·
"Ὥρη μητιάασθαι ὅ κ' ἔρξομεν. οὐ μὲν ἔολπα
„βουλῆς εἶναι ὄνειαρ, ὅσον τ' ἐπὶ κάρτεϊ χειρῶν.
„εἰ μέν νυν τύνη ζεῦξαι βόας Αἰήταο,
„ἥρως Αἰσονίδη, φρονέεις, μέμονάς τε πόνοιο,
„ἦ τ' ἂν ὑποσχεσίην πεφυλαγμένος ἐντύναιο·
„εἰ δ' οὔ τοι μάλα θυμὸς ἑῇ ἐπὶ πάγχυ πέποιθεν
„ἠνορέῃ, μήτ' αὐτὸς ἐπείγεο, μήτε τιν' ἄλλον
„τῶνδ' ἀνδρῶν πάπταινε παρήμενος. οὐ γὰρ ἔγωγε
„σχήσομ', ἐπεὶ θάνατός γε τὸ κύντατον ἔσσεται ἄλγος.
Ὣς ἔφατ' Αἰακίδης· Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ὀρίνθη·
σπερχόμενος δ' ἀνόρουσε θοῶς· ἐπὶ δὲ τρίτος Ἴδας
ὦρτο μέγα φρονέων, ἐπὶ δ' υἷες Τυνδαρέοιο·
σὺν δὲ καὶ Οἰνεΐδης ἐναρίθμιος αἰζηοῖσιν
ἀνδράσιν, οὐδέ περ ὅσσον ἐπανθιόωντας ἰούλους
ἀντέλλων· τοίῳ οἱ ἀείρετο κάρτεϊ θυμός.
οἱ δ' ἄλλοι εἴξαντες ἀκὴν ἔχον. αὐτίκα δ' Ἄργος
τοῖον ἔπος μετέειπεν ἐελδομένοισιν ἀέθλου.
"Ὦ φίλοι, ἤτοι μὲν τόδε λοίσθιον. ἀλλά τιν' οἴω
„μητρὸς ἐμῆς ἔσσεσθαι ἐναίσιμον ὔμμιν ἀρωγήν.
„τῷ καί περ μεμαῶτες, ἐρητύοισθ' ἐνὶ νηΐ
„τυτθὸν ἔθ', ὡς τὸ πάροιθεν, ἐπεὶ καὶ ἐπισχέμεν ἔμπης
„λώϊον, ἢ κακὸν οἶτον ἀφειδήσαντας ἑλέσθαι.
„κούρη τις μεγάροισιν ἐνιτρέφετ' Αἰήταο,
„τὴν Ἑκάτη περίαλλα θεὰ δάε τεχνήσασθαι
„φάρμαχ', ὅσ' ἤπειρός τε φύει καὶ νήχυτον ὕδωρ,
„τοῖσι καὶ ἀκαμάτοιο πυρὸς μειλίσσετ' ἀϋτμήν,
„καὶ ποταμοὺς ἵστησιν ἄφαρ κελαδεινὰ ῥέοντας,
„ἄστρα τε, καὶ Μήνης ἱερῆς ἐπέδησε κελεύθους.
„τῆς μὲν ἀπὸ μεγάροιο κατὰ στίβον ἐνθάδ' ἰόντες

„μνησάμεθ', εἴκε δύναιτο, κασιγνήτη γεγαυῖα,
„μήτηρ ἡμετέρη πεπιθεῖν ἐπαρῆξαι ἀέθλῳ.
„εἰ δὲ καὶ αὐτοῖσι τόδ' ἐφανδάνει, ἦ τ' ἂν ἱκοίμην
„ἤματι τῷδ' αὐτῷ πάλιν εἰς δόμον Αἰήταο
„πειρήσων· τάχα δ' ἂν σὺν δαίμονι πειρηθείην.
Ὡς φάτο· τοῖσι δὲ σῆμα θεοὶ δόσαν εὐμενέοντες.
τρηρὼν μὲν φεύγουσα βίην κίρκοιο πελειὰς
ὑψόθεν Αἰσονίδεω πεφοβημένη ἔμπεσε κόλποις·
κίρκος δ' ἀφλάστῳ περικάππεσεν. ὦκα δὲ Μόψος
τοῖον ἔπος μετὰ πᾶσι θεοπροπέων ἀγόρευεν.
“Υμμι, φίλοι, τόδε σῆμα θεῶν ἰότητι τέτυκται,
„οὐδέ πῃ ἄλλως ἐστὶν ὑποκρίνασθαι ἄρειον,
„παρθενικὴν δ' ἐπέεσσι μετελθέμεν ἀμφιέποντας
„μήτι παντοίῃ. δοκέω δέ μιν οὐκ ἀθερίξειν,
„εἰ ἐτεὸν Φινεύς γε θεῇ ἐνὶ Κύπριδι νόστον
„πέφραδεν ἔσσεσθαι. κείνης δ' ὅγε μείλιχος ὄρνις
„πότμον ὑπεξήλυξε· κέαρ δ' ἐμοὶ ὡς ἐνὶ θυμῷ
„τόνδε κατ' οἰωνὸν προτιόσσεταί, ὥς γε πέλοιτο.
„ἀλλά, φίλοι, Κυθέρειαν ἐπικλείοντες ἀμύνειν,
„ἤδη νῦν Ἄργοιο παραιφασίῃσι πίθεσθε.
Ἴσκεν· ἐπῄνησαν δὲ νέοι, Φινῆος ἐφετμὰς
μνησάμενοι· μοῦνος δ' Ἀφαρήϊος ἄνθορεν Ἴδας,
δείν' ἐπαλαστήσας μεγάλῃ ὀπί, φώνησέν τε.
“Ὢ πόποι, ἦ ῥα γυναιξὶν ὁμόστολοι ἐνθάδ' ἔβημεν,
„οἳ Κύπριν καλέουσιν ἐπίρροθον ἄμμι πέλεσθαι,
„οὐκ ἔτ' Ἐνυαλίοιο μέγα σθένος· ἐς δὲ πελείας
„καὶ κίρκους λεύσσοντες ἐρητύεσθε ἀέθλων.
„ἔρρετε, μηδ' ὔμμιν πολεμήϊα ἔργα μέλοιτο,
„παρθενικὰς δὲ λιτῇσιν ἀνάλκιδας ἠπεροπεύειν.
Ὡς ηὔδα μεμαώς· πολέες δ' ὁμάδησαν ἑταῖροι
ἦκα μάλ', οὐδ' ἄρα τις οἱ ἐναντίον ἔκφατο μῦθον.
χωόμενος δ' ὅγ' ἔπειτα καθέζετο· τοῖσι δ' Ἰήσων

αὐτίκ' ἐποτρύνων τὸν ἑὸν νόον ὧδ' ἀγόρευεν·
"Ἄργος μὲν παρὰ νηός, ἐπεὶ τόδε πᾶσιν ἕαδε,
„στελλέσθω· αὐτὰρ αὐτοὶ ἐπὶ χθονὸς ἐκ ποταμοῖο
„ἀμφαδὸν ἤδη πείσματ' ἀνάψομεν. ἦ γὰρ ἔοικε
„μηκέτι δὴν κρύπτεσθαι ὑποπτήσσοντας ἀϋτήν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ τὸν μὲν ἄφαρ προΐαλλε νέεσθαι
καρπαλίμως ἐξαῦτις ἀνὰ πτόλιν· οἱ δ' ἐπὶ νηὸς
εὐναίας ἐρύσαντες ἐφετμαῖς Αἰσονίδαο,
τυτθὸν ὑπὲξ ἕλεος χέρσῳ ἐπέκελσαν ἐρετμοῖς.
Αὐτίκα δ' Αἰήτης ἀγορὴν ποιήσατο Κόλχων
νόσφιν ἑοῖο δόμου, τόθι περ καὶ πρόσθε κάθιζον,
ἀτλήτους Μινύαισι δόλους καὶ κήδεα τεύχων.
στεῦτο δ', ἐπεί κε πρῶτα βόες διαδηλήσωνται
ἄνδρα τόν, ὅς ῥ' ὑπέδεκτο βαρὺν καμέεσθαι ἄεθλον,
δρυμὸν ἀναρρήξας λασίης καθύπερθε κολώνης
αὔτανδρον φλέξειν δόρυ νήϊον, ὄφρ' ἀλεγεινὴν
ὕβριν ἀποφλύξωσιν ὑπέρβια μηχανόωντες.
οὐδὲ γὰρ Αἰολίδην Φρίξον, μάλα περ χατέοντα,
δέχθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἐφέστιον, ὃς πέρι πάντων
ξείνων μειλιχίῃ τε θεουδείῃ τ' ἐκέκαστο,
εἰ μή οἱ Ζεὺς αὐτὸς ἀπ' οὐρανοῦ ἄγγελον ἧκεν
Ερμείην, ὣς κε προσκηδέος ἀντιάσειε.
μὴ καὶ ληϊστῆρας ἑὴν ἐς γαῖαν ἰόντας
ἔσσεσθαι δηναιὸν ἀπήμονας, οἷσι μέμηλεν
ὀθνείοις ἐπὶ χεῖρα ἑὴν κτεάτεσσιν ἀείρειν,
κρυπταδίους τε δόλους τεκταινέμεν, ἠδὲ βοτήρων
αὔλια δυσκελάδοισιν ἐπιδρομίῃσι δαΐξαι.
νόσφι δὲ οἷ αὐτῷ φάτ' ἐοικότα μείλια τίσειν
υἱῆας Φρίξοιο, κακορέκτῃσιν ὀπηδοὺς
ἀνδράσι νοστήσαντας ὁμιλαδόν, ὄφρα ἓ τιμῆς
καὶ σκήπτρων ἐλάσειαν ἀκηδέες· ὥς ποτε βάξιν
λευγαλέην οὗ πατρὸς ἐπέκλυεν Ηελίοιο,

χρῆναί μιν πυκινόν τε δόλον, βουλάς τε γενέθλης
σφωϊτέρης ἄτην τε πολύτροπον ἐξαλέασθαι·
τῷ καὶ ἐελδομένους πέμπειν ἐς Ἀχαιΐδα γαῖαν
πατρὸς ἐφημοσύνῃ, δολιχὴν ὁδόν. οὐδὲ θυγατρῶν
εἶναί οἱ τυτθόν γε δέος, μή που τινὰ μῆτιν
φράσσωνται στυγερήν, οὐδ' υἱέος Ἀψύρτοιο·
ἀλλ' ἐνὶ Χαλκιόπης γενεῇ τάδε λυγρὰ τετύχθαι.
καί ῥ' ὁ μὲν ἄσχετα ἔργα πιφαύσκετο δημοτέροισι,
χωόμενος· μέγα δέ σφιν ἀπείλεε νῆά τ' ἐρύσθαι,
ἠδ' αὐτούς, ἵνα μή τις ὑπ' ἐκ κακότητος ἀλύξῃ.
Τόφρα δὲ μητέρ' ἑὴν, μετιὼν δόμον Αἰήταο,
Ἄργος παντοίοισι παρηγορέεσκεν ἔπεσσι,
Μήδειαν λίσσεσθαι ἀμυνέμεν· ἡ δὲ καὶ αὐτὴ
πρόσθεν μητιάασκε· δέος δέ μιν ἴσχανε θυμόν,
μή πως ἠὲ παρ' αἶσαν ἐτώσια μειλίξαιτο
πατρὸς ἀτυζομένην ὀλοὸν χόλον, ἠὲ λιτῇσιν
ἑσπομένης ἀρίδηλα καὶ ἀμφαδὰ ἔργα πέλοιτο.
Κούρην δ' ἐξ ἀχέων ἀδινὸς κατελώφεεν ὕπνος
λέκτρῳ ἀνακλινθεῖσαν. ἄφαρ δέ μιν ἠπεροπῆες,
οἷά τ' ἀκηχεμένην, ὀλοοὶ ἐρέθεσκον ὄνειροι.
τὸν ξεῖνον δ' ἐδόκησεν ὑφεστάμεναι τὸν ἄεθλον,
οὔ τι μάλ' ὁρμαίνοντα δέρος κριοῖο κομίσσαι,
οὐδέ τι τοῖό γ' ἕκητι μετὰ πτόλιν Αἰήταο
ἐλθέμεν, ὄφρα δέ μιν σφέτερον δόμον εἰσαγάγοιτο
κουριδίην παράκοιτιν· ὀΐετο δ' ἀμφὶ βόεσσιν
αὐτὴ ἀεθλεύουσα μάλ' εὐμαρέως πονέεσθαι·
σφωϊτέρους δὲ τοκῆας ὑποσχεσίης ἀθερίζειν,
οὕνεκεν οὐ κούρῃ ζεῦξαι βόας, ἀλλά οἱ αὐτῷ
προὔθεσαν· ἐκ δ' ἄρα τοῦ νεῖκος πέλεν ἀμφήριστον
πατρί τε καὶ ξείνοις· αὐτῇ δ' ἐπέτρεπον ἄμφω
τὼς ἔμεν, ὥς κεν ἑῇσι μετὰ φρεσὶν ἰθύσειεν.
ἡ δ' ἄφνω τὸν ξεῖνον, ἀφειδήσασα τοκήων,

ἔλετο· τοὺς δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν, ἐκ
χωόμενοι· τὴν δ' ὕπνος ἅμα κλαγγῇ μεθ
παλλομένη δ' ἀνόρουσε φόβῳ, περί τ' ἀμφί
πάπτηνε θαλάμοιο· μόλις δ' ἐσαγείρατο
ὡς πάρος, ἐν στέρνοις, ἀδινὴν δ' ἀνενείκα
“Δειλὴ ἐγών, οἷόν με βαρεῖς ἐφόβησαν
„δείδια, μὴ μέγα δή τι φέρῃ κακὸν ἥδε
„ἡρώων. περί μοι ξείνῳ φρένες ἠερέθοντα
„μνάσθω ἑὸν κατὰ δῆμον Ἀ
„ἄμμι δὲ παρθενίη τε μέλοι καὶ δ τοκήων.
„ἔμπα γε μὴν θεμένη κύνεον κέαρ, οὐκ ἔτ' ἄνευθε
„αὐτοκασιγνήτης πειρήσομαι, εἴ κέ μ' ἀέθλῳ
„χραισμεῖν ἀντιάσῃσιν, ἐπὶ σφετέροις ἀχέουσα
„παισί· τό κέν μοι λυγρὸν ἐνὶ κραδίῃ σβέσοι ἄλγος.
Ἦ ῥα, καὶ ὀρθωθεῖσα θύρας ὤϊξε δόμοιο,
νήλιπος, οἰέανος· καὶ δὴ λελίητο νέεσθαι
αὐτοκασιγνήτηνδε, καὶ ἕρκεος οὐδὸν ἄμειψε.
δὴν δὲ κατ' αὐτόθι μίμνεν ἐπὶ προδόμῳ θαλάμοιο,
αἰδοῖ ἐεργομένη· μετὰ δ' ἐτράπετ' αὖτις, ὀπίσσω
στρεφθεῖσ'· ἐκ δὲ πάλιν κίεν ἔνδοθεν, ἄψ τ' ἀλέεινεν
εἴσω· τηΰσιοι δὲ πόδες φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα·
ἤτοι ὅτ' ἰθύσειεν, ἔρυκέ μιν ἔνδοθεν αἰδώς·
αἰδοῖ δ' εἰργομένην θρασὺς ἵμερος ὀτρύνεσκε.
τρὶς μὲν ἐπειρήθη, τρὶς δ' ἔσχετο, τέτρατον αὖτις
λέκτροισι πρηνὴς ἐνικάππεσεν εἱλιχθεῖσα.
ὡς δ' ὅτε τις νύμφη θαλερὸν πόσιν ἐν θαλάμοισι
μύρεται, ᾧ μιν ὄπασσαν ἀδελφεοὶ ἠδὲ τοκῆες,
οὐδέ τί πω πάσαις ἐπιμίσγεται ἀμφιπόλοισιν
αἰδοῖ ἐπιφροσύνῃ τε· μυχῷ δ' ἀχέουσα θαάσσει·
τὸν δέ τις ὤλεσε μοῖρα, πάρος ταρπήμεναι ἄμφω
δήνεσιν ἀλλήλων· ἡ δ' ἔνδοθι, δαιομένη περ,
σῖγα μάλα κλαίει, χῆρον λέχος εἰσορόωσα,

μή μιν κερτομέουσαι ἐπιστοβέωσι γυναῖκες·
τῇ ἰκέλη Μήδεια κινύρετο. τὴν δέ τις ἄφνω
μυρομένην μεσσηγὺς ἐπιπρομολοῦσ' ἐνόησε
δμωάων, ἥ οἱ ἑπέτις πέλε κουρίζουσα·
Χαλκιόπῃ δ' ἤγγειλε παρασχεδόν· ἡ δ' ἐνὶ παισὶν
ἧστ' ἐπιμητιόωσα κασιγνήτην ἀρέσασθαι.
ἀλλ' οὐδ' ὧς ἀπίθησεν, ὅτ' ἔκλυεν ἀμφιπόλοιο
μῦθον ἀνώϊστον· διὰ δ' ἔσσυτο θαμβήσασα
ἐκ θαλάμου θάλαμόνδε διαμπερὲς, ᾧ ἔνι κούρη
κέκλιτ' ἀκηχεμένη, δρύψε δ' ἑκάτερθε παρειάς·
ὡς δ' ἴδε δάκρυσιν ὄσσε πεφυρμένα, φώνησέν μιν.
"Ὤι μοι ἐγὼ, Μήδεια, τί δὴ τάδε δάκρυα λείβεις;
„τίπτ' ἔπαθες; τί τοι αἰνὸν ὑπὸ φρένας ἵκετο πένθος;
„ἤ νύ σε θευμορίη περιδέδρομεν ἅψεα νοῦσος,
„ἠέ τιν' οὐλομένην ἐδάης ἐκ πατρὸς ἐνιπὴν
„ἀμφί τ' ἐμοὶ καὶ παισίν; ὄφελλέ με, μήτε τοκήων
„δώμαθ', ὅγ' εἰσοράαν, μηδὲ πτόλιν, ἀλλ' ἐπὶ γαίης
„πείρασι ναιετάειν, ἵνα μηδέ περ οὔνομα Κόλχων.
Ὣς φάτο· τῆς δ' ἐρύθηνε παρήϊα· δὴν δέ μιν αἰδὼς
παρθενίη κατέρυκεν ἀμείψασθαι μεμαυῖαν.
μῦθος δ' ἄλλοτε μέν οἱ ἐπ' ἀκροτάτης ἀνέτελλε
γλώσσης, ἄλλοτ' ἔνερθε κατὰ στῆθος πεπότητο.
πολλάκι δ' ἱμερόεν μὲν ἀνὰ στόμα θῦεν ἐνισπεῖν·
φθογγὴ δ' οὐ προὔβαινε παροιτέρω· ὀψὲ δ' ἔειπε
τοῖα δόλῳ· θρασέες γὰρ ἐπικλονέεσκον Ἔρωτες.
"Χαλκιόπη, περί μοι παίδων σέο θυμὸς ἄηται,
„μή σφε πατὴρ ξείνοισι σὺν ἀνδράσιν αὐτίχ' ὀλέσσῃ.
„τοῖα κατακνώσσουσα μινυνθαδίῳ νέον ὕπνῳ
„λεῦσσον ὀνείρατα λυγρὰ, τά τις θεὸς ἀκράαντα
„θείη, μηδ' ἀλεγεινὸν ἐφ' υἱάσι κῆδος ἕλοιο.
Φῆ ῥα, κασιγνήτης πειρωμένη, εἴ κέ μιν αὐτὴ
ἀντιάσειε πάροιθεν ἑοῖς τεκέεσσιν ἀμύνειν.

τὴν δ' αἰνῶς ἄτλητος ἐπέκλυσε θυμὸν ἀνίη,
δείματι, τοῖ' ἐσάκουσεν· ἀμείβετο δ' ὧδ' ἐπέεσσι·
"Καὶ δ' αὐτὴ τάδε πάντα μετήλυθον ὁρμαίνουσα,
„εἴ τινα συμφράσσαιο καὶ ἀρτύνειας ἀρωγήν.
„ἀλλ' ὄμοσον Γαῖάν τε καὶ Οὐρανόν, ὅττι τοι εἴπω
„σχήσειν ἐν θυμῷ, σύν τε δρήστειρα πέλεσθαι.
„λίσσομ' ὑπὲρ μακάρων, σέο τ' αὐτῆς, ἠδὲ τοκήων,
„μή σφε κακῇ ὑπὸ κηρὶ διαρραισθέντας ἰδέσθαι
„λευγαλέως· ἢ σοί γε φίλοις σὺν παισὶ θανοῦσα
„εἴην ἐξ Ἀΐδεω στυγερὴ μετόπισθεν Ἐρινύς.
Ὣς ἄρ' ἔφη, τὸ δὲ πολλὸν ὑπεξέχυτ' αὐτίκα δάκρυ·
νειόθι δ' ἀμφοτέρῃσι περίσχετο γούνατα χερσί,
σὺν δὲ κάρη κόλποις περικάββαλεν. ἔνθ' ἐλεεινὸν
ἄμφω ἐπ' ἀλλήλῃσι θέσαν γόον· ὦρτο δ' ἰωὴ
λεπταλέη διὰ δώματ' ὀδυρομένων ἀχέεσσι.
τὴν δὲ πάρος Μήδεια προσέννεπεν ἀσχαλόωσα·
"Δαιμονίη, τί νύ τοι ῥέξω ἄκος, οἷ' ἀγορεύεις,
„ἀράς τε στυγερὰς καὶ Ἐρινύας; αἲ γὰρ ὄφελλεν
„ἔμπεδον εἶναι ἐπ' ἄμμι τεοὺς υἷας ἔρυσθαι.
„ἴστω, Κόλχων ὅρκος ὑπέρβιος, ὅντιν' ὀμόσσαι
„αὐτὴ ἐποτρύνεις, μέγας Οὐρανός, ἥ θ' ὑπένερθε
„Γαῖα, θεῶν μήτηρ, ὅσσον σθένος ἐστὶν ἐμεῖο,
„μή σ' ἐπιδευήσεσθαι, ἀνυστά περ ἀντιόωσαν.
Φῆ ἄρα· Χαλκιόπη δ' ἠμείβετο τοῖσδ' ἐπέεσσιν·
"Οὐκ ἂν δὴ ξείνῳ τλαίης, χατέοντι καὶ αὐτῷ,
„ἢ δόλον, ἤ τινα μῆτιν ἐπιφράσσασθαι ἀέθλου,
„παίδων εἵνεκ' ἐμεῖο; καὶ ἐκ κείνου ὅδ' ἱκάνει
„Ἄργος, ἐποτρύνων με τεῆς πειρῆσαι ἀρωγῆς·
„μεσσηγὺς μὲν τόνγε δόμων λίπον ἐνθάδ' ἰοῦσα.
Ὣς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθεν ἀνέπτατο χάρματι θυμός,
φοινίχθη δ' ἄμυδις καλὸν χρόα, καδδέ μιν ἀχλὺς
εἶλεν ἰαινομένην, τοῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἔειπε·

“Χαλκιόπη, ὡς ὔμμι φίλον τερπνόν τε τέτυκται,
„ὣς ἔρξω. μὴ γάρ μοι ἐν ὀφθαλμοῖσι φαείνοι
„ἠὼς, μηδ' ἐμὲ δηρὸν ἔτι ζώουσαν ἴδοιο,
„εἴ τί γε σῆς ψυχῆς προφερέστερον, ἠέ τι παίδων
„σῶν θείην, οἳ δή μοι ἀδελφειοὶ γεγάασι,
„κηδεμόνες τε φίλοι, καὶ ὁμήλικες. ὡς δὲ καὶ αὐτὴ
„φημὶ κασιγνήτη τε σέθεν κούρη τε πέλεσθαι,
„Ἶσον ἐπεὶ κείνοις με τεῷ ἐπαείραο μαζῷ
„νηπυτίην, ὡς αἰὲν ἐγώ ποτε μητρὸς ἄκουον.
„ἀλλ' ἴθι, κεῦθε δ' ἐμὴν σιγῇ χάριν, ὄφρα τοκῆας
„λήσομαι ἐντύνουσα ὑπόσχεσιν· ἦρι δὲ νηὸν
„εἴσομαι εἰς Ἑκάτης, θελκτήρια φάρμακα ταύρων
„οἰσομένη ξείνῳ, ὑπὲρ οὗ τόδε νεῖκος ὄρωρεν.
Ὣς ἥ γ' ἐκ θαλάμοιο πάλιν κίε, παισί τ' ἀρωγὴν
αὐτοκασιγνήτης διεπέφραδε. τὴν δὲ μὲν αὖτις
αἰδώς τε στυγερόν τε δέος λάβε μουνωθεῖσαν,
τοῖα παρὲξ οὗ πατρὸς ἐπ' ἀνέρι μητιάασθαι.
Νὺξ μὲν ἔπειτ' ἐπὶ γαῖαν ἄγε κνέφας· οἱ δ' ἐνὶ πόντῳ
ναῦται εἰς Ἑλίκην τε καὶ ἀστέρας Ὠρίωνος
ἔδρακον ἐκ νηῶν· ὕπνοιο δὲ καί τις ὁδίτης
ἤδη, καὶ πυλαωρὸς, ἐέλδετο· καί τινα παίδων
μητέρα τεθνεώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν·
οὐδὲ κυνῶν ὑλακὴ ἔτ' ἀνὰ πτόλιν, οὐ θρόος ἦεν
ἠχήεις· σιγὴ δὲ μελαινομένην ἔχεν ὄρφνην.
ἀλλὰ μάλ' οὐ Μήδειαν ἐπὶ γλυκερὸς λάβεν ὕπνος.
πολλὰ γὰρ Αἰσονίδαο πόθῳ μελεδήματ' ἔγειρε
δειδυῖαν ταύρων κρατερὸν μένος, οἷσιν ἔμελλε
φθίσθαι ἀεικελίῃ μοίρῃ κατὰ νειὸν Ἄρηος.
πυκνὰ δέ οἱ κραδίη στηθέων ἔντοσθεν ἔθυεν,
ἠελίου ὥς τίς τε δόμοις ἐνιπάλλεται αἴγλη
ὕδατος ἐξανιοῦσα, τὸ δὴ νέον ἠὲ λέβητι,
ἠέ που ἐν γαυλῷ κέχυται· ἡ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα

ὠκείῃ στροφάλιγγι τινάσσεται ἀΐσσουσα·
ὣς δὲ καὶ ἐν στήθεσσι κέαρ ἐλελίζετο κούρης.
δάκρυ δ' ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐλέῳ ῥέεν· ἔνδοθι δ' αἰεὶ
τεῖρ' ὀδύνη σμύχουσα διὰ χροός, ἀμφί τ' ἀραιὰς
ἶνας, καὶ κεφαλῆς ὑπὸ νείατον ἰνίον ἄχρις,
ἔνθ' ἀλεγεινότατον δύνει ἄχος, ὁππότ' ἀνίας
ἀκάματοι πραπίδεσσιν ἐνισκίμψωσιν Ἔρωτες.
φῆ δέ οἱ ἄλλοτε μὲν θελκτήρια φάρμακα ταύρων
δωσέμεν, ἄλλοτε δ' οὔτι· καταφθίσθαι δὲ καὶ αὐτή·
αὐτίκα δ' οὔτ' αὐτὴ θανέειν, οὐ φάρμακα δώσειν,
ἀλλ' αὔτως εὔκηλος ἑὴν ὀτλησέμεν ἄτην.
ἑζομένη δ' ἤπειτα δοάσσατο, φώνησέν τε.
„Δειλὴ ἐγὼ νῦν, ἔνθα κακῶν, ἢ ἔνθα γένωμαι,
„πάντῃ μοι φρένες εἰσὶν ἀμήχανοι· οὐδέ τις ἀλκὴ
„πήματος· ἀλλ' αὔτως φλέγει ἔμπεδον. ὡς ὄφελόν γε
„Ἀρτέμιδος κραιπνοῖσι πάρος βελέεσσι δαμῆναι,
„πρὶν τόν γ' εἰσιδέειν, πρὶν Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκέσθαι
„Χαλκιόπης υἷας. τοὺς μὲν θεός, ἤ τις Ἐρινὺς
„ἄμμε πολυκλαύτους δεῦρ' ἤγαγε κεῖθεν ἀνίας.
„φθίσθω ἀεθλεύων, εἴ οἱ κατὰ νειὸν ὀλέσθαι
„μοῖρα πέλει. πῶς γάρ κεν ἐμοὺς λελάθοιμι τοκῆας
„φάρμακα μησαμένη; ποῖον δ' ἐπὶ μῦθον ἐνίψω;
„τίς δὲ δόλος, τίς μῆτις ἐπίκλοπος ἔσσετ' ἀρωγῆς;
„ἦ μιν ἄνευθ' ἑτάρων προσπτύξομαι οἶον ἰδοῦσα;
„δύσμορος· οὐ μὲν ἔολπα καταφθιμένοιό περ ἔμπης
„λωφήσειν ἀχέων· τότε δ' ἂν κακὸν ἄμμι πέλοιτο,
„κεῖνος ὅτε ζωῆς ἀπαμείρεται. ἐρρέτω αἰδώς,
„ἐρρέτω ἀγλαΐη· ὁ δ' ἐμῇ ἰότητι σαωθεὶς
„ἀσκηθής, ἵνα οἱ θυμῷ φίλον, ἔνθα νέοιτο.
„αὐτὰρ ἐγὼν αὐτῆμαρ, ὅτ' ἐξανύσειεν ἄεθλον,
„τεθναίην, ἢ λαιμὸν ἀναρτήσασα μελάθρου,
„ἢ καὶ πασσαμένη ῥαιστήρια φάρμακα θυμοῦ.

„ἀλλὰ καὶ ὣς φθιμένῃ μοι ἐπιλλίζουσιν ὀπίσσω
„κερτομίας· τηλοῦ δὲ πόλις περὶ πᾶσα βοήσει
„πότμον ἐμόν· καί κέν με διὰ στόματος φορέουσαι
„Κολχίδες ἄλλυδις ἄλλαι ἀεικέα μωμήσονται·
„ἥτις κηδομένη τόσον ἀνέρος ἀλλοδαποῖο
„κάτθανεν, ἥτις δῶμα καὶ οὓς ᾔσχυνε τοκῆας,
„μαργοσύνῃ εἴξασα. τί δ' οὐκ ἐμὸν ἔσσεται αἶσχος;
„ὤ μοι ἐμῆς ἄτης. ἦτ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη
„τῇδ' αὐτῇ ἐν νυκτὶ λιπεῖν βίον ἐν θαλάμοισι
„πότμῳ ἀνωΐστῳ, κάκ' ἐλέγχεα πάντα φυγοῦσαν,
„πρὶν τάδε λωβήεντα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τελέσσαι.
Ἦ, καὶ φωριαμὸν μετεκίαθεν, ᾗ ἔνι πολλὰ
φάρμακά οἱ, τὰ μὲν ἐσθλὰ, τὰ δὲ ῥαιστήρι', ἔκειτο.
ἐνθεμένη δ' ἐπὶ γούνατ' ὀδύρετο. δεῦε δὲ κόλπους
ἄλληκτον δακρύοισι, τὰ δ' ἔρρεεν ἀσταγὲς αὔτως,
αἴν' ὀλοφυρομένης τὸν ἑὸν μόρον. ἵετο δ' ἥγε
φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, ὄφρα πάσαιτο.
ἤδη καὶ δεσμοὺς ἀνελύετο φωριαμοῖο,
ἐξελέειν μεμαυῖα δυσάμμορος. ἀλλά οἱ ἄφνω
δεῖμ' ὀλοὸν στυγεροῖο κατὰ φρένας ἦλθ' Ἀΐδαο.
ἔσχετο δ' ἀμφασίῃ δηρὸν χρόνον, ἀμφὶ δὲ πᾶσαι
θυμηδεῖς βιότοιο μεληδόνες ἰνδάλλοντο.
μνήσατο μὲν τερπνῶν, ὅσ' ἐνὶ ζωοῖσι πέλονται,
μνήσαθ' ὁμηλικίης περιγηθέος, οἷά τε κούρη·
καί τέ οἱ ἠέλιος γλυκίων γένετ' εἰσοράασθαι,
ἢ πάρος, εἰ ἐτεόν γε νόῳ ἐπεμαίεθ' ἕκαστα.
καὶ τὴν μέν ῥα πάλιν σφετέρων ἀποκάτθετο γούνων
Ἥρης ἐννεσίῃσι μετάτροπος, οὐδ' ἔτι βουλὰς
ἄλλῃ δοιάζεσκεν· ἐέλδετο δ' αἶψα φανῆναι
ἠῶ τελλομένην, ἵνα οἱ θελκτήρια δοίη
φάρμακα συνθεσίῃσι, καὶ ἀντιάσειεν ἐς ὠπήν.
πυκνὰ δ' ἀνὰ κληῗδας ἑῶν λύεσκε θυράων,

αἴγλην σκεπτομένη· τῇ δ' ἀσπάσιον βάλε φέγγος
Ηριγενὴς, κίνυντο δ' ἀνὰ πτολίεθρον ἕκαστοι.
Ενθα κασιγνήτους μὲν ἔτ' αὐτόθι μεῖναι ἀνώγει
Αργος, ἵνα φράζοιντο νόον καὶ μήδεα κούρης·
αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ νῆα κίε προπάροιθε λιασθείς.
Η δ' ἐπεὶ οὖν ταπρῶτα φαεινομένην ἴδεν ἠῶ
παρθενικὴ, ξανθὰς μὲν ἀνήψατο χερσὶν ἐθείρας,
αἵ οἱ ἀτημελίῃ καταειμέναι ἠερέθοντο,
αὐσταλέας δ' ἔψησε παρηΐδας· αὐτὰρ ἀλοιφῇ
νεκταρέῃ φαιδρύνετ' ἐπὶ χρόα· δῦνε δὲ πέπλον
καλὸν, ἐϋγνάμπτοισιν ἀρηράμενον περόνῃσιν·
ἀμβροσίῳ δ' ἐφύπερθε καρήατι βάλλε καλύπτρην
ἀργυφέην. αὐτοῦ δὲ δόμοις ἔνι δινεύουσα
στεῖβε πέδον, λήθῃ ἀχέων τά οἱ ἐν ποσὶν ἦε
θεσπέσι', ἄλλα τ' ἔμελλεν ἀεξήσεσθαι ὀπίσσω.
κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν, αἵ οἱ δυοκαίδεκα πᾶσαι
ἐν προδόμῳ θαλάμοιο θυώδεος ηὐλίζοντο,
ἥλικες, οὔπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνουσαι,
ἐσσυμένως οὐρῆας ὑποζεύξασθαι ἀπήνῃ,
οἵ κέ μιν εἰς Εκάτης περικαλλέα νηὸν ἄγοιεν.
ἔνθ' αὖτ' ἀμφίπολοι μὲν ἐφοπλίζεσκον ἀπήνην·
ἡ δὲ τέως γλαφυρῆς ἐξείλετο φωριαμοῖο
φάρμακον, ὅ ῥά τε φασὶ Προμήθειον καλέεσθαι.
τῷ εἴ κ' ἐννυχίοις τις ἀρεσσάμενος θυέεσσι
Δαίραν μουνογένειαν, ἑὸν δέμας ἰκμαίνοιτο,
ἦτ' ἂν ὅγ' οὔτε ῥηκτὸς ἔοι χαλκοῖο τυπῇσιν,
οὔτε κεν αἰθομένῳ πυρὶ εἰκάθοι· ἀλλὰ καὶ ἀλκῇ
λωΐτερος κεῖν' ἦμαρ ὁμῶς κάρτει τε πέλοιτο.
πρωτοφυὲς τό γ' ἀνέσχε, καταστάξαντος ἔραζε
αἰετοῦ ὠμηστέω κνημοῖς ἐνὶ Καυκασίοισιν
αἱματόεντ' ἰχῶρα Προμηθῆος μογεροῖο.
τοῦ δ' ἤτοι ἄνθος μὲν ὅσον πήχυιον ὕπερθε,

χροιῇ Κωρυκίῳ ἴκελον κρόκῳ, ἐξεφαάνθη,
καυλοῖσι διδύμοισιν ἐπήορον· ἡ δ' ἐνὶ γαίῃ
σαρκὶ νεοτμήτῳ ἐναλιγκίη ἔπλετο ῥίζα.
τῆς, οἵην τ' ἐν ὄρεσσι κελαινὴν ἰκμάδα φηγοῦ,
Κασπίῃ ἐνὶ κόχλῳ ἀμήσατο φαρμάσσεσθαι,
ἑπτὰ μὲν ἀενάοισι λοεσσαμένη ὑδάτεσσιν,
ἑπτάκι δὲ Βριμὼ κουροτρόφον ἀγκαλέσασα,
Βριμὼ νυκτιπόλον, χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν,
λυγαίῃ ἐνὶ νυκτὶ, σὺν ὀρφναίοισι φάρεσσι.
μυκηθμῷ δ' ὑπένερθεν ἐρεμνὴ σείετο γαῖα,
ῥίζης τεμνομένης Τιτηνίδος· ἔστενε δ' αὐτὸς
Ἰαπετοῖο πάϊς ὀδύνῃ πέρι θυμὸν ἀλύων.
τό ῥ' ἥγ' ἐξανελοῦσα θυώδεϊ κάτθετο μίτρῃ,
ἥ τε οἱ ἀμβροσίοισι περὶ στήθεσσιν ἔερτο.
ἐκ δὲ θύραζε κιοῦσα θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης·
σὺν δέ οἱ ἀμφίπολοι δοιαὶ ἑκάτερθεν ἔβησαν.
αὐτὴ δ' ἡνί' ἔδεκτο, καὶ εὐποίητον ἱμάσθλην
δεξιτερῇ, ἔλαεν δὲ δι' ἄστεος· αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
ἀμφίπολοι, πείρινθος ἐφαπτόμεναι μετόπισθε,
τρώχων εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτόν· ἂν δὲ χιτῶνας
λεπταλέους λευκῆς ἐπιγουνίδος ἄχρις ἄειρον.
οἵη δὲ λιαροῖσιν ἐφ' ὕδασι Παρθενίοιο,
ἠὲ καὶ Ἀμνισοῖο λοεσσαμένη ποταμοῖο,
χρυσείοις Λητωῒς ἐφ' ἅρμασιν ἑστηυῖα,
ὠκείαις κεμάδεσσι διεξελάσῃσι κολώνας,
τηλόθεν ἀντιόωσα πολυκνίσσου ἑκατόμβης·
τῇ δ' ἅμα Νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες, αἱ μὲν ἐπ' αὐτῆς
ἀγρόμεναι πηγῆς Ἀμνισίδος, αἱ δὲ δὴ ἄλλαι
ἄλσεα καὶ σκοπιὰς πολυπίδακας· ἀμφὶ δὲ θῆρες
κνυζηθμῷ σαίνουσιν ὑποτρομέοντες ἰοῦσαν·
ὣς αἵ γ' ἐσσεύοντο δι' ἄστεος· ἀμφὶ δὲ λαοὶ
εἶκον, ἀλευόμενοι βασιληΐδος ὄμματα κούρης.

αὐτὰρ ἐπεὶ πτόλιος μὲν ἐϋδμήτους λίπ' ἀγυιάς,
νηὸν δ' εἰσαφίκανε διὲκ πεδίων ἐλάουσα,
δὴ τότ' ἐϋτροχάλοιο κατ' αὐτόθι βήσατ' ἀπήνης
ἱεμένη, καὶ τοῖα μετὰ δμωῇσιν ἔειπεν.
"Ὦ φίλαι, ἦ μέγα δή τι παρήλιτον, οὐδ' ἐνόησα
„μὴ ἴμεν ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνδράσιν, οἵτ' ἐπὶ γαῖαν
„ἡμετέρην στρωφῶσιν. ἀμηχανίῃ βεβόληται
„πᾶσα πόλις· τὸ καὶ οὔ τις ἀνήλυθε δεῦρο γυναικῶν
„τάων, αἳ τοπάροιθεν ἐπημάτιαι ἀγέροντο.
„ἀλλ' ἐπεὶ οὖν ἱκόμεσθα, καὶ οὔ νύ τις ἄλλος ἔπεισιν,
„εἰ δ' ἄγε, μολπῇ θυμὸν ἀφειδείως κορέσωμεν
„μειλιχίῃ, τάδε καλὰ τερείνης ἄνθεα ποίης
„λεξάμεναι· τότ' ἔπειτ' αὐτὴν ἀπονισσόμεθ' ὥρην.
„καὶ δέ κε σὺν πολέεσσιν ὀνείασιν οἴκαδ' ἵκοισθε
„ἤματι τῷ, εἴ μοι συναρέσσετε τήνδε μενοινήν.
„Ἄργος γάρ μ' ἐπέεσσι παρατρέπει, ὡς δὲ καὶ αὐτὴ
„Χαλκιόπη· τὰ δὲ σῖγα νόῳ ἔχετ' εἰσαΐουσαι
„ἐξ ἐμέθεν, μὴ πατρὸς ἐς οὔατα μῦθος ἵκηται.
„τὸν ξεῖνόν με κέλονται, ὅτις περὶ βουσὶν ὑπέστη,
„δῶρ' ἀποδεξαμένην, ὀλοῶν ῥύσασθαι ἀέθλων.
„αὐτὰρ ἐγὼ τὸν μῦθον ἐπήνεον, ἠδὲ καὶ αὐτὸν
„κέκλομαι εἰς ὠπὴν, ἑτάρων ἄπο μοῦνον, ἱκέσθαι,
„ὄφρα τὰ μὲν δασόμεσθα μετὰ σφίσιν, εἴ κεν ὀπάσσοι
„δῶρα φέρων, τῷ δ' αὖτε κακώτερον ἄλλο πόρωμεν
„φάρμακον. ἀλλ' ἀπονόσφι πέλεσθ' ἐμοὶ, εὖτ' ἂν ἵκηται.
Ὣς ηὔδα· πάσῃσι δ' ἐπίκλοπος ἥνδανε μῆτις.
αὐτίκα δ' Αἰσονίδην ἑτάρων ἄπο μοῦνον ἐρύσσας
Ἄργος, ὅτ' ἤδη τήνδε κασιγνήτων ἐσάκουσεν
ἠερίην Ἑκάτης ἱερὸν μετὰ νηὸν ἰοῦσαν,
ἦγε διὲκ πεδίου· ἅμα δὲ σφίσιν εἵπετο Μόψος
Ἀμπυκίδης, ἐσθλὸς μὲν ἐπιπροφανέντας ἐνίσπειν
οἰωνοὺς, ἐσθλὸς δὲ συνειφράσσασθαι ἰοῦσιν.

Ενθ' οὔπω τις τοῖος ἐπὶ προτέρων γένετ' ἀνδρῶν,
οὔθ' ὅσοι ἐξ αὐτοῖο Διὸς γένος, οὔθ' ὅσοι ἄλλων
ἀθανάτων ἥρωες ἀφ' αἵματος ἐβλάστησαν,
οἷον Ιήσονα θῆκε Διὸς δάμαρ ἤματι κείνῳ,
ἠμὲν ἐσάντα ἰδεῖν, ἠδὲ προτιμυθήσασθαι.
τὸν καὶ παπταίνοντες ἐθάμβεον αὐτοὶ ἑταῖροι
λαμπόμενον χαρίτεσσιν· ἐγήθησεν δὲ κελεύθῳ
Αμπυκίδης, ἤδη που ὀϊσσάμενος τὰ ἕκαστα.
Εστι δέ τις πεδίοιο κατὰ στίβον ἐγγύθι νηοῦ
αἴγειρος φύλλοισιν ἀπειρεσίοις κομόωσα,
τῇ θαμὰ δὴ λακέρυζαι ἐπηυλίζοντο κορῶναι.
τάων τις μεσσηγὺς ἀνὰ πτερὰ κινήσασα
ὑψοῦ ἐπ' ἀκρεμόνων Ηρης ἠνίπαπε βουλάς.
“ Ακλειὴς ὅδε μάντις, ὃς οὐδ' ὅσα παῖδες ἴσασιν
„οἶδε νόῳ φράσσασθαι, ὅθ' οὕνεκεν οὔτε τι λαρὸν
„οὔτ' ἐρατὸν κούρη κεν ἔπος προτιμυθήσαιτο
„ἠϊθέῳ, εὖτ' ἄν σφιν ἐπήλυδες ἄλλοι ἕπωνται.
„ἔρροις, ὦ κακόμαντι, κακοφραδές· οὐδέ σε Κύπρις,
„οὔτ' ἀγανοὶ φιλέοντες ἐπιπνείουσιν Ερωτες.
Ισκεν ἀτεμβομένη· μείδησε δὲ Μόψος ἀκούσας
ὀμφὴν οἰωνοῖο θεήλατον, ὧδέ τ' ἔειπε·
“ Τύνη μὲν νηόνδε θεᾶς ἴθι, τῷ ἔνι κούρην
„δήεις, Αἰσονίδη· μάλα δ' ἠπίῃ ἀντιβολήσεις,
„Κύπριδος ἐννεσίῃς, ἥ τοι συνέριθος ἀέθλων
„ἔσσεται, ὡς δὴ καὶ πρὶν Αγηνορίδης φάτο Φινεύς.
„νῶϊ δ', ἐγὼν Αργος τε, δεδεγμένοι εὖτ' ἂν ἵκηαι,
„τῷδ' αὐτῷ ἐνὶ χώρῳ ἀπεσσόμεθ'· οἰόθι δ' αὐτὸς
„λίσσεό μιν πυκινοῖσι παρατροπέων ἐπέεσσιν.
Η ῥα περιφραδέως, ἐπὶ δὲ σχεδὸν ᾔνεον ἄμφω.
οὐδ' ἄρα Μηδείης θυμὸς τράπετ' ἄλλα νοῆσαι,
μελπομένης περ ὅμως· πᾶσαι δέ οἱ, ἥν τιν' ἀθύροι
μολπὴν, οὐκ ἐπὶ δηρὸν ἐφήνδανον ἑψιάασθαι.

ἀλλὰ μεταλλήγεσκεν ἀμήχανος, οὐδέ ποτ' ὄσσε
ἀμφιπόλων μεθ' ὅμιλον ἔχ' ἀτρέμας· ἐς δὲ κελεύθους
τηλόσε παπταίνεσκε, παρακλίνουσα παρειάς.
ἦ θαμὰ δὴ στηθέων ἐάγη κέαρ, ὁππότε δοῦπον
ἢ ποδὸς ἢ ἀνέμοιο παραθρέξαντα δοάσσαι.
αὐτὰρ ὅγ' οὐ μετὰ δηρὸν ἐελδομένῃ ἐφαάνθη,
ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος Ὠκεανοῖο,
ὃς δή τοι καλὸς μὲν, ἀρίζηλός τ' ἐσιδέσθαι
ἀντέλλει, μήλοισι δ' ἐν ἄσπετον ἧκεν ὀϊζύν·
ὣς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοράασθαι
Αἰσονίδης, κάματον δὲ δυσίμερον ὦρσε φαανθείς.
ἐκ δ' ἄρα οἱ κραδίη στηθέων πέσεν, ὄμματα δ' αὔτως
ἤχλυσαν· θερμὸν δὲ παρηΐδας εἷλεν ἔρευθος.
γούνατα δ' οὔτ' ὀπίσω, οὔτε προπάροιθεν ἀεῖραι
ἔσθενεν, ἀλλ' ὑπένερθε πάγη πόδας. αἱ δ' ἄρα τείως
ἀμφίπολοι μάλα πᾶσαι ἀπὸ σφείων ἐλίασθεν.
τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφέστασαν ἀλλήλοισιν,
ἢ δρυσὶν, ἢ μακρῇσιν ἐειδόμενοι ἐλάτῃσιν,
αἵ τε παράσσον ἕκηλοι ἐν οὔρεσιν ἐρρίζωνται,
νηνεμίῃ· μετὰ δ' αὖτις ὑπὸ ῥιπῆς ἀνέμοιο
κινύμεναι ὁμάδησαν ἀπείριτον· ὣς ἄρα τώ γε
μέλλον ἅλις φθέγξασθαι ὑπὸ πνοιῇσιν Ἔρωτος.
γνῶ δέ μιν Αἰσονίδης ἄτῃ ἐνιπεπτηυῖαν
θευμορίῃ, καὶ τοῖον ὑποσαίνων φάτο μῦθον.
„Τίπτ' ἐμὲ, παρθενικὴ, τόσον ἅζεαι, οἶον ἐόντα;
„οὔ τι ἐγὼν, οἷοί τε δυσαυχέες ἄλλοι ἔασιν
„ἀνέρες, οὐδ', ὅτε περ πάτρῃ ἐνιναιετάασκον,
„ἦα πάρος. τῷ μή με λίην ὑπεραίδεο, κούρη,
„ἤ τι παρεξερέεσθαι, ὅ τοι φίλον, ἠέ τι φάσθαι.
„ἀλλ' ἐπεὶ ἀλλήλοισιν ἱκάνομεν εὐμενέοντες
„χώρῳ ἐν ἠγαθέῳ, ἵνα τ' οὐ θέμις ἔστ' ἀλιτέσθαι,
„ἀμφαδίην ἀγόρευε καὶ εἴρεο· μηδ' ἐμὲ τερπνοῖς

„φηλώσῃς ἐπέεσσιν, ἐπεὶ τοπρῶτον ὑπέστης
„αὐτοκασιγνήτῃ μενοεικέα φάρμακα δώσειν.
„πρός σ' αὐτῆς Ἑκάτης μειλίσσομαι, ἠδὲ τοκήων,
„καὶ Διὸς, ὃς ξείνοις ἱκέτῃσί τε χεῖρ' ὑπερίσχει·
„ἀμφότερον δ', ἱκέτης ξεῖνός τέ τοι ἐνθάδ' ἱκάνω,
„χρειοῖ ἀναγκαίῃ γουνούμενος. οὐ γὰρ ἄνευθεν
„ὑμείων στονόεντος ὑπέρτερος ἔσσομ' ἀέθλου.
„σοὶ δ' ἂν ἐγὼ τίσαιμι χάριν μετόπισθεν ἀρωγῆς,
„ἣ θέμις, ὡς ἐπέοικε διάνδιχα ναιετάοντας,
„οὔνομα καὶ καλὸν τεύχων κλέος· ὣς δὲ καὶ ὧλλοι
„ἥρωες κλήσουσιν ἐς Ἑλλάδα νοστήσαντες,
„ἡρώων τ' ἄλοχοι καὶ μητέρες, αἵ νύ ποτ' ἤδη
„ἡμέας ἠϊόνεσσιν ἐφεζόμεναι γοάουσι,
„τάων ἀργαλέας κεν ἀποσκεδάσειας ἀνίας.
„δή ποτε καὶ Θησῆα κακῶν ὑπελύσατ' ἀέθλων
„παρθενικὴ Μινωῒς ἐϋφρονέουσ' Ἀριάδνη,
„ἥν ῥά τε Πασιφάη κούρη τέκεν Ἠελίοιο.
„ἀλλ' ἡ μὲν καὶ νηὸς, ἐπεὶ χόλον εὔνασε Μίνως,
„σὺν τῷ ἐφεζομένη, πάτρην λίπε· τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ
„ἀθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ
„ἀστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Ἀριάδνης,
„πάννυχος οὐρανίοισιν ἑλίσσεται εἰδώλοισιν.
„ὣς καὶ σοὶ θεόθεν χάρις ἔσσεται, εἴ κε σαώσαις
„τόσσον ἀριστήων ἀνδρῶν στόλον. ἦ γὰρ ἔοικας
„ἐκ μορφῆς ἀγανῇσιν ἐπητείῃσι κεκάσθαι.
Ὣς φάτο κυδαίνων· ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα
νεκτάρεον μείδησ'· ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
αἴνῳ ἀειρομένης, καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην·
οὐδ' ἔχεν ὅ ττι πάροιθεν ἔπος προτιμυθήσαιτο,
ἀλλ' ἄμυδις μενέαινεν ἀολλέα πάντ' ἀγορεῦσαι.
προπρὸ δ' ἀφειδήσασα θυώδεος ἔξελε μίτρης
φάρμακον· αὐτὰρ ὅ γ' αἶψα χεροῖν ὑπέδεκτο γεγηθώς.

καί νύ κέ οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα
ψυχὴν ἐγγυάλιξεν ἀγαλλομένη χατέοντι·
τοῖος ἀπὸ ξανθοῖο καρήατος Αἰσονίδαο
στράπτεν Ἔρως ἡδεῖαν ἀπὸ φλόγα· τῆς δ' ἀμαρυγὰς
ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν· ἰαίνετο δὲ φρένας εἴσω
τηκομένη, οἷόν τε περὶ ῥοδέεσσιν ἐέρση
τήκεται ἠῴοισιν ἰαινομένη φαέεσσιν.
ἄμφω δ' ἄλλοτε μέν τε κατ' οὔδεος ὄμματ' ἔρειδον
αἰδόμενοι, ὁτὲ δ' αὖτις ἐπὶ σφίσι βάλλον ὀπωπάς,
ἱμερόεν φαιδρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι μειδιόωντες.
ὀψὲ δὲ δὴ τοίοισι μόλις προσπτύξατο κούρη·
“ Φράζεο νῦν, ὥς κέν τοι ἐγὼ μητίσομ' ἀρωγήν.
„εὖτ' ἂν δὴ μετιόντι πατὴρ ἐμὸς ἐγγυαλίξῃ
„ἐξ ὄφιος γενύων ὀλοοὺς σπείρασθαι ὀδόντας,
„δὴ τότε μέσσην νύκτα διαμοιρηδὰ φυλάξας,
„ἀκαμάτοιο ῥοῇσι λοεσσάμενος ποταμοῖο,
„οἶος ἄνευθ' ἄλλων ἐνὶ φάρεσι κυανέοισι
„βόθρον ὀρύξασθαι περιηγέα· τῷ δ' ἔνι θῆλυν
„ἀρνειὸν σφάζειν, καὶ ἀδαίετον ὠμοθετῆσαι,
„αὐτῷ πυρκαϊὴν εὖ νηήσας ἐπὶ βόθρῳ.
„μουνογενῆ δ' Ἑκάτην Περσηΐδα μειλίσσειο,
„λείβων ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.
„ἔνθα δ' ἐπεί κε θεὰν μεμνημένος ἱλάσσηαι,
„ἂψ ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο· μηδέ σε δοῦπος
„ἠὲ ποδῶν ὄρσῃσι μεταστρεφθῆναι ὀπίσσω,
„ἠὲ κυνῶν ὑλακή, μή πως τὰ ἕκαστα κολούσας
„οὐδ' αὐτὸς κατὰ κόσμον ἑοῖς ἑτάροισι πελάσσῃς.
„ἦρι δὲ μυδήνας τόδε φάρμακον, ἠΰτ' ἀλοιφῇ,
„γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας· ἐν δέ οἱ ἀλκὴ
„ἔσσετ' ἀπειρεσίη, μέγα τε σθένος, οὐδέ κε φαίης
„ἀνδράσιν, ἀλλὰ θεοῖσιν ἰσαζέμεν ἀθανάτοισι.
„πρὸς δὲ καὶ αὐτῷ δουρὶ σάκος πεπαλαγμένον ἔστω.

„καὶ ξίφος. ἔνθ᾽ οὐκ ἄν σε διατμήξειαν ἀκωκαὶ
„γηγενέων ἀνδρῶν, οὐδ᾽ ἄσχετος ἀΐσσουσα
„φλὸξ ὀλοῶν ταύρων. τοῖός γε μὲν οὐκ ἐπὶ δηρὸν
„ἔσσεαι, ἀλλ᾽ αὐτῆμαρ· ὅμως σύγε μή ποτ᾽ ἀέθλου
„χάζεο. καὶ δέ τοι ἄλλο παρὲξ ὑποθήσομ᾽ ὄνειαρ.
„αὐτίκ᾽ ἐπὴν κρατεροὺς ζεύξῃς βόας, ὦκα δὲ πᾶσαν
„χερσὶ καὶ ἠνορέῃ στυφελὴν διὰ νειὸν ἀρόσσῃς,
„οἱ δ᾽ ἤδη κατὰ ὦλκας ἀνασταχύωσι Γίγαντες,
„σπειρομένων ὄφιος δνοφερὴν ἐπὶ βῶλον ὀδόντων,
„αἴ κεν ὀρινομένους πολέας νειοῖο δοκεύσῃς,
„λάθρῃ λᾶαν ἄφες στιβαρώτερον· οἱ δ᾽ ἂν ἐπ᾽ αὐτῷ,
„καρχαλέοι κύνες ὥστε περὶ βρώμης, ὀλέκοιεν
„ἀλλήλους· καὶ δ᾽ αὐτὸς ἐπείγεο δηϊοτῆτος
„ἰθῦσαι. τὸ δὲ κῶας ἐς Ἑλλάδα τοῖό γ᾽ ἕκητι
„οἴσεαι ἐξ Αἴης τηλοῦ ποθί· νίσσεο δ᾽ ἔμπης,
„ᾗ φίλον, ᾗ τοι ἕαδεν ἀφορμηθέντι νέεσθαι.
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη, καὶ σῖγα ποδῶν πάρος ὄσσε βαλοῦσα
θεσπέσιον λιαροῖσι παρηΐδα δάκρυσι δεῦε,
μυρομένη, ὅτ᾽ ἔμελλεν ἀπόπροθι πολλὸν ἑεῖο
πόντον ἐπιπλάγξασθαι· ἀνιηρῷ δέ μιν ἄντην
ἐξαῦτις μύθῳ προσεφώνεεν, εἷλέ τε χειρὸς
δεξιτερῆς· δὴ γάρ οἱ ἀπ᾽ ὀφθαλμοὺς λίπεν αἰδώς.
“Μνώεο δ᾽, ἢν ἄρα δή ποθ᾽ ὑπότροπος οἴκαδ᾽ ἵκηαι,
„οὔνομα Μηδείης· ὣς δ᾽ αὖτ᾽ ἐγὼ ἀμφὶς ἐόντος
„μνήσομαι. εἰπὲ δ᾽ ἐμοὶ πρόφρων τόδε, πῇ τοι ἔασι
„δώματα, πῇ νῦν ἔνθεν ὑπεὶρ ἅλα νηῒ περήσεις·
„ἤ νύ που ἀφνειοῦ σχεδὸν ἵξεαι Ὀρχομενοῖο,
„ἠὲ καὶ Αἰαίης νήσου πέλας; εἰπὲ δὲ κούρην,
„ἥν τινα τήνδ᾽ ὀνόμηνας ἀριγνώτην γεγαυῖαν
„Πασιφάης, ἣ πατρὸς ὁμόγνιος ἐστὶν ἐμοῖο.
Ὣς φάτο· τὸν δὲ καὶ αὐτὸν ὑπήϊε δάκρυσι κούρης
οὖλος Ἔρως, τοῖον δὲ παραβλήδην ἔπος ηὔδα·

"Καὶ λίην οὐ νύκτας ὀΐομαι, οὐδέ ποτ' ἦμαρ,
,,σεῦ ἐπιλήσεσθαι, προφυγὼν μόρον, εἰ ἐτεόν γε
,,φεύξομαι ἀσκηθὴς ἐς Ἀχαιΐδα, μηδέ κεν ἄλλον
,,Αἰήτης προβάλῃσι κακώτερον ἄμμιν ἄεθλον.
,,εἰ δέ τοι ἡμετέρην ἐξίδμεναι εὔαδε πάτρην,
,,ἐξερέω· μάλα γάρ με καὶ αὐτὸν θυμὸς ἀνώγει.
,,ἔστι τις αἰπεινοῖσι περίδρομος οὔρεσι γαῖα,
,,πάμπαν ἐΰρρειτός τε καὶ εὔβοτος, ἔνθα Προμηθεὺς
,,Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,
,,ὃς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδείματο νηοὺς
,,ἀθανάτοις, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασίλευσεν.
,,Αἱμονίην δὴ τήνγε περικτίονες καλέουσιν.
,,ἐν δ' αὐτῇ Ἰαωλκὸς, ἐμὴ πόλις, ἐν δὲ καὶ ἄλλαι
,,πολλαὶ ναιετάουσιν, ἵν' οὐδέ περ οὔνομ' ἀκοῦσαι
,,Αἰαίης νήσου· Μινύην γε μὲν ὁρμηθέντα,
,,Αἰολίδην Μινύην, ἔνθεν φάτις Ὀρχομενοῖο
,,δή ποτε Καδμείοισιν ὁμούριον ἄστυ πολίσσαι.
,,ἀλλὰ τίη τάδε τοι μεταμώνια πάντ' ἀγορεύω,
,,ἡμετέρους τε δόμους, τηλεκλείτην τ' Ἀριάδνην,
,,κούρην Μίνωος, τόπερ ἀγλαὸν οὔνομα κείνην
,,παρθενικὴν καλέεσκον ἐπήρατον, ἥν μ' ἐρεείνεις;
,,αἴθε γὰρ, ὡς Θησῆϊ τότε ξυναρέσσατο Μίνως
,,ἀμφ' αὐτῆς, ὣς ἄμμι πατὴρ τεὸς ἄρθμιος εἴη.
Ὣς φάτο, μειλιχίοισι καταψήχων ὀάροισι·
τῆς δ' ἀλεγεινόταται κραδίην ἐρέθεσκον ἀνίαι,
καί μιν ἀκηχεμένη ἀδινῷ προσπτύξατο μύθῳ.
"Ἑλλάδι που τάδε καλὰ, συνημοσύνας ἀλεγύνειν·
,,Αἰήτης δ' οὐ τοῖος ἐν ἀνδράσιν, οἷον ἔειπας
,,Μίνω Πασιφάης πόσιν ἔμμεναι· οὐδ' Ἀριάδνῃ
,,ἰσοῦμαι· τῷ μή τι φιλοξενίην ἀγόρευε.
,,ἀλλ' οἶον τύνη μὲν ἐμεῦ, ὅτ' Ἰωλκὸν ἵκηαι,
,,μνώεο· σεῖο δ' ἐγὼ, καὶ ἐμῶν ἀέκητι τοκήων,

,,μνήσομαι. ἔλθοι δ' ἡμῖν ἀπόπροθεν ἠέ τις ὄσσα,
,,ἠέ τις ἄγγελος ὄρνις, ὅτ' ἐκλελάθοιο ἐμεῖο·
,,ἢ αὐτήν γε ταχεῖαι ὑπὲρ πόντοιο φέροιεν
,,ἐνθένδ' εἰς Ἰαωλκὸν ἀναρπάξασαι ἄελλαι,
,,ὄφρα σ', ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐλεγχείας προφέρουσα,
,,μνήσω ἐμῇ ἰότητι πεφυγμένον. αἴθε γὰρ εἴην
,,ἀπροφάτως τότε σοῖσιν ἐφέστιος ἐν μεγάροισιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη, ἐλεεινὰ καταπροχέουσα παρειῶν
δάκρυα· τὴν δ' ὅ γε δῆθεν ὑποβλήδην προσέειπε·
"Δαιμονίη, κενεὰς μὲν ἔα πλάζεσθαι ἀέλλας,
,,ὡς δὲ καὶ ἄγγελον ὄρνιν, ἐπεὶ μεταμώνια βάζεις.
,,εἰ δέ κεν ἤθεα κεῖνα καὶ Ἑλλάδα γαῖαν ἵκηαι,
,,τιμήεσσα γυναιξὶ καὶ ἀνδράσιν, αἰδοίη τε,
,,ἔσσεαι, ἠδέ σε πάγχυ θεὸν ὣς πορσανέουσιν,
,,οὕνεκα τῶν μὲν παῖδες ὑπότροποι οἴκαδ' ἵκοντο
,,σῇ βουλῇ, τῶν δ' αὖτε κασίγνητοί τε ἔται τε
,,καὶ θαλεροὶ κακότητος ἅδην ἐσάωθεν ἀκοῖται.
,,ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι
,,πορσανέεις· οὐδ' ἄμμε διακρινέει φιλότητος
,,ἄλλο, πάρος θάνατόν γε μεμορμένον ἀμφικαλύψαι.
Ὣς φάτο· τῇ δ' ἔντοσθε κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ.
ἔμπης δ' ἔργ' ἀΐδηλα κατερρίγησεν ἰδέσθαι.
σχετλίη· οὐ μὲν δηρὸν ἀπαρνήσεσθαι ἔμελλεν
Ἑλλάδα ναιετάειν. ὣς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη,
ὄφρα κακὸν Πελίῃ ἱερὴν ἐς Ἰωλκὸν ἵκοιτο
Αἰαίη Μήδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.
Ἤδη δ' ἀμφίπολοι μὲν ὀπιπτεύουσαι ἄπωθεν
σιγῇ ἀνιάζεσκον· ἐδεύετο δ' ἤματος ὥρη
ἂψ οἰκόνδε νέεσθαι ἑὴν μετὰ μητέρα κούρην.
ἡ δ' οὔπω κομιδῆς μιμνήσκετο, τέρπετο γάρ οἱ
θυμὸς ὁμῶς μορφῇ τε καὶ αἱμυλίοισι λόγοισιν,
εἰ μὴ ἄρ' Αἰσονίδης πεφυλαγμένος ὀψέ περ ηὔδα·

„Ὥρῃ ἀποβλώσκειν, μὴ πρὶν φάος ἠελίοιο
„δύῃ ὑποφθάμενον, καί τις τὰ ἕκαστα νοήσῃ
„ὀθνείων· αὖτις δ' ἀβολήσομεν ἐνθάδ' ἰόντες.
Ὣς τώ γ' ἀλλήλων ἀγανοῖς ἐπὶ τόσσον ἔπεσσι
πειρηθεν· μετὰ δ' αὖτε διέτμαγον. ἤτοι Ἰήσων
εἰς ἑτάρους καὶ νῆα κεχαρμένος ὦρτο νέεσθαι·
ἡ δὲ μετ' ἀμφιπόλους· αἱ δὲ σχεδὸν ἀντεβόλησαν
πᾶσαι ὁμοῦ· τὰς δ' οὔ τι περιπλομένας ἐνόησε.
ψυχὴ γὰρ νεφέεσσι μεταχθονίη πεπότητο.
αὐτομάτοις δὲ πόδεσσι θοῆς ἐπεβήσατ' ἀπήνης,
καί ῥ' ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία, τῇ δ' ἄρ' ἱμάσθλην
δαιδαλέην, οὐρῆας ἐλαυνέμεν· οἱ δὲ πόλινδε
θῦνον ἐπειγόμενοι ποτὶ δώματα. τὴν δ' ἀνιοῦσαν
Χαλκιόπη περὶ παισὶν ἀκηχεμένη ἐρέεινεν·
ἡ δὲ παλιντροπίῃσιν ἀμήχανος οὔτε τι μύθων
ἔκλυεν, οὔτ' αὐδῆσαι ἀνειρομένῃ λελίητο.
ἷζε δ' ἐπὶ χθαμαλῷ σφέλαϊ κλιντῆρος ἔνερθε,
λέχρις ἐρεισαμένη λαιῇ ἐπὶ χειρὶ παρειήν·
ὑγρὰ δ' ἐνὶ βλεφάροις ἔχεν ὄμματα, πορφύρουσα
οἷον ἑῇ κακὸν ἔργον ἐπιξυνώσατο βουλῇ.
Αἰσονίδης δ' ὅτε δὴ ἑτάροις ἐξαῦτις ἔμικτο
ἐν χώρῃ, ὅθι τούςγε καταπρολιπὼν ἐλιάσθη,
ὦρτ' ἰέναι σὺν τοῖσι, πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα,
ἡρώων ἐς ὅμιλον· ὁμοῦ δ' ἐπὶ νῆα πέλασσαν.
οἱ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, ὅπως ἴδον, ἔκ τ' ἐρέοντο·
αὐτὰρ ὁ τοῖς πάντεσσι μετέννεπε δήνεα κούρης,
δεῖξέ τε φάρμακον αἰνόν· ὁ δ' οἰόθεν οἶος ἑταίρων
Ἴδας ἧστ' ἀπάνευθε δακὼν χόλον· οἱ δὲ δὴ ἄλλοι
γηθόσυνοι, τῆμος μὲν, ἐπεὶ κνέφας ἔργαθε νυκτὸς,
εὔκηλοι ἐμέλοντο περὶ σφίσιν. αὐτὰρ ἅμ' ἠοῖ
πέμπον ἐς Αἰήτην ἰέναι, σπόρον αἰτήσοντας
ἄνδρε δύω, πρὸ μὲν αὐτὸν ἀρηΐφιλον Τελαμῶνα,

σὺν δὲ καὶ Αἰθαλίδην, υἷα κλυτὸν Ερμείαο.
βὰν δ' ἴμεν, οὐδ' ἀλίωσαν ὁδόν· πόρε δέ σφιν ἰοῦσι
κρείων Αἰήτης χαλεποὺς ἐς ἄεθλον ὀδόντας
Αονίοιο δράκοντος, ὃν Ωγυγίῃ ἐνὶ Θήβῃ
Κάδμος, ὅτ' Εὐρώπην διζήμενος εἰσαφίκανε,
πέφνεν, Αρητιάδι κρήνῃ ἐπίουρον ἐόντα,
ἔνθα καὶ ἐννάσθη, πομπῇ βοὸς, ἥν οἱ Απόλλων
ὤπασε μαντοσύνῃσι προηγήτειραν ὁδοῖο.
τοὺς δὲ θεὰ Τριτωνὶς, ὑπὲκ γενύων ἐλάσασα,
Αἰήτῃ πόρε δῶρον ὁμῶς, αὐτῷ τε φονῆϊ.
καί ῥ' ὁ μὲν Αονίοισιν ἐνισπείρας πεδίοισι
Κάδμος Αγηνορίδης ἐπὶ γηγενῆ εἵσατο λαὸν,
Αρεος ἀμώοντος ὅσοι ὑπὸ δουρὶ λίποντο·
τοὺς δὲ τότ' Αἰήτης ἔπορε μετὰ νῆα φέρεσθαι
προφρονέως, ἐπεὶ οὔ μιν ὀΐσσατο πείρατ' ἀέθλου
ἐξανύσειν, εἰ καί περ ἐπὶ ζυγὰ βουσὶ βάλοιτο.
Ηέλιος μὲν ἄπωθεν ἐρεμνὴν δύετο γαῖαν
ἑσπέριος, νεάτας ὑπὲρ ἄκριας Αἰθιοπήων·
Νὺξ δ' ἵπποισιν ἔβαλλεν ἔπι ζυγά· τοὶ δὲ χαμεύνας
ἔντυνον ἥρωες παρὰ πείσμασιν. αὐτὰρ Ιήσων
αὐτίκ' ἐπεί ῥ' Ελίκης εὐφεγγέες ἀστέρες ἄρκτου
ἔκλιθεν, οὐρανόθεν δὲ πανεύκηλος γένετ' αἰθήρ,
βῆ ῥ' ἐς ἐρημαίην κλωπήϊος, ἠΰτε τις φὼρ,
σὺν πᾶσι χρήεσσι· πρὸ γάρ τ' ἀλέγυνεν ἕκαστα
ἠμάτιος· θῆλυν μὲν ὄϊν, γάλα τ' ἔκτοθι ποίμνης
Αργος ἰὼν ἤνεικε· τὰ δ' ἐξ αὐτῆς ἕλε νηός.
ἀλλ' ὅτε δὴ ἴδε χῶρον, ὅτις πάτου ἔκτοθεν ἦεν
ἀνθρώπων, καθαρῇσιν ὑπεύδιος εἱαμενῇσιν,
ἔνθ' ἤτοι πάμπρωτα λοέσσατο μὲν ποταμοῖο
εὐαγέως θείοιο τέρεν δέμας· ἀμφὶ δὲ φᾶρος
ἕσσατο κυάνεον, τό μέν οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λημνιὰς Υψιπύλη, ἀδινῆς μνημήϊον εὐνῆς.

πηχυῖον δ' ἄρ' ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας
νήησε σχίζας, ἐπὶ δ' ἀρνειοῦ τάμε λαιμὸν,
αὐτόν τ' εὖ καθύπερθε τανύσσατο· δαῖε δὲ φιτροὺς,
πῦρ ὑπένερθεν ἱεὶς, ἐπὶ δὲ μιγάδας χέε λοιβὰς,
Βριμὼ κικλήσκων Ἑκάτην ἐπαρωγὸν ἀέθλων.
καί ῥ' ὁ μὲν ἀγκαλέσας πάλιν ἔστιχεν· ἡ δ' ἀΐουσα
κευθμῶν ἐξ ὑπάτων δεινὴ θεὸς ἀντεβόλησεν
ἱροῖς Αἰσονίδαο· πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωντο
σμερδαλέοι δρυΐνοισι μετὰ πτόρθοισι δράκοντες·
στράπτε δ' ἀπειρέσιον δαΐδων σέλας· ἀμφὶ δὲ τήνγε
ὀξείῃ ὑλακῇ χθόνιοι κύνες ἐφθέγγοντο.
πίσεα δ' ἔτρεμε πάντα κατὰ στίβον· αἱ δ' ὀλόλυξαν
Νύμφαι ἑλειονόμοι ποταμηΐδες, αἳ περὶ κείνην
Φάσιδος εἰαμενὴν Ἀμαραντίου εἱλίσσονται.
Αἰσονίδην δ' ἤτοι μὲν ἕλε δέος, ἀλλά μιν οὐδ' ὣς
ἐντροπαλιζόμενον πόδες ἔκφερον, ὄφρ' ἑτάροισι
μίκτο κιών· ἤδη δὲ φόως νιφόεντος ὕπερθε
Καυκάσου ἠριγενὴς Ἠὼς βάλεν ἀντέλλουσα.
Καὶ τότ' ἄρ' Αἰήτης περὶ μὲν στήθεσσιν ἕεστο
θώρηκα στάδιον, τόν οἱ πόρεν ἐξεναρίξας
σφωϊτέρης Φλεγραῖον Ἄρης ὑπὸ χερσὶ Μίμαντα·
χρυσείην δ' ἐπὶ κρατὶ κόρυν θέτο τετραφάληρον,
λαμπομένην, οἷόν τε περίτροχον ἔπλετο φέγγος
ἠελίου, ὅτε πρῶτον ἀνέρχεται Ὠκεανοῖο.
ἂν δὲ πολύρινον νώμα σάκος, ἂν δὲ καὶ ἔγχος
δεινὸν, ἀμαιμάκετον· τὸ μὲν οὔ κέ τις ἄλλος ὑπέστη
ἀνδρῶν ἡρώων, ὅτε κάλλιπον Ἡρακλῆα
τῆλε παρὲξ, ὅ κεν οἶος ἐναντίβιον πελέμιξε.
τῷ δὲ καὶ ὠκυπόδων ἵππων εὐπηγέα δίφρον
ἔσχε πέλας Φαέθων ἐπιβήμεναι· ἂν δὲ καὶ αὐτὸς
βήσατο, ῥυτῆρας δὲ χεροῖν ἔχεν. ἐκ δὲ πόληος
ἤλασεν εὐρεῖαν κατ' ἀμαξιτὸν, ὥς κεν ἀέθλῳ

παρσταίη· σὺν δέ σφιν ἀπείριτος ἔσσυτο λαός.
οἷος δ' Ἴσθμιον εἶσι Ποσειδάων ἐς ἀγῶνα
ἅρμασιν ἐμβεβαὼς, ἢ Ταίναρον, ἢ ὅγε Λέρνης
ὕδωρ, ἠὲ κατ' ἄλσος Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο,
καί τε Καλαύρειαν μετὰ δὴ θαμὰ νίσσεται ἵπποις,
πέτρην θ' Αἱμονίην, ἢ δενδρήεντα Γεραιστόν·
τοῖος ἄρ' Αἰήτης Κόλχων ἀγὸς ἦεν ἰδέσθαι.
Τόφρα δὲ Μηδείης ὑποθημοσύνῃσιν Ἰήσων
φάρμακα μυδήνας, ἠμὲν σάκος ἀμφεπάλυνεν,
ἠδὲ δόρυ βριαρὸν, περὶ δὲ ξίφος· ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
πείρησαν τευχέων βεβιημένοι, οὐδ' ἐδύναντο
κεῖνο δόρυ γνάμψαι τυτθόν γέ που, ἀλλὰ μάλ' αὔτως
ἀαγὲς κρατερῇσιν ἐνεσκλήκει παλάμῃσιν.
αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄμοτον κοτέων Ἀφαρήϊος Ἴδας
κόψε παρ' οὐρίαχον μεγάλῳ ξίφει· ἆλτο δ' ἀκωκὴ,
ῥαιστὴρ ἄκμονος ὥστε, παλιντυπές· οἱ δ' ὁμάδησαν
γηθόσυνοι ἥρωες ἐπ' ἐλπωρῇσιν ἀέθλου.
καὶ δ' αὐτὸς μετέπειτα παλύνετο· δῦ δέ μιν ἀλκὴ
σμερδαλέη, ἄφατός τε καὶ ἄτρομος· αἱ δ' ἑκάτερθε
χεῖρες ἐπεῤῥώσαντο περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι.
ὡς δ' ὅτ' ἀρήϊος ἵππος ἐελδόμενος πολέμοιο
σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον, αὐτὰρ ὕπερθε
κυδιόων ὀρθοῖσιν ἐπ' οὔασιν αὐχέν' ἀείρει·
τοῖος ἄρ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων.
πολλὰ δ' ἄρ' ἔνθα καὶ ἔνθα μετάρσιον ἴχνος ἔπαλλεν,
ἀσπίδα χαλκείην μελίην τ' ἐνὶ χερσὶ τινάσσων.
φαίης κε ζοφεροῖο κατ' αἰθέρος ἀΐσσουσαν
χειμερίην στεροπὴν θαμινὸν μεταπαιφάσσεσθαι
ἐκ νεφέων, ὅτ' ἔπειτα μελάντατον ὄμβρον ἄγωνται.
καὶ τότ' ἔπειτ' οὐ δηρὸν ἔτι σχήσεσθαι ἀέθλων
μέλλον· ἀτὰρ κληῖσιν ἐπισχερὼ ἱδρυνθέντες
ῥίμφα μάλ' ἐς πεδίον τὸ Ἀρήϊον ἠπείγοντο.

τόσσον δὲ προτέρω πέλεν ἄστεος ἀντιπέρηθεν,
ὅσσον τ' ἐκ βαλβῖδος ἐπήβολος ἅρματι νύσσα
γίγνεται, ὁππότ' ἄεθλα καταφθιμένοιο ἄνακτος
κηδεμόνες πεζοῖσι καὶ ἱππήεσσι τίθενται.
τέτμον δ' Αἰήτην τε καὶ ἄλλων ἔθνεα Κόλχων,
τοὺς μὲν Καυκασίοισιν ἐφεσταότας σκοπέλοισι,
τὸν δ' αὐτοῦ παρὰ χεῖλος ἑλισσόμενον ποταμοῖο.
Αἰσονίδης δ', ὅτε δὴ πρυμνήσια δῆσαν ἑταῖροι,
δή ῥα τότε ξὺν δουρὶ καὶ ἀσπίδι βαῖν' ἐς ἄεθλον,
νηὸς ἀποπροθορών· ἄμυδις δ' ἕλε παμφανόωσαν
χαλκείην πήληκα θοῶν ἔμπλειον ὀδόντων,
καὶ ξίφος ἀμφ' ὤμοις, γυμνὸς δέμας, ἄλλα μὲν Ἄρει
εἴκελος, ἄλλα δέ που χρυσάορι Ἀπόλλωνι.
παπτήνας δ' ἀνὰ νειὸν, ἴδε ζυγὰ χάλκεα ταύρων,
αὐτόγυόν τ' ἐπὶ τοῖς στιβαροῦ ἀδάμαντος ἄροτρον.
χρίμψε δ' ἔπειτα κιὼν, παρὰ δ' ὄβριμον ἔγχος ἔπηξεν
ὀρθὸν ἐπ' οὐριάχῳ, κυνέην δ' ἀποκάτθετ' ἐρείσας.
βῆ δ' αὐτῇ προτέρωσε σὺν ἀσπίδι νήριτα ταύρων
ἴχνια μαστεύων· οἱ δ' ἔκποθεν ἀφράστοιο
κευθμῶνος χθονίου, ἵνα τε σφίσιν ἔσκε βόαυλα
καρτερὰ, λιγνυόεντι πέριξ εἰλυμένα καπνῷ,
ἄμφω ὁμοῦ προγένοντο, πυρὸς σέλας ἀμπνείοντες.
ἔδδεισαν δ' ἥρωες, ὅπως ἴδον. αὐτὰρ ὃ τούσγε,
εὖ διαβὰς, ἐπιόντας, ἅτε σπιλὰς εἰν ἁλὶ πέτρη
μίμνει ἀπειρεσίῃσι δονεύμενα κύματ' ἀέλλαις.
πρόσθε δέ οἱ σάκος ἔσχεν ἐναντίον· οἱ δέ μιν ἄμφω
μυκηθμῷ κρατεροῖσιν ἐνέπληξαν κεράεσσιν·
οὐδ' ἄρα μιν τυτθόν περ ἀνώχλισαν ἀντιόωντες.
ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ τρητοῖσιν ἐΰρινοι χοάνοισι
φῦσαι χαλκήων ὁτὲ μέν τ' ἀναμορμύρουσι,
πῦρ ὀλοὸν πιμπρᾶσαι, ὅτ' αὖ λήγουσιν ἀϋτμῆς,
δεινὸς δ' ἐξ αὐτῶν πέλεται βρόμος, ὁππότ' ἀΐξῃ

νειόθεν· ὣς ἄρα τώγε θοὴν φλόγα φυσιόωντες
ἐκ στομάτων ὁμάδουν, τὸν δ᾽ ἄμφι τε δήϊον αἶθος
βάλλεν ἅτε στεροπή· κούρης δέ ἑ φάρμακ᾽ ἔρυτο.
καί ῥ᾽ ὅγε δεξιτεροῖο κέρας βοὸς ἄκρον ἐρύσσας
εἷλκεν ἐπικρατέως παντὶ σθένει, ὄφρ᾽ ἐπέλασσε
ζεύγλῃ χαλκείῃ, τὸν δ᾽ ἐν χθονὶ κάββαλεν ὀκλάξ,
ῥίμφα ποδὶ κρούσας πόδα χάλκεον. ὣς δὲ καὶ ἄλλον
ἔσφαλε γνὺξ ἐπιόντα, μιῇ βεβολημένον ὁρμῇ.
εὐρὺ δ᾽ ἀποπροβαλὼν χαμάδις σάκος, ἔνθα καὶ ἔνθα
τῇ καὶ τῇ βεβαὼς ἄμφω ἔχε πεπτηῶτας
γούνασιν ἐν προτέροισι, διὰ φλογὸς εἶθαρ ἐλυσθείς.
θαύμασε δ᾽ Αἰήτης σθένος ἀνέρος. οἱ δ᾽ ἄρα τείως
Τυνδαρίδαι, δὴ γάρ σφι πάλαι προπεφραδμένον ἦεν,
ἀγχίμολον ζυγά οἱ πεδόθεν δόσαν ἀμφιβαλέσθαι.
αὐτὰρ ὅγ᾽ εὖ ἐνέδησε λόφοις· μεσσηγὺ δ᾽ ἀείρας
χάλκεον ἱστοβοῆα, θοῇ συνάρασσε κορώνῃ
ζεύγληθεν. καὶ τὼ μὲν ὑπ᾽ ἐκ πυρὸς ἂψ ἐπὶ νῆα
χαζέσθην. ὁ δ᾽ ἄρ᾽ αὖτις ἑλὼν σάκος ἄνθετο νώτῳ
ἐξόπιθεν, καὶ γέντο θοῶν ἔμπλειον ὀδόντων
πήληκα βριαρὴν, δόρυ τ᾽ ἄσχετον, ᾧ ῥ᾽ ὑπὸ μέσσας
ἐργατίνης ὥς τίς τε Πελασγίδι νύσσεν ἀκαίνῃ
οὐτάζων λαγόνας· μάλα δ᾽ ἔμπεδον εὖ ἀραρυῖαν
τυκτὴν ἐξ ἀδάμαντος ἐπιθύνεσκεν ἐχέτλην.
οἱ δὲ τέως μὲν δὴ περιώσια θυμαίνεσκον,
λάβρον ἐπιπνείοντε πυρὸς σέλας· ὦρτο δ᾽ ἀϋτμὴ,
ἠΰτε βυκτάων ἀνέμων βρόμος, οὕς τε μάλιστα
δειδιότες μέγα λαῖφος ἁλίπλοοι ἐστείλαντο.
δηρὸν δ᾽ οὐ μετέπειτα κελευόμενοι ὑπὸ δουρὶ
ἤϊσαν· ὀκριόεσσα δ᾽ ἐρείκετο νειὸς ὀπίσσω,
σχιζομένη ταύρων τε βίῃ κρατερῷ τ᾽ ἀροτῆρι.
δεινὸν δ᾽ ἐσμαράγευν ἄμυδις κατὰ ὦλκας ἀρότρου
βώλακες ἀγνύμεναι ἀνδραχθέες· εἵπετο δ᾽ αὐτὸς

βαθμὸν ἐπὶ στιβαρῷ πίεσας ποδί· τῆλε δ' ἑεῖο
βάλλεν ἀρηρομένην αἰεὶ κατὰ βῶλον ὀδόντας,
ἐντροπαλιζόμενος, μή οἱ πάρος ἀντιάσειε
Γηγενέων ἀνδρῶν ὀλοὸς στάχυς· οἱ δ' ἄρ' ἐπιπρὸ
χαλκείῃς χηλῇσιν ἐρειδόμενοι πονέοντο.
ἦμος δὲ τρίτατον λάχος ἤματος ἀνομένοιο
λείπεται ἐξ ἠοῦς, καλέουσι δὲ κεκμηῶτες
ἐργατίναι γλυκερόν σφιν ἄφαρ βουλυτὸν ἱκέσθαι,
τῆμος ἀρήροτο νειὸς ὑπ' ἀκαμάτῳ ἀροτῆρι,
τετράγυός περ ἐοῦσα· βοῶν τ' ἀπελύετ' ἄροτρα.
καὶ τοὺς μὲν πεδίονδε διεπτοίησε φέβεσθαι·
αὐτὰρ ὅγ' ἂψ ἐπὶ νῆα πάλιν κίεν, ὄφρ' ἔτι κεινὰς
Γηγενέων ἀνδρῶν ἴδεν αὔλακας. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι
θάρσυνον μύθοισιν. ὁ δ' ἐκ ποταμοῖο ῥοάων,
αὐτῇ ἀφυσσάμενος κυνέῃ, σβέσεν ὕδατι δίψαν·
γνάμψε δὲ γούνατ' ἐλαφρά, μέγαν δ' ἐνεπλήσατο θυμὸν
ἀλκῆς, μαιμώων συῒ εἴκελος, ὅς ῥά τ' ὀδόντας
θήγει θηρευτῇσιν ἐπ' ἀνδράσιν, ἀμφὶ δὲ πολλὸς
ἀφρὸς ἀπὸ στόματος χαμάδις ῥέε χωομένοιο.
οἱ δ' ἤδη κατὰ πᾶσαν ἀνασταχύεσκον ἄρουραν
Γηγενέες· φρίξεν δὲ περὶ στιβαροῖς σακέεσσι,
δούρασί τ' ἀμφιγύοις, κορύθεσσί τε λαμπομένῃσιν
Ἄρηος τέμενος φθισιμβρότου· ἵκετο δ' αἴγλη
νειόθεν Οὔλυμπόνδε δι' ἠέρος ἀστράπτουσα.
ὡς δ' ὁπότ' ἐς γαῖαν πολέος νιφετοῖο πεσόντος
ἂψ ἀπὸ χειμερίας νεφέλας ἐκέδασσαν ἀῆται
λυγαίῃ ὑπὸ νυκτί, τὰ δ' ἀθρόα πάντ' ἐφαάνθη
τείρεα λαμπετόωντα διὰ κνέφας· ὣς ἄρα τοίγε
λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονός. αὐτὰρ Ἰήσων
μνήσατο Μηδείης πολυκερδέος ἐννεσιάων·
λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον,
δεινὸν Ἐνυαλίου σόλον Ἄρεος· οὔ κέ μιν ἄνδρες

αἰζηοὶ πίσυρες γαίης ὑπὸ τυτθὸν ἄειραν.
τόν ῥ' ἀνὰ χεῖρα λαβὼν μάλα τηλόθεν ἔμβαλε μέσσοις
ἀΐξας· αὐτὸς δ' ὑφ' ἑὸν σάκος ἕζετο λάθρῃ
θαρσαλέως. Κόλχοι δὲ μέγ' ἴαχον, ὡς ὅτε πόντος
ἴαχεν ὀξείῃσιν ἐπιβρομέων σπιλάδεσσι·
τὸν δ' ἕλεν ἀμφασίη ῥιπῇ στιβαροῖο σόλοιο
Αἰήτην. οἱ δ', ὥστε θοοὶ κύνες, ἀμφιθορόντες,
ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδήϊον· οἱ δ' ἐπὶ γαῖαν
μητέρα πῖπτον ἑοῖς ὑπὸ δούρασιν, ἠΰτε πεῦκαι
ἢ δρύες, ἅς τ' ἀνέμοιο καταΐκες δονέουσιν.
οἷος δ' οὐρανόθεν πυρόεις ἀναπάλλεται ἀστὴρ,
ὁλκὸν ὑπαυγάζων, τέρας ἀνδράσιν, οἵ μιν ἴδωνται
μαρμαρυγῇ σκοτίοιο δι' ἠέρος ἀΐξαντα·
τοῖος ἄρ' Αἴσονος υἱὸς ἐπέσσυτο Γηγενέεσσι.
γυμνὸν δ' ἐκ κολεοῖο φέρε ξίφος· οὖτα δὲ μίγδην
ἀμώων, πολέας μὲν ἔτ' ἐς νηδὺν λαγόνας τε
ἡμίσεας ἀνέχοντας ἐς ἠέρα· τοὺς δὲ, καὶ ἄχρις
ὤμων τελλομένους· τοὺς δὲ, νέον ἑστηῶτας·
τοὺς δ', ἤδη καὶ ποσσὶν ἐπειγομένους ἐς ἄρηα.
ὡς δ' ὁπότ', ἀμφ' οὔροισιν ἐγειρομένου πολέμοιο,
δείσας γειομόρος μή οἱ προτάμωνται ἀρούρας,
ἅρπην εὐκαμπῆ νεοθηγέα χερσὶ μεμαρπὼς,
ὠμὸν ἐπισπεύδων κείρει στάχυν, οὐδὲ βολῇσι
μίμνει ἐς ὡραίην τερσήμεναι ἠελίοιο·
ὣς τότε Γηγενέων κεῖρε στάχυν· αἵματι δ' ὁλκοὶ
ἠΰτε κρηναῖαι ἀμάραι πλήθοντο ῥοῇσι.
πῖπτον δ', οἱ μὲν ὀκλὰξ, τετρηχότα βῶλον ὀδοῦσι
λαζόμενοι πρηνεῖς· οἱ δ', ἔμπαλιν· οἱ δ', ἐπ' ἀγοστῷ
καὶ πλευροῖς, κήτεσσι δομὴν ἀτάλαντοι ἰδέσθαι.
πολλοὶ δ' οὐτάμενοι, πρὶν ὑπὸ χθονὸς ἴχνος ἀεῖραι,
ὅσσον ἄνω προὔτυψαν ἐς ἠέρα, τόσσον ἔραζε
βριθόμενοι πλαδαροῖσι καρήασιν ἠρήρειντο.

ἔργιά που τοίως, Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος,
φοφυταλιῇ νεόθρεπτα κατημύουσιν ἔραζε,
κλασθέντα ῥίζηθεν, ἀλωήων πόνος ἀνδρῶν·
τὸν δὲ κατηφείη τε καὶ οὐλοὸν ἄλγος ἱκάνει
κλήρου σημαντῆρα φυτοτρόφον· ὣς τότ' ἄνακτος
Αἰήταο βαρεῖαι ὑπὸ φρένας ἦλθον ἀνίαι.
ψεῖε δ' ἐς πτολίεθρον ὑπότροπος ἄμμιγα Κόλχοις,
πορφύρων, ᾗ κέ σφι θοώτερον ἀντιόῳτο.
ἦμαρ ἔδυ, καὶ τῷ τετελεσμένος ἦεν ἄεθλος.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ Δ.

Αὐτὴ νῦν κάματόν γε, θεὰ, καὶ δήνεα κούρης
Κολχίδος ἔννεπε, Μοῦσα, Διὸς τέκος. ἢ γὰρ ἔμοιγε
ἀμφασίῃ νόος ἔνδον ἑλίσσεται, ὁρμαίνοντι,
ἠέ μιν ἄτης πῆμα δυσίμερον, ἢ τό γ᾽ ἐνίσπω
φύζαν ἀεικελίην, ᾗ κάλλιπεν ἔθνεα Κόλχων.
Ἤτοι ὁ μὲν δήμοιο μετ᾽ ἀνδράσιν, ὅσσοι ἄριστοι,
παννύχιος δόλον αἰπὺν ἐπὶ σφίσι μητιάασκεν
οἷσιν ἐνὶ μεγάροις, στυγερῷ ἐπὶ θυμὸν ἀέθλῳ
Αἰήτης ἄμοτον κεχολωμένος· οὐδ᾽ ὅ γε πάμπαν
θυγατέρων τάδε νόσφιν ἑῶν τελέεσθαι ἐώλπει.
Τῇ δ᾽ ἀλεγεινότατον κραδίῃ φόβον ἔμβαλεν Ἥρη.
τρέσσεν δ᾽, ἠΰτε τις κούφη κεμὰς, ἥν τε βαθείης
τάρφεσιν ἐν ξυλόχοιο κυνῶν ἐφόβησεν ὁμοκλή.
αὐτίκα γὰρ νημερτὲς ὀΐσσατο, μή μιν ἀρωγὴν
ληθέμεν, αἶψα δὲ πᾶσαν ἀναπλήσειν κακότητα.
τάρβει δ᾽ ἀμφιπόλους ἐπιΐστορας· ἐν δέ οἱ ὄσσε
πλῆντο πυρὸς, δεινὸν δὲ περιβρομέεσκον ἀκουαί.
πυκνὰ δὲ λαυκανίης ἐπεμάσσατο, πυκνὰ δὲ κουρὶξ
ἑλκομένη πλοκάμους γοερῇ βρυχήσατ᾽ ἀνίῃ.
καί νύ κεν αὐτοῦ τῆμος ὑπὲρ μόρον ὤλετο κούρη,
φάρμακα πασσαμένη, Ἥρης δ᾽ ἀλίωσε μενοινὰς,
εἰ μή μιν Φρίξοιο θεὰ σὺν παισὶ φέβεσθαι

ἀρσεν ἀτυζομένην· πτερόεις δέ οἱ ἐν φρεσὶ θυμὸς
ἰάνθη· μετὰ δ' ἥγε παλίσσυτος ἀθρόα κόλπων
φάρμακα πάντ' ἄμυδις κατεχεύατο φωριαμοῖο.
κύσσε δ' ἑόν τε λέχος, καὶ δικλίδας ἀμφοτέρωθεν
σταθμοὺς, καὶ τοίχων ἐπαφήσατο, χερσί τε μακρὸν
ῥηξαμένη πλόκαμον, θαλάμῳ μνημήϊα μητρὶ
κάλλιπε παρθενίης, ἀδινῇ δ' ὀλοφύρατο φωνῇ.
“ Τόνδε τοι ἀντ' ἐμέθεν ταναὸν πλόκον εἶμι λιποῦσα,
„ μῆτερ ἐμὴ, χαίροις δὲ καὶ ἄνδιχα πολλὸν ἰούσῃ·
„ χαίροις Χαλκιόπη, καὶ πᾶς δόμος. αἴθε σε πόντος,
„ ξεῖνε, διέῤῥαισε, πρὶν Κολχίδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη· βλεφάρων δὲ κατ' ἀθρόα δάκρυα χεῦεν.
οἵη δ' ἀφνειοῖο διειλυσθεῖσα δόμοιο
ληϊὰς, ἥν τε νέον πάτρης ἀπενόσφισεν αἶσα,
οὐδέ νύ πω μογεροῖο πεπείρηται καμάτοιο,
ἀλλ' ἔτ' ἀηθέσσουσα δύης, καὶ δούλια ἔργα
εἶσιν ἀτυζομένη χαλεπὰς ὑπὸ χεῖρας ἀνάσσης·
τοίη ἄρ' ἱμερόεσσα δόμων ἐξέσσυτο κούρη.
τῇ δὲ καὶ αὐτόματοι θυρέων ὑπόειξαν ὀχῆες,
ὠκείαις ἄψοῤῥοι ἀναθρώσκοντες ἀοιδαῖς.
γυμνοῖσι δὲ πόδεσσιν ἀνὰ στεινὰς θέεν οἴμους,
λαιῇ μὲν χερὶ πέπλον ἐπ' ὀφρύσιν ἀμφὶ μέτωπα
στειλαμένη καὶ καλὰ παρήϊα, δεξιτερῇ δὲ
ἄκρην ὑψόθι πέζαν ἀερτάζουσα χιτῶνος.
καρπαλίμως δ' ἀΐδηλον ἀνὰ στίβον ἔκτοθι πύργων
ἄστεος εὐρυχόροιο φόβῳ ἵκετ'· οὐδέ τις ἔγνω
τήνδε φυλακτήρων, λάθε δέ σφέας ὁρμηθεῖσα.
ἔνθεν ἴμεν νηόνδε μάλ' ἐφράσατ'· οὐ γὰρ ἄϊδρις
ἦεν ὁδῶν, θαμὰ καὶ πρὶν ἀλωμένη ἀμφί τε νεκροὺς,
ἀμφί τε δυσπαλέας ῥίζας χθονὸς, οἷα γυναῖκες
φαρμακίδες· τρομερῷ δ' ὑπὸ δείματι πάλλετο θυμός.
τὴν δὲ νέον Τιτηνὶς ἀνερχομένη περάτηθεν

φοιταλέην ἐσιδοῦσα θεὰ ἐπεχήρατο Μήνη
ἁρπαλέως, καὶ τοῖα μετὰ φρεσὶν ᾗσιν ἔειπεν.
“Οὐκ ἄρ' ἐγὼ μούνη κατὰ Λάτμιον ἄντρον ἀλύσκω,
„οὐδ' οἴη καλῷ περιδαίομαι Ἐνδυμίωνι·
„ἦ θαμὰ δὴ καὶ σῇσι, κύον, δολίῃσιν ἀοιδαῖς
„μνησαμένη φιλότητος, ἵνα σκοτίῃ ἐνὶ νυκτὶ
„φαρμάσσῃς εὔκηλος, ἅ τοι φίλα ἔργα τέτυκται.
„νῦν δὲ καὶ αὐτὴ δῆθεν ὁμοίης ἔμμορες ἄτης·
„δῶκε δ' ἀνιηρόν τοι Ἰήσονα πῆμα γενέσθαι
„δαίμων ἀλγινόεις. ἀλλ' ἔρχεο, τέτλαθι δ' ἔμπης,
„καὶ πινυτή περ ἐοῦσα, πολύστονον ἄλγος ἀείρειν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὴν δ' αἶψα πόδες φέρον ἐγκονέουσαν.
ἀσπασίως δ' ὄχθῃσιν ἐπηέρθη ποταμοῖο,
ἀντιπέρην λεύσσουσα πυρὸς σέλας, ὅ ῥά τ' ἀέθλου
παννύχιοι ἥρωες ἐϋφροσύνῃσιν ἔδαιον.
ὀξείῃ δ' ἤπειτα διὰ κνέφας ὄρθια φωνῇ
ὁπλότατον Φρίξοιο περαιόθεν ἤπυε παίδων,
Φρόντιν· ὁ δὲ ξὺν ἑοῖσι κασιγνήτοις ὄπα κούρης
αὐτῷ τ' Αἰσονίδῃ τεκμήρατο· σῖγα δ' ἑταῖροι
θάμβεον, εὖτ' ἐνόησαν ὃ δὴ καὶ ἐτήτυμον ἦε.
τρὶς μὲν ἀνήϋσε, τρὶς δ', ὀτρύνοντος ὁμίλου,
Φρόντις ἀμοιβήδην ἀντίαχεν· οἱ δ' ἄρα τείως
ἥρωες μετὰ τήνγε θοοῖς ἐλάασκον ἐρετμοῖς.
οὔ πω πείσματα νηὸς ἐπ' ἠπείροιο περαίης
βάλλον, ὁ δὲ κραιπνοὺς χέρσῳ πόδας ἧκεν Ἰήσων
ὑψοῦ ἀπ' ἰκριόφιν· μετὰ δὲ Φρόντις τε καὶ Ἄργος,
υἷε δύω Φρίξου, χαμάδις θόρον· ἡ δ' ἄρα τούς γε,
γούνων ἀμφοτέρῃσι περισχομένη, προσέειπεν.
“Ἔκ με, φίλοι, ῥύσασθε δυσάμμορον, ὣς δὲ καὶ αὐτοὺς
„ὑμέας, Αἰήταο, πρὸ γάρ τ' ἀναφανδὰ τέτυκται
„πάντα μάλ', οὐδέ τι μῆχος ἱκάνεται. ἀλλ' ἐνὶ νηῒ
„φεύγωμεν, πρὶν τόν γε θοῶν ἐπιβήμεναι ἵππων.

„δώσω δὲ χρύσειον ἐγὼ δέρος, εὐνήσασα
„φρουρὸν ὄφιν· τύνη δὲ θεοὺς ἐνὶ σοῖσιν ἑταίροις,
„ξεῖνε, τεῶν μύθων ἐπιΐστορας, οὕς μοι ὑπέστης,
„ποίησαι· μηδ' ἔνθεν ἑκαστέρω ὁρμηθεῖσαν
„χήτεϊ κηδεμόνων ὀνοτὴν καὶ ἀεικέα θείης.
Ἴσκεν ἀκηχεμένη· μέγα δὲ φρένες Αἰσονίδαο
γήθεον· αἶψα δέ μιν περὶ γούνασι πεπτηυῖαν
ἦκ' ἀναειρόμενος προσπτύξατο, θάρσυνέν τε·
“Δαιμονίη, Ζεὺς αὐτὸς Ὀλύμπιος ὅρκιος ἔστω,
„Ἥρη τε Ζυγίη, Διὸς εὐνέτις, ἦ μὲν ἐμοῖσι
„κουριδίην σε δόμοισιν ἔνι θήσεσθαι ἄκοιτιν,
„εὖτ' ἂν ἐς Ἑλλάδα γαῖαν ἱκώμεθα νοστήσαντες.
Ὣς ηὔδα, καὶ χεῖρα παρασχεδὸν ἤραρε χειρὶ
δεξιτερήν· ἡ δέ σφιν ἐς ἱερὸν ἄλσος ἀνώγει
νῆα θοὴν ἐλάαν αὐτοσχεδὸν, ὄφρ' ἔτι νύκτωρ
κῶας ἑλόντες ἄγοιντο παρὲκ νόον Αἰήταο.
ἔνθ' ἔπος ἠδὲ καὶ ἔργον ὁμοῦ πέλεν ἐσσυμένοισιν.
εἰς γάρ μιν βήσαντες, ἀπὸ χθονὸς αὐτίκ' ἔωσαν
νῆα· πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ἐπειγομένων ἐλάτῃσιν
ἦεν ἀριστήων· ἡ δ' ἔμπαλιν ἀΐσσουσα
γαίῃ χεῖρας ἔτεινεν ἀμήχανος. αὐτὰρ Ἰήσων
θάρσυνέν τ' ἐπέεσσι, καὶ ἴσχανεν ἀσχαλόωσαν.
Ἦμος δ' ἀνέρες ὕπνον ἀπ' ὀφθαλμῶν ἐβάλοντο
ἀγρόται, οἵ τε κύνεσσι πεποιθότες οὔ ποτε νύκτα
ἄγχαυρον κνώσσουσιν, ἀλευόμενοι φάος ἠοῦς,
μὴ πρὶν ἀμαλδύνῃ θηρῶν στίβον, ἠδὲ καὶ ὀδμὴν
θηρείην, λευκῇσιν ἐνισκίμψασα βολῇσι·
τῆμος ἄρ' Αἰσονίδης κούρη τ' ἀπὸ νηὸς ἔβησαν
ποιήεντ' ἀνὰ χῶρον, ἵνα κριοῦ καλέονται
εὐναὶ, ὅθι πρῶτον κεκμηότα γούνατ' ἔκαμψε,
νώτοισι φορέων Μινυήϊον υἷ' Ἀθάμαντος.
ἐγγύθι δ' αἰθαλόεντα πέλε βωμοῖο θέμεθλα,

ὅν ῥά ποτ' Αἰολίδης Διῒ Φυξίῳ εἵσατο Φρίξος,
ῥέζων κεῖνο τέρας παγχρύσεον, ὥς οἱ ἔειπεν
Ἑρμείης πρόφρων ξυμβλήμενος. ἔνθ' ἄρα τούς γε
Ἄργου φραδμοσύνῃσιν ἀριστῆες μεθέηκαν.
τὼ δὲ δι' ἀτραπιτοῖο μεθ' ἱερὸν ἄλσος ἵκοντο,
φηγὸν ἀπειρεσίην διζημένω, ᾗ ἔπι κῶας
βέβλητο, νεφέλῃ ἐναλίγκιον, ἥ τ' ἀνιόντος
ἠελίου φλογερῇσιν ἐρεύθεται ἀκτίνεσσιν.
αὐτὰρ ὅ γ' ἀντικρὺ περιμήκεα τείνατο δειρὴν
ὀξὺς ἀΰπνοισι προϊδὼν ὄφις ὀφθαλμοῖσι
νισσομένους, ῥοίζει δὲ πελώριον· ἀμφὶ δὲ μακραὶ
ἠϊόνες ποταμοῖο, καὶ ἄσπετον ἴαχεν ἄλσος.
ἔκλυον οἳ καὶ πολλὸν ἑκὰς Τιτηνίδος Αἴης
Κολχίδα γῆν ἐνέμοντο, παρὰ προχοῇσι Λύκοιο,
ὅς τ' ἀποκιδνάμενος ποταμοῦ κελάδοντος Ἀράξεω
Φάσιδι συμφέρεται ἱερὸν ῥόον· οἱ δὲ συνάμφω
Καυκασίην ἅλαδ' εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι προχέουσι.
δείματι δ' ἐξέγροντο λεχωΐδες, ἀμφὶ δὲ παισὶ
νηπιάχοις, οἵτε σφιν ὑπ' ἀγκαλίδεσσιν ἴαυον,
ῥοίζῳ παλλομένοις, χεῖρας βάλον ἀσχαλόωσαι.
ὡς δ' ὅτε τυφομένης ὕλης ὕπερ αἰθαλόεσσαι
καπνοῖο στροφάλιγγες ἀπείριτοι εἱλίσσονται,
ἄλλη αἶψ' ἑτέρῃ ἐπιτέλλεται αἰὲν ἐπιπρὸ
νειόθεν εἰλίγγοισιν ἐπήορος ἐξανιοῦσα·
ὣς τότ' ἐκεῖνο πέλωρον ἀπειρεσίας ἐλέλιξε
ῥυμβόνας ἀζαλέῃσιν ἐπηρεφέας φολίδεσσι.
τοῖο δ' ἑλισσομένοιο κατ' ὄμματος εἴσατο κούρη,
ὕπνον ἀοσσητῆρα, θεῶν ὕπατον, καλέουσα
ἡδείῃ ἐνοπῇ, θέλξαι τέρας· αὖε δ' ἄνασσαν
νυκτιπόλον, χθονίην, εὐαντέα δοῦναι ἐφορμήν.
εἵπετο δ' Αἰσονίδης πεφοβημένος. αὐτὰρ ὅ γ' ἤδη
οἴμῃ θελγόμενος δολιχὴν ἀνελύετ' ἄκανθαν

γηγενέος σπείρης, μήκυνε δὲ μυρία κύκλα,
οἷον ὅτε βληχροῖσι κυλινδόμενον πελάγεσσι
κῦμα μέλαν κωφόν τε καὶ ἄβρομον· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
ὑψοῦ σμερδαλέην κεφαλὴν μενέαινεν ἀείρας
ἀμφοτέρους ὀλοῇσι περιπτύξαι γενύεσσιν.
ἡ δέ μιν ἀρκεύθοιο νέον τετμηότι θαλλῷ,
βάπτουσ' ἐκ κυκεῶνος ἀκήρατα φάρμακ' ἀοιδαῖς,
ῥαῖνε κατ' ὀφθαλμῶν· περί τ' ἀμφί τε νήριτος ὀδμὴ
φαρμάκου ὕπνον ἔβαλλε· γένυν δ' αὐτῇ ἐνὶ χώρῃ
θῆκεν ἐρεισάμενος· τὰ δ' ἀπείρονα πολλὸν ὀπίσσω
κύκλα πολυπρέμνοιο διὲξ ὕλης τετάνυστο.
ἔνθα δ' ὁ μὲν χρύσειον ἀπὸ δρυὸς αἴνυτο κῶας,
κούρης κεκλομένης· ἡ δ' ἔμπεδον ἑστηυῖα
φαρμάκῳ ἔψηχε θηρὸς κάρη, εἰσόκε δή μιν
αὐτὸς ἐὴν ἐπὶ νῆα παλιντροπάασθαι Ἰήσων
ἤνωγε, λεῖπεν δὲ πολύσκιον ἄλσος Ἄρηος.
ὡς δὲ σεληναίην διχομήνιδα παρθένος αἴγλην
ὑψόθεν ἐξανέχουσαν ὑπωροφίου θαλάμοιο
λεπταλέῳ ἑανῷ ὑποΐσχεται· ἐν δέ οἱ ἦτορ
χαίρει δερκομένης καλὸν σέλας· ὣς τότ' Ἰήσων
γηθόσυνος μέγα κῶας ἑαῖς ἐναείρατο χερσί·
καί οἱ ἐπὶ ξανθῇσι παρειάσιν ἠδὲ μετώπῳ
μαρμαρυγῇ ληνέων φλογὶ εἴκελον ἷζεν ἔρευθος.
ὅσση δὲ ῥινὸς βοὸς ἤνιος, ἢ ἐλάφοιο
γίγνεται, ἥν τ' ἀγρῶσται ἀχαιϊνέην καλέουσι,
τόσσον ἔην πάντη χρύσεον ἐφύπερθεν ἄωτον.
βεβρίθει λήνεσσιν ἐπηρεφές· ἤλιθα δὲ χθὼν
αἰὲν ὑπὸ πρὸ ποδῶν ἀμαρύσσετο νισσομένοιο.
ἤϊε δ' ἄλλοτε μὲν λαιῷ ἐπιειμένος ὤμῳ
αὐχένος ἐξ ὑπάτοιο ποδηνεκὲς, ἄλλοτε δ' αὖτε
εἴλει ἀφασσόμενος· περὶ γὰρ δίεν, ὄφρα ἑ μή τις
ἀνδρῶν ἠὲ θεῶν νοσφίσσεται ἀντιβολήσας.

Ἠὼς μὲν ῥ' ἐπὶ γαῖαν ἐκίδνατο, τοὶ δ' ἐς ὅμιλον
ἷξον· ἐθάμβησαν δὲ νέοι μέγα κῶας ἰδόντες
λαμπόμενον, στεροπῇ ἴκελον Διός. ὦρτο δ' ἕκαστος
ψαῦσαι ἐελδόμενος, δέχθαι τ' ἐνὶ χερσὶν ἑῇσιν.
Αἰσονίδης δ' αὐτοὺς μὲν ἐρήτυε, τῷ δ' ἔπι φᾶρος
κάββαλε νηγάτεον· πρύμνῃ δ' ἐνεείσατο κούρην
ἀνθέμενος, καὶ τοῖον ἔπος μετὰ πᾶσιν ἔειπε.
"Μηκέτι νῦν χάζεσθε, φίλοι, πάτρηνδε νέεσθαι.
„ἤδη γὰρ χρειὼ, τῆς εἵνεκα τήνδ' ἀλεγεινὴν
„ναυτιλίην ἔτλημεν, ὀϊζύϊ μοχθίζοντες,
„εὐπαλέως κούρης ὑπὸ δήνεσι κεκράανται.
„τὴν μὲν ἐγὼν ἐθέλουσαν ἀνάξομαι οἴκαδ' ἄκοιτιν
„κουριδίην· ἀτὰρ ὔμμες, Ἀχαιΐδος οἷά τε πάσης
„αὐτῶν θ' ὑμείων ἐσθλὴν ἐπαρωγὸν ἐοῦσαν,
„σώετε. δὴ γάρ που μάλ' ὀΐομαι εἶσιν ἐρύξων
„Αἰήτης ὁμάδῳ πόντονδ' ἴμεν ἐκ ποταμοῖο.
„ἀλλ' οἱ μὲν διὰ νηὸς, ἀμοιβαδὶς ἀνέρος ἀνὴρ
„ἑζόμενος, πηδοῖσιν ἐρέσσετε· τοὶ δὲ βοείας
„ἀσπίδας ἡμίσεες, δηΐων θοὸν ἔχμα βολάων,
„προσχόμενοι, νόστῳ ἐπαμύνετε. νῦν ἐνὶ χερσὶ
„παῖδας ἑοὺς, πάτρην τε φίλην, γεραρούς τε τοκῆας
„ἴσχομεν· ἡμετέρῃ δ' ἐπερείδεται Ελλὰς ἐφορμῇ
„ἠὲ κατηφείην, ἢ καὶ μέγα κῦδος ἀρέσθαι.
Ως φάτο, δῦνέ τε τεύχε' ἀρήϊα· τοὶ δ' ἰάχησαν
θεσπέσιον μεμαῶτες. ὁ δὲ ξίφος ἐκ κολεοῖο
σπασσάμενος, πρυμναῖα νεὼς ἀπὸ πείσματ' ἔκοψεν.
ἄγχι δὲ παρθενικῆς κεκορυθμένος ἰθυντῆρι
Ἀγκαίῳ παρέβασκεν· ἐπείγετο δ' εἰρεσίῃ νηῦς,
σπερχομένων ἄμοτον ποταμοῦ ἄφαρ ἐκτὸς ἐλάσσαι.
Ηδη δ' Αἰήτῃ ὑπερήνορι πᾶσί τε Κόλχοις
Μηδείης περίπυστος ἔρως καὶ ἔργ' ἐτέτυκτο.
ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντ' ἐνὶ τεύχεσιν· ὅσσα τε πόντου

κύματα χειμερίοιο κορύσσεται ἐξ ἀνέμοιο,
ἢ ὅσα φύλλα χαμᾶζε περικλαδέος πέσεν ὕλης
φυλλοχόῳ ἐνὶ μηνί· τίς ἂν τάδε τεκμήραιτο;
ὣς οἱ ἀπειρέσιοι ποταμοῦ παρεμέτρεον ὄχθας,
κλαγγῇ μαιμώοντες· ὁ δ' εὐτύκτῳ ἐνὶ δίφρῳ
Αἰήτης ἵπποισι μετέπρεπεν, οὕς οἱ ὄπασσεν
Ἠέλιος, πνοιῇσιν ἐειδομένους ἀνέμοιο·
σκαιῇ μέν ῥ' ἐνὶ χειρὶ σάκος δινωτὸν ἀείρων,
τῇ δ' ἑτέρῃ πεύκην περιμήκεα· πὰρ δέ οἱ ἔγχος
ἀντικρὺ τετάνυστο πελώριον. ἡνία δ' ἵππων
γέντο χεροῖν Ἄψυρτος. ὑπεκπρὸ δὲ πόντον ἔταμνε
νηῦς ἤδη, κρατεροῖσιν ἐπειγομένη ἐρέτῃσι,
καὶ μεγάλου ποταμοῖο καταβλώσκοντι ῥεέθρῳ.
αὐτὰρ ἄναξ ἄτῃ πολυπήμονι χεῖρας ἀείρας,
Ἠέλιον καὶ Ζῆνα, κακῶν ἐπιμάρτυρας ἔργων,
κέκλετο· δεινὰ δὲ παντὶ παρασχεδὸν ἤπυε λαῷ·
„Εἰ μή οἱ κούρην αὐτάγρετον, ἢ ἀνὰ γαῖαν,
„ἢ πλωτῆς εὑρόντες ἔτ' εἰν ἁλὸς οἴδματι νῆα,
„ἄξουσι, καὶ θυμὸν ἐνιπλήσει, μενεαίνων
„τίσασθαι, τάδε πάντα δαήσονται κεφαλῇσι,
„πάντα χόλον καὶ πᾶσαν ἑὴν ὑποδέγμενοι ἄτην.
Ὣς ἔφατ' Αἰήτης· αὐτῷ δ' ἐνὶ ἤματι Κόλχοι
νῆάς τ' εἰρύσσαντο, καὶ ἄρμενα νηυσὶ βάλοντο,
αὐτῷ δ' ἤματι πόντον ἀνήϊον· οὐδέ κε φαίης
τόσσον νηΐτην στόλον ἔμμεναι, ἀλλ' οἰωνῶν
ἰλαδὸν ἄσπετον ἔθνος ἐπιβρομέειν πελάγεσσιν.
Οἱ δ' ἀνέμου λαιψηρὰ, θεῆς βουλῇσιν, ἀέντος,
Ἥρης, ὄφρ' ὤκιστα κακὸν Πελίαο δόμοισιν
Αἰαίη Μήδεια Πελασγίδα γαῖαν ἵκοιτο,
ἠοῖ ἐνὶ τριτάτῃ πρυμνήσια νηὸς ἔδησαν
Παφλαγόνων ἀκτῇσι, πάροιθ' Ἅλυος ποταμοῖο.
ἢ γάρ σφ' ἐξαποβάντας ἀρέσσασθαι θυέεσσιν

ἠνώγει Ἑκάτην. καὶ δὴ τὰ μὲν, ὅσσα θυηλὴν
κούρη πορσαίνουσα τιτύσκετο, μήτε τις ἴστωρ
εἴη, μήτ' ἐμὲ θυμὸς ἐποτρύνειεν ἀείδειν.
ἅζομαι αὐδῆσαι· τό γε μὴν ἕδος ἐξέτι κείνου,
ὅ ῥα θεᾷ ἥρωες ἐπὶ ῥηγμῖσιν ἔδειμαν,
ἀνδράσιν ὀψιγόνοισι μένει καὶ τῆμος ἰδέσθαι.
Αὐτίκα δ' Αἰσονίδης ἐμνήσατο, σὺν δὲ καὶ ἄλλοι
ἥρωες, Φινῆος, ὃ δὴ πλόον ἄλλον ἔειπεν
ἐξ Αἴης ἔσσεσθαι· ἀνώϊστος δ' ἐτέτυκτο
πᾶσιν ὁμῶς. Ἄργος δὲ λιλαιομένοις ἀγόρευσε.
"Νεύμεθ' ἐς Ὀρχομενὸν, τὴν ἔχραεν ὔμμι περῆσαι
„νημερτὴς ὅδε μάντις, ὅτῳ ξυνέβητε πάροιθεν.
„ἔστιν γὰρ πλόος ἄλλος, ὃν ἀθανάτων ἱερῆες
„πέφραδον, οἳ Θήβης Τριτωνίδος ἐκγεγάασιν.
„οὔπω τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανῷ εἱλίσσονται,
„οὐδέ τί πω Δαναῶν ἱερὸν γένος ἦεν ἀκοῦσαι
„πευθομένοις· οἶοι δ' ἔσαν Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες,
„Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε Σεληναίης ὑδέονται
„ζώειν, φηγὸν ἔδοντες ἐν οὔρεσιν· οὐδὲ Πελασγὶς
„χθὼν τότε κυδαλίμοισιν ἀνάσσετο Δευκαλίδῃσιν,
„ἦμος ὅτ' ἠερίη πολυλήϊος ἐκλήϊστο
„μήτηρ Αἴγυπτος προτερηγενέων αἰζηῶν,
„καὶ ποταμὸς Τρίτωνος ἐΰρροος, ᾧ ὕπο πᾶσα
„ἄρδεται ἠερίη· Διόθεν δέ μιν οὔ ποτε δεύει
„ὄμβρος· ἅλις προχοῇσιν ἀνασταχύουσιν ἄρουραι.
„ἔνθεν δή τινά φασι πέριξ διὰ πᾶσαν ὁδεῦσαι
„Εὐρώπην Ἀσίην τε, βίῃ καὶ κάρτεϊ λαῶν
„σφωϊτέρων, θάρσει τε πεποιθότα· μυρία δ' ἄστη
„νάσσατ' ἐποιχόμενος, τὰ μὲν ἤ ποθι ναιετάουσιν,
„ἠὲ καὶ οὔ· πουλὺς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών.
„Αἶά γε μὴν ἔτι νῦν μένει ἔμπεδον, υἱωνοί τε
„τῶνδ' ἀνδρῶν, οὓς ὅς γε καθίσσατο ναιέμεν Αἶαν,

„οἵ δή τοι γραπτῦς πατέρων ἕθεν εἰρύονται,
„κύρβιας, οἷς ἔνι πᾶσαι ὁδοὶ καὶ πείρατ' ἔασιν
„ὑγρῆς τε, τραφερῆς τε, πέριξ ἐπινισσομένοισιν.
„ἔστι δέ τις ποταμός, ὕπατον κέρας Ὠκεανοῖο,
„εὐρύς τε, προβαθής τε, καὶ ὁλκάδι νηὶ περῆσαι·
„Ἴστρον μιν καλέοντες ἑκὰς διετεκμήραντο·
„ὃς δή τοι τείως μὲν ἀπείρονα τέμνετ' ἄρουραν,
„εἷς οἶος· πηγαὶ γὰρ ὑπὲρ πνοιὰς Βορέαο
„Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀπόπροθι μορμύρουσιν.
„ἀλλ' ὁπόταν Θρῃκῶν Σκυθέων τ' ἐπιβήσεται οὔρους,
„ἔνθα διχῆ τὸ μὲν ἔνθα μετ' Ἰονίην ἅλα βάλλει
„τῇδ' ὕδωρ, τὸ δ' ὄπισθε βαθὺν διὰ κόλπον ἵησι.
„σχιζόμενος πόντου Τρινακρίου εἰσανέχοντα,
„γαίῃ ὃς ὑμετέρῃ παρακέκλιται, εἰ ἐτεὸν δὴ
„γαίης ὑμετέρης Ἀχελώϊος ἐξανίησιν.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τοῖσι δὲ θεὰ τέρας ἐγγυάλιξεν
αἴσιον, ᾧ καὶ πάντες ἐπευφήμησαν ἰδόντες,
στέλλεσθαι τήνδ' οἶμον. ἐπιπρὸ γὰρ ὁλκὸς ἐτύχθη
οὐρανίης ἀκτῖνος, ὅπῃ καὶ ἀμεύσιμον ἦε.
γηθόσυνοι δὲ Λύκοιο κατ' αὐτόθι παῖδα λιπόντες
λαίφεσι πεπταμένοισιν ὑπεὶρ ἅλα ναυτίλλοντο,
οὔρεα Παφλαγόνων θηεύμενοι. οὐδὲ Κάραμβιν
γνάμψαν, ἐπεὶ πνοιαί τε καὶ οὐρανίου πυρὸς αἴγλη
μεῖνεν, ἕως Ἴστροιο μέγαν ῥόον εἰσαφίκοντο.
Κόλχοι δ' αὖτ' ἄλλοι μέν, ἐτώσια μαστεύοντες,
Κυανέας Πόντοιο δι' ἐκ πέτρας ἐπέρησαν·
ἄλλοι δ' αὖ ποταμὸν μετεκίαθον, οἷσιν ἄνασσεν
Ἄψυρτος, Καλὸν δὲ διὰ στόμα πεῖρε λιασθείς.
τῷ καὶ ὑπέφθη τούς γε, βαλὼν ὑπὲρ αὐχένα γαίης,
κόλπον ἔσω πόντοιο πανέσχατον Ἰονίοιο.
Ἴστρῳ γάρ τις νῆσος ἐέργεται οὔνομα Πεύκη,
τριγλώχιν, εὖρος μὲν ἐς αἰγιαλοὺς ἀνέχουσα,

στεινὸν δ' αὖτ' ἀγκῶνα ποτὶ ῥόον· ἀμφὶ δὲ δοιαὶ
σχίζονται προχοαί. τὴν μὲν καλέουσι Νάρηκος·
τὴν δ' ὑπὸ τῇ νεάτῃ, Καλὸν στόμα. τῇδε διαπρὸ
Ἄψυρτος Κόλχοι τε θοώτερον ὡρμήθησαν·
οἱ δ' ὑψοῦ νήσοιο κατ' ἀκροτάτης ἐνέοντο
τηλόθεν. εἰαμενῇσι δ' ἐν ἄσπετα πώεα λεῖπον
ποιμένες ἄγραυλοι, νηῶν φόβῳ, οἷά τε θῆρας
ὀσσόμενοι πόντου μεγακήτεος ἐξανιόντας.
οὐ γάρ πω ἁλίας γε πάρος ποτὲ νῆας ἴδοντο,
οὔτ' οὖν Θρήϊξι μιγάδες Σκύθαι, οὔτε Σίγυννοι,
οὔτ' οὖν Γραυκένιοι, οὔθ' οἱ περὶ Λαύριον ἤδη
Σίνδοι ἐρημαῖον πεδίον μέγα ναιετάοντες.
αὐτὰρ ἐπεὶ τἄγγουρον ὄρος, καὶ ἄπωθεν ἐόντα
Ἀγγούρου ὄρεος σκόπελον παρὰ Καυλιακοῖο,
ᾧ πέρι δὴ σχίζων Ἴστρος ῥόον ἔνθα καὶ ἔνθα
βάλλει ἁλὸς, πεδίον τε τὸ Λαύριον ἠμείψαντο,
δή ῥα τότε Κρονίην Κόλχοι ἅλαδ' ἐκπρομολόντες,
πάντῃ, μή σφε λάθοιεν, ὑπετμήξαντο κελεύθους.
οἱ δ' ὄπιθεν ποταμοῖο κατήλυθον, ἐκ δ' ἐπέρησαν
δοιὰς Ἀρτέμιδος Βρυγηΐδας ἀγχόθι νήσους.
τῶν ἤτοι ἑτέρῃ μὲν ἐν ἱερὸν ἔσκεν ἔδεθλον·
ἐν δ' ἑτέρῃ, πληθὺν πεφυλαγμένοι Ἀψύρτοιο,
βαῖνον· ἐπεὶ κείνας πολλῶν λίπον ἔνδοθι νήσους
αὔτως, ἁζόμενοι κούρην Διός· αἱ δὲ δὴ ἄλλαι,
στεινόμεναι Κόλχοισι, πόρους εἴρυντο θαλάσσης.
ὣς δὲ καὶ εἰς ἄλλας πληθὺν λίπον ἀγχόθι νήσους
μέσφα Σαλαγκῶνος ποταμοῦ καὶ Νέστιδος αἴης.

Ἔνθα κε λευγαλέῃ Μινύαι τότε δηϊοτῆτι
παυρότεροι πλεόνεσσιν ὑπείκαθον· ἀλλὰ πάροιθε
συνθεσίας, μέγα νεῖκος ἀλευόμενοι, ἐτάμοντο.
κῶας μὲν χρύσειον, ἐπεὶ σφίσιν αὐτὸς ὑπέστη
Αἰήτης, εἰ κεῖνοι ἀναπλήσειαν ἀέθλους,

ἔμπεδον εὐδικίῃ σφέας ἐξέμεν, εἴτε δόλοισιν,
εἴτε καὶ ἀμφαδίην αὔτως ἀέκοντος ἀπηύρων·
αὐτὰρ Μήδειαν, τόδε γὰρ πέλεν ἀμφήριστον,
παρθέσθαι κούρῃ Λητωΐδι νόσφιν ὁμίλου,
εἰσόκε τις δικάσῃσι θεμιστούχων βασιλήων,
εἴτε μιν εἰς πατρὸς χρειὼ δόμον αὖτις ἱκάνειν,
εἴτε μεθ᾽ Ελλάδα γαῖαν ἀριστήεσσιν ἕπεσθαι.
Ενθα δ᾽ ἐπεὶ τὰ ἕκαστα νόῳ πεμπάσσατο κούρη,
δή ῥά μιν ὀξεῖαι κραδίην ἐλέλιξαν ἀνῖαι
νωλεμές· αἶψα δὲ νόσφιν Ἰήσονα μοῦνον ἑταίρων
ἐκπροκαλεσσαμένη ἄγεν ἄλλυδις, ὄφρ᾽ ἐλίασθεν
πολλὸν ἑκάς, στονόεντα δ᾽ ἐνωπαδὶς ἔκφατο μῦθον.
“Αἰσονίδη, τίνα τήνδε συναρτύνασθε μενοινὴν
„ἀμφ᾽ ἐμοί; ἦέ σε πάγχυ λαθιφροσύναις ἐνέηκαν
„ἀγλαΐαι, τῶν δ᾽ οὔ τι μετατρέπῃ, ὅσσ᾽ ἀγόρευες
„χρειοῖ ἐνισχόμενος; ποῦ τοι Διὸς Ἱκεσίοιο
„ὅρκια; ποῦ δὲ μελιχραὶ ὑποσχέσιες βεβάασιν;
„ᾗς ἐγὼ οὐ κατὰ κόσμον ἀναιδήτῳ ἰότητι
„πάτρην τε, κλέα τε μεγάρων, αὐτούς τε τοκῆας
„νοσφισάμην, τά μοι ἦεν ὑπέρτατα· τηλόθι δ᾽ οἴη
„λυγρῇσι κατὰ πόντον ἅμ᾽ ἀλκυόνεσσι φορεῦμαι,
„σῶν ἕνεκεν καμάτων, ἵνα μοι σόος ἀμφί τε βουσὶν,
„ἀμφί τε Γηγενέεσσιν, ἀναπλήσειας ἀέθλους.
„ὕστατον αὖ καὶ κῶας, ἐφ᾽ ᾧ πλόος ὔμμιν ἐτύχθη,
„εἷλες ἐμῇ ματίῃ· κατὰ δ᾽ οὐλοὸν αἶσχος ἔχευα
„θηλυτέραις. τῷ φημὶ τεὴ κούρη τε, δάμαρ τε,
„αὐτοκασιγνήτη τε μεθ᾽ Ελλάδα γαῖαν ἕπεσθαι.
„πάντῃ νυν πρόφρων ὑπερίστασο, μηδ᾽ ἐμὲ μούνην
„σεῖο λίπῃς ἀπάνευθεν, ἐποιχόμενος βασιλῆας.
„ἀλλ᾽ αὔτως εἴρυσο· δίκη δέ τοι ἔμπεδος ἔστω,
„καὶ θέμις, ἣν ἄμφω συναρέσσαμεν· ἢ σύ γ᾽ ἔπειτα
„φασγάνῳ αὐτίκα τόνδε μέσον διὰ λαιμὸν ἀμῆσαι,

„ὄφρ' ἐπὶ ἦρα φέρωμαι ἐοικότα μαργοσύνῃσι.
„σχέτλιε, εἴ κεν δή με κασιγνήτοιο δικάσσῃ
„ἔμμεναι οὗτος ἄναξ, τῷ ἐπίσχετε τάσδ' ἀλεγεινὰς
„ἄμφω συνθεσίας, πῶς ἵξομαι ὄμματα πατρός;
„ἦ μάλ' εὐκλειής; τίνα δ' οὐ τίσιν, ἠὲ βαρεῖαν
„ἄτην οὐ σμυγερῶς, δεινῶν ὕπερ οἷα ἔοργα,
„ὀτλήσω; οὐ κεν θυμηδέα νόστον ἕλοιο.
„μὴ τόγε παμβασίλεια Διὸς τελέσειεν ἄκοιτις,
„ᾗ ἐπικυδιάεις. μνήσαιο δέ κέν ποτ' ἐμεῖο,
„στρευγόμενος καμάτοισι· δέρος δέ τοι ἶσον ὀνείροις
„οἴχοιτ' εἰς ἔρεβος μεταμώνιον. ἐκ δέ τε πάτρης
„αὐτίκ' ἐμαί σ' ἐλάσειαν Ἐριννύες· οἷα καὶ αὐτὴ
„σῇ πάθον ἀτροπίῃ. τὰ μὲν οὐ θέμις ἀκράαντα
„ἐν γαίῃ πεσέειν. μάλα γὰρ μέγαν ἤλιτες ὅρκον,
„νηλεές· ἀλλ' οὔ θήν μοι ἐπιλλίζοντες ὀπίσσω
„δὴν ἔσσεσθ' εὔκηλοι ἕκητί γε συνθεσιάων.
Ὡς φάτ' ἀναζείουσα βαρὺν χόλον· ἵετο δ' ἥ γε
νῆα καταφλέξαι, διά τ' ἔμπεδα πάντα κεάσσαι,
ἐν δὲ πεσεῖν αὐτὴ μαλερῷ πυρί. τοῖα δ' Ἰήσων
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ὑποδείσας προσέειπεν.
“ Ἴσχεο, δαιμονίη· τὰ μὲν ἀνδάνει οὐδ' ἐμοὶ αὐτῷ.
„ἀλλά τιν' ἀμβολίην διζήμεθα δηϊοτῆτος,
„ὅσσον δυσμενέων ἀνδρῶν νέφος ἀμφιδέδηεν
„εἵνεκα σεῦ. πάντες γάρ, ὅσοι χθόνα τήνδε νέμονται,
„Ἀψύρτῳ μεμάασιν ἀμυνέμεν, ὄφρα σε πατρί,
„οἷά τε ληϊσθεῖσαν, ὑπότροπον οἴκαδ' ἄγοιτο.
„αὐτοὶ δὲ στυγερῷ κεν ὀλοίμεθα πάντες ὀλέθρῳ,
„μίξαντες δαῒ χεῖρας· ὅπου καὶ ῥίγιον ἄλγος
„ἔσσεται, εἴ σε θανόντες ἕλωρ κείνοισι λίποιμεν.
„ἥδε δὲ συνθεσίη κρανέει δόλον, ᾧ μιν ἐς ἄτην
„βήσομεν. οὐδ' ἂν ὁμῶς περιναιέται εἰσαΐοντες
„Κόλχοις ἦρα φέροιεν ὑπὲρ σέο, νόσφιν ἄνακτος,

„ὅς τοι ἀοσσητήρ τε κασίγνητός τε τέτυκται·
„καὶ δ' ἂν ἐγὼ Κόλχοισιν ὑπείξαιμι πτολεμίζειν
„ἀντιβίην, ὅτε μή με διατμήξωσι νέεσθαι.
Ἴσκεν ὑποσσαίνων· ἡ δ' οὐλοὸν ἔκφατο μῦθον.
"Φράζεό νυν. χρειὼ γὰρ ἀεικελίοισιν ἐπ' ἔργοις
„καὶ τόδε μητιάασθαι, ἐπεὶ τοπρῶτον ἀάσθην
„ἀμπλακίῃ, θεόθεν δὲ κακὰς ἤνυσσα μενοινάς.
„τύνη μὲν κατὰ μῶλον ἀλέξεο δούρατα Κόλχων·
„αὐτὰρ ἐγὼ κεῖνόν γε τεὰς ἐς χεῖρας ἱκέσθαι
„μειλίξω· σὺ δέ μιν φαιδροῖς ἀγαπάζεο δώροις·
„εἴ κέν πως κήρυκας ἀπερχομένους πεπίθοιμι
„οἰόθεν οἶον ἐμοῖσι συναρθμῆσαι ἐπέεσσιν.
„ἔνθ' εἴ τοι τόδε γ' ἔργον ἐφανδάνει, οὔ τι μεγαίρω,
„κτεῖνέ τε, καὶ Κόλχοισιν ἀείρεο δηϊοτῆτα.
Ὣς τώ γε ξυμβάντε μέγαν δόλον ἠρτύναντο
Ἀψύρτῳ, καὶ πολλὰ πόρον ξεινήϊα δῶρα,
οἷς μέτα καὶ πέπλον δόσαν ἱερὸν Ὑψιπυλείης
πορφύρεον. τὸν μέν ῥα Διωνύσῳ κάμον αὐταὶ
Δίῃ ἐν ἀμφιρύτῳ Χάριτες θεαί· αὐτὰρ ὃ παιδὶ
δῶκε Θόαντι μεταῦτις· ὁ δ' αὖ λίπεν Ὑψιπυλείῃ·
ἡ δ' ἔπορ' Αἰσονίδῃ πολέσι μετὰ καὶ τὸ φέρεσθαι
γλήνεσιν εὐεργὲς ξεινήϊον. οὔ μιν ἀφάσσων,
οὔτε κεν εἰσορόων, γλυκὺν ἵμερον ἐμπλήσειας.
τοῦ δὲ καὶ ἀμβροσίη ὀδμὴ πέλεν, ἐξέτι κείνου,
ἐξ οὗ ἄναξ αὐτὸς Νυσήϊος ἐγκατέλεκτο
ἀκροχάλιξ οἴνῳ καὶ νέκταρι, καλὰ μεμαρπὼς
στήθεα παρθενικῆς Μινωΐδος, ἥν ποτε Θησεὺς
Κνωσσόθεν ἑσπομένην Δίῃ ἐνικάλλιπε νήσῳ·
ἡ δέ γε κηρύκεσσιν ἐπεξυνώσατο μύθους,
θελγέμεν, εὖτ' ἂν πρῶτα θεᾶς περὶ νηὸν ἵκηται
συνθεσίῃ, νυκτός τε μέλαν κνέφας ἀμφιβάλῃσιν,
ἐλθέμεν, ὄφρα δόλον συμφράσσεται, ὥς κεν ἑλοῦσα

χρύσειον μέγα κῶας, ὑπότροπος αὖτις ὀπίσσω
βαίη ἐς Αἰήταο δόμους· πέρι γάρ μιν ἀνάγκῃ
υἱῆες Φρίξοιο δόσαν ξείνοισιν ἄγεσθαι·
τοῖα παραιφαμένη, θελκτήρια φάρμακ᾽ ἔπασσεν
αἰθέρι καὶ πνοιῇσι, τά κεν καὶ ἄπωθεν ἐόντα
ἄγριον ἠλιβάτοιο κατ᾽ οὔρεος ἤγαγε θῆρα.
Σχέτλι᾽ Ἔρως, μέγα πῆμα, μέγα στύγος ἀνθρώποισιν,
ἐκ σέθεν οὐλόμεναί τ᾽ ἔριδες, στοναχαί τε, γόοι τε,
ἄλγεά τ᾽ ἄλλ᾽ ἐπὶ τοῖσιν ἀπείρονα τετρήχασι·
δυσμενέων ἐπὶ παισὶ κορύσσεο, δαῖμον, ἀερθεὶς,
οἷος Μηδείῃ στυγερὴν φρεσὶν ἔμβαλες ἄτην.
πῶς γὰρ δὴ μετιόντα κακῷ ἐδάμασσεν ὀλέθρῳ
Ἄψυρτον; τὸ γὰρ ἡμὶν ἐπισχερὼ ἦεν ἀοιδῆς.
Ἦμος ὅτ᾽ Ἀρτέμιδος νήσῳ ἔνι τήν γ᾽ ἐλίποντο
συνθεσίῃ, τοί μὲν ῥα διάνδιχα νηυσὶν ἔκελσαν
σφωϊτέραις κρινθέντες· ὁ δ᾽ ἐς λόχον ἤεν Ἰήσων
δέγμενος Ἄψυρτόν τε, καὶ οὓς ἐξαῦτις ἑταίρους.
αὐτὰρ ὅ γ᾽ αἰνοτάτῃσιν ὑποσχεσίῃσι δολωθεὶς
καρπαλίμως ᾗ νηῒ διὲξ ἁλὸς οἶδμα περήσας,
νύχθ᾽ ὑπὸ λυγαίην ἱερῆς ἐπεβήσατο νήσου·
οἶος δ᾽ ἀντικρὺ μετιὼν πειρήσατο μύθοις
εἷο κασιγνήτης, (ἀταλὸς πάϊς οἷα χαράδρης
χειμερίης, ἣν οὐδὲ δι᾽ αἰζηοὶ περόωσιν)
εἴ κε δόλον ξείνοισιν ἐπ᾽ ἀνδράσι τεχνήσαιτο.
καὶ τὼ μὲν τὰ ἕκαστα συνήνεον ἀλλήλοισιν·
αὐτίκα δ᾽ Αἰσονίδης πυκινοῦ ἐξᾶλτο λόχοιο,
γυμνὸν ἀνασχόμενος παλάμῃ ξίφος· αἶψα δὲ κούρη
ἔμπαλιν ὄμματ᾽ ἔνεικε, καλυψαμένη ὀθόνῃσι,
μὴ φόνον ἀθρήσειε κασιγνήτοιο τυπέντος.
τὸν δ᾽ ὅ γε, βουτύπος ὥστε μέγαν κερεαλκέα ταῦρον,
πλῆξεν ὀπιπτεύσας νηοῦ σχεδὸν, ὅν ποτ᾽ ἔδειμαν
Ἀρτέμιδι Βρυγοὶ περιναιέται ἀντιπέρηθεν.

τοῦ δ' γ' ἐπὶ προδόμῳ γνὺξ ἤριπε· λοίσθια δ' ἥρως
θυμὸν ἀναπνείων χερσὶ μέλαν ἀμφοτέρῃσιν
αἷμα κατ' ὠτειλὴν ὑποΐσχετο· τῆς δὲ καλύπτρην
ἀργυφέην καὶ πέπλον ἀλευομένης ἐρύθηνεν.
ὀξὺ δὲ πανδαμάτωρ λοξῷ ἴδεν οἷον ἔρεξαν
ὄμματι νηλειὴς ὀλοφώϊον ἔργον Ἐρινύς.
ἥρως δ' Αἰσονίδης ἐξάργματα τάμνε θανόντος,
τρὶς δ' ἀπέλειξε φόνου, τρὶς δ' ἐξ ἄγος ἔπτυσ' ὀδόντων,
ἣ θέμις αὐθέντῃσι δολοκτασίας ἱλάεσθαι.
ὑγρὸν δ' ἐν γαίῃ κρύψε νέκυν, ἔνθ' ἔτι νῦν περ
κείαται ὀστέα κεῖνα μετ' ἀνδράσιν Ἀψυρτεῦσιν.
Οἱ δ' ἄμυδις πυρσοῖο σέλας προπάροιθεν ἰδόντες,
τό σφιν παρθενικὴ τέκμαρ μετιοῦσιν ἄειρε,
Κολχίδος ἀγχόθι νηὸς ἑὴν παρὰ νῆα βάλοντο
ἥρωες· Κόλχων δ' ὄλεκον στόλον, ἠΰτε κίρκοι
φῦλα πελειάων, ἠὲ μέγα πῶῦ λέοντες
ἀγρότεροι κλονέουσιν ἐνὶ σταθμοῖσι θορόντες.
οὐδ' ἄρα τις κείνων θάνατον φύγε, πάντα δ' ὅμιλον,
πῦρ ἅτε, δηϊόωντες ἐπέδραμον· ὀψὲ δ' Ἰήσων
ἤντησε, μεμαὼς ἐπαμυνέμεν οὐ μάλ' ἀρωγῆς
δευομένοις· ἤδη δὲ καὶ ἀμφ' αὐτοῖο μέλοντο.
ἔνθα δὲ ναυτιλίης πυκινὴν πέρι μητιάασκον
ἑζόμενοι βουλήν· ἐπὶ δὲ σφίσιν ἤλυθε κούρη
φραζομένοις· Πηλεὺς δὲ παροίτατος ἔκφατο μῦθον.
"Ἤδη νῦν κέλομαι νύκτωρ ἔτι νῆ' ἐπιβάντας
„εἰρεσίῃ περάαν πλόον ἀντίον, ᾧ ῥ' ἐπέχουσι
„δήϊοι· ἠῶθεν γὰρ ἐσαθρήσαντας ἕκαστα
„ἔλπομαι οὐχ ἕνα μῦθον, ὅ τις προτέρωσε δίεσθαι
„ἡμέας ὀτρυνέει, τοὺς πεισέμεν· οἷα δ' ἄνακτος
„εὔνιδες, ἀργαλέῃσι διχοστασίῃς κεδόωνται.
„ῥηϊδίη δέ κεν ἄμμι, κεδασθέντων δίχα λαῶν,
„ἥδ' εἴη μετέπειτα κατερχομένοισι κέλευθος.

Ὣς ἔφατ'· ᾔνησαν δὲ νέοι ἔπος Αἰακίδαο.
ῥίμφα δὲ νῆ' ἐπιβάντες ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσι
νωλεμὲς, ὄφρ' ἱερὴν Ἠλεκτρίδα νῆσον ἵκοντο,
ἀλλάων ὑπάτην, ποταμοῦ σχεδὸν Ἠριδανοῖο.
Κόλχοι δ', ὁππότ' ὄλεθρον ἐπεφράσθησαν ἄνακτος,
ἤτοι μὲν δίζεσθαι ἐπέχραον ἔνδοθι πάσης
Ἀργὼ καὶ Μινύας Κρονίης ἁλός. ἀλλ' ἀπέρυκεν
Ἥρη σμερδαλέῃσι κατ' αἰθέρος ἀστεροπῇσιν.
ὕστατον αὐτοὶ δ' αὖτε Κυταιΐδος ἤθεα γαίης
στύξαν, ἀτυζόμενοι χόλον ἄγριον Αἰήταο,
ἔμπεδα δ' ἄλλυδις ἄλλοι ἐφορμηθέντες ἔνασθεν.
οἱ μὲν ἐπ' αὐτάων νήσων ἔβαν, ᾗσιν ἐπίσχον
ἥρωες, ναίουσι δ' ἐπώνυμοι Ἀψύρτοιο·
οἱ δ' ἄρ' ἐπ' Ἰλλυρικοῖο μελαμβαθέος ποταμοῖο,
τύμβος ἵν' Ἁρμονίης Κάδμοιό τε, πύργον ἔδειμαν,
ἀνδράσιν Ἐγχελέεσσιν ἐφέστιοι· οἱ δ' ἐν ὄρεσσιν
ἐνναίουσιν, ἅπερ τε Κεραύνια κικλήσκονται,
ἔκτοθεν ἐξότε τούσγε Διὸς Κρονίδαο κεραυνοὶ
νῆσον ἐς ἀντιπέραιαν ἀπέτραπον ὁρμηθῆναι.
Ἥρωες δ', ὅτε δή σφιν ἐείσατο νόστος ἀπήμων,
δή ῥα τότε προμολόντες, ἐπὶ χθονὶ πείσματ' ἔδησαν
Ὑλλήων. νῆσοι γὰρ ἐπιπροὔχοντο θαμειαὶ,
ἀργαλέην πλώουσιν ὁδὸν μεσσηγὺς ἔχουσαι.
οὐδέ σφιν, ὡς καὶ πρὶν, ἀνάρσια μητιάασκον
Ὑλλῆες· πρὸς δ' αὐτοὶ ἐμηχανόωντο κέλευθον,
μισθὸν ἀειράμενοι τρίποδα μέγαν Ἀπόλλωνος.
δοιοὺς γὰρ τρίποδας τηλοῦ πόρε Φοῖβος ἄγεσθαι
Αἰσονίδῃ περόωντι κατὰ χρέος, ὁππότε Πυθὼ
ἱρὴν πευσόμενος μετεκίαθε τῆσδ' ὑπὲρ αὐτῆς
ναυτιλίης· πέπρωτο δ', ὅπῃ χθονὸς ἱδρυνθεῖεν,
μή ποτε τὴν δῄοισιν ἀναστήσεσθαι ἰοῦσι.
τοὔνεκεν εἰσέτι νῦν κείνῃ ὅδε κεύθεται αἴῃ

ἀμφὶ πόλιν ἀγανὴν Ὑλληΐδα, πολλὸν ἔνερθεν
οὔδεος, ὥς κεν ἄφαντος ἀεὶ μερόπεσσι πέληται.
οὐ μὲν ἔτι ζώοντα καταυτόθι τέτμον ἄνακτα
Ὕλλον, ὃν εὐειδὴς Μελίτη τέκεν Ἡρακλῆϊ
δήμῳ Φαιήκων. ὁ γὰρ οἰκία Ναυσιθόοιο
Μάκριν τ' εἰσαφίκανε, Διωνύσοιο τιθήνην,
νιψόμενος παίδων ὀλοὸν φόνον· ἔνθ' ὅ γε κούρην
Αἰγαίου ἐδάμασσεν ἐρασσάμενος ποταμοῖο
Νηϊάδα Μελίτην· ἡ δὲ σθεναρὸν τέκεν Ὕλλον
δήμῳ Φαιήκων. ὁ μὲν οἰκία Ναυσιθόοιο
τυτθὸς ἐὼν ποτ' ἔναιεν· ἀτὰρ λίπε νῆσον ἔπειτα.
οὐ γὰρ ὅγ' ἡβήσας αὐτῇ ἐνὶ ἔλδετο νήσῳ
ναίειν, κοιρανέοντος ἐπ' ὀφρύσι Ναυσιθόοιο·
βῆ δ' ἅλαδε Κρονίην, αὐτόχθονα λαὸν ἀγείρας
Φαιήκων· σὺν γάρ οἱ ἄναξ πόρσυνε κέλευθον
ἥρως Ναυσίθοος· τόθι δ' ἵσατο, καί μιν ἔπεφνον
Μέντορες, ἀγραύλοισιν ἀλεξόμενον περὶ βουσίν.
Ἀλλὰ, θεαί, πῶς τῆσδε παρὲξ ἁλὸς, ἀμφί τε γαῖαν
Αὐσονίην, νήσους τε Λιγυστίδας, αἳ καλέονται Niebuhr t. 1.25.
Στοιχάδες, Ἀργῴης περιώσια σήματα νηὸς
νημερτὲς πέφαται; τίς ἀπόπροθι τόσσον ἀνάγκη
καὶ χρειὼ σφ' ἐκόμισσε; τίνες σφέας ἤγαγον αὖραι;
Αὐτόν που μεγαλωστὶ, δεδουπότος Ἀψύρτοιο,
Ζῆνα, θεῶν βασιλῆα, χόλος λάβεν, οἷον ἔρεξαν.
Αἰαίης δ' ὀλοὸν τετμήρατο δήνεσι Κίρκης
αἷμ' ἀπονιψαμένους, πρό τε μυρία πημανθέντας,
νοστήσειν. τὸ μὲν οὔ τις ἀριστήων ἐνόησεν·
ἀλλ' ἔθεον, γαίης Ὑλληΐδος ἐξανιόντες,
τηλόθι· τὰς δ' ἀπέλειπον, ὅσαι Κόλχοισι πάροιθεν
ἑξείης πλήθοντο Λιβυρνίδες εἰν ἁλὶ νῆσοι,
Ἴσσα τε, Δυσκέλαδός τε, καὶ ἱμερτὴ Πιτύεια.
αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπὶ τῇσι παραὶ Κέρκυραν ἵκοντο,

ἔνθα Ποσειδάων Ἀσωπίδα νάσσατο κούρην,
ἠΰκομον Κέρκυραν, ἑκὰς Φλιουντίδος αἴης,
ἁρπάξας ὑπ' ἔρωτι· μελαινομένην δέ μιν ἄνδρες
ναυτίλοι ἐκ πόντοιο κελαινῇ πάντοθεν ὕλῃ
δερκόμενοι, Κέρκυραν ἐπικλείουσι Μέλαιναν.
τῇ δ' ἔπι καὶ Μελίτην, λιαρῷ περιγηθέες οὔρῳ,
αἰπεινήν τε Κερωσσὸν, ὕπερθε δὲ πολλὸν ἐοῦσαν
Νυμφαίην παράμειβον, ἵνα κρείουσα Καλυψὼ
Ἀτλαντὶς ναίεσκε· τὰ δ' ἠεροειδέα λεύσσειν
οὔρεα δοιάζοντο Κεραύνια. καὶ τότε βουλὰς
ἀμφ' αὐτοῖς Ζηνός τε μέγαν χόλον ἐφράσαθ' Ἥρη.
μηδομένη δ' ἄνυσιν τοῖο πλόου, ὦρσεν ἀέλλας
ἀντικρὺ, ταῖς αὖτις ἀναρπάγδην φορέοντο
νήσου ἔπι κραναῆς Ἠλεκτρίδος. αὐτίκα δ' ἄφνως
ἴαχεν ἀνδρομέῃ ἐνοπῇ μεσσηγὺ θεόντων
αὐδῆεν γλαφυρῆς νηὸς δόρυ, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
στεῖραν Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.
τοὺς δ' ὀλοὸν μεσσηγὺ δέος λάβεν εἰσαΐοντας
φθογγήν τε, Ζηνός τε βαρὺν χόλον. οὐ γὰρ ἀλύξειν
ἔννεπεν οὔτε πόρους δολιχῆς ἁλὸς, οὔτε θυέλλας
ἀργαλέας, ὅτε μὴ Κίρκη φόνον Ἀψύρτοιο
νηλέα νίψειε· Πολυδεύκεα δ' εὐχετάασθαι
Κάστορά τ' ἀθανάτοισι θεοῖς ἤνωγε κελεύθους
Αὐσονίης ἔμπροσθε πορεῖν ἁλὸς, ᾗ ἔνι Κίρκην
δήουσι, Πέρσης τε καὶ Ἠελίοιο θύγατρα.
Ὣς Ἀργὼ ἰάχησεν ὑπὸ κνέφας· οἱ δ' ἀνόρουσαν
Τυνδαρίδαι, καὶ χεῖρας ἀνέσχεθον ἀθανάτοισιν,
εὐχόμενοι τὰ ἕκαστα· κατηφείη δ' ἔχεν ἄλλους
ἥρωας Μινύας. ἡ δ' ἔσσυτο πολλὸν ἐπιπρὸ
λαίφεσιν, ἐς τ' ἔβαλον μύχατον ῥόον Ἠριδανοῖο·
ἔνθα ποτ' αἰθαλόεντι τυπεὶς πρὸς στέρνα κεραυνῷ
ἡμιδαὴς Φαέθων πέσεν ἅρματος Ἠελίοιο

λίμνης ἐς προχοὰς πολυβενθέος· ἡ δ' ἔτι νῦν περ
τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνακήκιεν ἀτμόν.
οὐδέ τις ὕδωρ κεῖνο διὰ πτερὰ κοῦφα τανύσσας
οἰωνὸς δύναται βαλέειν ὕπερ· ἀλλὰ μεσηγὺ
φλογμῷ ἐπιθρώσκει πεποτημένος. ἀμφὶ δὲ κοῦραι
Ἡλιάδες, ταναῇσιν ἐλιγμέναι αἰγείροισι,
μύρονται κινυρὸν μέλεαι γόον· ἐκ δὲ φαεινὰς
ἠλέκτρου λιβάδας βλεφάρων προχέουσιν ἔραζε.
αἱ μέν τ' ἠελίῳ ψαμάθοις ἔπι τερσαίνονται·
εὖτ' ἂν δὲ κλύζῃσι κελαινῆς οἴδματι λίμνης
ἠϊόνας πνοιῇ πολυηχέος ἐξ ἀνέμοιο,
δὴ τότ' ἐς Ἠριδανὸν προκυλίνδεται ἀθρόα πάντα
κυμαίνοντι ῥόῳ. Κελτοὶ δ' ἐπὶ βάξιν ἔθεντο,
ὡς ἄρ' Ἀπόλλωνος τάδε δάκρυα Λητοΐδαο
συμφέρεται δίναις, ἅ τε μυρία χεῦε πάροιθεν,
ἦμος Ὑπερβορέων ἱερὸν γένος εἰσαφίκανεν,
οὐρανὸν αἰγλήεντα λιπὼν ἐκ πατρὸς ἐνιπῆς,
χωόμενος περὶ παιδὶ, τὸν ἐν λιπαρῇ Λακερείῃ
δῖα Κορωνὶς ἔτικτεν ἐπὶ προχοῇς Ἀμύροιο.
καὶ τὰ μὲν ὣς κείνοισι μετ' ἀνδράσι κεκλήϊσται.
τοὺς δ' οὔτε βρώμης ᾔρει πόθος, οὐδὲ ποτοῖο,
οὔτ' ἐπὶ γηθοσύνας τράπετο νόος. ἀλλ' ἄρα τοίγε
ἤματα μὲν στρεύγοντο περὶ βληχρὸν βαρύθοντες
ὀδμῇ λευγαλέῃ, τήν ῥ' ἄσχετον ἐξανίεσκον
τυφομένου Φαέθοντος ἐπιρροαὶ Ἠριδανοῖο·
νυκτὸς δ' αὖ γόον ὀξὺν ὀδυρομένων ἐσάκουον
Ἡλιάδων λιγέως· τὰ δὲ δάκρυα μυρομένῃσιν,
οἷον ἐλαιηραὶ στάγες, ὕδασιν ἐμφορέοντο.
Ἐκ δὲ τόθεν Ῥοδανοῖο βαθὺν ῥόον εἰσανέβησαν,
ὅστ' εἰς Ἠριδανὸν μετανίσσεται· ἄμμιγα δ' ὕδωρ
ἐν ξυνοχῇ βέβρυχε κυκώμενον. αὐτὰρ ὁ γαίης
ἐκ μυχάτης, ἵνα τ' εἰσὶ πύλαι καὶ ἐδέθλια Νυκτός,

ἔνθεν ἀπορνύμενος, τῇ μέν τ' ἐπερεύγεται ἀκτὰς
Ὠκεανοῦ, τῇ δ' αὖτε μετ' Ἰονίην ἅλα βάλλει,
τῇ δ' ἐπὶ Σαρδόνιον πέλαγος, καὶ ἀπείρονα κόλπον,
ἑπτὰ διὰ στομάτων ἵει ῥόον. ἐκ δ' ἄρα τοῖο
λίμνας εἰσέλασαν δυσχείμονας, αἵ τ' ἀνὰ Κελτῶν
ἤπειρον πέπτανται ἀθέσφατοι· ἔνθα κεν οἵ γε
ἄτῃ ἀεικελίῃ πέλασαν. φέρε γάρ τις ἀπορρὼξ
κόλπον ἐς Ὠκεανοῖο, τὸν οὐ προδαέντες ἔμελλον
εἰσβαλέειν, τόθεν οὔ κεν ὑπότροποι ἐξεσάωθεν·
ἀλλ' Ἥρη σκοπέλοιο καθ' Ἑρκυνίου ἰάχησεν
οὐρανόθεν προθοροῦσα· φόβῳ δ' ἐτίναχθεν ἀϋτῆς
πάντες ὁμῶς· δεινὸν γὰρ ἐπὶ μέγας ἔβραχεν αἰθήρ.
ἂψ δὲ παλιντροπόωντο θεᾶς ὕπο, καί ῥ' ἐνόησαν
τὴν οἶμον, τῇ πέρ τε καὶ ἔπλετο νόστος ἰοῦσι.
δηναιοὶ δ' ἀκτὰς ἁλιμυρέας εἰσαφίκοντο,
Ἥρης ἐννεσίῃσι, δι' ἔθνεα μυρία Κελτῶν
καὶ Λιγύων περόωντες ἀδήϊοι. ἀμφὶ γὰρ αἰνὴν
ἠέρα χεῦε θεὰ πάντ' ἤματα νισσομένοισι.
μεσσότατον δ' ἄρα τοί γε διὰ στόμα νηῒ βαλόντες
Στοιχάδας εἰσαπέβαν νήσους σόοι, εἵνεκα κούρων
Ζηνός· ὃ δὴ βωμοί τε καὶ ἱερὰ τοῖσι τέτυκται
ἔμπεδον· οὐδ' οἶον κείνης ἐπίκουροι ἕποντο
ναυτιλίης· Ζεὺς δέ σφι καὶ ὀψιγόνων πόρε νῆας.
Στοιχάδας αὖτε λιπόντες ἐς Αἰθαλίην ἐπέρησαν
νῆσον, ἵνα ψηφῖσιν ἀπωμόρξαντο καμόντες
ἱδρῶ ἅλις· χροιῇ δὲ κατ' αἰγιαλοῖο κέχυνται
εἴκελαι· ἐν δὲ σόλοι καὶ τεύχεα θέσκελα κείνων·
ἐν δὲ λιμὴν Ἀργῷος ἐπωνυμίην πεφάτισται.
Καρπαλίμως δ' ἐνθένδε δι' ἐξ ἁλὸς οἶδμα νέοντο,
Αὐσονίης ἀκτὰς Τυρσηνίδας εἰσορόωντες·
ἷξον δ' Αἰαίης λιμένα κλυτόν· ἐκ δ' ἄρα νηὸς
πείσματ' ἐπ' ἠϊόνων σχεδόθεν βάλον. ἐνθάδε Κίρκην

εὗρον ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν.
τοίοις γὰρ νυχίοισιν ὀνείρασιν ἐπτοίητο.
αἵματί οἱ θάλαμοί τε καὶ ἕρκεα πάντα δόμοιο
μύρεσθαι δόκεον· φλὸξ δ' ἀθρόα φάρμακ' ἔδαπτεν,
οἷσι πάρος ξείνους θέλγ' ἀνέρας, ὅστις ἵκοιτο·
τὴν δ' αὐτὴ φονίῳ σβέσεν αἵματι πορφύρουσαν,
χερσὶν ἀφυσσαμένη· λῆξεν δ' ὀλοοῖο φόβοιο.
τῷ καὶ ἐπιπλομένης ἠοῦς νοτίδεσσι θαλάσσης
ἐγρομένη πλοκάμους τε καὶ εἵματα φαιδρύνεσκε.
θῆρες δ', οὐ θήρεσσιν ἐοικότες ὠμηστῇσιν,
οὐδὲ μὲν οὐδ' ἄνδρεσσιν ὁμὸν δέμας, ἄλλο δ' ἀπ' ἄλλων
συμμιγέες μελέων, κίον ἀθρόοι, ἠΰτε μῆλα
ἐκ σταθμῶν ἅλις εἶσιν ὀπηδεύοντα νομῆϊ.
τοίους καὶ προτέρης ἐξ ἰλύος ἐβλάστησε
χθὼν αὐτὴ μικτοῖσιν ἀρηραμένους μελέεσσιν,
οὔπω διψαλέῳ μάλ' ὑπ' ἠέρι πιληθεῖσα,
οὐδέ πω ἀζαλέοιο βολαῖς τόσον ἠελίοιο
ἰκμάδας αἰνυμένη· τὰ δ' ἐπὶ στίχας ἤγαγεν αἰὼν
συγκρίνας· τὼς οἵ γε φυὴν ἀΐδηλοι ἕποντο.
ἥρωας δ' ἕλε θάμβος ἀπείριτον· αἶψα δ' ἕκαστος
Κίρκης εἴς τε φυὴν, εἴς τ' ὄμματα παπταίνοντες,
ῥεῖα κασιγνήτην φάσαν ἔμμεναι Αἰήταο.
Η δ' ὅτε δὴ νυχίων ἀπὸ δείματα πέμψεν ὀνείρων,
αὐτίκ' ἔπειτ' ἄψορρον ἀπέστιχε· τοὺς δ' ἅμ' ἕπεσθαι,
χειρὶ καταρέξασα, δολοφροσύνῃσιν ἄνωγεν.
ἔνθ' ἤτοι πληθὺς μὲν ἐφετμαῖς Αἰσονίδαο
μίμνεν ἀπηλεγέως· ὁ δ' ἐρύσσατο Κολχίδα κούρην.
ἄμφω δ' ἑσπέσθην αὐτὴν ὁδὸν, ἔς τ' ἀφίκοντο
Κίρκης ἐς μέγαρον· τοὺς δ' ἐν λιπαροῖσι κέλευσεν
ἥ γε θρόνοις ἕζεσθαι, ἀμηχανέουσα κιόντων.
τὼ δ' ἄνεῳ καὶ ἄναυδοι ἐφ' ἑστίῃ ἀΐξαντες
ἵζανον, ἥ τε δίκη λυγροῖς ἱκέτῃσι τέτυκται,

ἡ μὲν ἐπ' ἀμφοτέραις θεμένη χείρεσσι μέτωπα,
αὐτὰρ ὁ κωπῆεν μέγα φάσγανον ἐν χθονὶ πήξας,
ᾧπέρ τ' Αἰήταο πάϊν κτάνεν· οὐδέ ποτ' ὄσσε
ἰθὺς ἐνὶ βλεφάροισιν ἀνέσχεθον. αὐτίκα δ' ἔγνω
Κίρκη φύξιον οἶτον, ἀλιτροσύνας τε φόνοιο.
τῷ καὶ ὀπιζομένη Ζηνὸς θέμιν Ἱκεσίοιο,
ὃς μέγα μὲν κοτέει, μέγα δ' ἀνδροφόνοισιν ἀρήγει,
ῥέζε θυηπολίην, οἵῃ τ' ἀπολυμαίνονται
νηλειεῖς ἱκέται, ὅτ' ἐφέστιοι ἀντιόωσι.
πρῶτα μὲν ἀτρέπτοιο λυτήριον ἥ γε φόνοιο
τειναμένη καθύπερθε συὸς τέκος, ἧς ἔτι μαζοὶ
πλήμμυρον λοχίης ἐκ νηδύος, αἵματι χεῖρας
τέγγεν, ἐπιτμήγουσα δέρην· αὖτις δὲ καὶ ἄλλοις
μείλισσε χύτλοισι, καθάρσιον ἀγκαλέουσα
Ζῆνα, παλαμναίων τιμήορον ἱκεσιάων.
καὶ τὰ μὲν ἀθρόα πάντα δόμων ἐκ λύματ' ἔνεικαν
Νηϊάδες πρόπολοι, ταί οἱ πόρσυνον ἕκαστα.
ἡ δ' εἴσω πελάνους μείλικτρά τε νηφαλίῃσι
δαῖεν ἐπ' εὐχωλῇσι παρέστιος, ὄφρα χόλοιο
σμερδαλέας παύσειεν Ἐριννύας, ἠδὲ καὶ αὐτὸς
εὐμειδής τε πέλοιτο καὶ ἤπιος ἀμφοτέροισιν,
εἴτ' οὖν ὀθνείῳ μεμιασμένοι αἵματι χεῖρας,
εἴτε καὶ ἐμφύλῳ προσκηδέες ἀντιόωσιν.
Αὐτὰρ ἐπεὶ μάλα πάντα πονήσατο, δὴ τότ' ἔπειτα
εἷσεν ἐπὶ ξεστοῖσιν ἀναστήσασα θρόνοισι,
καὶ δ' αὐτὴ πέλας ἷζεν ἐνωπαδίς. αἶψα δὲ μύθῳ
χρειὼ, ναυτιλίην τε, διακριδὸν ἐξερέεινεν,
ἠδ' ὁπόθεν μετὰ γαῖαν ἐὴν καὶ δώματ' ἰόντες
αὔτως ἱδρύνθησαν ἐφέστιοι. ἦ γὰρ ὀνείρων
μνῆστις ἀεικελίη δῦνε φρένας ὁρμαίνουσαν·
ἵετο δ' αὖ κούρης ἐμφύλιον ἴδμεναι ὀμφὴν,
αὐτίχ' ὅπως ἐνόησεν ἀπ' οὔδεος ὄσσε βαλοῦσαν.

πᾶσα γὰρ Ἠελίου γενεὴ ἀρίδηλος ἰδέσθαι
ἦεν, ἐπεὶ βλεφάρων ἀποτηλόθι μαρμαρυγῇσιν
οἷόν τε χρυσέην ἀντώπιον ἵεσαν αἴγλην.
ἡ δ᾽ ἄρα τῇ τὰ ἕκαστα διειρομένῃ κατέλεξε,
Κολχίδα γῆρυν ἱεῖσα, βαρύφρονος Αἰήταο
κούρη μειλιχίως, ἠμὲν στόλον, ἠδὲ κελεύθους
ἡρώων, ὅσα τ᾽ ἀμφὶ θοοῖς ἐμόγησαν ἀέθλοις·
ὥς τε κασιγνήτης πολυκηδέος ἤλιτε βουλαῖς,
ὥς τ᾽ ἀπονόσφιν ἄλυξεν ὑπέρβια δείματα πατρὸς
σὺν παισὶ Φρίξοιο· φόνον δ᾽ ἀλέεινεν ἐνισπεῖν
Ἀψύρτου. τὴν δ᾽ οὔ τι νόῳ λάθεν· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
μυρομένην ἐλέηρεν, ἔπος δ᾽ ἐπὶ τοῖσιν ἔειπε.
“Σχετλίη, ἦ ῥα κακὸν καὶ ἀεικέα μήσαο νόστον.
„ἔλπομαι οὐκ ἐπὶ δήν σε βαρὺν χόλον Αἰήταο
„ἐκφυγέειν· τάχα δ᾽ εἶσι καὶ Ἑλλάδος ἤθεα γαίης
„τισόμενος φόνον υἷος, ὅτ᾽ ἄσχετα ἔργ᾽ ἐτέλεσσας.
„ἀλλ᾽ ἐπεὶ οὖν ἱκέτις καὶ ὁμόγνιος ἔπλευ ἐμεῖο,
„ἄλλο μὲν οὔ τι κακὸν μητίσομαι ἐνθάδ᾽ ἰούσῃ·
„ἔρχεο δ᾽ ἐκ μεγάρων ξείνῳ συνοπηδὸς ἰοῦσα,
„ὅντινα τοῦτον ἄιστον ἀείραο πατρὸς ἄνευθε·
„μηδ᾽ ἐμὲ γουνάσσαιο ἐφέστιος, οὐ γὰρ ἔγωγε
„αἰνήσω βουλάς τε σέθεν καὶ ἀεικέα φύξιν.
Ὣς φάτο· τὴν δ᾽ ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν· ἀμφὶ δὲ πέπλον
ὀφθαλμοῖσι βαλοῦσα, γόον χέεν, ὄφρα μιν ἥρως,
χειρὸς ἐπισχόμενος, μεγάρων ἐξῆγε θύραζε
δείματι παλλομένην· λεῖπον δ᾽ ἄπο δώματα Κίρκης.
Οὐδ᾽ ἄλοχον Κρονίδαο Διὸς λάθον· ἀλλά οἱ Ἶρις
πέφραδεν, εὖτ᾽ ἐνόησεν ἀπὸ μεγάροιο κιόντας.
αὐτὴ γάρ μιν ἄνωγε δοκευέμεν, ὁππότε νῆα
στείχοιεν, τὸ καὶ αὖτις ἐποτρύνουσ᾽ ἀγόρευεν.
“Ἶρι φίλη, νῦν, εἴ ποτ᾽ ἐμὰς ἐτέλεσσας ἐφετμάς,
„εἶδ᾽ ἄγε, λαιψηρῇσι μετοιχομένη πτερύγεσσι,

„δεῦρο Θέτιν μοι ἄνωχθι μολεῖν ἁλὸς ἐξανιοῦσαν.
„κείνης γὰρ χρειώ με κιχάνεται. αὐτὰρ ἔπειτα
„ἐλθεῖν εἰς ἀκτὰς, ὅθι τ' ἄκμονες Ἡφαίστοιο
„χάλκειοι στιβαρῇσιν ἀράσσονται τυπίδεσσιν·
„εἰπὲ δὲ κοιμῆσαι φύσας πυρὸς, εἰσόκεν Ἀργὼ
„τάσγε παρεξελάσῃσιν. ἀτὰρ καὶ ἐς Αἴολον ἐλθεῖν,
„Αἴολον, ὅστ' ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσιν ἀνάσσει·
„καὶ δὲ τῷ εἰπέμεναι τὸν ἐμὸν νόον, ὥς κεν ἀήτας
„πάντας ἀπολλήξειεν ὑπ' ἠέρι, μηδέ τις αὔρη
„τρηχύνοι πέλαγος· Ζεφύρου γε μὲν οὖρος ἀήτω,
„ὄφρ' οἵ γ' Ἀλκινόου Φαιήκιδα νῆσον ἵκωνται.
Ὣς ἔφατ'· αὐτίκα δ' Ἶρις ἀπ' Οὐλύμποιο θοροῦσα
τέμνε, τανυσσαμένη κοῦφα πτερά. δῦ δ' ἐνὶ πόντῳ
Αἰγαίῳ, τόθι πέρ τε δόμοι Νηρῆος ἔασι.
πρώτην δ' εἰσαφίκανε Θέτιν, καὶ ἐπέφραδε μῦθον
Ἥρης ἐννεσίῃς, ὦρσέ τέ μιν εἰς ἓ νέεσθαι.
δεύτερα δ' εἰς Ἥφαιστον ἐδύσατο· παῦσε δὲ τόν γε
ῥίμφα σιδηρείων τυπίδων· ἔσχοντο δ' ἀϋτμῆς
αἰθαλέοι πρηστῆρες. ἀτὰρ τρίτον εἰσαφίκανεν
Αἴολον Ἱππότεω παῖδα κλυτόν. ὄφρα δὲ καὶ τῷ
ἀγγελίην φαμένη θοὰ γούνατα παῦσεν ὁδοῖο,
τόφρα Θέτις, Νηρῆα κασιγνήτας τε λιποῦσα,
ἐξ ἁλὸς Οὐλυμπόνδε θεὰν μετεκίαθεν Ἥρην·
ἡ δέ μιν ἆσσον ἑεῖο παρεῖσέ τε, φαῖνέ τε μῦθον.
“Κέκλυθι νῦν, Θέτι δῖα, τά τοι ἐπιέλδομ' ἐνίσπειν.
„οἶσθα μὲν, ὅσσον ἐμῇσιν ἐνὶ φρεσὶ τίεται ἥρως
„Αἰσονίδης, οἵ τ' ἄλλοι ἀοσσητῆρες ἀέθλου,
„οἵως τέ σφ' ἐσάωσα διὰ πλαγκτὰς περόωντας
„πέτρας, ἔνθα πυρὸς δειναὶ βρομέουσι θύελλαι,
„κύματά τε σκληρῇσι περιβλύει σπιλάδεσσι.
„νῦν δὲ παρὰ Σκύλλης σκόπελον μέγαν, ἠδὲ Χάρυβδιν
„δεινὸν ἐρευγομένην, δέχεται ὁδός. ἀλλά σε γὰρ δὴ

„ἐξέτι νηπυτίης αὐτὴ τρέφον, ἠδ' ἀγάπησα
„ἔξοχον ἀλλάων, αἵ τ' εἰν ἁλὶ ναιετάουσιν,
„οὕνεκεν οὐκ ἔτλης εὐνῇ Διὸς ἱεμένοιο
„λέξασθαι. κείνῳ γὰρ ἀεὶ τάδε ἔργα μέμηλεν,
„ἠὲ σὺν ἀθανάτῃς, ἠὲ θνητῇσιν ἰαύειν·
„ἀλλ' ἐμὲ αἰδομένη καὶ ἐνὶ φρεσὶ δειμαίνουσα,
„ἠλεύω· ὁ δ' ἔπειτα πελώριον ὅρκον ὄμοσσε,
„μήποτέ σ' ἀθανάτοιο θεοῦ καλέεσθαι ἄκοιτιν.
„ἔμπης δ' οὐ μεθίεσκεν ὀπιπεύων ἀέκουσαν,
„εἰσότε οἱ πρέσβειρα Θέμις κατέλεξεν ἅπαντα,
„ὡς δή τοι πέπρωται ἀμείνονα πατρὸς ἑοῖο
„παῖδα τεκεῖν· τῷ καί σε λιλαιόμενος μεθέηκε,
„δείματι, μή τις ἑοῦ ἀντάξιος ἄλλος ἀνάσσοι
„ἀθανάτων, ἀλλ' αἰὲν ἑὸν κράτος εἰρύοιτο.
„αὐτὰρ ἐγὼ τὸν ἄριστον ἐπιχθονίων πόσιν εἶναι
„δῶκά τοι, ὄφρα γάμου θυμηδέος ἀντιάσειας,
„τέκνα τε φιτύσαιο· θεοὺς δ' ἐς δαῖτ' ἐκάλεσσα
„πάντας ὁμῶς· αὐτὴ δὲ σέλας χείρεσσιν ἀνέσχον
„νυμφίδιον, κείνης ἀγανόφρονος εἵνεκα τιμῆς.
„ἀλλ' ἄγε, καί τινά τοι νημερτέα μῦθον ἐνίψω·
„εὖτ' ἂν ἐς Ἠλύσιον πεδίον τεὸς υἱὸς ἵκηται,
„ὃν δὴ νῦν Χείρωνος ἐν ἤθεσι Κενταύροιο
„Νηϊάδες κομέουσι, τεοῦ λίπτοντα γάλακτος,
„χρειώ μιν κούρης πόσιν ἔμμεναι Αἰήταο
„Μηδείης· σὺ δ' ἄρηγε νυῷ ἑκυρή περ ἐοῦσα,
„ἠδ' αὐτῷ Πηλῆϊ. τί τοι χόλος ἐστήρικται;
„ἀάσθη. καὶ γάρ τε θεοὺς ἐπινίσσεται ἄτη.
„ναὶ μὲν ἐφημοσύνῃσιν ἐμαῖς Ἥφαιστον ὀΐω
„λωφήσειν πρήσοντα πυρὸς μένος, Ἱπποτάδην δὲ
„Αἴολον ὠκείας ἀνέμων ἀΐκας ἐρύξειν,
„νόσφιν ἐϋσταθέος Ζεφύρου, τείως κεν ἵκωνται
„Φαιήκων λιμένας· σὺ δ' ἀκηδέα μήδεο νόστον.

„δεῖμα δέ τοι πέτραι καὶ ὑπέρβια κύματ᾽ ἔασι
„μοῦνον, ἅ κε τρέψαιο κασιγνήτῃσι σὺν ἄλλαις.
„μηδὲ σύ γ᾽ ἠὲ Χάρυβδιν ἀμηχανέοντας ἐάσῃς
„ἐσβαλέειν, μὴ πάντας ἀναβρόξασα φέρῃσιν,
„ἠὲ παρὰ Σκύλλης στυγερὸν κευθμῶνα νέεσθαι,
„Σκύλλης Αὐσονίης ὀλοόφρονος, ἣν τέκε Φόρκῳ
„νυκτιπόλος Ἑκάτη, τήν τε κλείουσι Κράταιϊν,
„μήπως σμερδαλέῃσιν ἐπαΐξασα γένυσσι
„λεκτοὺς ἡρώων δηλήσεται. ἀλλ᾽ ἔχε νῆα
„κεῖσ᾽, ὅθι περ τυτθή γε παραίβασις ἔσσετ᾽ ὀλέθρου.
Ὣς φάτο· τὴν δὲ Θέτις τοίῳ προσελέξατο μύθῳ·
“Εἰ μὲν δὴ μαλεροῖο πυρὸς μένος, ἠδὲ θύελλαι
„ζαχρηεῖς λήξουσιν ἐτήτυμον, ἦτ᾽ ἂν ἔγωγε
„θαρσαλέη φαίην, καὶ κύματος ἀντιόωντος,
„νῆα σαωσέμεναι, Ζεφύρου λίγα κινυμένοιο.
„ἀλλ᾽ ὥρη δολιχήν τε καὶ ἄσπετον οἶμον ὁδεύειν,
„ὄφρα κασιγνήτας μετελεύσομαι, αἵ μοι ἀρωγοὶ
„ἔσσονται, καὶ νηὸς ὅθι πρυμνήσι᾽ ἀνῆπται,
„ὥς κεν ὑπηῷοι μνησαίατο νόστον ἑλέσθαι.
Ἦ, καὶ ἀναΐξασα κατ᾽ αἰθέρος ἔμπεσε δίναις
κυανέου πόντοιο· κάλει δ᾽ ἐπαμυνέμεν ἄλλας
αὐτοκασιγνήτας Νηρηΐδας· αἱ δ᾽ ἀΐουσαι
ἤντεον ἀλλήλῃσι· Θέτις δ᾽ ἀγόρευεν ἐφετμὰς
Ἥρης· αἶψα δ᾽ ἴαλλε μετ᾽ Αὐσονίην ἅλα πάσας.
αὐτὴ δ᾽ ὠκυτέρη ἀμαρύγματος, ἠὲ βολάων
ἠελίου, ὅτ᾽ ἄνεισι περαίης ὑψόθι γαίης,
σεύατ᾽ ἴμεν λαιψηρὰ δι᾽ ὕδατος, ἔς τ᾽ ἀφίκανεν
ἀκτὴν Αἰαίην Τυρσηνίδος ἠπείροιο.
τοὺς δ᾽ εὗρε παρὰ νηῒ σόλῳ ῥιπῇσί τ᾽ ὀϊστῶν
τερπομένους· ἡ δ᾽ ἆσσον ὀρεξαμένη χερὸς ἄκρης
Αἰακίδεω Πηλῆος· ὃ γάρ ῥά οἱ ἦεν ἀκοίτης,
οὐδέ τις εἰσιδέειν δύνατ᾽ ἔμπεδον· ἀλλ᾽ ἄρα τῷ γε

οἵῳ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἐείσατο, φώνησέν τε·
"Μηκέτι νῦν ἀκταῖς Τυρσηνίσιν ἧσθε μένοντες·
„ἠῶθεν δὲ θοῆς πρυμνήσια λύετε νηός,
„Ἥρῃ πειθόμενοι ἐπαρηγόνι. τῆς γὰρ ἐφετμῇς
„πασσυδίῃ κοῦραι Νηρηΐδες ἀντιόωσι,
„νῆα διὲκ πέτρας, αἵ τε Πλαγκταὶ καλέονται,
„ῥυσόμεναι. κείνη γὰρ ἐναίσιμος ὔμμι κέλευθος.
„ἀλλὰ σὺ μή τῳ ἐμὸν δείξῃς δέμας, εὖτ' ἂν ἴδηαι
„ἀντομένην σὺν τῇσι· νόῳ δ' ἔχε, μή με χολώσῃς
„πλεῖον ἔτ', ἢ τοπάροιθεν ἀπηλεγέως ἐχόλωσας."
Ἦ, καὶ ἔπειτ' ἀΐδηλος ἐδύσατο βένθεα πόντου·
τὸν δ' ἄχος αἰνὸν ἔτυψεν, ἐπεὶ πάρος οὐκέτ' ἰοῦσαν
ἔδρακεν, ἐξότε πρῶτα λίπεν θάλαμόν τε καὶ εὐνήν,
χωσαμένη Ἀχιλῆος ἀγαυοῦ νηπιάχοντος.
ἡ μὲν γὰρ βροτέας αἰεὶ περὶ σάρκας ἔδαιε
νύκτα διὰ μέσσην φλογμῷ πυρός· ἤματα δ' αὖτε
ἀμβροσίῃ χρίεσκε τέρεν δέμας, ὄφρα πέλοιτο
ἀθάνατος, καί οἱ στυγερὸν χροῒ γῆρας ἀλάλκοι.
αὐτὰρ ὅ γ' ἐξ εὐνῆς ἀνεπάλμενος εἰσενόησε
παῖδα φίλον σπαίροντα διὰ φλογός· ἧκε δ' ἀϋτὴν
σμερδαλέην ἐσιδών, μέγα νήπιος· ἡ δ' ἀΐουσα
τὸν μὲν ἄρ' ἁρπάγδην χαμάδις βάλε κεκληγῶτα·
αὐτὴ δὲ πνοιῇ ἱκέλη δέμας, ἠΰτ' ὄνειρος,
βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ μεγάροιο θοῶς, καὶ ἐσήλατο πόντον
χωσαμένη· μετὰ δ' οὔ τι παλίσσυτος ἵκετ' ὀπίσσω.
τῷ μὲν ἀμηχανίη δῆσε φρένας· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
πᾶσαν ἐφημοσύνην Θέτιδος μετέειπεν ἑταίροις.
οἱ δ' ἄρα μεσσηγὺς λῆξαν καὶ ἔπαυσαν ἀέθλους,
ἰσσυμένως δόρπον τε χαμεύνας τ' ἀμφεπένοντο,
τῇς ἔνι δαισάμενοι νύκτ' ἄεσαν, ὡς τοπάροιθεν.
Ἦμος δ' ἄκρον ἔβαλλε φαεσφόρος οὐρανὸν Ἠώς,
δὴ τότε λαιψηροῖο κατηλυσίῃ Ζεφύροιο

βαῖνον ἐπὶ κληῖδας ἀπὸ χθονός· ἐκ δὲ βυθοῖο
εὐναίας εἷλκον περιγηθέες, ἄλλα τε πάντα
ἄρμενα μηρύοντο κατὰ χρέος· ὕψι δὲ λαῖφος
εἴρυσσαν τανύσαντες ἐν ἱμάντεσσι κεραίης.
νῆα δ' εὐκραὴς ἄνεμος φέρεν. αἶψα δὲ νῆσον
καλὴν, ἀνθεμόεσσαν ἐσέδρακον, ἔνθα λίγειαι
Σειρῆνες σίνοντ' Ἀχελωΐδες, ἡδείῃσι
θέλγουσαι μολπῇσιν, ὅτις παρὰ πεῖσμα βάλοιτο.
τὰς μὲν ἄρ' εὐειδὴς Ἀχελώῳ εὐνηθεῖσα
γείνατο Τερψιχόρη, Μουσέων μία· καί ποτε Δηοῦς
θυγατέρ' ἰφθίμην ἀδμῆτ' ἔτι πορσαίνεσκον
ἄμμιγα μελπόμεναι· τότε δ' ἄλλο μὲν οἰωνοῖσιν,
ἄλλο δὲ παρθενικῇς ἐναλίγκιαι ἔσκον ἰδέσθαι.
αἰεὶ δ' εὐόρμου δεδοκημέναι ἐκ περιωπῆς
ἡ θαμὰ δὴ πολέων μελιηδέα νόστον ἕλοντο,
τηκεδόνι φθινύθουσαι· ἀπηλεγέως δ' ἄρα καὶ τοῖς
ἵεσαν ἐκ στομάτων ὄπα λείριον. οἱ δ' ἀπὸ νηὸς
ἤδη πείσματ' ἔμελλον ἐπ' ἠϊόνεσσι βαλέσθαι,
εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο πάϊς Θρηΐκιος Ὀρφεὺς
Βιστονίην ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς φόρμιγγα τανύσσας
κραιπνὸν ἐϋτροχάλοιο μέλος κανάχησεν ἀοιδῆς,
ὄφρ' ἄμυδις κλονέοντος ἐπιβρομέοιντο ἀκουαὶ
κρεγμῷ· παρθενικὴν δ' ἐνοπὴν ἐβιήσατο φόρμιγξ.
νῆα δ' ὁμοῦ Ζέφυρός τε καὶ ἠχῆεν φέρε κῦμα
πρυμνόθεν ὀρνύμενον· ταὶ δ' ἄκριτον ἵεσαν αὐδήν.
ἀλλὰ καὶ ὧς Τελέοντος ἐῢς πάϊς, οἶος ἑταίρων
προφθάμενος, ξεστοῖο κατὰ ζυγοῦ ἔνθορε πόντῳ
Βούτης, Σειρήνων λιγυρῇ ὀπὶ θυμὸν ἰανθείς·
νῆχε δὲ πορφυρέοιο δι' οἴδματος, ὄφρ' ἐπιβαίη,
σχέτλιος. ἦ τέ οἱ αἶψα καταυτόθι νόστον ἀπηύρων·
ἀλλά μιν οἰκτείρασα θεὰ Ἔρυκος μεδέουσα
Κύπρις ἔτ' ἐν δίναις ἀνερείψατο, καί ῥ' ἐσάωσε

πρόφρων ἀντομένη Λιλυβηΐδα ναιέμεν ἄκρην.
οἱ δ' ἄχεϊ σχόμενοι τὰς μὲν λίπον, ἄλλα δ' ὄπαζον
κύντερα μιξοδίῃσιν ἁλὸς ῥαιστήρια νηῶν.
τῇ μὲν γὰρ Σκύλλης λισσὴ προὐφαίνετο πέτρη·
τῇ δ' ἄμοτον βοάασκεν ἀναβλύζουσα Χάρυβδις·
ἄλλοθι δὲ Πλαγκταὶ μεγάλῳ ὑπὸ κύματι πέτραι
ῥόχθεον, ᾗχι πάροιθεν ἀπέπτυεν αἰθομένη φλὸξ
ἄκρων ἐκ σκοπέλων, πυριθαλπέος ὑψόθι πέτρης.
καπνῷ δ' ἀχλυόεις αἰθὴρ πέλεν· οὐδέ κεν αὐγὰς
ἔδρακες ἠελίοιο. τότ' αὖ λήξαντος ἀπ' ἔργων
Ἡφαίστου, θερμὴν ἔτι κήκιε πόντος ἀϋτμήν.
ἔνθα σφιν κοῦραι Νηρηΐδες ἄλλοθεν ἄλλαι
ἤντεον· ἡ δ' ὄπιθε πτέρυγος θίγε πηδαλίοιο
δῖα Θέτις· πλαγκτῇσι δ' ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἔρυσσαν.
ὡς δ' ὁπόταν δελφῖνες ὑπὲξ ἁλὸς εὐδιόωντες
σπερχομένην ἀγεληδὸν ἑλίσσωνται περὶ νῆα,
ἄλλοτε μὲν προπάροιθεν ὁρώμενοι, ἄλλοτ' ὄπισθεν,
ἄλλοτε παρβολάδην, ναύτῃσι δὲ χάρμα τέτυκται·
ὣς αἱ ὑπεκπροθέουσαι ἐπήτριμοι εἱλίσσοντο
Ἀργῴῃ περὶ νηΐ, Θέτις δ' ἴθυνε κελεύθους.
καί ῥ' ὅτε δὴ Πλαγκτῇσιν ἐνιχρίμπτεσθαι ἔμελλον,
αὐτίκ' ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας,
ὑψοῦ ἐπ' αὐτάων σπιλάδων καὶ κύματος ἀγῆς
ῥώοντ' ἔνθα καὶ ἔνθα διασταδὸν ἀλλήλῃσι.
τὴν δὲ παρηορίην κόπτε ῥόος· ἀμφὶ δὲ κῦμα
λάβρον ἀειρόμενον πέτραις ἐπικαχλάζεσκεν.
αἱ δ' ὁτὲ μὲν κρημνοῖς ἐναλίγκιαι ἠέρι κῦρον,
ἄλλοτε δὲ βρύχιαι νεάτῳ ὑπὸ πυθμένι πόντου
ἠρήρειντ', ὅθι πολλὸν ὑπείρεχεν ἄγριον οἶδμα.
αἱ δ', ὥστ' ἠμαθόεντος ἐπισχεδὸν αἰγιαλοῖο
παρθενικαί, δίχα κόλπον ἐπ' ἰξύας εἱλίξασαι,
σφαίρῃ ἀθύρουσι περιηγέϊ· τὴν μὲν ἔπειτα

ἄλλη ὑπ' ἐξ ἄλλης δέχεται, καὶ ἐς ἠέρα πέμπει
ὕψι μεταχθονίην· ἡ δ' οὔποτε πίλναται οὔδει·
ὣς αἱ νῆα θέουσαν ἀμοιβαδὶς ἄλλοθεν ἄλλη
πέμπε διηερίην ἐπὶ κύμασιν, αἰὲν ἄπωθε
πετράων· περὶ δέ σφιν ἐρευγόμενον ζέεν ὕδωρ.
τὰς δὲ καὶ αὐτὸς ἄναξ κορυφῆς ἐπὶ λισσάδος ἄκρης
ὀρθὸς ἐπὶ στελεῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ἐρείσας
Ηφαιστος θηεῖτο, καὶ αἰγλήεντος ὕπερθεν
οὐρανοῦ ἑστηυῖα Διὸς δάμαρ· ἀμφὶ δ' Ἀθήνῃ
βάλλε χέρας, τοῖόν μιν ἔχεν δέος εἰσορόωσαν.
ὅσση δ' εἰαρινοῦ μηκύνεται ἤματος αἶσα,
τοσσάτιον μογέεσκον ἐπὶ χρόνον, ὀχλίζουσαι
νῆα διὲκ πέτρας πολυηχέας· οἱ δ' ἀνέμοιο
αὖτις ἐπαυρόμενοι προτέρω θέον· ὦκα δ' ἄμειβον
Θρινακίης λειμῶνα, βοῶν τροφὸν Ἠελίοιο.
ἔνθ' αἱ μὲν κατὰ βένθος ἀλίγκιαι αἰθυίῃσι
δῦνον, ἐπεί ῥ' ἀλόχοιο Διὸς πόρσυνον ἐφετμάς.
τοὺς δ' ἄμυδις βληχή τε δι' ἠέρος ἵκετο μήλων,
μυκηθμός τε βοῶν αὐτοσχεδὸν οὔατ' ἔβαλλε.
καὶ τὰ μὲν ἑρσήεντα κατὰ δρία ποιμαίνεσκεν
ὁπλοτέρη Φαέθουσα θυγατρῶν Ἠελίοιο,
ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχύνουσα·
Λαμπετίη δ' ἐπὶ βουσὶν ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ
πάλλεν ὀπηδεύουσα καλαύροπα. τὰς δὲ καὶ αὐτοὶ
βοσκομένας ποταμοῖο παρ' ὕδασιν εἰσορόωντο
ἀμπεδίον καὶ ἕλος λειμώνιον· οὐδέ τις ἦε
κυανέη μετὰ τῇσι δέμας, πᾶσαι δὲ γάλακτι
εἰδόμεναι, χρυσέοις κεράεσσιν κυδιάασκον.
καὶ μὲν τὰς παράμειβον ἐπ' ἤματι· νυκτὶ δ' ἰούσῃ
πεῖρον ἁλὸς μέγα λαῖτμα κεχαρμένοι, ὄφρα καὶ αὖτις
Ἠὼς ἠριγενὴς φέγγος βάλε νισσομένοισιν.
Εστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ἰονίοιο

ἀμφιλαφὴς πίειρα Κεραυνίῃ εἰν ἁλὶ νῆσος,
ᾗ ὕπο δὴ κεῖσθαι δρέπανον φάτις, ἵλατε Μοῦσαι,
οὐκ ἐθέλων ἐνέπω προτέρων ἔπος, ᾧ ἀπὸ πατρὸς
μήδεα νηλειῶς ἔταμε Κρόνος· (οἱ δέ ἑ Δηοῦς
κλείουσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην.
Δηὼ γὰρ κείνῃ ἐνὶ δή ποτε νάσσατο γαίῃ,
Τιτῆνας δ' ἔδαε στάχυν ὄμπνιον ἀμήσασθαι,
Μάκριδα φιλαμένη.) Δρεπάνη τόθεν ἐκλήϊσται
οὔνομα, Φαιήκων ἱερὴ τροφός· ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ
αἵματος Οὐρανίοιο γένος Φαίηκες ἔασι.
τοὺς Ἀργὼ πολέεσσιν ἐνισχομένη καμάτοισι
Θρινακίης αὔρῃς ἵκετ' ἐξ ἁλός· οἱ δ' ἀγανῇσιν
Ἀλκίνοος λαοί τε θυηπολίῃσιν ἰόντας
δειδέχατ' ἀσπασίως· ἐπὶ δὲ σφίσι καγχαλάασκε
πᾶσα πόλις· φαίης κεν ἑοῖς ἐπὶ παισὶ γάνυσθαι.
καὶ δ' αὐτοὶ ἥρωες ἀνὰ πληθὺν κεχάροντο,
τῷ ἴκελοι, οἷόν τε μεσαιτάτῃ ἐμβεβαῶτες
Αἱμονίῃ· μέλλον δὲ βοῇ ἔνι θωρήξεσθαι·
ὧδε μάλ' ἀγχίμολον στρατὸς ἄσπετος ἐξεφαάνθη
Κόλχων, οἳ Πόντοιο κατὰ στόμα, καὶ διὰ πέτρας
Κυανέας μαστῆρες ἀριστήων ἐπέρησαν.
Μήδειαν δ' ἔξαιτον ἑοῦ ἐς πατρὸς ἄγεσθαι
ἵεντ' ἀπροφάτως, ἠὲ στονόεσσαν ἀϋτὴν
νωμήσειν χαλεπῇσιν ὁμόκλεον ἀτροπίῃσιν,
αὖθί τε, καὶ μετέπειτα σὺν Αἰήταο κελεύθῳ.
ἀλλὰ σφέας κατέρυκεν ἐπειγομένους πολέμοιο
κρείων Ἀλκίνοος. λελίητο γὰρ ἀμφοτέροισι
δηϊοτῆτος ἄνευθεν ὑπέρβια νείκεα λῦσαι.
κούρη δ' οὐλομένῳ ὑπὸ δείματι πολλὰ μὲν αὐτοὺς
Αἰσονίδεω ἑτάρους μειλίσσετο, πολλὰ δὲ χερσὶν
Ἀρήτης γούνων ἀλόχου θίγεν Ἀλκινόοιο.
"Γουνοῦμαι, βασίλεια· σὺ δ' ἵλαθι, μηδ' ἐμὲ Κόλχοις

„ἐκδώῃς, ᾧ πατρὶ κομιζέμεν, εἴ νυ καὶ αὐτὴ
„ἀνθρώπων γενεῆς μία φέρβεαι, οἷσιν ἐς ἄτην
„ὠκύτατος κούφῃσι θέει νόος ἀμπλακίῃσιν.
„ὡς ἐμὲ ἐκ πυκιναὶ ἔπεσον φρένες, οὐ μὲν ἕκητι
„μαργοσύνης. ἴστω δ᾽ ἱερὸν φάος Ἠελίοιο,
„ἴστω νυκτιπόλου Περσηΐδος ὄργια κούρης,
„μὴ μὲν ἐγὼν ἐθέλουσα σὺν ἀνδράσιν ἀλλοδαποῖσι
„κεῖθεν ἀφορμήθην· στυγερὸν δ᾽ ἐμὲ τάρβος ἔπεισε
„τῆσδε φυγῆς μνήσασθαι, ὅτ᾽ ἤλιτον· οὐδέ τις ἄλλη
„μῆτις ἔην. ἔτι μοι μίτρη μένει, ὡς ἐνὶ πατρὸς
„δώμασιν, ἄχραντος καὶ ἀκήρατος. ἀλλ᾽ ἐλέαιρε,
„πότνα, τεόν τε πόσιν μειλίσσεο· σοὶ δ᾽ ὀπάσειαν
„ἀθάνατοι βίοτόν τε τελεσφόρον, ἀγλαΐην τε,
„καὶ παῖδας, καὶ κῦδος ἀπορθήτοιο πόληος.
Τοῖα μὲν Ἀρήτην γουνάζετο δακρυχέουσα·
τοῖα δ᾽ ἀριστήων ἐναμοιβαδὶς ἄνδρα ἕκαστον.
“ Ὑμέων, ὦ πέρι δὴ μέγα φέρτατοι, ἀμφί τ᾽ ἀέθλοις
„οὕνεκεν ὑμετέροισιν ἀτύζομαι, ἧς ἰότητι
„ταύρους τ᾽ ἐζεύξασθε, καὶ ἐκ θέρος οὐλοὸν ἀνδρῶν
„κείρατε γηγενέων· ἧς εἵνεκεν Αἱμονίηνδε
„χρύσεον αὐτίκα κῶας ἀνάξετε νοστήσαντες.
„ἥδ᾽ ἐγώ, ἣ πάτρην τε καὶ οὓς ὤλεσσα τοκῆας,
„ἣ δόμον, ἣ σύμπασαν ἐϋφροσύνην βιότοιο·
„ὔμμι δὲ καὶ πάτρην καὶ δώματα ναιέμεν αὖτις
„ἤνυσα· καὶ γλυκεροῖσιν ἔτ᾽ εἰσόψεσθε τοκῆας
„ὄμμασιν· αὐτὰρ ἐμοὶ ἀπὸ δὴ βαρὺς εἵλετο δαίμων
„ἀγλαΐας· στυγερὴ δὲ σὺν ὀθνείοις ἀλάλημαι.
„δείσατε συνθεσίας τε καὶ ὅρκια, δείσατ᾽ Ἐρινὺν
„Ἱκεσίην, νέμεσίν τε θεῶν, ἐς χεῖρας ἰοῦσαν
„Αἰήτεω, λώβῃ πολυπήμονι δῃωθῆναι.
„οὐ νηούς, οὐ πύργον ἐπίρροθον, οὐκ ἀλεωρὴν
„ἄλλην, οἰόθι δὲ προτιβάλλομαι ὑμέας αὐτούς.

„σχέτλιοι ἀτροπίης καὶ ἀνηλέες· οὐδ' ἐνὶ θυμῷ
„αἰδεῖσθε ξείνης μ' ἐπὶ γούνατα χεῖρας ἀνάσσης
„δερκόμενοι τείνουσαν ἀμήχανον· ἀλλά κε πᾶσι,
„κῶας ἑλεῖν μεμαῶτες, ἐμίξατε δούρατα Κόλχοις,
„αὐτῷ τ' Αἰήτῃ ὑπερήνορι· νῦν δὲ μέθεσθε
„ἠνορέης, ὅτε μοῦνοι ἀποτμηγέντες ἔασι.
Ὣς φάτο λισσομένη· τῶν δ' ὅντινα γουνάζοιτο,
ὅς μιν θαρσύνεσκεν ἐρητύων ἀχέουσαν.
σεῖον δ' ἐγχείας εὐήκεας ἐν παλάμῃσι,
φάσγανά τ' ἐκ κολεῶν· οὐδὲ σχήσεσθαι ἀρωγῆς
ἔννεπον, εἴ κε δίκης ἀλιτήμονος ἀντιάσειε.
στρευγομένοις δ' ἀν' ὅμιλον ἐπήλυθεν εὐνήτειρα
Νὺξ ἔργων ἄνδρεσσι, κατευκήλησε δὲ πᾶσαν
γαῖαν ὁμῶς· τὴν δ' οὔ τι μίνυνθά περ εὔνασεν ὕπνος,
ἀλλά οἱ ἐν στέρνοις ἀχέων εἱλίσσετο θυμός.
οἷον ὅτε κλωστῆρα γυνὴ ταλαεργὸς ἑλίσσει
ἐννυχίη· τὴν δ' ἀμφὶ κινύρεται ὀρφανὰ τέκνα
χηροσύνῃ πόσιος· σταλάει δ' ὑπὸ δάκρυ παρειὰς
μνωομένης, οἵη μιν ἐπὶ σμυγερὴ λάβεν αἶσα·
ὣς τῆς ἰκμαίνοντο παρηΐδες· ἐν δέ οἱ ἦτορ
ὀξείῃς εἰλεῖτο πεπαρμένον ἀμφ' ὀδύνῃσι.
Τὼ δ' ἔντοσθε δόμοιο κατὰ πτόλιν, ὡς τοπάροιθε,
κρείων Ἀλκίνοος, πολυπότνιά τ' Ἀλκινόοιο
Ἀρήτη ἄλοχος, κούρης πέρι μητιάασκον
οἷσιν ἐνὶ λεχέεσσι διὰ κνέφας· οἷα δ' ἀκοίτην
κουρίδιον θαλεροῖσι δάμαρ προσπτύσσετο μύθοις.
“ Ναὶ φίλος, εἰ δ' ἄγε μοι πολυκηδέα ῥύεο Κόλχων
„παρθενικήν, Μινύαισι φέρων χάριν. ἐγγύθι δ' Ἄργος
„ἡμετέρης νήσοιο, καὶ ἀνέρες Αἱμονιῆες·
„Αἰήτης δ' οὔτ' ἂρ ναίει σχεδὸν, οὐδέ τι ἴδμεν
„Αἰήτην, ἀλλ' οἶον ἀκούομεν· ἡ δέ νυ κούρη
„αἰνοπαθὴς κατά μοι νόον ἔκλασεν ἀντιόωσα.

„μή μιν, ἄναξ, Κόλχοισι πόροις ἐς πατρὸς ἄγεσθαι.
„ἀάσθη, ὅτε πρῶτα βοῶν θελκτήρια δῶκε
„φάρμακά οἱ· σχεδόθεν δὲ κακῷ κακὸν, οἷά τε πολλὰ
„ῥέζομεν ἀμπλακίῃσιν, ἀκειομένη, ὑπάλυξε
„πατρὸς ὑπερφιάλοιο βαρὺν χόλον. αὐτὰρ Ἰήσων,
„ὡς ἀΐω, μεγάλοισιν ἐνίσχεται ἐξ ἕθεν ὅρκοις,
„κουριδίην θήσεσθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἄκοιτιν.
„τῷ, φίλε, μήτ' οὖν αὐτὸς ἑκὼν ἐπίορκον ὀμόσσαι
„θείης Αἰσονίδην, μήτ' ἄσχετα σεῖο ἕκητι
„παῖδα πατὴρ θυμῷ κεκοτηότι δηλήσαιτο.
„λίην γὰρ δύσζηλοι ἑῆς ἐπὶ παισὶ τοκῆες·
„οἷα μὲν Ἀντιόπην εὐώπιδα μήσατο Νυκτεύς·
„οἷα δὲ καὶ Δανάη πόντῳ ἔνι πήματ' ἀνέτλη,
„πατρὸς ἀτασθαλίῃσι· νέον γε μὲν, οὐδ' ἀπὸ τηλοῦ,
„ὑβριστὴς Ἔχετος γλήναις ἔνι χάλκεα κέντρα
„πῆξε θυγατρὸς ἑῆς· στονόεντι δὲ κάρφεται οἴτῳ
„ὀρφναίῃ ἐνὶ χαλκὸν ἀλετρεύουσα καλιῇ.
Ὣς ἔφατ' ἀντομένη· τοῦ δὲ φρένες ἰαίνοντο
ἧς ἀλόχου μύθοισιν, ἔπος δ' ἐπὶ τοῖον ἔειπεν.
“Ἀρήτη, καί κεν σὺν τεύχεσιν ἐξελάσαιμι
„Κόλχους, ἡρώεσσι φέρων χάριν, εἵνεκα κούρης.
„ἀλλὰ Διὸς δείδοικα δίκην ἰθεῖαν ἀτίσσαι.
„οὐδὲ μὲν Αἰήτην ἀθεριζέμεν, ὡς ἀγορεύεις,
„λώϊον· οὐ γάρ τις βασιλεύτερος Αἰήταο.
„καί κ' ἐθέλων, ἕκαθέν περ, ἐφ' Ἑλλάδα νεῖκος ἄροιτο.
„τῷ μ' ἐπέοικε δίκην, ἥτις μετὰ πᾶσιν ἀρίστη
„ἔσσεται ἀνθρώποισι, δικαζέμεν· οὐδέ σε κεύσω.
„παρθενικὴν μὲν ἐοῦσαν, ἑῷ ἀπὸ πατρὶ κομίσσαι
„ἰθύνω· λέκτρον δὲ σὺν ἀνέρι πορσαίνουσαν,
„οὔ μιν ἑοῦ πόσιος νοσφίσσομαι· οὐδὲ, γενέθλην
„εἴ τιν' ὑπὸ σπλάγχνοισι φέρει, δηΐοισιν ὀπάσσω.
Ὣς ἄρ' ἔφη· καὶ τὸν μὲν ἐπισχεδὸν εὔνασεν ὕπνος.

ἡ δ' ἔπος ἐν θυμῷ πυκινὸν βάλετ'· αὐτίκα δ' ὦρτο
ἐκ λεχέων ἀνὰ δῶμα. συνήϊξαν δὲ γυναῖκες
ἀμφίπολοι, δέσποιναν ἑὴν μεταποιπνύουσαι.
σῖγα δ' ἑὸν κήρυκα καλεσσαμένη προσέειπεν,
ᾗσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐποτρυνέουσα μιγῆναι
Αἰσονίδην κούρῃ· μηδ' Ἀλκίνοον βασιλῆα
λίσσεσθαι· τὸ γὰρ αὐτὸς ἰὼν Κόλχοισι δικάσσει,
παρθενικὴν μὲν ἐοῦσαν, ἑοῦ ποτὶ δώματα πατρὸς
ἐκδώσειν· λέκτρον δὲ σὺν ἀνέρι πορσαίνουσαν,
οὐκέτι κουριδίης μιν ἀποτμήξειν φιλότητος.
Ὣς ἄρ' ἔφη· τὸν δ' αἶψα πόδες φέρον ἐκ μεγάροιο,
ὥς κεν Ἰήσονι μῦθον ἐναίσιμον ἀγγείλειεν
Ἀρήτης, βουλάς τε θεουδέος Ἀλκινόοιο.
τοὺς δ' εὗρε παρὰ νηῒ σὺν ἔντεσιν ἐγρήσσοντας
Ὑλλικῷ ἐν λιμένι, σχεδὸν ἄστεος· ἐκ δ' ἄρα πᾶσαν
πέφραδεν ἀγγελίην· γήθησε δὲ θυμὸς ἑκάστου
ἡρώων· μάλα γάρ σφιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν.
Αὐτίκα δὲ κρητῆρα κερασσάμενοι μακάρεσσιν,
ἣ θέμις, εὐαγέως ἐπιβώμια μῆλ' ἐρύσαντες,
αὐτονυχὶ κούρῃ θαλαμήϊον ἔντυνον εὐνὴν
ἄντρῳ ἐν ἠγαθέῳ, τόθι δή ποτε Μάκρις ἔναιε,
κούρη Ἀρισταίοιο μελίφρονος, ὅς ῥα μελισσέων
ἔργα, πολυκμήτοιό τ' ἀνεύρατο πῖαρ ἐλαίης.
κείνη δὴ πάμπρωτα Διὸς Νυσήϊον υἷα
Εὐβοίης ἔντοσθεν Ἀβαντίδος ᾧ ἐνὶ κόλπῳ
δέξατο, καὶ μέλιτι ξηρὸν περὶ χεῖλος ἔδευσεν,
εὖτέ μιν Ἑρμείης φέρεν ἐκ πυρός· ἔδρακε δ' Ἥρη,
καί ἑ χολωσαμένη πάσης ἐξήλασε νήσου.
ἡ δ' ἄρα Φαιήκων ἱερῷ ἐνὶ τηλόθεν ἄντρῳ
νάσσατο, καὶ πόρεν ὄλβον ἀθέσφατον ἐνναέτῃσιν.
ἔνθα τότ' ἐστόρεσαν λέκτρον μέγα· τοῖο δ' ὕπερθε
χρύσεον αἰγλῆεν κῶας βάλον, ὄφρα πέλοιτο

τιμήεις ὁ γάμος καὶ ἀοίδιμος. ἄνθεα δέ σφι
Νύμφαι ἀμεργόμεναι λευκοῖς ἐνὶ ποικίλα κόλποις
ἐσφόρεον· πάσας δὲ, πυρὸς ὣς, ἄμφεπεν αἴγλη·
τοῖον ἀπὸ χρυσέων θυσάνων ἀμαρύσσετο φέγγος.
δαῖε δ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸς πόθος· ἴσχε δ' ἑκάστην
αἰδὼς, ἱεμένην περ ὁμῶς ἐπὶ χεῖρα βαλέσθαι.
αἱ μὲν τ' Αἰγαίου ποταμοῦ καλέοντο θύγατρες·
αἱ δ' ὄρεος κορυφὰς Μελιτηΐου ἀμφενέμοντο·
αἱ δ' ἔσαν ἐκ πεδίων ἀλσηΐδες. ὦρσε γὰρ αὐτὴ
Ἥρη Ζηνὸς ἄκοιτις, Ἰήσονα κυδαίνουσα.
κεῖνο καὶ εἰσέτι νῦν ἱερὸν κληΐζεται ἄντρον
Μηδείης, ὅθι τούσγε σὺν ἀλλήλοισιν ἔμιξαν,
τεινάμεναι ἑανοὺς εὐώδεας. οἱ δ' ἐνὶ χερσὶ
δούρατα νωμήσαντες ἀρήϊα, μὴ πρὶν ἐς ἀλκὴν
δυσμενέων ἀΐδηλος ἐπιβρίσειεν ὅμιλος,
κράατα δ' εὐφύλλοις ἐστεμμένοι ἀκρεμόνεσσιν,
ἐμμελέως, Ὀρφῆος ὑπὸ λίγα φορμίζοντος,
νυμφιδίαις ὑμέναιον ἐπὶ προμολῆσιν ἄειδον.
οὐ μὲν ἐν Ἀλκινόοιο γάμον μενέηνε τελέσσαι
ἥρως Αἰσονίδης, μεγάροις δ' ἐνὶ πατρὸς ἑοῖο,
νοστήσας ἐς Ἰωλκὸν ὑπότροπος· ὣς δὲ καὶ αὐτὴ
Μήδεια φρονέεσκε· τότ' αὖ χρεὼ ἦγε μιγῆναι.
ἀλλὰ γὰρ οὔ ποτε φῦλα δυηπαθέων ἀνθρώπων
τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· σὺν δέ τις αἰεὶ
πικρὴ παρμέμβλωκεν ἐϋφροσύνῃσιν ἀνίη.
τῷ καὶ τοὺς γλυκερῇ περ ἰαινομένους φιλότητι
δεῖμ' ἔχεν, ἢ τελέοιτο διάκρισις Ἀλκινόοιο.

Ἠὼς δ' ἀμβροσίοισιν ἀνερχομένη φαέεσσι
λῦε κελαινὴν νύκτα δι' ἠέρος· αἱ δ' ἐγέλασσαν
ἠϊόνες νήσοιο καὶ ἑρσήεσσαι ἄπωθεν
ἀτραπιτοὶ πεδίων· ἐν δὲ θρόος ἔσκεν ἀγυιαῖς·
κίνυντ' ἐνναέται μὲν ἀνὰ πτόλιν, οἱ δ' ἀπὸ τηλοῦ

Κόλχοι Μακριδίης ἐνὶ πείρασι χερνήσοιο.
αὐτίκα δ' Ἀλκίνοος μετεβήσατο συνθεσίῃσιν.
ὃν νόον ἐξερέων κούρης ὕπερ· ἐν δ' ἄγε χειρὶ
σκῆπτρον ἔχε χρυσοῖο δικασπόλον, ᾧ ὕπο πολλοὶ
ἰθείας ἀνὰ ἄστυ διεκρίνοντο θέμιστας.
τῷ δὲ καὶ ἑξείης πολεμήϊα τεύχεα δύντες
Φαιήκων οἱ ἄριστοι ὁμιλαδὸν ἐστιχόωντο.
ἥρωας δὲ γυναῖκες ἀολλέες ἔκτοθι πύργων
βαῖνον ἐποψόμεναι· σὺν δ' ἀνέρες ἀγροιῶται
ἤντεον εἰσαΐοντες, ἐπεὶ νημερτέα βάξιν
Ἥρη ἐπιπροέηκεν. ἄγεν δ' ὁ μὲν ἔκκριτον ἄλλων
ἀρνειὸν μήλων, ὁ δ' ἀεργηλὴν ἔτι πόρτιν·
ἄλλοι δ' ἀμφιφορῆας ἐπισχεδὸν ἵστασαν οἴνου
κίρνασθαι· θυέων τ' ἀπὸ τηλόθι κήκιε λιγνύς.
αἱ δὲ πολυκμήτους ἑανοὺς φέρον, οἷα γυναῖκες,
μείλιά τε χρυσοῖο, καὶ ἀλλοίην ἐπὶ τοῖσιν
ἀγλαΐην, οἵην τε νεόζυγες ἐντύνονται·
θάμβεον δ' εἰσορόωσαι ἀριπρεπέων ἡρώων
εἴδεα καὶ μορφάς, ἐν δὲ σφίσιν Οἰάγροιο
υἱὸν ὑπαὶ φόρμιγγος ἐϋκρέκτου καὶ ἀοιδῆς
ταρφέα σιγαλόεντι πέδον κροτέοντα πεδίλῳ.
Νύμφαι δ' ἄμμιγα πᾶσαι, ὅτε μνήσαιτο γάμοιο,
ἱμερόενθ' ὑμέναιον ἀνήπυον· ἄλλοτε δ' αὖτε
οἰόθεν οἶαι ἄειδον ἑλισσόμεναι περὶ κύκλον,
Ἥρη, σεῖό γ' ἕκητι· σὺ γὰρ καὶ ἐπὶ φρεσὶ θῆκας
Ἀρήτης, πυκινὸν φάσθαι ἔπος Ἀλκινόοιο.
αὐτὰρ ὅγ' ὡς ταπρῶτα δίκης ἀνὰ πείρατ' ἔειπεν
ἰθείης, ἤδη δὲ γάμου τέλος ἐκλήϊστο,
ἔμπεδον ὣς ἀλέγυνε διαμπερές· οὐδέ ἑ τάρβος
οὐλοὸν, οὐδὲ βαρεῖαι ἐπήλυθον Αἰήταο
μήνιες, ἀῤῥήκτοισι δ' ἐνιζεύξας ἔχεν ὅρκοις.
τῷ καὶ ὅτ' ἠλεμάτως Κόλχοι μάθον ἀντιόωντες,

καὶ σφέας ἠὲ θέμιστας ἐᾶς εἴρυσθαι ἄνωγεν,
ἢ λιμένων γαίης τ' ἀπὸ τηλόθι νῆας ἐέργειν,
δὴ τότε δὴ βασιλῆος ἑοῦ τρομέοντες ἐνιπὰς,
δέχθαι ἐμειλίξαντο συνήμονας· αὖθι δὲ νήσῳ
δὴν μάλα Φαιήκεσσι μετ' ἀνδράσι ναιετάασκον,
εἰσόκε Βακχιάδαι, γενεὴν Ἐφύρηθεν ἐόντες,
ἀνέρες ἐννάσσαντο μετὰ χρόνον· οἱ δὲ περαίην
νῆσον ἔβαν· κεῖθεν δὲ Κεραύνια μέλλον Ἀβάντων
οὔρεα, Νεσταίους τε, καὶ Ὤρικον εἰσαφικέσθαι·
ἀλλὰ τὰ μὲν στείχοντος ἅδην αἰῶνος ἐτύχθη.
Μοιράων δ' ἔτι κεῖσε θύη ἐπέτεια δέχονται
καὶ Νυμφέων, Νομίοιο καθ' ἱερὸν Ἀπόλλωνος
βωμοὶ, τοὺς Μήδεια καθίσσατο. πολλὰ δ' ἰοῦσιν
Ἀλκίνοος Μινύαις ξεινήϊα, πολλὰ δ' ὄπασσεν
Ἀρήτη· μετὰ δ' αὖτε δυώδεκα δῶκεν ἕπεσθαι
Μηδείῃ δμωὰς Φαιηκίδας ἐκ μεγάροιο.
ἤματι δ' ἑβδομάτῳ Δρεπάνην λίπον· ἤλυθε δ' οὖρος
ἀκραὴς ἠῶθεν ὑπὲκ Διός· οἱ δ' ἀνέμοιο
πνοιῇ ἐπειγόμενοι προτέρω θέον. ἀλλὰ γὰρ οὔπω
αἴσιμον ἦν ἐπιβῆναι Ἀχαιΐδος ἡρώεσσιν,
ὄφρ' ἔτι καὶ Λιβύης ἐπὶ πείρασιν ὀτλήσειαν.
Ἤδη μὲν ποτὶ κόλπον ἐπώνυμον Ἀμπρακιήων,
ἤδη Κουρῆτιν ἔλιπον χθόνα πεπταμένοισι
λαίφεσι, καὶ στεινὰς αὐταῖς σὺν Ἐχινάσι νήσους
ἑξείης, Πέλοπος δὲ νέον κατεφαίνετο γαῖα·
καὶ τότ' ἀναρπάγδην ὀλοὴ Βορέαο θύελλα
μεσσηγὺς πέλαγόσδε Λιβυστικὸν ἐννέα πάσας
νύκτας ὁμῶς καὶ τόσσα φέρ' ἤματα, μέχρις ἵκοντο
προπρὸ μάλ' ἔνδοθι Σύρτιν, ὅθ' οὐκέτι νόστος ὀπίσσω
νηυσὶ πέλει, ὅτε τόν γε βιῴατο κόλπον ἱκέσθαι.
πάντη γὰρ τέναγος, πάντη μνιόεντα βυθοῖο
τάρφεα· κωφὴ δέ σφιν ἐπιβλύει ὕδατος ἄχνη·

ἠερίη δ᾽ ἄμαθος παρακέκλιται· οὐδέ τι κεῖσε
ἑρπετὸν οὐδὲ ποτητὸν ἀείρεται. ἔνθ᾽ ἄρα τούς γε
πλημμυρὶς (καὶ γάρ τ᾽ ἀναχάζεται ἠπείροιο
ἦ θαμὰ δὴ τόδε χεῦμα, καὶ ἂψ ἐπερεύγεται ἀκτὰς
λάβρον ἐποιχόμενον) μυχάτῃ ἐνέωσε τάχιστα
ἠιόνι, τρόπιος δὲ μάλ᾽ ὕδασι παῦρ᾽ ἐλέλειπτο.
οἱ δ᾽ ἀπὸ νηὸς ὄρουσαν, ἄχος δ᾽ ἕλεν εἰσορόωντας
ἠέρα, καὶ μεγάλης νῶτα χθονὸς, ἠέρι ἶσα
τηλοῦ ὑπερτείνοντα διηνεκές· οὐδέ τιν᾽ ἀρδμὸν,
οὐ πάτον, οὐκ ἀπάνευθε καταυγάσσαντο βοτήρων
αὔλιον, εὐκήλῳ δὲ κατείχετο πάντα γαλήνῃ.
ἄλλος δ᾽ αὖτ᾽ ἄλλον τετιημένος ἐξερέεινε.
“Τίς χθὼν εὔχεται ἥδε; πόθι ξυνέωσαν ἄελλαι
„ἡμέας; αἴθ᾽ ἔτλημεν, ἀφειδέες οὐλομένοιο
„δείματος, αὐτὰ κέλευθα διαμπερὲς ὁρμηθῆναι
„πετράων. ἦτ᾽ ἂν καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν ἰοῦσι
„βέλτερον ἦν μέγα δή τι μενοινώοντας ὀλέσθαι.
„νῦν δὲ τί κε ῥέξαιμεν, ἐρυκόμενοι ἀνέμοισιν
„αὖθι μένειν τυτθόν περ ἐπὶ χρόνον; οἷον ἐρήμη
„πέζα διωλυγίης ἀναπέπταται ἠπείροιο;
Ὣς ἄρ᾽ ἔφη· μετὰ δ᾽ αὐτὸς ἀμηχανίῃ κακότητος
ἰθυντὴρ Ἀγκαῖος ἀκηχέμενος ἀγόρευσεν·
“Ὠλόμεθ᾽ αἰνότατον δῆθεν μόρον, οὐδ᾽ ὑπάλυξις
„ἔστ᾽ ἄτης· πάρα δ᾽ ἄμμι τὰ κύντατα πημανθῆναι
„τῇδ᾽ ὑπ᾽ ἐρημαίῃ πεπτηότας, εἴ κεν ἀῆται
„χερσόθεν ἀμπνεύσειαν· ἐπεὶ τεναγώδεα λεύσσω,
„τῆλε περισκοπέων, ἅλα πάντοθεν· ἤλιθα δ᾽ ὕδωρ
„ξαινόμενον πολιῇσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισι.
„καί κεν ἐπισμυγερῶς διὰ δὴ πάλαι ἥδ᾽ ἐκεάσθη
„νηῦς ἱερὴ χέρσου πολλὸν πρόσω· ἀλλά μιν αὐτὴ
„πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο μεταχθονίην ἐκόμισσε.
„νῦν δ᾽ ἡ μὲν πέλαγόσδε μετέσσυται, οἰόθι δ᾽ ἅλμη

„ἄπλοος εἰλεῖται, γαίης ὕπερ ὅσσον ἔχουσα.
„τοὔνεκ' ἐγὼ πᾶσαν μὲν ἀπ' ἐλπίδα φημὶ κεκόφθαι
„ναυτιλίης νόστου τε. δαημοσύνην γέ τις ἄλλος
„φήνειεν· πάρα γάρ οἱ ἐπ' οἰήκεσσι θαάσσειν
„μαιομένῳ κομιδῆς. ἀλλ' οὐ μάλα νόστιμον ἦμαρ
„Ζεὺς ἐθέλει καμάτοισιν ἐφ' ἡμετέροισι τελέσσαι.
Ὣς φάτο δακρυόεις· σὺν δ' ἔννεπον ἀσχαλόωντι,
ὅσσοι ἔσαν νηῶν δεδαημένοι· ἐν δ' ἄρα πᾶσι
παχνώθη κραδίη, χύτο δὲ χλόος ἀμφὶ παρειάς.
οἷον δ' ἀψύχοισιν ἐοικότες εἰδώλοισιν
ἀνέρες εἰλίσσονται ἀνὰ πτόλιν, ἢ πολέμοιο
ἢ λοιμοῖο τέλος ποτιδέγμενοι, ἠέ τιν' ὄμβρον
ἄσπετον, ὅστε βοῶν κατὰ μυρία ἔκλυσεν ἔργα,
ἢ ὅταν αὐτόματα ξόανα ῥέῃ ἱδρώοντα
αἵματι, καὶ μυκαὶ σηκοῖς ἔνι φαντάζωνται,
ἠὲ καὶ ἠέλιος μέσῳ ἤματι νύκτ' ἐπάγῃσιν
οὐρανόθεν, τὰ δὲ λαμπρὰ δι' ἠέρος ἄστρα φαείνῃ·
ὣς τότ' ἀριστῆες δολιχοῦ πρόπαρ αἰγιαλοῖο
ἤλυον ἑρπύζοντες. ἐπήλυθε δ' αὐτίκ' ἐρεμνὴ
ἕσπερος· οἱ δ' ἐλεεινὰ χεροῖν σφέας ἀμφιβαλόντες
δακρυόεν ἀγάπαζον, ἵν' ἄνδιχα δῆθεν ἕκαστος
θυμὸν ἀποφθίσειαν ἐνὶ ψαμάθοισι πεσόντες.
βὰν δ' ἴμεν ἄλλυδις ἄλλος ἑκαστέρω αὖλιν ἑλέσθαι·
ἐν δὲ κάρη πέπλοισι καλυψάμενοι σφετέροισιν
ἄκμηνοι καὶ ἄπαστοι ἐκείατο νύχθ' ὑπὸ πᾶσαν
καὶ φάος, οἰκτίστῳ θανάτῳ ἔπι. νόσφι δὲ κοῦραι
ἀθρόαι Αἰήταο παρεστενάχοντο θυγατρί.
ὡς δ' ὅτ' ἐρημαῖοι πεπτηότες ἔκταθι πέτρης
χηραμοῦ ἀπτῆνες λιγέα κλάζουσι νεοσσοί·
ἢ ὅτε καλὰ νάοντος ἐπ' ὀφρύσι Πακτωλοῖο
κύκνοι κινήσουσιν ἑὸν μέλος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
ἑρσήεις βρέμεται, ποταμοῖό τε καλὰ ῥέεθρα·

ὥς αἳ ἐπὶ ξανθὰς θέμεναι κονίῃσιν ἐθείρας
παννύχιαι ἐλεεινὸν ἰήλεμον ὠδύροντο.
καί νύ κεν αὐτοῦ πάντες ἀπὸ ζωῆς ἐλίασθεν
νώνυμνοι καὶ ἄφαντοι ἐπιχθονίοισι δαῆναι
ἡρώων οἱ ἄριστοι ἀνηνύστῳ ἐπ' ἀέθλῳ·
ἀλλά σφέας ἐλέηραν ἀμηχανίῃ μινύθοντας
ἡρῷσσαι, Λιβύης τιμήοροι, αἵ ποτ' Ἀθήνην,
ἦμος ὅτ' ἐκ πατρὸς κεφαλῆς θόρε παμφαίνουσα,
ἀντόμεναι Τρίτωνος ἐφ' ὕδασι χυτλώσαντο.
ἔνδιον ἦμαρ ἔην, περὶ δ' ὀξύταται θέρον αὐγαὶ
ἠελίου Λιβύην· αἱ δὲ σχεδὸν Αἰσονίδαο
ἔσταν, ἕλον δ' ἀπὸ χερσὶ καρήατος ἠρέμα πέπλον.
αὐτὰρ ὅγ' εἰς ἑτέρωσε παλιμπετὲς ὄμματ' ἔνεικε,
δαίμονας αἰδεσθείς· αὐταὶ δέ μιν ἀμφαδὸν οἷον
μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀτυζόμενον προσέειπον.
“Κάμμορε, τίπτ' ἔτι τόσσον ἀμηχανίῃ βεβόλησαι;
„ἴδμεν ἐποιχομένους χρύσειον δέρας· ἴδμεν ἕκαστα
„ὑμετέρων καμάτων, ὅσ' ἐπὶ χθονὸς, ὅσσα τ' ἐφ' ὑγρὴν
„πλαζόμενοι κατὰ πόντον, ὑπέρβια ἔργ' ἐκάμεσθε.
„οἰοπόλοι δ' εἰμὲν χθόνιαι θεαὶ αὐδήεσσαι,
„ἡρῷσσαι, Λιβύης τιμήοροι ἠδὲ θύγατρες.
„ἀλλ' ἄνα· μηδ' ἔτι τοῖον ὀϊζύων ἀκάχησο·
„ἄνστησον δ' ἑτάρους. εὖτ' ἂν δέ τοι Ἀμφιτρίτη
„ἅρμα Ποσειδάωνος ἐΰτροχον αὐτίκα λύσῃ,
„δή ῥα τότε σφετέρῃ ἀπὸ μητέρι τίνετ' ἀμοιβὴν,
„ὧν ἔκαμε, δηρὸν κατὰ νηδύος ὔμμε φέρουσα·
„καί κεν ἔτ' ἠγαθέην ἐς Ἀχαιΐδα νοστήσαιτε.
Ὣς ἄρ' ἔφαν, καὶ ἄφαντοι ἵν' ἔσταθεν, ἔνθ' ἄρα ταί γε
φθογγῇ ὁμοῦ ἐγένοντο παρασχεδόν. αὐτὰρ Ἰήσων
παπτήνας ἀνά ῥ' ἕζετ' ἐπὶ χθονὸς, ὧδέ τ' ἔειπεν.
“Ἵλατ' ἐρημονόμοι κυδραὶ θεαί· ἀμφὶ δὲ νόστῳ
„οὔτι μάλ' ἄντικρυς νοέω φάτιν. ἦ μὲν ἑταίρους

„εἰς ἓν ἀγειράμενος μυθήσομαι, εἴ νύ τι τέκμωρ
„δήοιμεν κομιδῆς· πολέων δέ τε μῆτις ἀρείων.
Ἦ, καὶ ἀναΐξας ἑτάρους ἐπὶ μακρὸν ἀΰτει,
αὐσταλέος κονίῃσι, λέων ὥς, ὅς ῥά τ' ἀν' ὕλην
σύννομον ἣν μεθέπων ὠρύεται· αἱ δὲ βαθεῖαι
φθογγῇ ὑποτρομέουσιν ἀν' οὔρεα τηλόθι βῆσσαι·
δείματι δ' ἄγραυλοί τε βόες μέγα πεφρίκασι,
βουπελάται τε βοῶν· τοῖς δ' οὔ νύ τι γῆρυς ἐτύχθη
ῥιγεδανὴ ἑτάροιο φίλοις ἐπικεκλομένοιο.
ἀγχοῦ δ' ἠγερέθοντο κατηφέες· αὐτὰρ ὅ τούς γε
ἀχνυμένους ὅρμοιο πέλας μίγα θηλυτέρῃσιν
ἱδρύσας, μυθεῖτο πιφαυσκόμενος τὰ ἕκαστα.
"Κλῦτε, φίλοι· τρεῖς γάρ μοι ἀνιάζοντι θεάων,
„στέρφεσιν αἰγείοις ἐζωσμέναι ἐξ ὑπάτοιο
„αὐχένος ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας, ἠΰτε κοῦραι,
„ἔσταν ὑπὲρ κεφαλῆς μάλ' ἐπισχεδόν· ἐκ δ' ἐκάλυψαν,
„πέπλον ἐρυσσάμεναι κούφῃ χερὶ, καί μ' ἐκέλοντο
„αὐτόν τ' ἔγρεσθαι, ἀνά θ' ὑμέας ὄρσαι ἰόντα·
„μητέρι δὲ σφετέρῃ μενοεικέα τῖσαι ἀμοιβὴν,
„ὧν ἔκαμε, δηρὸν κατὰ νηδύος ἄμμε φέρουσα,
„ὁππότε κεν λύσῃσιν ἐΰτροχον Ἀμφιτρίτη
„ἅρμα Ποσειδάωνος. ἐγὼ δ' οὐ πάγχυ νοῆσαι
„τῆσδε θεοπροπίης ἴσχω πέρι. φάν γε μὲν εἶναι
„ἡρῷσσαι, Λιβύης τιμήοροι ἠδὲ θύγατρες,
„καὶ δ' ὁπόσ' αὐτοὶ πρόσθεν ἐπὶ χθονὸς, ἠδ' ὅσ' ἐφ' ὑγρὴν
„ἔτλημεν, τὰ ἕκαστα διΐδμεναι εὐχετόωντο.
„οὐδ' ἔτι τάσδ' ἀνὰ χῶρον ἐσέδρακον, ἀλλά τις ἀχλὺς
„ἠὲ νέφος μεσσηγὺ φαεινομένας ἐκάλυψεν.
Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα πάντες ἐθάμβεον εἰσαΐοντες.
ἔνθα τὸ μήκιστον τεράων Μινύαισιν ἐτύχθη.
ἐξ ἁλὸς ἤπειρόνδε πελώριος ἄνθορεν ἵππος,
ἀμφιλαφὴς, χρυσέῃσι μετήορος αὐχένα χαίταις·

ῥίμφα δὲ σεισάμενος γυίων ἄπο νήχυτον ἅλμην
ὦρτο θέειν, πνοιῇ ἴκελος πόδας. αἶψα δὲ Πηλεὺς
γηθήσας ἑτάροισιν ὁμηγερέεσσι μετηύδα.
"Ἅρματα μὲν δὴ φημὶ Ποσειδάωνος ἔγωγε
„ἤδη νῦν ἀλόχοιο φίλης ὑπὸ χερσὶ λελύσθαι·
„μητέρα δ' οὐκ ἄλλην προτιόσσομαι, ἠέ περ αὐτὴν
„νῆα πέλειν· ἦ γὰρ κατὰ νηδύος ἄμμε φέρουσα
„νωλεμὲς ἀργαλέοισιν ὀϊζύει καμάτοισιν.
„ἀλλά μιν ἀστεμφεῖ τε βίῃ καὶ ἀτειρέσιν ὤμοις
„ὑψόθεν ἀνθέμενοι, ψαμαθώδεος ἔνδοθι γαίης
„οἴσομεν, ᾗ προτέρωσε ταχὺς πόδας ἤλασεν ἵππος.
„οὐ γὰρ ὅ γε ξηρὴν ὑποδύσεται· ἴχνια δ' ἡμῖν
„σημανέειν τιν' ἔολπα μυχὸν καθύπερθε θαλάσσης.
Ὣς ηὔδα· πάντεσσι δ' ἐπήβολος ἥνδανε μῆτις.
Μουσάων ὅδε μῦθος· ἐγὼ δ' ὑπακουὸς ἀείδω
Πιερίδων, καὶ τήνδε πανατρεκὲς ἔκλυον ὀμφήν,
ὑμέας, ὦ πέρι δὴ μέγα φέρτατοι υἷες ἀνάκτων,
ᾗ βίῃ, ᾗ τ' ἀρετῇ Λιβύης ἀνὰ θῖνας ἐρήμους
νῆα μεταχθονίην, ὅσα τ' ἔνδοθι νηὸς ἄγεσθε,
ἀνθεμένους ὤμοισι, φέρειν δυοκαίδεκα πάντα
ἤμαθ' ὁμοῦ νύκτας τε. δύην γε μὲν ἢ καὶ ὀϊζὺν
τίς κ' ἐνέποι, τὴν κεῖνοι ἀνέπλησαν μογέοντες;
ἔμπεδον ἀθανάτων ἔσαν αἵματος, οἷον ὑπέσταν
ἔργον, ἀναγκαίῃ βεβολημένοι. αὐτὰρ ἐπιπρὸ
τῆλε μάλ' ἀσπασίως Τριτωνίδος οἴδμασι λίμνης
ὡς φέρον, ὣς εἰσβάντες ἀπὸ στιβαρῶν θέσαν ὤμων.
Λυσσαλέοις δ' ἤπειτ' ἴκελοι κυσὶν ἀΐσσοντες
πίδακα μαστεύεσκον· ἐπὶ ξηρὴ γὰρ ἔκειτο
δίψα δυηπαθίῃ τε καὶ ἄλγεσιν. οὐδ' ἐμάτησαν
πλαζόμενοι· ἶξον δ' ἱερὸν πέδον, ᾧ ἔνι Λάδων
εἰσέτι που χθιζὸν παγχρύσεα ῥύετο μῆλα
χώρῳ ἐν Ἄτλαντος, χθόνιος ὄφις· ἀμφὶ δὲ Νύμφαι

Ἑσπερίδες ποίπνυον, ἐφίμερον ἀείδουσαι.
δὴ τότε γ' ἤδη κεῖνος ὑφ' Ἡρακλῆϊ δαϊχθεὶς
μήλειον βέβλητο ποτὶ στύπος· οἰόθι δ' ἄκρῃ
οὐρῇ ἔτι σπαίρεσκεν· ἀπὸ κρατὸς δὲ κελαινὴν
ἄχρις ἐπ' ἄκνηστιν κεῖτ' ἄπνοος· ἐκ δὲ λιπόντων
ὕδρης Λερναίης χόλον αἵματι πικρὸν ὀϊστῶν,
μυῖαι πυθομένοισιν ἐφ' ἕλκεσι τερσαίνοντο.
ἀγχοῦ δ' Ἑσπερίδες κεφαλῇς ἐπὶ χεῖρας ἔχουσαι
ἀργυφέας ξανθῇσι, λίγ' ἔστενον· οἱ δ' ἐπέλασσαν
ἄφνω ὁμοῦ· ταὶ δ' αἶψα κόνις καὶ γαῖα, κιόντων
ἐσσυμένως, ἐγένοντο καταυτόθι. νώσατο δ' Ὀρφεὺς
θεῖα τέρα, στὰς δέ σφε παρηγορέεσκε λιτῇσι.
“ Δαίμονες ὦ καλαὶ καὶ εὔφρονες, ἵλατ' ἄνασσαι,
„εἴτ' οὖν οὐρανίῃς ἐναρίθμιοι ἐστὲ θεῇσιν,
„εἴτε καταχθονίῃς, εἴτ' οἰοπόλοι καλέεσθε
„Νύμφαι· ἴτ' ὦ Νύμφαι, ἱερὸν γένος Ὠκεανοῖο,
„δείξατ' ἐελδομένοισιν, ἐνωπαδὶς ἄμμι φανεῖσαι,
„ἤ τινα πετραίην χύσιν ὕδατος, ἤ τινα γαίης
„ἱερὸν ἐκβλύοντα, θεαί, ῥόον, ᾧ ἀπὸ δίψαν
„αἰθομένην ἄμοτον λωφήσομεν. εἰ δέ κεν αὖτις
„δή ποτ' Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκώμεθα ναυτιλίῃσι,
„δὴ τότε μυρία δῶρα μετὰ πρώτῃσι θεάων,
„λοιβάς τ' εἰλαπίνας τε παρέξομεν εὐμενέοντες.
Ὣς φάτο λισσόμενος ἀδινῇ ὀπί· ταὶ δ' ἐλέηραν
ἐγγύθεν ἀχνυμένους· καὶ δὴ χθονὸς ἐξανέτειλαν
ποίην πάμπρωτον· ποίης γε μὲν ὑψόθι μακροὶ
βλάστεον ὄρπηκες· μετὰ δ' ἔρνεα τηλεθόωντα
πολλὸν ὑπὲρ γαίης ὀρθοσταδὸν ἠέξοντο.
Ἑσπέρη, αἴγειρος· πτελέη δ', Ἐρυθηῒς ἔγεντο·
Αἴγλη δ', ἰτείης ἱερὸν στύπος. ἐκ δέ νυ κείνων
δενδρέων, οἷαι ἔσαν, τοῖαι πάλιν ἔμπεδον αὔτως
ἐξέφανεν, θάμβος περιώσιον, ἔκφατο δ' Αἴγλη,

μειλιχίοις ἐπέεσσιν ἀμειβομένη χατέοντας.
"Ἦ ἄρα δὴ μέγα πάμπαν ἐφ' ὑμετέροισιν ὄνειαρ
„δεῦρ' ἔμολε καμάτοισιν ὁ κύντατος, ὅστις ἀπούρας
„φρουρὸν ὄφιν ζωῆς, παγχρύσεα μῆλα θεάων
„οἴχετ' ἀειράμενος· στυγερὸν δ' ἄχος ἄμμι λέλειπται.
„ἤλυθε γὰρ χθιζός τις ἀνὴρ ὀλοώτατος ὕβριν
„καὶ δέμας· ὄσσε δέ οἱ βλοσυρῷ ὑπέλαμπε μετώπῳ,
„νηλής· ἀμφὶ δὲ δέρμα πελωρίου ἕστο λέοντος
„ὠμόν, ἀδέψητον· στιβαρὸν δ' ἔχεν ὄζον ἐλαίης,
„τόξα τε, τοῖσι πέλωρ τόδ' ἀπέφθισεν ἰοβολήσας.
„ἤλυθε δ' οὖν κἀκεῖνος, ἅτε χθόνα πεζὸς ὁδεύων,
„δίψῃ καρχαλέος· παίφασσε δὲ τόνδ' ἀνὰ χῶρον,
„ὕδωρ ἐξερέων, τὸ μὲν οὔ ποθι μέλλεν ἰδέσθαι.
„ἦν δ' ἄρα τις πέτρη Τριτωνίδος ἐγγύθι λίμνης,
„τὴν ὅγ' ἐπιφρασθεὶς, ἢ καὶ θεοῦ ἐννεσίῃσι,
„λὰξ ποδὶ τύψεν ἔνερθε· τὸ δ' ἀθρόον ἔβλυσεν ὕδωρ.
„αὐτὰρ ὅγ' ἄμφω χεῖρε πέδῳ καὶ στέρνον ἐρείσας
„ῥωγάδος ἐκ πέτρης πίεν ἄσπετον, ὄφρα βαθεῖαν
„νηδὺν, φορβάδι ἶσος ἐπιπροπεσὼν, ἐκορέσθη.
Ὣς φάτο· τοὶ δ' ἀσπαστὸν, ἵνα σφίσι πέφραδεν Αἴγλη
πίδακα, τῇ θέον αἶψα κεχαρμένοι, ὄφρ' ἐπέκυρσαν.
ὡς δ' ὁπότε στεινὴν περὶ χηραμὸν εἱλίσσονται
γειομόροι μύρμηκες ὁμιλαδὸν, ἢ ὅτε μυῖαι
ἀμφ' ὀλίγην μέλιτος γλυκεροῦ λίβα πεπτηυῖαι
ἄπλητον μεμάασιν ἐπήτριμοι· ὣς τότ' ἀολλεῖς
πετραίῃ Μινύαι περὶ πίδακι δινεύεσκον.
καί πού τις διεροῖς ἐπὶ χείλεσιν εἶπεν ἰανθείς.
"Ὢ πόποι, ἦ καὶ νόσφιν ἐὼν ἐσάωσεν ἑταίρους
„Ἡρακλέης δίψῃ κεκμηότας. ἀλλά μιν εἴ πως
„δήοιμεν στείχοντα δι' ἠπείροιο κιόντες.
Ἦ, καὶ ἀμειβομένων, οἵ τ' ἄρμενοι ἐς τόδε ἔργον,
ἔκριθεν, ἄλλυδις ἄλλος ἐπαΐξας ἐρεείνειν.

ἴχνια γὰρ νυχίοισιν ἐπηλίνδητ' ἀνέμοισι
κινυμένης ἀμάθου. Βορέαο μὲν ὡρμήθησαν
υἷε δύω, πτερύγεσσι πεποιθότε· ποσσὶ δὲ κούφοις
Εὔφημος πίσυνος, Λυγκεύς γε μὲν ὀξέα τηλοῦ
ὄσσε βαλεῖν· πέμπτος δὲ μετὰ σφίσιν ἔσσυτο Κάνθος.
τὸν μὲν ἄρ' αἶσα θεῶν κείνην ὁδὸν, ἠνορέη τε
ὦρσεν, ἵν' Ἡρακλῆος ἀπηλεγέως πεπύθοιτο,
Εἰλατίδην Πολύφημον ὅπη λίπε· μέμβλετο γάρ οἱ
οὗ ἕθεν ἀμφ' ἑτάροιο μεταλλῆσαι τὰ ἕκαστα.
ἀλλ' ὁ μὲν οὖν Μυσοῖσιν ἐπικλεὲς ἄστυ πολίσσας,
νόστου κηδοσύνῃσιν ἔβη διζήμενος Ἀργὼ
τῆλε δι' ἠπείροιο· τέως δ' ἐξίκετο γαῖαν
ἀγχιάλων Χαλύβων· τόθι μιν καὶ Μοῖρ' ἐδάμασσε,
καί οἱ ὑπὸ βλωθρὴν ἀχερωΐδα σῆμα τέτυκται
τυτθὸν ἁλὸς προπάροιθεν. ἀτὰρ τότε γ' Ἡρακλῆα
μοῦνον ἀπειρεσίης τηλοῦ χθονὸς εἴσατο Λυγκεὺς
τὼς ἰδέειν, ὥς τίς τε νέῳ ἐνὶ ἤματι μήνην
ἢ ἴδεν, ἢ ἐδόκησεν ἐπαχλύουσαν ἰδέσθαι.
ἐς δ' ἑτάρους ἀνιὼν μυθήσατο, μή μιν ἔτ' ἄλλον
μαστῆρα στείχοντα κιχησέμεν· ὣς δὲ καὶ αὐτοὶ
ἤλυθον, Εὔφημός τε πόδας ταχὺς, υἷέ τε δοιὼ
Θρηϊκίου Βορέω, μεταμώνια μοχθήσαντες.

Κάνθε, σὲ δ' οὐλόμεναι Λιβύῃ ἔνι Κῆρες ἕλοντο,
πώεσι φερβομένοισι συνήντεες· εἵπετο δ' ἀνὴρ
αὐλείτης, ὅ σ' ἑῶν μήλων πέρι, τόφρ' ἑτάροισι
δευομένοις κομίσειας, ἀλεξόμενος κατέπεφνε,
λᾶϊ βαλών· ἐπεὶ οὐ μὲν ἀφαυρότερός γ' ἐτέτυκτο
υἱωνὸς Φοίβοιο Λυκωρείοιο Κάφαυρος
κούρης τ' αἰδοίης Ἀκακαλλίδος, ἥν ποτε Μίνως
ἐς Λιβύην ἀπένασσε, θεοῦ βαρὺ κῦμα φέρουσαν,
θυγατέρα σφετέρην· ἡ δ' ἀγλαὸν υἱέα Φοίβῳ
τίκτεν, ὃν Ἀμφίθεμιν Γαράμαντά τε κικλήσκουσιν.

Ἀμφίθεμις δ' ἄρ' ἔπειτ' ἐμίγη Τριτωνίδι Νύμφῃ·
ἡ δ' ἄρα οἱ Νασάμωνα τέκε, κρατερόν τε Κάφαυρον,
ὃς τότε Κάνθον ἔπεφνεν ἐπὶ ῥήνεσσιν ἑοῖσιν.
οὐδ' ὅγ' ἀριστήων χαλεπὰς ἠλεύατο χεῖρας,
ὡς μάθον οἷον ἔρεξε. νέκυν δ' ἀνάειραν ὀπίσσω
πευθόμενοι Μινύαι, γαίῃ τ' ἐνὶ ταρχύσαντο
μυρόμενοι· τὰ δὲ μῆλα μετὰ σφέας οἵ γ' ἐκόμισσαν.
Ἔνθα καὶ Ἀμπυκίδην αὐτῷ ἐνὶ ἤματι Μόψον
νηλειὴς ἕλε πότμος· ἀδευκέα δ' οὐ φύγεν αἶσαν
μαντοσύναις· οὐ γάρ τις ἀποτροπίη θανάτοιο.
κεῖτο δ' ἐπὶ ψαμάθοισι μεσημβρινὸν ἦμαρ ἀλύσκων
δεινὸς ὄφις, νωθὴς μὲν ἑκὼν ἀέκοντα χαλέψαι·
οὐδ' ἂν ὑποτρέσσαντος ἐνωπαδὶς ἀΐξειεν.
ἀλλά κεν ᾧ ταπρῶτα μελάγχιμον ἰὸν ἐνείη
ζωόντων, ὅσα γαῖα φερέσβιος ἔμπνοα βόσκει,
οὐδ' ὅσσον πήχυιον ἐς Ἀΐδα γίγνεται οἶμος,
οὐδ' εἰ Παιήων, εἴ μοι θέμις ἀμφαδὸν εἰπεῖν,
φαρμάσσοι, ὅτε μοῦνον ἐνιχρίμψῃσιν ὀδοῦσιν.
εὖτε γὰρ ἰσόθεος Λιβύην ὑπερέπτατο Περσεὺς
Εὐρυμέδων (καὶ γὰρ τὸ κάλεσκέ μιν οὔνομα μήτηρ)
Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βασιλῆϊ κομίζων,
ὅσσαι κυανέου στάγες αἵματος οὖδας ἵκοντο,
αἱ πᾶσαι κείνων ὀφίων γένος ἐβλάστησαν.
τῷ δ' ἄκρην ἐπ' ἄκανθαν ἐνεστηρίξατο Μόψος,
λαιὸν ἐπιπροφέρων ταρσὸν ποδός· αὐτὰρ ὁ μέσσην
κερκίδα καὶ μυῶνα, πέριξ ὀδύνῃσιν ἑλιχθεὶς,
σάρκα δακὼν, ἐχάραξεν. ἀτὰρ Μήδεια καὶ αὐταὶ
ἔτρεσαν ἀμφίπολοι· ὁ δὲ φοίνιον ἕλκος ἄφασσε
θαρσαλέως, ἐπεὶ οὔ μιν ὑπέρβιον ἄλγος ἔτειρε·
σχέτλιος· ἦ τέ οἱ ἤδη ὑπὸ χροῒ δύετο κῶμα
λυσιμελὲς, πολλὴ δὲ κατ' ὀφθαλμῶν χέετ' ἀχλύς.
αὐτίκα δὲ κλίνας δαπέδῳ βεβαρηότα γυῖα

ψύχετ' ἀμηχανίῃ· ἕταροι δέ μιν ἀμφαγέροντο,
ἥρως τ' Αἰσονίδης, ἀδινῇ περιθαμβέες ἄτῃ.
οὐδὲ μὲν οὐδ' ἐπὶ τυτθὸν ἀποφθίμενός περ ἔμελλε
κεῖσθαι ὑπ' ἠελίῳ. πύθεσκε γὰρ ἔνδοθι σάρκας
ἰὸς ἄφαρ, μυδόωσα δ' ἀπὸ χροὸς ἔῤῥεεν ἄχνη.
αἶψα δὲ χαλκείῃσι βαθὺν τάφον ἐξελάχαινον
ἐσσυμένως μακέλῃσιν· ἐμοιρήσαντο δὲ χαίτας
αὐτοὶ ὁμῶς κοῦραί τε, νέκυν ἐλεεινὰ παθόντα
μυρόμενοι· τρὶς δ' ἀμφὶ σὺν ἔντεσι δινηθέντες
εὖ κτερέων ἴσχοντα, χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔθεντο.
Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐπὶ νηὸς ἔβαν, πρήθοντος ἀήτεω
ἀμπέλαγος νοτίοιο, πόρους τ' ἀπετεκμήραντο
λίμνης ἐκπρομολεῖν Τριτωνίδος, οὔ τινα μῆτιν
δὴν ἔχον, ἀφραδέως δὲ πανημέριοι φορέοντο.
ὡς δὲ δράκων σκολιὴν εἰλιγμένος ἔρχεται οἶμον,
εὖτέ μιν ὀξύτατον θάλπει σέλας ἠελίοιο·
ῥοίζῳ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κάρη στρέφει, ἐν δέ οἱ ὄσσε
σπινθαρύγεσσι πυρὸς ἐναλίγκια μαιμώοντι
λάμπεται, ὄφρα μυχόνδε διὰ ῥωχμοῖο δύηται·
ὣς Ἀργὼ λίμνης στόμα ναύπορον ἐξερέουσα
ἀμφεπόλει δηναιὸν ἐπὶ χρόνον. αὐτίκα δ' Ὀρφεὺς
κέκλετ' Ἀπόλλωνος τρίποδα μέγαν ἔκτοθι νηὸς
δαίμοσιν ἐγγενέταις νόστῳ ἔπι μείλια θέσθαι.
καὶ τοὶ μὲν Φοίβου κτέρας ἵδρυον ἐν χθονὶ βάντες·
τοῖσιν δ' αἰζηῷ ἐναλίγκιος ἀντεβόλησε
Τρίτων εὐρυβίης, γαίης δ' ἀνὰ βῶλον ἀείρας,
ξείνι' ἀριστήεσσι προΐσχετο, φώνησέν τε.
"Δέχθε, φίλοι· ἐπεὶ οὐ περιώσιον ἐγγυαλίξαι
„ἐνθάδε νῦν παρ' ἐμοὶ ξεινήϊον ἀντομένοισιν.
„εἰ δέ τι τῆσδε πόρους μαίεσθ' ἁλὸς, οἷά τε πολλὰ
„ἄνθρωποι χατέουσιν ἐν ἀλλοδαπῇ περόωντες,
„ἐξερέω. δὴ γάρ με πατὴρ ἐπιΐστορα πόντου

„θῆκε Ποσειδάων τοῦδ' ἔμμεναι. αὐτὰρ ἀνάσσω
„παραλίης, εἰ δή τιν' ἀκούετε νόσφιν ἐόντες
„Εὐρύπυλον Λιβύῃ θηροτρόφῳ ἐγγεγαῶτα.
Ὣς ηὔδα· πρόφρων δ' ὑπερέσχεθε βώλακι χεῖρας
Εὔφημος, καὶ τοῖα παραβλήδην προσέειπεν.
« Ἀτθίδα καὶ πέλαγος Μινώϊον εἴ νύ που, Ἥρως,
„ἐξεδάης, νημερτὲς ἀνειρομένοισιν ἔνισπε.
„δεῦρο γὰρ οὐκ ἐθέλοντες ἱκάνομεν, ἀλλὰ βαρείαις
„χρίμψαντες γαίης ἐνὶ πείρασι τῆσδε θυέλλαις,
„νῆα μεταχθονίην ἐκομίσσαμεν ἐς τόδε λίμνης
„χεῦμα δι' ἠπείρου βεβαρημένοι· οὐδέ τι ἴδμε
„πῇ πλόος ἐξανέχει Πελοπηΐδα γαῖαν ἱκέσθαι.
Ὣς ἄρ' ἔφη· ὁ δὲ χεῖρα τανύσσατο, δεῖξε δ' ἄπωθε,
φωνήσας, πόντον τε, καὶ ἀγχιβαθὲς στόμα λίμνης·
« Κείνη μὲν πόντοιο διήλυσις, ἔνθα μάλιστα
„βένθος ἀκίνητον μελανεῖ· ἑκάτερθε δὲ λευκαὶ
„ῥηγμῖνες φρίσσουσι διαυγέες· ἡ δὲ μεσηγὺ
„ῥηγμίνων στεινὴ τελέθει ὁδὸς ἐκτὸς ἐλάσσαι.
„κεῖνο δ' ὑπηέριον θείην Πελοπηΐδα γαῖαν
„εἰσανέχει πέλαγος Κρήτης ὕπερ· ἀλλ' ἐπὶ χειρὸς
„δεξιτερῆς, λίμνηθεν ὅτ' εἰς ἁλὸς οἶδμα βάλητε,
„τόφρ' αὐτὴν παρὰ χέρσον ἐεργμένοι ἰθύνεσθε,
„ἔς τ' ἂν ἄνω τείνῃσι· περιρρήδην δ' ἑτέρωσε
„κλινομένης χέρσοιο, τότε πλόος ὔμμιν ἀπήμων
„ἀγκῶνος τετάνυσται ἀπὸ προὔχοντος ἰοῦσιν.
„ἀλλ' ἴτε γηθόσυνοι, καμάτοιο δὲ μή τις ἀνίη
„γιγνέσθω νεότητι κεκασμένα γυῖα μογῆσαι.
Ἴσκεν ἐϋφρονέων· οἱ δ' αἶψ' ἐπὶ νηὸς ἔβησαν
λίμνης ἐκπρομολεῖν λελιημένοι εἰρεσίῃσι.
καὶ δὴ ἐπιπρονέοντο μεμαότες· αὐτὰρ ὅγ' ὤμοις
Τρίτων ἀνθέμενος τρίποδα μέγαν, εἴσατο λίμνην
εἰσβαίνειν· μετὰ δ' οὔ τις ἐσέδρακεν, οἷον ἄφαντος

αὐτῷ σὺν τρίποδι σχεδὸν ἔπλετο. τοῖσι δ' ἰάνθη
θυμὸς, ὃ δὴ μακάρων τις ἐναίσιμος ἀντεβόλησε.
καί ῥά οἱ Αἰσονίδην μήλων ὅ τι φέρτατον ἄλλων
ἤνωγον ῥέξαι, καὶ ἐπευφημῆσαι ἑλόντα.
αἶψα δ' ὅγ' ἐσσυμένως ἐῢ κρίνατο, καί μιν ἀείρας
σφάξε κατὰ πρύμνης, ἐπὶ δ' ἔννεπεν εὐχωλῇσι.
"Δαῖμον, ὅ τις λίμνης ἐπὶ πείρασι τῆσδ' ἐφαάνθης;
„εἴτε σύ γε Τρίτων, ἅλιον τέρας, εἴτε σε Φόρκον,
„ἢ Νηρῆα θύγατρες ἐπικλείουσ' ἁλοσύδναι,
„ἵλαθι, καὶ νόστοιο τέλος θυμηδὲς ὄπαζε.
Ἦ ῥ', ἅμα δ' εὐχωλῇσιν ἐς οἴδματα λαιμοτομήσας
ἧκε κατὰ πρύμνης· ὁ δὲ βένθεος ἐξεφαάνθη
τοῖος ἐὼν, οἷός περ ἐτήτυμος ἦεν ἰδέσθαι.
ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ θοὸν ἵππον ἐπ' εὐρέα κύκλον ἀγῶνος
στέλλῃ, ὀρεξάμενος λασίης εὐπειθέα χαίτης,
εἶθαρ ἐπιτροχάων· ὁ δ' ἐπ' αὐχένι γαῦρος ἀερθεὶς
ἕσπεται, ἀργινόεντα δ' ἐνὶ στομάτεσσι χαλινὰ
ἀμφὶς ὀδακτάζοντι παραβλήδην κροτέονται·
ὡς ὅγ' ἐπισχόμενος γλαφυρῆς ὁλκήϊον Ἀργοῦς
ἦγ' ἅλαδε προτέρωσε. δέμας δέ οἱ ἐξ ὑπάτοιο
κράατος, ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας ἔς τ' ἐπὶ νηδὺν,
ἄντικρυς μακάρεσσι φυὴν ἔκπαγλον ἔϊκτο·
αὐτὰρ ὑπὲκ λαγόνων δίκρη ῥά οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα
κήτεος ὁλκαίη μηκύνετο· κόπτε δ' ἀκάνθαις
ἄκρον ὕδωρ, αἵ τε σκολιοῖς ἐπὶ νειόθι κέντροις,
μήνης ὡς κεράεσσιν ἐειδόμεναι, διχόωντο.
τόφρα δ' ἄγε, τείως μιν ἐπιπροέηκε θαλάσσῃ
νισσομένην· δῦ δ' αἶψα μέγαν βυθόν· οἱ δ' ὁμάδησαν
ἥρωες, τέρας αἰνὸν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδόντες.
ἔνθα μὲν Ἀργῷός τε λιμὴν καὶ σήματα νηὸς,
ἠδὲ Ποσειδάωνος ἰδὲ Τρίτωνος ἔασι
βωμοί· ἐπεὶ κεῖν' ἦμαρ ἐπέσχεθον. αὐτὰρ ἐς ἠῶ

λαίφεσι πεπταμένοις αὐτὴν ἐπὶ δεξί' ἔχοντες
γαῖαν ἐρημαίην, πνοιῇ Ζεφύροιο θέεσκον.
ἦμος δ' ἔπειτ' ἀγκῶνά θ' ὁμοῦ, μυχάτην τε θάλασσαν
κεκλιμένην ἀγκῶνος ὕπερ προὔχοντος, ἴδοντο.
αὐτίκα δὲ Ζέφυρος μὲν ἐλώφεεν, ἤλυθε δ' αὔρη
ἀργέσταο Νότου· χήραντο δὲ θυμὸν ἰωῇ.
ἦμος δ' ἠέλιος μὲν ἔδυ, ἀνὰ δ' ἤλυθεν ἀστὴρ
αὔλιος, ὅς τ' ἀνέπαυσεν ὀϊζυροὺς ἀροτῆρας,
δὴ τότ' ἔπειτ', ἀνέμοιο κελαινῇ νυκτὶ λιπόντος,
ἱστία λυσάμενοι, περιμήκεά τε κλίναντες
ἱστὸν, ἐϋξέστῃσιν ἐπερρώοντ' ἐλάτῃσι
παννύχιοι καὶ ἐπ' ἦμαρ, ἐπ' ἤματι δ' αὖτις ἰοῦσαν
νύχθ' ἑτέρην. ὑπέδεκτο δ' ἀπόπροθι παιπαλόεσσα
Κάρπαθος· ἔνθεν δ' οἵ γε περαιώσεσθαι ἔμελλον
Κρήτην, ἥ τ' ἄλλων ὑπερέπλετο εἰν ἁλὶ νήσων.
Τοὺς δὲ Τάλως χάλκειος, ἀπὸ στιβαροῦ σκοπέλοιο
ῥηγνύμενος πέτρας, εἶργε χθονὶ πείσματ' ἀνάψαι,
Δικταίην ὅρμοιο κατερχομένους ἐπιωγήν.
τὸν μὲν χαλκείης μελιηγενέων ἀνθρώπων
ῥίζης λοιπὸν ἐόντα μετ' ἀνδράσιν ἡμιθέοισιν
Εὐρώπῃ Κρονίδης νήσου πόρεν ἔμμεναι οὖρον,
τρὶς περὶ χαλκείοις Κρήτην ποσὶ δινεύοντα.
ἀλλ' ἤτοι τὸ μὲν ἄλλο δέμας καὶ γυῖα τέτυκτο
χάλκεος ἠδ' ἄρρηκτος· ὑπαὶ δέ οἱ ἔσκε τένοντος
σύριγξ αἱματόεσσα κατὰ σφυρόν· αὐτὰρ ὁ τῆς γε
λεπτὸς ὑμὴν ζωῆς ἔχε πείρατα καὶ θανάτοιο.
οἱ δὲ, δύῃ μάλα περ δεδμημένοι, αἶψ' ἀπὸ χέρσου
νῆα, περιδείσαντες, ἀνεκρούεσκον ἐρετμοῖς.
καί νύ κ' ἐπισμυγερῶς Κρήτης ἑκὰς ἠέρθησαν,
ἀμφότερον δίψῃ τε καὶ ἄλγεσι μοχθίζοντες,
εἰ μή σφι Μήδεια λιαζομένοις ἀγόρευσε.
"Κέκλυτέ μευ. μούνη γὰρ ὀΐομαι ὔμμι δαμάσσειν

„ἄνδρα τὸν, ὅστις ὅδ' ἐστὶ, καὶ εἰ παγχάλκεον ἴσχ
„ὃν δέμας· ὁππότε μή οἱ ἐπ' ἀκάματος πέλοι αἰώ
„ἀλλ' ἔχετ' αὐτοῦ νῆα θελήμονες ἐκτὸς ἐρωῆς
„πετράων, εἵως κεν ἐμοὶ εἴξειε δαμῆναι.

Ὡς ἄρ' ἔφη· καὶ τοὶ μὲν ὑπὲκ βελέων ἐρύσαντο
νῆ' ἐπ' ἐρετμοῖσι, δεδοκημένοι ἥντινα ῥέξει
μῆτιν ἀνωΐστως· ἡ δὲ πτύχα πορφυρέοιο
προσχομένη πέπλοιο παρειάων ἑκάτερθε,
βήσατ' ἐπ' ἰκριόφιν· χειρὸς δέ ἑ χειρὶ μεμαρπὼς
Αἰσονίδης ἐκόμιζε διὰ κληῗδας ἰοῦσαν.
ἔνθα δ' ἀοιδῇσι μειλίσσετο, μέλπε δὲ Κῆρας
θυμοβόρους, Ἀΐδαο θοὰς κύνας, αἳ περὶ πᾶσαν
ἠέρα δινεύουσαι ἐπὶ ζωοῖσιν ἄγονται.
τὰς γουναζομένη τρὶς μὲν παρεκέκλετ' ἀοιδαῖς,
τρὶς δὲ λιταῖς· θεμένη δὲ κακὸν νόον, ἐχθοδοποῖσ
ὄμμασι χαλκείοιο Τάλω ἐμέγηρεν ὀπωπάς·
λευγαλέον δ' ἐπί οἱ πρῖε χόλον, ἐκ δ' ἀΐδηλα
δείκηλα προΐαλλεν, ἐπιζάφελον κοτέουσα.

Ζεῦ πάτερ, ἦ μέγα δή μοι ἐνὶ φρεσὶ θάμβος ἄητα
εἰ δὴ μὴ νούσοισι τυπῇσί τε λυγρὸς ὄλεθρος
ἀντιάει, καὶ δή τις ἀπόπροθεν ἄμμε χαλέπτει.
ὣς ὅγε, χάλκειός περ ἐὼν, ὑπόειξε δαμῆναι
Μηδείης βρίμῃ πολυφαρμάκου. ἂν δὲ βαρείας
ὀχλίζων λαΐγγας, ἐρυκέμεν ὅρμον ἱκέσθαι,
πετραίῳ στόνυχι χρίμψε σφυρόν· ἐκ δέ οἱ ἰχὼρ
τηκομένῳ ἴκελος μολύβῳ ῥέεν· οὐδ' ἔτι δηρὸν
εἱστήκει προβλῆτος ἐπεμβεβαὼς σκοπέλοιο.
ἀλλ' ὥς τίς τ' ἐν ὄρεσσι πελωρίη ὑψόθι πεύκη,
τήν τε θοοῖς πελέκεσσιν ἔθ' ἡμιπλῆγα λιπόντες
ὑλοτόμοι δρυμοῖο κατήλυθον· ἡ δ' ὑπὸ νυκτὶ
ῥιπῇσι μὲν πρῶτα τινάσσεται, ὕστερον αὖτε

πρυμνόθεν ἐξεαγεῖσα κατήριπεν· ὥς ὅγε ποσσὶν
ἀκαμάτοις τείως μὲν ἐπισταδὸν ἠωρεῖτο,
ὕστερον αὖτ' ἀμενηνὸς ἀπείρονι κάππεσε δούπῳ.
κεῖνο μὲν οὖν Κρήτῃ ἔνι δὴ κνέφας ηὐλίζοντο
ἥρωες· μετὰ δ' οἵ γε νέον φαέθουσαν ἐς ἠῶ
ἱρὸν Ἀθηναίης Μινωΐδος ἱδρύσαντο,
ὕδωρ τ' εἰσαφύσαντο καὶ εἰσέβαν, ὥς κεν ἐρετμοῖς
παμπρώτιστα βάλοιεν ὑπὲρ Σαλμωνίδος ἄκρης.

Αὐτίκα δὲ Κρηταῖον ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θέοντας
νὺξ ἐφόβει, τήν πέρ τε Κατουλάδα κικλήσκουσι,
νύκτ' ὀλοήν· οὐκ ἄστρα διΐσχανεν, οὐκ ἀμαρυγαὶ
μήνης· οὐρανόθεν δὲ μέλαν χάος, ἤ τις ἀϊδνὴ
ὠρώρει σκοτίη μυχάτων ἀνιοῦσα βερέθρων.
αὐτοὶ δ', εἴτ' Ἀΐδῃ, εἴθ' ὕδασιν ἐμφορέοντο,
ἠείδειν οὐδ' ὅσσον· ἐπέτρεψαν δὲ θαλάσσῃ
νόστον, ἀμηχανέοντες, ὅπῃ φέροι. αὐτὰρ Ἰήσων
χεῖρας ἀνασχόμενος μεγάλῃ ὀπὶ Φοῖβον ἀΰτει,
ῥύσασθαι καλέων· κατὰ δ' ἔρρεεν ἀσχαλόωντι
δάκρυα· πολλὰ δὲ Πυθοῖ ὑπέσχετο, πολλὰ δ' Ἀμύκλαις,
πολλὰ δ' ἐς Ὀρτυγίην ἀπερείσια δῶρα κομίσσειν.
Λητοΐδη, τύνη δὲ κατ' οὐρανοῦ ἵκεο πέτρας
ῥίμφα Μελαντίους ἀριήκοος, αἵ τ' ἐνὶ πόντῳ
ἧνται· δοιάων δὲ μιῆς ἐφύπερθεν ὀρούσας,
δεξιτερῇ χρύσειον ἀνέσχεθες ὑψόθι τόξον·
μαρμαρέη δ' ἀπέλαμψε βιοῦ περὶ πάντοθεν αἴγλη.
τοῖσι δέ τις Σποράδων βαιὴ ἀπὸ τόφρ' ἐφαάνθη
νῆσος ἰδεῖν, ὀλίγης Ἱππουρίδος ἀντία νήσου,
ἔνθ' εὐνὰς ἐβάλοντο καὶ ἔσχεθον· αὐτίκα δ' Ἠὼς
φέγγεν ἀνερχομένη· τοὶ δ' ἀγλαὸν Ἀπόλλωνι
ἄλσει ἐνὶ σκιερῷ τέμενος, σκιόεντά τε βωμὸν
ποίεον· Αἰγλήτην μὲν, ἐϋσκόπου εἵνεκεν αἴγλης,

Φοῖβον κεκλόμενοι· Ἀνάφην δέ τε, λισσάδα νῆσον
ἴσκον, ὃ δὴ Φοῖβός μιν ἀτυζομένοις ἀνέφηνε.
ῥέζον δ' ὅσσα περ ἄνδρες ἐρημαίῃ ἔνι ῥέζειν
ἀκτῇ ἐφοπλίσσειαν· ὃ δὴ σφέας ὁππότε δαλοῖς
ὕδωρ αἰθομένοισιν ἐπιλείβοντας ἴδοντο
Μηδείης δμωαὶ Φαιηκίδες, οὐκ ἔτ' ἔπειτα
ἴσχειν ἐν στήθεσσι γέλων σθένον, οἷα θαμειὰς
αἰὲν ἐν Ἀλκινόοιο βοοκτασίας ὁρόωσαι.
τὰς δ' αἰσχροῖς ἥρωες ἐπιστοβέεσκον ἔπεσσι,
χλεύῃ γηθόσυνοι· γλυκερὴ δ' ἀνεδαίετο τοῖσι
κερτομίη, καὶ νεῖκος ἐπεσβόλον. ἐκ δέ νυ κείνης
μολπῆς ἡρώων, νήσῳ ἔνι τοῖα γυναῖκες
ἀνδράσι δηριόωνται, ὅτ' Ἀπόλλωνα θυηλαῖς
Αἰγλήτην Ἀνάφης τιμήορον ἱλάσκονται.

Ἀλλ' ὅτε δὴ κἀκεῖθεν ὑπεύδια πείσματ' ἔλυσαν,
μνήσατ' ἔπειτ' Εὔφημος ὀνείρατος ἐννυχίοιο,
ἁζόμενος Μαίης υἷα κλυτόν. εἴσατο γάρ οἱ
δαιμονίη βῶλαξ ἐπιμάστιος ᾧ ἐν ἀγοστῷ
ἄρδεσθαι λευκῇσιν ὑπὸ λιβάδεσσι γάλακτος,
ἐκ δὲ γυνὴ βώλοιο πέλειν, ὀλίγης περ ἐούσης,
παρθενικῇ ἰκέλη· μίχθη δέ οἱ ἐν φιλότητι
ἄσχετον ἱμερθείς· ὀλοφύρετο δ', ἠΰτε κούρην,
ζευξάμενος τὴν αὐτὸς ἑῷ ἀτίτηλε γάλακτι·
ἡ δέ ἑ μειλιχίοισι παρηγορέεσκεν ἔπεσσι·

« Τρίτωνος γένος εἰμί, τεῶν τροφός, ὦ φίλε, παίδων,
„οὐ κούρη· Τρίτων γάρ ἐμοὶ Λιβύη τε τοκῆες.
„ἀλλ' ἐμὲ Νηρῆος παρακάτθεο παρθενικῇσιν
„ἀμπέλαγος ναίειν, Ἀνάφης σχεδόν· εἶμι δ' ἐς αὐγὰς
„ἠελίου μετόπισθε, τεοῖς νεπόδεσσιν ἑτοίμη.

Τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ μνῆστιν κραδίῃ βάλεν, ἔκ τ' ὀνόμηνεν
Αἰσονίδην· ὁ δ' ἔπειτα θεοπροπίας Ἑκάτοιο,

θυμῷ πεμπάζων, ἀνενείκατο, φώνησέν τε.
"Ὦ πόποι, ἦ μέγα δή σε καὶ ἀγλαὸν ἔμμορε κῦδος.
„βώλακα γὰρ τεύξουσι θεοί, πόντονδε βαλόντι,
„νῆσον, ἵν' ὁπλότεροι παίδων σέθεν ἐννάσσονται
„παῖδες· ἐπεὶ Τρίτων ξεινήϊον ἐγγυάλιξε
„τήνδε τοι ἠπείροιο Λιβυστίδος. οὔ νύ τις ἄλλος
„ἀθανάτων, ἢ κεῖνος, ὅ μιν πόρεν ἀντιβολήσας.

Ὣς ἔφατ'· οὐδ' ἁλίωσεν ὑπόκρισιν Αἰσονίδαο
Εὔφημος· βῶλον δέ, θεοπροπίῃσιν ἰανθείς,
ἧκεν ὑποβρυχίην. τῆς δ' ἔκτοθι νῆσος ἀέρθη,
Καλλίστη, παίδων ἱερὴ τροφὸς Εὐφήμοιο,
οἳ πρὶν μέν ποτε δὴ Σιντηΐδα Λῆμνον ἔναιον·
Λήμνου δ' ἐξελαθέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρσηνοῖσι,
Σπάρτην εἰσαφίκανον ἐφέστιοι· ἐκ δὲ λιπόντας
Σπάρτην, Αὐτεσίωνος ἐῢς πάϊς ἤγαγε Θήρας
Καλλίστην ἐπὶ νῆσον· ἀμείψατο δ' οὔνομα Θήρης
ἐξ ἕθεν. ἀλλὰ τὰ μὲν μετόπιν γένετ' Εὐφήμοιο.

Κεῖθεν δ' ἀπτερέως, διὰ μυρίον οἶδμα λιπόντες,
Αἰγίνης ἀκτῇσιν ἐπέσχεθον· αἶψα δὲ τοί γε
ὑδρείης πέρι δῆριν ἀμεμφέα δηρίσαντο,
ὅς κεν ἀφυσσάμενος φθαίη μετὰ νῆάδ' ἱκέσθαι.
ἄμφω γὰρ χρειώ τε, καὶ ἄσπετος οὖρος ἔπειγεν.
ἔνθ' ἔτι νῦν πλήθοντας ἐπωμαδὸν ἀμφιφορῆας
ἀνθέμενοι κούφοισιν ἅφαρ κατ' ἀγῶνα πόδεσσι
κοῦροι Μυρμιδόνων νίκης πέρι δηριόωνται.

Ἵλατ' ἀριστήων μακάρων γένος· αἵδε δ' ἀοιδαὶ
εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος γλυκερώτεραι εἶεν ἀείδειν
ἀνθρώποις. ἤδη γὰρ ἐπὶ κλυτὰ πείραθ' ἱκάνω
ὑμετέρων καμάτων· ἐπεὶ οὔ νύ τις ὔμμιν ἄεθλος
αὖτις ἀπ' Αἰγίνηθεν ἀνερχομένοισιν ἐτύχθη,

οὔτ' ἀνέμων ἐριωλαὶ ἐνέσταθεν· ἀλλὰ ἕκηλοι
γαίην Κεκροπίην, παρά τ' Αὐλίδα μετρήσαντες
Εὐβοίης ἔντοσθεν, Οπούντιά τ' ἄστεα Λοκρῶν,
ἀσπασίως ἀκτὰς Παγασηΐδας εἰσαπέβητε.

ΤΕΛΟΣ

ΤΩΝ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

IN

APOLLONII RHODII

ARGONAUTICA

VARIAE LECTIONES,

NOTAE

ET

EMENDATIONES.

IN LIBRUM I. NOTAE.

V. 1. *Ἀρχόμενος σέο, Φοῖβε.* Solemnis hic est Po
mos Deum aliquem initio carminis invocandi. Hom :
Μῆνιν ἄειδε θεά — et *Ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα*
Hesiodus: *Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ' ἀεί*
Aratus: *Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα* —. Ab Apolline unum
suis poëmatibus exorsus fuerat Megarensis Theognis:

> *Ὦ ἄνα, Λητοῦς υἱὲ, Διὸς τέκος, οὔποτε σεῖο*
> *λήσομαι ἀρχόμενος, οὐδ' ἀναπαυόμενος.*
> *ἀλλ' αἰεὶ πρῶτόν τε, καὶ ὕστατον, ἔν τε μέσοισιν*
> *ἀείσω.*

4. *μετὰ κῶας.* Praepositio *μετὰ* saepe adhibetur pro *εἰς* vel *διὰ*, quod tritum et tironibus etiam notum. Homerus Odyss. *ά.* 184.

> *νῦν δ' ὧδε ξὺν νηῒ κατήλυθον ἠδ' ἑτάροισι*
> *πλώων οἴνοπα πόντον ἐπ' ἀλλοθρόους ἀνθρώπους*
> *ἐς Τεμέσην ΜΕΤΑ χαλκόν.*

Euripides initio Medeae:

> *ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρας*
> *Πελίᾳ μετῆλθον.*

Theocritus in Hyla:

> *ἀλλ' ὅκα τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων.*

[Auctor Hymni in Cererem nuper reperti, v. 106.

> *ἐρχόμεναι μεθ' ὕδωρ εὐήρυτον* —

Sed in Mimnermi versibus apud Strabonem p. 80. et in Analectis nostris T. I. p. 63. librarii errori debetur praepositio *μετὰ*, in *μέγα* commutanda:

> *οὐδ' ὁκόταν μέγα κῶας ἀνήγαγεν αὐτὸς Ἰήσων*
> *ἐξ Αἴης, τελέσας ἀλγινόεσσαν ὁδὸν,*

ὑβριστῇ Πελίῃ τελέων χαλεπῆρες ἄεθλον,
οὐδ' ἂν ἐπ' Ὠκεανοῦ καλὸν ἵκοντο ῥόον.

Sic apud Nostrum *μέγα κῶας* occurrit IV. 171. 184. 439. *Ex Append.*]

7. *ἐννεσίῃσι.* Glossa, *βουλαῖς*. Hesych. *βουλήσεσιν, ἐννοήσεσιν*: ubi quae adnotat interpres ad Poëtam nostrum faciunt. Perperam Florent. editio non hîc solum, sed multis aliis in locis, *αἰνεσίῃσι*, quod ab editore Batavo, pro ea qua erat elegantia, miror revocatum non fuisse. Est enim vox illa mera barbaries, quod dudum, sed frustra, monuit ad Callim. H. in Dianam 108. doctissimus Ernestius. Corruptelam hanc quinquies ad minimum exhibet novissima editio. Sed putidiores aliae sordes obesas Oxoniensis Magistri nares non offendunt.

8. *θεήν*. Vulgo *τεήν*. Gisberti Cuperi, cui debetur haec emendatio, integram observationem adposuisse operae pretium erit, e Lib. III. Cap. VII. "*Βάξις* pro *oraculo*, sed raro, ponitur, quod venit ab antiquo *βάζειν*, id est, *loqui*, unde *ἄβασος*, de quo Suidas et „alii. Pro *oraculo* sumitur apud Apollon. Rhod. init. „Argon.

„δηρὸν δ' οὐ μετέπειτα τεὴν κατὰ βάξιν Ἰήσων.

„*Nec multo post tuo congruenter oraculo.* Quo sensu „etiam *Dictio* apud Liv. lib. VIII. cap. 24. *Accito ab* „*Tarentinis in Italiam, data dictio erat, caveret Acherusiam aquam, Pandosiamque urbem: ibi fatis ejus* „*terminum dari.* Sed Apollonii locum quoties considero, „semper mihi se offert, quod ancipitem requirat delibe„randi curam; cum videre nequeam, quo pacto τὸ ΤΕΗΝ „locum suum tutari possit, incompositum plane quid et „TUAM secum trahens: neque enim Apollonius alloquitur „Peliam, sed ut res gesta est narrat: an *τεὴν βάξιν* di„cemus *oraculum quod tibi latum et datum est?* Sed „eo pacto longe melius scriberetur *σεήν*, id est, *suam:* „sed hae conjecturae sunt: arbitror autem unius literulae „mutatione difficultatem tolli posse, et legendum esse

„τεὴν, id est, divinam, pro θείην. Nam et θεώτερος „apud Dionys. Alexandr. (v. 257.) legitur:

„— — — — οὐκ ἂν ἐκείνου
„νηὸν ἐν ἀνθρώποισι θεώτερον ἄλλον ἴδοιο,
„οὐδὲ μὲν ἀφνειὴν ἑτέρην πόλιν.“

Hactenus ille, meo judicio, optime. Invocatio desinit in versu 4. tum incipit narratio: Poëta nec Apollinem, nec Peliam alloquitur; proinde τὸ τεὴν minime stare potest.

9. Ἀναύρου. Hic et lib. III. 67. nomen est perennis fluvii. Apollodorus p. 48. διαβαίνων δὲ ποταμὸν Ἄναυρον, ἐξῆλθε μονοσάνδαλος, τὸ ἕτερον ἀπολέσας ἐν τῷ ῥείθρῳ πέδιλον. Vide Th. Munckerum ad Hygini fab. XII.

14. οὐκ ἀλέγιζεν. Glossa, οὐκ ἐφρόντιζεν. Sic Oeneus, Meleagri pater, τοῖς μὲν ἄλλοις θεοῖς ἐτέλεσε θυσίας, μόνης δὲ τῆς Ἀρτέμιδος ὠλιγώρησεν, ut ait Diodorus Sic. p. 279. Sed non tum primum Junonis contemptum ostendit Pelias, qui dudum ante Sideronem in Deae templo supplicem ad aram ipsam obtruncaverat, et postea καθόλου διετέλει τὴν Ἥραν ἀτιμάζων, referente Apollodoro p. 41.

15. τόν γ' ἐσιδών. Sic quinque Regii codd. [et Medic. *Ex Append.*] Vulgo τόνδ' —.

17. ἠέ κεν. Vulgo ἠὲ καὶ, quod ex duplici argumento corruptum esse intelligitur. Primo ὄφρα ὀλέσσῃ ab ἔντυε pendens soloecum est: tum friget otiosum istud καί. Centies in hoc poëmate καὶ et κε, vel κεν, spreta sermonis proprietate, a librariis et editoribus commutata fuisse lector deprehendet. ὄφρ' ἄν, ὄφρα κε, cum subjunctivo, praecedente verbo temporis praeteriti, saepissime occurrunt, quorum ad exemplorum normam hic locus emendandus fuit. Infra 851.

— — Κύπρις γὰρ ἐπὶ γλυκὺν ἵμερον ΩΡΣΕΝ,
Ἡφαίστοιο χάριν πολυμήτιος, ΟΦΡΑ ΚΕΝ αὖτις
ΝΑΙΗΤΑΙ μετόπισθεν ἀκήρατος ἀνδράσι Λῆμνος.

18. ἐπικλείουσιν. Absurde vulgo legitur ἔτι κλείουσιν. Illud e v. 59. reponi debuit, ubi genuinam lectionem ab Homeri Scholiaste confirmatam revocavimus.

26. Horatius Carm. I. XII.

Unde vocalem temere insecutae
Orphea silvae,
arte materna rapidos morantem
fluminum lapsus celeresque ventos,
blandum et auritas fidibus canoris
ducere quercus.

29. *Ζώνη* nomen est loci proprium. Vide Salmasium in Plinianis p. 113. Perperam citatus hic versus in Scholiis ad Nicandri Theriaca p. 23.

[30. *ἐπήτριμοι*. Perperam saepe in codicibus scriptum reperitur *ἐπίτριμοι*, quod hic habent A. E. Glossa in illo *πυκναί*. Hanc scripturam ad *ἐπήτριμοι* post *ἐπιτρίμματα* in Hesychio frustra tuetur Abreschius. Sinceram in Oppiani locis ibi citatis reposuit Schneiderus noster. *Ex Append.*]

37. *Πειρεσιάς*. Infra 584. *Πειρεσιαί*. Hic quatuor Regii codd. *Πειρεσίας* dant: male in E. mutata prima litera, *Τειρεσίας*. Singulari numero effertur nomen in Orphicis 162.

Ἀστερίων δ' ἐπέρησε πάϊς κλεινοῖο Κομήτου,
Πειρεσίην ὃς ἔναιεν ἐπ' Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.

Corrupte in edito Stephano *Πειρασία, πόλις Μαγνησίας*, legitur. Ibi codices etiam *Πειρεσία* dant. Inde saltem liquet, genuinam esse in prima illius nominis syllaba diphthongum.

[38. In Stephani editione *Ενιπιεὺς* mendum est typographicum. *Ex Append.*]

39. *ἀπόπροθι εἰς ἓν ἰόντες*. Haec est quinque Regiorum codd. lectio, quorum ob consensum recipi debuit. Vulgo legitur *ἀπόπροθεν*, sensu diverso. Sed illud praestat. *Longo tractu eodem fluentes alveo*, scilicet usque in eum locum, ubi a Peneo recipiuntur. confer IV. 135. ubi commixti Lycus et Phasis:

συνάμφω
Καυκασίην ἅλαδ' εἰς ἓν ἐλαυνόμενοι προχέουσι.

Hic ἀπόπροθι motum ad locum significans, indefinite terminum notat, ut illic Καυκασίην ἄλαδε.

48. πηοσύνη καὶ κῆδος. His ταυτολογία inesse videtur, cujus culpa facile exsolvi potest poëta, meliori harum vocum interpretatione. Satis inepte vertunt *conjugium et affinitas*. πηοσύνη affinitatem notat, τὴν ἐξ ἐπιγαμίας συγγένειαν: κῆδος autem τὴν ἐπιμέλειαν, τὴν φροντίδα, quae acceptio e lexicis nota. Itaque necesse non est posterius in κῦδος mutare. [Male in A. et Guelferb. ἐνεκριθῆναι. Vide ad I. 856. II. 148. *Ex Append.*]

49. εὐρήνεσσιν. Sic in Regio cod. C. scriptum, more antiquo et optima ratione. In compositis vocibus litera ρ non magis geminari debet, quam in simplicium initio, ubi tamen saepe perperam duplicata reperitur, ita ut coaluerint voces, quae neutiquam jungendae erant. Exemplo sit versus lib. IV. 1497. quem sic editiones exhibent:

ὅς τότε Κάνθον ἔπεφνεν ἐπιῤῥήνεσσιν ἑοῖσιν.

pro ἐπὶ ῥήνεσσιν, ut recte edidimus. Vide notas nostras ad Aeschyli Prom. 1031. et ad Euripidis Hippol. 462. Barbariem hanc, ubicunque occurrit, tollimus, et fere semper ex codicum auctoritate.

53. νισσομένοισιν. Sic Regii codices quinque, ut recte Stephanus edidit. In Florent. editione excusum νισομένοισιν, unde Batavus editor fecit νεισομένοισιν. Legitima verbi forma est νίσσομαι, in futuro νίσομαι, pro quo saepe reperitur νείσομαι, ex librariorum usu, qui ι longum per ει scribebant, ut mox κλείνωσι pro κλίνωσι, et alibi deinceps Φλείας pro Φλίας, πείσεα pro πίσεα, Εἰλισσὸς, εἰθύοντα, aliaque infinita ex eadem causa depravata. Primam autem in futuro produci diserte docet auctor Etymol. M. p. 606. quicum conferenda bonae frugis, et ex antiquiori Grammatico petita, nota in Scholiis ad Arati Phaen. 21. *ΜΕΤΑΝΙΣΣΕΤΑΙ*. μεταστρέφεται. νίσσομαι γὰρ τὸ στρέφομαι. ἔοικε δὲ ἀπὸ τοῦ νέομαι, ποιητικῶς τὸ πορεύομαι, οὗ ὁ μέλλων νήσομαι, παράγεσθαι, διπλασθέντος τοῦ σ, ἵν' ᾖ ἐνεστώς. οὐδέ-

ποτε γὰρ ἐνεστὼς ἐν σ ἔχει· τοῦ μέλλοντος γὰρ τοῦτο. καὶ ἐπειδὴ πρὸ τῶν δύο σσ οὔτε ει δίφθογγος εὑρίσκεται, οὔτε η (εἰ μὴ τὸ κρεῖσσον καὶ τὸ ἧσσον, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων) διὰ τοῦτο μεταβέβληται τὸ η εἰς ι, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἐλῶ ἐλήσσω, ἑλίσσω τὸ συστρέφω.

54. *Ἀμφρυσοῖο.* Sic recte scriptum in C. et a prima manu in A. Vulgo sibilans litera male geminatur. Callim. H. in Apoll. 48.

ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους.

Virgilius initio Georgic. III.

et te memorande canemus
Pastor ab Amphryso.

58. *Καινεΐδης.* Sic venustius in versu scribitur *τετρασυλλάβως* absque synaeresi, quae quidem scriptura regularis est et Grammaticorum canoni de patronymicis congruens. Eustathius p. 13. *Τὰ εἰς δης ἀπαθῆ πατρωνυμικὰ μήτε συγκοπὴν παθόντα ἢ συναίρεσιν, μήτε πλεονασμὸν, μιᾷ συλλαβῇ πλεονάζει τῆς γεννήτορος πρωτοτύπου γενικῆς, ἀφ' ἧς ἡ πατρωνυμία γίνεται. οἷον ἡ Πριάμου γενικὴ ἐν τρισὶ συλλαβαῖς ἐστι· Πριαμίδης ἐν τέτρασιν. ὁμοίως καὶ Νέστορος Νεστορίδης, Λητόος Λητοΐδης, Ἕκτορος Ἑκτορίδης, Ἀτρέος Ἀτρεΐδης παρὰ Πινδάρῳ, κ. τ. λ.* Idem observabimus in omnibus hujus formae patronymicis.

59. Hunc et quinque sequentes versus profert Homeri Scholiastes ad *Ιλ. ά.* 264. unde bonae aliquot receptae lectiones.

61. *ἀριστεύων.* In hac lectione consentiunt codices B. C. D. Vulgo *ἀριστήων.* Poëtae Caeneum laudibus efferentis proposito prius magis accommodum videtur.

63. *ἐδύσατο.* Barbaram et graecitati incognitam verbi formam exhibent editiones, *ἐδύσσετο.* Vero propius Homeri Scholiastes, *ἐδύσσατο.* In hoc verbo litera sibilans geminari non debet, quia υ per se longum est. Vide Clarkium ad Hom. *Ιλ. ί.* 592. *λ'.* 16. In sup. v. *ἀγκλῖναι* pro vulgato *ἐγκλῖναι* dedit idem Scholiastes. *τῷ ἀγκλῖναι dejicere* opponitur *ἄκαμπτος*, ut *ἄῤῥηκτος* op-

ponitur τῷ δαΐξαι. ἐγκλῖναι notat *inclinare*, *in fugam vertere*. Facile haec composita commutantur. Vide varias lectiones ad Hom. Odyss. χ'. 156. Ovidius Metam. XII.

- - - manet imperfossus ab' omni,
inque cruentatus Caeneus Elateïus, ictu.
- - - - - - - - - - - - -
obrutus immani cumulo, sub pondere Caeneus
aestuat arboreo. - - - - - - - -
- - - - - alii sub inania corpus
Tartara detrusum silvarum mole ferebant.

[68. A. E. ναιετάεσκε. *Ex Append.*]

74. ἧκεν. Sic Regii codd. quinque. Vulgo ἧεν.

76. ὅτε κλίνειε φάλαγγας. Optima haec lectio Scholiastae Ms. debetur, cujus adponam notam. ἐπαΐξαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιδιῶξαι. περιττὸν μὲν τὸ μετόπισθεν. λείπει δὲ ὁ ΚΑΙ. καὶ ὅτε κλίνειε φάλαγγας, ἤγουν εἰς φυγὴν τρέψειεν. Bene sit illi qui nobis veram hujus loci lectionem servavit: sed nugatur in iis quae tradit de ellipsi copulae, quae nedum subintelligenda sit, expungi deberet, si forte adesset. Regii codd. quinque dant ὅταν κλίνωσι. Editi, ὅτε κλείνωσι. De scripturae in postrema voce depravatione egi ad v. 53. ὅτε cum optativo Poëtae nostro familiare. Vide II. 277. III. 788. 954. 1112. IV. 1196. Sic etiam apud Homerum passim.

81. δηωθῆναι. Sic recte Stephanus. Male δηϊωθῆναι edidit Batavus. Vide ad 244.

82. κακὸν μήκιστον ἐπαυρεῖν. Sic A. C. D. E. quam lectionem agnoscit et exponit Scholiastes: οὐκ ἔστι μέγιστον κακὸν, οὗ μὴ ἐπαυρεῖν τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνει. E vulgato κακῶν nullus sensus elici potest. Nihil autem refert, utrum ἀπαυρεῖν, an ἐπαυρεῖν legatur. Vide Graevium ad Hesiodi Εργ. 240. et nos ad Aeschyli Prom. 28.

89. Homerus de eodem Euryto, Odyss. θ'. 226.

τῷ ῥα καὶ αἶψ' ἔθανε μέγας Εὔρυτος, οὐδ' ἐπὶ γῆρας
ἵκετ' ἐνὶ μεγάροισι· χολωσάμενος γὰρ Ἀπόλλων
ἔκτανεν, οὕνεκά μιν προκαλίζετο τοξάζεσθαι.

τόξον antem in sup. v. ut Eustathius adnotat ad Ιλ. ο΄. 441. οὐ τὸ σκεῦος σημαίνει, ἀλλὰ τὴν τοξικὴν τέχνην.

[90. Typothetae injuria hic versus omissus in editione Stephani. *Ex Append.*]

91. ὁμόθεν. Hesych. ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Alibi significat ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, ut apud Sophoclem El. 156.

πρὸς ὅ τι σὺ τῶν ἔνδον εἶ περισσά,
οἷς ὁμόθεν εἶ, καὶ γονᾷ ξύναιμος.

νόσφι ultimam producit in caesura. Sic scriptum in E.

[94. Hunc versum sic citat Pindari Scholiastes ad Nemeon. ε΄. 25.

Πηλεὺς δ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι ναῖε λιασθείς.

Epithetum ἐριβώλαξ, ut multis aliis urbibus et regionibus, bis Phthiae tribuit Homerus in Iliade, unde forte e memoria citanti grammatico error obrepsit. *Ex Append.*]

96. Atheniensis hic Teleon, diversus ab eo cujus meminit v. 72. Ionis filius esse possit. Vide Euripidem Ion. 1594. ἐϋμελίης accedente sex codicum auctoritate e Florent. edit. reposuimus. Vulgo ἐϋμμελίης, perperam. Vide notas nostras ad Aeschyli S. Th. 490. Eadem scriptura apud Hesychium observatur, apud quem occurrunt ἐϋμελίω, et ἐϋμελίης: prius ex Homeri Ιλ. δ΄. 47. ubi genuinam scripturam veteres editiones aliquot retinent.

98. ἔχε, ultima in caesura producta. Perperam D. εἶχε, quod saltem ostendit importunum ν amovendum esse.

[100. μεταπρέποι. Sic bene vulgo, ad syntaxeos normam, consentientibus plerisque codicibus. In A. C. μεταπρέπει, cum glossa in priori λάμπει. Non minus soloece E. μεταπρέπῃ. *Ex Append.*]

103. κοινὴν ὁδόν. Sic bene codd. D. E. ut jam scribendum conjecerat Spanheim ad Callim. H. in Jovem 59. Ceteri κείνην vel κεινὴν dant, prout illa vox a librariis fuit accepta. Prius exhibet Florent. editio,

quod et praetulissem, si alterutrum eligi debuisset: s licet *Illam*, cum emphasi, tanquam de re celebri decantata. Si ματαίαν in animo habuisset poëta, n suo et absque ambiguitate κενεὴν scripsisset, vel μελ Vertendum autem κοινὴν ὁδὸν, *communem expe nem*, μετασχόντα τῆς ὁδοῦ.

108. ἀστέρι. Helice sic κατ' ἐξοχὴν dicta, major Ursa. Aratus:

— — — Ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ
εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν.

[112. Ἀρεστορίδης. Sic libri omnes. In nullo repertum Ἀλεκτορίδης, quod reponi volebat Meziriacus. Vide Burmanni Catalogum Argonautarum. Ridiculus esset conatus mythorum scriptores ad concordiam redigere volentis. *Ex Append.*]

114. ὑπ' εἰρεσίῃσιν. Sic disjunctim scriptum in A. D. E. [Vulgarium librorum scriptura ὑπειρεσίῃσιν, quam quinque codices exhibent, non minus mendosa est, quam ὑπεννεσίῃσιν, de qua voce dictum ad II. 1111. et videndus H. Stephanus in Praefatione editionis Argonauticorum. *Ex Append.*]

115. Φλίας. Vulgo male Φλείας, quod jam observatum ad v. 53. Codd. duo Φλοίας. Dudum ex Orphicorum v. 192. et Pausania p. 139. ubi hi versus prolati scripturae mendam elueram. Postmodo Φλίας in D. reperi. Idem nomen reponendum videtur in Philetae versibus apud Stephanum v. Φλιοῦς.

Φλιοῦς ἡ πόλις ἐστὶ, Διωνύσου φίλος υἱὸς
Φλίας ἣν αὐτὸς δείματο λευκόλοφος.

120. Propertius II. 3. 51.

Turpia perpessus vates est vincla Melampus,
cognitus Iphicli subripuisse boves:
quem non lucra, magis Pero formosa coëgit,
mox Amythaonia nupta futura domo.

125. Λυγκήϊον Ἄργος. Sic codices omnes, bene. Argos Lynceïum dicitur a Lynceo Danaï genero, qui post socerum ibi regnavit. Notus ille quidem satis et

abunde, ut mirer sub Vossii nomine editam fuisse notam ad Valerii Flacci IV. 355. Altera lectio Scholiastae memorata *Λυρκήϊον* depravata est. Ridiculum esset celebrem urbem, regionis caput, ab ignobili oppidulo cognominari. Si quis vero Lyncei filius fuit Lyrcius nomine, cujus rei fides penes Hesychium esto, quem vide in *Λυρκίου δῆμον*, ab eo Argi denominari non potuerunt, quum ibi ille nunquam regnaverit. Successores habuit Lynceus nepotes ex Abante filio Acrisium et Proetum.

[134. *ἦ γὰρ ἔην*. A. E. *ὃς γάρ*. *Ex Append.*]

145. *ἔμπυρα σήματα* vocantur signa, quae *πυροσκόποι* in victimis ardentibus observabant, ut omen futurorum inde captarent. Kuster ad Suidam v. *ἐμπύρου*.

147. *ὦρσε* ultima in caesura producta. Sic codd. C. D. E.

150. *νισσομένοις*. Sic bene D. In Caesareo *νεισσομένοις*.

155. *νέρθεν ὑπὸ χθονός*. Lectionem hanc ex Aristoph. Schol. ad Plutum 210. sumsi, utpote meliorem vulgata *νέρθε κατὰ χθονός*.

157. *ὅσοι ἐν Πύλῳ*. Vulgo *ὅσσοι Πύλῳ*. Codices plerique *ὅσοι Πύλῳ*. In A. insertum a secunda manu *ἐν* inter lineas. Proba est illa lectio. Sic Homerus saepe: *Il. α'*. 252.

ἐν Πύλῳ ἠγαθέῃ — *λ'*. 688.

ὡς ἡμεῖς παῦροι κεκακωμένοι ἐν Πύλῳ ἦμεν.

160. Ovidius Metam. XII. 556.

— — — — — cui posse figuras
sumere quas vellet, rursusque reponere sumtas
Neptunus dederat, Neleï sanguinis auctor.

162. Arcadi Callistus filio tres filii fuere, Azan, Apheïdas, Elatus, quibus regnum suum divisit. Pausanias p. 604. *Τοῖς δὲ παισὶν, ὡς ηὐξήθησαν, διένειμεν Ἀρκὰς τριχῇ τὴν χώραν. καὶ ἀπὸ μὲν Ἀζᾶνος ἡ Ἀζανία μοῖρα ὠνομάσθη . . . . Ἀφείδας δὲ Τεγέαν, καὶ τὴν*

προσεχῆ ταύτῃ ἔλαχεν. ἐπὶ τούτῳ δὲ καὶ ποιηταὶ καλοῦσιν *ΑΦΕΙΔΑΝΤΕΙΟΝ ΚΛΗΡΟΝ* τὴν Τεγέαν.

[165. *τῶν ἀμφω γνωτός*. Parisina editio *τῶν ἀμφοῖν*, quod nondum animadverteram, quum notam scribebam ad I. 1169. *Ex Append.*]

166. *ὄφρα κομίζοι*. Sic sex codices ad rectam loquendi normam. [Sic Guelferb. *Ex Append.*] Vulgo soloece *κομίζῃ*.

168. *ἄρκτου δέρος* non pendet a sequenti verbo *πάλλων*, sed ab alio suppresso verbo. Confer II. 120. Quod, licet a tenebricoso commentatore Batavo monitum, non animadvertit Oxoniensis interpres. Figuram hanc luculenter illustravit Orvillius ad Charit. p. 395.

[170. *καλιῇ*. Medic. ut Florent. editio, *καλειῇ*, e pravo, quem notavi, more, ι longum per ει scribendi. Sic infra 599. idem codex, ut Aldina editio, pro *κλίτεα* habet *κλείτεα*. Medic. iterum *καλειῇ* habet IV. 1095. ubi in Florent. editione recte excusum *καλιῇ*. *Ex Append.*]

179. *Εὔφημος*. Librarii errore in codice minus emendato, e quo Florent. editio expressa fuit, scriptum erat *Πολύφημος*, quae per omnes deinceps propagata fuit falsissima lectio. Veram ex Orphicis, Pindaro aliisque scriptoribus, immo ex Apollonio ipso, reposuisset editor, cui veterno non torpuisset animus, etiamsi codicibus destitutus eorum auctoritate emendationem illam firmare non potuisset. In quinque Regiis codd. et in Caes. perspicue *Εὔφημος* scriptum, absque ullo mendosae lectionis vestigio. Si bene Batavum commentatorem intelligo, quod sane non cuicunque concessum, dicere voluit Euphemum nostrum Orpheo ne nomine quidem notum. Diversa ille Orphica habuit ab iis quae nunc tractamus, ubi v. 203. legitur:

Ταινάριος δ' Εὔφημος ἔβη, Μαλεατίδος ἄκρης
ἐκπρολιπὼν αὐλῶνας, ἀλικλύστους τε Θεράπνας.

[*Εὔφημος* legendum esse, et nomen *Πολύφημος* librarii errore substitutum fuisse, iamdudum monuerat Hardio-

nius in Act. s Paris. Academiae T. III. p. 392. *Ex Append.*]

180. *ποδωκηέστατον.* Sic codices et Stephanus recte. Vitiosam Florentinae editionis lectionem *ποδωκειέστατον* praetulit Hoeltzlinus. [Male Medic. et Guelferb. *ποδωκειέστατον.* *Ex Append.*]

182. Velocitatem pullorum, ex Erichthonii equabus a Borea initis progenitorum, hac hyperbole declaravit Homerus *Ιλ. υ'.* 226.

αἱ δ' ὅτε μὲν σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέον, οὐδὲ κατέκλων·
ἀλλ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
ἄκρον ἐπὶ ῥηγμῖνος ἁλὸς πολιοῖο θέεσκον.

Virgilius ad Camillam transtulit Aen. VII. extremo:

Illa vel intactae segetis per summa volaret
gramina, nec teneras cursu laesisset aristas:
vel mare per medium, fluctu suspensa tumenti,
ferret iter, celeres nec tingueret aequore plantas.

ultima e nostro expressa, *οὐδὲ θοοὺς βάπτε πόδας.* Perperam quinque Regii codd. *κάμπτεν* vel *κάμπτε.*

188. *Παρθενίην.* Perperam vulgo *Παρθενίης.* Ordo est: *ὁ δ' Ἀγκαῖος νοσφισθεὶς Παρθενίην, ἕδος Ἰμβρασίης Ἥρης.* Hac emendatione nihil certius: nominandus erat locus, unde Ancaeus veniebat. Confer II. 872. Insulae Sami antiquum nomen est *Παρθενίη.* Callim. H. in Delum. 48.

— — *ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν*
Παρθενίης, (οὔπω γὰρ ἔην Σάμος,) ἧχί σε Νύμφαι
γείτονος Ἀγκαίου Μυκαλησσίδος ἐξείνισσαν.

191. *ἀλκήεις.* Rectam hanc scripturam enotavi e codd. A. B. D. E. Caes. et procul dubio e sexto etiam enotari debuit; vitiosum *ἀλκείης* e Florentina propagatum absque codicibus etiam emendari debuerat, ad exemplum scripturae in v. 71. quod monuerat Arnaldus Lect. Gr. p. 236. [Male Medic. et Guelferb. *ἀλκείης.* *Ex Append.*]

197. *ἐσελθέμεν.* Vulgo *ἐπελθέμεν.* Illud dant sex codd. [Medic. et Guelferb. *ἐπελθέμεν.* *Ex Append.*]

204. πόδι. Vulgo πόδα. Illud dant codd. A. B. C. E. Caes. Perperam in D. ποσί. [Medic. πόδας σιφλός. *Ex Append.*] Patrem suum referebat, quem utroque pede claudum fuisse fabulantur: ideo Poëtis ἀμφιγυήεις dicitur. Mox οὐχ ἕ τις recte in recentioribus editionibus excusum: veteres et codicum plerique οὔ κέ τις. σιφλὸς autem hic πηρὸς, βεβλαμμένος notat: alias significationes apud Hesychium vide, et Eustathium ad *Il.* ξ. 142. p. 972. ubi rarioris meminit significationis, qua adjectivum hoc adhibuit Oppianus ἁλ. γ'. 183.

ἦ γὰρ ἀεὶ πλωτῶν σιφλὸν γένος ὑγρὰ θεόντων.

λαίμαργον recte interpretantur veteres glossae.

207. Ορυυτίδαο. Sic codd. B. C. D. E. Caes. [Guelferb. quoque Ορυυτίδαο. *Ex Append.*] Vulgo male Ορυιτίδαο.

211. Ζήτης δ' αὖ. Quam inserui particulam obtulit cod. D.

214. ἀνερείψατο. Sic codd. sex. Vulgo male ἀνηρείψατο. Thema ἀνερείπτομαι. Ob metrum augmentum omissum. Homerus *Il.* υ'. 234. de Ganymede,

τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν,
κάλλεος εἵνεκα οἷο, ἵν' ἀθανάτοισι μετείη.

Frequentes in hoc verbo librariorum lapsus, quod deinceps plus semel deprehendetur. [Guelferb. ἀνετρέψατο. Vide ad IV. 918. ubi, tenuissimo mendae discrimine, vulgares libri ἀνετρέψατο habent. *Ex Append.*]

215. Cod. A. C. E. Ἐλισσοῦ. ει pro ι longo, quod jam animadverti ad v. 53. Aliter depravatum idem nomen legitur in Scythini Epigr. I. Analect. T. II. p. 104. ubi pro Ἤλισσος scribendum Ἰλισσός. Sed ibi pro fluvio puerum designat. [In quibusdam codicibus Κηφισσοῦ olim lectum fuisse, docet nota margini in A. adscripta. Librarii error scholiorum concinnatoribus fraudi fuit. Cephissus fluvius est Boeotiae. Ad Ilissum, Atticae fluvium, raptam fuisse Orithyiam, auctor est Apollodorus L. III. cap. 14. et Dionysius Perieg. 422.

πρόσθε γε μὴν Ἰσθμοῖο πρὸς αὐγὰς Ἀττικὸν οὖδας,
τοῦ διὰ θεσπεσίου φέρεται ῥόος Ἰλισσοῖο,
ἔνθεν καὶ Βορέης ποτ' ἀνήρπασεν Ὠρείθυιαν.
Ex Append.]

217. κλείουσι, ultima in caesura producta. Sic C. E. Male Caesareus παραὶ ῥόον.

225. πατρὸς ἑοῖο. Sic recte cod. Guelferbytanus, cujus varias lectiones publicavit Jo. Piersonus, Verisimilium Lib. II. cap. VI. In vulgato ἑῆος consentiunt codices mei, quod manifesto vitiosum est. Poëticum ἑῆος, pro ἠέος ex ἠΰς, significat ἀγαθοῦ. Nulla analogia, quidquid commenti sint Grammatici, ἑῆος e pronomine ἑὸς deduci potest. Fraudi illis fuit prava interpretatio Homerici versus Ἰλ. α'. 393.

ἀλλὰ σὺ, εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος.

Suidas: ἐΰς, ὁ ἀγαθός. παιδὸς ἑῆος, ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ. καὶ, θεοὶ δοτῆρες ἑάων, ἀντὶ τοῦ ἀγαθῶν. Ex Eustathio autem novimus illud ἑῆος librorum descriptoribus adeo placuisse, ut in quibusdam Homeri exemplaribus obtrusum fuerit Ἰλ. σ'. 71. ubi hodie recte legimus:

ὀξὺ δὲ κωκύσασα κάρη λάβε παιδὸς ἑοῖο.

Geminum gemellum exemplum est. Eadem ratione legendum hic πατρὸς ἑοῖο.

[229. περιναιετάοντες. Sic codices omnes, et e conjectura Hoeltzlinus. Male ante eum περιναιετάοντας vulgo legebatur. *Ex Append.*]

234. ἐπάρμενα. Sic emendo, conjectura sane quam probabili. Vulgo legitur ἐπαρτέα, manifesta corruptela. Non sic solet limati carminis auctor eandem vocem in duobus continuis versibus iterare. Quae hujus vitii in hoc poëmate duo aut tria occurrunt exempla, malam perinde librariorum manum testantur, et a nostra medelam accipient. Hesiodus ἔργ. 601.

αὐτὰρ ἐπὴν δὴ
πάντα βίον κατάθηαι ΕΠΑΡΜΕΝΟΝ ἔνδοθεν οἴκου.

et 627.

ὅπλα δ' ΕΠΑΡΜΕΝΑ πάντα τεῷ ἐγκάτθεο οἴκῳ.
Simplex eadem significatione, v. 407.

χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ΑΡΜΕΝΑ ποιήσασθαι.

239. φαεινοί. Sic codices omnes et editiones veteres. Primum in Batava, ni fallor, operarum errore, excusum fuit φαειναί, quod quidem in numero *paucorum* illorum non erat, *quae mutare optaret* Oxoniensis Magister. Hunc enim soloecismum summa religione servavit.

244. [Medic. et Florent. editio αὐτῆμαρ καὶ δόμους, manifesta menda, quam sustulit Parisina editio. Saepius jam observavi, millies a librariis commutatas fuisse voculas καὶ et κε, quod editoribus fere non fuit animadversum, nisi quando, ut hîc, alterutram metri lex repudiabat. *Ex Append.*] — Codd. et veteres editiones δηιώσειαν. Batava perperam δηϊώσειαν. V. seq. δέρος cum Stephano praeferunt codd. A. B. D. E. Caes. δέρας e Florentina revocavit Batavus editor.

246. ἄπρηκτος. i. e. δύσπρακτος, δυσεργής, δυσκατόρθωτος. Ceterae Scholiastarum expositiones nauci non sunt; latina interpretatio ineptissima. Mens loquentium haec est: *Aeetem vi cogent, ut sibi vellus tradat, si ad eum pervenerint. Sed illuc perveniendum est. Quantumlibet animi et corporis robore praestent, non effugient, quin longissimum iter conficiendum sit, et iter facientibus, ἰοῦσιν, difficillimi perferendi sint labores.* Cupiebam codex aliquis offerret πόνος δ' ἀμέγαρτος ἰοῦσιν. Ominosi aliquid habere videtur illud ἄπρηκτος, et hîc non placet. Eadem sententia in Idmonis vaticinio infra 440. ἀπειρέσιοι δ' ἐνὶ μέσσῳ ἄεθλοι.

260. E. ἐπὶ προμολῇσιν ἰόντων. [A. eandem, quam E. lectionem habet. Pessime Guelferb. ὑπὸ προμολῇσι κιόντες. *Ex Append.*]

264. ἐντυπὰς, ἀντὶ τοῦ ἐντυπωδῶς καὶ ἐντετυπωμένως τῷ ἱματίῳ, ὥστε δι' αὐτοῦ τύπον σώματος μόνον φαίνεσθαι, καὶ διὰ τοῦ σκέποντος ὁρᾶσθαι τὸν τοῦ σκεπομένου τύπον. Verba sunt Eustathii p. 1343. extrema, ad Ιλ. ω'. 163. unde lineamenta sumsit noster:

παῖδες μὲν πατέρ' ἀμφὶ καθήμενοι ἔνδοθεν αὐλῆς,
δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον· ὁ δ' ἐν μέσσοισι γεραιὸς
ΕΝΤΥΠΑΣ ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος.

Glossa in cod. A. *ἐντυπὰς, ἄγαν ἐντετυλιγμένος λεχέεσσι, ἱματίοις.*

267. *οἱ δὲ σῖγα.* Sic codd. sex et veteres editiones. Perperam Stephanus ex inutili emendatione excudit *δαί.* Litera *σ* eadem vi qua litera *ρ* saepe pollet. Pronunciabant *οἱ δὲσσῖγα.* [*οἱ δὲ σῖγα* etiam Medic. et Guelferb. *δαὶ* Stephanus e Parisina adsumsit. *Ex Append.*]

268. Homerus *Ιλ. α'.* 512.

Θέτις δ', ὡς ἥψατο γούνων,
ὣς ἔχετ' ἐμπεφυυῖα.

271. *κηδεμονῆες.* Glossa *συγγενεῖς.*

272. *ἠγηλάζει.* Sic scriptum hoc verbum in melioribus libris, et in scholiis cod. Regii A. cum spiritu leni. Homerus Odyss. *λ'.* 617. *ἆ δειλ', ἦ τινα καὶ σὺ κακὸν μόρον ἠγηλάζεις.* Schol. *διάγεις καὶ ὑπομένεις.* Sic etiam apud Suidam, Etym. M. auctorem, et in veteribus scholiorum editionibus.

275. Electra apud Sophoclem, 285.

οὐδὲ γὰρ κλαῦσαι πάρα
τοσόνδ', ὅσον μοι θυμὸς ἡδονὴν φέρει.

Glossa: *ὀρεχθεῖ, ἐπιθυμεῖ.* Hesychius et Suidas: *ὀρεκτεῖν, ἐπιθυμεῖν.*

278. *αἴθ' ὄφελον.* Sic codd. omnes et editiones veteres. Typothetae error in Stephani editione per alias propagatus fuit.

281. *ταρχύσαο.* Sic recte D. E. In A. *ταρχύσῃς.* In B. et Caes. *ταρχύσαις.* In C. *ταρχύσαιο.* [Medic. *ταρχύσαρ.* Guelferb. *τάρχυσα χέρεσσι.* *Ex Append.*] Imperitos librarios turbavit rarior constructio, cujus rationem quum non perciperent, emendare tentarunt male feriati homines, quisque pro suo captu. Vide quae de ea notavi ad Aeschyli Prom. 155. et ad Euripidis Phoen. 214. Eadem sententia et idem affectus in verbis Medeae ad filios apud Euripidem 1031.

ἦ μήν ποθ' ἡ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ,
καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,
ζηλωτὸν ἀνθρώποισι.

283. *ἄλλα δὲ πάντα.* Non male hic adesset articulus, scribendo,

ἐκ σέο, τἄλλα δὲ πάντα.

285. *κενεοῖσι* perperam vulgo *κεν ἑοῖσι.* Prona cuivis attentius legenti emendatio. Sic dudum ad oram libri sui, in Regia Bibliotheca asservati, emendaverat Huetius.

295. Conferenda cum his Iasonis ad matrem, Hectoris ad Andromachen verba *Il. ζ'.* 486.

ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε,
ἱστόν τ' ἠλακάτην τε, καὶ ἀμφιπόλοισι κέλευε
ἔργον ἐποίχεσθαι· πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει
πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα —

et Priami ad Hecubam *Il. ω'.* 218.

μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε, μηδ' ἐμοὶ αὐτὴ
ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ· οὐδ' ἐμὲ πείσεις.

Turnus ad Amatam, Aen. XII. 72.

Ne, quaeso, ne me lacrimis, neve omine tanto
prosequere in duri certamina Martis euntem,
o mater.

301. *θεοπροπίοισιν.* Sic codd. A. C. E. Vulgo *θεοπροπίῃσιν.*

307. Ex hoc Apollonii loco, sumtis etiam lineamentis quibusdam ex alio infra 536. ornatissimam comparationem expressit Virgilius Aen. IV. 143.

Qualis, ubi hibernam Lyciam, Xanthique fluenta
deserit, ac Delum maternam invisit Apollo,
instauratque choros: mixtique altaria circum
Cretesque Dryopesque fremunt, pictique Agathyrsi:
ipse jugis Cynthi graditur, mollique fluentem
fronde premit crinem fingens, atque implicat auro:
tela sonant humeris.

313. *οὐδέ τι φάσθαι.* Sic A. B. D. E. recte. Vulgo *οὐδ' ἔτι.*

320. Nihil interest, utrum scribatur *προμολῆς* in genitivo singulari, an *προμολῇς* in dativo plurali, quod quidem usitatius. Illud praeferunt codd. et agnoscunt veteres Grammatici. Glossa, *ἀκρωρείας.* Vide de voce *προμολὴ* Spanhemium ad Callim. H. in Dianam 99. Cum *προβολὴ* saepe confunditur, ut apud Aratum, ubi v. 239. ad codicis fidem scribendum:

— — — — *ἔτι δ' ἐν προμολῇσι Νότοιο*
ἰχθύες.

323. *ἰθύοντας.* Sic omnino scribendum ex usu Poëtae nostri, cui *ἰθύνειν* et *ἰθύειν* longe diversa sunt, nec usquam confunduntur. *ἰθύνειν* verbum est activum. Hesych. *ἰθύνει, ἀπορθοῖ, ἐξισοῖ. διοικεῖ, εὐθύνει, κυβερνᾷ. ἰθύειν* verbum est neutrum. Idem: *ἰθύει, βούλεται, ἐφορμᾷ, φέρεται.* Perperam *ειθύοντα* apud Lexicographum scriptum pro *ἰθύοντα, ὁρμῶντα.* Hic *ἰθύοντας* significat *ἐφορμῶντας.*

324. *ἀμφέχετ' ὤμους.* Sic codd. omnes et editiones veteres. Batavus editor, nescio unde, *ἀμπέχετ' ὤμοις.* Vide ad v. 712.

332. *ἐφοπλίσσασθαι.* Sic ad metri legem scribendum. Vide Clarkium ad *Il. ψ'.* 55.

333. *πάντα μάλ'* — Sic emendavit Huetius. Vulgo *πάντα γάρ.* Nihil expressum nec subintelligendum, quo referri possit istud *γάρ.*

334. *τοῖό γ' ἔχῃτι.* Particulam inserui e cod. D. Idem v. seq. *ἐπιπνεύσωσιν* confirmat, quod dudum ante inspectum illum codicem reposueram. Sic supra v. 245. libri omnes *ἐγγυαλίξῃ* exhibent, nullus *ἐγγυαλίξει.* Scilicet utroque in loco particula *ἂν* prioris membri ad alterum repetenda est.

339. *ὄρχαμον ἡμείων.* Sic bene A.C.E. Non enim imperium illius, quem ducem elegissent, detrectabat. Vulgo *ὑμείων.*

346. *ὣς δὲ,* id est, *οὕτως δέ.* Vulgo male *ὥστε.* In

A C. E. ὅς τε. Mox ἀναστήσεσθαι praeferunt sex codices. Vulgo ἀναστήσασθαι. [Guelferb. etiam ἀναστήσεσθαι. Confer notata ad III. 972. 1133. *Ex Append.*]

[354. Medic. ὄφρα δ᾽ ἴασιν. *Ex Append.*]

356. εὖ κρίναντας. Sic divisim scribendum. Non est enim verbum compositum εὐκρίνω. Vide Il. π'. 199. Odyss. ξ'. 108. Facete autem monet Oxoniensis Magister, participium κρίναντας *ad boves non pertinere, sed ad servos;* id est, boves a servis, non a semetipsis, selectum iri. Hac casuum enallage nihil apud Poëtas omnes tritius. Exempla e Tragicis dedi ad Eurip. Androm. 26. et ad Aesch. Prom. 217.

357. ἐρύσαιμεν. Sic Florent. editio, [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] recte. Codices mei omnes ἐρύσωμεν.

358. κατὰ κληῗδας. Sic recte codices sex. Absurde vulgo κληῗδος, quod Stephanum non fugit, qui mendam tamen in textu reliquit. [Medic. et Guelferb. κληῗδας. *Ex Append.*]

359. ἐπάκτιον. Sic codd. omnes et editiones veteres. Batavus munifice duplici epitheto Apollinem condecoravit, edendo ἐπακτίου, quae Stephani conjectura fuerat, non adtendentis hujus versus lectionem e versu 403. mutandam non esse, sed vice versa, ut ad eum locum videbimus.

366. χειμερίῃ δὲ πάλαι. Istud πάλαι expressit ad verbum Virgilius in similis saxi descriptione, Aen. V. 125.

Est procul in pelago saxum spumantia contra
litora, quod tumidis submersum tunditur OLIM
fluctibus, hiberni condunt ubi sidera Cori:
tranquillo silet, immotaque adtollitur unda
campus — —

Cetera Graeci Poëtae exquisitius ornavit.

369. τεινάμενοι. Sex cod. θεινάμενοι. Glossa in A. τύψαντες. Unde liquet nihil hic intellexisse ludimagistros, quibus glossae illae pleraeque debentur. Veram lectionem solus offert E. margini adscriptam, γρ. τεινάμενοι. In sup. v. codd. omnes dant ἔνδοθεν, quod quid

sibi velit, nondum comminisci potui. Absurdum sane videtur. ἐκτοθεν facili conjectura reponit eruditus Britannus. Sed vereor, ut hoc a Poëta sit. Adeo manifestum est, funem, quo navis constricta fuit, extrinsecus eam cinxisse, ut hoc addidisse pene ineptum fuerit. A meliori libro expectanda hujus loci restitutio, aut a codice qui integriora scholia habeat. Nam desunt quae ad hunc locum annotarunt veteres critici.

371. χῶρον. Sic cod. Guelferbytanus. ὅσσον χῶρον τὸ εὖρος περιβάλλετο. Minus bene, si recte judico, cum impressis codices mei χῶρος.

372. εἴσω ἁλός. Vulgo legitur ἔσσω. Codices plerique ἴσω, quod ob metrum in εἴσω, non ἔσσω, mutandum erat.

383. παρᾶσσον. Glossa, ταχέως. Vox lexicographis incognita.

384. βρίσαντες ἰῇ. Vulgo βρίσαντε μιῇ. In codd. A. C. E. scriptum βρίσαντες. Poëticum ἰῇ loco cessit glossae μιῇ. Hesych. ἴη, μία. [Poëticum ἴη apud Homerum occurrit, ubi alterum μίη metri lex admisisset. Il. ι'. 319.

ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός.

Ibid. λ'. 174.

πάσας· τῇ δέ τ' ἰῇ ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος.

Elegantius infra v. 497. legeretur:

τοπρὶν ἐπ' ἀλλήλοισιν ἰῇ συναρηρότα μορφῇ.

Ex Append.]

389. ἐκήκιε hic edidi, ut infra 542.

396. ἄνδρ' ἐντυναμένω δοιὼ μίαν. Accusativus absolutus, loco genitivi, per ablativum latine reddendus, de quo vide Jo. Taylor indicem Atticum ad Lysiam, et Gregorium de Dialectis p. 33. editionis Gisb. Koen. Non adeo rara sunt exempla. Coaevus fere Poëtae nostro Aratus 332. de Sirio:

— οὐκ ἔτι, κεῖνον ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντα,
φυταλιαὶ ψεύδονται, ἀναλδέα φυλλιόωσαι.

Pro *κείνου ἅμ' ἠελίῳ ἀνιόντος*: qui locus tamen ab aliis aliter acceptus est.

398. *Τεγέης — ἔναιε.* Regii codices perperam *ἔνασσε.* Additum hoc ad perspicuitatem, ne confundatur hic Ancaeus cum altero Samio, qui recensitus in catalogo v. 188.

403. *βωμὸν ἐπάκτιον.* Sic e v. 359. et II. 689. legi oportere manifestum est. *νῆσον αὐτόθι ἐπὶ τῆς ἀκτῆς βωμὸν Ἀπόλλωνος Ἀκτίου καὶ Ἐμβασίου ἐπώνυμον.* Apollinis cognomen est *Ἄκτιος*, non *ἐπάκτιος*. Si pro cognomine haberetur *ἐπακτίου*, invenusta esset repetitio trunçati nominis illius in sequenti voce *Ἀκτίου.* Expono autem *ἐπάκτιον*, *ἐπὶ τῆς ἀκτῆς*, quum non putem huc referri debere aliam hujus adjectivi interpretationem apud Etymol. M. auctorem, *μέγαν*, *ὑψηλὸν*, quam nescio, an alicubi locum habeat.

416. *σοὶ δ' ἄρ' ὀπίσσω.* Codices sex *σοὶ δ' ἂν* —. Vulgo *τοὶ δ' ἄρ'* —. Nihil interest, utrum *σοὶ* an *τοὶ* legatur. Sed vulgatum *ἄρ'* retineri debuit. [Mediceus etiam *σοὶ δ' ἂν ὀπίσσω.* Guelferb. *σὺ δ' ἄν.* *Ex Append.*]

421. Homerus Odyss. ο'. 448.

καὶ δέ κεν ἄλλ' ἐπίβαθρον ἐγὼν ἐθέλουσά γε δοίην.

Schol. *μισθὸν, ὅ ἐστι ναῦλον, τῆς ἐπιβάσεως τῆς νεώς.* Illuc referenda Hesychii glossa.

427. *ἀμφὶ μετώπῳ.* Sic quinque Regii codd. Vulgo *μέτωπα.*

441. *κῶας ἄγοντας.* Sic codd. sex. Vulgo *ἔχοντας.* [Medic. et Guelferb. *κῶας ἄγοντας.* *Ex Append.*]

443. *ὑπὸ δαίμονος.* Sic codd. omnes. [etiam Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] Vulgo *ἐπὶ δ.* Confer Simonidis epigramma in Megistiam Spartanum vatem ad Thermopylas caesum apud Herodotum p. 613.

— — *ὅς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδὼς,*
οὐκ ἔτλη Σπάρτης ἡγεμόνας προλιπεῖν.

450. Auctor Etymol. M. *σταθερὸν ἦμαρ. Ἀπολλώνιος. τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, τὸ μεσημερινὸν, ὅτε ἵστα-*

ται ὁ ἥλιος. ἧττον γὰρ δοκεῖ τότε κινεῖσθαι. Vide doctissimum Ruhnkenium ad Timaeum v. σταθερά.

456. ἀφυσσομένων προχόῃσιν. In ἀφυσσομένων consentiunt codd. plerique, quod et flagitat temporum ratio. προχόῃσιν dant A. B. alii προχοῇσιν; ut excusum est in Florentina. Solus E. προχόοισιν, ut edidit Stephanus. πρόχοος, πρόχους, προχόη perinde vas significant, quo aqua aut vinum funditur: aliud quid προχοή. Diversas eiusdem vocis significationes, accentu distingui solitas, in unam glossam contulit Hesychius: προχοαί. αἱ ἐκρύσεις τῶν ποταμῶν, καὶ ὑδρίαι. Sic enim legendum, non ὑδρεῖαι. Temere, ex sententia Io. Piersoni, cuius alioquin erudita est nota ad Moeridem v. πρόχους, veterem lectionem, a Suida confirmatam, mutavi in Hedyli Epigr. Analect. T. I. p. 483.

νεβρίδα καὶ χρυσέην τήνδ' ἔθετο προχόην.

466. Parthenopaeus apud Aeschylum S. Th. 531.

ὄμνυσι δ' αἰχμὴν, ἣν ἔχει, μᾶλλον θεοῦ
σέβειν πεποιθώς.

471. Homerus Il. ό. 254.

θάρσει νῦν, τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα Κρονίων
ἐξ Ἴδης προέηκε παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν.

478. θεοὺς δ' ἀνέηκεν ἀτίζειν. Sic legendum esse iamdudum viderunt Viri docti. Vulgo inepte ἀτύζειν. Illud habet in margine cod. B. et eo spectat glossa in A. καταφρονεῖν, ὑβρίζειν. Vide Ruhnkenii Epist. crit. I. p. 11.

479. οἷσί κεν ἀνὴρ θαρσύνοι ἕταρον. Codd. B. Caes. et Florent. editio dant θαρσύνοι, quod genuinum est. Perperam a librariis obliterata potentialis particula revocanda erat. Vulgo legitur parum venuste οἷσί περ ἀνὴρ θαρσύνει.

[480. Medic. θαρσύνοι. Ex Append.]

482. υἷας Ἀλωϊάδας. Otum et Ephialtem, de quibus vide Homerum Odyss. λ'. 304. et schol. ad Il. έ. 385.

485. ὣς ἔφατ'. Sic codd. et Batava editio, recte. [Bonam lectionem ex editione Basileensi sumsit Hoeltzlinus. Vide ad IV. 1096. *Ex Append.*] In Florent. excusum ὣς φάτ', unde male Stephanus ὣς φάτο.

487. ἔνισπε. Sic codd. omnes et Florent. editio. Aldus, nescio unde, ἐνίσπες. [Aldinam lectionem ἐνίσπες praeferunt Medic. et Guelferb. quae si hic recipiatur, eandem ob rationem, nempe ad vitandum hiatum, reponenda erit etiam in Libri III. v. 1. licet ibi ἔνισπε tueantur libri omnes scripti et impressi. *Ex Append.*] E. σοῖσι θεοπροπίοισιν.

[491. μεταμώνιον. Sic codices et primariae editiones. Solus Stephanus μεταμώλιον edidit, e Scholiasta, qui variae huius lectionis meminit, illud vero in textu habuit. Interpolata est in vulgaribus libris Grammatici nota. — εἴ κεν ἀλφῇς. Perperam Medic. ut Florent. editio, ἢ κεν. — ει et η millies a librariis commutata fuisse, supra iam monui. *Ex Append.*]

492. προτέρω δέ κε νεῖκος ἐτύχθη. Sic distincte codd. A. C. D. E. προτέρω dat etiam Caes. [Etiam Medic. *Ex Append.*] Vulgo perperam legitur προτέρωσε δὲ νεῖκος. Homerus Il. ψ'. 490.

καί νυ κε δὴ προτέρω ἔτ' ἔρις γένετ' ἀμφοτέροισιν,
εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς αὐτὸς ἀνίστατο, καὶ φάτο μῦθον.

494. ἐν δὲ καὶ Ὀρφεύς. Id est, ἐν δὲ καὶ αὐτοῖς Ὀρφεύς. Sic omnino legendum. Vulgatum ἂν δὲ καὶ manifesto depravatum tentavit Io. Piersonus Verisimil. p. 108. cui non adstipulor emendanti κατερήτυε· σὺν δὲ καί.

496. Virgilii imitationem vide Ecl. VI. 31.

[502. αὐτῇσι Νύμφῃσι. Sic bene Basil. editio, et ex ea Hoeltzlinus. Ceterae αὐτῇσιν. Prius agnoscunt E. Medic. Guelferb. et, ni fallor, e reliquis plerique. — πάντ' ἐγένοντο. Male A. E. πάντα γένοντο. *Ex Append.*]

503. Ὀφίων Εὐρυνόμη τε. Hos innuit Prometheus apud Aeschylum 964.

— — — οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ
διασοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ᾐσθόμην;
τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι
αἴσχιστα καὶ τάχιστα.

Scholiastes: λέγει δὲ τὸν Ὀφίωνα καὶ τὴν (perperam editum τὸν) Εὐρυνόμην, καὶ τὸν Κρόνον, ὃν ἔῤῥιψεν ὁ Ζεύς.

[508. ἔτι κοῦρος, ἔτι φρεσὶ νήπια εἰδώς. Elegans repetitio adverbii ἔτι. Est autem haec lectio codicum et primariarum editionum. Stephanus et Parisina pravum ἐπὶ φρεσὶ sumsit. *Ex Append.*]

515. τοίην σφιν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς. Sic e scriptis libris legendum esse dudum monui in notis ad Epigrammata graeca p. 292. et nuperrime ad Euripidis Hippol. 228. Posteriora illa cum scribebam, de edendo Apollonio, quem tamen emendatum habebam, ne cogitabam quidem. Codd. omnes dant τοίην — ἀοιδῆς: plerique θέλκτυν; quidam librariorum errore θέλκτην. Prius genuinum est, sed accentu prave notatum. Glossa in A. ἡδονήν. [Medic. quoque ἀοιδῆς. Guelferb. θελκτὴν ἀοιδήν. *Ex Append.*] Vulgatum τοῖόν σφιν ἐνέλλιπε θέλκτιν ἀοιδὴν soloecum et barbarum est: nam vocem θέλκτις graecitas non agnoscit. Verbalia Ionica in ύς ultimam quandoque corripere ostendi ad Eurip. Hippol. Supra v. 239.

πληθὺς ἐπερχομένων ἄμυδις θέεν —

517. Libatio illa postrema super victimarum linguas in honorem Mercurii fiebat. Homerus Odyss. η'. 136.

εὗρε δὲ Φαιήκων ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
σπένδοντας δεπάεσσιν ἐϋσκόπῳ Ἀργειφόντῃ,
ᾧ πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοίτου.

Confer alium eiusd. poëmatis locum, γ'. 332.

523. ἀρτυνέεσθαι. Sic D. Venustior haec lectio vulgata ἀρτύνασθαι. Homerus Odyss. δ'. 782.

ἠρτύναντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι.

526. τό ῥ' ἀνά. Vulgo excudunt τόῤῥ', duabus

vocibus perperam in unam coalitis. Vide Ernestii, doctissimi viri, notam ad Ιλ. π΄. 228.

538. ὁμαρτῇ — πέδον ῥήσσωσι πόδεσσιν. Ex Homero Ιλ. σ΄. 571.

— — — τοὶ δὲ ῥήσσοντες ὁμαρτῇ
μολπῇ τ' ἰΰγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες ἕποντο.

540. ὡς οἱ ὑπ' Ορφῆος. Sic B. Caes. [Sic quoque Medic. *Ex Append.*] Perperam in D. ὡς οἵ γ' ὑπ' —. Vulgo, claudicante metro, editum, ὡς ὑπ' O. Varias recentiorum coniecturas referre nil adtinet, quarum nulla meliori plurium antiquorum codicum lectioni praeferenda est. Haec autem dudum innotuerat, beneficio Viri in Critica magni nominis, Orvillii, Miscell. Observ. IV. p. 194. cuius ex fide in novissima editione reponi potuisset. Sed magister noster, Shawius huiusmodi libris legendis otio suo non abutitur. [οἵ cum accentu excudi debuit in textu: est enim pro οὗτοι. Elegans est ea articuli repetitio. Confer IV. 953. Auctor Homerici in Cererem Hymni v. 174.

αἱ δ', ὥστ' ἢ ἔλαφοι, ἢ πόρτιες εἴαρος ὥρῃ
ἅλλοντ' ἂν λειμῶνα, κορεσσάμεναι φρένα φορβῇ,
ὡς αἵ ἐπισχόμεναι —

Ex Append.]

542. κελαινὴ ἐκήκιεν. Sic princeps editio cum codicibus Orvillio et Piersono adhibitis.

545. τεύχεα. Scholiastes: ἅπερ εἰώθασι τιθέναι περὶ τὴν ναῦν κοσμοῦντες αὐτήν. Virgil. Aen. VIII. 91.

Labitur uncta vadis abies: mirantur et undae,
miratur nemus insuetum FULGENTIA longe
SCUTA virum — —

548. ἀνδρῶν μένος. E. γένος. [Regii etiam A. C. et Guelferb. γένος. *Ex Append.*]

549. ἀκροτάτῃσι. Soloece vulgo ἀκροτάτοισι, quod secure absque codice etiam emendari poterat. Illud e C. E. Caes. enotavi. [Guelferb. et Medic. ἀκροτάτῃσι. *Ex Append.*] In D. η saepissime in οι mutatum, quod scripturae vitium hic etiam codici inhaesit, e quo prin-

ceps editio expressa fuit, et multis corruptelis ansam dedit. Vide ad v. 572.

551. *Ἰτωνίδος.* Codices nonnulli *Τριτωνίδος.* Prius agnoscit auctor Etymol. M. p. 479. l. 52. ubi in praec. v. *σκοπιῇσιν* habet pro *κορυφῇσιν.* Obiter moneo, ex Etymologo emendandum esse Tzetzem ad Lycophr. 355. ubi hi versus etiam laudati tanquam e Simonidis Genealogiis.

554. *Φιλυρίδης.* Sic A. C. E. recte. Minime necessaria est liquidae geminatio.

558. Virgil. Aen. II. 674.

— — Parvumque patri tendebat Iulum.

In Orphicis ad Chironem divertunt Argonautae, Pelei rogatu filium suum videre cupientis; cuius in congressus enarratione auctori illius poëmatis pulcherrimus excidit versus, mira brevitate caritatis sensum exprimens.

παῖδα δ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἐνίσχανεν ἱππότα Πηλεὺς,
καί ῥ' ἔκυσεν κεφαλήν τε καὶ ἄμφω φάεα καλὰ,
ΔΑΚΡΥΟΕΝ ΓΕΛΟΩΝ· ΚΗΛΗΘΗ ΔΕ ΦΡΕΝ' ΑΧΙΛΛΕΥΣ.

In quo manifesta Homerica imitatio.

[560. In *μῆτι* ultima producitur ob contractionem ex *μήτιϊ*, ut II. 383. et *Ιλ. ψ'.* 316. Perperam primariae editiones et codices aliquot *μῆτι.* *Ex Append.*]

564. *δῆσάν τε.* Vulgo minus bene *δῆσαν δέ.* In D. E. perspicue *ἑκάτερθε*, ut et alibi recte in fine versus impressi exhibent, sequente a consonante incipiente.

567. *ξεστῇσι*, ultima in caesura producta. Sic D. E. et e ceteris nonnulli forte: nam hae minutiae in collationibus codicum aliquoties neglectae fuerunt.

572. *τῇ δὲ*, scilicet *τῇ ἀοιδῇ.* Sic bene C. E. Ceteri codd. cum veteribus editionibus, *τοὶ δέ.* Batavus, nescio unde, sed perquam inepte, cumulatis duabus praepositionibus, *ἐκ δέ.* [*τῇ δὲ βαθείης* etiam A. In Florent. editione, unde id Stephanus sumsit, *τοὶ δὲ* —. Aldina et Parisina *τοὶ δ' ἐκ βαθείης.* E Basileensi Hoeltzlinus *ἐκ δὲ βαθείης.* *Ex Append.*] Veram autem esse nostram

lectionem e sequenti comparatione liquet. Ut oves pastoris fistulam sequi solent, sic pisces tum Citharoedi sequebantur vocem. η in οι mutatum, quod supra observabam, ex prava sequioris aevi pronunciatione, quae plures diphthongos, tum vocales ι, η, υ, eodem efferebat sono.

581. δύετο. Orpheo ἀπεκρύφθη. v. 458.

Τισαίη δ' ἀπέκρυφθεν ἄκρη καὶ Σηπιὰς ἀκτή,
φάνθη δὲ Σκίαθος, Δόλοπός τ' ἀνεφαίνετο σῆμα.

In nostro versu cod. D. habet ἀκτὴ pro ἄκρη. Hae voces alibi in hoc poëmate perperam commutatae. Hîc genuinum est ἄκρη. Utriusque ἄκρης et ἀκτῆς Σηπιάδος meminere diversi auctores. Vide praestantissimum Valckenarium ad Herodotum p. 593. 11.

586. παλιμπνοίῃσιν. Scripturam hanc in nullo codice reperi, sed minime dubius, quin legitima et genuina sit, reposui. Vulgo πάλιν πνοιῇσιν ἔκελσαν, qua in lectione nescias an πάλιν cum ἔκελσαν jungendum sit necne. Eadem ratione cum multis verbis et nominibus πάλιν componitur. Ἰλ. α'. 60.

Ἀτρείδη, νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας οἴω
ἂψ ἀπονοστήσειν.

[588. Typothetae errore in Stephani editione διπλόα δ' αὐταῖς. *Ex Append.*]

590. τανυσσάμενοι. Sic A. B. D. E. Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] Perperam vulgo, claudicante metro, τανυσάμενοι. Miror, hanc mendam ab Oxon. Magistro, qui Clarkii ad Homerum notas legisse videtur, sublatam non fuisse. Nam ad v. 526. ἐν γάρ οἱ δόρυ θεῖον ἐλήλατο, Clarkium adire iubet monstrantem, qua ratione γὰρ producatur, quod tamen multo disertius declaravit Orvillius in Critica Vanno p. 391.

593. ἰχνεύσαντες. Vulgo, manifesta corruptela, εἰσορόωντες. Vocem, qua clauditur sequens versus, bis posuit ex oscitantia librarius, quod alibi saepe factum. Vide ad v. 234. Ex Orphicis v. 456. ἰχνεύσαντες reposui, quod et sententia hîc flagitat.

601. *Ἄθω* genitivus est, ut *Μίνω*, *Τάλω*. [Pro *ἀνέτελλε* A. *ἀνέτειλε*. *Ex Append.*]

612. *ἐχθήραντες*. Sic recte Stephanus edidit, nec aliter in quinque codicibus scriptum reperi. Florent. editionis lectionem *ἐχθείραντες* pro mendo typographico habuissem, ni eam exhiberet etiam cod. E. [Medic. quoque *ἐχθείραντες*. *Ex Append.*] Barbariem illam graecitatis eligentissimus Batavus non neglexit. Scilicet ut editoris titulo dignum se ostenderet, et aliquid ad Apollonii emendationem contulisse videretur, pravas lectiones omnes, quas merito Stephanus e textu amoverat, ille revocavit.

613. *ἃς αὐτοὶ ἀγίνεον*. In prima voce conspirant codices omnes. *τὰς*, quod Florentina, et ceterae ex illa editiones exhibent, librario imperite metro caventi debetur. [Medic. quoque *ἅς*. In *ἔρον* ultima producitur vi caesurae, et ob sequentem aspiratam, ita ut necesse non sit adsumere *ἔρων*, quod praestat A. *Ex Append.*] *ἀγίνεον* edidit Stephanus recte. Solus E. vitiosam iterum hic scripturam Florent. editionis *ἀγήνεον* praestat, quod et revocavit Hoeltzlini stoliditas. In *ἀγινῶ* media producitur. Vide Etymol. M. p. 10. l. 10. Aratus in versu citato supra ad v. 108. Idem v. 23.

μεσσηγὺς γαῖαν· περὶ δ' οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ.

Quo in loco neutralem significationem habet, ut passim apud nostrum aliosque *δινεύω*, et v. 356.

— — — *τὸ δέ οἱ νότος ἐχθρὸν ἀγινεῖ* —

623. *αἴκε φύγοι*. Sic recte C. suprascripta tamen vulgata lectione *φύγῃ*. Optativus hic magis est ex indole linguae. *Si forte sic posset mortem effugere.* Vide supra 171. infra 663. 827. II. 340. III. 535. et alibi passim. Sequentium constructio aliquantisper intricata: ordo est: *καὶ τὸν μὲν ἐπακτῆρες ἐρύσαντο εἰς νῆσον Οἰνόην αὐδηθεῖσαν πρόσθεν, ἀτὰρ μεθύστερόν γε Σίκινον, ἀπὸ Σικίνου* —

627. *νῆσοι*. Vulgo perperam contra Poëtae morem *ναῖσι*.

636. *Θυιάσιν.* Vulgo *θυάσιν.* Priori modo ex Etymol. M. scribendum observavi ad Aeschyli S. Th. 500. Vide Bentleium ad Horatii Carm. II. 19. 9. et elegantissimum Heynium ad Virgilii Aen. IV. 302.

637. *ἠδ' ἅμα τῇσι.* Sic codices omnes, [etiam Medic. *Ex Append.*] formam Ionicam hic praeferentes, a me supra repositam. Florent. editio *τοῖσι*, unde Hoeltzlinus fecit *ταῖσι.* De commutatione diphthongorum *οι* et *η* dixi supra ad v. 549.

638. *ἐπέχυντο.* Sic optime D. Vulgo *ἐχέοντο.*

640. *τείως, interea.* Glossa, *ἕως οὗ ταῦτα ἐποίουν.*

642. *ἐπέτραπον,* Sic D. Vulgo *ἐπέτρεπον.*

643. *σφωϊτέροιο.* Abusive, ut recte observat Scholiastes. *σφετέροιο* non admittebat metrum. *σφωΐτερος* possessivum est duale *secundae personae: vester duorum.* Achilles Minervae, quae suo et Junonis nomine eum adlocuta fuerat, respondet *Il. α'.* 216.

χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσσασθαι.

Vestrum mandatum, tuum et Junonis. Sed *σφέτερος* tertiae personae de uno et de pluribus dicitur, ut ostendi ad Aeschyli Prom. 9. Contra Scholiastae reprehensionem Poëtam defendere voluit Spanhemius ad Callim. H. in Delum 233. sed fefellit eum memoria. *σφετέροιο* tuetur, quod hic a Poëta scriptum non fuit, nec per metrum scribi potuit. Quae autem ad III. 395. adnotat Hoeltzlinus, nihil ad hunc locum faciunt: non enim ostendunt, qui pronomen secundae personae de tertia adhiberi potuerit. In numero vitium non est, sed in persona. At si vitium est, non soli Apollonio objiciendum. Antiquus auctor Carminis, *Ἡρακλῆς λεοντοφόνος* inscripti, quod inter Theocritea legitur, *σφωΐτερος* itidem pro *ἑὸς* adhibuit:

ὧδε γὰρ Αὐγείης, υἱὸς φίλος Ἠελίοιο,
σφωϊτέρῳ σὺν παιδὶ, βίῃ Φυλῆος ἀγαυοῦ·
χθιζὸς ὅγ' εἰλήλουθεν ἀπ' ἄστεος.

Antiquior forte alius Poëta, qui Hesiodi *ἔργοις* prooemium adsuit:

δεῦτε δὴ ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.

Ubi itidem pronomen tertiae personae ad secundam translatum, ut illic secundae ad tertiam.

651. ἀνομένοιο. Sic, praeter Etymol. M. auctorem p. 111. l. 17. codd. A. B. C. E. [Recepta jam haec lectio in Parisina editione, unde eam adsumere debebat Stephanus. Sic vulgo legitur II. 494. III. 1340. *Ex Append.*] Perperam in D. ἀνωμένοιο. Vulgo ἀνυμένοιο. Apud Aratum v. 373. ubi impressi libri habent ἀνυμένων ἐτέων, scriptus cod. dat ἀνομένων; et v. 464.

μέτρα περισκοπέοντι κατανομένων ἐνιαυτῶν.

Quae lectio optima est, necdum in editionibus comparuit.

652. ἐπὶ πνοιῇ Βορέαο, *flante Aquilone*, qui in Pontum perrecturis adversus erat. Vide Wesselingii Observat. L. I. cap. XXX.

656. αὐτίκ' ἄρ' ἤγ' — Sic optime E. [Sic etiam A. II. 1082. αὐτίκ' ἄρ' οἵγε. *Ex Append.*] Vulgo αὐτίκα ῥ' ἤγ' —. Homerus *Il.* ψ'. 118.

ἀλλ' ὅτε δὴ κνημοὺς προσέβαν πολυπίδακος Ἴδης,
αὐτίκ' ἄρα δρῦς ὑψικόμους —

et alibi passim.

660. μίμνωσι. Sic omnino legendum. Vulgatum μίμνοιεν soloecum est. In modorum distinctione syntaxeos regulas susque deque habuerunt librarii. Vide ad 683. ἄμμε recte edidit Stephanus, putidum priorum editionum mendum ἄμμι certissime corrigens. ἄμμι dativus est: ἄμμε accusativus, quem hic syntaxin flagitare vel tirunculus viderit. Illud tamen revocavit Hoeltzlini stupor, quem non excusaret centum codicum consensus.

663. θυμῆδες τοῖσίν γε τόδ' ἔσσεται. Sic facili opera concinnum et fluentem hunc versum reddidi, cujus interpolata fuit vulgata lectio, θυμῆδες καὶ τοῖσι τόγ' ἔσσεται. In pluribus codd. καὶ abest, quod sane alienum est et inepte pro fulcro invectum. In E. θυμῆδες τοῖσι τόγ' ἔσσεται. Alii codd. et inter eos Caes. dant τόδε, unde vulgata quidem melior effici potest lectio, θυμῆδες

τοῖσι τόγε ἔσσεται: sed aspera illa est. Nostra emendatione nihil videtur melius.

665. μητίσεται e Florent. editione revocatum, quod confirmant A. C. D. In E. μητίσηται. Est a verbo puro μητίω, cujus futurum ι producit. Vide Clarkium ad Homeri Il. ψ'. 312. Bonum hoc erat, quod idcirco Hoeltzlinus contemsit.

666. δεῦρο κάλεσσα. Scripserat forte Poëta δεῦρ' ἐκάλεσσα.

670. πέρι δὲ — Codd. nonnulli πέρι δὴ, male, ex metri ignorantia. Sed in iis recte scriptum πέρι, non, ut vulgo, περί. Glossa, περισσῶς προεθυμεῖτο. Oblitus hic fuit Stephanus eorum, quae ad v. 65. recte observaverat, ubi itidem codices habent ὃν πέρι πάντων. Infra 830. πέρι γὰρ βαθυληΐος ἄλλων νήσων.

672. λευκῇσιν. Hoeltzlinus interpretatur *flavis*: quam bene, ipse viderit. λευκὰς τρίχας nullibi legisse memini, nisi ubi de senectute esset sermo; ut in hoc Epigrammatis disticho:

ἤδη καὶ ΛΕΥΚΑΙ με κατασπείρουσιν ΕΘΕΙΡΑΙ,
ξανθίππη, συνετῆς ἄγγελοι ἡλικίης.

et in isto:

χαίρετε, καλοὶ παῖδες, ἐς ἀκμαίην δὲ μόλοιτε
ἥβην, καὶ ΛΕΥΚΗΝ ἀμφιέσασθε κόμην.

Quo aetas adulta et senectus designantur, ut in hoc Callimachi versu:

εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, ΠΟΛΙΗΝ τε κερεῖσθαι.

Et in alio Epigrammate:

— — — — — *ἐπεὶ βάρος οὐκέτι χεῖρες*
ἔστεγον, ἐς κεφαλὴν δ' ἤλυθε ΛΕΥΚΟΤΕΡΗΝ.

Synonyma sunt λευκαὶ et πολιαὶ ἔθειραι. Nullus dubito, quin Poëta scripserit ξανθῇσιν. De juvenculis puellis hîc agitur, quae honoris et ministerii ergo anui adsidebant. Locum olim librarius non intellexit, et illas itidem aetate provectas esse debere ratus, lectionem opinioni suae accommodavit. Inepte, ut solet, Hoeltzlinus aliena huc admovet, praecipue Theocriti versum:

— — — .— ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν
πυῤῥός· ὁ δ' ἡμιγένειος.

Quid, quaeso, bubulco *flaventi prima lanugine malas* commune cum puellis canos capillos habentibus? [Genuinum esse arbitror ξανθῇσιν. Medeae ancillis ξανθαὶ ἔθειραι tribuuntur IV. 1303. Itidem Hesperidibus, 1407. *Ex Append.*]

[680. ἀφικάνει. Medic. in margine ἐφικάνει. *Ex Append.*]

681. ἀποτρέποι. Sic Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] recte. Vulgo ἀποτρέπει.

683. ἀποφθινύθωσι, non expectata codicis auctoritate, edi oportebat. Vulgatum ἀποφθινύθουσι cum εὖτ' ἂν soloecum est. Illud dant Caes. et E.

[687. διειρύσσουσιν. Sic primariae editiones et codices plerique. Mendose A. E. διεῤῥύσσουσιν. In Stephani editione, errore, ut videtur, typothetae, διερύσσουσιν. *Ex Append.*]

688. πρόκα. Glossa, αὐτίκα. Hesych. εὐθὺς, ἐξαίφνης. Alteram lectionem Scholiastae memoratam, περιτελλομένου, exhibet in contextu Caesar. nostra in margine adposita, cum glossa εὐθέως.

689. [εἴ καί με. Perperam primariae editiones εἴ κέν με. *Ex Append.*] — πεφρίκασι. Sic recte A. D. E. Caes. Litera sibilans geminari non debet, quod e Clarkii ad Ιλ. β΄. 314. nota discere poterat Oxoniensis Magister.

692. ἣ θέμις ἐστί. Lycophron 369. ὡς φθιτῶν θέμις. Homericum: τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. Virgil. Aen. XI. 23.

— — Qui solus honos Acheronte sub imo est.

πάρος κακότητα πελάσσαι. A. E. κακότητι, quod non deterius est.

696. ἄστυ μέλεσθαι. Sic B. C. D. Caes. Reliqui, ut vulgo, νέμεσθαι. Confer infra 839.

697. [ἐν δ' ἀγορῇ πλῆτο θρόου. Ut primariae edi-

tiones, Medic. ἀγορῇ. *Ex Append.*] — σφι. Sic D. E. Vulgo σφιν.

698. μετά τήν γε. Sic quinque Regii. [it. Medic. *Ex Append.*] In Caes. μετά τήν.

706. αἴ κ' ἐθέλωσι. Sic A. B. D. Infra 715. A. D. αἴ κ' ἐθέλητε. Sed in his non requirenda codicum auctoritas, Poëticum est et Homero frequentatum verbum ἐθέλω. Confer praeterea quae observavi ad Euripidis Phoeniss. 852. [Mendosissime in Stephani editione, typothetae errore, ἄν κε θέλωσι. Vide notata ad III. 404. *Ex Append.*]

711. πασσυδίῃ. Sic A. B. D. E. Caes. Glossa, ὁμοῦ. [Medic. quoque πασσυδίῃ. *Ex Append.*] In D. ἐξεφέρουσα.

712. ἐπέηκε. Ionice: sic quinque Regii. Unde tueri quis posset lectionem ab Hoeltzlino invectam v. 324. ἀμπέχετ'. Sed utroque in loco codices sequor: postremum hoc in nullo reperi.

714. θυμῆρες, ut supra 705. Sic quinque Regii.

717. ἐναίσιμος. E. αἰνέσιμος, transpositis syllabis, ut ἀλκείης pro ἀλκήεις: Ἑρμήεις pro Ἑρμείης. Ista observasse inutile non est, quia ad emendationem similium in aliis vocibus depravationum quasi manu ducunt. [In A. quoque αἰνέσιμος. *Ex Append.*]

718. εἴσαντο. Gl. ὑπέλαβον. Hesych. ἔδοξαν. Sic etiam infra 1024. Utroque in loco mallem ὀΐσαντο.

[721. Ἰτωνίδος. Eadem hic in libris varietas, quae supra v. 551. *Ex Append.*]

725. ἡ μὲν — Vulgo τῆς μὲν, corrupte. Articulus cum ceteris construi non potest. ἐς ἠέλιον. Vulgo ἐπ' —. Illud praeferunt sex codd.

730. Virgil. Aen. VIII. 424.

Ferrum exercebant vasto Cyclopes in antro —
his informatum manibus jam parte polita
fulmen erat; toto genitor quae plurima coelo
dejicit in terras: pars imperfecta manebat.

734. ζείουσαν ἀϋτμῇ. Vulgo ἀϋτμὴν, quod dudum pro depravato habui, et sic emendavi. Postmo-

dum ἀϋτμῇ in D. perspicue scriptum reperi. Initio versus σφύρῃσι ultimam in caesura producit, maxime ob sequentem liquidam. Importunum ν imperite additum.

[739. In primariis editionibus conjunctim excusum καρημογέοντι. Errorem Stephanus notavit in Praefatione. Non minus dignum hoc erat Hoeltzlini elegantia, quam similis compositionis vox in altero abhinc versu, μετίχνια, quae jam emendate legitur in Parisina. *Ex Append.*]

741. μετ' ἴχνια νίσσετο. Postremum dant quatuor Regii: Caes. νείσσετο: vulgo νείσετο. Codices vero omnes divisim μετ' ἴχνια exhibent, ut e sola linguae peritia excudi curavit Stephanus. Ad mendum Florent. editionis, tanquam ad venerabile antiquitatis monumentum, obstupuit Batavus editor. Quod hic pulcherrima imagine pictor ingeniosus ob oculos ponit, *corporis robore non tanta effici quam viribus ingenii*, Amphion fratri dicebat in Euripidis Antiopa, de cujus Tragoediae fragmentis tam praeclare meritus est ornatissimus Valckenarius:

τὸ δ' ἀσθενές μου, καὶ τὸ θῆλυ σώματος
κακῶς ἐμέμφθης· καὶ γὰρ εἰ φρονεῖν ἔχω,
κρεῖσσον τόδ' ἐστὶ καρτεροῦ βραχίονος.

[742. Κυθερείη. Sic A. B. E. Nec aliter forte in duobus aliis Regiis scriptum, qui ad emendatum apographum collati fuerunt. Minus bene vulgo Κυθέρεια. *Ex Append.*]

743. ὀχμάζουσα. Mihi cum Scholiaste nihil negotii est: illum permultis in locis emendarem, si operam meam in eo terere vellem. Novi doctissimum Virum, qui provinciam hanc pulcre administrabit, cuique apographa duo inediti Scholiastae lubens obtuli. Quantum a vulgato differat, ut intelligant literati homines, speciminis loco notam ad hoc verbum proponam. ΟΧΜΑΖΟΥΣΑ. φέρουσα. οὐχ ὡς πολεμικῇ, ἀλλ' ὡς ἐραστῇ χαριζομένη τῷ Ἄρει. σημαίνει δὲ τὸ

ὀχμάζειν ἐνταῦθα τὸ φέρειν. κυρίως δὲ τὸ ἄγειν τὸν ἵππον ὑπὸ χαλινὸν, ἢ ὑπὸ ὄχημα. σημαίνει δὲ καὶ τὸ προσηλοῦν ἐπὶ ὄχθου τινός. (Aesch. Prom. 5. et 623.) τὸ δὲ αἰχμάζειν σημαίνει τὸ τῇ αἰχμῇ χρῆσθαι ἐπὶ τοῦ πολέμου. Verum viderat Orvillius ad Glossas in Oppiani ἁλιευτικὰ, in Miscell. Observ. IX. p. 127.

745. νέρθεν ὑπὲρ μαζοῖο. Sic libri omnes; rectene an secus, haud satis scio. Suspicor a Poëta relictum fuisse ὑπὸ μαζοῖο. Hoc sane vellet elegans quivis artifex, qui laenam hanc delinearet in aes incidendam, ut incisa videntur Achillis, Herculis et Aeneae scuta in Actis Parisiensis Academiae.

746. δείκηλον. Sic Caes. recte. Vide Etymol. M. in hac voce. Perperam hic vulgo legitur δίκηλον: at bene IV. 1672. δείκηλα.

747. ἔσκε λάσιος. Sic recte A. D. E. Caes. Ultima in ἔσκε producitur tum vi caesurae, tum ob sequentem liquidam. Ne cavilletur quisquam minuta me sectari. Nihil minutum et negligendum est editori Poëtae, si quis accuratam et elegantem editionem adornare velit. Non frustra est, quod quae tractaturi sunt, cantaturos se dicant Poëtae:

Arma virumque CANO.

Cantantur carmina. Demta temere aut addita litera rhythmum pessumdat. Voti in fine hujus poëmatis concepti,

αἴδε δ' ἀοιδαὶ
εἰς ἔτος ἐξ ἔτεος γλυκερώτεραι εἶεν ΑΕΙΔΕΙΝ
ἀνθρώποις.

compotem Poëtam facturi non erant Hoeltzlini et Shawii.

[752. πεπονήατο. Male Medic. ut primariae editiones, πεπονείατο. *Ex Append.*]

762. θρέψεν. Sic bene Stephanus et codd. plerique. Caes. ut Florent. editio, θρέψε, quod hic admitti non debuit. Virgil. Aen. VI.

— — Terrae omnipotentis alumnum

Tityum vocat, in loco qui ex Homero, Odyss. λ'. 575. expressus est.

763. ὡς ἔτεον. Six sex codd. insertam in impressis particulam non agnoscentes.

764. ὁ δ' ἄρ' ἐξενέποντι ἐῴκει. Vulgo ἐοικώς. Hoc utcunque tolerandum, repetito e praecedenti membro verbo ἔην. Nec lectionem illam solicitassem, si consentientes in ea codices vidissem. Sed tres dant ἔοικε. Unde nullus dubito, quin reliquerit Poëta ἐῴκει, quod multo elegantius est.

767. δηρόν νυν. Vulgo δηρόν περ. Illud praeferunt sex codd.

768. Ιτωνίδος. Sic omnino legendum e v. 721.

769. ὅ ῥ' Ατ — Sic in E. scriptum. Venatrix Atalanta in saltibus Maenali montis aetatem agebat; ideo Euripidi Phoeniss. 1173. dicitur Μαινάλου κόρη. Diodorus p. 285. decori minus habita ratione, inter Argonautas illam recenset.

[770. 771. Hi versus transpositi in primariis editionibus et in plerisque codicibus. *Ex Append.*]

780. ᾧ κέν μιν μνηστὴν κομέωσι τοκῆες. Vulgo, ᾧ καί μιν μνηστὴν κομέουσι. Dixi supra ad v. 17. καὶ, κε, κεν, in hoc poëmate saepissime commutata fuisse. Quinque Regiorum codd. lectionem repraesentavi, nisi quod D. E. κε habent, non κεν.

782. ἔβησαν, Iason et Iphinoë.

785. ἀπηλεγέως. Glossae, ἀποτόμως, τολμηρῶς.

786. θύρας. Sic bene quinque Regii. Vulgo πύλας.

787. ἀρηραμένας. Sic recte A. C. E. Quod vulgo legitur ἀρηρεμένας nescio quid sit. A praeterito medio ἄρηρα formatur verbum ἀρήρομαι, participium ἀρηρόμενος: aoristus ἀρηράμην, participium ἀρηράμενος. Ex hoc loco in farraginem de dialectis ἀρηρέμενος retulit Maittairius.

789. καλῆς διὰ παστάδος. Mendosam lectionem καλῆς δι' ἀναστάδος sic restituendam esse monstravit olim Janus Rutgersius, Var. Lect. p. 9. Post illum Sal-

masius in Plinianis p. 856. Praeclaram emendationem nuper comprobavit Jo. Piersonus in erudito ad Moeridem commentario p. 88. Horum omnium nihil in notitiam Oxoniensis Magistri venit, cui ne minimum quidem corruptelae suboluit. Non aliter olim legit Scholiastes, nec qui illum descripsit Etymol. M. auctor: *ΠΑΣΤΑΣ*, ἣν ἡμεῖς προστάδα λέγομεν· καὶ εἴρηται οὕτω, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ ἡμᾶς σιτεῖσθαι· παρὰ τὸ πάσασθαι. Ἀπολλώνιος. Idem: *ΠΡΟΔΟΜΟΣ*, ἡ πρὸ τῆς οἰκίας στοὰ, ἣν καὶ αἴθουσαν καλεῖ Ὅμηρος· ἔνιοι μὲν, παστάδα, τινὲς δὲ, προστάδα, προσαγορεύουσιν, ἣν Ὅμηρος πρόδομον εἴρηκε.

[796. γύας. Sic Florent. editio, bene. Aldus γέας, ut perperam scriptum in A. C. *Ex Append.*]

[799. Θρηϊκίων. Sic Hoeltzlinus e probabili conjectura. Editiones primariae et plerique codd. Θρηϊκίην. In E. Θρηϊκίης, quae lectio etiam in A. margini adscripta. *Ex Append.*]

800. Λήμνου. Vulgo perquam absurde, δήμου. Certissimam Jo. Piersoni emendationem recepi, qui et in fine versus ἐπαύλους pro vulgato ἐπαύλεις legendum ostendit. Sex, quibus usus sum, codices, ut Florentinus, dant ἐναύλους.

[803. σφιν. Medic. σφι. *Ex Append.*]

805. ἀπεσσεύοντο. Vulgo ἐπεσσεύοντο. Illud e conjectura jamdudum reposueram, et nuper in D. reperi.

806. δορυκτήταις. Sic quinque Regii. Non tam illorum consensus, quam aurium judicium me movit, ut vulgarem Ionicae formam praeferrem.

812. ἀτημελέες. Elegantem hanc lectionem praestant codd. A. C. D. Vulgo ἀτημελέως, ex librarii metro caventis imperita emendatione. Vide Clarkii notam ad *Il.* α΄. 51. 7. Alia cautela librarius in D. metrum sartum praestare voluit, scribendo ἀτημελέες τ' ἀλάληντο.

817. κασιγνήτοισι. Hoc sententia omnino flagitat, et absque codicum etiam auctoritate reponendum

erat: sed nec illa deest. Sic perspicue scriptum in A. B. E. Caes. [*κασιγνήτοισι* dat etiam Medic. *Ex Append.*] Vulgo inepte *κασιγνήτῃσι.*

821. *ἄψ ἐπανερχομένους.* Sic quinque Regii. Perperam in Florent. editione *ἄψ ἀνερχομένους*, unde Hoeltzlini elegantia fulciendo metro fecit *ἀναερχομένους.* Codicibus destitutus hoc emendare non potuit Magister Shawius. Sed impressorum non major quam scriptorum librorum copia ei fuisse videtur; sin, a viro doctissimo, Criticae Vanni p. 386. discere potuisset, *Θρηκῶν* hic, ut infra 923. excudi debuisse, non *Θρηΐκων.*

824. *θεσσάμενοι. θέσσασθαι, τὸ αἰτῆσαι, καὶ ἱκετεῦσαι.* De hoc verbo videndus Rich. Bentlei ad Callim. H. in Cererem 48.

829. [*πατρὸς ἐμοῖο.* Male Mediceus *ἐμεῖο. Ex Append.*] — *οὐδέ τι σ' οἴω.* Sic bene E. ut, illo nondum inspecto, jamdudum scripseram. Perperam vulgo *οὐδ' ἔτι σ' οἴω.* In D. *οὐδέ σ' ὀΐω.*

831. *ναιετάουσιν.* Hoeltzlinus *ναιετάουσι.* Quum sequens versus a vocali incipiat, *ν ἐφελκυστικὸν* hic adponi debuit, quod codices non soli exhibent, sed Florentina etiam et Stephani editio. In priori legitur *Αἰγαίης ὅσσαι ἀλλ ναιετάουσιν.* Illud *Αἰγαίης* in duobus codd. A. E. observavi; sed iidem dant *ὅσαι εἰν ἁλί.*

[832. *ἔνισπε.* Medic. *ἐνίσπες. Ex Append.*]

[837. *ὀπάζεις.* A. C. E. *ὀπάζοις. Ex Append.*]

856. *διακρινθέντες.* Sic D. Caes. Vulgo *διακριθέντες*, *quod ferri non potest: antepenultimam enim necessario corripit.* Verba sunt Clarkii ad Hom. *Il. ύ.* 141.

860. *ἀοιδῇσι.* Sic C. et Caes. recte. In A. et E. *θυέεσσί τ' ἐμειλίσσοντο*, minus bene, meo judicio, in spondaico versu. [Mediceus etiam *θυέεσσί τ' ἐμειλίσσοντο.* Usque ad hunc versum lacuna est in Guelferb. a v. 560. *Ex Append.*]

862. *δηρὸν δ' ἂν ἔλινυον.* Sic perspicue scriptum in B. In D. *ἂν ἐλίνιον.* In E. *ἂν ἐλύνιον.* Caes. con-

junctim *ἀνελίννον*. Stephani observatiunculam recudit Magister Shawius. Homo paulo literatior Jo. Piersonum laudasset, qui hunc locum in notis ad Moer. p. 161. tractavit: Jo. Toupium ad Suidam I. 41. Sed non aliter, ac edidi, scribere Poëtam potuisse, lippis et tonsoribus jamdudum notum. In *ἐλινύω* antepenultima natura longa est, nec liquida geminari debet. Vide doctissimum virum Jo. Aug. Ernesti ad Callim. H. in Cererem 48. et, si tanti est, me ipsum ad Aeschyli Prom. 53. ubi clementius, quam par erat, de Apolloníi Oxoniensis editionis turpitudine judicium tuli.

863. *ἀολλήσας*. Sic bene codd. A. E. ab *ἀολλέω*. Hesych. *ἀολλεῖ, συνάγει*. Quod notabunt Graecitatis studiosi. Forma ista Homero non uno in loco restituenda. Vulgo hic legitur *ἀολλίσας*, claudicante metro. Saltem *ἀολλίσσας* edere debuissent. Vide Clarkium ad *Il*. ζ. 270.

864. *προσέειπε*. Vulgo *μετέειπεν*. Illud dant A. B. D. E. Haec verba alibi etiam commutata.

869. *οὐ μάν*. Sic Florentina et Stephani editio, consentientibus sex codicibus. Batavus, nescio qua ex causa, praetulit *οὐ μήν*.

870. *οὐδέ τι*. Sic recte codd. Perperam vulgo *οὐδ' ἔτι*. *οὔ τι* valet *οὐδαμῶς*.

[871. *τις ἑλὼν θεός*. A. E. pro *ἑλὼν* habent *ἑκών*. In C. neutrum comparet, hiante versu. *Ex Append.*]

872. *ἕκαστος*. Sic A. C. Vulgo *ἕκαστοι*.

874. *ἐπανδρώσῃ*. Vulgo *ἰσανδρώσῃ*. Illud dat cod. Guelferbytanus. Hic locus ex Homero expressus, *Il*. β. 236.

οἴκαδέ περ σὺν νηυσὶ νεώμεθα· τόνδε δ' ἐῶμεν
αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν, ὄφρα ἴδηται,
ἤ ῥά τί οἱ χ' ἡμεῖς προσαμύνομεν, ἦε καὶ οὐκί.

[879. *περιβρομέουσι*. Guelferb. *περιβρομέωσι*. *Ex Append.*]

881. *ἄλλοτε ἄλλον*. Sic sex codices. Vulgo *ἄλλοτέ τ' ἄλλον*, inepte inserta copula. Janus Rutgersius

Var. Lect. p. 10. emendabat ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον, quod vulgato non praestat: melior conjectura fuisset ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ.

882. ἀμέργουσι. Sic A. B. In Caes. ἀμέλγουσι.

883. ἐνδυκές. Perperam vulgo ἐνδυκέως, e glossemate, quod manifestum est. Neutrum singulare adverbialiter positum, ut νωλεμές, συνεχές, νημερτές, παναπρεκές, et alia multa. ἀτρεκές etiam II. 312. glossae ἀτρεκέως loco cesserat, in quem illud restituimus. Glossa λιγέως in locum genuinae lectionis λιγέα itidem successit, IV. 1299. quod et multis aliis in locis factum. Pulcherrimam comparationem Apollonius ex Homero sumsit, Ιλ. β'. 87. utrumque imitatus est Virgilius, Aen. VI. 707.

ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων,
βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα·
ὣς τῶν ἔθνεα πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων
ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο
ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν —

Ac velut in pratis, ubi apes aestate serena
floribus insidunt variis, et candida circum
lilia funduntur: strepit omnis murmure campus.

888. νίσσεο. Sic quinque Regii. Caes. [et Medic. *Ex Append.*] νείσαιο. Mox ἀπηρέσιν pro vulgato ἀπήμοσιν dedi ex Etymol. M. ubi p. 122. l. 8. haec leguntur: καὶ ἀπηρεῖς, ὑγιεῖς, ἄνοσοι· καὶ ἀπηρῶς τὸ ἀβλαβῶς, ὡς ἀπηχῶς τὸ σκληρῶς. Ἀπολλώνιος· καί σε θεοὶ σὺν ἀπηρέσιν αὖθις ἑταίροις. Hanc lectionem vulgatae praeferendam censuit Hemsterhusius ad Hesych. v. ἀπαρές.

889. κομίσειαν ἄγοντα. Codd. A. E. dant ἔχοντα. Vide ad v. 441. ubi haec verba itidem commutata.

890. ὡς ἐθέλεις. Sic sex codd. [Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] Perperam vulgo ἐθέλῃς.

891. [πατρὸς ἐμοῖο. Sic A. E. ut vulgo recte legi-

tur v. 829. Hic autem impressi libri habent *ἐμεῖο*. *Ex Append.*] — *εἴ κεν ὀπίσσω* — *ἐθέλοις*. Vulgo *ἦν καὶ* — *ἐθέλῃς*. A. et C. *ἐθέλεις*. D. *ἐθέλοις* praefert, recte: unde liquet praec. v. scriptum olim fuisse *εἴ κεν*. De permutatione vocularum *καὶ* et *κεν* dixi supra. *καὶ* hic otiosum et ineptum est.

893. *ῥηϊδίως δ' ἄν τοι*. Sic recte codd. B. D. Caes: In A. C. *ἄν τι*. Vulgo *ῥηϊδίως δ' ἄν ἐοῖ*. Quae ad ista verba in editis Scholiis adnotata leguntur, in Regio codice non comparent.

896. *ὁμῶς* in quatuor Regiis scriptum observavi, non, ut vulgo, *ὅμως*: *pariter et absens a patria, et in eam redux*.

902. *Πελίαο ἕκητι*. *Pelia volente, concedente*. Sic supra 116. *Διωνύσοιο ἕκητι*. Contrario sensu dicitur *ἀέκητι θεῶν*, *diis invitis*. Scilicet Iasoni Pelias promiserat, se paternum ei regnum restituturum, si vellus aureum e Colchide reportaret.

τοῦτον ἄεθλον ἑκὼν
τέλεσσον· καί τοι μοναρχεῖν
καὶ βασιλευέμεν ὄ-
μνυμι προήσειν —

Verba sunt Peliae ad Iasonem apud Pindarum, Pythion. IV. 293.

905. *τέκοιο*. Sic omnino scribendum ad linguae normam. Vulgatum *τέκηαι* soloecum est.

909. *ἐφέστιον*. Sic certissime emendo. Depravata est vulgata lectio *ἐφέστιοι*, qua in exponenda et vertenda pariter ineptiunt vetus enarrator et interpretes recentiores. Sensus est: *ut seorsum a Pelia pater meus et mater in suis aedibus commorantem eum alant*. Medea apud Euripidem v. 714. Aegeo ait:

δέξαι δὲ χώρᾳ καὶ δόμοις ἐφέστιον.

Sophocles Trach. 262.

ὅς αὐτὸν ἐλθόντ' ἐς δόμους ἐφέστιον.

Quem versum perperam solicitat Abresch ad Aeschylum p. 79. Euripides Ion. 662.

καὶ νῦν μὲν, ὡς δὴ ξένον ἄγων σ' ἐφέστιον,
δείπνοισι τέρψω.

Noster III. 116. de Ganymede:

— — — — τόν ῥα ποτὲ Ζεὺς
οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐφέστιον ἀθανάτοισι.

910. ὦλλοι. Hoc sensus flagitat. Vulgo ἄλλοι. Voces istae saepius perperam commutatae.

917. ἀῤῥήτους. Sic legendum esse cuivis manifestum est, quod et praestant codd. E. et Guelferb. Nec aliter editum oportuit in Orphicis v. 465. ubi dupliciter vitiata lectio partim e codice Ant. Askew facile emendari poterat:

— — — — ἰδὲ ζαθέην Σαμοθρήκην,
ἔνθα καὶ ὄργια φρικτὰ θεῶν, ἀῤῥητα βροτοῖσιν,
ἄσμενοι εἰσεπέρησαν ἐμῆς ὑποθημοσύνῃσιν.

Perperam ibi ὅρκια ἄῤῥηκτα, et hîc ἀῤῥήκτους legitur.

919. προτέρω. Glossa, περαιτέρω.

920. οἵ λάχον. Sic codd. omnes, editiones Florent. Aldi, Stephani. In Batava, operarum vitio, excusum λάβον, quod in Oxoniensi, editoris socordia, servatum.

921. Μέλανος. Nomen est proprium. Vide excerpta e Strabonis libri VII. fine p. 511. Oppianus Ἁλ. δ'. 514.

Θρηΐκιος δέ τις ἐστὶν ἁλὸς μυχὸς, ὅντε βάθιστον
φασὶ Ποσειδάωνος ἐνὶ κλήροισι τετύχθαι·
ἐκ τοῦ καί τε ΜΕΛΑΣ κικλήσκεται —

925. Χερόνησον. Sic quinque Regii. [it. Guelferb. Ex Append.] Vulgo χέρνησον.

926. σφι λαιψηρός. Sic A. C. E. recte. σφι producitur ob sequentem liquidam; qua observatione nihil in tota Graecorum Poësi certius, ut importuno ν, tam saepe ab editoribus addito, nihil musicis auribus insuavius.

932. Περκώπην. Sic codd. A. C. E. recte. Vulgo Περκώτην. Vide Cl. Ernestii Notam ad Ιλ. λ'. 229.

934. τῆγ' ἐπὶ νυκτί. Sic A. B. C. In D. τῆς γ' — Ad latus olim adscriptum ι mutatum fuit in σ. Vulgo τοί γ' —.

938. ὅσσον τ' refertur ad τυτθὸν praec. versus. Paululum a Phrygia distans, quantum porrectus isthmus — — —.

941. ἄρκτων. Sic bene edidit Hoeltzlinus, quod et aliunde liquet et ex v. 1150. Codices plerique ἄρκτον μιν καλέουσιν ὄρος, ut et in Florent. editione excusum. In B. voci ἄρκτον superscriptum ἄρκτων, et nota in margine adposita ἄρκτων ὄρος. Sed considerandum, an hic ἄρκτων ὄρος nomen Insulae sit. Si ita esset, τὸ μὲν versu sequenti totam insulam designaret, quod veritati contrarium est, et ceteris narrationis partibus repugnat. Falsum est enim, gigantes totam insulam habitasse, qui montem tantum insidebant, Dolionibus reliqua insulae et isthmum possidentibus. Insulae olim nomen fuit ἄρκτων νῆσος, a monte qui in ea erat et ἄρκτων ὄρος dicebatur. Strabo in descriptione Cyzici p. 862. τῆς δὲ πόλεως τὸ μὲν ἐστιν ἐν ἐπιπέδῳ, τὸ δὲ πρὸς ὄρει, καλεῖται δ' ἄρκτων ὄρος. Igitur τὸ μὲν v. 942. de monte tantum intelligendum, cui ἄρκτων ὄρος nomen fuit, quo nomine neutiquam hic tota insula designari potest, unde manifestum est versus aliquot post v. 940. excidisse.

942. ἄγριοι ἀμφινέμονται. Sic certissime emendavit Rich. Bentlei in egregia nota ad Callim. H. in Jovem 87. Vulgo ἄγριοι ναιετάουσι. In B. ἄγριοι περιναιετάουσι, unde magis liquet depravationem oscitantiae librarii deberi, cujus mens et oculi in fine praecedentis versus haeserint. Summi Critici, quo se jactare Britannia potest, multo notior erat illa emendatio, quam ut illius meminisset Oxoniensis Magister.

946. πλευρῆς. Ionicam formam praeferunt A. B. C. E. Caes. [it. Medic. *Ex Append.*]

947. Ἰσθμὸν δ' ἀμπεδίον — Sic A. D. optime.

In C. omissa particula *ἰσθμὸν ἀμπεδίον*. In B. E. *ἰσθμὸν δ' ἂν πεδίον*.

954. Virgil. Aen. III. 78.

— — Haec fessos tuto placidissima portu adcipit.

Duos portus insula habuit, quos diversis Poëta distinguit appellationibus. Unum, in quem Argonautae vento delati, *Καλὸν λιμένα* vocat; alterum ad urbem situm, in quem incolarum suasu navem circumegerunt, *Χυτὸν* appellat infra v. 987. e quorum nominum notionibus intelligitur, priorem, de quo hîc agitur, natura, alterum manu et arte factum fuisse. Ceterum codices omnes mei hîc *θέουσαν* dant; nescio ex quo *Gallicano* libro Hoeltzlinus lectionem *πάνορμος* enotaverit, e scholio petitam, adnotante enarratore, proprium huic portui nomen fuisse *Πάνορμος*: sed vox illa nunquam in textu fuit.

955. *ἐκλύσαντες*. Sic A. B. E. [it. Medic. *Ex Append.*] uti jam e Scholiaste scribendum ostenderat Jo. Piersonus. Vitium est in duarum literarum transpositione, quam et alibi observavi. In Lycophrone v. 343. ubi vulgo legitur *γαστρὸς ἑλκύσας ζυγὰ*, vetustissimae Regiae membranae genuinam lectionem dant *ἐκλύσας*, cum glossa *ἀνοίξας*, quod Virgilius expressit, *laxat claustra Sinon*. *ἐκλύειν*, *laxare*. Rursus in Musaei poëmatio v. 298. veteres libri dant *ἐπέκλυσε*, ubi meridiana luce clarius est, scriptum ab auctore fuisse *ἐπέλκυσε*, Ionum more pro *ἐφέλκυσε*. Sed foediorem labem et vix observatam contraxit ille Musaei locus, quem in transcursu sanabo. Legendum:

ΤΥΠΤΟΜΕΝΗΝ δὲ
ἤδη νῆα μέλαιναν ΕΠΕΛΚΥΣΕ ΔΙΨΑΔΙ χέρσῳ,
χειμερίην καὶ ἄπιστον ἀλυσκάζων ἅλα ναύτης.

Vulgo legitur *διχθάδι*, quod quid sit vel esse possit, nemo unquam dixerit. *διψὰς χέρσος* est siccum litus. Virgil. Aen. III. 135.

Jamque fere sicco subductae litore puppes.

963. οἵτινες ἦλεν. Sic codd. plerique et Parisinae editiones. In C. D. perperam ἦεν, ut in Florent. unde vitiosam lectionem inepte revocavit Batavus. [ἦεν mendose etiam in Medic. et Guelferb. In nota ad hunc versum quas communi appellatione *Parisinas editiones* indigetavi, eae sunt Parisina minor, et quae ex ea expressa fuit Stephani editio. Hanc, nescio qua incogitantia, tanquam si Parisiis excusa fuisset, Parisinam falso vocavi. Hoc semel monuisse sufficiat, si forte alibi idem error recurrat. *Ex Append.*]

967. εἰσάμενοι. Codices omnes cum impressis στησάμενοι. Doctissimo Ruhnkenio potior videtur auctoritas Etymol. M. auctoris, qui versum hunc sic laudat, tacito Poëtae nomine, p. 306. l. 32. ubi εἰσάμενοι exponit ἱδρυσάμενοι.

969. εὖτ' ἂν ἵκωνται — αὐτίκα τόνγε — Lectionem hanc, quam minime sinceram arbitror, quum in ea consentiant codices, mutare veritus sum. Scripsisse mihi videtur Poëta:

— — — — — εὖτ' ἂν ἵκηται
ἀνδρῶν ἡρώων θεῖος στόλος, αὐτίκα τοῖσγε
μείλιχον ἀντιάαν —

972. νεῖόν που. Sic optime e Scholiaste sagacissimus Ruhnkenius. Vulgo ἶσόν που. Eratosthenis versus in scholiis editis corrupti sic legendi sunt:

ἦν δ' ἄρα χερνῆτίς τις ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος
δενδαλίδας τεύχουσα, καλοὺς δ' ἤειδεν ἰούλους.

Unde depravatissimam scripturam emendabit diligens lector in Etymol. M. p. 472. l. 36.

985. ὄφρα κεν αὐτοὶ θηήσαιντο. Frequenti librariorum errore legitur vulgo, et ineptissime, ὄφρα καὶ αὐτοί. Tum θηήσαιντο dant libri omnes. In Batava editione operarum vitio excusum θηήσαντο, quod bardus ille Oxoniensis corrigere non valuit.

990. Ordo est: νειόθι φράξαν πέτρης στόμα πόντιον ἀπειρεσίοιο Χυτοῦ. Qui πέτρης genitivum singularem cum νειόθι jungunt, quomodo ista intelligant,

ipsi dixerint; id enim divinare nequeo. πέτρῃς dudum scripseram, minime dubius eam hujus loci mentem esse, *Gigantes ostium portus lapidibus obturare aggressos fuisse.* πέτρῃς Ionice pro πέτραις; quod tamen in nullo codice observare memineram. Nec id mirum: in plerisque enim, iisque praesertim qui ex antiquioribus ducti sunt, ι quod subscribi solet, perpetuo omittitur. Sed ecce cod. E., qui nunc ad manus est, perspicue πέτρῃς cum subscripto ι exhibet, unde confirmatur illa expositio, et emendatio mea.

995. Vulgatum ἀμφιῤῥῶγας in solo Caes. repertum. Quinque Regii, ut et Schol. Ms. ἀποῤῥῶγας, quod lex metri repudiat. [ἀμφιῤῥῶγας habent Medic. et Guelferb. *Ex Append.*]

1004. στοιχηδόν. In E. et Caes. hoc repertum. Ceteri quatuor Regii στελεχηδόν. Glossa in A. κατὰ στελέχη. Hoc seorsum consideratum verum quidem est: truncos enim arborum, recisis ramis, immergere solent fabri lignarii. Sed id ad comparationis illustrationem nil facit. Verum est στοιχηδὸν, ad quod in apodosi refertur ἑξείης.

[1005. ὄφρα νοτισθέντα. In A. C. E. ὄφρα κε νοτισθέντα, reclamante metro. Sed istud κε non de nihilo est, nec temere additum. Sequente verbo in optativo, particula illa abesse non potest. Scribe igitur ὥς κε νοτισθέντα. Confer III. 293. IV. 766. 841. ὄφρα sine potentiali particula subjunctivum adscisceret, ut III. 438. et alibi passim. *Ex Append.*]

1017. ὄφρ' ἐπέλασσεν. Vulgo ἐπέλασσαν, quod verbum duplici modo accipi potest, vel neutraliter, relatum ad ἥρωες, vel active, relatum ad θύελλαι. Priori modo intellectum fuisse olim videtur, nam in tribus codd. A. B. E. ἐπέλασσεν reperi, quod ad ἡ v. 1015. refertur, et, me judice, praestat.

1019. αὐτονυχί. Sic B. C. D. Caes. [etiam Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] In E. αὐτονυχεὶ primo scriptum fuerat, sed itidem correxit librarius. Hoc

ex inutili circa metrum cautela natum. ι produceretur in caesura, si necessario breve esset in hac adverbiorum forma: sed et alibi longum occurrit, ut in Sophoclis Oed. Col. 1646.

ξύμπαντες· ἀστακτὶ δὲ σὺν ταῖς παρθένοις.

in Ai. 1227.

τλῆναι καθ' ἡμῶν ὧδ' ἀνοιμωκτὶ χανεῖν.

Apud nostrum IV. 1130. editum αὐτονυχί.

1027. Virgil. Aen. XII. 521.

Ac velut immissi diversis partibus ignes
ARENTEM in silvam et virgulta sonantia lauro —

Arentem ex Apollonii αὐαλέοις expressum. Hoc enim omisit Homerus, cuius e fonte comparatio haec sumta, *Il.* λ'. 155.

ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ,
πάντῃ τ' εἰλυφόων ἄνεμος φέρει, οἱ δέ τε θάμνοι
πρόῤῥιζοι πίπτουσιν ἐπειγόμενοι πυρὸς ὁρμῇ —

1032. ἰθὺς ἑεῖο, id est, ἑαυτοῦ. Sic recte codd. A. C. In ceteris perperam, ut vulgo, ἑοῖο. Quae ad hanc vocem in Scholiis editis leguntur, in Mss. non comparent. Saepissime in hujus poëmatis codicibus permutantur ἑεῖο et ἑοῖο, ἐμεῖο et ἐμοῖο. Pronomen personale, οὗ, ἕο, εἷο, ἑεῖο. Pronomen possessivum ἑός, *suus*, ἑοῦ, ἑοῖο. εἷο occurrit II. 635. IV. 460. ἑεῖο reponendum II. 6. III. 1065. 1335. et adhuc forte alibi. Pronomen personale ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμέο, ἐμεῖο. Possessivum ἐμός, ἐμοῦ, ἐμοῖο. Multis in locis diversorum Poëtarum ἐμοῖο pro ἐμεῖο male legitur.

1036. πάντῃ δὲ περὶ μέγα πέπταται ἕρκος. Sic recte auctor Etymol. M. p. 16. I. 30. Vulgo contra metri legem πάντῃ γὰρ περί. In Caes. πάντη περὶ γάρ, salvo quidem metro; sed praestat veteris Grammatici lectio. γὰρ pro δὲ in hunc versum e praec. irrepsit, quae est solemnis librariorum alucinatio. In E. πάντῃ γάρ τοι μέγα. Certiora iis quae ad hunc versum adnotavit adtulisset literatissimus Shawius, si quae ad Poëtam suum viri docti observassent, per maiora negotia

inspicere ei licuisset, in Miscell. Observ. Vol. IV. p. 196.

1038. αὐτῇ ὑπὸ νυκτί. Vulgo αὐτῇ δ' ὑπὸ νυκτί. Male insertam particulam omittunt codd. sex. Praeterea Caes. dat αὐτὴ, quod verum puto: refertur ad μοῖραν v. 1035.

1042. E. Ζέλιν. V. seq. ἐϋμελίης enotatum ex A. B. D. E. Vide ad v. 96.

1046. ἕλε. Invenuste vulgo ἕλεν. Illud enotatum ex A. B. E. Caes.

1059. σὺν τεύχεσι. Sic codd. omnes, [etiam Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] quod e Scholiaste et e comparatione similis loci IV. 1535. quivis paulo acutior reponere poterat. Vulgo soloece et inepte δίχα τεύχεσι, quod tuetur tamen Hoeltzlinus, et pro optimo habuisse videtur Magister Oxoniensis. Virgil. Aen. XI. 188.

Ter circum accensos, cincti fulgentibus armis,
decurrere rogos.

1065. ἀψαμένη βρόχον αὐχένι. Homerus Odyss. λ'. 277. de Iocasta Oedipi matre:

ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου.

Virgil. Aen. XII. 603. de Amata:

et nodum informis leti trabe nectit ab alta.

Ad quem versum vide Praestantissimi Heynii notam, cuius observatis non obstant ista apud Euripidem in Helena v. 307.

ἀσχήμονες μὲν ἀγχόναι μετάρσιοι,
κἀν τοῖσι δούλοις δυσπρεπὲς νομίζεται.

Ex persona enim Lacaenae haec dicta, Spartanos referunt mores. [Typographicam mendam Parisinae editionis, ἀψαμένῃ, retinuit Stephanus. *Ex Append.*]

1067. χεῦαν. Scilicet αἱ Νύμφαι. Perperam in A. C. B. χεῦεν.

1072. πάσσασθαι. In E. et Caes. perperam πάσασθαι, contra metri legem. De differentia verborum πάομαι et πάσσομαι vide Cl. Ernesti ad Callim. H. in Cererem 69. et 128.

1074. διεζώεσκον. Sic A. C. D. E. Vulgo omittitur augmentum.

1079. κατ' αὖθι. Tres Regii et Florent. editio καταῦθι, conjunctim, quod aeque bonum videri possit, ut saepe occurrit ejusdem significationis adverbium καταὐτόθι. Hic tamen divisim melius scribitur, quia κατὰ cum verbo ἔρυκον connecti potest.

1082. πύματον λάχος. Sic codd. omnes. Inepte vulgo λέχος, quod suo more tamen exponit Hoeltzlinus. πύματον λάχος ultimam, id est, tertiam noctis vigiliam notat. Homerus Ἰλ. κ'. 252.

ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε· παρῴχηκεν δὲ πλέω νὺξ
τῶν δύο μοιράων, τριτάτη δ' ἔτι μοῖρα λέλειπται.

Ad quem locum haec adnotat Eustathius: ἰστέον δὲ ὅτι τριφύλακτον κατὰ τοὺς παλαιοὺς ὁ ποιητὴς βούλεται εἶναι τὴν νύκτα, ὅ ἐστι τριῶν φυλακῶν, τριμερῆ ποιῶν αὐτὴν, καθὰ καὶ τὴν ἡμέραν. Heroicorum temporum morem non observavit auctor dramatis Rhesi, cui nox in quinque vigilias divisa. [λάχος etiam Guelferb. Vitiosum et ineptum λέχος solus dat Mediceus. Confer infra notam ad III. 1340. Moschus in Europa:

Εὐρώπῃ ποτὲ Κύπρις ἐπὶ γλυκὺν ἧκεν ὄνειρον,
νυκτὸς ὅτε τρίτατον λάχος ἵσταται, ἐγγύθι δ' ἠώς.

Ex Append.]

1093. ὀκριόεντος. Sic recte Caes. [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] quo refertur glossa in A. τραχέος. Vulgo ὀκρυόεντος. De permutatione harum vocum vide quae notavi ad Aeschyli Prom. 281. S. Th. 302.

[1096. ἀλκυόνος ἅλιης. Versum sic recto pede stare non credentes librarii aliquot, ἀλκυόνης scripserunt, quod in A. E. repertum. *Ex Append.*]

1097. πεπότητο. Sic D. E. recte, servata temporum ratione. Vulgo πεπότηται.

[1100. εἰσαναβαίνει. Medic. et Guelferb. εἰσαναβαίνῃ. B. C. E. εἰσαναβαίνοι. *Ex Append.*]

1101. ὦλλοι. Quinque Regii ἄλλοι. Sic etiam

Caes. in contextu: margini adposita melior lectio ὦλλοι, quam et habet Florent. editio.

1105. ἀγρομένοισιν, *congregatis*. Sic recte E. et Caes. Ceteri εἰρομένοισιν. Margini etiam in A. nostra lectio adscripta. Vulgo ἐγρομένοισιν. Altera autem illa e codicibus enotata syllabâ truncata est, et inde orta videtur, quod olim in codice aliquo scriptum erat: καί τέ σφιν ἀγειρομένοισιν. [Eo probabilior est coniectura, olim lectum fuisse καί τέ σφιν ἀγειρομένοισιν, quod huius lectionis partem retinuerit Florent. editio, quae σφιν, non σφίσιν, exhibet. *Ex Append.*]

[1106. ἀγόρευεν. Guelferb. ἀγόρευσεν. *Ex Append.*]

1108. ἐπ' αἰπεινήν. Sic A. B. D. E. Vulgo ἐς —.

1113. ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς. Virgil. Georg. II. 45.

In manibus terrae — —

1120. ὀκριόεντι. Sic B. [it. Medic. *Ex Append.*] Glossa in A. τραχεῖ.

1122. ἐῤῥίζωντο. Sic solus E. Ceteri quinque ἐῤῥίζωνται, quod tueri quis possit, intelligendo Poëtam de his arboribus loqui, tanquam sua aetate adhuc vigentibus. Vulgatum tamen praefero. [Medic. et Guelferb. ἐῤῥίζωνται, ut primariae editiones. In Parisina ἐῤῥίζοντο, unde Stephanus bene ἐῤῥίζωντο. *Ex Append.*]

1125. ἀγκαλέοντες. Sic bene B. E. Caes. Vulgo ἐγκαλέοντες.

1129. Κρηταιέες. Sic bene auctor Etymol. M. p. 465. l. 26. Vulgo Κρηταέες, contra metrum: corripitur in hoc nomine α. Callim. II. in Dianam 205.

Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ Νύμφης.

Servius ad Virgilii Ecl. I. 66. fragmentum e Varronis versione Argonauticorum Apollonii servavit huc pertinens:

Quos magno Anchiale partus adducta dolore,
et geminis capiens tellurem Oaxida palmis,
fundere dicta.

1132. *ἐριωλάς.* Codd. in hac voce omnes corrupti, vulgatum *ἐργώλας* exhibentes. Glossa *ἐργώλη*, *ἡ ἀπώλεια τοῦ ἔργου.* Vox est nihili, quae etsi proba esset, et hac significatione aliunde nota, tamen hic locum tueri non posset. *ἐριωλὰς* reponendum esse e IV. 1778. jamdudum observarunt Viri docti. Vide Hesychii interpretes ad *ἐριωλαί.*

1133. *ἐπιλείβων.* Sic etiam in Florent. editione excusum, et ex ea in ceteris, bene. Sed eadem scriptura in similibus vocibus servari debuerat. Vide summum Hemsterhusium ad Aristoph. Plutum p. 429.

1135. *ὠρχήσαντο.* Sic Stephanus et codd. A. C. D.

1139. *ῥόμβῳ.* Auctor Etymol. M. p. 706. l. 25. *ῥύμβῳ.* [*ῥόμβῳ* agnoscit Eustathius, cujus verba e Commentario in Dionysium v. 1134. adferam. *Ἀπολλώνιος οὖν ἐν Ἀργοναυτικοῖς λέγει ΡΟΜΒΩι ΚΑΙ ΤΥΜΠΑΝΩι ὑπὸ Φρυγῶν τὴν Ῥέαν ἱλάσκεσθαι. ἔστι δὲ καὶ φαρμακίδων τροχὸς ὁ ῥόμβος παρὰ Θεοκρίτῳ, κατεγοητευόμενος ἐν τῷ στρέφεσθαι. τινὲς δὲ ῥύμβον γράφουσι διὰ τοῦ υ, ὡς Εὐριπίδης ἐν Πειρίθῳ αἰθέριον ῥύμβον φησὶν, ὅ ἐστι στροφὴν, καὶ τροχοειδῆ κίνησιν. ἀπὸ τούτου δὲ τὰς κινήσεις ὁ Ἀπολλώνιος* (IV. 144. ad quem locum vide Scholiastem) *ῥυμβόνας καλεῖ.* Euripidis hi versus sunt:

Σὲ, τὸν αὐτοφυῆ, τὸν ἐν αἰθερίῳ
ῥύμβῳ πάντων φύσιν ἐμπλέξανθ᾽,
ὃν πέρι μὲν φῶς, περὶ δ᾽ ὀρφναία
Νὺξ αἰολόχρως, ἄκριτός τ᾽ ἄστρων
ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.

Bene autem Parisina editio, et ex ea Stephanus *τυπάνῳ.* In primariis excusum *τυμπάνῳ*, ut in codicibus etiam scriptum, quod metri lex respuit. Illud tuetur auctor Etymol. M. loco quem citavimus. Graecorum imitatione Catullus in Galliambico carmine:

Niveis citata cepit manibus leve typanum,
typanum, tubam Cybelles, tua, Mater, initia.

Ex Append.]

1145. οὐρῆσι, ultima in caesura producta. Sic recte A. D. E. Caes. — ἠδὲ καὶ — Sic quinque Regii. Apud Homerum nihil frequentius. *Il.* α΄. 334.

χαίρετε κήρυκες, Διὸς ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.

Vulgo hîc ἢ δὲ καί.

1146. ὕδατι νᾶε Δίνδυμον. Inepte vulgo et barbare ναῖεν. Codices Regii omnes νᾶεν. ναίω significat *habito;* νάω, *fluo.* Nec aliter legit vetus enarrator, cujus observationem, foede corruptam et mutilam in vulgatis libris, e Ms. integram hîc adponam. τὸ δὲ ΝΑΕΝ, ἀντὶ τοῦ ἔῤῥει, ὡς καὶ Ομηρος, (Odyss. ι΄. 222.) νᾶεν δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα. ὡς οὐ δεῖ γράφειν ναῖεν. καὶ γὰρ τοῦ νάω μακρὰ ἡ παραλήγουσα. ἡ δὲ σύνταξις κατὰ μετάθεσιν, ὡς τὸ, (*Il.* δ΄. 451.) ῥέε δ' αἵματι γαῖα, ἀντὶ τοῦ, αἷμα ἔῤῥεεν ἐν τῇ γῇ. ἢ μεταληπτέον τὸ νᾶεν εἰς τὸ κατάῤῥυτος ἦν, ἵν' ᾖ, κατάῤῥυτος ἦν τὸ Δίνδυμον ὕδασι. Simile quid apud Aratum v. 218.

οὐ γάρ πω Ελικὼν ἄκρος κατελείβετο πηγαῖς.

uti e Ms. cod. legendum esse moneo.

1148. ἄλληκτον. In D. ἄληκτον. Eadem diversitas in Homeri libris observata. Vide ad *Il.* ι΄. 632. λ΄. 12. ξ΄. 152. Odyss. μ΄. 325. α in compositione ante liquidam produci non credo nisi in vocibus aliquot quadrisyllabis. — Ιησονίην habent libri omnes. Operarum errore in Batava editione excusum Ιησονίαν, quod in Oxoniensi religiose servatum.

1154. ἀπολήξειε. Vide notata ad v. 1133. et Ernestium ad Homerum *Il.* ο΄. 31.

[1160. ἠερέθοντο. Sic Parisina editio, ut in Regiis codd. scriptum. Ceteri tres cum primariis editionibus ἠερέθονται. Nihil frequentius harum terminationum permutatione, praesertim in versuum fine. *Ex Append.*]

1161. *τειρόμενοι καμάτῳ μετελώφεον.* Vulgo corrupte *τειρόμενοι καὶ δὴ μετ* — nec melius quid dant codices. Sinceram lectionem in Etymol. M. p. 571. l. 13. latentem feliciter detexit sagacissimus Ruhnkenius.

1165. Vide Eustathium ad *Il.* p. 123. l. 32.

1169. *ἄμφω χερσὶν ἔχων.* Fuit quum opinarer corruptam esse hanc lectionem et Poëtam scripsisse *ἀμφοτέρῃσιν ἔχων,* ut supra 472. 1130. III. 146. IV. 82. aliisque in locis. Non enim mihi placebat *ἄμφω* indeclinabile. Supra etiam v. 165. rescribendum putabam *τῶν ἀμφοῖν γνωτὸς προγενέστερος.* Hesych. *ἄμφω, ἀμφότεροι.* (adde e Suida *καὶ ἀμφοτέρους*) *ἀμφοῖν, τῶν δύο, καὶ τοῖς δυσίν· ἐπ' ἀμφοτέρων.* Sed hoc, licet rarius, exemplis tamen confirmari potest. In Homerico in Cererem Hymno nuper reperto, quo de re literaria Vir optime meritus D. Ruhnkenius graecae antiquitatis studiosos beavit, v. 15.

ἡ δ' ἄρα θαμβήσασ' ὠρέξατο χερσὶν ἅμ' ἄμφω
καλὸν ἄθυρμα λαβεῖν.

1171. *ἀήθεσαν.* Sic A. B. E. Perperam vulgo *ἀήθεσον.* Thema est *ἀηθέσσω.* Vide Etymol. M. p. 23. l. 41. [*ἀήθεσαν* habet etiam Parisina editio, quod miror a Stephano fuisse neglectum. A themate *ἀηθέσσω* occurrit participium *ἀηθέσσουσα,* IV. 38. *Ex Append.*]

1172. Homerus *Il.* λ'. 86.

ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δόρπον
οὔρεος ἐν βήσσῃσιν, ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας
τάμνων δένδρεα μακρὰ, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμὸν,
σίτου τε γλυκεροῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ·
τῆμος —

1174. *τετρυμένα.* Perperam vulgo *τετρυμμένα.* υ longum est. In C. *τετρεμένα.* Tres *τετριμμένα.*

[1178. Vide Strabonem in Ponti descriptione L. XII. *ὑπέρκειται δὲ τῆς Προυσιάδος ὄρος, ὃ καλοῦσιν Ἀργανθώνιον. ἐνταῦθα δὲ μυθεύουσι τὸν Ὕλαν, ἕνα τῶν Ἡρακλέους ἑταίρων συμπλεύσαντα ἐπὶ τῆς Ἀργοῦς αὐ-*

τῷ, ἐξιόντα δὲ ἐπὶ ὑδρείαν, ὑπὸ Νυμφῶν ἁρπαγῆναι. Hunc versum citat Suidas, correctus a Viro doctissimo Io. Toupio, v. Ἀργανθώνη, ubi mendose vulgo legitur Ἀργανθώνειος κλίνη. Postremae vocis loco κρήνη reponendum esse, probabiliter conjecit Sevinus noster in Parisiensis Academiae Historia T. V. p. 227. *Ex Append.*]

[1182. λεχαίην φυλλάδα. Hunc locum ob oculos habuit Propertius I. 20.

Hic manus heroum placidis ut constitit oris
mollia composita litora fronde tegit.

Ex Append.]

1187. ἑτάροις οἷς εὖ ἐπιτείλας. Sic optime B. In quatuor ceteris Regiis εὖ, in Caes. ut in Florent. οἷς omissum. Vulgo εὖ οἷς.

1191. οὐδὲ μέγα. A. E. οὐδὲν μέγα. D. οὐδ' αὖ μέγα. Commenta sunt librariorum, metro, cuius rationem non intelligebant, caventium. οὐδὲ, praecedente οὔτε, confirmavi ad Aeschyli S. Th. 835.

1195. αὐτοῖσι τόξοισιν. Sic forte in pluribus codicibus. Ex E. et Caes. hanc scripturam enotavi.

1201. ὡς δ' ὅταν. Sic codd. praeter D. in quo ὡς δ' ὅτ' ἄρ' —. [Non D. sed A. B. E. dant ὡς δ' ὅτ' ἄρ' —. *Ex Append.*]

1203. Sumta haec videntur ex Arato 422.

εἰ δέ κε νηΐ
ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα
αὔτως ἀπροφάτως, τὰ δὲ λαίφεα πάντα τινάξῃ.

1204. αὐτοῖσι σφήνεσσιν. A. D. E. αὐτῇσι.

1207. χαλκέῃ. Sic Florent. editio. Ceterae minus bene χαλκῇ. In Caes. χαλκείῃ perperam pro χαλκέῃ.

1208. δίζετο κρηναίης. Sic optime A. B. D. E. Substantivum est κρηναίη formae poëticae, ut σεληναίη pro σελήνη, Ἀθηναίη pro Ἀθήνη. In Caes. etiam et in Florent. δίζετο. Tum ὡς κεν dant codd. omnes, permutatione, quam vere frequentissimam esse dixi, vocularum καὶ et κεν. Sic vulgo scriptus hic versus:

δίζητο κρήνης ἱερὸν ῥόον, ὡς καί οἱ ὕδωρ.
[Medic. δίζετο κρήνης. Guelferb. δίζετό τε κρήνης, inepte inserta copula ad fulciendum metrum. Sed posterior bene ὡς κεν: prior ὡς καί. *Ex Append.*]

1212. νηπίαχον τακρῶτα. Sic distinguendae erant hae voces, e Florent. editione. Perperam in ceteris νηπιάχοντα πρῶτα.

[1222. *Πηγάς*. Propertius in Elegia modo laudata:
Hic erat Arganthi, Pegae, sub vertice montis
grata domus Nymphis humida Thyniasin.
Ex Append.]

1224. ῥίον. Sic codd. omnes. [Sic etiam Guelferb. Mendose Medic. ῥύον. *Ex Append.*] Vulgo ῥόον ineptissime, quum sequatur diversi generis Nympharum enumeratio, quae omnes hoc ῥίον, id est, ἀκρωτήριον incolebant, non autem omnes illum aquae rivum. Familiaris autem est nostro Poëtae post nominatum genus specierum declaratio, cui praesertim libenter immoratur, quando Nympharum mentio est. Vide III. 881. IV. 1149. Prava in hoc versu lectio elegantissimo Ruhnkenio suspicionem injecisse videtur, versus 1125. 6. spurios esse, et e priore hujus poëmatis editione a librariis invectos. Mihi admodum probabile est, prioris poëmatis, quod sibilis exceptum fuit, perpauca extitisse ἀπόγραφα, quae post alterum editum ita fuere neglecta, ut nemo eorum, qui posterius illud describerent, prius unquam legisset. In Nympharum vero enumeratione Homerum imitatur, Odyss. ζ. 122.

ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτὴ
Νυμφάων, αἳ ἔχουσ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.

1230. Homerus Odyss. ζ. 237.
κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων.

1232. τὴν δέ. Sic optime quinque Regii codd. Vulgo τῆς δέ. Hunc versum nuper laudavi ad Aeschyli S. Th. 836. non inspecto libro aliquo impresso, nec

tum recordatus diversam esse vulgatam lectionem. Aliquot enim abhinc annis Apollonii editionibus non utor. Integrum poëma in usus meos descriptum jamdudum habebam, quod emendatius nunc, postquam e Regiis codicibus D. E. meliores innotuerunt lectiones non paucae, in publicam lucem prodire jussi, ut laboris mei fructum perciperet universa Respublica literaria.

1237. *ἄνθετο.* Minus bene quatuor Regii *ἔνθετο.*

1238. *κύσσαι.* Sic recte B. et Caes. [it. Guelferb. *Ex Append.*] Vulgo *κύσαι*, menda adeo manifesta, ut absque codicibus tolli debuisset. Supra 313.

καί μιν δεξιτερῆς χειρὸς ΚΥΣΕΝ· οὐδέ τι φάσθαι.

Homerus *Il. θ'.* 371.

ἤ οἱ γούνατ' ΕΚΥΣΣΕ, καὶ ἔλλαβε χειρὶ γενείου.

Vide praeterea Odyss. *π'.* 15. *ρ'.* 39.

1243. Comparationem hanc e Nostro petitam exornavit Virgilius Aen. IX. 59.

Ac veluti pleno lupus insidiatus ovili,
quum fremit ad caulas, ventos perpessus et imbres
nocte super media: tuti sub matribus agni
balatum exercent; ille asper et improbus ira
saevit in absentes: conlecta fatigat edendi
ex longo rabies, et siccae sanguine fauces.

1246. *ποίμνῃσι.* Sic codd. nec ulla erat ratio, cur *ν* in fine adderetur.

1250. *ὦρτο δίεσθαι.* In vulgato *νέεσθαι* conspirant codd. Sed melior illa lectio, quam e Suida in v. *δίεσθαι* eruit sagacissimus Ruhnkenius. Mox v. 1254. *ἐπαΐσσων* solicitatum nolim. Virgil. Aen. VI. 290.

Corripit hic subita trepidus formidine ferrum
Aeneas, strictamque aciem venientibus obfert.

et IX. 441.

— — — — — rotat ensem
fulmineum.

1251. *ἕλωρ πέλεν.* Sic A. C. E. recte. In Caes. *πέλῃ.* Vulgo *πέλοι.*

1257. *πάμπρωτος.* Sic sex codd. [it. Medic. *Ex*

Append.] Vulgo πάμπρωτον. Laudanda in tristis eventus narratione brevitas. Sic Antilochus Patrocli mortem Achilli nuntiat: sic Hecate Cereri filiam raptam indicat, in Hymno illo quem Cl. Ruhnkenio debemus, v. 57.

φωνῆς γὰρ ἤκουσ᾽, ἀτὰρ οὐκ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
ὅστις ἔην· σοὶ δ᾽ ὦκα λέγω νημερτέα πάντα.

1261. Virgil. Aen. III. 175.

tum gelidus toto manabat corpore sudor.

1262. ζέεν. Perperam in E. ῥέεν, quod notandum, quia verba illa alibi etiam permutata fuere.

1265. Oppianus *Αλ.* β. 521.

καὶ γάρ τοι καὶ βουσὶν ἀνάρσιος εὖτε πελάσσῃ
οἶστρος, ἐνιχρίμψῃ δὲ βέλος λαγόνεσσιν ἀραιαῖς,
οὔτε τι βουφόρβων μέλεται σέβας, οὔτε νομοῖο,
οὔτ᾽ ἀγέλης, ποίην δὲ καὶ αὔλια πάντα λιπόντες
σεύονται λύσσῃ τεθοωμένοι, οὐδέ τις αὐτοῖς
οὐ ποταμὸς, οὐ πόντος ἀνέμβατος, οὐδὲ χαράδραι
ῥωγάδες, οὐ πέτρη τις ἀφοίτητος κατερύκει
ῥιπὴν ταυρείην, ὅτ᾽ ἐπιζέσῃ ὀξὺ κελεύων
βουτύπος, ὀτρηρῇσιν ἐπισπέρχων ὀδύνῃσι·
πάντη δὲ βρυχὴ, πάντη δέ οἱ ἅλματα χηλῆς
εἰλεῖται· τοίη μιν ἄγει δριμεῖα θύελλα.

1269. ἴησι, ultima in caesura et ante liquidam producta: effer, ni Midae similis esse velis, ἴησιμμύκημα. Sic codd. D. E. Caes.

1271. μεταλήγων. Sic Florent. editio, codd. A. C. E. Caes. Vide ad v. 1133. Eadem est ratio in prima hujus versus voce. συνεχέως, συνεχὲς primam producunt, quia liquida geminatur pronuntiando in prima syllaba. Perperam et contra meliorum librorum fidem συννεχέως edidit Stephanus, et Il. 738. συννεχές. Aratus Phaen. 20.

οὐρανῷ ἕλκονται πάντ᾽ ἤματα συνεχὲς αἰεί.

Vide Cl. Ernestii notam ad *Ιλ.* ο᾽. 31. et ad Callim. H. in Apollinem 60.

1273. Virgil. Aen. II. 801.

positum tuentur codices mei et Guelferb. Confer notata ad IV. 819. *Ex Append.*] — ἀπολήξειν. Sic scriptum in E.

1354. ἐρέουσι. Glossa ζητοῦσι.

1356. κατενάσσατο hic valet κατῴκισε. Apud Homerum semper habitandi sensu, sive neutraliter adhibitum legitur. Transitive autem veteres κατένασσε dicebant. Vide Hesychii glossas. Sed qui aliquamdiu post Homeri aevum extiterunt Poëtae, promiscue formis activis et mediis usi sunt, non sine perspicuitatis et venustatis damno. Unicum hoc si apud Nostrum illius licentiae observaretur exemplum, non immerito in corruptelae suspicionem caderet, et facile refingeretur versus, scribendo

— δὴ γάρ ῥα κατ' αὐτόθι παῖδας ἔνασσεν.

Sed nihil mutandum. Alibi sic hoc verbo utitur: IV. 567.

ἔνθα Ποσειδάων Ἀσωπίδα νάσσατο κούρην.

v. 275.

— — — — — — μυρία δ' ἄστη
νάσσατ' ἐποιχόμενος.

Dionysius, Perieg. 776. de Thermodonte fluvio:

ὅς ποτ' ἀλωομένην Ἀσωπίδα δέκτο Σινώπην,
καί μιν ἀπηχεμένην σφετέρῃ παρενάσσατο χώρῃ.

ἀπενάσσατο sensu transitivo occurrit apud Euripidem Iphig. T. 1270. In multis aliis verbis quantum ab Homeri usu recesserint posteriores, et ipsi Tragici, pronum esset ostendere: sed haec pervulgata sunt.

1358. νηῦν. Sic codd. omnes. In Florent. edit. excusum νῦν, quod retinent Aldina et Parisina. Nescio an primus Stephanus correxerit ναῦν. [νηῦν habet Guelferb. At Medic. νῦν. *Ex Append.*]

1362. Post hunc versum vulgo legitur ultimus versus Libri II. perquam absurde huc retractus.

IN LIBRUM II. NOTAE.

[V. 4. Βιθυνὶς Μελίη. Diversimode haec accipi possunt. Prius nomen proprium esse possit, vel gentile: Μελίη appellativum esse possit, idem significans quod Δρυὰς, seu Ἀμαδρυὰς, vel proprium Nymphae nomen. Mihi placet Βιθυνὶς proprium, et Μελίη appellativum. Quoad primum consentit Apollodorus, L. I. cap. IX. sect. 20. ἀπὸ δὲ Μυσίας ἀπῆλθον εἰς τὴν Βεβρύκων γῆν, ἧς ἐβασίλευσεν Ἄμυκος Ποσειδῶνος παῖς καὶ Βιθυνίδος. Potior in his veterum Graecorum auctoritas, quam Latinorum Poëtarum, quorum nonnulli in diversa abierunt. Ovidius Am. III. 6. ubi Fluviorum amores recenset:

Inachus in Melië Bithynide pallidus isse
  dicitur, et gelidis incaluisse vadis.

Ex Append.]

6. ἑεῖο, pro οὗ, id est, ἑαυτοῦ. Pronomen est personale, non possessivum; sin, soloeca esset oratio: oporteret enim ἑῆς πυγμαχίης. Hic tantumdem valent verba, ac si scriptum esset, πρὶν πειρήσασθαι τῆς ἑαυτοῦ πυγμαχίης. Vide notata ad l. 1032. πυγμαχίης dant libri omnes. Mallem πυγμαχίῃ, ut infra 16. et 148.

8. Codd. A. B. Caes. καὶ δὴ τότε. In E. καὶ δὲ, sed η superscriptum. Transpositae fuerunt voces. Scr. καὶ τότε δή. — [χρειώ μιν. A. C. χρειὼ μέν. *Ex Append.*]

[11. Perperam impressi libri κέκλυτ' ἀλίπλαγκτοι,

quod absque codicum ope emendari poterat. In Caes. et Guelferb. κέκλυθ' —. *Ex Append.*]

13. ὅς κεν Βέβρυξι. Male vulgo κε.

16. καταυτόθι conjunctim scriptum in quatuor Regiis: recte. Nam κατὰ hic cum verbo connecti non potest.

18. κρατερὴ — ἀνάγκη, in nominativo. Sic quatuor Regii. In E. κραταιὴ ἀνάγκη.

23. οἷς ἀγορεύεις. Vulgo ὡς. Illud e v. infra 149. reposui, et postmodo idem Arnaldo placuisse animadverti. Graeci sermonis elegantia est, cujus frequentissima, praesertim apud Atticos Poëtas, exempla occurrunt, pronomen relativum nominis, non verbi, casum sequi; sed non paucis in locis eam obliteravit librariorum lascivia. In Sophoclis Electra ad fidem duorum optimorum codicum edidi, v. 636.

— — ἄνακτι τῷδ' ὅπως λυτηρίους
εὐχὰς ἀνάσχω δειμάτων, ΩΝ νῦν ἔχω.

Ubi vulgo legebatur δειμάτων, ἃ νῦν ἔχω.

24. ὑπίσχομαι. Sic Caes. et quatuor Regii, [it. Medic. *Ex Append.*] quod et habet Aldina editio. E Florentina perperam Stephanus ὑπόσχομαι sumsit, quod ex operarum errore ortum crederem, ni in E. etiam reperiretur.

26. ὄρεσσιν. Sic E. Caes. recte, quum sequens versus a vocali incipiat.

31. λεπτόμιτον. Sic quinque Regii. In Caes. λεπτάον, male pro vulgato λεπταλέον, nisi λεπτακινὸν ob oculos habuerit. Sed praestat nostra lectio.

33. αὐτῇσι περόνῃσι. Sic D. E. ut Hoeltzlinus post Aldum edidit. — [Guelferb. καλάβροπα. Vid. ad IV. 974. *Ex Append.*]

35. παπτήναντες. Sic sex codd. [it. Medic. *Ex Append.*] ut bene Aldus edidit. In Florent. τεκτήναντες, quod perperam revocavit Stephanus.

40. Virgil. Aen. IV. 178.

Illam Terra parens, ira irritata deorum, progenuit.

41. ἴασιν. Sic B. D. Caes. Florent. editio. Perperam Stephanus ἴασσιν.

48. [οὐ μάν. A. E. οὐ μήν. Iidem infra 1207. οὐ μὰν habent, ubi Guelferb. μὴν praefert. *Ex Append.*] — σῖγα — Virgil. Aen. IV. 363.

— — — — totumque pererrat
luminibus tacitis.

49. ὀρέχθει. Eustathius ad *Il.* ψ'. 30. p. 1285. l. 60. diversas verbi ὀρεχθεῖν significationes percurrens inter alia haec habet: δῆλον δὲ, ὅτι καὶ ἐπὶ πατάγου καρδίας ἡ λέξις τίθεται, ὡς τὸ, κραδίη δέ οἱ ἔνδον ὀρέχθει. Vim verbi expressit Virgilius, Aen. V. 137.

— — — — exsultantiaque haurit
corda pavor pulsans, laudumque adrecta cupido.

55. τῶν δέ τοι. Sic quinque codd. In E. mendose τόν δέ τι. Postremae voculae superscriptum τοι. [Medic. τῶν δέ τοι. Pessime Guelferb. τῶν δέ κεν, ὅν κ' ἐθέλοισθα. *Ex Append.*]

58. πέρι τ' εἰμί. Male vulgo περί. Recte collocatum accentum observavi in A. et E. Vide ad I. 670.

[60. ἐρίδηνεν. Guelferb. ἐρίδαινεν. *Ex Append.*]

62. τοὺς ἕλεν. Non male legeretur τούς γ' ἕλεν. In E. scriptum τούςδ' ἕλεν.

[63. Male A. E. Caes. et Guelferb. Βιαντίδης. *Ex Append.*]

65. τῷ δ' αὖτ' Ἀρ — Sic sex codices, bene, vitato hiatu. Vulgo τῷ δ' αὖ Ἀρ —.

67. ἐπεὶ οὖν ἱμᾶσι. Sic praeter Florent. editionem, Caes. D. Guelferb. ἐν, quod primo insertum reperio in Parisina, habent ceteri mei codd. a librario, metro prospiciente, additum. Sed in ἱμὰς prima anceps est et saepe producitur.

71. θοῇ ἐπὶ νηΐ. Sic quinque Regii. Vulgo θοὴν ἐπὶ νῆα.

76. ἀΐσσοντ' ἀλέεινεν. Sic optime emendavit Jo.

Piersonus, Verisimil. p. 125. Vulgo *αἴσσων ἀλέεινεν*, quae sibi repugnantia neutiquam conjungi possunt.

77. *ἤ τε χερείων.* Sic in codicibus scriptum. Perperam editiones Florentina, Aldi, Parisina, *ἧτε χερείων*. Praeterea *ἀάατος* dant Codices Caes. et Regii plerique. [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] In B. *ἀάατος*, cum indicio alterius lectionis, ultimae literae superposito *ν*.

87. *φυσιόωντες*. Sic quinque Regii. Vulgo *φυσιόωντε*. Illud, ob vitatum hiatum, praeferri debuit.

88. Ovidius Metam. IX. 42.

Digredimur paulum: rursumque ad bella coimus —
non aliter fortes vidi concurrere tauros,
cum pretium pugnae, toto nitidissima saltu,
expetitur conjux.

91. *βουτύπος οἷα.* Ovid. Metam. XII. 248.

Elatumque alte, veluti qui candida tauri
rumpere sacrifica molitur colla securi,
illisit fronti Lapithae —

96. *ὁ δ' ἀμφ' ὀδύνῃ*. Sic jamdudum emendavi pravam librorum omnium lectionem *ἄμ' ὀδύνῃ*, et postmodo animadverti eandem in suspicionem venisse H. Stephanum. Res extra dubitationem posita est. Vulgatum metri lex respuit, nec satis graeca est phrasis. *ἀμφ' ὀδύνῃ* significat *prae dolore*. Archilochus in Analectis nostris T. I. p. 40.

— — *οἰδαλέους δ' ΑΜΦ' ΟΔΥΝΗι ἔχομεν πνεύμονας*.

Oppianus Cyneg. III. 426.

ἄγριον ἀσθμαίνων, στρωφώμενος ΑΜΦ' ΟΔΥΝΗιΣΙΝ.

Idem significat *περὶ ὀδύνῃ*. Infra III. 866.

— — — — — —. *ἔστενε δ' αὐτὸς*
Ιαπετοῖο πάϊς ΟΔΥΝΗι ΠΕΡΙ θυμὸν ἀλύων.

In Sophoclis versibus apud Athenaeum p. 17. *ἀμφὶ θυμῷ* significat *prae ira*, ut hic *ἀμφ' ὀδύνῃ* significat *prae dolore*. Breve fragmentum, quia jocosum est, adponam.

ἀλλ' ΑΜΦΙ ΘΥΜΩι τὴν κάκοσμον οὐράνην
ἔῤῥιψεν, οὐδ' ἥμαρτε· περὶ δ' ἐμῷ κάρᾳ
κατάγνυται τὸ τεῦχος οὐ μύρου πνέον.
ἐδειματούμην δ' οὐ φίλης ὀσμῆς ὕπο.

99. σιγύνους. Hanc scripturam cum unico ν praeferunt codd. B. D. et auctor Etymol. M. p. 712. l. 17. Vide notata ad Antipatri Sidonii Epigr. XIII. in Analectis nostris p. 122.

102. ἐρυσσάμενοι. Sic codd. omnes. [it. Guelferb. *Ex Append.*] In solo C. ἐρυσάμενοι. Perperam vulgo ἀρυσσάμενοι, quod nec ipsum inter *pauca* illa erat, quae *mutare optaret* Magister Shawius. — γε μὲν ἀνέρα scriptura est codicum omnium, quam retinui, ut in re levis momenti, licet cum Jo. Piersono depravatam eam putem. Dubium non est, quin proprio nomine Bebrycem Poëta indigitarit a Castore interfectum, quum in sequentibus singulos ab Argonautis caesos propriis appellet nominibus. Scripserat Μεγάνορα vel Μελάνορα. Sic in Simonidis Epigr. CII. nomen proprium Μεγάριστος in μέγ' ἄριστος mutatum fuerat.

103. ἐπεσσυμένον ad Bebrycem refertur. Sic bene scriptum in Caes. et in quatuor Regiis. [it. in Medic. *Ex Append.*]

104. ἀμφοτέροις ἐκεάσθη. Vulgo ἀμφοτέροισι κεάσθη. Vide ad v. 135. Virgil. Aen. IX. 754.

— — — — atque illi partibus aequis
huc caput atque illuc humero ex utroque pependit.

107. βάλε, ultima in caesura producta. Sic A. C. D. E.

[111. οὖτα. Perperam in omnibus editionibus οὔτα, quod tertia persona est imperfecti verbi οὐτάω, et ultimam necessario producit. Vide Clarkium ad *Il.* Ε. 526. Etymol. M. p. 642. l. 47. οὖτά με Τυδέος υἱός: — ἀντὶ τοῦ ἔτρωσέ με. ἀπὸ τοῦ οὐτάζω, ὁ μέλλων οὐτάσω· ὁ ἀόριστος, οὔτασα, οὔτασε· καὶ κατὰ συγκοπὴν, οὖτα. *Ex Append.*]

113. ὑπὸ ζωνην. Quatuor Regii ὑπὸ ζώνῃ.

119. *αἶψα μάλα τεταγὼν πέλεκυν μέγαν, ἠδὲ κελαινὸν* — Vulgo perquam absurde *αἶψα μέλαν τεταγὼν πέλεκυν μέγαν*. Lectionem, quam dedi, ideo praetuli, quia codicis fide nititur. Sic enim scriptum est in D. Sed nec illam sinceram esse puto. Scripserat Poëta:

αἶψα μέγαν τεταγὼν πέλεκυν χερὶ, ἠδὲ κελαινὸν —

Ad *κελαινὸν* inter lineas sinistrorsum versus adposita erat glossa *μέλαν*, unde lectionis depravatio. Glossa illa, quae voci *χερὶ* superposita erat, hujus locum invasit. In E. scriptum *αἶψα μέγαν τεταγὼν πέλεκυν μέλαν*, quae est antiquior lectio post genuinae depravationem. In A. C. bis *μέγαν* scriptum. Nomine autem *χερὶ* absolute dextra significatur, maxime quum sequatur in altero versu *σκαιῇ*. Non absimile exemplum habet Stephanus in Thes. T. IV. Col. 415. G. Participium *τεταγὼν* interpolatorem minime redolet: sed *μάλα*, post tria adverbia *τότε*, *ἄρα*, *αἶψα*, invenustum est, nec alium auctorem quam imperitum librarium habere potest.

124. *ἤματι χειμερίῳ*. Virgil. Aen. II. 355.

— — — — — lupi ceu
raptores atra in nebula.

125. *εὔρινων*. Sic A. C. E. [Sic etiam in Guelferb. scriptum. *Ex Append.*]

[126. *ἐπαΐξαντες*. A. E. *ἐπαΐξοντες*. *Ex Append.*]

130. Virgil. Aen. XII. 587.

Inclusas ut cum latebroso in pumice pastor
vestigavit apes, fumoque implevit amaro;
illae intus trepidae rerum per cerea castra
discurrunt, magnisque acuunt stridoribus iras:
volvitur ater odor tectis: tum murmure caeco
intus saxa sonant: vacuas it fumus ad auras.

Lycophron v. 293.

ἀλλ' ὡς μέλισσαι συμπεφυρμέναι καπνῷ
καὶ λιγνύος ῥιπαῖσι, καὶ γρυνῶν βολαῖς,

ἄφλαστα καὶ κόρυμβα, καὶ κληδῶν θρόνους,
πυκνοὶ κυβιστητῆρες ἐξ ἑδωλίων
πηδῶντες, αἱμάξουσιν ὀθνείαν κόνιν.

Eadem comparatione apum, fumo ex alveari expulsarum, usi sunt tres Poëtae, ad diversas res exprimendas: Lycophron in depingenda Graecorum, ad naves ab Hectore compulsorum, clade: Apollonius in describenda Bebrycum fuga: Romanus *ad urbanorum discursationem et trepidationem transtulit*, ut ab Heynio observatum.

132. αἱ δ' ἤτοι. Sic quatuor Regii. Vulgo αἳ δή τοι.

135. ἀλλ' ἐκέδασθεν. Sic D. quod sane concinnius est vulgato ἀλλὰ κέδασθεν. Hinc supra v. 104. edidi ἀμφοτέροις ἐκεάσθη. Sunt ista quidem leviuscula, non tamen negligenda, in quibus licet aurium judicium apud me plus valeat quam codicum auctoritas, ab his perraro discedo. Infra 146. mallem ex similibus exemplis δεῦρ' ἐκόμισσεν, et 154. βουλῆς ἐτέτυκτο.

145. ἤσιν ἀτασθαλίῃσιν. Vulgo, consentientibus codd. legitur ἤσιν ἀναλκείῃσιν, quod nec Bebrycibus, nec Amyco eorum regi convenit. Aliud quid a Poëta scriptum fuisse acute vidit Cl. Ruhnkenius, Epist. Crit. II. 56. qui et ipse reponit ἀτασθαλίῃσιν. A vulgata lectione aliquanto minus recedit ἀπηνείῃσιν, quod occurrit infra 1202. Reponi etiam posset ἤσιν ἀλαζονίῃσιν. Horum quodcunque eligatur, vulgato praeferendum erit.

148. κρινθήμεναι. Sic praeter codd. D. et Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] Florent. editio, unde revocari debebat. Vide ad l. 856.

150. θεσμοῖσι. Sic E. bene. Etsi ultima in caesura non produceretur, sequens liquida vicem ingrati ν sustineret.

164. δνοφεράς. Sic quatuor Regii; glossa σκοτεινάς. Vulgo δροσεράς.

170. ἱμφέρεται. Sic quinque Regii. Vulgo ἀμφέρεται.

172. φεύξεσθαι. E. φεύξασθαι. [A. C. quoque φεύξασθαι. *Ex Append.*]

173. ἐπικρέμαται. Caes. solus ὑπερκρέμαται. Idem ὑπὲρ νέφεος, quod exhibet Florent. editio. Vitiosa illa lectio in duobus Regiis reperitur, in B. margini adscripta, et vice versa in C.

177. *Βιθυνίδι*. A. E. βιθυνηΐδι. Quod nec recipere nec damnare ausim. De vocis forma, quin proba sit, dubium non est; quoad quantitatem vero, in nominibus propriis magna Poëtarum licentia est. Sic in *Βέβρυκες* media mox correpta, mox producta occurrit.

178. οἶκον ἐπάκτιον, ut βωμὸν ἐπάκτιον, I. 359. 403.

179. πέρι. Sic recte Stephanus. Nec aliter positum accentum observo in E. Vide ad I. 670. et supra 58.

187. διὲκ νεφέων. Sic bene Caes. quod Poëtae nostro familiare. Vulgo διὰ νεφέων.

189. συνεχέως. Sic recte Florent. editio et codd. Perperam Stephanus συννεχέως. Vide ad I. 1271.

[190. ἀκάχοιτο. A. E. ἀκάχητο. *Ex Append.*]

191. Depravati loci vulgata lectio haec est:

— — — — — οὐδέ τις ἔτλη
μὴ καὶ λευκανίηνδε φορεύμενος, ἀλλ' ἀπὸ τηλοῦ
ἑστηώς.

in qua nihil sani: nec in ea veteres consentiunt libri. In A. C. D. ὀδμὴν λευκανίηνδε. B. μὴ καὶ λευκανίηνδε, et in margine ὀδμῇ λευκανίηνδε. In E. καὶ μὴ λευκανίηνδε. Sententia perspicua, cui facile erat ad graeci sermonis normam verba accommodare. μὴ καὶ mutandum in μὴ ὅτι, *non solum non, nedum,* quibus particulis, ut hîc, negantibus, subjungitur semper in altero membro, ἀλλ' οὐκ, ἀλλ' οὐδέ. *Nec quisquam foetidum illum odorem sustinere posset, nedum reliquias illas ori admovens, sed ne quidem procul ab iis stans.* ἑστεὼς participium est formae Ionicae, disyllabum, ut III. 718. τεθνειώτων trisyllabum. Id perperam librarius mutavit in frequentius ἑστηώς, quod syllaba auctius particulam

loco cedere coëgit. — [*λευκανίηνδε*. Scribe *λαυκανίηνδε*, quae forma hîc, ut IV. 18. praeferri debuit. Eadem observatur varietas in Homeri codicibus ad *Il. χ'*. 325. ubi *λαυκανίης* tantum agnoscit Eustathius, cujus adferam verba, p. 1271. l. 58. *λαυκανία δὲ παράγεται, ὅθεν καὶ ὁ λαιμός. ὡς γὰρ ἐκ τοῦ λάω λαμὸς καὶ λαιμὸς, οὕτως ἐκ τοῦ λάω λαύω λαυκανία, ὁ ἀπολαυστικὸς, φασὶ, τόπος. Ex Append.*]

195. *παρεόντας*. Hoc sensus manifesto flagitat: male vulgo *παριόντας*. Pro *ἐπήϊσεν* codd. A. E. mendose *ἐπήϊεν*. Sequentium ordo est: *ὧν ἰόντων, θέσφατόν οἱ ἦεν ἐκ Διός* — unde liquet, perperam vulgo post *ἰόντων* distingui, et rejiciendam fuisse quinque Regiorum codd. lectionem, *θέσφατον ἐκ Διὸς ἦν οἱ ἐῆς* —

197. *ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον*. Oedipus apud Euripidem Phoeniss. 1556. se esse lamentatur

πολιὸν, αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον,
ἢ νέκυν ἔνερθεν,
ἢ πτανὸν ὄνειρον.

Ad quae praestantissimus Valckenarius: „Euripidem „non dubito quin respexerit Apollonius, ubi Phineus,

„— — — — *ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον,*
„*βάκτρῳ σκηπτόμενος* —

„ut Oedipus Euripidis, *baculo senili triste praetentans* „*iter.* (Seneca Oed. 657.)

„— — — *πίνῳ τέ οἱ αὐσταλέος χρὼς*
„*ἐσκλήκει· ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον.*
„— — — pellis super ossibus una.

„Lucret. VI. 1268."

198. *ῥικνοῖς*. Glossa *ῥυσσοῖς*. Vide Hesychii glossas ad hanc vocem et derivata pertinentes, inter quas illa: *ῥικνοῦται, λεπτύνεται. ἐπὶ τῶν ὀστέων τῶν γερόντων.* Oppianus *Αλ. ε'*. 593.

ἔθνεα δ' ὀστρακόρινα, τά θ' ἑρπύζουσι θαλάσσῃ,
πάντα φάτις μήνης μὲν ἀεξομένης κατὰ κύκλον
σαρκὶ περιπλήθειν, καὶ πλείονα ναιέμεν οἶκον·

φθινούσης δ', ἐξαῦτις ἀφαυροτέροις μελέεσσι
ΡΙΚΝΟΥΣΘΑΙ. —

Glossae Ms. ἐλαττοῦσθαι. Iulianus Aegypt. Epigr. XXVII. in Philoctetis imaginem:

δέρμα κατεσκληκὸς δὲ φέρει καὶ ῥικνὸν ἰδέσθαι.

Noster libro I. 969. de Polyxone:

γήραϊ δὴ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσι.

203. αὐλείοιο. Caes. et IV. Regii αὐλείου, male. In κάρος, a κάρα deducto, prior corripitur.

207. Virgil. Aen. I. 371.

Suspirans, imoque trahens a pectore vocem.

Et II. 288.

Sed graviter gemitus imo de pectore ducens.

[216. Φοίβου τ' ἀμφι. Vertunt *per Phoebum*: quam bene, ipsi viderint. ἀμφὶ non idem valet, quod πρὸς, in obsecrationibus. ἀμφὶ Φοίβου *propter Apollinem, Apollinis gratia*, eodem sensu quo sequitur εἵνεκεν Ἥρης, *propter Junonem*, prorsus ut vernacula lingua dicimus, *pour Dieu, pour l'amour de Dieu.* Sic I. 120. τῆς δ' ἄμφι δύην ἐμόγησε βαρεῖαν. Nullibi, quod meminerim, occurrit exemplum praepositionis ἀμφὶ adhibitae eodem sensu quo πρός. Hujus vicem sustinet ὑπὲρ, III. 701. et ἀντὶ apud Sophoclem, Oed. Col. 1326.

οἵ σ' ἀντὶ παίδων τῶνδε καὶ ψυχῆς, πάτερ,
ἱκετεύομεν.

Ex Append.]

217. ἠδὲ θεῶν, οἷσι μέμβλεσθε κιόντες. Optima haec est lectio, quam merito Stephanus e Parisina retinuit. In Florentina editione ἧς πέρι. ἀλλὰ θεῶν μέμβλεσθε κιόντες. Unde facile erat refingere περίαλλα, sed etiam ᾗ pro ἧς reponendum erat. Nostram lectionem exhibet E. Eandem paulisper vitiatam praestant A. C. D. in quibus ἐμέμβλησθε, ἐμέμβλεσθε, ἐμβέβλησθε reperiuntur. Caes. et B. lectionem Florent. editionis habent: hic nostram margini adscriptam.

220. Ἐριννύς. Hic et ubicumque vox illa recurrit,

in Caesareo semper unico ν scripta est. Vide quae notavi ad Aeschyli S. Th. 490.

221. καὶ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω. Id est, καὶ ἕλκω γῆρας, ὃ οὔ ποτε μέλλω εἰς τέλος μηρύεσθαι. Scilicet voces ἐς τέλος non cum verbo ἕλκω, sed cum nomine ἀμήρυτον connectendae; quo si hic locus accipiatur modo, Valckenarii emendatione non indigebit, suadentis γῆρας ἀμήρυτον ἄθλιος ἕλκω. Vide doctissimi Viri animadversiones ad Ammonium p. 118.

225. ῥᾷον. Sic quinque Regii. Perperam Caes. ut vulgo, ῥεῖα.

226. ἐμόν. Sic codd. sex et editiones veteres omnes. Batavus ex interpolatis scholiis minus probandam, non tamen omnino damnandam, lectionem invexit ἑόν. Scripserat Scholiorum Auctor: τὸ δὲ ἑὸν, ἀντὶ τοῦ, τὸν ἐμαυτοῦ νοῦν. γράφεται δὲ καὶ ἐμόν. Unde intelligitur, illius aevo duplicem extitisse in hoc versu lectionem, aliis exemplaribus ἐμὸν, aliis ἑὸν praeferentibus. Hoc si codices etiam darent, retinendum esset, utpote minime vitiosum. Pronomen ἑὸν tribus personis accommodant Poëtae, quod dudum ostendit Guil. Canterus, Nov. Lectionum L. V. cap. XIII. Sed aliis in locis ab eo prolatis necessitate metri ad enallages usum adactum Poëtam, nihil hic urgebat, ut facili et perspicuo ἐμὸν alterum praeferret.

232. ἀλλά με πικρὴ δῆτα κατίσχει δαιτὸς ἀνάγκη. Optimam hanc, et procul dubio genuinam, lectionem e Caes. facile erui, in quo scriptum:

ἀλλά με πικρὴ δῆτα καὶ ἴσχει δαιτὸς ἀνάγκη.

καὶ ἴσχει in κατίσχει mutatum oportuisse nemo non videt. Vulgo mendosissime legitur:

ἀλλά με πικρὴ δῆτά κε δαιτὸς ἐπίσχει ἀνάγκη.

Quibus ista nauseam non fecerant, illis profecto ἀδάμαντος ἐληλαμένον κέαρ erat. Minime tamen mirandum, corruptelam hanc in impressos libros venisse. Non enim alius est in toto hoc poëmate versus, qui pejus a librariis vexatus fuerit. Regii A. B. C. E. dant

ἀλλά με πικρὴ δαίτη καὶ δατὸς ἴσχει ἀνάγκη. Sic etiam D. nisi quod *δαιτὸς* habet, quod etiam in A. voci *δατὸς* superscriptum est. [Pessime Medic. *ἀλλά με πικρὴ δῆτα καὶ δατὸς ἴσχει ἀνάγκη. Ex Append.*]

236. *εἰ δὴ ἐγὼν* — Sic libri omnes. Necessaria non est Io. Piersoni emendatio, *εἰμὶ δ' ἐγών.*

238. *κασιγνήτη Κλειοπάτρη ἦκεν ἄκοιτις.* Sic quinque Regii. In Caes. etiam *ἦκεν.* In B. *ν* superscriptum ultimae syllabae singulorum nominum, quae impressi libri in accusativo exhibent cum verbo *ἦγον.* Bona etiam haec lectio, cui alteram ob codicum consensum praetuli. In E. *κασιγνήτη*, superscripto *ν*, *Κλειοπάτρην ἦκεν ἄκοιτις.* In nullo codice *ἦγον* repertum. [Guelferb. *κασιγνήτη.* V. seq. Medic. *ἦκεν. Ex Append.*] V. 237. *πατὴρ δ' ἔμ' ἐγείνατ'* scriptura est cod. Caesarei.

244. *σμυγερώτερον.* Sic recte emendavit Ruhnkenius, Epist. Crit. II. p. 56. Vulgo *στυγερώτερον.*

[246. *ἀφραδίῃσι.* Medic. adscriptam habet variam lectionem: *γρ. ἀτροπίῃσι.* Hoc habet Guelferb. in contextu, sed depravatum, *ἀτροπίδῃσι. Ex Append.*]

256. *ἐνιβάλλεο*, una voce. Sic A. B.

259. *ὑπένερθε.* Sic D. E. Caes.

260. *οἳ μηδ' ὧδε θανόντι.* Sic codd. omnes et Stephanus. Perperam in Florent. editione *οἳ μηδ' οἶδε*, quam lectionem imperite revocavit Batavus, et pejus adhuc corruperunt Oxonienses operae. [*οἳ μηδ' ὧδε* etiam Guelferb. Primariarum editionum mendosam lectionem *οἶδε* praefert Medic. *Ex Append.*]

261. *χόλος ἔσσεται.* Sic codd. sex. [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] Vulgo *ἕπεται.* In D. *οὕνεκ'* —.

275. *οὔ κεν ἐπέσθην.* Sic C. D. E. Caes. Vulgo *οὐκ ἄν.* [Guelferb. *οὐκ ἐνεπέσθην.* Medic. *οὐκ ἐν ἐπέσθην.* Nostrae lectionis depravationes. *Ex Append.*]

[280. *θείωσι.* Sic A. D. E. Guelferb. Vulgo *θείωσιν. Ex Append.*]

281. Virgil. Aen. XII. 753.

— — — — at vividus Umber
haeret hians, jam jamque tenet, similisque tenenti
increpuit malis, morsuque elusus inani est.

Ovidius Metam. I. 533.

Ut canis in vacuo leporem cum Gallicus arvo
vidit; et hic praedam pedibus petit, ille salutem.
alter inhaesuro similis, jam jamque tenere
sperat, et extenso stringit vestigia rostro;
alter in ambiguo est, an sit deprensus, et ipsis
morsibus eripitur, tangentiaque ora relinquit.

288. *Βορέω.* Sic bene Caes. [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] ut infra 308. et alibi. In quinque Regiis perperam *Βορέαο.* Vulgo *Βορέου.*

289. Antiquissimis temporibus Regibus et principibus viris in more fuit canes alere, ad aedium custodiam et ad venationem, aliosque, quos ostentationis et oblectationis gratia haberent. Frequens eorum apud Homerum mentio. Inde quum Regum omnia ad Deos transferrent Poëtae, his etiam canes dederunt: hic Harpyiae Jovis canes dicuntur. Furiae sive Erinnyes Ditis canes vocatae, quin ipsius Jovis apud Virgilium Aen. XII. 849.

Hae Jovis ad solium, saevique in limine regis
adparent. —

De Harpyiis vid. Cl. Heynii Excurs. VII. ad Virg. Aen. III.

291. Homerus *Il. ο'.* 37.

*καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ, ὅστε μέγιστος
ὅρκος, δεινότατός τε πέλει μακάρεσσι θεοῖσι.*

Virgil. Aen. XII. 816.

Adjuro Stygii caput implacabile fontis:
una superstitio superis quae reddita Divis.

294. *ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν.* Quatuor regii *ἐπεί κεν μόρσιμον εἴη.*

298. *ἔδυσαν.* Sic quatuor Regii et Caes. Male vulgo *ἔδυσσαν.* Vide ad I. 63. [Medic. *ἔδυσαν.* In Guelferb. *Εἶρις* pro *Ἶρις.* *Ex Append.*]

300. *μεταχθονίη*. Sic quinque Regii. Margini in A. adscriptum vulgatum *μεταχρονίη*. De hac voce crudite disputat Ruhnkenius, Epist. Crit. II. p. 57. In ejus scriptura nullibi consentientes codices reperio. Unice mihi placet forma etymo congrua. Si forte alteram Poëta praetulerit, quod vix credo, nec quisquam liquido affirmare possit, id saltem verisimile est, eum sibi ubique constitisse, quod et mihi observandum esse existimavi. [Glossa in A. *ἐπηρμένη*. *Ex Append.*]

312. *ἀτρεκές*. Vulgo contra metrum *ἀτρεκέως*. Vide ad I. 883.

[316. *χατέωσι*. Perperam Medic. ut primariae editiones, *χατέουσι*. *Ex Append.*]

317. Adumbrata haec Phinei vaticinatio e Circes oratione ad Ulyssem, Odyss. μ΄. 37. Utramque imitatus est Virgilius Aen. III. 374. ubi Helenus Aeneae navigationis casus praedicit. Conferenda Homerica Cyanearum rupium descriptio, unde Argonauticorum Scriptores columbam, qua emissa transitus tentatur, sumserunt.

ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἐπηρεφέες, προτὶ δ' αὐτὰς
κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης·
Πλαγκτὰς δή τοι τάσγε θεοὶ μάκαρες καλέουσι.
τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρέρχεται, οὐδὲ πέλειαι
τρήρωνες, ταί τ' ἀμβροσίην Διῒ πατρὶ φέρουσιν,
ἀλλά τε καὶ τῶν αἰεὶ ἀφαιρεῖται λὶς πέτρη·
ἀλλ' ἄλλην ἐνίησι πατὴρ ἐναρίθμιον εἶναι.
τῇ δ' οὔπω τις νηῦς φύγεν ἀνδρῶν, ἥτις ἵκηται,
ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
οἴη δὴ κείνη γε παρέπλω ποντοπόρος νηῦς,
Ἀργὼ πασιμέλουσα, παρ' Αἰήταο πλέουσα·
καί νύ κε τὴν ἔνθ' ὦκα βάλε μεγάλας ποτὶ πέτρας,
ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

In nostro versu perperam C. D. *ἐμοῖο*.

320. *ἐνήρεινται*. Sic quinque Regii. Composito

uti voluit Poëta: sin, poëticam formam ἐρηρέδαται praelaturus fuisse videtur. Sic III. 343.

— — — — — ἡ δ' ἐνὶ γόμφοις

ἴσχεται.

322. κορθύνεται. Sic invitis codicibus scribendum, ut rectis pedibus incedat versus. Vulgo κορθύεται, in quo antepenultima corripitur. Homerus Il. ί. 7.

— — — — ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν

κορθύεται, πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευαν.

Hesiodus Theogon. 853.

Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα.

[323. Medic. ut primariae editiones, περὶ στυφελῇ βρέμει ἀκτῇ. Ex Append.]

[324. πίθεσθε. Medic. πίθεσθαι, quod non contemnendum. Infinitivus est pro imperativo, ut IV. 374. Sic v. 328. idem codex, πειρήσασθαι, v. 335. κοσμεῖσθαι habet. Ad eundem modum Florent. editio v. 338. στέλλεσθαι, quo tollitur ingratus hiatus. Non parum venustatis huic loco accedit ista modorum variatione. Ex Append.]

327. ἀφραδέως, ἢ θύνετ' ἐπισπόμενοι νεότητι. Sinceram et optimam lectionem dant quatuor Regii. In E. ἀφραδέως ἢ ἰθύνετ' — unde, quid librarius scribere debuerit, adsequi facile est. Nec aliter legit olim graecus enarrator, cujus nota in editis scholiis corrupta est. In Ms. scriptum: τὸ δὲ ΘΥΝΕΙΝ τὸ ὁρμᾶν σημαίνει· οἱ δὲ ΙΘΥΝΕΙΝ γράφοντες ἁμαρτάνουσι. Debita laude fraudandum non est Jo. Piersoni acumen, qui hunc versum et critici notam tentavit, parum quidem feliciter, Verisim. p. 167. sed codicum ope destitutus vix meliora proferre poterat. ἀφραδέως ad praecedentia pertinet, quod nunc ostendit accuratior distinctio. Inter istud et sequens membrum ni intercederet particula ἤ, ad recte loquendi normam participium omnino, non verbum, subjungi debuisset. ἰθύνετ' non magis admittit syntaxis, quam ἰθύνετ'. Vulgata scriptura haec est:

— *μηδ' αὔτως αὐτάγρετον οἶκον ὄλησθε;*
ἀφραδέως ἰθύνετ' ἐπισπόμενοι νεότητι.

Perperam in D. *ὄλοισθε.* Vide Thomam M. in *μή.*

329. *νηὸς ἄπο προμεθέντες.* Sic codd. In A. voci *ἄπο* adposita glossa *μακράν.* Vulgo *ἀποπρὸ μεθέντες.*

331. *ἑρητύεσθε.* Perperam in D. *ἑρητύοισθε.*

335. *καὶ τἄλλα* valet *καὶ τὰ ἄλλα.* Male vulgo excusum *καί τ' ἄλλα.*

339. *οὐ γάρ κε — ἐξαλέοισθε.* Sic ad linguae normam jamdudum emendaveram, quod postea in D. reperi. Solus hic cod. sinceram lectionem praestat. In A. C. E. *ἐξαλέασθε:* ceteri, ut Florent. editio, *ἐξαλέασθαι.*

340. *πέλοι.* Sic recte Stephanus. Codd. et veteres editiones *πέλει.*

342. *εἰ καί με τρίς.* Vulgo *εἴ κέν με τρίς.* Codd. sex [it. Medic. *Ex Append.*] *εἴ κέ με τρίς.* Facilis erat emendatio scienti, quam pronus librariorum lapsus in permutandis voculis *καὶ* et *κε.* Hoc primus editor ob metrum in *κεν* mutavit, perquam imperite, quum sensus manifesto *καὶ* flagitet. *εἰ καὶ* valet *etiamsi,* ut I. 689. et alibi passim.

349. *ἄκρην τε Μέλαιναν.* Vulgo, consentientibus etiam codicibus, *ἀκτήν.* Voces illae saepissime commutatae. Illud e v. 651. reponi debuit, quod alias ‹ Geographis notum est. Corrigendus etiam Orpheu v. 711. ubi forte legendum:

Ρηβαίου προχοάς, ἄκρην θ' ἱκόμεσθα μέλαιναν.

[351. E. *διὲξ ἁλὸς, ἀλλ' ἀντιπεραίαν.* A. C. *δ ἁλὸς, ἀλλὰ περαίαν. Ex Append.*]

354. *ἄκρη τε προβλής.* Hic iterum codd. et e‹ *ἀκτή* habent, manifesta menda, Jo. Piersono jam servata, Verisim. p. 16.

356. *αὐτὴν διὰ νειόθι τέμνων ἄκρην, ἐκ* — omnino scribi et interpungi debuit, ut invitis c‹ bus jamdudum feceram, quod nunc confirmatu›

perio in E. ubi scripserat primo librarius ἄκρης: inducta postrema litera, et ν superscriptum. Confer infra 744.

358. τοῖσιν Ἐνετήϊος. Sic recte Florent. editio. Hanc lectionem agnoscunt B. et Caes. alteram etiam exhibentes, quam unicam praeferunt caeteri; τοῖσιν μενεδήϊος. [Sic etiam Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] Perperam Aldus particulam syntaxi et metro inutilem inseruit. ἐμβασίλευε dant quinque Regii.

360. ἔστι δέ τις Ἑλίκης ἄκρη. Vulgo ἄκρη Ἑλίκης, quam structuram non admittunt teretes aures.

362. τῆς καὶ ὕπερ. Sic B. D. E. Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] Male vulgo τῆς κεν.

363. κύρει. Glossa, προσπελάζει. Perperam in E. κυρεῖ. Haec verbi forma priorem corripit.

[364. περιγνάμψαντι. A. E. παραγνάμψαντι. C. et Caes. περιγνάψαντι. *Ex Append.*]

371. κόλπῳ ἐν εὐδιόωντι. Sic codd. omnes et editiones. In sola Batava, operarum errore, praepositio omissa, quam suo loco reponere religio fuit Oxoniensi Magistro. — ἐπ' ἄκρην habent codd. et editiones omnes, exceptis Hoeltzlini binis, qui, nescio unde, ὑπ' ἄκρην dedit.

[374. μετὰ δέ. Perperam Medic. et Guelferb. cum primariis editionibus, μετά τε. *Ex Append.*]

379. τοῖς δ' ἔπι. Sic recte A. C. E. Vulgo τῇδ' ἔπι.

380. ὑπώρειάν τε. Sic A. B. E. Vulgo ὑπωρείας.

381. Post hunc versum duo isti vulgo leguntur:

κάλλινα, καὶ πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι
μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.

Locus interpolatus sagacissimum Ruhnkenium frustra exercuit, recte judicantem a Poëta scribi non potuisse δουρατέοις ἐν πύργοις πύργους εὐπηγέας τεκτήναντες. Margini ad vocem οἰκία v. 381. diligens olim lector duos adscripserat versus, infra post v. 1016. suo loco positos; quorum alter successu temporis, descriptorum

imperitia, prorsus excidit, alter hucusque servatus fuit:

δουρατέους πύργους εὐπηγέας, οὓς καλέουσι
μόσσυνας· καὶ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.

Duo isti versus, orae libri primum adscripti, postea in textum invecti fuerunt, cui quum sine vi aliqua aptari non possent, interpolationis auctor vocem *δουρατέους* in *κάλλινα καὶ* mutavit, perquam imperite et inepte. Singulorum absurditatem, quae cuique paulo intelligentiori manifesta est, vix operae pretium est demonstrare. *ἐν ξυλίνοις πύργοις τεκτήναντες οἰκία ξύλινα καὶ πύργους ξυλίνους*, non ridicula solum sunt, sed quae nauseam movere possint, nisi quis stomachum habeat, qualem ante expulsas Harpyias habere voluisset Phineus, qualique gaudet beatus ille Shawius, qui nihil non concoquit. Duo illi versus neutiquam hic locum habent, et quam etymologiam continent, eam in Phinei vaticinio ponere non debuit Poëta. Vates minime *λεπτολογεῖ*, non *ἐτυμολογεῖ*: breviter et summatim singula adtingit, quae eadem postea in itineris narratione Poëta tractabit uberius et exornabit. Praeterea in elaborato, correcto, et ad unguem expolito poëmate idem versus bis in eodem libro legi non debet, nec utroque in loco a Poëta positus fuit. Versus vulgarium editionum 383. in iisdem iterum est 1019. Itaque conjectura, si qua alia est, non dicam solum *probabili*, sed *certissima* ductus, duos qui vulgo hic leguntur versus, tanquam additilios et ineptissime interpolatos, expunxi; tum post v. 1016. versum qui exciderat reposui, de quo speciatim agetur, quum ad eum perventum erit.

387. *ὁπότ' ἐστρατόωντο.* Sic voces distinguendae erant. Priscae scripturae vestigia retinet E. in quo duae voces conjunctim scriptae. Vide quae observavi ad Euripidis Phoen. 852.

389. *τῷ καί τε.* Vulgo *τῷ κέν τε.* Saepius ite-

nula est observatio de permutatione vocum καὶ et κε. In A. C. E. κέν τι. In D. καί τι, male pro καί τε.

391. διηνεκὲς ἐξενέποντα. Vulgo διηνεκέως ἐνέποντα. Quatuor Regii et Caes. [it. Medic. Ex Append.] habent ἐξενέποντα, unde manifestum est διηνεκὲς scribi oportuisse, et διηνεκέως glossema esse. Vide ad I. 883.

[393. Φιλύρων δ' ἐφύπερθεν ἔασι. Sic bene Hoeltzlinus, ut ante inspectam illius editionem conjeceram. In codicibus et primariis editionibus ἐξύπερθεν, manifesta menda. Sublata illa quidem, sed minus bene, in Parisina editione, ubi δὲ ὕπερθεν. Ex Append.]

399. Κυταιΐδος. Sic recte D. uti jam ante inspectum illum codicem scripseram e verss. infra 403. 1267. et IV. 511. ubi eandem scripturam habent editiones.

[401. Διηνής. Medic. δειν/ῆεις. Ex Append.]

404. σκιόειν habent codd. omnes, ut IV. 1291. δακρυόειν. In Caes. Ἀρειός. Scripserat forte Poëta Ἀρειάς, ὅθι κῶας —.

407. [ἤδυμος. Male Medic. cum primariis editt. ἤδιμος. Ex Append.] — ἀναιδέι. Sic A. D. E. recte. Vulgo ἀναιδέα.

411. διΐκεο. Sic bene A. D. E. In C. δυΐκεο. Vulgo διήκεο. [Homerus Ιλ. τ'. 186.

ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διΐκεο καὶ κατέλεξας.

et ι'. 61.

ἀλλ' ἄγ', ἐγὼν, ὃς σεῖο γεραίτερος εὔχομαι εἶναι,
ἐξείπω, καὶ πάντα διΐξομαι.

Ex Append.]

413. εἰ δὲ καὶ αὖτις. Male vulgo εἰ δέ κεν —.

415. παρὰ σέο. In A. παρασσέο. Vide notata ad I. 267.

425. περαιτέρω. Sic recte A. D. E. quam lectionem Stephanus etiam in scriptis libris reperit. Vide Thes. L. Gr. indicem col. 1612. G. Male in C. περοιτέρω. Vulgo παροιτέρω.

426. υἱέε δοιώ. Sic codd. omnes, et Stephanus,

sive e codice aliquo, sive e conjectura non minus certa. Mendose in Florent. editione excusum δύω, quod, ne Stephano aliquid debere videretur, revocavit Batavus stipes, et retinuit alter Oxoniensis. Confer I. 735.

427. ἀΐξαντες. Vulgo ἀΐξαντε. Illud dant quinque Regii, quod ob vitatum hiatum praeferri debuit.

449. Virgil. Aen. VI. 535.

> HAC VICE SERMONUM roseis Aurora quadrigis
> jam medium aetherio cursu trajecerat axem.

Pro ἀμειβομένων perperam in E. ἰελδομένων. [In A. quoque ἰελδομένων. In C. ἰελδομένοις, unde suspicari quis possit, scriptum olim fuisse ἀμειβομένοις. *Ex Append.*]

455. τῷ καί μιν. Vulgo τῷ κέν μιν. In D. E. τῷ κέ μιν. [Emendationem meam confirmant Medic. et Guelferb. in quibus τῷ καί μιν. *Ex Append.*]

456. σὺν τοῖσι δ' — Sic quatuor Regii et Caes. [Sic etiam Medic. et editiones Florentina, Aldi, Parisina. *Ex Append.*] Vulgo τοῖσιν.

[457. ἀσπάσιος. Sic codd. et primariae editt. E Parisina Stephanus ἀσπασίως sumsit. *Ex Append.*]

460. πείσματ' ἂν ἅψασθαι. Sic optime scriptum in C. Ceteri, ut libri impressi, conjunctim ἀνάψασθαι. Ni illud voluisset Poëta, scripsisset ἀνάψεσθαι. Aoristus cum particula ἂν futuri significationem induit, et tempus indefinitum notat. *Ante enim Phineus Paraebio obscure significaverat, fore aliquando, ut Thynidi terrae adpellerent Graeci Heroës.*

[467. μετηύδα. Male Guelferb. προσηύδα. *Ex Append.*]

[470. δεῦρ' ἦλθεν. Sic octo codices. Vulgo ὧδ' ἦλθεν. *Ex Append.*]

471. κάμοι — μογήσοι. Sic recte editiones Parisina, Stephani, cum Regiis codd. In solo D. male μογήσει. Caes. κάμῃ — μογήσῃ, quod aeque bonum est. Quis non videt, modos hic variari non debuisse?

Quum in Florent. editione perperam μογήσῃ excusum fuisset, id quia Stephanus repudiavit, adsumsit Batavus.

474. οὐδέ τις ἦεν. Sic recte Stephanus edidit, ex conjectura, ut videtur. Illam confirmat D. in quo sic perspicue scriptum. A. et Caes. οὐδ' ἔτι. B. C. E. et veteres editiones οὐδέ τι, quod, nescio quo casu, Batavum fugit, qui bonam Stephani lectionem retinuit.

[479. ἢ ἔπι. Male Guelferb. ἢ ἔτι. *Ex Append.*]

487. ἐμεῖο. Perperam in D. ἐμοῖο: sed bene v. seq. ἀθέριξε, ut supra 477.

[488. Guelferb. οὐδ' ἀθέριξε. *Ex Append.*]

490. ἂν δέ. In recentioribus editionibus αν excusum sine accentu, male. Hîc valet ἀνέσταν, et accentu notari debet, quem habent editiones veteres.

[494. ἀνομένοιο. Guelferb. ἀνυμένοιο. *Ex Append.*]

496. παρὰ πείσμασι. Non male in E. et constructione magis poëtica, παρὰ πείσματα. Praepositiones πρὸς et παρὰ, etiam absque motus significatione, accusativo jungi apud Poëtas, observavi ad Aeschyli Prom. 348. [In A. quoque παρὰ πείσματα. Homerus Odyss. μ'. 32.

οἱ μὲν κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός.

et Hymno in Cererem 128.

δεῖπνον ἐπηρτύνοντο παρὰ πρυμνήσια νηός.

πρὸς itidem cum accusativo construitur absque motus significatione. Automedon in Epigrammate:

πρὸς τὸν παιδοτρίβην Δημήτριον ἐχθὲς ἐδείπνουν.

Euripides Ione 916.

ὤη· τὸν Λατοῦς αὐδῶ,
ὅς γ' ὀμφὰν κληροῖς
πρὸς χρυσέους θάκους,
καὶ γαίας μεσσήρεις ἕδρας.

Ex Append.]

498. ἐτήσιαι. Sic Florent. editio hîc et infra 525. Vulgo ἐτήσιοι. In scriptura hujus nominis non sibi

constant codices. ἐτήσιαι hic habet D. altero in loco B. et Caes.

500. Cyrenes Nymphae, Apollini amatae, historiam plenius tractat Pindarus, Pyth. IX.

504. χθονίαις. Sic D. Vulgo χθονίης Νύμφαις. In E. χθονίης Νύμφης. Illud ob euphoniam praetuli.

[507. πολυλήϊοι. A. E. perperam πολυλήϊον. *Ex Append.*]

510. ἄντροισι, ultima in caesura producta. Sic A. D. E. Caes. [it. Medic. *Ex Append.*]

513. ἦρανον. Glossa, προστάτην. V. seq. ἐρυμνήν. Glossa, ὑψηλήν. De utraque voce consule Hesychium.

[525. Medic. ἐτήσιαι in hoc versu habet. *Ex Append.*]

528. D. E. conjunctim κατανῦθι. Vide ad I. 1079.

530. πᾶν ἦμαρ. Sic vere scribendum esse censuit Orvillius, Miscell. Observ. T. IV. p. 19. In quinque Regiis et in Caes. vel πᾶν δ' ἦμαρ, vel conjunctim πανδῆμαρ, ut in Florent. aliisque veteribus editionibus: Stephanus πανῆμαρ, vocem nihili, primus invexit. In editione Basileensi anni 1572. πᾶν δ' ἦμαρ, quod hic locum habere non posse, e praec. versu manifestum est.

531. ἐκ δὲ τόθεν. A. E. ἐκ δὲ τόθι.

532. ἁλὸς ῥηγμῖνι πέρην. Ista sic explicat Scholiastes: ἤγουν μετὰ ταῦτα πλεύσαντες εἰς τὸ πέραν τῆς ἁλὸς, ἤτοι εἰς τὴν Ἀσίαν, βωμὸν ἐν τῷ αἰγιαλῷ ᾠκοδόμησαν. Nihil ita obscurum est, quod sic declarari non possit. Sensum illum in verbis auctoris non video. Suspecta mihi est vox πέρην. [Quod me sollicitavit, adverbium πέρην, hic non *ultra* significare videtur, sed πέλας. ἐπὶ τῇ ῥηγμῖνι, πέλας ἁλός. ἐν τῷ πέρατι τῆς ῥηγμῖνος, *in litoris extrema ora ad mare.* πέλας, vel πάρος forte olim legebatur. *Ex Append.*]

535. δείματι. Sic codd. omnes. Perperam in Florentina δήματι, quod sequentes retinuerunt omnes.

Quae autem ad hanc vocem in scholiis legitur, observatio recentioris Graeculi est, hominis ineptissimi. [Mendosam lectionem δήματι in Guelferb. reperisse videtur Vir doctus, cujus diligentiae debetur collatio qua utor. Sic etiam in Medic. scriptum fuit a prima manu, sed emendatum δείματι. *Ex Append.*]

537. οὐ λάθον. Virgil. Aen. I. 130.

NEC LATUERE doli fratrem Junonis et irae.

541. Pulchra comparatio, Homero sublecta, sed exquisitius ornata, *Il.* ο'. 80.

ὡς δ' ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος, ὅστ' ἐπὶ πολλὴν
γαῖαν ἐληλουθὼς, φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ,
ἔνθ' ἤην, ἢ ἔνθα, μενοινήσειέ τε πολλά·
ὣς κραιπνῶς μεμαυῖα διέπτατο πότνια Ἥρη.

545. ἰνδάλλεται. Glossa, ἐν τῇ φαντασίᾳ περιλαμβάνεται. Timaeus in Platon. Lex. ἰνδάλλεται, φαντάζεται. ubi vide Ruhnkenium.

556. ὑπ' ἀνωγῇ. Sic optime Caes. uti jam legendum esse ostenderat Piersonus. In Regiis codd. inepte, ut in impressis, ἀρωγῇ. [ὑπ' ἀνωγῇ habet etiam Medic. e correctione. *Ex Append.*]

570. In Florent. λευκὴ — ἄχνην. Sic etiam in E. At priori voci eadem manus inter lineas ν addidit, ut esset λευκήν. Pravae lectionis prava emendatio. Nomina illa in nominativo esse debent, a quibus pendet verbum ἀνέπτυε, quod hîc neutraliter significat. Pro λευκὴ e tribus codd. enotata diversa lectio λεπτή: in omnibus autem scriptum καχλάζοντος. Male vulgo καγχλάζοντος.

571. εἶλει ῥόος. In A. C. E. ἴλλει. Scriptum forte oportuit ἶλλε ῥόος. Nam ἴλλω, non ἰλλέω, probatum est. Ἴλλω autem et εἰλέω quoad significationem non differunt. Vide perdoctam Ruhnkenii notam ad Timaei Platon. Lex. V. γῆν ἰλλομένην.

575. ἔχε τρόμος. Sic quatuor Regii. Perperam vulgo ἔχεν τρόμος. — αὐτῶν jungendum cum πετράων. Vulgo legitur ὄφρα μιν αὖτις, qua voce clauditur

etiam praecedens versus. Ingrata illa repetitione offensus emendaveram olim *αὗτε*. Postea in C. reperi *αὗτα*, quod manifesto ex *αὐτῶν* depravatum.

[580. Mendose Medic. cum primariis editionibus, *καί σφιν*: et v. 582. *λοξῆσι*. *Ex Append.*]

582. *ἤμυσαν*. Glossa, *ἐκλίνθησαν λοξώσαντες τὰς κεφαλάς*.

588. Virgil. Aen. V. 188.

At media socios incedens nave per ipsos
hortatur Mnestheus: Nunc, nunc insurgite remis.

590. *ὅσσον δὲ παρείκαθε*. Sic bene D. Vulgo *ὅσσον δ' ἂν ὑπείκαθε*. Melius A. *ἀνυπείκαθε*, conjunctim: nam particula *ἂν* hic locum non habet.

594. *κύματι λάβρῳ*. Sic codd. omnes. Perperam in Florent. editione excusum *λαύρῳ*, quod deinceps retinuerunt omnes. Literae *υ* et *β* saepe confusae. Sic *καλάβροψ* in multis libris pro *καλαύροψ* reperitur. [Medic. *λαύρῳ*: recte Guelferb. *λάβρῳ*. *Ex Append.*]

596. *εἶχε ῥόος*. Inconcinne vulgo *εἶχεν*.

600. Virgil. Aen. V. 241.

Et pater ipse manu magna Portunus euntem
inpulit. Illa noto citius volucrique sagitta
ad terram fugit — —

et X. 246.

— — — et dextra discedens inpulit altam,
haud ignara modi, puppim. Fugit illa per undas
ocior et jaculo et ventos aequante sagitta.

602. *νωλεμές*. In A. *νωμελὲς*, et glossa, *βιαίως*. E. in textu *νωλεμὲς*, cum varia lectione in margine *νωμελὲς*, et eadem glossa. Simili librariorum errore apud Hesychium *νωμαλέως* pro *νωλεμέως* legitur; nisi utrumque *νωλεμὲς* et *νωμελὲς* usu receptum fuerit, et apud Lexicographum *νωμελέως* reponendum sit, quod vix credo. Idem *νωλεμὲς* inter alia exponit *ἰσχυρὸν, βίαιον, καρτερὸν*, quod ad glossam nostram redit.

605. *ἐμμενὲς ἐῤῥίζωθεν*. Sic scripsit Poëta, non, ut vulgo, *νωλεμές*. Ejusdem vocis, duobus tantum in-

terjectis versibus, odiosa repetitio in elaborati carminis auctorem, facili verborum copia locupletem, minime cadit; praesertim quum illius adverbii significatio, sive *ἀδιαλείπτως*, sive *βιαίως* interpreteris, hîc locum non habeat. Latentem in prava scriptura Caesarei codicis genuinam lectionem sero detexi, diu postquam istud *ἐμμενὲς* in mentem mihi venerat, quod in textu reponere verebar. Multis enim conjecturas non placere sciebam. Sed nunc conjectura illa extra dubitationem posita videtur. In codice scriptum *νωλεμενὲς*, quod aliunde ortum non habet, quam ab antiqua lectione *ἐμμενές*. — *ὅ δὴ καὶ μόρσιμον ἦεν*. Supra 294. *ἐπεὶ καὶ μόρσιμον ἦεν*, ubi vide notam. Hîc in E. duplex lectio: *μόρσιμον εἶεν ἦεν*. In Homeri versibus a me laudatis ad 541. legitur vulgo *ἔνθ' εἴην, ἢ ἔνθα*. Ex Eustathio *ἤην* praeferendum videtur.

606. *περάσσῃ*. Sic A. B. D. recte. Vulgo, claudicante versu, *περάσῃ*. Melius ad Homericam normam scriberetur *περήσῃ*.

613. *ἐνέπνευσε*. Sic D. Caes.

620. *σεῦε μέσον*. Sic A. E.

622. *τί δή μοι ταῦτα*. Sic optime D. qui solus genuinam structuram retinuit. A. E. *τί δή μοι δὴ ταῦτα*. B. C. *τί μοι δὴ ταῦτα*. Caes. *τί μοι ταῦτα*. Vulgo inconcinne *τί μοί τοι ταῦτα*. Istud *τοι* in nullo codice reperitur. [Medic. *Τῖφυ, τί μοι ταῦτα*. Guelferb. *τί ἤ μοι*, mendose pro *τίη μοι ταῦτα*. *Ex Append.*]

626. *μελεϊστὶ κεδαιόμενος*. Sic A. D. E. aliique e collatis codd. Glossa in A. *κεδαιόμενος, μεριζόμενος*. Verbum *κεδαίω* e lexicis notum. Auctor Etymol. M. p. 603. l. 28. hunc versum habet: *νηλειῶς μελεϊστὶ κεδαιόμενος θανέεσθαι* — *ἀντὶ τοῦ ἀνηλεῶς καὶ κατὰ μέλος κατακοπτόμενος καὶ κατατεμνόμενος*. Sic scribendum esse jam monuerat Arnaldus Lect. Gr. p. 144. ad Arati versum 159.

πολλάκις ἐσκέψαντο κεδαιομένους ἀνθρώπους.

Apud illum Poëtam idem verbum recurrit v. 410.

κεδαιόμεναι γὰρ ἐκείνῃ
νῆες ἀπὸ φρενός εἰσι.

Quis jam non miretur Oxoniensem Magistrum, qui ad ineptam lectionem *μελεΐστί κε δαιόμενος* nihil prorsus adnotavit? Ne hoc quidem mutatum optabat.

628. *ἄγχαμαι.* Sic recte quatuor Regii et Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] In A. E. hic et seq. versu *στυγέω.*

[630. *βαίνωμεν.* Sic etiam Parisina editio, e qua suam Stephanus expressit, in qua typothetae incuria excusum *βαίνομεν.* Eadem menda in Guelferb. *Ex Append.*]

[633. *φραζόμενος.* Sic bene ad sensum Florent. editio: ad Iasonem enim refertur. Perperam Medic. quatuor Regii, et Aldina editio *φραζόμενοι. Ex Append.*]

637. *ὔμμε.* Perperam vulgo *ἄμμε.*

642. *διὲξ Ἀΐδαο.* Sic libri omnes, scripti, impressi. In Batava editione, operarum vitio, syllaba omissa, et proinde versu claudicante, excusum *δι' Ἀΐδαο*, quod vel puer emendasset, qui nondum ferulae manum subtraxisset: sed Magister scandere versus non didicit.

651. *ἄκρην Μέλαιναν.* Sic recte hic libri omnes qua scripti, qua impressi, unde supra v. 349. *ἄκρην* pro vulgato *ἀκτὴν* reposui. Arrianus in periplo Ponti Euxini: *τὰ μὲν ἀπὸ Βοσπόρου τοῦ Θρᾳκίου ἔς τε ἐπὶ Τραπεζοῦντα ὧδε ἔχει. τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τοῦ Οὐρίου.... ἀπὸ δὲ τοῦ ἱεροῦ πλέοντι ἐν δεξιᾷ Ῥήβας ποταμὸς, σταδίους διέχει τοῦ ἱεροῦ τοῦ Διὸς ἐνενήκοντα. ἔπειτα Μέλαινα ἄκρα ὧδε καλουμένη, πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. — παρὲξενέοντο.* Thema *παρεκνέομαι.* Sic conjunctim scriptum in A. D. E. Vide infra ad 1243.

652. Qui Poëtae nostro *Φίλλις*, aliis *Ψίλλις* vocatur. Plinius Lib. VI. initio: „A faucibus Bosphori est amnis Rhebas, quem aliqui Rhesum dixerunt. Deinde Psillis, portus Calpas.“ Vide Strabonem p. 818. unde forte hic scribendum *Ψιλλητδας.*

654. *φεῦγε πτόλιν.* Sic A. E. recte. B. et Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] *φεῦγε πόλιν.*

659. *Κάλπην.* Sic bene Caes. Fluvius hic Straboni, loco supra citato, et aliis, *Κάλπας* vocatur, seu, ionice inflexa nominis forma, *Κάλπης.* Illius ad ostium sita fuit urbs cognominis cum portu, de quo Plinius supra laudatus. Stephanus: *Κάλπαι, πόλις Βιθυνῶν. . . . ἔστι καὶ λιμὴν Κάλπη.*

664. *δέ σφι.* Sic quatuor Regii et Florent. editio. Male B. et Caes. *δέ σφιν.*

673. [Perperam Medic. ut Florent. editio, *Θυνίδος,* pro *Θυνιάδος. Ex Append.*] — *καμάτῳ πολυπήμονι.* Sic quinque Regii. Vulgo absurde legitur *κομπήμονι.* Illud verum esse, jam monuerat Stephanus, Thes. T. III. col. 198. F. cui inepte obloquitur Hoeltzlinus.

674. *Λιβύηθεν.* Sic quinque Regii. Vulgo *Λυκίηθεν.*

677. Homerus *Il. α'.* 529.

ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος
κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο.

[Homerus Hymno in Cererem 177.

— — — — *ἀμφὶ δὲ χαῖται*
ὤμοις ἀΐσσοντο κροκηΐῳ ἄνθει ὁμοῖαι.

Ex Append.]

679. *ἡ δ' ὑπὸ ποσσὶ* — Homerus *Il. ν'.* 18.

τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη
ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι Ποσειδάωνος ἰόντος.

682. *αὐγάσσασθαι.* Sic recte B. C. [Medic. *αὐγάσασθαι. Ex Append.*]

683. *νεύσαντες.* Sic libri omnes: mallem *νεύοντες.*

686. *νῆσον μέν.* Partitivo *μὲν* opponitur *δὲ* in sequenti membro: *τὰ δὲ ῥέξομεν.* Nihil hic variant sex mei codices. Miror Jo. Piersono probatam fuisse lectionem Germani codicis: *εἰ δ' ἄγε τοι δὴ νῆσον.*

690. *εἰ δ' ἂν ὀπάσσῃ.* C. E. *ὀπάσσαι.*

691. *θήσομεν.* Sic praeter Florent. editionem D. Ceteri codd. ut Stephanus, *θύσομεν.*

695. ἐξερέοντες. Glossa, ζητοῦντες. Vide I. 1354 IV. 1443. 1546.

[696. εἴ κέ τιν' — Veteres editiones εἰ καί τιν' — quod primum in Basil. fuit emendatum. *Ex Append.*]

698. Homerus Odyss. ι'. 158.

— αἶψα δ' ἔδωκε θεὸς μενοεικέα θήρην.

ἐκ δ' ἄρα πάντων. Sic quinque Regii. Vulgo ἐκ δέ νυ —.

705. πετραίης ὑπὸ δειράσι. Sic optime D. Vulgo πετραίῃ ὑπὸ δειράδι. Παρνησοῖο unico σ scribi debet.

706. Δελφίνην. Sic quinque Regii, recte. Vulgo Δελφύνην. In Dionysii Periegesi codex meus antiquus et bonae notae, praeter alios, quorum evulgatae variae lectiones, priorem scripturam exhibet, v. 441.

τῷ πάρα, Πυθῶνος θυόεν πέδον, ἧχι δράκοντος
Δελφίνης τριπόδεσσι θεοῦ παρακέκλιται ὁλκὸς —

Sic etiam Tzetzes ad Lycophr. 208. cujus verba e veteribus membranis emendata adponam: κατὰ χρησμὸν γὰρ ὁ Ἀγαμέμνων ἐλθὼν ἐν Δελφοῖς, ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ ἔθυσε τῷ Διονύσῳ. Δελφίνιος οὖν καὶ Κερδῷος θεὸς ὁ Ἀπόλλων. Δελφίνιος μὲν, ὅτι τὸν ἐν Πυθῶνι Δελφίνην δράκοντα τοξεύσας ἀνεῖλε Λητὼ βιάζοντα, ὡς φησιν Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος.

ὥς ποτε πετραίῃ — Δελφίνην —

Vide Spanheim ad Callim. H. in Apollinem 101.

707. γυμνὸς, investis, id est, impubes, ut recte exponit Hoeltzlinus. Vide Vossii Etymologicum in Vestis.

710. ἐνὶ χερσίν. Sic D. Κοιογένεια, Callimacho H. in Delum 150. Κοιηΐς, Coei filia, unius e Titanibus. Vide Hesiodum, Theogon. 404.

716. ἀλλήλοισιν ἐσαιέν. Inconcinne vulgo, ἀλλήλοις εἰς αἰέν.

717. ἁπτόμενοι θυέων. Aeschylus S. Th. 44.

καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου.

καί ῥ' εἰσέτι. Sic quinque Regii. Vulgo καί τ' —.

718. ἱρὸν εὔφρονος. Sic ad metri legem scribendum. Vulgo, claudicante versu, ἱερόν.

719. πορσαίνοντες. D, E. πορσύνοντες. Formae illae librariorum libidini obnoxiae. Priorem antiquis Poëtis probatiorem fuisse puto. Vide ad IV. 897.

721. ἀκραεῖ Ζεφύρῳ. Male alii codd. εὐκραεῖ, alii ἀκραῆ. Hoc habent A. E. illud Guelferb. I. 606. ἀεν οὖρος πάγχυ μάλ' ἀκραής. Hesych. ἀκραῆ. ἄκρως πνέοντα, οὔτε σφοδρῶς, οὔτε ἐλλειπόντως. ubi vide interpretes.

[730. εἰς ἅλα κεκλιμένη. Sic A. C. Vulgo δερχομένη. Illud habet etiam B. in margine. Ex Append.]

737. ὀκρυόεντος. Male in B. et Caes. ὀκριόεντος. [Sic etiam Medic. et Guelferb. Ex Append.] Nullibi non confusae istae voces.

738. συνεχές. Sic recte Florent. editio, codd. D. E. [it. Medic. Ex Append.] Perperam Stephanus συννεχές. Vide ad I. 1271.

740. τήνγε. In B. C. E. τήνδε.

742. μυχίησιν. Sic B. et Caes. [it. Medic. Ex Append.] recte. A. E. μυχίοισιν. C. D. μυχίοισι.

[745. ἠφίην. Sic codices. Perperam in primariis editionibus ἠοίην. Genuinam formam reposuimus in versibus e Plutarcho citatis ad IV. 1655. Ex Append.]

747. Νισαῖοι. Sic recte A. C. E. Reliqui tres Νισσαῖοι. Vulgo Νεισαῖοι. In hoc nomine ι per se longum est. Confer observata ad I. 53. Theocritus XII. 27. Νισαῖοι Μεγαρῆες, ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς. Megarensium navale dictum erat Νισαία, unde cognominabantur, ad differentiam Hyblaeorum in Sicilia, quorum urbs etiam Megara vocata.

749. αὐτῇσι νήεσσι. Sic A. D. E.

755. τοῖό γ' ἵκητι. Sic D. ut I. 334.

[775. εὖ γὰρ ἐγώ μιν. In quatuor Regiis perperam αὐτὰρ ἐγώ μιν. Ex Append.]

776. καταυτόθι. Sic conjunctim exhibent A. B. D. E. ἐμοῖο dant quatuor Regii. In E. primum ἐμεῖο scri-

ptum fuerat, sed, eadem manu emendante, οι diphthongo superscriptum. [πατρὸς ἐμοῖο Medic. e correctione. Scriptum primo fuerat ἑοῖο. *Ex Append.*]

779. χνοάοντα ἰούλους. Sic recte Stephanus, ad linguae normam. χνοάοντας, e Florent. editione pessime revocatum a Batavo, habent quidem quatuor e meis codd. ex librarii errore, cujus memoriae obversabatur versus hujus libri 43. In A. χνοάοντα. In E. χνοάοντας: sed litura inducta ultima litera. Virgil. Aen. VIII. 160.

Tum mihi prima genas vestibat flore juventa.

782. ἐξέτι. Sic conjunctim scriptum in A. B. D. E.

783. Τετίην. In A. C. D. E. Τιτύην.

790. Παφλαγόνες δ' ἐπί. Sic D. Vulgo τε pro δέ.

792. ἀλλ' ἐμέ. Vulgo, minus concinne, ἀλλά με.

796. Vulgo legitur:

— — — — — οὐ δέ σε φημὶ
ἤματι τῷδ' ἀέκητι θεῶν ἐπελάσσαι ἄρηα,
Τυνδαρίδη, Βέβρυξιν, ὅτ' ἀνέρα κεῖνον ἔπεφνες.

ex nescio cujus praepostera interpolatione. Apostrophe illa ad Pollucem minime hîc locum habere potest, et longe diversa dant codd. In Caes. et quatuor Regiis οὐδέ ἑ φημί. In C. οὐδὲ φημί. Sex codd. [item Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] Τυνδαρίδην: A. B. D. E. ἔπεφνεν exhibent; unde sinceram lectionem restitui, ἑ tantum in γε mutato, quae necessaria et certa emendatio est. Virgil. Aen. II. 777.

— — — Non haec sine numine divom
eveniunt.

804. διαμπερές. Vulgo διὲξ ἁλός. Illud habet B. in margine, quod longe praestat. Etymol. M. διαμπερὲς, τουτέστι τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἕως τοῦ τέλους πέρας.

806. ὑψόθεν ἄκρης. Perperam vulgo ἀκτῆς. Vide ad v. 354. et infra 844.

807. Hic versus in quinque codicibus deest: eum solus exhibet E. [In Medic. quoque deest hic versus. *Ex Append.*]

809. ἄφε μετέπειτα. Sic Caes. recte. ἄφε producitur in caesura et ob sequentem liquidam.

823. ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο. Vulgo, consentientibus etiam, quos vidi, codicibus, legitur ποταμοῖο, quae vox absurde e v. 818. huc retracta. Hunc versum citat H. Stephanus, Thes. T. I. col. 1576. G, prout illum edidi, nescio utrum e scripto libro, an ex emendatione. Sed certum est, aliter a Poëta scribi non potuisse.

824. νίσσετ'. Sic quinque Regii. In Caes. νείσσετ'. Vulgo νεῖσετ'.

[827. τυπέντος. Sic bene Florent. editio. Aldus cum Mediceo perperam τυπέντες. *Ex Append.*]

828. ὀρέξατο. Glossa, ἐξέτεινε. Genitivus καπρίου pendet a suppressa praepositione κατά. Verbum ὀρέξασθαι tam in illa, quam in feriendi significatione cum quarto casu construitur, ut apud Homerum *Il.* ψ'. 805.

ὁππότερός κε φθῇσιν ὀρεξάμενος χρόα καλόν.

834. ἐνικάτθαν'. Conjunctim sic scriptum in A. B. E.

835. ἐνθάδε. Male in Florent. editione et plerisque codicibus ἔνθα δέ.

836. κηδείῃ. B. C. E. κηδείην.

838. μεγαλωστί. Glossa, μεγαλοπρεπῶς. Apud Tragicos, τὸν μέγαν τρόπον. οὐ σμικρὸν τρόπον. οὐ φαύλῳ τρόπῳ. — συνεκτερέϊξε. Sic Caes. recte. Vulgo συνεκτερέϊζε.

847. Νισαίοισι. Perperam in Florentina, ut supra 747. Νεισαίοισι. Stephanus edidit Νισσαίοισι.

851. ἰσαῦτις. Mendose codices, ut vulgo, ἔτ' αὖτις.

857. Vulgo legitur:

εἰσόκ' Ἀβαντιάδαο νέκυν κτερέϊζεν ὅμιλος.

In quatuor Regiis Ἀβαντιάδεω: in B. ἐκτερέϊξεν: unde prona erat genuinae lectionis restitutio. Quatuor Regii dant εἰσόκ'. Caes. et E. εἰσότ', quod praestat, et habet etiam A. in margine.

861. εἱλυμένοι. Sic recte quinque codd. [it. Me-

dic. *Ex Append.*] Male in E. *εἰλημμένοι*: male etiam vulgo *εἰλημένοι*. Confer I. 264. Hesychius: *εἰλυθέντες, καλυψάμενοι*. Etymol. M. p. 299. l. 50. *εἰλυμένος, τὸ κεκαλυμμένος, περιβεβλημένος.*

864. *καί νύ κ' ἔτι*. Sic recte distinctae voces in A. D. E. Vulgo *καί νύ κέ τι*.

865. Homerus *Ιλ. α'.* 55.

τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη.

873. *μή τοι*. Male Regii quatuor *μή τι*.

874. *καὶ ἄλλοι*. Vulgo *ὦλλοι*. Illud, flagitante sensu, jamdudum reposueram, et multo post in D. sic scriptum reperi. Voces illas saepissime male commutatas fuisse, jam animadverti ad I. 910.

878. *ὀρέξατο*. Sic codd. mei omnes. Glossa, *πρόθυμος γέγονε.*

[880. *ἴσχομεν αὔτως*. A. C. *αὐτοῦ*, quod non deterius est. *Ex Append.*]

882. *ἡμῖν δ' ἄλλοι ἔασι*. Sinceram lectionem, certissima, ut reor, conjectura, restitui. Vulgo inconcinne et satis inepte legitur: *ἡμῖν μὲν γὰρ ἔασι.*

884. *ἀποῤῥίψαντες*. Sic scriptum in C. Virgil. Aen. I. 202.

— — revocate animos, moestumque timorem mittite.

887. *ποῦ δ' οἵγε* — Vulgo *πῆ δ' οἵδε*. In B. *ποῦ δ' οἵδε*. In D. *ποῖ δ' οἵγε*: unde meliorem concinnavi lectionem.

895. *ἐτράπεθ' ὁρμῇ*. Sic libri omnes. In Batava editione, operarum errore, *ἐτράπετ'*, quod Oxoniensis corrigere veritus est. Laudanda modesti hominis cautio. Enimvero intellexit, si quid mutare vellet, facile eventurum, ut bona corrumperet, prava non animadverteret; prudenter itaque omnia intacta reliquit. Quod autem veteribus typographicis mendis centena aliquot addiderit, id invito eo contigit, typographiae praepositi culpa, qui intempestive, horis forte pomeridianis, madida e prelo folia correctori submisit. A

temulento homine correcta illa fuisse, nemo non videt.

897. ὄρνυντ'. In D. et Caes. ὤρνυντ'.

900. σφι Ζέφυρος. Sic A. C. E. recte. Vide H. Stephani Thes. T. II. col. 1495. E. In D. σφι Ζεφύρου. Vulgo σφιν Ζεφύρου.

903. λαίφεσι πεπταμένοις. Hoc usus loquendi, et euphonia flagitant. Vulgo λαιφέων πεπταμένων. Vide IV. 299. 1229. 1623. Oppianus Ἁλ. α'. 222.

νῆα τιταινομένην ἀνέμου ζαχρηέος ὁρμῇ,
λαίφεσι πεπταμένοισιν ἁλὸς διὰ μέτρα θέουσαν.

904. Καλλιχόροιο. Orpheo v. 728. Geographisque pluribus fluvius hic Callichorus etiam Parthenius vocatur.

[906. κατενάσσατο. Vitiose Aldina editio cum Medic. κατεμάσσατο. *Ex Append.*].

910. Αὔλιον. Vide Etymol. M. p. 170. l. 40.

915. προτέρω ἔτ' ἐμέτρεον. Sic codd. omnes [it. Medic. *Ex Append.*] et veteres editiones, quam lectionem agnoscit etiam et confirmat H. Stephanus, Thes. T. II. col. 902. F. ubi operarum errore τε pro ἔτ' excusum. Ipse tamen e Scholiaste hic edidit ἀνεμέτρεον. Simplex μετρέω jam adhibuit Poëta I. 930.

— τὸ δ' ἐννύχιοι Ῥοιτειάδος ἔνδοθεν ἀκτῆς
μέτρεον.

921. μέλαν ζόφον. Sic quatuor Regii et Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] recte. Vulgo μέγαν.

926. ἤγνισαν. Sic codd. omnes. Janus Rutgersius, Var. Lect. p. 10. ἥγισαν reponendum censuit, quod minime necessarium est. Hesychius: ἀγνίσαι, ἀποθῦσαι. ἀγνίζειν πυρὶ Poëtis est *comburere*. Euripides Or. 40.

ἕκτον δὲ δὴ τόδ' ἦμαρ, ἐξ ὅτου σφαγαῖς
θανοῦσα μήτηρ, πυρὶ καθήγνισται δέμας.

Idem Supplicibus 1217.

τεμένη δ', ἵν' αὐτῶν σώμαθ' ἡγνίσθη πυρί.

ἀγνίζειν absolute etiam *comburere* significat. Caesae in Inferorum sacris victimae, integrae comburebantur:

quae autem Superis diis obferebantur, earum coxae tantum aris imponebantur, reliquae partes sacrificantium epulo reservabantur. Pueris haec nota sunt. Inde vulgatam lectionem v. 928. μῆλ' ἔφλεγον vitiatam esse nemo non videt, et a Poëta scriptum fuisse μῆρ' ἔφλεγον, quod invitis etiam codicibus reposui. χεύαντο autem in hoc versu scripsi, ad temporum rationem, pro vulgato χεύοντο.

928. μῆρ' ἔφλεγον. Confer supra 691. 699. I. 433. Apud Homerum saepissime πίονα μηρία καίειν. Theocritus in Ptolemaei Encomio 126.

πολλὰ δὲ πιανθέντα βοῶν ὅδε μηρία καίει.

[929. ἐκ τοῦ δὲ Λύρη. Typothetae errore in Stephani editione ἐκ δὲ τοῦ. *Ex Append.*]

932. ἐς πόδας ἀμφοτέρους. Vide Cl. Heyne ad Virgil. Aen. V. 830. quem locum laudavi ad Euripidis Hec. 1010.

935. εὐκήλῃσιν. Sic D. Virgil. Aen. V. 216.

— — — — mox aëre lapsa quieto
radit iter liquidum, celeres nec commovet alas.

[938. εἰσαναβαίνει. B. Caes. Medic. Guelferb. εἰσαναβαίνῃ. E. εἰσαναβαίνοι, quae lectio in A. vulgatae superscripta. *Ex Append.*]

940. ἄλληκτον. E. ἄληκτον.

942. ὑλήεντα Κύτωρον. *Buxifer Cytorus* Catullo.

943. ἔνθεν δ' αὖτε. Sic bene D. et Caes. Pessime vulgo ἐνθάδε αὖτε. In A. B. ἐνθάδ' αὖτε. In E. ἔνθ' αὖτε.

945. ὁμῶς τ' ἐπὶ ἤματι. Vulgo, ὁμῶς καὶ ἐπ' ἤματι. In quinque Regiis ὁμῶς ἐπὶ ἤματι. Copula inserenda erat. In Caes. ὁμῶς ἐπ' ἤματι. [Sic etiam in Medic. *Ex Append.*]

954. ἱμερτῇσιν. Perperam D. E. ἱμερτοῖσιν.

957. ὅθ' Ἡρακλῆος ἀπεπλάγχθησαν. Sic omnino legendum. Vulgo sine nexu ἀποπλαγχθέντες. In A. ἀποπλάγχθεν παρέναιον, quod habet etiam B. in margine. In D. ἀποπλαγχθέντες παρέναιον. Quae turba-

tae lectionis indicia vulgatam minime sinceram esse satis ostendunt.

961. *παρᾶσσον* conjunctim scriptum in A. D. E. recte, ut vulgo jam ante legebatur I. 383. Glossae. *παρᾶσσον· πλησίον τῆς νεώς. ἐπιπνείοντος· ἐπ' ὀλίγον πνέοντος.*

963. *ἀγχίρροον*. Sic scriptum in C.

976. *καταυίσσεται*. Sic quatuor Regii et Caes. Vulgo *καταυείσεται*.

982. *ἡ δὲ πέλας*. Perperam in tribus Regiis *πέρας*. Tum pro *νώνυμνοι* quinque Regii habent *νώνυμοι*, quod metri lex respuit. Vide Clarke ad *Ιλ. μ'*. 70.

983. *ὑπεξαφύονται*. A. E. *ὑπεξαφέωνται*.

984. *ὑπερεύγεται*. Sic codices sex. [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] Male vulgo *ἀπερεύγεται*.

987. *ἐπητέες*. Glossa, *συγγνωμονικαί*. Hesychio, praeter alias expositiones, *ἐπητὴς* est *δίκαιος*, *πρᾶος*, *χρηστός*. Analogiae non repugnat, a masculino *ἐπητὴς* formari foemininum *ἐπῆτις*. In D. scriptum *ἐπήτιες*.

[989. *μεμήλει*. Hoc flagitat temporum ratio. Vulgo *μέμηλε*. Vide Clarkium ad *Ιλ. β'*. 614. *Ex Append.*]

992. *Ἀλκμονίοιο*. Sic A. E. et Schol. Ms. Vetus enarrator ad v. 373. *Δοίας καὶ Ἄλκμων ἀδελφοί*. Ab illo *πεδίον Δοιάντιον*: ab hoc *ἄλσος Ἀλκμόνιον*. Corrupte vulgo legitur *Ἀκμονίδιο*: corruptius adhuc in Shawiana *'Ακμονίοιο*.

993. *εἰ μὴ ἐκ Διόθεν*. Sic codd. sex. Vulgo *εἰ μὴ ἄρ' ἐκ* —.

994. *περιηγέα κάλλιπον ἀκτήν*. Vulgo *ἄκρην*, manifesta menda, quod satis ostendit epitheton *περιηγὴς*, promontorio minime conveniens. *ἀκτὴ περιηγὴς* est *curvum litus* sinûs, in quo tum erant Minyae: vide supra 970. Sic I. 559.

οἱ δ' ὅτε δὴ λιμένος περιηγέα κάλλιπον ἀκτήν.

995. *Θεμισκύρειαι Ἀμαζόνες*. Sic recte scriptum in Caes. Vide supra 371. Vulgo, claudicante metro,

Θεμιαχύριαι. B. D. E. *Θεμισκύριαί γε Ἀμαζόνες.* A. C. *Θεμισκύρειαί γε.*

997. *διὰ τρίχα.* Id est, *διακεκριμέναι τρίχα κατὰ φῦλα* — Vulgo *διάτριχα:* quae vox alibi forte locum habere possit, sed huc intrudenda non erat. Apud Homerum *Ιλ. β.* 655. e Scholiaste minore et ex Eustathio manifestum est scribi oportuisse:

οἳ Ῥόδον ἀμφενέμοντο διὰ τρίχα κοσμηθέντες.

id est: *τριχῶς διαταχθέντες, διακοσμηθέντες τρίχα.* Sic Odyss. *ι.* 157.

— — — — *διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες.*

Callimachus H. in Jovem 61.

φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι.

ut recte in recentioribus editionibus ex observatione Spanhemii legitur. *ναιετάασκον* habent C. D. Vulgo *ναιετάεσκον.*

998. *τῇσι.* Sic C. E. recte, ultima in caesura producta. Pro *τότε* perperam in quatuor Regiis *δέ τε.*

999. *νόσφι δὲ* — Sic A. C. E.

1000. *Χαδήσιαι.* Sic libri omnes. Proba scriptura haec est, unde emendandus Stephanus Byzantinus, apud quem *Χαδισία* male pro *Χαδησία* legitur, ut et Plinius L. VI. cap. 3. "In ora autem ab Amiso oppidum „et flumen CHADESIA, Lycastum, a quo Themiscyrena „regio." Batavus, absque ulla auctoritate, imperite edidit *Χαλήσιαι.* Quod enim urbs *Χαλισία* apud Stephanum recensetur, id epitomatoris error est. [*Χαλήσιαι* est in Aldina et Basil. Nescio an in Florentina. In exemplari quod habeo hujus editionis, anceps litera atramento adeo saturata est, ut discernere nequeam, utrum *Λ* an *Δ* sit. Codex etiam Medic. habet *Χαδήσιαι.* *Ex Append.*]

1003. *φυταλιή.* In codicibus observavi vocem hanc esse *παροξύτονον.* Forte accentu distinguebatur *φυταλίη plantatio,* a *φυταλιὴ locus plantis consitus.* Priori sensu hic accipi debet, utramlibet sedem sortiatur ac-

centus. [Medic. ut Florent. editio, φοιταλιῇ. *Ex Append.*]

1011. Eundem morem Corsicae incolis tribuit Diodorus Siculus p. 341. ubi videndus Wesselingius.

1013. εὖ κομέουσιν. Sic divisim scriptum in codicibus, uti recte in Parisina et in Stephani editione excusum. Perperam ex antiquioribus Batavus excudi voluit εὐκομέουσιν.

1015. ἱερὸν αὖτ' — Sic recte scriptum in D. uti jamdudum emendaveram. Vulgo ἱερὸν δ' αὖτ' — Pejus A. B. ἱερὸν δ' αὖ.

1017. δουρατέους πύργους ἐϋπηγέας, οὓς καλέουσι — Versum hunc e sua sede in alienam avulsum, et inepte interpolatum, huc pertinere dixi supra ad v. 381. Absurde vulgo legitur, omisso illo versu:

ᾗ ἔνι Μοσσύνοικοι ἀν' οὔρεα ναιετάουσι
μόσσυνας.

Peregrinum nomen est μόσσυν, quod Poëta adhibere non potuit, nisi materialiter, et re prius declarata, quae eo designatur. Ridiculus fuisset dicendo, Μοσσύνοικοι ναιετάουσι μόσσυνας, ὅθεν οὕτως ἐπονομάζονται. Homini graeco nulli non licebat ignorare, quid esset μόσσυν.

1020. ἀμφαδίῃ. Sic quatuor Regii et Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] Vulgo ἀμφαδίην. Formam in lexicis frustra quaerendam habet auctor Etymol. M. p. 88. l. 36. ἄμφαδον, ἀμφαδίῃ, quam locus hic confirmat. Quae sequuntur apud Etymologum verba, ἠὲ καὶ ἀμφαδίην, ex nostro sumta sunt, IV. 344. ubi melius legitur εἴτε καί. — ἀμφαδίῃ reponendum etiam, euphoniae gratia, III. 97.

1030. Pomponius Mela Lib. I. Cap. 19. "Ultra „Mossyni turres ligneas subeunt, notis corpus omne „persignant, propatulo vescuntur, promisce concum„bunt et palam: reges suffragio deligunt, vinculisque „et arctissima custodia tenent, atque ubi culpam prave „quid imperando meruere, *inedia diei totius afficiunt:*

„ceterum asperi, inculti, pernoxii appulsis.“ Ad quem locum haec adnotat Is. Vossius: “Etiam ob minima de„licta unius diei fame regulos suos excruciabant Mosy„noeci: sed vero si gravius peccassent, omnino eos „fame enecabant. Atque hic quidem videtur sensus esse „verborum Apollonii, quae recte interpretatus est „Mela.“ De plerisque Ponti adcolis videndus Xenophon in historia Cyri Expeditionis: ubi p. 389. editionis Oxoniensis anni 1735. de Mosynoecis agens haec habet: *ὁ δὲ βασιλεὺς αὐτῶν, ὁ ἐν τῷ μόσυνι τῷ ἐπ' ἄκρου ᾠκοδομημένῳ, ὃν τρέφουσι πάντες κοινῇ αὐτοῦ μένοντα καὶ ΦΥΛΑΤΤΟΝΤΑ, οὐκ ἤθελεν ἐξελθεῖν.* E verbis Melae supra adlatis in Graeco scriptore legendum videtur *καὶ φυλάττουσι.*

1031. *τοὺς παραμειβόμενοι.* Codd. plerique, *παρανισσόμενοι.* Alterum B. in margine habet.

1033. *λιαρῇ.* Glossa, *πραεῖα.* Vide Hesychium in *λιαρόν.*

1039. *τάφον.* Glossa, *ἐθάμβησαν.*

1040. *ἐξείρυσσε.* Sic B. et Caes. recte. Vulgo *ἐξείρυσε.*

1043. Vulgo legitur:

— — — — — — *ἀλλά μιν ἥρως*
Εὐρυτίδης Κλύτιος· πρὸ γὰρ ἀγκύλα τείνατο τόξα,
ἧκε δ' ἐπ' οἰωνὸν ταχινὸν βέλος. —

quae nexu et sensu carentia corruptelae manifesta sunt. Quatuor Regii dant *ἧκεν ἐπ'* — quod verum est; unde liquet, pro *ἀλλά μιν* legendum esse *ἀλλὰ μέν.* Indubitata emendatio, quae unius literae mutatione planum sensum reddit. *μιν* et *μὲν* millies commutata.

1046. *ἐγγύθι νηός.* Sic quinque Regii. Vulgo *ἀγχόθι.*

1051. *εἴ γ' ἐπικέλσαι μέλλετε.* Perperam vulgo *εἴ κ'* —.

1052. *ὡς ἐπέτελλεν.* Mallem *οἷ ἐπέτελλεν.*

1054. Vulgo legitur *πλωΐδας ὄρνιθας Στυμφαλίδας* — *πλωαδας* reponendum esse e veteribus Gram-

maticis monuit Ernestius ad Homeri Epigr. IX. *Στυμφαλίδος* dant tres Regii et Caes. Ionicam nominis formam praetuli ex Homero *Il.* *β'*. 608. *Στύμφηλόν τ' ἔχον* —.

1056. In pluribus codicibus, nescio an in omnibus, *παροξυτόνως* scriptum *πλατάγην*.

1057. *αἱ δ' ἐφέβοντο.* Sic distincte scriptum in quatuor Regiis, uti absque iis etiam excudi voluissem. Vulgo *αἱ δὲ φέβοντο.* Eundem ad modum supra v. 1042. edidi *ἐκ δ' ἐφαάνθη.*

[1061. *ἀνθέμενοι.* Perperam A. C. *ἐνθέμενοι. Ex Append.*]

1063. *ἄρσατε.* Sic A. C. E. In D. *φράξατε*, e glossemate. Vulgo, *ἄρσετε.*

1064. *πασσυδίῃ.* Sic codd. sex. [it. Medic. *Ex Append.*] Vulgo *πανσυδίῃ.*

1067. *ἱκοίμεθα.* Sic bene D. vulgo *ἱκώμεθα.* Saepissime particula potentialis *ἂν* vel *κε* cum subjunctivo occurrit, ubi linguae indoles optativum requirit. In Arati v. 573. non metri tantum, sed syntaxeos etiam lex vitii vulgatam lectionem arguit:

ἥμισυ μέν κεν ἴδηαι μετήορον, ἥμισυ δ' ἤδη.

Certissima est Bentleii, quem ad I. 942. laudavi, emendatio, *ἴδοιο*, quam confirmat Regii codicis scriptura. In eodem v. 495. recte scriptum:

— *ἧχι μάλιστα διχαιόμενόν κε νοήσαις*
ὀρθόν —

ubi vulgares libri habent *νοήσῃς.*

[1074. Ex Homero sumta comparatio, *Il.* *π'*. 212.

ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι
δώματος ὑψηλοῖο, βίας ἀνέμων ἀλεείνων·
ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.

Ex Append.]

1077. *συναρτύναντες.* Quatuor Regii *συναρτήσαντες.*

1080. *κίδνατ'.* Novam, et nullibi obviam, hujus verbi formam Oxoniensi editori debet Graecitas, *κίν-*

δυαι', quam ex auctoritate Viri doctissimi lexicis addant studiosi.

1087. οὔ σφε κατέλλαβε. Sic recte codd. A. C. D. E. Soloece vulgo σφι. Ridiculus est Hoeltzlinus cum sua πτώσεων ἀδιαφορίᾳ, quam adhibere etiam poterat ad tuendam similem mendam, a Stephano perite sublatam, l. 660.

1088. μέλαθρα. Sic recte quinque Regii. Vulgo μέλαθρον.

1096. ἵν' ἄροιντο. Vulgo soloece ἄρωνται.

1102. ἀήσυρος. Glossa, ἐλαφρῶς πνέων. Hesych. ἀήσυρον, κοῦφον, ἐλαφρόν. ubi vide interpretes.

1109. ἠδὲ καὶ αὐτὴν νῆα. Sic legendum esse nemo non videt, nisi qui in sole caligat. Vulgo ἠδὲ καὶ αὔτως, repetita ab oscitante librario ultima praecedentis versus voce, quod et aliquot aliis in locis factum. Vide ad I. 593.

1111. ὑπ' ἐννεσίῃσι. Sic A. C. D. Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] ut recte editum infra 1166. I. 7. et alibi. In B. E. male ὑφ' ἐν scriptum ὑπεννεσίῃσι. Pessime vulgo ὑπαινεσίῃσι. Praeter Joannem Shawium nemo adeo stipes hodie repertus fuisset, ut duplicem, quae ex librarii alicujus ignorantia in hac voce concrevit, labem non animadverteret; nemo adeo stolidus et vecors, ut ejusmodi sordes eruditis denuo in os et oculos oggereret. Talia qui mutata nolit, is a Poëtis graecis manum abstinere debet.

[1116. ἱε. Perperam Mediceus, ut Aldina editio, υἱε. *Ex Append.*]

1117. Post hunc versum vulgo legitur ineptissimus iste:

νῆσόν τ' ἤπειρόν τε περαίης ἀγχόθι νήσου.

Quis illius auctor extiterit, quove casu in textum illatus fuerit a librario, qui Florentinum illum descripsit codicem, e quo princeps editio expressa fuit, quivis melius me dixerit. Mihi satis fuerit, lectorem certiorem fecisse, spurium illum versum in sex codicibus a me collatis

nari comparere. [Versus spurius abest in Mediceo: margini additus fuit a recentiori manu. Ex Append.]

1127. Post hunc versum vulgo legitur iste, quem codices etiam exhibent:

ἢ ἐνὶ νεκρόμενοι ἄμ' ἐπὶ χρέος ἐμβεβαῶτες.

Cum praecedentibus non cohaeret. In A. voci ἐμβεβαῶτες adposita glossa ἐμβεβήκαμεν, ad cujus ductum si pro participio verbum poneretur, ἐμβεβαίημεν, absoluta quidem esset phrasis; sed sensus non melior fieret. Forte post illum versum unus, aut plures excidere; ni verior est elegantissimi Ruhnkenii opinio, qui eum *e priore editione huc intrusum* censet. Utut sit, in textu, quem turbat, relinqui non debuit.

1128. αἶψε πίθοισθε. Sic bene E. [Sic etiam C. In A. πίθοισι, mendose: adposita in margine correctio πίθοισθε. *Ex Append.*] Vulgo πίθησθε.

1137. ὄπποθι γαίης. Sic omnino legendum. Mendose vulgo ὡς ποθι. A. B. E. ὡς πόθι. D. ἔκποθι.

1141. Ovidius Metam. XV. 497.

Fando aliquem Hippolytum vestras, puto, contigit aures,
credulitate patris, sceleratae fraude novercae,
occubuisse neci.

Virgil. Aen. II. 81.

Fando aliquod si forte tuas pervenit ad aures
Belidae nomen Palamedis.

1143. Ἑρμείης. Vulgo Ἑρμείας. Vide ad IV. 121.

— νῦν κεν ἴδοισθε. Perperam C. D. ἴδησθε. [Perperam Caes. Medic. Guelferb. cum primariis editionibus, ἴδησθε. Sincera lectio primum in Parisina comparuit. *Ex Append.*] Vide supra ad 1067. Post hunc versum vulgo huc retractus legitur versus 1270. quem verisimile est semel tantum a Poeta positum fuisse.

1153. κτεάτων. Vulgo κτεάνων. Illud habent quatuor Regii codd. a recto κτέας, unde dativus pluralis apud Poëtas frequens κτεάτεσσι.

1155. τῷδε Κυτίσσωρος. Sic recte Caes. Male vulgo

Κυτίσωρος. claudicante, ob secundam correptam, metro. In A. C. E. *τῷ μὲν Κυτωρος*: quae lectio etiam vitiosa est; nam in *Κυτωρος* prima corripitur. D. *τῷ μὲν Κυτίσωρος*. B. *τῷδε Κυτίσωρος*. Vide Herodotum Lib. VII. cap. 197. ubi itidem hic Phrixi filius *Κυτίσσωρος* appellatur. Mela Lib. I. cap. 19. „Urbesque Sesamus et „Cromna, et a Cytisoro Phrixi filio posita Cytoros." — [*τῷδε δὲ, Φρόντις*. Vulgo legitur *τῷδέ τε*. Nullus hic locus copulae. *τῷδε δε*, *ἐπιείκε* vera. Partitivum *δὲ* post *ὅδε* saepissime positum reperitur, ut III. 356. 362. *τόνδε μὲν* — *τόνδε δ' αὖ* —. Euripides Med. 315.

νυμφεύετ', εὖ πράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
ἐᾶτέ μ' οἰκεῖν.

Ex Append.]

1160. *ἄμμιν ἐόντες*. Perperam D. E. [it. Medic. *Ex Append.*] *ἰόντες*.

1165. *ἐνέψομεν*. Sic A. E. Caes. recte. Vulgo *ἐνίψομεν*, quod habet B. a prima manu, nostra lectione superscripta. In D. *ἀλλήλοισιν*.

[1166. Caes. Medic. *ὑπ' ἐννεσίῃσιν οἶα*. *Ex Append.*]

1170. *ἱερευσόμενοι*. Sic flagitante sensu recte edidit H. Stephanus. Pravam *ἱερευσάμενοι* pro sua elegantia revocavit Batavus. *ἱερευσόμενοι* habent quatuor Regii: in E. alterum a prima manu, nostro superscripto.

1172. *μέγας λίθος*. Sic omnino legendum, manifesta oppositione inter hoc altare ex uno grandi lapide factum, et alterum, quod e calculis structum erat. Vulgo *μέλας λίθος*. Hoc vidit etiam Hoeltzlinus. Confer v. 522. Voces *μέγας*, *μέλας* saepissime a librariis commutatae. Vide ad 119. 921.

1174. *ἵκοντο*. Sic quinque Regii. Vulgo *ἵκοιντο*.

1175. *μήλων ἠὲ βοῶν*. Vulgo minus bene, si recte sapio, *μήλων τ' ἠδὲ βοῶν*. Facile commutantur *ἠὲ* et *ἠδέ*: vide ad IV. 182.

1177. *δαῖτ' ἐπάσαντο*. Sic legendum, ut paulo infra *κῦμ' ἐκάθαισσε*. Vulgo *δαῖτα πάσαντο*.

1180. οἵ τε θεουδέες ἠδὲ δίκαιοι. Vulgo inepte legitur: οἵ τε θεουδέες, οὐδὲ δίκαιοι. Illud οὐδὲ forte in textum invectum e comparatione Homerici versus, Odyss. ζ. 120.

ἤ ῥ' οἵ γ' ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι, οὐδὲ δίκαιοι.

Sed hic contrarium obtinet, θεουδέες ἠδὲ δίκαιοι. Credat quis forte, oppositionem statuere voluisse Poëtam, ut in illo Odysseae loco, ρ'. 563.

— — — — Λαερτιάδην Ὀδυσῆα
ὄτρυν', ὡς ἂν πύργα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι,
γνοίη θ', οἵ τινές εἰσιν ἐναίσιμοι, οἵ τ' ἀθέμιστοι.

Eodem modo legi hic posset, οἵ τε θεουδέες, οἵ τ' ἀθέμιστοι, vel οἵ τ' ἀλιτηροί. Sed potior est et indubitata prior emendatio.

1181. πατέρ' ὑμὶν. Sic B. C. D. sic etiam E. a prima manu, vulgato ἁμὸν superscripto. Elegantior est nostra lectio. [πατέρ' ὑμὶν quoque Guelferb. et Aldi editio, cum sola in accentu differentia. *Ex Append.*]

1186. μετ' ἀφνειήν. Vulgo μετὰ Φθίην absurde. [Medic. εἴτε μετὰ Φθείην. *Ex Append.*] Dixerant supra v. 1153. Phrixi filii se navem conscendisse, ut Orchomenum Boeotiae urbem peterent, quo eos se vecturum Iason hic polliceri debet. Vera lectio eruitur ex eodem hoc versu, qui Libro IV. inepte repetitus vulgo habetur post versum 348. nec omnino mendae expers: ibi enim pro ἀφνειὴν legitur ἀφνειοῦ. Confer III. 1073.

1188. κορυφῆς πάρα. Sic codd. sex. Vulgo πέρι. De harum praepositionum commutatione dixi ad Euripidis Phoen. 893.

1194. Φρίξοιο θυηλὰς στέλλομαι ἀμπλήσων. Verba interpretibus minus intellecta, quorum sententiam quum non perciperent, locum sicco pede transierunt. Genitivus Φρίξοιο non pendet a θυηλὰς, sed a suppressa praepositione ὑπέρ. *Sacrificia peracturus pro Phrixo, ad placandum Phrixum*, id est, ad revocandos Phrixi manes, quibus peregre degentibus, Jupiter Aeolidis irasci non desinet. Lucem nostro adfundit Pindarus Pythion. IV. 282. ubi paternum regnum repetenti Iasoni Pelias ait:

— — — δύνασαι δ' ἀφελεῖν
μᾶνιν χθονίων. κέλεται γὰρ ἑὰν
ψυχὰν κομίξαι Φρίξος, ἐλ-
θόντα πρὸς Αἰήτα θαλάμους —

ubi videndus vetus enarrator.

1197. τεύξεσθαι. C. E. [it. A. *Ex Append.*] τεύξασθαι.

1198. ὧδέ τ' ἔειπεν. Sic bene D. Vulgo ὧδε δ' ἔειπεν.

1200. οὔποτ' ἀρωγὴ σχήσεται. Sic B. recte. A. E. Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] ἀρωγῇ. Vulgo ἀρωγῆς.

1205. περιδείδια. Sic conjunctim scriptum in A. B. E. recte. Homerus *Il.* ν'. 52.

τῇ δὲ δὴ αἰνότατον περιδείδια, μή τι πάθωμεν.

1206. ἰσοφαρίζοι. Male A. C. E. ἰσοφαρίζει. Pro ἐνοπὴν perperam C. ἐνίπὴν, quod habet etiam a prima manu A. Sed altera lectio superscripta.

1208. τοῖός μιν. In E. τοῖος μὲν — Vide supra ad 1043.

1210. Τυφωνείη. Sic quatuor Regii. In D. Τυφωείη.

1214. Νυσήϊον. Sic Caes. bene. Vulgo Νυσσήϊον, de qua scriptura quaedam adnotavimus ad Euripidis Bacchas 72.

[1215. Perperam Medic. cum Aldina editione Στεροβωνίδος. *Ex Append.*]

[1222. οἷομ' ἐπισταμένους. Caes. Medic. cum primariis editt. οἴω. *Ex Append.*]

1224. εἰ μὴ ὀπάσσοι. Sic quinque Regii. Vulgo ὀπάσσει.

1229. ὑπὸ ῥιπῆς. Sic scribendum, ut millenis aliis in Poëtarum locis: non, ut vulgo, ὑπαί. Confer, si tanti est, quae adnotavi ad Theocriti Idyl. XXVIII. 246. ad Callimachi H. in Delum 25. et nuper ad Aeschyli Prom. 1031.

[1240. ἦλθ'. Sic Caes. et E. In A. C. Guelferb. ἔνθ'. Hoc etiam habet B. sed sincera lectio superscripta. Hic versus cum duobus praecedentibus in D.

emissus. Medic. cum primariis editionibus ἔνϑ' habet. *Ex Append.*] —

1241. ἄλλα ϑεῷ. Quia in praec. membro partitivum μὲν positum, crediderunt ex librariis aliqui, in hoc membro sequi debere δὲ, quod e suo addiderunt, de illius sede non consentientes. In C. E. ἄλλα δὲ ϑεῷ. In D. ἄλλα ϑεῷ δ' αὐταὶ. —

1243. παρεξενέοντο. Sic conjunctim scriptum in D. E. recte. Vide ad 651. Compositum hoc verbum exhibent vulgares libri supra 941. quo ex loco prava aliorum scriptura emendari potuerat.

1249. χαλκέῃσιν. Sic recte edidit Hoeltzlinus. Male in Florentina, quam ceterae secutae sunt, χαλκείῃσιν, quod et habent plerique codices.

1260. *Ἀργοιο ΔΑΗΜΟΣΥΝΗιΣΙΝ.* Vulgo *ΔΑΗΜΟΣΥΝΗιΣΙΝ*, levi, quoad literarum ductus, discrimine; sed, quoad sensum, permagno; absurdissima est enim vulgata lectio. Facilis erat emendatio, e Scholiastae expositione, et ex ipso Poëta, petenda. Supra. 175.

τῷ καὶ Τίφυος οἶδε δαημοσύνῃσι νέοντο.

IV. 1273.

— — — δαημοσύνην δέ τις ἄλλος

φῆνεεν. —

Certissimam, si qua alia est, emendationem praecepit Arnaldus, Lect. Gr. p. 240. Nulli ante audita, sed ineptissima, ad hunc locum effutiit Hoeltzlinus. Illius notam non recudit Oxoniensis Magister; nescio, pudore ne, an chartae parsimonia. Si vetuit pudor, Arnaldi saltem meminisse decebat: si chartae pepercit, quidni sibi et nobis, qui pecuniis emuncti fuimus, sumtus universos vitavit? Poenitet me splendidarum illarum chartarum, quae meliores in usus reservari poterant, quasque jure epitheto illo notaverim, quo Catullus olim Volusii Annales.

1266. καχλάζων. Sic quatuor Regii et Caes. Male vulgo καγχλάζων. Vide supra ad 570. Pro

ἔχον δ' ἐπ' — quatuor Regii minus bene dant ἔχων ἐπ' —.

1270. Hic recte collocatus hic versus. Omissus tamen est in E. Scilicet intellexit librarius, eum semel tantum a Poëta adhiberi debuisse, et quum illum jam scripsisset post versum 1145. eum hic repetere noluit. Sed priori loco expungi debebat. Hic post mentionem sacri Martis luci, in quo servabatur pretiosum illud vellus, sponte nascebatur occasio, novam circumstantiam addendi, vellus expansum esse super quercus ramis. At supra, ubi de ariete loquitur Argus, nulla loci injecta mentione, in quo adservabatur vellus, satis erat Minyis dixisse, fore ut ipsi illud conspicere possint.

1281. παρηγορίῃσιν. Sic codd. omnes, [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] ut recte Stephanus edidit. Male in Florentina excusum παρηγορέῃσιν, quod imperite revocavit Batavus. Nam παρηγορέη non est vox Graeca.

1282. ἐῤῥύσσαι. Sic B. Caes. recte. Vulgo ἐρύσσαι.

1285. ἐελδομένοις ἐφαάνθη. Sic B. Caes. Vulgo ἐελδομένοισι φαάνθη. Vide ad v. 135.

IN LIBRUM III. NOTAE.

V. 5. Τῷ καί τοι. Sic Florent. editio et codd. omnes. In solis B. et Caes. τῷ καί οἱ, sed altera lectione vel superscripta, vel in margine adposita. Ex Aldina editione Batavus οἱ sumsit, quod Stephanus merito reprobaverat. Ovidius de A. A. II. 15.

Nunc mihi, si quando, Puer et Cytherea, favete:
nunc Erato; nam tu nomen amoris habes.

15. ἡ μὲν γάρ. Sic Florent. editio, recte. Quatuor Regii ἢ γὰρ ὅδ' — B. ἢ γὰρ ὅγ' — Pessime Caes. ἢ γάρ ὁ μὲν ὑπερφίαλος. [Medic. ἢ γάρ ὁ μέν. Guelferb. εἰ γὰρ ὁ μέν. *Ex Append.*]

17. παράσσον. Una voce habent A. B. E. Caes. [it. Guelferb. *Ex Append.*] Vide ad II. 961.

21. πολλάς. Sic quinque Regii. Mendose vulgo πολέας. De masculino tantum adhibetur πολέες. Hesych. πολέας, πολλούς. Emendandus Callimachus H. in Dianam 42.

— — — πολλὰς δ' ἐπελέξατο Νύμφας.

Similem in eodem Poëta mendam sustulit Valckenarius, H. in Delum 28. ubi legebatur:

εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί.

Praestantissimi Viri ingeniosam conjecturam recepi:

εἰ δ' ὀλιγηπελέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί.

[26. αἴ κε πίθηται. In hac lectione consentiunt codd. quam tamen sinceram non credo. Ex indole linguae et Poëtae nostri usu scribendum videtur αἴ κε

πίθοιτο. Vide ad I. 623. Ad II. 1128. IV. 417. Infra 180. 693. 909. et alibi passim. *Ex Append.*]

27. *Αἰήτεω*. Sic Caes. ut recte Hoeltzlinus edidit. In A. B. E. *Αἰήταο*, ut in Florentina et Aldina. Male in Parisina emendatum *Αἰήτου*. Confer II. 288. [Medic. a prima manu *Αἰήταο*: correctum *Αἰήτεω*. Guelferb. *Αἰήτου*. *Ex Append.*]

28. Infinitivus *θέλξαι* non pendet ab *εἰπεῖν*, sed a *πίθηται*: sin, soloeca esset oratio, et legi oporteret *οἰστεύσαντ'*. Male distinguitur vulgo post *πίθηται*.

29. *ἐννεσίῃσιν*. Sic quatuor Regii et Caes. Minus bene in B. *ἐνεσίῃσιν*. Vulgo barbare *αἰνεσίῃσιν*. Vide ad I. 7. [Medic. *ἐννεσίῃσιν*: Guelferb. *ἐνεσίῃσιν*. *Ex Append.*]

32. *τοῖο βολάων*. A. in textu, B. in margine, *τοίων βουλέων*. Manifesto depravata lectio, unde aliae ortae corruptelae, *τοῖο βουλέων*, *τοίων βουλάων*. Illud in D. hoc in E. repertum.

36. Quinque Regii *ἀναΐξασαι ἐπὶ πὰρ μέγα*.

37. *ὅ ῥα τέ οἱ*. Sic scriptum in E. — [*δεῖμεν*: Guelferb. *δεῖμε*. *Ex Append.*]

38. *παραὶ Διός*. Sic libri omnes, scripti, impressi. In Batava editione, operarum errore, *παρὰ*, quod iterum exhibet Oxoniensis.

39. *αἰθούσῃ*. Vide supra ad I. 789. Schol. Ms. *ΑΙΘΟΥΣΑΝ δὲ λέγει τὴν παραστάδα*. Scribendum *προστάδα*.

42. *ᾧ ἔνι*. Tres Regii *ῇ ἔνι*.

43. *χάλκευε ῥιπῇ*. Sic A. D. E. recte. Vulgo *χάλκευεν*.

45. *λευκοῖσι*. Sic bene E. [*λευκοῖσι* sine *ν* habent etiam primariae editiones. *Ex Append.*] Vulgo *λευκοῖσιν*. Ovidius, Amorum I. 5. 10.

Candida dividuâ colla tegente comâ.

48. *εἴσω τέ σφ' ἐκάλει*. Perperam quinque Regii *εἴσω τάσδ' ἐκάλει*.

[49. εἰσί τ' — Typothetae errore in Stephani editione εἰσέτ. *Ex Append.*]

52. Adumbratum hoc ex Homero, *Il.* σ'. 385.

τίπτε, Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ,
αἰδοίη τε φίλη τε; πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίζεις.

Confer Odyss. ε'. 87.

[53. τί δ' ἱκάνετον; Perperam Medic. ut primariae editt. τόδ' ἱκάνετον. *Ex Append.*]

56. κερτομέεις. Glossa, εἰρωνεύῃ. Hesych. κερτομεῖ, χλευάζει, γελᾷ. Theocr. in Thyrside 62. κοῦ τι τὺ κερτομέω.

58. Αἰσονίδης, οἵ τ' ἄλλοι. Vulgo ἠδ' ἄλλοι, mendose: articulum enim flagitat linguae ratio. Emendaveram ἠδ' οἱ ἄλλοι. Postmodum in D. reperi οἱ δ' ἄλλοι, unde veram lectionem restitui, cujus vestigia manifesta non animadverteram servari in codice Guelferb. ubi οἱθ' ἄλλοι.

61. εἴ κέν περ — ναυτίλληται. Vulgo εἰ καί περ, soloece. Cum εἰ καὶ scribere debuit Poëta ναυτίλλοιτο.

66. φίλατ' — De hujus verbi prosodia vide Clarkium ad *Il.* ν'. 304. Virgil. Aen. XI. 537.

— — — Neque enim novus iste Dianae
Venit amor, subitaque animum dulcedine movit.

68. Homerus Odyss. ρ'. 485.

καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
παντοῖοι τελέθοντες, ἐπιστρωφῶσι πόληας,
ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες.

73. δι' ἐκ προαλὲς φέρεν ὕδωρ. Id est, ἐξέφερε διὰ προαλὲς ὕδωρ. Perspicue sic, recte distinctis vocibus, scriptum in A. D. uti jam scribendum monuerat Arnaldus Lect. Gr. p. 240. Glossa in A. προαλὲς, κατάφορον καὶ ῥοῶδες. Hesych. προαλὴς, προπετὴς, πρόχειρος. ubi hic locus ab erudito interprete emendatus et illustratus. Uno ductu olim versus scribebantur indistinctis vocibus, quae librariis medii aevi multorum causa fuit errorum. Eos corrigere debebat editorum solertia. H. Stephani acumen quidam fugere, hac de re consulendi in Praefatione ad Argonauticorum edi-

112. ἠδὲ καὶ — Sic quatuor Regii. Vulgo ἢ καὶ — Vide ad I. 1145.

117. Venusta imago Cupidinis et Ganymedis t ludentium forte e celebri signo sumta, quod finxe[illegible] olim Polycletus. De eo Plinius sculptoris illius o[illegible] recensens, L. XXXIV. cap. 19. "Duosque pue[illegible] i[illegible] „talis nudos ludentes, qui vocantur Astragali[illegible] et „sunt in Titi Imperatoris atrio, quo opere [illegible] ab-„solutius plerique judicant." Cupidines tal[illegible] memorat Asclepiades in Epigramm.

ἢν γάρ ἐγὼ τι πάθω, τί ποιήσετε; δῆλον, Ἔρωτες·
ὡς τοπάρος, παίξεσθ' ἄφρονες ἀστραγάλοις.

119. ᾧ ἐπὶ μαζῷ. Sic D. optime. Vulgo ὑπὸ, male, quum illa praepositio v. seq. recurrat verbo juncta, ὑποΐσχανε. Confer IV. 1734.

120. ἀγοστόν. Sic perspicue quatuor Regii. In solo B. ἀγοστῷ, sed ultimae literae superscripta emendatio ον, id est, ἀγοστόν. Caes. ἀγοστὼν, festinantis aut oscitantis librarii culpa ὼ pro ὀ scripto. Ordo est: καὶ μὲν ἤδη ὁ μάργος Ἔρως ὑποΐσχανε ᾧ ἐπὶ μαζῷ πάμπαν ἐνίπλεον ἀγοστὸν λαιῆς χειρός. Quum vulgo legeretur ἀγοστῷ, sine sensu, deficiente substantivo, ad quod πάμπαν ἐνίπλεον referri posset, emendabat summus Hemsterhusius ad Lucianum T. I. p. 211. κόλπον ἐνίπλεον; rite quidem procedente sic phrasi: sed si nudi erant pueri, unde iste Cupidinis sinus, quave ratione hic κόλπον locum habebit? Doctissimorum virorum conjecturis longe meliora et certiora plerumque dant codices, quorum quam maximum numerum consuluisse neminem unquam poenitebit.

122. χροιῇ. Tres Regii et Caes. χροιῆς.

[123. ἄλλον ἔθ' αὔτως. Florentina ἔτ' αὔτως, non minus bene. *Ex Append.*]

129. ἐπιμειδιάας. Tres Regii minus bene ἐπιμειδιάεις.

130. νῆΐν ἰόντα. Pendent hi accusativi ab ἤκαχες, quod distinctio ostendit.

147. ἔχετ'. Sic omnino legendum. Soloece vulgo ἔχεν — ἔχετο τοῦ χιτῶνος τῆς θεᾶς.

149. ἐπειρύσσασα. Sic ob metrum scribendum: Vulgo ἐπειρύσασα.

150. κύσσε. Sic Caes. et B. recte. Vulgo κῦσε. Vide ad I. 1238.

151. ἠδ' ἐμὸν αὐτῆς. Male in E. ἐμοῦ.

152. ἦ μέν σοι. Sic quatuor Regii. Vulgo τοι. Confer I. 416.

156. χρυσέῃ. Sic A. B. E. Perperam vulgo χρυσῇ. Illud in Florent. excudi debuit, in qua ΧΡΥΣΗι. Vide ad I. 1207. In D. χρυσέην.

160. αἰθερίας. Quinque Regii αἰθερινάς.

163. ἐρεύθεται. Sic D. [it. Ghelferb. Ex Append.] uti, praeter H. Stephanum, legendum esse monuerat Arnaldus, Animadv. p. 76.

164. ἄλλοτε γαῖα. Sic quinque Regii, ut legendum esse suapte manifestum est, quum sequatur ἄλλοτε δ' αὖτε.

166. ἀν' αἰθέρα πολλὸν ἰόντι. Sic optime A. E. In Caes. et in B. D. [it. in Medic. *Ex Append.*] ἀν' αἰθέρι. *Cupidini ἀν' αἰθέρα πολλὸν ἰόντι, immensum aëra tranauti, apparebant modo culta arva, urbes, fluvii, modo montes, terramque cingens pontus.* Absurdam vulgarium librorum lectionem eleganter et perspicuo sensu reddidit Magister noster: *circaque pontus per aethera longe ambientem.*

167. ἐῆς. Perperam D. ἑοῖς. E. ἑῆς.

170. ἠρέμας. Sic B. Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] Vide quae nuper animadverti ad Euripidis Hippol. 1368.

[181. πίσυνος δὲ βίῃ. A. E. πίσυνός γε. *Ex Append.*]

188. Euripides Phoenissis 526.

— — — πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος,
ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.

Thrasonem sapienti hoc consilio ignaviam suam dissimulantem facete inducit Terentius, Eunucho:

— — — — — — — — Mane
omnia prius experiri, quam armis, sapientem decet:
Qui scis, an, quae jubeam, sine vi faciat?

190. Vulgo legitur:

— ὅδε καὶ ποτ' ἀμύμονα Φρίξον ἔδεκτο
μητρυιῆς φεύγοντα δόλον, πατρός τε θυηλάς.
πάντες ἐπεὶ πάντη, καὶ ὅτις —

Lectionem quam amplexi sumus, alteram multo meliorem, dant codd. A. C. D. Eam etiam in B. exhibet margo. Sensus est: ὁ δὲ μῦθος καὶ ποτ' ἔπεισε Φρίξον δέχθαι.

194. ἐπήνησαν. Sic B. D. Caes. Vulgo ἐπήνεσσαν.

195. πασσυδίην. Sic procul dubio scripsit Poëta, ad vitandum hiatum. Ut ἀμφαδίην et ἀμφαδίη; sic πασσυδίην, πασσυδίη. Auctor Etymol. M. p. 650. in fine: πανσυδίη, ἐπίῤῥημά ἐστιν ἀθροίσεως, παμπληθεί· ἔστι δὲ καὶ ΠΑΝΣΥΔΙΗΝ μετὰ τοῦ ν, παντὶ τῷ πλήθει, πανστρατιᾷ· παρὰ τὸ ὁμοῦ τάττεσθαι καὶ σεύεσθαι, ἤγουν ὁρμᾶν καὶ ἐπακολουθεῖν. Apud Aratum Phaen. 714. ubi vulgo legitur:

σὺν τῷ πανσυδίη ἀνελίσσεται —

Regius cod. multo melius habet πανσυδίην.

198. ἄφαρ δ' ἄρα νηὸς — ἐξαπέβησαν. Sic optime quatuor Regii: sic etiam B. a prima manu, superscripta vulgata lectione ἀνὰ — Praepositio illa ἀνὰ locum hic habere non potest.

201. πρόμαλοι. Mendose vulgo πρόμαδοι. Hesych. πρόμαλος, μυρίκη, ἢ ἄγνος. ubi vide interpretem. Nicaenetus in Epigr.

ἀρκεῖ μοι κοίτη μὲν ὑπὸ πλευρῇσι χαμεύνα·
ἐγγὺς γὰρ προμάλου δέμνιον ἐνδαπίης,
καὶ λύγος, ἀρχαῖον Καρῶν στέφος. —

ἐκπεφύασι. In D. ἐμπεφύασι.

206. Aelianus V. H. Lib. IV. Cap. I. Κόλχοι δὲ τοὺς νεκροὺς ἐν βύρσαις θάπτουσι, καὶ καταῤῥάψαντες, ἐκ τῶν δένδρων ἐξαρτῶσι. Ad quem locum vide interpretes.

208. ἐπεὶ χθονὶ ταρχύουσι. Sic quinque Regii optime. Vulgo, sine ratiocinationis nexu, ἐπὶ χθονί.

209. ἢ γάρ τε δίκη, Sic omnino legendum. Vulgo ἢ γάρ κε.

210. νισσομένοις. Sic A. B. D. Caes. Male in E. νισσομένοισι. Vulgo νεισομένοις. Ex Homero hoc sumtum, Odyss. η'. 14.

καὶ τότ' Ὀδυσσεὺς ὦρτο πόλινδ' ἴμεν· ἀμφὶ δ' Ἀθήνη
πολλὴν ἠέρα χεῦε, φίλα φρονέουσ' Ὀδυσῆϊ,
μή τις Φαιήκων μεγαθύμων ἀντιβολήσας
κερτομέοι τ' ἐπέεσσι, καὶ ἐξερέοιθ', ὅτις εἴη.

Virgil. Aen. I. 411.

At Venus obscuro gradientes aëre sepsit,
et multo nebulae circum dea fudit amictu;
cernere ne quis eos, neu quis contingere posset,
molirive moram, aut veniendi poscere caussas.

214. ἀπεσκέδασε νέφος. Sic bene editiones Florent. et Aldi. In Parisina, quam aliae secutae sunt, ἀπεσκέδασεν.

[215. Comparanda descriptio aedium Alcinoi, Odyss. η'. 86. *Ex Append.*]

217. θριγκός. Sic bene Caes. forma in Homero recepta. Regii, ut vulgares libri, θριγγός.

218. χαλκέῃσιν. Sic quatuor Regii. Vulgo χαλκέαισιν.

225. προρέεσκε. Sic bene edidit Aldus, quam lectionem solus Caes. exhibet. In A. B. C. προίεσκε, quod habet Florentina: in D. προέηκε. In E. προχέεσκε. Librarios turbavit minus obvius usus verbi ῥέω active significantis. Euripides, Hecuba 527.

— — πλήρες δ' ἐν χεροῖν λαβὼν δέπας
πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
χοὰς θανόντι πατρί. —

Idem observari potuit ad II. 779. ubi activum χνοάοντα mutarunt librarii in χνοάοντας neutrum. Sic verbum ἐπαΐσσω activa significatione adhibuit Poëta I. 1254. ubi sinceram esse librorum omnium lectionem arbitror.

Infra 273. τοὶ δὲ λοετρὰ πυρὶ ζέον. Ibi transitivam significationem habet verbum ζέω, quae Lexicographis observata non fuit.

ποτὶ, id est, πρός. Sic codd. C. D. E. In A, conjunctim ποτιδυομένῃσι. Male vulgo τὸ μὲν πάθι. Hic autem ob metrum scribendum δυνομένῃσι, ut I, 925. scriptum oportuit δυνομένου. Nam δύω primam, ni fallor, ubique corripit, quae in δύνω producitur. Formas illas a librariis persaepe commutatas fuisse, aliunde mihi constat.

234. κεκμηότα. Sic codd. sex. Vulgo κεκμηκότα. Vide Cl. Ernesti ad Callimachi H. in Dianam 177.

235. μέσσαυλος. A Poëtae mente aliena sunt, quae ad hanc vocem in scholiis leguntur: τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, ὅπου τῶν βοῶν αἱ στάσεις. Congruit haec expositio locis Homericis, ubi vox illa occurrit. Vere Eustathius p. 862. l. 17. παρὰ δὲ τῷ ποιητῇ μέσσαυλος ἐπὶ ἀγροικικῆς λέγεται κατοικίας, ἤτοι ἐπαύλεως, ἢ μάνδρας. Nihil aliud Homero significat μέσσαυλος. Quod autem apud Scholiastem sequitur: μέσαυλον δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὴν φέρουσαν εἴς τε τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν: id ad hujus loci illustrationem non magis facit. μέσαυλος Apollonio nihil aliud est quam αὐλή, seu ἡ περιοχὴ, τὸ χώρημα τῆς αὐλῆς, ut idem Eustathius exponit p. 883. l. 44.

239. τῶν ἤτοι ἄλλῳ μέν. Vulgo ἄλλον. Illud habet E. in contextu: et A. in margine. Sic versu abhinc secundo, ἄλλῳ δ' Ἄψυρτος.

[241. ἄλλῳ δ' Ἄψυρτος. Guelferb. hic, ut supra 239. ἄλλον. *Ex Append.*]

243. Εἰδυῖαν. Sic codd. B. D. E. scholia Ms. recte. [Sic etiam Guelferb. *Ex Append.*] Vulgo, contra metri legem Ἰδυῖαν, ut scriptum in C. et a, prima manu in A. sed altera lectio superscripta.

[248. ἡ μὲν ἄρ' ᾔει. Absurda lectio in B. Medic. Guelferb. τῇ μὲν ἄρ' οἵγε. Sic etiam Caes. nisi quod τὴν habet, ut Florent. editio. V. seq. μετιοῦσαν cum

principe editione soli dant Medic. et Caes. In Parisina editione primum recepta nostra lectio, quam praestant codices complures. Altera forte prioris editionis est, sed versus additus erat, ad sensus integritatem necessarius, quem inepte omiserunt interpolatores:

— — — — — τὴν μὲν ἄρ' οἵγε
ἐκ θαλάμου θάλαμόνδε κασιγνήτην μετιοῦσαν

ἴδον, ἐνόησαν, aut simile quoddam verbum, in sequenti versu erat. *Ex Append.*]

253. σφέας. Pronomen istud ad Iasonem et comites refertur, sed maxime ad Phrixi filios, quos in Graeciam profectos, quum Medea reduces inopinato videret, prae admiratione et gaudio exclamavit, ἀνίαχεν.

254. Virgil. Aen. IX. 476.
Excussi manibus radii, revolutaque pensa.

256. ἡ δ' ἅμα τῇσιν, *ut Medea et ancillae;* sic A. B. C. E. [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] recte. In D. τοῖσιν. Sed jam ad I. 549. observavi in eo codice η saepissime in οι mutatum fuisse, quod et in ceteris quandoque factum. In E. supra v. 215. προμολοῖσι scriptum pro προμολῇσι: quod e prava medii aevi pronunciatione ortum.

262. δειλὴ ἐγών. Vulgo ἐγώ. Illud semper adhibet Noster, ad vitandum hiatum, sequente vocali.

263. ἐφημοσύνῃσιν ἕλεσθε. Vulgata lectio hujus loci sic se habet:

— — οἷον πόθον Ἑλλάδος ἔκ ποθεν ἄτης
λευγαλέης Φρίξοιο ἐφημοσύνῃσι νέεσθαι
πατρός. —

Ista, Hoeltzlinis et Shawiis facile intellecta, ne Sibylla quidem interpretaretur. Aliquantulo minus depravata est lectio Florent. editionis et codicis D. νέεσθε. Addita, quae exciderat, litera, Poëtae manum et sensum restitui. αἱρεῖ με πόθος, αἱροῦμαι πόθον, graeca sunt ubivis obvia.

[265. τί δέ κεν πόλιν. Guelferb. τί δέ κε πτόλιν. *Ex Append.*]

269. *Εἰδυῖα.* Sic quinque Regii. Vide ad 243.

271. ἀμφιπένοντο. Sic quatuor Regii. Vulgo ἀμφεπένοντο.

275. ἷξεν. Sic scriptum in B. D. Caes. ut Stephanus edidit. In Aldina ἷξεν. A. E. ut Florentina, ἦξεν.

276. τετρηχώς. Nescio an melius legeretur τετριγώς — οἷόν τε. In D. οἷός τε.

278. ὑπὸ φλιὴν προδόμου ἐνὶ τόξα τανύσσας. Primo φλιὴν dant quatuor Regii et Caes. ut recte in Parisina et in Stephani editione legitur. Mendosissime in Florentina φλοιόν: in Aldina φλοιὴν, quod et in D. reperi. Hoc ex prava pronunciatione ortum: vide ad I. 115. Significatione vocis φλιὴ nihil notius. Glossa: φλιὴ, τὸ πλάγιον τῆς θύρας, ἢ ὁ παραστάτης. Theocritus in Amatore 18.

ἀλλ' ἐνθὼν ἔκλαιε ποτὶ στυγνοῖσι μελάθροις
καὶ κύσε τὰν φλιάν.

et in Pharmaceutria 60.

— — — τὰ θρόνα ταῦθ' ὑπόμαξον
τᾶς τήνω φλιᾶς.

Bonam lectionem Batavus stolide repudiavit, et φλοιὴν, vocem nihili, revocavit. Secundo legitur vulgo προδόμῳ ἐνι. Melius D. προδόμου ἐνὶ — Ordo est: ὦκα δ' ἐντανύσας τόξα ὑπὸ φλιὴν προδόμου.

279. Homerus *Il.* δ. 116.

— — — — — — ἐκ δ' ἕλετ' ἰὸν
ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινῶν ἕρμ' ὀδυνάων.

283. Virgil. Aen. IX. 622.

— — — — nervoque obversus equino
intendit telum, diversaque brachia ducens —

286. Virgil. Aen. IV. 2.

Volnus alit venis, et caeco carpitur igni.

287. φλογὶ εἴκελον. In sex codicibus repertum φλογὶ, pro quo vulgo legitur πυρί. Tum codices, ut

bus aliis Regiis ὅπη τε. In Caes. ὁππότε γλαφυρῆς. Vulgo ὁππότε καί.

[317. τοῖά μιν. Perperam Medic. τοῖα μέν. Ex Append.]

318. ὑποδείσας. Perperam vulgo ὑποδδείσας. Vide Ernestium ad Homerum, cum alibi, tum ad Il. ψ'. 417. In E. scriptum a prima manu ὑποδείσας, altero δ postmodum inter lineas addito. [ὑποδείσας etiam editt. Aldina et Parisina. Ex Append.]

325. οὐδ' ἔτι. Sic A. E. recte. Vulgo οὐδέ τι.

332. ἣν ἐθέλῃς. Sic quatuor Regii et Caes. [it. Medic. et Guelferb. Ex Append.] Soloece vulgo ἣν ἐθέλεις.

339. Αἰολιδέων. Sic B. et Caes. [it. Medic. et Guelferb. Ex Append.] recte. A. D. E. Αἰολίδεω.

346. ἐρετμούς. Sic A. C. D. In E. a prima manu ἐρετμά: et ex emendatione ἐρετμούς. Vulgo ἐρετμοῖς.

347. εἴ τι φέριστον. Tres Regii οἵ τε φέριστοι. [E duabus bonis lectionibus tertiam pessimam conflavit librarius in Medic. εἴ τι φέριστοι. Ex Append.]

348. Virgilius Aeneidos initio:

— Multum ille et terris jactatus et alto.

349. εἴ οἱ ὀπάσσοις. Sic quatuor Regii. Vulgo ὀπάσσαις.

350. ὥς κεν ἅδῃ. Sic quatuor Regii et Caes. Vulgo ἅδοι. [Medic. ὥς κεν ἅδῃ. In Guelferb. ἅδει. Ex Append.]

351. βιησόμενος. Sic bene Stephanus edidit. Codd. et veteres editiones βιησάμενος — μέμονε. Sic C. Ultima in caesura producitur.

355. ἕκαστά κε μυθησαίμην. Sic ad linguae normam scribendum. Vulgo γε. Vide ad I. 20. II. 1060. et alibi passim.

356. ὧλλοι. Male in D. ἄλλοι.

359. οὕτω κε γνωτός. Sic Caes. bene. Vulgo κεν.

360. υἷε. Sic quatuor Regii. Vulgo υἷες.

[364. ἐκγεγαώς. Prave Medic. ἐγγεγαώς. Frequentissima horum compositorum commutatio. *Ex Append.*]

365. ὤλλοι. Male in E. ἄλλοι.

[369. μενέηνε. Guelferb. μενέαινε. Medic. μενέεινε. *Ex Append.*]

370. σφε. Sic codd. sex. Soloece vulgo σφι. Vide ad I. 660. II. 1087.

371. ἔλαμψεν. Sic quinque Regii. [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] Vulgo ἔλαμψαν.

375. ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλάδα. Sic optime A. minime dubia et perspicua scriptura. Sic etiam in E. a prima manu: emendator voci ὁμαρτήσαντε arcto in spatio ς addidit. Glossa ἀκολουθήσαντε, quod dualem firmat. Refertur autem iste dualis ad δέρος et Φρίξον, quod librarii quum non intelligerent, pro lubitu mutarunt, et pulcherrimum sensum pessumdederunt. Codices alii ὁμαρτήσαντες habent, quae vulgata est lectio: B. paulo melius ὁμαρτήσαντας: plerique autem ἐφ' Ἑλλαδα, non, ut vulgo, ἀφ' Ἑλλάδος. Tum plerique etiam οὐκ ἐπὶ, non οὐδ' ἐπί. Ordo est: πρίν τινα ὑμῶν λευγαλέον δέρος καὶ λευγαλέον Φρίξον ἰδεῖν, αὐτίχ' ὁμαρτήσαντε ἐφ' Ἑλλαδα, sensu perspicuo. Est autem formula iratis et minitabundis apta, hodieque vulgi sermone satis trita. *Maturate fugam, ni quis vestrum vellus et Phrixum in Graeciam reportare velit, quae nunquam vidisse optaverit.* Scilicet his verbis significat Aeetes, eos, ni propere abeant, subito iisdem suppliciis plexum iri, quae mox dicit se de illis statim sumturum fuisse, ni hospitali mensa fuissent a se excepti: et sic exsectis linguis et amputatis manibus vellus in Graeciam, et Phrixum reportassent satis tristificum. ἰδεῖν isto sensu saepe usurpant Graeci poëtae. Pentheus famulis mandans, ut personatum Bacchum comprehendant, apud Euripidem Bacch. 351.

κἄνπερ λάβητε, δέσμιον πορεύσατε
δεῦρ' αὐτὸν, ὡς ἂν λευσίμου δίκης τυχὼν
θάνῃ, πικρὰν βακχευσιν ἐν Θήβαις ἰδών.

Aliter de hoc loco sentiebant primarii viri: sed vide, quantum excellentissimorum ingeniorum conjecturis praestent boni codices.

[377. εἰ δέ κε μή. Editiones primariae εἰ δὲ καί. Vide notam ad I. 244. in Append. Sublata menda in edit. Basileensi. *Ex Append.*]

386. Virgil. Aen. I. 527.

Non nos aut ferro Lybicos populare Penates
venimus, aut raptas ad litora vertere praedas.

Eadem est Iasonis ad Aeetem in Orphicis oratio, v. 827.

οὔτε νυ ληϊστῆρες ἱκάνομεν, οὔτε τιν' ἄλλην
γαῖαν ἐπιστρωφῶντες, ἐγείρομεν ὕβριος αἴσῃ
ἔργ' ἄδικ' ἀνθρώποισιν, ἅ δὴ πολέες μεμάασι
τετλάμεν ἐν βιοτῇ κέρδους ἕνεκεν σφετέροιο.

388. Homerus Odyss. ε'. 99.

Ζεὺς ἐμὲ ἠνώγει δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα.
τίς δ' ἂν ἑκὼν τοσσόνδε διαδράμοι ἁλμυρὸν ὕδωρ
ἄσπετον;

396. *ὑποσαίνων.* Sic quatuor Regii et Caes. Vulgo *ὑποσσαίνων.*

397. *ἐνὶ στήθεσσι.* Vulgo *ἐπί.* Illud praestant tres Regii.

399. *πειρήσαιτο βίης.* In quinque Regiis *βίην.*

401. *ἀγορεύοις.* Sic recte B. Soloece vulgo *ἀγορεύεις.*

402. *εἰ γάρ* — Sic recte in Parisina et in Stephani editione. Juxta codices legebatur ante *ἦ γάρ*, quod absque judicio revocavit Batavus.

404. *αἴ κ' ἐθέλῃσθα.* Sic optime scriptum in D. Mendose vulgo *ἤν κ' ἐθέλ* — *ἢν κε* non magis graecum est quam *ἢν ἄν,* aut *ἂν ἄν.* Apud Aratum Phaen. 562. ubi recte editum,

— — — *τὰς δ' ἄν γε περισκέψαιο μάλιστα.*

Regius codex habet *τὰς δ' ἄν κε.* Nihil frequentius illarum particularum commutatione.

408. *τόν ῥ' αὐτὸς περίειμι χεροῖν.* Nisi nos monuisset Oxoniensis Magister, se nihil in textu mutasse,

nec ullum scriptum codicem sibi visum fuisse; credere quis posset, aut e summi Critici emendatione, aut e veteri libro lectionem esse, quam illius editio exhibet, ἐπίειμι. Sed nihil aliud est quam typographicum erratum.

410. φυσιόωντε. Caes. et E. φυσιόωντες. [Medic. φυσιόωντες. Sic etiam infra 496. *Ex Append.*]

413. ὁλκοῖσι. Sic bene D. Idem et Caes. [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] perperam ἀκτῇ.

415. δαΐζων. D. δαΐξας.

419. ἐς βασιλῆος. Sic editiones Florent. et Stephani. Aldina εἰς, quod Batavus praetulit, licet minus poëticum, et ingrati hoc in loco soni. In B. D. ἐς reperi. [Medic. εἰς βασ —. *Ex Append.*]

421. ἀνέρι εἶξαι. In A. B. ἀνδρί, quod bonum esse possit, scribendo εἶξαι.

430. Vulgo legitur:

ῥίγιον ἀνθρώποισι κακῆς ἐπιβήσετ' ἀνάγκης.

Hanc lectionem in solo codice E. reperi. Ceterorum nullus ἐπιβήσετ' ostendit, quod manifesto interpolatum est. A. B. C. ἐπαμείβετ'. D. ἐπαμοίβετ'. Caes. ἐπικείσετ', quod habet etiam A. in margine. [Medic. ἀνθρώποισι κακῆς ἐπικείσετ' —. E Guelferb. nulla varietas enotata. *Ex Append.*] Latentem in trium primorum codicum scriptura veram lectionem restitui. *Non enim alio magis horrendo commutabit homo duram necessitatem, quae me huc adegit.* Id est: nihil mihi gravius accidere poterit ipsa necessitate, quae me huc adegit.

443. Homerus Odyss. ζ'. 236.

ἕζετ' ἔπειτ', ἀπάνευθε κιὼν, ἐπὶ θῖνα θαλάσσης,
κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων· θηεῖτο δὲ κούρη.

445. παρὰ λιπαρήν. Perperam in D. παραί.

450. υἱάσιν. A. E. υἱέσιν. [Sic etiam Medic. et Guelferb. *Ex Append.*]

452. ὤρμαιν'. Sic codd. sex. Vulgo ὅρμαιν'.

453. Virgil. Aen. IV. initio:

Multa viri virtus animo, multusque recursat
gentis honos. Haerent infixi pectore vultus,
verbaque.

et v. 83.

— Illum absens absentem auditque videtque.

454. φάρεσιν ἕστο. Sic optime D. ut apud Homerum saepe. Ἰλ. ψ'. 67.

— — καὶ τοῖα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο.

[Infra IV. 1438. δέρμα πελωρίου ἕστο λέοντος. *Ex Append.*] In A. C. E. εἶτο. Vulgo ἧστο.

[456. οἴσσατο. A. E. εἴσατο. Scriptum oportuit ἐείσατο. Confer notata ad I. 718. *Ex Append.*]

459. ἀμφ' αὐτῷ. Quinque Regii ἀμφ' αὐτόν. [Infra 638. περί μοι ξείνῳ φρένες ἠερέθονται. Vide notam ad IV. 577. *Ex Append.*]

[460. Medic. φθείσειεν. et 465. φθείσεται. Vide notam ad 754. *Ex Append.*]

464. Durum est ἔχει ἄχος. Scripserat forte Poëta εἷλεν ἄχος. Nullam diversitatem in codicibus reperi: proinde nihil mutavi.

470. οὔ οἱ. Sic bene excusum in Florent. editione et in Aldina: nec aliter in quatuor Regiis et in Caes. [it. in Medic. *Ex Append.*] scriptum. E Parisina propagatum fuit οὐχ οἱ. Vide Orvillium, Criticae Vanni p. 393.

471. ἑόλητο. In D. αἰόλητο, reclamante metro [Medic. et primariae editiones αἰόλητο. Sublata menda in edit. Basil. *Ex Append.*] Etymol. M. p. 351. extrema: ἑόλητο, ἐκεκίνητο, καὶ ἐτετάρακτο. γράφεται καὶ διὰ τῆς αι διφθόγγου. Vide Hesychium et interpretes in ἑόληται.

477. [ὑπέκλυες. Guelferb. et Florent. editio ἐπέκλυες. *Ex Append.*] — ἐμεῖο. Perperam in D. ἐμοῖο. [Sic etiam veteres editiones. Illud perite reposuit Stephanus. *Ex Append.*]

[482. Post μετελεύσομαι distinxi, ut intelligeret lector, adverbium ἐξαῦτις, *iterum*, ad istud verbum

unice pertinere, et cum participio ἀντιβολήσων jungi non debere, quod absurdum foret. Jamdudum conjeceram legendum esse ἐξαυτῆς, *extemplo*, eodem sensu, quo v. 538. Argus in Minyarum concilio dicit, ἤματι τῷδ' αὐτῷ. Hoc in textu reponere veritus non fuissem, si prius mihi innotuisset scriptura, quam nunc compertam habeo, Medicei codicis, ἐξαῦτης. Possit illa quidem e librarii errore esse, quum nihil frequentius sit permutatione literarum ι et η: sed non minus verisimile est, errorem tantum esse in accentu. De adverbio ἐξαυτῆς vide notam ad IV. 984. *Ex Append.*]

[486. Homerus *Il.* β. 8. βάσκ' ἴθι, οὖλε Ὄνειρε. *Ex Append.*]

493. ἄντικρυς. Sic quatuor Regii, recte: vulgo ἀντικρύ. Etymol. M. p. 114. l. 27. ἄντικρυς, σημαίνει τὸ φανερῶς· ἀντικρὺ δὲ, τὸ ἐξεναντίας. Pro κεχόλωται perperam codd. aliquot κεχόλωτο. Tum vulgo legitur ἕκαστα γάρ. In notis ad Euripidis Medeam 122. jam observavi distinctas particulas γ' ἄρ' librariorum festinatione in unam γὰρ saepe coaluisse. Denique οὔ νύ τι in quinque ad minimum codicibus scriptum, uti recte Stephanus edidit. Manifesto vitiosam lectionem, quam metri lex repudiat, οὔ νύ τοι, ex antiquioribus editionibus stolidissime revocavit Batavus.

496. φυσιόωντε. Caes. φυσιόωντας. [V. ad v. 410.]

498. ἐξ ὄφιος. Sic quatuor Regii. Vulgo ὄφεος.

[499. σὺν τεύχεσιν. Prave Guelferb. σὺν τ' ἔντεσι. *Ex Append.*]

500. τούς γε. Sic A. B. Caes. [Sic etiam Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] Vulgo τούσδε.

506. ὅ κ' ἔρξομεν. Sic quatuor Regii et Caes. Vulgo ὅ χ' ἔρξομεν.

[507. ὅσον τ' ἐπὶ κάρτεϊ χειρῶν. Confer II. 331. *Ex Append.*]

511. Luxatus est hic versus in primariis editionibus: εἰ δ' οὗτοι μάλα πάγχυ θυμὸς ἐῇ ἐπιπέποιθεν. Sic etiam scriptus est in A. E. nisi quod οὔτι pro οὔ-

tos habent. In B. εἰ δ᾽ οὔτοι μάλα πάγχυ γε θυμὸς ἔῃ ἐπιπέποιθεν. In Parisina editione sic structus est versus: εἰ δ᾽ οὔτοι μάλα πάγχυ ἔῃ θυμὸς ἐπέποιθεν. Recte concinnatum versum, ut hic legitur, primum reperio in editione Basileensi: sic quoque scriptus est in C. levi cum menda, πέπιθεν pro πέποιθεν. Corrupta est etiam lectio Caes. codicis. E codice D. nihil enotavi, nec quid in eo legerim memini. [Scriptus est hic versus in Medic. ut in primariis editionibus. E Guelferb. nihil varietatis enotatum. *Ex Append.*]

513. πάπταινε. Barbare vulgo πάπτηνε. Confer notata ad v. 109.

516. σπερχόμενος, *ira concitatus.* Vide Wesselingium ad Herodotum p. 387. 94.

524. ἔσσεσθαι ἐναίσιμον. Sic Regii quatuor optime, quae lectio e Guelferb. codice jam innotuerat. Vulgo mendosissime ἔσσεσθ᾽ ἐνναίσιμον. In Caes. ἔσσεσθ᾽ ἐναίσιμον. Nescio an ἐνναίσιμος alicubi reperiatur.

[531. μειλίσσετ᾽ ἀϋτμήν. Sic codd. et Hoelzlinus e conjectura. In primariis editt. μειλίσσεται ἀϋτμή. Non omnino recte Parisina emendavit μειλίσσει ἀϋτμήν. *Ex Append.*]

532. Virgil. Aen. IV. 489.

Sistere aquam fluviis, et vertere sidera retro.

[540. Idea hujus ostenti ex Homero sumta, *Il.* θ. 245. ubi Agamemnoni divinam opem imploranti felicis exitus spem simili augurio facit Jupiter.

αὐτίκα δ᾽ αἰετὸν ἧκε, τελειότατον πετεηνῶν,
νεβρὸν ἔχοντ᾽ ὀνύχεσσι, τέκος ἐλάφοιο ταχείης·
πὰρ δὲ Διὸς βωμῷ περικαλλέϊ κάββαλε νεβρὸν,
ἔνθα πανομφαίῳ Ζηνὶ ῥέζεσκον Ἀχαιοί.

Ingeniose Noster Veneri sacram avem in praesagium adsumsit, qua nihil opportunius. Hunc locum Virgilius ante oculos habuit Aen. VI. 190. *Ex Append.*]

[542. *Αἰσονίδεω.* A. E. Medic. *Αἰσονίδαο*: Guelferb. *Αἰσονιδάω*, frequentissimo in his formis permutandis et depravandis errore. Infra 621. ubi me-

trum *Αἰήταο* flagitat, Medic. habet *Αἰήτεω*. *Ex Append.*]

543. ὦκα δὲ Μόψος. Sic quatuor Regii et Caes. Vulgo αἶψα.

548. ἀθερίξειν. Tres Regii et Caes. ἀθερίζειν.

552. ὥς γε. Vulgo ὡς δὲ nullo sensu.

553. ἀμύνειν. In D. ἀρήγειν.

555. ἐπήνησαν hic vulgo legitur, a quinque codd. firmatum. Solus D. ἐπήνεσσαν praefert, quod habent vulgares libri supra v. 194.

561. λεύσσοντες. Sic D. et Caes. recte. [Sic quoque Medic. In Guelferb. βλέποντες: nempe glossa pro genuina lectione. *Ex Append.*] In A. B. E. λεύσοντες. Vulgo λεύσαντες. Vide ad I. 1307.

562. ὔμμιν πολεμήϊα. Codices omnes πολεμήϊα: quinque Regii ὔμμιν praeferunt. Vulgo ὔμμι πολεμήϊα. [πολεμήϊα habet etiam Medic. — μέλοιτο. Prave Medic. et Guelferb. πέλοιτο. *Ex Append.*]

567. ἀγόρευεν. Sic codd. omnes. [it. Medic. *Ex Append.*] Vulgo ἀγόρευσεν.

571. Vulgo legitur:

μηκέτι δηθὰ κρύπτεσθαι πτήσσοντας αὐτήν.

Elumbis, et omni paene caesura carens versus, Aldo debetur. Codd. omnes et Florent. editio non δηθὰ, sed δὴν exhibent. Veram et elegantem lectionem felici conjectura restituit Jo. Piersonus. [Medic. et Guelferb. δήν. Verbo ὑποπτήσσειν frequentissime utitur Oppianus, ut *Al.* β. 544.

— — — — οὐδέ τις ἄντην
ὅσσε βαλεῖν τέτληκεν, ὑποπτήσσουσι δ' ἄνακτος
τηλόθεν ἅλματα δεινὰ καὶ ἄσθματα φυσιόωντος.

Ex Append.]

578. Μινύαισι. Sic codd. sex, ut recte Stephanus edidit. In Florent. editione Μινύεσσι, quod Batavus perperam revocavit et vano tuetur argumento. Probabiliora videri possint, quae Reiskius, Vir doctissimus, ad Theocriti XVI. 36. adnotavit. Sed ibi Σxo-

πάλεσσιν non minus mendosum est quam hic *Μινύεσσιν*. Apud Theocritum editiones aliquot *Σκοπάδαισσιν* habent: simili menda apud Nostrum Parisina editio, *Μινύαισσι*. Omnes istae depravationes ex vitiosa pronunciatione ortae, quae vera est praestantissimi Valckenarii observatio. [Medic. *Μινύεσσι*, ut quoque in Guelferb. esse videtur. *Ex Append.*]

588. *Ἑρμείην*. Sic D. E. [Sic etiam A. *Ex Append.*] Vulgo *Ἑρμείαν*. Vide ad Il. 1145.

594. *νόσφι δὲ οἱ*. Vulgo *νόσφιν δ' οἱ*. In E. *νόσφι δ' οἱ*.

595. *κακορέκτῃσιν*. Sic scriptum in E.

601. *πέμπειν*. Sic A. B. Caes. ut recte Stephanus edidit. *πέμπεν* e Florentina perperam revocavit Batavus. [Guelferb. *τῷ κε ἐελδ* — Medic. *τῷ κε καὶ ἐελδ* — Idem perperam *πέμπεν*. *Ex Append.*]

604. *φράσσωνται*. Sic codices, et editiones Florent. Aldi, Parisina, Stephani. E Basileensi Hoeltzlinus *φράσσονται* sumsit.

605. *πιφαύσκετο δημοτέροισιν*. In D. *πιφάσκετο δημογέρουσι*. In nonnullis codicibus etiam *πιφάσκετο*, quae vitiosa scriptura est. Vide Etymol. M. in *πιφαύσκω*, p. 673. Apud Aratum Phaen. 411. legitur vulgo:

— — — *τὰ δ' ἄλλοθεν ἄλλα πιφάσκει*,

ubi cod. Regius habet *πιφαύσκει*.

608. *ὑπ' ἐκ κακότητος*. Sic quatuor Regii, optime. Vulgo *ὑπὲρ κακότητος*.

613. *μειλίξαιτο*. Perperam vulgo, contra metri legem, *μειλίσαιτο*. In quatuor Regiis et Caes. *μειλίσσαιτο*, salvo quidem metro, sed forma pene barbara: characteristica futuri et aoristi in hoc verbo est *ξ*. Supra 105.

πειρήσω, καί μιν μειλίξομαι —

I. 650.

ὅς ῥα τόθ' Ὑψιπύλην μειλίξατο δέχθαι ἰόντας.

[Guelferb. *μειλίσσαιτο*. Sic etiam Medic. e cor-

rectione: scriptum primo fuerat *μειλίσσετο*. *Ex Append.*]

621. *τοῖό γ' ἔχητι.* Sic D. bene, ut I. 334. et aliis in locis, quos notavimus. Vide infra ad 1060.

[634. *μόλις.* Guelferb. *μόγις.* *Ex Append.*]

636. *δειλὴ ἐγὼν, οἷον.* Perperam in D. *ἐγὼ, οἷον.* Vide ad v. 262. Virgil. Aen. IV. 9.

— — Quae me suspensam insomnia terrent!

637. *μή — τι φέρῃ.* Sic recte editiones Parisina et Stephani, codd. B. et Caes. In A. C. D. *φέροι.* In E. *φέρει*; sed superscripta emendatio *φέροι.* E vitiosa pronunciatione ortae illae diversitates. Perperam Batavus e primariis editionibus revocavit *φέρει.* [Guelferb. *φέρῃ.* Medic. perperam *φέρει.* *Ex Append.*]

640. *παρθενίῃ.* Medeae servanda erat virginitas, quia Hecates sacerdotio fungebatur. Vide Spanhemium ad Callim. H. in Lav. Palladis 34.

645. *θύρας*, ut I. 786. Minus bene in tribus Regiis *θύρην.*

646. *οἰέανος.* Perperam quinque Regii *ἠέανος.* Vide doctissimum Musgravium ad Euripidis Hecubam 933.

648. *κατ' αὐτόθι.* Male quinque Regii *καὶ αὐτόθι.* Sic II. 232. *καὶ ἴσχει* pro *κατίσχει* e Caes. observatum.

651. *τηΰσιοι.* In A. C. D. *κηδόσυνοι.* [In Caes. et Medic. *τήσιοι*, manifesta vulgatae lectionis depravatione. In Guelferb. *τηϋσίην*, eadem varietate, quae ad v. 1152. observata fuit. *Ex Append.*]

652. *ὅτ' ἰθύσειεν.* Sic quinque Regii, perspicue in hunc modum distinctis vocibus. Vulgo *ὅτι θύσειεν*, menda adeo manifesta, ut ab editoribus sublatam non fuisse satis mirari nequeam. *ὅτ'* est pro *ὅτε.* In illius voculae scriptura et expositione alucinatus est Stephanus.

653. *εἰργομένην.* Sic bene quatuor e Regiis. Vulgo *ἐργομένην.*

657. ᾧ μεν ὄπασσαν ἀδελφεοί. Haec est quinque Regiorum codicum [it. Medic. *Ex Append.*] lectio, vulgata concinnior, ᾧ μεν ἀδελφεοὶ ὤπασσαν. Pro ἠδὲ mallem ἠέ. Superstitibus enim parentibus, fratrum in sorores nullum jus fuisse arbitror.

659. μυχῷ δ' ἀκέουσα θαάσσει. Perperam vulgo ἀχέουσα. Illud praeferunt D. E. In postremo hoc codice majori III. libri parti additae sunt vocum interpretationes latinae, singulis graecis inter lineas superscriptae characteribus graecis admodum minutis. Tantae non mihi visae sunt, ut universis legendis oculorum aciem mihi obtunderem. Forte tamen non inutiles essent ad cognoscendam linguae latinae pronunciationem, eo saltem aevo, quo eas Grammaticus utriusque linguae peritus scripsit. Specimina aliquot dabo: 468. φυγὼν μόρον, φούγιενς φάτουμ, *fugiens fatum*. 466. ἐῤῥέτω, πέρεατ, *pereat*. 498. δώσειν, δατούρουμ σε, *daturum se*. 635. φωνὴν, βόκεμ, *vocem*. 651. εἴσω τηΰσιοι, Ἴντους βάνοι; *intus vani*. 704. ἐριννὺς, φούρια, *furia*. Quandoque interpretationes illae dubias confirmant lectiones. Hic ad ἀκέουσα adpositum τάκιτα, *tacita*. 663. ἐπιστοβέωσι, pro quo in D. scriptum ἐπιστοβέουσι, δηρίδεαντ, *derideant*. Sed de his satis.

[661. δαιομένη πέρ. Sic codd. omnes, editiones Aldi et Parisina. In Florent. καιομένη, quod male Stephanus revocavit. δαίω verbum est poëticum, et hic praeferri debuit, ut IV. 713. Pro ἔνδοθι male Medic. et Regii aliquot ἔνδοθεν, quod non monerem, nisi inde suspicio enasci posset, aliud participium olim hic lectum fuisse, ut ἀχνυμένη aut simile quid. Sed menda est ex librarii ignorantia, quae centies recurrit. *Ex Append.*]

663. ἐπιστοβέωσι. Vide Etymol. M. p. 364. extrema. στοβὸς, λοιδορία, ὄνειδος. Lycophron 395. e membranis Regiis:

κόκκυγα κομπάζοντα μαψαύρας στοβούς.

672. δρύψε, ultima in caesura producta. Sic C. D.

677. *ἐκ πατρός.* Sic codd. sex. [Sic quoque Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] Vulgo *παρὰ πατρός.*

679. *δῶμαθ' ὅ γ' εἰσορόαν.* Scilicet Phrixus, Chalciopes maritus. Mendose vulgo *δῶμα τόδ'* — Confer infra 775.

686. [*φθογγή.* Perperam in Parisina *φθογγῇ*, et inde in Stephani editione *φθογγῇ.* Alias res agebat doctus ille Stephanus, quum in ejus officina Apollonius excudebatur, cujus emendationi parum curae adhibuit. V. 679. ubi *δῶμα τόδ'* exprimi debuerat, operarum mendam reliquit *δῶμα τότ'. Ex Append.*] — *παροιτέρω*, *ulterius.* Nihil hic variant codices. Melius, me judice, legeretur *περαιτέρω*, ut II. 425. [Guelferb. *παραιτέρω*, mendose pro *περαιτέρω*, ut legendum esse conjeceram. *Ex Append.*]

687. *ἐπικλονέεσκον.* Sic D. [it. Guelferb. *Ex Append.*] Vulgo *ἐπεκλονέεσκον.* Illud ob euphoniam praetuli.

690. *καταχνώσασα.* Sic optime Caes. Vulgo *καταχνώσουσα.* Quatuor Regii *καταχνώσσουσα.* Thema est *κνώσσω*, fut. *κνώσω.* Hinc manifestum est, male mutatum fuisse tempus sequentis verbi: vulgo legitur *λεύσω.* A. D. Caes. habent *λεύσσω.* Reposui *λεῦσσον*, quod cum participio aoristi *καταχνώσασα* congruit. [Medic. *καταχνώσσουσα* — *λεύσσω. Ex Append.*]

692. *υἱάσι.* Sic B. D. Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] ut supra 450. Vulgo *υἱέσι.*

[693. *εἴ κε μιν αὐτή.* Perperam Medic. et Guelferb. cum primariis editt. *εἰ καί μιν.* Menda sublata in Basileensi. *Ex Append.*]

[696. *τοί ἐσάκουσεν.* Sic codd. editt. Aldi et Parisina. In Florent. *ἐσάκουεν*, quod perperam revocavit Stephanus. *Ex Append.*]

[701. *ὑπὲρ μακάρων, per deos.* *ὑπὲρ* hic tantumdem valet ac *πρός.* II. 215. *Ἱκεσίου πρὸς Ζηνός.* Homerus *Ιλ. ω'.* 466.

καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο
λίσσεο, καὶ τέκεος· ἵνα οἱ σὺν θυμὸν ὀρίνῃς.
Ex Append.]

[704. Medic. hic et 776. Ἐρινύς. Idem 712. et IV. 714. Ἐριννύας: et sic fere semper unico ν. *Ex Append.*]

707. περικάββαλεν. Sic bene A. B. D. E. [item Guelferb. *Ex Append.*] sine quibus etiam, flagitante sententia, reponi debebat. Interpretatio τζιρκουμπόσουιτ, *circumposuit*. Chalciope sororis genua amplexa, in illius sinum caput demittit. Utriusque verbi περίσχετο et περικάββαλεν subjectum est Chalciope.

715. ἢ δ᾽ ὑπένερθε. Sic, praeeunte Cl. Valckenario, Diatr. Eurip. p. 50. lego, invitis codicibus, qui vulgatum exhibent ἠδ᾽ ὑπέν — Confer II. 259.

716. ἐμεῖο. Perperam D. E. ἐμοῖο. [716. et 721. ubi ἐμεῖο perite edidit Stephanus, veteres editiones habent ἐμοῖο. Perpetua horum pronominum confusio. *Ex Append.*]

721. ἐκ κείνου ὅδ᾽ ἱκάνει. Sic quinque Regii. Vulgo ἐκ κείνοιο δ᾽ ἱκάνει.

723. δόμων. Sic recte B. In C. δόμῳ. Vulgo δόμον.

[724. τῇ δ᾽ — A. E. τῆς δ᾽ —. *Ex Append.*]

725. καδδέ μιν. Sic codd. sex, ut legendum esse viderat Stephanus. [Sic perspicue Guelferb. In Medic. non discernitur utrum μιν an μὲν scripserit librarius. *Ex Append.*] μιν et μὲν innumeris in locis commutata fuisse, observatum supra ad II. 1043. Sinceram hujus versus scripturam discere poterat novissimus editor ex Orvillio, Animadv. in Charitonem p. 234.

730. εἴ τί γε σῆς ψυχῆς. Sic pravam vulgarium librorum lectionem emendo εἰ ἔτι. In A. D. E. ἠέ τι. Nec adverbium ἔτι, nec particula disjunctiva ἠὲ hic locum habet. ἢ et εἰ alibi jam commutata vidimus, ut supra 402. Vide ad 816.

732. αὐτῇ — κασιγνήτῃ — κούρῃ. Perperam vulgo illa nomina in quarto casu leguntur. Confer IV. 368.

B. genuinae lectionis indicium dedit; in eo codice κούρη scriptum.

[733. Guelferb. κασιγνήτη — κούρη. In Medic. κασιγνήτην — κούρη. *Ex Append.*]

739. Hunc versum in nullo libro reperi; sed eum e scholiis, suadente doctissimo Ruhnkenio, in textum revocavi. εἴσομαι autem in superiori v. pro οἴσομαι reposui, quod ille in οἴχομαι mutatum volebat. Hesych. εἴσομαι, εἰσελεύσομαι. Vide IV. 145. [εἴσομαι, quod e conjectura reposui, praestat Medic. *Ex Append.*]

741. τὴν δὲ μὲν αὖτις. Vulgo sine sensu legitur τὴν δέ μιν. Vide notata ad v. 725. Scribere etiam poterat Poëta τὴν δέ τοι αὖτις. [Optima sane esset lectio τὴν δέ τοι αὖτις. Vulgata tamen defendi potest, modo distinctione et interpretatione juvetur, sic: τὴν δέ, μιν αὖτις — *quod autem ad alteram adtinet, illam* —. *Ex Append.*]

744. ἄγε κνέφας. Sic bene A. D. E. Inconcinne vulgo ἄγεν.

748. ἐκάλυπτεν. Perperam D. E. ἐκάλυψεν. Hic v. seq. pro ἠχήεις habet ἠχείης. Confer notata ad I. 171. 717.

749. Varronis interpretationem hujus et seq. versus servavit Seneca, Controv. XVI. Tomi III. p. 238.

Desierant latrare canes, urbesque silebant:
omnia noctis erant placida composta quiete.

Noctis autem descriptionem ex hoc loco expressit Virgilius, Aen. IV. 522.

Nox erat, et placidum carpebant fessa soporem
corpora per terras, silvaeque et saeva quierant
aequora: quum medio volvuntur sidera lapsu,
quum tacet omnis ager: pecudes, pictaeque volucres,
quaeque tenent lacus liquidos, quaeque aspera dumis
rura tenent, somno positae sub nocte silenti
lenibant curas, et corda oblita laborum.
At non infelix animi Phoenissa, neque unquam

solvitur in somnos, oculisve aut pectore noctem
accipit — —

Inventorem Graecum, meo judicio, non adsecutus est imitator Romanus. Vim somni quanto melius exprimunt ista Apollonii,

— — — — καί τινα παίδων
μητέρα τεθνειώτων ἀδινὸν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν.

quam Virgilii *pecudes*, frigidaque, licet verbis ornatissima, *volucrum* enumeratio!

750. Theocritus in Pharmaceutria 38.

ἠνίδε σιγᾷ μὲν πόντος, σιγῶντι δ' ἀῆται·
ἁ δ' ἐμὰ οὐ σιγᾷ στέρνων ἔντοσθεν ἀνία.

754. φθίσθαι. Sic recte quinque Regii, ut editiones Parisina et Stephani. Imperite Batavus e Florentina φθεῖσθαι revocavit. Nec hic solum pravam scripturam sincerae praetulit: itidem infra 767. καταφθεῖσθαι, et 778. φθείσθω probavit, nulla alia ratione inductus, quam ut a Stephano dissentiret. Caes. φθείσθαι et καταφθείσθαι habet; sed tertio in loco φθίσθω. Confer notata ad I. 53.

756. Comparationem hanc ex nostro mutuatus est Virgilius, et ad Aeneam diversas animo volventem curas transtulit, Aen. VIII. 19.

— — — Magno curarum fluctuat aestu:
atque animum nunc huc celerem, nunc dividit illuc,
in partesque rapit varias, perque omnia versat.
sicut aquae tremulum labris ubi lumen aënis
sole repercussum, aut radiantis imagine lunae,
omnia pervolitat late loca, jamque sub auras
erigitur, summique ferit laquearia tecti.

765. ἐνισκίμψωσιν. Sic codd. sex. Vulgo ἐνισκήψωσιν. In alio codice, teste Valckenario ad Euripidis Hippol. 1303. legitur ἐνιχρίμψωσιν. [Sic Guelferb. *Ex Append.*] Hesych. ἐνισκίμψαντες, ἐνερείσαντες. Vide supra 153. IV. 113.

767. δωσέμεν. In D. δώσειν e glossemate. Vulgaris forma poeticae non uno in loco a librariis sub-

stituta, quod contigisse arbitror II. 1190. ubi legi vellem:

πρὶν καὶ πετράων σχεδὸν ΕΛΘΕΜΕΝ —.

767. *καταφθίσθαι.* Sic quinque Regii. Vide ad 754.

773. *φλέγει.* Activum pro passivo; qua de re aliquid observavi ad Euripidis Bacchas 1041. Aeschylus S. Th. 435.

φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη.

ubi itidem est pro *φλέγεται*, *ardet.*

778. *φθίσθω.* Sic codd. sex.

789. *μελάθρου.* Sic recte Caes. In quinque Regiis *μελάθρῳ.* Vulgo *μελάθρων.*

794. *ἄλλυδις ἄλλαι.* Sic quatuor Regii et Caes. Vulgo *ἄλλη.*

802. *φωριαμόν.* Glossa *κιβώτιον: καλυπτὴν κίστην* Sophocli, in *Ῥιζοτόμων* fragmento apud Macrobium, quod emendatum dedit Praestantissimus Valckenarius, Diatr. Eurip. p. 167.

805. *ἀσταγές.* Male vulgo *ἀστεγές.* Vide in hanc emendationem conspirantes doctos viros ad Hesychium in *ἀστεγές.* Interpretatio in D. *ἐντζεσσάντερ*, *incessanter.*

807. *ὄφρα πάσαιτο.* Vulgo *τόφρα.* Illud praeferunt Caes. E. in contextu: A. in margine.

809. *ἐξελέειν.* Perperam C. D. *ἐξελθεῖν.*

816. *εἰ ἐτεόν γε.* Sic bene A. C. D. Vulgo *ἦ.* Vide notata ad 730.

818. *Ἥρης ἐννεσίῃσι.* Sic codd. sex. Vulgo *αἰνεσίῃσι.* Vide ad I. 7. *οὐδ' ἔτι.* Hanc scripturam sententia flagitat, quod jamdudum observavit Valckenarius ad Ammonium p. 68. Vulgo *οὐδέ τι*: non aliter quidem distinctas voces in codicibus vidisse memini; sed interpretatio in E. ad nostram scripturam refertur, *νὲκ ἄμπλιους*, *nec amplius.* Vide ad 325. In praec. v. *ἀποκάτθετο* praeferunt A. B. Caes. Vulgo *ἀπεκάτθετο.* [*ἀποκάτθετο* etiam D. Medic. editt. Aldi,

Parisina, Basil. Stephanus e Florent. ἀπεχάνθετο sumsit. V: seq. Med. ἐννεσίῃσι. *Ex Append.*]

[821. ἀντιάσειεν. Sic A. E. Vulgo ἀντήσειεν. *Ex Append.*]

826. μήδεα. Vulgo δήνεα. Illud praestant Caes. et quatuor Regii. [Sic quoque Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] In E. scriptum νήδεα, manifesta menda, sed ut dubites, μήδεα ne, an δήνεα ob oculos habuerit librarius.

833. ἀρηράμενον. In A. C. E. ἀρηρημένον. Vulgo ἀρηρέμενον. Vide ad I. 787.

835. ἀργυφέην. Sic codd. sex [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] et Florent. editio. Glossa in A. λευκήν. Interpretatio in E. κάνδιδαμ, *candidam*. Sincera lectio reponi poterat e IV. 474.

840. πορσαίνουσαι. Vulgo πορσύνουσαι. Probatior est altera forma, quae in re simili Poëtae placuit IV. 1107. 1119.

845. ὅ ῥά τε. Sic scriptum in E. Vulgata scriptura ὅῤῥα non magis probanda est quam ea, quam codices aliquot exhibent v. 848. οὔτεῤῥηκτός.

846. εἴ κ' ἐννυχίοις τις ἀρεσσάμενος. Mendosa librorum omnium lectio: ἐννυχίοισιν ἀρεσσάμενος.

847. Δαῖραν. Male Caes. et tres Regii κούρην, e glossemate. Δαῖρα nomen est Proserpinae, quae etiam κόρη appellata. Mox Caes. et duo Regii pro δέμας habent μένος. [Medic. etiam κούρην et μένος. *Ex Append.*]

856. καυλοῖσι. Sic A. D. E.

859. Κασπίῃ ἐνὶ κόχλῳ. Haec obtinet scriptura in A. E. ideo probanda, quod sic numerosior est versus. Vulgo Κασπίῃ ἐν κόχλῳ. Mediam saepius producit Κάσπιος in Dionysii Periegesi. Vide 21. 53. 696. 706. 719. 738.

861. ἀγκαλέσασα. Quatuor Regii ἐγκαλέσασα. Frequens in horum compositorum permutatione librariorum lapsus. Vide ad I. 1125.

862. χθονίην, ἐνέροισιν ἄνασσαν. Male in E. χθονίοις ἐνέροισιν. [In A. B. C. etiam χθονίοις. *Ex Append.*] Dativus ἐνέροισιν hîc pro genitivo positus, de quo schemate vide notata ad Euripidis Phoen. 85.

863. σὺν ὀρφναίοισι φάρεσσι. Sic B. Vulgo ὀρφναίοις φαρέεσσι.

866. ἀλύων. Male in D. ἀχεύων.

867. τό ῥ' ἦγ' — Minus bene A. B. E. τόῤῥ' ἦγ', ut Florent. editio. In D. τῷ ῥ' ἦγ' — τὸ refertur ad φάρμακον, v. 845. ut τό γ', v. 851. Perperam Aldus edidit τόν ῥ' ἦγ', manifesta menda, quae per ceteras deinceps editiones propagata fuit. [τό ῥ' ἦγ' etiam Medic. *Ex Append.*] Pro ἐξανελοῦσα perperam in D. ἐξανιοῦσα.

868. ἔερτο. Perperam quatuor Regii ἄωρτο.

873. πείρινθος. Glossa πείρινς, τὸ ἐπάνω τῆς ἁμάξης, εἰς ὃ ἐντίθεται τὸ κομιζόμενον. Vide de hac voce Eustathium ad Ιλ. ω'. 190. p. 1344. et ad Odyss. ο'. 131. p. 1777.

[875. ἀνάειρον χιτῶνας ἄχρις ἐπιγουνίδος. Hesych. ἐπιγουνίδα, τὸ ἐπάνω τοῦ γόνατος. IV. 940. Nereïdes

αὐτίκ' ἀνασχόμεναι λευκοῖς ἐπὶ γούνασι πέζας.

Auctor Homerici in Cererem Hymni, v. 176.

ὡς αἱ ἐπισχόμεναι ἑανῶν πτύχας ἱμερόεντων
ἦϊξαν κοίλην κατ' ἀμαξιτόν. —

ubi forte alius codex ἀνασχόμεναι daret. E nostro profecit Paulus Silentiarius in Epigrammate, Analect. T. III. pag. 73.

κούρη δ' ἀργυφέης ἐπιγουνίδος ἄχρι χιτῶνα
ζωσαμένη, Φοίβης εἶδος ἀπεπλάσατο.

Ex Append.]

876. Παρθενίοιο. Fluvius est Paphlagoniae, de quo II. 936.

877. Ἀμνισοῖο. Sic Caes. et tres Regii. [item Medic. *Ex Append.*] Minus bene in D. E. Ἀμνισσοῖο. Perperam vulgo Ἀμνησοῖο. Homerus Odyss. τ'. 188.

στῆσε δ' ἐν Ἀμνισῷ, ὅθι τε σπέος Εἰλειθυίης.

Callimachus H. in Dianam 15.

δὸς δ' ἐμοὶ ἀμφιπόλους, Ἀμνισίδας εἴκοσι Νύμφας,
ad quem locum videndus Spanhemius.

879. *διεξελάσῃσι.* Subjunctivus pro indicativo. Schema hoc *Ἰβύκειον* vocant Grammatici.

881. *τῇ δ' ἄρα Νύμφαι ἕπονται ἀμορβάδες.* Virgil. Aen. I. 499.

— — — — — quam mille secutae
hinc atque hinc glomerantur Oreades.

882. *Ἀμνισίδος.* Sic codd. omnes.

884. *ὑποτρομέοντες.* Vix notatu digna est prava codicum aliquot scriptura *ὑποτροπέοντες.*

886. *ἀλευόμενοι.* Hanc scripturam flagitat temporum ratio. Vulgo *ἀλευάμενοι.*

887. *πόλιος.* In E. *πόληος,* errore librarii, cujus forte memoriae observabatur versus libri I. 317.

895. *ἀγέροντο.* Sic legendum esse vel coecus viderit. Vulgo *ἀγέρονται.* Terminationes illae librariorum erroribus obnoxiae. Vide ad I. 1122.

899. *ἀπονισόμεθ'.* Sic bene D. Vulgo *ἀπονισσόμεθ'.* Vide ad I. 53.

900. *καὶ δέ κε σύν.* Perperam D. E. omissa potentiali particula, quam abesse non patiuntur sensus et linguae ratio, *καὶ δὴ σύν.*

901. *συναρέσσετε.* Confer IV. 373. unde liquet sollicitandam non esse hanc lectionem, nec praeter codicum fidem reponi oportere *συναρήξετε.*

906. [*ἀποδεξαμένην.* Guelferb. *ὑποδεξαμένην. Ex Append.*] — *ῥύσασθαι.* In D. *λύσασθαι.*

909. *μετὰ σφίσιν.* Vulgo *κατὰ σφίσιν.* Illud flagitat Graeci sermonis ratio, quod vere monuit H. Stephanus. — *εἴ κεν ὀπάσσοι.* Sic bene D. Vulgo *ὀπάσσῃ.* [Guelferb. *ὀπάσσειν. Ex Append.*]

911. *πέλεσθ' ἐμοί.* Vulgo *πέλεσθέ μοι.* Illam scripturam praeferunt quatuor Regii.

912. *ἀπὸ μοῦνον.* Sic codd. mei omnes. Librarii errore in Guelferb. *ἀπὸ νόσφιν,* quod Jo. Piersono

elegantius visum non fuisset, si animadvertisset easdem voces supra, uno tantum interjecto versu, extare.

916. *ἅμα δέ.* Sic codd. sex. [Sic quoque Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] Vulgo *μετὰ δέ.*

935. *ἕπωνται.* Perperam Caes. C. D. E. *ἕπονται.* [Perperam quoque Medic. ut primariae editt. *ἕπονται.* Mendam sustulit Stephanus. *Ex Append.*]

938. *ἀτεμβομένη.* Glossa *μεμφομένη.* Il. 56.

— — *ἵνα μή μοι ἀτέμβησαι μετόπισθεν.*

ad quem locum Scholiastes haec tradit: *τὸ δὲ ΑΤΕΜΒΕΣΘΑΙ οἱ μὲν παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ στερίσκεσθαι ἔταττον· οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ μέμφεσθαι, ὡς ἐνταῦθα.*

945. *ἀπεσσόμεθ'.* Perperam quatuor Regii [item Guelferb. *Ex Append.*] *ἐπεσσόμεθ'.*

949. *μελπομένης περ ὅμως.* Sic quatuor Regii. Vulgo *ὁμῶς.*

950. *ἐφήνδανον.* Sic bene quatuor Regii. Vulgo *ἐφήνδανεν.*

951. *μεταλήγεσκεν.* Sic etiam vulgares libri. Vide ad I. 1133. 1271. et Ernestium ad *Il. ρ'.* 599.

953. *παπταίνεσκε.* Sic omnino legendum, ut constet temporum ratio. Male in tribus Regiis *παπτήνεσκε.* Vitium lectionis e prava pronunciatione ortum. Vide supra ad 513. Mox pro *παρακλίνουσα* E. *παρεγκλίνουσα.*

954. *δοῦπον ἢ ποδὸς, ἢ ἀνέμοιο.* Sophocles Acrisio apud Stobaeum, Floril. Grotii p. 51.

ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ.

Virgil. Aen. II. 728.

Nunc omnes terrent aurae: sonus excitat omnis suspensum.

957. Fundus comparationis ex Homero petitus *Il. ε'.* 5. quem Virgilius Aen. VIII. 589. imitatus est. Sed aliorsum transtulit noster.

δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ,
ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα
λαμπρὸν παμφαίνῃσι λελουμένος Ὠκεανοῖο.

Qualis ubi Oceani perfusus Lucifer unda,
quem Venus ante alios astrorum diligit ignes,
extulit os sacrum coelo, tenebrasque resolvit.

960. *ἐπήλυθεν*. Perperam quinque Regii *ἐσήλυθεν*.

962. Homerus *Il*. *χ'*. 93.

— — — — — *οὐδ' ἐμοὶ ἦτορ*
ἔμπεδον, ἀλλ' ἀλαλύκτημαι· κραδίη δ' ἐμοὶ ἔξω
στηθέων ἐκθρώσκει, τρομέει δ' ὕπο φαίδιμα γυῖα.

[963. *ἤχλυσαν*. Bene Guelferb. *ἤχλυσεν*. Sic etiam Medic. e correctione. *Ex Append.*]

970. *ὑπὸ φωνῆς*. Sic A. E. Caes. recte. [Sic quoque Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] Confer notata ad II. 1229.

972. *φθέγξασθαι*. Aoristum hic agnoscunt codd. omnes. Vide quae notavimus ad Aeschyli Pers. 738. et Miscell. Obs. Nov. III. 1. ad Xenophontis Ephesii verba, *ὑπισχνούμενος τὰ καθ' αὑτὸν διηγήσασθαι*.

974. *ὑποσαίνων*. Sic quatuor Regii et Caes.

976. *οὔ τι ἐγών*. Sic A. E. bene. Vulgo *οὔ τοι*.

977. *ἐννεαιτάσαχον*. Utrum sic conjunctim, ut in A. et B. an divisim, ut vulgo, scribatur, nihil aut parum interest. Formam autem quam recepimus, *ναιετάασκον*, praeferunt A. C. D. Caes. [it. Guelferb. *Ex Append.*]

980. *ἀλλήλοισιν ἱκάνομεν*. Sic quatuor Regii et Caes. ut editiones Parisina et Stephani. Male in Florentina *ἀλλήλοις*, quod imperite revocavit Batavus.

985. *πρός σ' αὐτῆς Ἑκάτης*. Sic recte Caes. uti scribendum conjecerat Orvillius, Crit. Vanni p. 352. In quinque Regiis male *πρός τ' αὐτῆς*: pejus vulgo *πρὸς αὐτῆς*. Familiaris est Graecis Poëtis usus illius pronominis sic praepositioni *πρὸς* juncti in obtestationibus cujus exempla aliquot congessimus ad Euripidis Medeam 326. quibus adde ex eodem Tragico, Troad. 1049. Hel. 1257. Meleager in Epigrammate:

μή, μή, πρὸς σὲ Διός, μή, πρὸς Διός, ὦ φιλάβουλε,
κινήσῃς τέφρῃ πῦρ ὑποθαλπόμενον.

987. *ξεῖνός τέ τοι.* Sic quinque codd. In E. *τέ τι,* permutatione frequentissima vocularum *τοι* et *τι,* quae nobis observata fuit ad Euripidis Or. 488. Male vulgo *ξεῖνός τ' ἔτι.* [Guelferb. *ξεῖνός τέ τοι.* Perperam Medic. ut primariae edilt. *ξεῖνος δ' ἔτι.* *Ex Append.*]

988. *χρειοῖ.* Sincera lectio in pluribus codicibus depravata. Caes. A. C. E. *χρειῇ.* D. *χροιῇ.*

992. *ὡς δὲ καὶ ὤλλοι.* Sic bene Florent. editio, et ex ea ceterae. In sex codicibus *ἄλλοι.*

993. *κλήσουσιν.* D. *κλείσουσιν.*

[994. *αἴ νύ ποτ'* — Optime Guelferb. *αἴ νύ που.* *Ex Append.*]

995. *γοάουσι.* Hanc formam praeferunt sex codd. Vulgo *γοάασιν.*

996. *ἀνίας.* Caes. *ἀνείας.* Nempe *ει* scriptum pro *ι* longo, quod plus semel jam observatum.

[997. *ὑπελύσατ'.* Guelferb. *ὑπέλυσεν,* quod sine causa Piersono praeferendum videbatur. Promiscuus usus utriusque formae. Supra v. 62.

λυσόμενος χαλκέων Ἰξίονα νειόθι δεσμῶν.

Ex Append.]

1001. *τὴν δὲ καὶ αὐτοί.* Male in D. *αὐτήν.*

[1002. *τέκμαρ.* Bene Guelferb. *τέκμωρ,* forma Homero usitata. *Ex Append.*]

1005. *εἴ κε σαώσαις.* Sic bene D. quod antequam reperissem, conjeceram *εἴ γε σαώσεις.* Vulgo *εἴ κε σαώσεις.*

1007. *ἐπητείησι.* Perperam quatuor Regii et Caes. *ἐπητίησι.* Simili menda legebatur I. 1283. *ἀϊδρίησι.*

1011. *προτιμυθήσαιτο.* Sic A. D. E.

1015. *καί νύ κέ οἱ.* Perperam quatuor Regii *κέν οἱ.*

1016. *ἀγαλλομένη.* Sic quinque Regii bene. Vulgo *ἀγαιομένη.*

1018. *στράπτεν.* Perperam B. C. D. *πέμπεν,* e glossemate. Sic etiam A. in contextu, altera lectione in margine notata. *στράπτω* hîc transitivum est, cujus neutralis tantum significatio lexicographis observata

fuit. ἀμαρυγὰς ὀφθαλμῶν ἥρπαζεν. Ovidius Am. III. 12.

Perque tuos oculos, qui rapuere meos.

Et II. 19.

Tu quoque, quae nostros rapuisti nuper ocellos.

1020. περὶ ῥοδέεσσιν. Sic codd. A. C. D. E. Margo in A. ῥοδέοισιν, quae est lectio Caes. codicis et vulgarium librorum. In B. περὶῤῥοδέοισιν· in Guelferb. περὶῤῥοδέεσσιν. Nescio quid sit ῥόδεον. Graecum est ῥοδῆ. Eustathius p. 1963. l. 48. οὕτω δὲ, φασὶ, καὶ ῥοδῆ περισπωμένως παρ' Ἀρχιλόχῳ, παρ' ᾧ κεῖται καὶ τὸ, ῥοδῆς καλὸν ἄνθος. Confer Ammonium p. 123. Hic itaque ῥοδέεσσι positum pro ῥοδῇσι e dialecto. Dores η in εε mutant. Partim vera sunt, quae ad Theocritum observavit Reiskius, nobis laudatus supra ad v. 578. Hanc lectionem qui non probarit, per me licet reponat ῥοδέῃσιν. Est autem ῥοδέη seu ῥοδῆ, τὸ φυτὸν, frutex rosas producens. Sumta ex Homero comparatio, Il. ψ'. 597.

— — — — — — τοῖο δὲ θυμὸς
ἰάνθη, ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση
λήϊου ἀλδήσκοντος, ὅτε φρίσσουσιν ἄρουραι.

1023. ὁτὲ δ' αὖτις. Quatuor Regii ποτὲ δ'.

1029. διαμοιρηδά. Sic, unico μ, A. C. D. Caes. In E. διαμοιραδά.

1033. ἀδαίετον. Vide infra 1209. Virgil. Aen. VI. 253.

Et solida imponit taurorum viscera flammis.

1034. εὖ νηήσας. Perperam quatuor Regii ἐννηήσας.

1035. μειλίσσεο. Sic A. B. E. In D. μειλίσσαιο. C. ut vulgo, μειλίσσοιο. Caes. μειλίσσο. Sincera est forma quam recepimus. Imperativus est Ionicus μειλίσσεο: inserto ob metrum ι, μειλίσσειο. Sic apud Homerum Ιλ. κ'. 285. σπεῖό μοι, pro σπέο. λ'. 610.

ἀλλ' ἴθι νῦν, Πάτροκλε, Διῒ φίλε, Νέστορ' ἔρειο.

ἔρειο pro ἔρεο, ab ἔρομαι.

1037. Vulgo sine nexu et soloece legitur:

ἔνθα δ' ἔπειτα θεὰν μεμνημένος ἱλάσσηαι.
ἂψ δ' ἀπὸ πυρκαϊῆς ἀναχάζεο.

Perperam codd. aliquot pro θεὰν habent θεῶν.

1048. οὐδ' ἄσχετος. A. C. E. ἄσπετος.

1054. ἀνασταχύωσι. Sic recte B. Vulgo ἀνασταχύουσι.

1058. καρχαρέοι. Vulgo καρχαλέοι. Illud tuetur auctor Etymol. M. p. 493. l. 1.

1060. τοῖό γ' ἔχητι. Sic bene quatuor Regii. [Sic quoque Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] Vulgo τοῖό ῥ' ἔχητι. In E. τοῖο ἔχητι, ut pluribus in locis a nobis emendatis vulgo legebatur.

1061. νίσσεο. Sic Caes. et E. Vulgo νείσεο.

1062. ἤ τοι ἕαδεν. Sic codd. sex optime. Vulgo εἴ τοι.

[1064. λιαροῖσι, *tepidis*. Frequens lacrimarum apud Poëtas epitheton. Hinc corrigenda vulgata lectio apud Ovidium, Am. III. VI. 68.

Dixerat: illa, oculos in humum dejecta modestos,
spargebat TEPIDO flebilis imbre sinus.

E nostro Apollonii loco distichon hoc expressum, quod Ovidii interpretibus observatum non fuit. *Ex Append.*]

1065. ἑῷο. Vulgo ἑοῖο. Vide ad I. 1032.

1066. ἐπιπλάγξασθαι. B. Caes. [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] ἐπιπλάγξεσθαι. Vide ad 972.

1068. δὴ γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμούς. In omnibus codd. [it. in Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] scriptum, ἤδη γάρ οἱ ἀπ' ὀφθαλμούς: syllaba redundante. Primus editor οἱ omisit, quod ad phrasin necessarium est. ἤδη in δὴ mutandum erat.

[1075. γεγαυῖαν Πασιφάης. *Filiam Pasiphaës*. Perperam Medic. et Guelferb. cum primariis editionibus Πασιφάην. Mendam sustulit Parisina editio. *Ex Append.*]

1076. πατρὸς — ἐμοῖο. Sic recte quatuor Regii. Vulgo ἐμεῖο.

1081. μηδέ κεν ἄλλον. Vulgo μηδέ τιν' — cum

subjunctivo προβάλησι particulam κεν omnino requirit exacta loquendi ratio.

1083. εἰ δέ τοι. Sic recte quatuor Regii et Caes. [Sic etiam Medic. *Ex Append.*] Vulgo αἰ δέ τι.

1086. πάμπαν ἐΰρειτος. Vulgo ἐϋῤῥηνος, quam lectionem solus E. in contextu habet, margini in A. additam. Hic autem in contextu et C. ἐΰῤῥυτος habent: B. ἐΰῤῥητος: D. ἐϋῤῥειτος, quod verum esse credo. πολλοὺς ἔχουσα ῥειτούς. Vide Hesychium in ῥειτοί, et Etymol. M. in ῥείτης, p. 703. Ad nostram autem lectionem unice spectat Scholiastae observatio: πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων ἐσβαλλόντων εἰς τὴν Θεσσαλίαν ποταμῶν, τέσσαρές εἰσιν οἱ μάλιστα δόκιμοι, Πηνειὸς, Ἐνιπεὺς, Πάνισος, Ἀπιδανός. τούτων δὲ μισγομένων ὁμοῦ, κρατήσας τῶν ἄλλων ὁ Πηνειὸς, μόνος τε εἰς τὴν θάλατταν ἐκβάλλει, καὶ τοὺς ἄλλους ἀνωνύμους ποιεῖ. In Caesareo lacuna est post v. 1083. ad versum usque 1128.

1090. τήν γε. Sic quinque Regii. [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] Vulgo τήνδε.

1091. Ἰαωλκός. Sincera haec est scriptura. Codices, ut Florentina editio, claudicante versu Ἰωλκός. Minus bene Batavus emendavit Ἰαολκός. Homerus *Il.* β. 712.

Βοίβην, καὶ Γλαφυρὰς, καὶ ἐϋκτιμένην Ἰαωλκόν.

Eadem hujus nominis forma apud Pindarum Nemeon. δ. 89. Isthmion. η'. 87. πόλις praeferunt A. B. E. [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] et codex Orvillio adhibitus, quem vide Criticae Vanni p. 337.

1102. καταψήχων. Sic recte B. [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] Vulgo καταψύχων. Hesych. καταψήχων, κολακεύων. ubi vide interpretes, et Ernestium ad Callim. H. in Cererem 46. Pro ὀάροισι inepte in quatuor Regiis ἀγανοῖσι. Prius habet E. margini etiam in A. additum.

1113. αὐτήν γε. Sic quinque Regii. Vulgo αὐτήν με.

1114. *Ιαωλκόν.* Codices et editiones, exceptis binis Hoeltzlini, *Ιωλκόν.* Vide supra ad 1091.

1124. *ἠδέ σε.* Sic bene D. Vulgo *οἱ δέ σε.*

1130. *τῇδ'* — Minus bene D. *τῆς δ'.* Confer I. 274.

1133. *ἀπαρνήσεσθαι.* Vulgo *ἀπαρνήσασθαι.* Futurum hic praeferunt quatuor Regii et Caes.

1135. *ἵκοιτο.* Sic omnino legendum ad recte scribendi normam. Soloece vulgo *ἵκηται.* Terminationum illarum commutationis frequentissimae plura in superioribus observata fuerunt exempla. Vide ad I. 166. 660. 905. supra 75. et alibi passim.

1136. *λιποῦσά γε.* Omissum *γε* in tribus Regiis et Caes.

1139. *ἂψ οἰκόνδε.* A. B. E. *εἰς οἰκόνδε.* D. *εἰς οἶκον.* [Guelferb. *ἂψ εἰς οἰκόνδε.* E glossemate *εἰς* ortum. *Ex Append.*]

1144. *ὑποφθάμενον.* A. D. *ἀποφθάμενον.* E. *ἀποφθίμενον.*

1151 *μεταχθονίῃ.* Sic Florent. editio et ex ea ceterae. At sex codd. *μεταχρονίῃ.*

1152. *αὐτομάτοις.* Sic Caes. ut Florent. editio. In quinque Regiis *αὐτομάτῃ.* Illud, ut elegantius et magis Poëticum, pro genuino habeo. Supra 651.

— *τηΰσιοι δὲ πόδες φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα.* [Guelferb. *αὐτομάτοισι πόδεσσι.* *Ex Append.*]

1155. *τὴν δ' ἀνιοῦσαν.* Sic bene D. Vulgo *τὴν δ' ἄρ' ἰοῦσαν.*

1166. *ἡρώων ἐς ὅμιλον.* In A. C. E. desiderantur hae voces, quarum in loco istae leguntur *οἱ δ' ἔκλυον ἕκαστα.* In D. *πέλασσεν.*

1171. *ἐπεὶ κνέφας.* In duobus Regiis et Caes. *ἐπί.* Supra 208. *ἐπὶ* et *ἐπεὶ* commutata vidimus.

1172. *εὔκηλοι ἐμέλοντο.* Sic dudum emendavi in notis ad Leonidae Alex. Epigr. XII. Analect. T. III. p. 175. quam conjecturam nuper confirmatam reperi scriptura codicis D. Ceterorum codicum alii *μέλλοντο,* alii *μέλοντο* praestant, prius sine sensu, posterius con-

tra metri legem. Illud referunt editiones primariae. Pessime Stephanus e Parisina edidit *μελέοντο*, quod ne graecum quidem est. [Parisinae editionis lectionem *μελέοντο* habet Guelferb. In Medic. *μέλλοντο*. *Ex Append.*]

1177. *ἐς ἄεθλον.* Tres Regii *ἐπ' ἄεθλον.*

1180. *Ἀρητιάδι.* Sic A. B. E. optime. Barbarum est quod vulgo legitur *Ἀρητιάδη*. De caeso a Cadmo dracone vide Chori canticum in Euripidis Phoen. 647. et Tiresiae vaticinium, ibidem v. 942.

1186. *ἐπὶ γηγενῆ εἴσατο.* Sic optime quinque Regii. Vulgo *γαιηγενῆ εἴσατο.* Vox illa *γαιηγενὴς* nescio an alibi occurrat.

1188. *ἔπορε μετά.* Sic tres Regii bene. Vulgo *ἔπορεν.*

1189. *οἴσσατο.* Perperam vulgo *οἴσατο.* Illud dant tres Regii et Caes. [it. Medic. *Ex Append.*]

1195. *εὐφεγγέες.* Vulgo minus bene legitur *Ἑλίκης εὐφεγγέος ἀστέρες ἄρκτου.*

1196. *πανεύκηλος.* Perperam in quatuor Regiis *παρεύκηλος.*

1204. *εὐαγέως.* A. C. *εὐρῆος.* D. *εὐρεῖος.* Sincera lectio *εὐαγέως* in A. margini adposita.

1209. *αὐτόν τ' εὖ.* D. E. *αὐτὸν δ' εὖ.*

1211. *ἐπαρωγόν.* In D. *ἐπαρηγόν*, quod non deterius est.

1214. *ἱροῖς.* Sic B. recte. Vulgatum *ἱεροῖς* non admittit metrum. [Medic. *ἱροῖς*, e correctione. *Ex Append.*]

1215. Nescio an huc referri debeat Varronis Atacini versus apud Nonium in Angues:

Cujus ut adspexit torta caput angue revinctum.

Quernis ramis et serpentibus coronari solitam fuisse Hecaten, ostendit Scholiastes, adlato cantici fragmento e Sophoclis *Ῥιζοτόμοις*, quod a praestantissimo Valckenario Diatribes Eurip. p. 167. maximam partem emendatum hîc proponam:

Ἥλιε δέσποτα,
καὶ πῦρ ἱερὸν, τῆς εἰνοδίας
Ἑκάτης ἔγχος, τῷ δι' Ὀλύμπου
πολλῇ φέρεται καὶ γῆς, καίουσ'
ἱερὰς τριόδους, στεφανωσαμένη
δρυσὶ καὶ πλεκταῖς
ὠμῶν σπείρησι δρακόντων.

1216. Virgil. Aen. VI. 256.

Sub pedibus mugire solum, et juga coepta moveri
silvarum, visaeque canes ululare per umbram,
adventante dea.

Seneca Tragicus in Oedipo 569.

Latravit Hecates turba. ter valles cavae
sonuere moestum. tota succusso solo
pulsata tellus.

Theocritus in Pharmaceutria:

— ταὶ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πτόλιν ὠρύονται·
ἁ θεὸς ἐν τριόδοισι. —

In Hecates comitatu semper memorantur canes, quod illi sacrum fuit animal, ideo *Ἑκάτης ἄγαλμα* a nescio quo poëta dictum. Ipsam quoque deam canino capite finxerunt veteres: has ob causas Orpheo *σκυλακῖτις*, Lycophroni *κυνοσφανὴς* appellatur.

1218. *πίσεα.* Sic recte legitur in vulgaribus libris I. 1266. perperam autem hîc *πείσεα.* Vide Etymol. M. in *Πίσα*, p. 673. — *αἱ δ' ὀλόλυξαν Νύμφαι.* Virgil. Aeneid. IV. 168.

— summoque ULULARUNT vertice Nymphae.

Non alio sensu apud Romanum Poëtam accipiendum est verbum *ulularunt*, quam hîc *ὀλόλυξαν.* Graecissat illic Virgilius, quem vix intelligunt, qui graece nesciunt. Ridiculus est Gallicus interpres DESFONTAINES, qui, tanquam si de lupis esset sermo, vertit: *le sommet de la montagne retentit du hurlement des Nymphes.* *ὀλολύζειν* verbum est ad sacra pertinens, proprie de foeminarum precibus, tam in faustis, quam adversis rebus, adhiberi solitum. Eustathius alicubi exponit *σὺν οἴκτῳ*

εὔχεσθαι. Praeter auctores, quos laudavi ad Theocritum XVIII. 64. vide Spanhemium ad Callim. H. in Delum 258. in Palladem 139.

1219. ποταμηΐδες. In quatuor Regiis et Caes. ποταμήτιδες.

1234. πελέμιξε. Sic recte D. In B. πτολέμιξε: sed superscripta emendatio, πελέμιξε. Hesych. πελεμίχθη, διεσείσθη. ubi vide Interpretes.

1237. χεροῖν ἔχεν. Forte scripserat ἕλεν, ut supra de Medea, αὐτὴ δ' ἡνί' ἐδέκτο: iterumque καί ῥ' ἑτέρῃ μὲν χειρὶ λάβ' ἡνία.

[1238. αἰέθλῳ. Sic bene Florent. editio. Aldina et quae eam insecutae sunt, cum Medic. aliisque codicibus aliquot, αἰέθλων. Illud perite revocavit Stephanus. *Ex Append.*]

1243. μετὰ δὴ θαμὰ — Vulgo μετὰ δῆθ' ἅμα. Quatuor autem Regii [it. Guelferb. *Ex Append.*] νίσσεται praeferunt: Caes. νείσσεται. Vulgo νείσεται.

1250. τυτθόν γέ που. Sic bene quatuor Regii. E. ut vulgo, γέ περ.

1258. Timaeus Lex. Platon. σφριγῶντες, ἀκμάζοντες. ubi vide doctissimum interpretem.

1259. Ex Homero plura mutuatus est noster, *Il.* ζ'. 506. ubi Paris e Troja ad pugnam egrediens equo comparatur.

1264. ἐνὶ χερσί. Sic D. Vulgo ἐν χερσί.

1267. ἄγωνται. Sic quinque Regii. Vulgo ἄγονται.

1269. ἱδρυνθέντες. Sic Regii codices. Caes. ut primariae editiones, ἱδρυθέντες.

1270. ῥίμφα μάλ'. A. B. δηθὰ μάλ'. Sed alterum in A. margini adpositum.

1273. γίγνεται. Minus bene tres Regii γίνεται.

1286. ὄβριμον. Perperam tres Regii ὄμβριμον. Vide notata ad Aeschyli S. Th. 796.

1287. ἐρείσας. E. ἀείρας.

1294. Homerus *Il.* ο'. 618.

ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες, ἠΰτε πέτρη

ἠλίβατος, μεγάλη, πολιῆς ἁλὸς ἐγγὺς ἰοῦσα·
ἥ τε μένει λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα,
κύματά τε τροφόεντα, τά τε προσερεύγεται αὐτήν.

Virgil. Aen. X. 693.

Ille, velut rupes, vastum quae prodit in aequor,
obvia ventorum furiis, expostaque ponto,
vim cunctam, atque minas perfert coelique marisque:
ipsa immota manens.

εὖ διαβάς. Tyrtaeus apud Lycurgum:

ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω ποσὶν ἀμφοτέροισι
στηριχθεὶς ἐπὶ γῆς, χεῖλος ὀδοῦσι δακών.

ubi vim verbi probe explicuit et abunde illustravit Klotzius.

1298. ἀνώχλισαν. Sic Caes. et B. Ceteri quatuor Regii ἐνώχλισαν.

1299. εὔρινοι. Perperam vulgo εὐῤῥίνοις. Prius flagitante sententia jamdudum reposueram, licet in vulgata lectione quinque tum collatos codices consentientes vidissem. Follium e coriis compactorum epithetum est εὔρινοι, quod inepte fornacibus tribueretur. Nunc in E. lectionem illam reperio, εὔῤῥηνοι, admodum frequenti librariorum errore, η pro ι posito. Sic supra 1231. pro πολύρινον in eodem codice πολλύρηνον, in A. πολύῤῥηνον scriptum. Similes scripturae mendas, quae variarum lectionum in censum referri non debent, prudens negligo, ne futilibus notis molem libri augendo ridiculus fiam.

1300. ἀναμορμύρουσι. Vulgo ἀναμαρμαίρουσι. Egregiam Ruhnkenii emendationem recepi, quem vide Epist. Crit. I. p. 31.

1302. ἐξ αὐτῶν. Scilicet τῶν φυσῶν. Sic recte quinque Regii. Vulgo ἐξ αὐτοῦ. ὁππότ' ἀΐξῃ subjunctivum praeferunt codd. sex. Mendose in D. ἀέξῃ. Sic etiam E. a prima manu; sed emendatum ἀΐξῃ. Hujus autem verbi nominativus est ἀϋτμή, e praecedenti versu repetendus.

1303. *φυσιόωντες.* Sic bene codd. sex, [it. Medic. *Ex Append.*] vitato hiatu. Vulgo *φυσιόωντε.*

1304. *ὁμάδουν.* Perperam quatuor Regii *ὁμάδων*: Caes. *ὁμάδῳ.* [Medic. cum primariis editt. *ὁμάδῳ.* Guelferb. *ὁμαδουν.* Stephano debetur genuinae lectionis restitutio. *Ex Append.*]

1306. *δεξιτεροῖο κέρατ βοός.* Sic dispositae voces in A. C. E. Vulgo *βοὸς κέρας.*

1307. *ὄφρ᾽ ἐπέλασσε.* Quinque Regii *ὄφρα πέλασσεν.* Vulgo *πελάσσῃ* male. *ὄφρα* hic *donec* significat, non *ut.*

1310. *ἔσφαλε.* Sic bene A. E. In B. D. *ἔσφηλε.* Vulgo *σφῆλε.*

1317. *αὐτὰρ ὅ γ᾽ εὖ.* Vulgo ingrato et insolito cum hiatu *ὁ εὖ — λόφοις* praeferunt quinque Regii, bene. *ἔδησε ἐν τοῖς λόφοις τὰ ζυγά.*

1319. *ὑπ᾽ ἐκ πυρός.* Sic bene quinque Regii. Vulgo *ὑπὲρ πυρός.* Similis menda observata fuit supra v. 608.

1320. *ἄγνυθετο.* Quatuor Regii et Caes. *ἔγνυθετο.*

1326. *οἱ δὲ τέως μὲν δή.* Sic recte Basileensis editio, et ex illa Hoeltzlinus. Absque metro in primariis, *οἳ δή τοι εἴως μὲν δή.* In quinque Regiis *ἐμμέτρως* quidem, sed minus bene, *οἳ δὴ τείως μὲν περιώσια.*

1331. *ἤϊσαν.* Sic codd. sex et primariae editiones. Parisina, quam Stephanus expressit, *ἤεσαν.* — *ὀκριόεσσα:* glossa, *τραχεῖα.* Perperam vulgo *ὀκρυόεσσα.* [*ὀκριόεσσα*, quod absque codicis alicujus auctoritate reposueram, praestat Guelferb. *Ex Append.*]

1335. *βαθμόν.* Nescio quo errore aut casu A. B. *λαιὸν*, E. *λάϊον.* Margini in B. *βαθμὸν* adpositum. [*λαιὸν* habent quoque Medic. et Guelferb. *Unde alii forte veram Apollonio manum restituent.* Verba sunt Jo. Piersoni. *βαθμὸν ἐπιπιέσας στιβαρῷ ποδί. Forti pede gradum firmans, fortiter pedem figens, vestigia premens.* Nisi Graecorum hic est sensus, quid poëta

in mente habuerit, divinare nequeo. Nec voce *βαθμὸν*, nec quavis alia, quae ad *λαιὸν* proxime accedat, aratri partem aliquam significari usquam vidi. *Ex Append.*] — *τῆλε δ' ἑοῖο:* i. e. *ἑαυτοῦ*. Male vulgo *ἑοῖο*.

[1340. *τρίτατον λάχος*. Confer notata ad I. 1082. Guelferb. hic, eadem menda, quae illic sublata fuit, habet *λέχος* et *ἀνυμένοιο*. *Ex Append.*]

[1343. *τῆμος ἀρήροτο*. Florent. editio *ἄρ ἤροτο*, quod male Stephanus revocavit. Bene Aldus ediderat *ἀρήροτο*, quod habet etiam Parisina editio. *Ex Append.*]

1346. *αὐτὰρ ὅ γ' ἄψ*. Perperam vulgo *αὐτὰρ ὁ ἄψ*. Vide ad 1317.

1348. Euripides Phoenissis 1258.

παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,
λόγοις ἐθάρσυνάν τε —

1350. *ἐνεπλήσατο*. Sic D. Vulgo *ἐμπλήσατο*. Perperam vulgo hic locus interpunctus. Quam exhibeo distinctionem, eadem comparet in A. E. forte et in ceteris. Nam minutias istas e singulis enotare necesse visum non fuit.

1351. *σὺς εἴκελος*. Sumta ex Homero comparatio, Il. ν'. 471.

ἀλλ' ἔμεν', ὡς ὅτε τις σῦς οὔρεσιν ἀλκὶ πεποιθὼς,
ὅστε μένει κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν
χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, φρίσσει δέ τε νῶτον ὕπερθεν·
ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ πυρὶ λάμπετον· αὐτὰρ ὀδόντας
θήγει, ἀλέξασθαι μεμαὼς κύνας ἠδὲ καὶ ἄνδρας.

1355. *φρίξεν* — *Ἄρηος τέμενος*. Sic recte B. D. [it. Guelferb. *Ex Append.*] Perperam vulgo *φρίξαν*, quod ad Gigantes relatum elegantius esse, praeter Jo. Shawium nemo viderit. Admissa enim eximia illa elegantia, quo referenda erunt verba *Ἄρηος τέμενος φθισιμβρότου*? Qua ratione cum ceteris construentur? V. seq. *λαμπομένῃσιν* dant quatuor Regii et Caes. [it.

Guelferb. et Medic. *Ex Append.*] Solbece vulgo λαμ-πομένοισιν. Homerus Ιλ. ν'. 339.

ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείῃσι
μακρῇς, ἃς εἶχον ταμεσίχροας· ὄσσε δ' ἄμερδεν
αὐγὴ χαλκείη κορύθων ἄπο λαμπομενάων.

Virgil. Aen. VII. 525.

— — — — — — atraque late
horrescit strictis seges ensibus, aeraque fulgent
sole lacessita, et lucem sub nubila jactant.

Et XI. 601.

— — — — — tum late ferreus hastis
horret ager, campique armis sublimibus ardent.

Inde satis confirmatur nostra lectio φρίξεν.

1357. ἵκετο. D. ἵετο.

1360. ἐκίδασσαν ἀῆται. Haec lectio in margine cod. B. adnotata, quam vulgatae ἄελλαι praeferendam duxi. [ἀῆται etiam Medic. e correctione. *Ex Append.*]

1361. πάντ' ἐφαάνθη. Vulgo πάντα φαάνθη.

1366. Homerus Ιλ. ε'. 302.

— — — — ὁ δὲ χερμάδιον λάβε χειρὶ
Τυδεΐδης, μέγα ἔργον, ὃ οὐ δύο γ' ἄνδρε φέροιεν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

et μ'. 445.

Ἕκτωρ δ' ἁρπάξας λᾶαν φέρεν, ὅς ῥα πυλάων
εἱστήκει πρόσθεν, πρυμνὸς, παχὺς, αὐτὰρ ὕπερθεν
ὀξὺς ἔην· τὸν δ' οὔ κε δύ' ἀνέρε δήμου ἀρίστω
ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν,
οἷοι νῦν βροτοί εἰσ'· ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἶος.

Virgil. Aen. XII. 896.

— — — — — Saxum circumspicit ingens,
saxum antiquum, ingens, campo quod forte jacebat,
limes agro positus, litem ut discerneret arvis.
Vix illud lecti bis sex cervice subirent,
qualia nunc hominum producit corpora tellus.
Ille manu raptum trepida torquebat in hostem.

1367. ὑπὸ τυτθὸν ἄειραν. Sic bene D. ut infra 1396. πρὶν ὑπὸ χθονὸς ἴχνος ἀεῖραι. Observanda est tmesis: τυτθὸν ὑπάειραν γαίης. Perperam vulgo ἀπό. [Eadem constructio et similis tmesis IV. 1552. γαίης δ' ἀνὰ βῶλον ἀείρας. *Ex Append.*]

1377. Comparatio ex Homero sumta, *Il.* δ'. 75.

οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω,
ἢ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν,
λαμπρόν· τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται·
τῷ εἰκυῖ' ἤϊξεν ἐπὶ χθόνα Παλλὰς Ἀθήνη.

1378. οἵ μιν ἴδωνται. Quatuor Regii ἴδονται.

[1381. οὖτα. Editiones omnes οὔτα. Vide notata in Appendice ad II. 111. *Ex Append.*]

1384. ὤμων τελλομένους. Vulgo perquam inepte στελλομένους. Extra omnem reprehensionem fuisset, qui prius e conjectura reposuisset, et fatuum editorem esse arbitror, qui ad hujusmodi sordes eluendas codicum opem expectet. Sciat tamen lector, nostrum τελλομένους in sex codicibus repertum fuisse, sine ullo vulgatae lectionis vestigio.

1392. κρηναῖαι. A. E. κρηνάων.

1393. οἱ μὲν ὀκλάξ. Vulgo legitur ὀδὰξ, perquam absurde. Istud ὀδὰξ cum πίπτον neutiquam jungi potest, et ὀδὰξ λαζόμενοι ὀδοῦσι adeo ineptum est, ut Poëtae tribui non possit. Genuinum ὀκλὰξ certissima conjectura reposuit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 547. Describit Poëta varios pugnantium casus: alii proni *in genua*, alii supini, alii in latus cadunt. Prima in ὀκλὰξ corripitur ante tenuem et liquidam, ut ἀπρὶξ apud Theocritum in Heraclisco, 54.

θῆρε δύω χείρεσσιν ἀπρὶξ ἁπαλαῖσιν ἔχοντα.

Quod monere vix necesse videtur.

1399. ὀμβρήσαντος. Perperam quatuor Regii ὀμβρίσαντος. Similis menda sublata fuit I. 863.

1401. κλασθέντα ῥίζηθεν. Sic Cass. et E. In A.

C. κλινθέντα. B. κλινθένταῤῥίζηθεν. D. κλιθέντα. Virgil. Aen. IX. 435.

> Purpureus veluti cum flos, succisus aratro,
> languescit moriens; lassove papavera collo
> demisere caput, pluvia quum forte gravantur.

1402. κατηφείη. A. E. κατηφίη. Vide ad 1007.

1406. ἤ κέ σφι. Sic A. B. E. Perperam vulgo ἢ κέ σφι. In D. εἴ κε.

IN LIBRUM IV. NOTAE.

V. 4. *Ηέ μιν*, id est, *τὸν κάματον*.

12. *βαθείης*. Genitivus est cum *ξυλόχοιο* construendus. Soloece vulgo legitur *βαθείῃς* in dativo plurali. Homerus *Ιλ. φ'*. 573.

ἠΰτε πάρδαλις εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο
ἀνδρὸς θηρητῆρος ἐναντίον.

et *λ'*. 415. de apro:

— — *ὁ δέ τ' εἶσι βαθείης ἐκ ξυλόχοιο*:

Hic vero ducem suum deseruit Oxoniensis. Nam quum Hoeltzlinus perite edidisset *βαθείης*, ille vitiosam priorum editionum lectionem *βαθείῃς* reposuit. En hominis fidem et judicium!

14. *ὀΐσσατο*. Sic bene quatuor Regii et Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] Vulgo *ὀΐσατο*.

[17. *πλῆντο*. B. E. Medic. Guelferb. *πλῆτο*. Non male. Sic III. 1545. *ἐν δέ οἱ ὄσσε λάμπεται*. Pessime Caes. *πλῆσε*. *Ex Append.*]

18. *λαυκανίης*. Perperam tres Regii *λευκανίης*. Etymol. M. *λαυκανίη, ὁ λαιμός· ἀπὸ τῆς ἀπολαύσεως*. Sic etiam Eustathius p. 531. *λαύω, ἐξ οὗ ἀπολαύω, καὶ λαυκανία, ὁ λαιμός*. — *ἐπεμάσσατο*. Sic bene Caes. Vulgo *ἐπεμάσσετο*.

20. *ὑπὲρ μόρον*. Sic divisim scriptum in A. E. Vulgo *ὑπέρμορον*.

24. *κόλπων*. Sic recte quatuor Regii et Caes. Subaudienda praepositio *ἐκ* vel *ἀπό*. *ἐχεύατο ἐκ τῶν κόλ-*

πων κατὰ τοῦ φωριαμοῦ ἄμυδις πάντα τὰ φάρμακα. *Confestim e sinu suo medicamenta omnia defudit in arculam.* Scilicet extraxerat medicamenta, illud selectura, quo mortem sibi conscisceret. Vulgo κόλπον, sensu, si modo sensus aliquis in ea lectione est, e diametro opposito.

26. κύσσε. Perperam vulgo κῦσε. Vide ad I. 1238. Virgil. Aen. II. 490.

Amplexaeque tenent postes, atque oscula figunt.

33. διέῤῥαισε, sine importuno ν. Sic A. D. E. [it. Guelferb. *Ex Append.*] Virgil. Aen. IV. 657.

Felix, heu nimium felix, si litora tantum
nunquam Dardaniae tetigissent nostra carinae.

Supra v. 29. perperam in A. E. αἰνῇ pro ἀδινῇ.

36. ἦν τε νέον. Sic libri omnes scripti et editiones primariae. In sola Basileensi, typothetae, ut videtur, errore, excusum νέην, quod adsumsit Batavus.

43. γυμνοῖσι. Sic A. B. E. Super. v. pro ἀοιδαῖς in Caes. scriptum ἀοιδῇς.

50. ἔνθεν ἴμεν νηόνδε. Sic recte Hartungus lectionem constituit. Vulgo, male distinctis vocibus, legitur ἔνθ' ἐνὶ μὲν νηόνδε. Hoc solus e Regiis B. exhibet, alia margini adscripta lectione, quam quatuor ceteri unicam agnoscunt, ἔνθ' ἄρα νηὸν μὲν μάλ' ἐφράσσατο, e scioli emendatione.

[57. Λάτμιον ἄντρον. Guelferb. οὖρον, mendose pro οὖρος. *Ex Append.*]

59. σῇσι, κύον, δολίῃσιν ἀοιδαῖς. Vulgo σεῖο — δολίαισιν. Codd. A. E. σῇς habent, ob metrum mutandum in σῇσι. Iidem κύων praeferunt. δολίῃσιν est in Caesareo. V. 64. pro ἔρχεο Piersonus reponi vult οἴχεο, absque ulla necessitate; prius agnoscunt libri omnes.

[70. ὄρθια. Auctor Hymni in Cererem 20.

— — — ἴαχησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ.

ubi vide doctissimum Ruhnkenium. *Ex Append.*]

73. τεκμήρατο. Hoc flagitat temporum ratio. Perperam vulgo τεκμαίρετο.

77. μετὰ τήν γε. Quatuor Regii τήνδε. Codices omnes ἐλάασκον. [Sic quoque Medic. Ex Append.] Vulgo ἐλάεσκον.

80. ἀπ' ἰκριόφιν. Sic optime B. in margine. [Sic etiam optime in Guelferb. Ex Append.] Vulgo ἐπ' —.

86. πρὶν τόν γε. Vulgo minus bene τόνδε.

88. ἐνὶ σοῖσιν ἑταίροις. Sic bene sex codd. [it. Medic. Ex Append.] editiones Aldina, Parisina, Basileensis. Perperam ceterae ἐπί.

94. θάρσυνέν τε. In D. φώνησέν τε.

97. ἐνι θήσεσθαι. Codices sex [it. Medic. Ex Append.] ἐνιστήσεσθαι. Vulgo ἐνιστήσασθαι. Futurum merito reponi volebat Stephanus. Sed στήσασθαι ἄκοιτιν Graecum non esse, recte statuit Piersonus, cujus optimam emendationem recepi.

103. Homerus Π. τ'. 242.

αὐτίκ' ἔπειθ' ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστό δὲ ἔργον.

Ovidius Metam. IV. 549.

— — — — — res dicta secuta est.

Terentio, *dictum factum*: Gallis, *aussitôt dit que fait.*

111. ἀλευόμενοι. Minus bene vulgo ἀλευάμενοι. Illud flagitat temporum ratio.

116. κεκμηότα. Perperam in tribus Regiis et Caes. κεκμηκότα. Vide ad III. 234.

117. νώτοισι. Sic Caes. et E. [Sic etiam Medic. — Μινυήϊον. Sic codd. quod, flagitante metro, primus reposuit Hoeltzlinus. Ante eum Μινύϊον legebatur. Ex Append.]

119. εἴσατο. A. E. e glossemate δείματο.

121. Ἑρμείης. Vulgo Ἑρμείας. In D: Ἑρμῆεις.

125. Virgil. Aen. VIII. 622.

— — — — qualis, quum caerula nubes
solis inardescit radiis, longeque refulget.

126. φλογεροῖσιν. Sic recte A. B. E. Caes. [Sic

quoque Guelferb. *Ex Append.*] Perperam vulgo φλογεροῖσιν.

127. αὐτὰρ ὅ γ' ἀντικρύ. Vulgo ὁ ἀντικρὺ — τείνατο. Sic D. Vulgo τείνετο.

129. νισσομένους. Sic D. uti Stephanus edidit. ῥοίζει δὲ πελώριον. Virgil. Aen. III. 172.

> Clamorem immensum tollit: quo pontus et omnes
> intremuere undae, penitusque exterrita tellus
> Italiae, curvisque immugiit Aetna cavernis.

et VII. 513. Alecto ex Inferis a Junone excita,

> ardua tecta petit stabuli, et de culmine summo
> pastorale canit signum, cornuque recurvo
> Tartaream intendit vocem: qua protenus omne
> contremuit nemus, et silvae intonuere profundae.
> audiit et Triviae longe lacus: audiit amnis
> sulfurea Nar albus aqua, fontesque Velini:
> et trepidae matres pressere ad ubera natos.

Terrore perculsorum infantium, matrumque eos foventium imaginem, movendo affectui idoneam, plenius expressit Noster, unde praecipua lineamenta sumsit Romanus. Apollonio praeivit Euripides, apud quem Chorus in Troadibus Trojae excidium deplorans, haec canit, v. 559.

> φονία δ' ἀνὰ πτόλιν
> βοὰ κατεῖχε περγάμων
> ἕδρας· βρέφη δὲ φίλια περὶ
> πέπλους ἔβαλε ματρὶ χεῖρας
> ἐπτοημένας.

134. συνάμφω. Melius sic conjunctim scribitur, quam divisim, ut vulgo.

142. εἰλίγγοισιν. Glossa, συστροφαῖς. In scriptura hujus nominis nil variant codices. De ea vide Jo. Piersonum ad Moeridem p. 196. ubi conjicit εἰλιγμοῖσιν, vel εἰλίγγησιν.

144. ἀζαλέῃσιν. Perperam in D. ἀζαλέοισιν.

145. κατ' ὄμματος. Sic recte A. C. D. E. Vulgo κατόμματον, quod quid sit nescio. — εἴσατο, ἐπορεύ-

σατο. Glossa, ὥρμησεν. Sic III. 739. εἴσομαι. Perperam in Caes. εἴσετο.

150. ἀνελύετ'. Sic quatuor Regii et Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] Vulgo ἀναλύετ'. Virg. Aen. VI. 422.

— — — — immania terga resolvit
fusus humi, totoque ingens extenditur antro.

156. ἀρκεύθοιο, *juniperi.* Habet arbor illa vim contra serpentes, ut docet Plinius libro XXIV. cap. VIII. "Ejus duo genera: altera major, altera minor. „Utraque accensa serpentes fugat — sunt qui et per- „ungant corpus e semine ejus in serpentium metu." Nihil ad rem faciunt, quae ad hanc vocem habet Scholiastes. Virgil. Aen. V. 854.

— — — ramum Lethaeo rore madentem,
vique soporatum Stygia, super utraque quassat
tempora; cunctantique natantia lumina solvit.

157. ἀοιδαῖς. A. E. ἀοιδῇ.

163. ἑστηυῖα. Sic quatuor Regii et Caes. [item Medic. *Ex Append.*]

164. ἔψηχε. Sic C. D. [it. Guelferb. *Ex Append.*]

166. ἤνωγε. Sic A. E.

168. ὑπωρόφιος. Sic bene quinque Regii: refertur ad παρθένος. Vulgo ὑπωρόφιον.

170. δερκομένης. Vulgo, consentientibus meis codicibus, δερκομένῃ. In Mediceo a secunda manu δερκομένης, quod multo elegantius et procul dubio genuinum est. [Guelferb. δερκομένης, quam optimam lectionem, ut permultas alias, Piersono non observatam fuisse miror. *Ex Append.*] Sic III. 1010.

— — — ἐχύθη δέ οἱ ἔνδοθι θυμὸς
αἴνῳ ἀειρομένης.

[171. ἐναείρατο. Guelferb. ἀναείρατο. *Ex Append.*]

172. παρειάσιν. Sic A. B. C. E. Nec aliter in D. esse credo, quem codicem fere ad emendatum meum apographum contuli. In Caes. παρῄασιν. Aut

παρειάσιν, aut, quod malim, παρῆϊσιν legendum. Nam vulgatum παρήασιν Graecum non est.

[174. ὄσση. Sic primariae editiones et complures codd. A. E. Guelferb. ὄασος, quod in Paris. edit. repertum servavit Stephanus. *Ex Append.*]

175. γίγνεται. Minus bene plerique codd. γίνεται. — [ἀγρῶσται. Perperam Medic. cum primariis editt. ἀγρῶται. Mendam sustulit Stephanus. *Ex Append.*] — ἀχαιϊνέην. De hujus nominis significatione et origine vide Salmasium in Plinianis p. 156.

[177. λήνεσσιν. Codicum haec lectio reposita in Paris. editione: vitiose in primariis λήναισιν. *Ex Append.*]

178. νισσομένοιο. Sic D. et Caes.

182. ἀνδρῶν ἠὲ θεῶν. Sic optime D. ut dudum ante inspectum illum codicem emendaveram. Vulgo ἠδέ.

187. αὐτοὺς μὲν ἔρητυε. Vulgo legitur ἄλλους, quod, ut Arnaldo, mihi quoque spurium videtur. Eruditi Viri conjecturam recepi, Lect. Gr. p. 242.

188. ἐνεκίσατο. Sic bene quatuor codd. [Sic quoque Medic. *Ex Append.*] In A. ἐν κείσατο. In E. ἐγκείσατο. Perperam vulgo ἀνεκείσατο. εἴσατο κούρην ἐν πρύμνῃ ἀνθέμενος.

199. ἀλλ' οἱ μέν. Sic perspicue in D. scriptum, ut in Guelferb. optime. Vulgo ἄλλοι μέν. In A. C. ἄλλη μέν.

[202. νῦν ἐνὶ χερσί. Vulgo νῦν δ' ἐνὶ —. Frigide insertam particulam expunxi. *Ex Append.*]

206. ὣς φάτο, δῦνέ τε. Perperam vulgo δῦνε δέ.

208. Virgil. Aen. IV. 579.

— — — dixit: vaginaque eripit ensem
fulmineum, strictoque ferit retinacula ferro.

210. νηῦς. A. E. ναῦς.

219. Virgil. Aen. VI. 309.

Quam multa in silvis autumni frigore primo
lapsa cadunt folia.

219. μαιμώοντες. Sic bene quatuor Regii, a ver-

cujus lectionem confirmant quinque Regii. Sic quoque Parisina editio, a qua hîc discessum fecit Stephanus, Florentinae lectionem revocans νεισόμεϑ' Ὀρχομενόν. [Medic. et Guelferb. νεισόμεϑ'. Bonum esset νισόμεϑ', futurum verbi νίσσομαι, seu νίσμαι. νεύμεϑ' tempus est praesens contractum ex νεόμεϑ'. Ex Append.] — τὴν ἔχραεν. Ellipsis sic supplenda; τὴν ὁδὸν, ἣν ἔχραεν.

267. ἦμος ὅτ'. Sic recte quinque codd. [Sic quoque Medic. Ex Append.] Perperam in A. insertum δέ. Vulgo mendose ἦμος ἔτ' —.

269. ποταμὸς Τρίτωνος ἐΰρροος. In quinque Regiis Τρίτωνος ἐΰῤῥοος. In Caes. ut in Florent. editione Τρίτων ἐΰῤῥοος. [Guelferb. Τρίτων εὔροος. Medic. Τρίτων ἐΰῤῥοος. Ex Append.] Aldus, e conjectura, ut videtur, καλλίῤῥοος invexit. Si Τρίτων in codicibus, quos inspexit, reperit Aldus, promptior erat emendatio, ἠΰῤῥοος. Sed optima est codd. Regiorum lectio. ποταμὸς Τρίτωνος idem est, quod ποταμὸς Τρίτων, ut II. 1267. πτόλιν Αἴης, pro πτόλιν Αἴην, et III. 1094. Ὀρχομενοῖο ἄστυ, pro ἄστυ Ὀρχομενόν.

271. ἅλις. Adverbium hoc ad ἀνασταχύουσιν pertinet, non ad praecedens verbum δεύει. Prava est recentiorum editionum interpunctio. Nos, flagitante sic sensu, veteres sequimur et codices. προχοῇσιν ἀνασταχύουσιν. Sic bene quatuor Regii. Vulgo προχοαῖσι δ' ἂν —. Euripides initio Helenes:

Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρϑενοι ῥοαί,
ὃς, ἀντὶ δίας ψεκάδος, Αἰγύπτου πέδον,
λευκῆς τακείσης χιόνος, ὑγραίνει γύας.

275. νάσσατ'. Glossa, κατῴκισε. Vide notata ad I. 1356. — [ναιετάουσιν. Nihil obstabat, quin scriberet Poëta ναιετάονται. Sed illud priscae elegantiae est. Homerus Il. β. 626.

οἳ δ' ἐκ Δουλιχίοιο, Ἐχινάων ϑ' ἱεράων
νήσων, αἳ ΝΑΙΟΥΣΙ πέρην ἁλός —

ad quem locum haec disserit Eustathius, p. 306. τὸ δὲ

εἰπεῖν; αἳ ναίουσι, σχηματισμόν τινα ἔχει οὐ πάνυ συνήθη. κεῖται γὰρ τὸ, ναίουσιν αἱ νῆσοι, ἀντὶ τοῦ ναίονται. οὕτω καὶ Σοφοκλῆς· (Aj. 596. Ὦ κλεινὰ Σαλαμὶς) σὺ μέν που ναίεις ἁλίπλαγκτος, ἀντὶ τοῦ, ναιομένη τυγχάνεις. καὶ μετάγεται οὕτω τὸ ἔργον τῶν κατοικούντων εἰς τὰ κατοικούμενα. ναίουσι μὲν γὰρ ἄνθρωποι· ναίονται δὲ τόποι. ὥστε τὸ εἰπεῖν, ὅτι ναίουσιν οἱ τόποι, ἀντέστραπται τῇ φύσει τοῦ πράγματος. Frequens hic usus Homero verborum ναίειν, ναιετάειν, significatione passiva. *Il.* ζ. 415.

ἐκ δὲ πόλιν πέρσεν Κιλίκων εὖ ναιετάουσαν.

id est, ναιομένην, ut idem Eustathius observat. *Ex Append.*]

278. οὗς ὅς γε. Vulgo, titubante versu, legitur ὅγε.

279. γραπτῦς. Sic accentu notandum hoc nomen; non, ut vulgo, γράπτυς. Substantivum est γραπτὺς, γραπτύος: accusativus pluralis, γραπτύας, γραπτῦς. Glossa νόμους. Nomen κύρβιας, quod sequitur, ἐπεξηγητικῶς additum. Libri omnes γράπτυς praestant, bene quoad scripturam, male quoad tonum. E conjectura, sed ea neutiquam probanda, Gesnerus in Praelectione I. de Phoenicum navigationibus extra Columnas Herculis p. 434. citat γραπτοὺς κύρβιας. [Guelferb. γράπτας. *Ex Append.*] — εἰρύονται. Perperam E. εἰρύοντο. Vide ad III. 895.

281. ἐπινισσομένοισιν. Sic Caes. In D. ἐτινισσομένοισιν.

286. ὑπὲρ πνοιάς. Vulgo ὑπὲρ πνοιῆς. In D. ὑπαὶ πνοιῇ. Vel ὑπὸ πνοιῇ, *sub flatu*, vel ὑπὲρ πνοιὰς, *ultra flatum*, legendum. Hoc maxime probabile est. Regionem quamdam hyperboream fingebant veteres, quo incognita omnia locabant.

288. Θρῃκῶν. Perperam vulgo Θρηΐκων. Vide ad I. 821. ἐπιβήσεται praeferunt quinque Regii. Vulgo ἐνιβήσεται.

291. *σχιζόμενος*, scilicet *ὁ ποταμός*. Perperam tres Regii *σχιζόμενον*.

292. *γαίῃ ὅς ὑμετέρῃ*. Sic bene A. B. E. Loquitur Argus in Colchide natus. Praeterea sic scribendum esse e seq. versu manifestum est. Mendose quidem D. sed tolerabiliori menda, in utroque versu primam personam praefert. Mox vero *γαίης ὑμετέρης*, transpositis vocibus, vitato hiatu, in quatuor Regiis scriptum. — [Guelferb. *εἰ ἐτεόν γε*. *Ex Append.*]

294. *τοῖσι δέ*. Sic editiones primariae. In Parisina, addito sine necessitate fulcro, *τοῖσιν*. Illud in C. reperi.

297. *ὅπῃ καὶ ἀμεύσιμον ἦε*. Genuinam et elegantem lectionem in Etymol. M. latentem feliciter detexit, sedique suae perite restituit, sagacissimus Ruhnkenius, Epist. Cr. II. p. 54. Corrupte vulgo legitur *ὅπῃ καὶ μόρσιμον ἦεν*. Virgil. Aen. II. 693.

— — — de coelo lapsa per umbras
stella facem ducens multa cum luce cucurrit.

298. *κατ' αὐτόθι παῖδα λιπόντες*. Id est, *καταλιπόντες αὐτόθι*. Divisim in codicibus scriptae illae voces, uti recte excusae sunt in Stephani editione.

303. *Κόλχοι δ' αὖτ' ἄλλοι*. Perperam D. E. *αὖ ἄλλοι*. Alibi commutatae illae particulae. Vide ad II. 65. [Perperam E. et primariae editt. *αὖ ἄλλοι*. Vide ad II. 65. In Guelferb. *Κόλχοι δῆτ'* —. *Ex Append.*]

306. *Καλὸν*, hic proprium est, non appellativum. Plinius L. IV. sect. 24. ubi Istri ostia recenset: „Secundum ostium Naracustoma appellatur; tertium Calonstoma, juxta insulam Sarmaticam.“

308. *πανέσχατον*. Perperam Caes. et Regii aliquot *παρέσχατον*, vel *παρ' ἔσχατον*. Similis menda observata ad III. 1196.

312. *καλέουσι Νάρηκος*. Perperam vulgo *καλέουσιν Ἄρηκος*. Hoc modo in E. scriptum: in ceteris Regiis *καλέουσιν Ἄρηος*. Confirmatur nostra lectio e

Plinii loco supra citato, ad quem videndus Harduinus, et Salmasius in Plinianis p. 131.

315. *κατ᾽ ἀκροτάτης.* Tres Regii ὑπ᾽ ἀκρ—.

316. *εἱαμενῇσι.* Vulgo *εἱαμεναῖσι.* Pastoris, *qui navem nunquam ante vidisset, ut procul divinum et novum vehiculum Argonautarum e monte conspexit,* admirantis et perterriti verba, ex Attii Tragoedia, vide apud Ciceronem de Nat. Deorum II. 35.

319. *πάρος ποτε.* Sic recte B. D. Tres ceteri Regii *ποθε.* Vulgo *ποθί.* Ordo: *οὐ γάρ πώποτε πάρος γε ἰδόντο.*

320. *Σίγυνοι* unico *ν* scriptum in A. B. [Medic. *Σίγυνοι* e correctione. *Ex Append.*]

321. *σὺν᾽ οὖν.* A. C. E. *οὖν᾽ αὖ.*

323. *ἐπεὶ τἄγγουρον.* Id est, *τὸ Ἄγγουρον.*

324. *Καυλιακοῖο.* Sic quinque Regii; quam lectionem sequuntur editiones Aldina et Parisina. *Καυκασίοιο* habet Florentina, et ex ea Stephanus. Praeter Scholiastem scripturam nostram tuetur Stephanus Byzantinus in *Καυλιακοί.*

326. *πεδίον τε τὸ Λαύριον.* Sic quinque Regii. Mendose vulgo *πεδίον τε Ταλαύριον.* Facilis erat emendatio e v. 321.

330. *Βρυγηΐδας.* Perperam vulgo *Βρυτηΐδας.* Vide v. 470. et Stephanum Byzantinum in *Βρύξ.*

331. *τῶν ἤτοι.* Sic bene E. Inutilem particulam *δὲ* vulgo inserunt.

333. *πολλῶν λίπον ἔνδοθι.* Mendose vulgo *πολλόν.* Quatuor Regii et Caes. *πολέων.* Vide ad III. 21.

340. *σύνθεσίας — ἐτάμοντο.* Sic bene quinque Regii. Vulgo *συνθεσίῃ,* quod margini in B. adscriptum. *ἀλευόμενοι,* flagitante temporum ratione, pro vulgato *ἀλευάμενοι,* edidi.

341. *ἐπεί.* Sic recte quatuor Regii. Vulgo mendosissime *ἐπί.* Commutatas has voces jam observavimus. Vide ad III. 1171.

343. *εὐδικίῃ.* Perperam codices aliquot *εὐθυδικίῃ.*

345. *τόδε γὰρ πέλεν.* Codices, titubante versu, *τὸ γὰρ πέλεν.* Emendatum in Florent. editione *τό γε γάρ:* in Aldina *τό τε γάρ:* neutrubi bene.

348. Post hunc versum vulgo legitur ineptissime huc retractus libri II. v. 1186.

εἴτε μετ' ἀφνειοῦ θείου πόλιν Ὀρχομενοῖο:

In Florent. editione et plerisque codicibus, foedior adhuc menda, *ἀφνειοῖο θείου.* Postquam versus ille in textum intrusus fuit, intellexit ludimagister aliquis, absurdum ex triplici illa conditione sensum emergere, cui vitio ut mederetur, *εἴτε* sequentis versus mutavit in *καί τε.* Hoc exhibent A. B. D. E. In quaestione de Medea habenda unicum hoc dispiciendum erat, an Colchis tradenda esset, patri restituenda, nec ne? Si Colchis abjudicaretur, judicum parum intererat, Orchomenumne peteret an Thessaliam. Ridicula hic Orchomeni mentio, tanquam urbis extra Graeciam sitae: nam *Ἑλλὰς* apud Nostrum universam Graeciam notat. Medeae pulcherrima expostulatio cum illa Didonis apud Virgilium Aen. IV. 305. et Ariadnes querelis apud Catullum LXII. comparari solet.

[351. *ἐλέλιξαν.* A. *ἀνέλιξαν.* E. *ἀνελέλιξαν.* Ex *Append.*]

356. *λαθιφροσύναις.* Sic recte B. D. Caes. Barbare vulgo *λαθηφροσύναις.* [Medic. *λαθιφροσύναις.* Guelferb. *λαθηφροσύνες* mendose pro *λαθιφροσύνης.* Reponenda Ionica forma. *Ex Append.*] Mox perperam quatuor Regii *ἀνέηκαν.*

359. *ὑποσχέσιες.* Vulgo *ὑποσχεσίαι:* Illud dant A. B. D. E. Iidem v. seq. *ἧς* habent, non, ut vulgo, *αἷς.* [*ἧς* etiam Medic. et Parisina editio. *Ex Append.*]

362. *νοσφισάμην.* Glossa, *κατέλιπον.* Homerus Odyss. *ι'.* 339.

— — *ὅτε πρῶτον Κρήτης ὄρεα νιφόεντα*
νοσφισάμην ἐπὶ νηὸς ἰών.

et 579.

τῷ κεν ἄμ' ἐποίμην, νοσφισσαμένη τόδε δῶμα κουρίδιον.

et δ'. 261.

— — — ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτη δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κεῖσε φίλης ἀπὸ πατρίδος αἴης, παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένην, θάλαμόν τε, πόσιν τε.

Qui νοσφισσαμένη ibi legunt ad Venerem relatum, significationem illi verbo tribuunt Homero inusitatam.

363. λυγρῇσι. Sic A. E. Caes. In D. λυγροῖσι.

[366. ἐφ' ᾧ πλόος ὔμμιν ἐτύχθη. Guelferb. ἔπειτ' ἐπάϊστος ἐτύχθην. Medic. ἐπί τε παιστὸς ἐτύχθη. Perspicuae lectionis mirae hae sunt et incredibiles depravationes. *Ex Append.*]

368. Andromache ad Hectorem, *Il.* ζ'. 429.

Ἕκτορ, ἀτάρ σύ μοι ἐσσὶ πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ, ἠδὲ κασίγνητος, σὺ δ' ἐμοὶ θαλερὸς παρακοίτης.

370. πρόφρων ὑπερίστασο. Mendose vulgo et absurde προφέρων. Homerus *Il.* ξ'. 357.

πρόφρων νῦν Δαναοῖσι, Ποσειδάων, ἐπάμυναι.

Noster III. 131.

εἰ δ' ἄγε μοι πρόφρων τέλεσον χρέος, ὅ ττι κεν εἴπω.

Passim hoc nomine utitur uterque Poëta. Hîc autem νυν valet οὖν vel δή: perperam vulgo νῦν.

371. ἐποιχόμενος βασιλῆας. Sic recte quatuor Regii. Mendose vulgo βασιλῆος.

374. ἀμῆσαι. Infinitivus aoristi activi, pro imperativo, ut III. 1032. infra 761. et alibi passim. Scriptura est codicum et editionis Aldinae. Vulgo ἄμησαι. Hac significatione activa forma usitatior.

375. ἐπὶ ἦρα φέρωμαι. Id est, ἐπιφέρωμαι ἦρα. Vide Hesychii Interpretes ad ἦ ῥα. Perperam vulgo ἐπίηρα.

377. τῷ ἐπίσχετε. Sic codd. A. B. Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] et Aldina editio. In E. τῷ ὑπόσχετε. Vulgo ᾧ.

380. οἷα ἔοργα. Sic codd. sex. Vulgo οἷά τ' ἔοργα.

[381. Medic. et Guelferb. ὀτλήσω; οὐδέ κε — titubante versu. Concinnius legeretur:

ὀτλήσω; σὺ δ' ἂν οὐ θυμηδέα νόστον ἵκοιο.

Ex Append.]

383. ἐπικυδιάεις. Sic conjunctim quatuor Regii. — μνήσαιο δέ κεν ποτ' — Mendose vulgo καί ποτ'. Non optat, sed minatur, ut v. 381. Particula κεν hic omnino necessaria est.

385. ἐκ δέ τε πάτρης. Perperam vulgo ἐκ δέ σε πάτρης αὐτίκ' ἐμαί σ' ἐλάσειαν Ἐριννύες. Alterutra in sede pronomen σε spurium est. Paulo melius A. E. ἐμαί γ'.

389. ἐπιλλίζοντες. Nescio ex quo corruptelae specu prodiit lectio trium Regiorum ἔπειθ' ἵζοντες.

390. δὴν ἔσσεσθ' εὔκηλοι. Sic óptime Caes. Vulgo ἴσσεσθε ἔκηλοι. [Medic. ἔσεσθε εὔκηλοι. Guelferb. ἔσεσθαι εὔκηλοι. *Ex Append.*]

391. ἀναζείουσα βαρὺν χόλον. Sic perite emendat Ruhnkenius, Epist. Crit. II. p. 68. Corrupte vulgo ἀνιάζουσα. Verbum ἀνιάζω saepe neutraliter adhibetur, ut III. 1138. I. 299. et alibi: unde apud Hesychium ἀνιάζειν, ἀνιᾶσθαι. Sed ἀνιάζειν χόλον mera est barbaries.

393. ἐν δὲ πεσεῖν αὐτῇ μαλερῷ πυρί. Hinc Dido apud Virgilium, Aen. IV. 604.

— — — — faces in castra tulissem,

implessemque foros flammis, natumque patremque

cum genere exstinxem, MEMET SUPER IPSA DEDISSEM.

400. ἄγοιτο. Scilicet Ἄψυρτος. Perperam vulgo ἄγοιντο. Illud, flagitante sententia, olim reposueram, et multo post in D. perspicue sic scriptum reperi. Subauditur particula potentialis ἄν.

402. ὅπου καί. Sic bene quinque Regii. Vulgo ἀμέτρως, ὅ τι καί. [Pro ὅπου Medic. et Guelferb. ὅ τοι. *Ex Append.*]

[403. εἴ σε θανόντες. Perperam Caes. Medic. et

Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] foede depravatum, *διεξίωσι*. Supra 328. *ὑπετμήξαντο κελεύθους*.

410. *ὑποσαίνων*. Sic scriptum in A. C. D. E. Caes.

412. *μητιάασθαι*. Sic A. E. [Sic etiam Guelferb. Perperam Medic. *μητίασαασθαι*. *Ex Append.*] Vulgo *μητίσασθαι*.

416. *φαιδροῖς*. A. B. D. *φαιδρῶς*, superscripto altero in A.

417. Haec intelligo, tanquam si plenius sic scriptum esset: *εἴ κέν πως πεπίθοιμι κήρυκας ἀπέρχεσθαι, καὶ συναρθμῆσαι τὸν Ἄψυρτον οἰόθεν οἶον τοῖς ἐμοῖς ἐπέεσσι*. *Si forte praeconibus persuasero, ut, quum frater meus accesserit, a nobis discedant, solumque eum mecum committant*. Si enim colloquio interessent praecones, opprimi non posset Apsyrtus. Erant autem illi praecones ministri publici templi Dianae, quibus Medeae custodia mandata.

419. *τόδε γ' ἔργον*. A. B. E. *τόδε τ' ἔργον*. Vulgo *τόδε ἔργον*.

421. *ἠρτύναντο*. Sic D. [Sic etiam Guelferb. *Ex Append.*] Vulgo *ἠρτύνοντο*.

426. *μεταῦτις*. Sic conjunctim in codicibus scriptum. Manifesta imitatio loci Homerici de sceptro Agamemnonis *Il. β'*. 101. Confer Moschum in Europa 37.

427. *πολέσι μετά*. Sic A. C. E. Vulgo *πολέσιν*.

434. *Κνωσόθεν*. Geminari non debet in hoc nomine litera sibilans, ut e nummis et lapidibus constat. *Cnosia regna* apud Virgilium, et *Cnosia litora* apud Catullum accuratiores editiones exhibent.

435. *ἡ δέ γε*. Sic A. E. Vulgo *ἡ δ' ὅτε*.

438. *ὥς κεν*. Non minus bene scriberetur *ᾧ κεν*.

440. *πέρι*. Sic codices. Adverbium est, non praepositio.

445. Virgil. Aen. IV. 412.

Improbe Amor, quid non mortalia pectora cogis?

[448. *δυσμενέων ἐπὶ παισὶ κορύσσεο*. Virgil. Georg. III. 513.

Dî meliora piis, erroremque hostibus illum!
Ovidius Amor. III. 11.

Eveniat nostris hostibus ille pudor.

Solemnis infausta deprecandi formula. *Ex Append.*]

454. ᾔεν, ab εἶμι, πορεύομαι. Perperam vulgo ἤεν.

458. ἐπεβήσατο. Perperam vulgo ἐπεβήσετο. Vide Clarkium ad Ιλ. β. 35. Simili menda in sequenti versu Florentina editio habet πειρήσετο. Librariorum imperitiae debentur istae formae δύσετο, βήσετο, εἴσετο, et si quae aliae hujus commatis in libris occurrunt, quas Graecitas non agnoscit.

460. Perperam vulgo distinctus hic locus, et male posita parentheseos signa. Ordo est: πειρήσατο μύθοις εἷο κασιγνήτης, οἷα ἀταλὸς παῖς πειρήσαιτ' ἂν χαράδρης χειμερίης, ἣν οὐδὲ αἶζηοὶ διαπερόωσιν. In quatuor Regiis pro οὐδὲ δι' scriptum οὐδέ κεν, non male ad sensum, modo aptetur tempus verbi, reponendo περόῳεν. Sed bonam per se vulgatam tuentur alii codices.

464. πυκινοῦ ἐξᾶλτο. Sic legendum. Vulgo πυκινοῖο ἐπᾶλτο. In D. et Caes. πυκινοῦ. [Sic quoque Medic. *Ex Append.*]

467. τυπέντος. D. πεσόντος.

470. Βρυγοί. Perperam in E. Φρυγοί. Tum codices omnes ἀντιπέρηθεν. [Sic etiam Medic. E Guelferb. nihil varietatis enotatum. *Ex Append.*]

472. χερσὶ μέλαν. Sic D. E. Caes. recte. [Sic etiam Medic. *Ex Append.*] Vulgo χερσίν.

474. ἀργυφέην. Quatuor Regii hic ἀργυρέην exhibent, merito damnatum ad III. 835. Solus E. ἀργυφέην.

477. ἐξάργματα τάμνε θανόντος. Tragicis μασχαλίζειν hoc dicitur, ut Sophocli in Electra 444.

ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς
ἐμασχαλίσθη.

Vide Hesychii interpretes ad V. μασχαλίσματα.

478. ἀπέλειξε φόνον. Perperam A. C. D. E. φόνον. V. seq. C. E. ἰλάασθαι. D. ἀλέασθαι. Nostras lectiones tuetur auctor Etymol. M. in ἀπάργματα, p. 118.

480. κρύψε νέκυν. Sic bene editiones Florent. et Aldina: non, ut ceterae, κρύψεν. Illud in A. B. E. Caes. observavi. Sed Regii minus bene νεκρὸν habent. D. κρύψεν νεκρόν.

485. Κόλχων — στόλον. A. E. Κόλχον — στόλον. Non male, nec sine quadam elegantiae specie.

490. ἤντησε μεμαώς. Sic bene Caes. Vulgo ἤντησεν.

491. ἀμφ' αὐτοῖο μέλοντο. E. sine sensu, ἀμφ' αὐτοῖσι. Scribere poterat Poëta, ut III. 1172. ἀμφ' αὐτῷ ἐμέλοντο. Sed praestat librorum lectio. ἀμφὶ et περὶ hoc significatu cum secundo et tertio casu perinde construuntur.

492. πυκινήν. Sic Florent. editio et cod. Guelferb. Pessime Aldus πυκινῆς edidit, quod non ceterae solum editiones servarunt, sed tenent etiam codices omnes mei, ex librarii errore. ἔνθα δὲ ἑζόμενοι πυκινὴν βουλὴν μητιάασκον περὶ ναυτιλίης. Ineptum est βουλὴν περὶ πυκινῆς (vel, ut aliquot habent e meis libris, πυκνῆς) ναυτιλίης.

496. ᾧ ῥ' ἐπέχουσι. Sic optime D. Ceteri Regii ᾧ γ'. Vulgo ᾧ ἐπέχουσι.

497. ἰσαθρήσαντας. Sic D. Vulgo ἐπαθρήσαντας.

498. οὐχ ἕνα. Sic codd. sex, [it. Medic. *Ex Append.*] editiones Aldina et Parisina. Stephanus e Florentina οὐδένα. V. seq. perperam codd. aliquot οἷά τ'. V. 502. ἠδείη τέ κ' ἔπειτα: et v. 503. E. ᾔνεσσαν. Quae diligentiae meae ostendendae magis, quam utilitatis, causa observo.

504. ἐπερρώοντ'. Sic A. B. D. Caes. [it. Medic. *Ex Append.*] In E. ἐπιρρώοντ'. Perperam vulgo ἐπερρώοντ'.

513. ἐφορμηθέντες. Perperam in D. ἀφωρμηθέντες. [Perperam Guelferb. ἀφορμηθέντες, ut et Medic. a secunda manu; nam primo scriptum fuerat ἐφορμηθέντες. *Ex Append.*] Similis menda in Dionysii Periegesi, e nostro eluenda, v. 489.

ἐξείης δὲ πόροιο πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο
Ἀψύρτου νήσων ἀναφαίνεται ἄσπετος ὁλκός,
τάς ποτε Κόλχων υἷες ΕΠΕΔΡΑΜΟΝ, εὖτ' ἐμόγησαν
ἴχνια μαστεύοντες ἀλήμονος Αἰητίνης.

Male ibi vulgo legitur *ἀπέδραμον*.

518. *Ἐγχελεῖς, ἔθνος Ἰλλυρικόν.* Straboni p. 502. *Ἐγχέλιοι* dicti. De situ tumuli Cadmi et Harmoniae apud Enchelios Apollonio consensit Dionysius Perieg. 387. ubi haec de Adriatico sinu:

— — — *ἐπὶ δ' ἄσπετον ὁλκὸν ἄγουσα*
Ἰλλυρικὴν περὶ χέρσον ἑλίσσεται, ἄχρι κολώνης
οὐρέων τ' ἠλιβάτων, τὰ Κεραύνια κικλήσκουσι.
κεῖνον δ' ἂν περὶ χῶρον ἴδοις ἐρικυδέα τύμβον,
τύμβον ὃν Ἁρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐνίσπει.
κεῖθι γὰρ εἰς ὀφίων σκολιὸν γένος ἠλλάξαντο,
ὁππότ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λιπαρὸν μετὰ γῆρας ἵκοντο.

At tumulum illum in intimo sinus recessu ad Polam Istriae urbem collocat Callimachus, fragm. CIV.

οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσαντες ἐρετμὰ,
λᾶα παρὰ ξανθῆς Ἁρμονίης τάφιον
ἄστυρον ἐκτίσσαντο. τὸ μὲν ΦΥΓΑΔΩΝ τὶς ἐνίσποι
Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε ΠΟΛΑΣ.

528. *ἀειράμενοι.* Sic bene quatuor Regii. Vulgo *ἀειρόμενοι.*

532. *ἱδρυνθεῖεν.* Vulgo *ἱδρυθεῖεν.* Vide ad III. 1269.

[534. *ὅδε.* Guelferb. *ὅγε.* *Ex Append.*]

536. *ὥς κεν — πέληται.* Male vulgo, non observata temporum ratione, *πέλοιτο.*

537. *καταυτόθι* una voce in codicibus, ut in Parisina editione.

539. Post hunc versum in recentioribus editionibus legitur iste, genuinus quidem, sed alienissimo loco perquam absurde positus,

τυτθὸς ἐὼν ποτ' ἔναιεν· ἀτὰρ λίπε νῆσον ἔπειτα.

qui nobis est 545. Versus ille in editionibus Florent. et Aldina positus est post v. 540. quam sedem occupat etiam in E. Prorsus abest in codd. A. C. D. In

B. omissus quidem est in textu; sed margo eum exhibet, cum signo illius sedem indicante post v. 539. Signum autem in litura est, eique alterum subjectum, versum remittens post v. 547. Quamlibet e tribus indicatis sedibus elegeris, quo fluctuantem illum versum stabilias, illum exturbabit sensus, cui nullibi aptari potest, et spurius videbitur. Temeritatis crimen effugeret, qui istud de eo ferret judicium, suffragantibus tribus ad minimum codicibus: nec aliter diu existimavi. Sed forte fortuna in librum incidi, ubi hunc Apollonii locum citatum reperi, longe aliter constitutum, quam eum usque antehac legeram. Auctoris vero, doctrina non minus quam dignitate EMINENTISSIMI, ANGELI QUIRINI, Cardinalis Romani, ea fuit religio et modestia, ut nemo suspicari possit, optimi Poëtae textum ab eo interpolatum fuisse; sed lectionem illam, quam post eum secutus sum, eruerat procul dubio Vir eruditissimus e codice aliquo praestantissimae illius Pontificiae Bibliothecae, cui praefectus fuit. Vide Primordia Corcyrae, p. 28. Jam causa omissionis illius versus in aliquot codicibus, et omissionis in omnibus versus 544. lectori in oculos incurrit. In codice D. permultae sunt lacunae, ex eadem librarii oscitantia: ille enim, quoties fere paucis interjectis duo versus iisdem vocibus finiuntur, intermedios omisit.

546. οὐ γὰρ ὅγ' ἡβήσας. Quinque Regii οὐδ' ἄρ' ὅδ' ἀκμάσας. Metro congrueret ἀκμάσσας. Sed glossema est. αὐτῇ ἐνὶ ἔλδετο. Perperam vulgo ἐνεέλδετο, quae absurda compositio est. In A. et D. divisim scriptum ἐν ἐέλδετο: in B. ἐνέλδετο. Ordo est, οὐ γὰρ ὅγ' ἔλδετο ναίειν ἐν αὐτῇ νήσῳ. Bene itaque rescripsimus ἐνὶ ἔλδετο.

547. κοιρανέοντος ἐπ' ὀφρύσι Ναυσιθόοιο, *subjectus superbo imperio Nausithoi.* εἶναι ἐπί τινι, *in potestate alicujus esse.* ὀφρύες *superbiam* notat. Interpretis indiget Shawii versio, *dominantis sub superciliis Nau-*

τό ϱ. Sic scriptum in E. Vulgo τόϱϱ. Vide ad I. 526. ubi eadem versus clausula, et sequens integer extant. [Medic. γλαφυϱῆς et τό ϱ. *Ex Append.*]

586. οὔτε πόϱους. Quatuor Regii et Caes. πόνους.

588. νίψειε. Sic bene Florent. editio, et ex ea ceterae. Plerique codd. νίψειεν. In D. a prima manu νίψεις. Postmodo ν superscriptum.

[590. ἔμπϱοσθε. Guelferb. ἔντοσθε. *Ex Append.*]

591. Πέϱσης. A. B. Πέϱϱης. In hoc alteri ϱ superscriptum σ. [Prave in Mediceo quoque Πέϱϱης. *Ex Append.*] In E. Πέϱϱη τε. Ex Atticismi usu error imperitorum librariorum ortus, qui crediderunt Πέϱϱη scribi debere, ut Τυϱϱηνὸς pro Τυϱσηνός: ἄϱϱην pro ἄϱσην. Fuit autem Πέϱση Oceani filia et Tethyos, quam Hesiodus Theog. 356. Perseïdem proprio nomine, non patronymico, vocat:

Πεϱσηΐς τ', Ἰάνειϱά τ', Ἀκάστη τε, Ξάνθη τε.

et 955.

Ἠελίῳ δ' ἀκάμαντι τέκε κλυτὴ Ὠκεανίνη
Πεϱσηΐς Κίϱκην τε, καὶ Αἰήτην βασιλῆα.

Homero, Odyss. κ'. 139. eadem illa Oceani filia Πέϱση appellatur:

Κίϱκη ἐϋπλόκαμος, δεινὴ θεὸς, αὐδήεσσα,
αὐτοκασιγνήτη ὀλοόφϱονος Αἰήταο·
ἄμφω δ' ἐκγεγάτην φαεσιμβϱότου Ἠελίοιο,
μητϱός τ' ἐκ Πέϱσης, τὴν Ὠκεανὸς τέκε παῖδα.

Hecate autem Dea πατϱωνυμικῶς appellatur Πεϱσηΐς, ut III. 467. 478. et alibi, quia Persae Titanis filia erat. Apollodorus: Πέϱσου δὲ καὶ Ἀστεϱίας Ἑκάτη. Hesiod. Theog. 409.

Φοίβη δ' αὖ Κοίου πολυήϱατον ἦλθεν ἐς εὐνήν —
γείνατο δ' Ἀστεϱίην εὐώνυμον, ἥν ποτε Πέϱσης
ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.
ἡ δ' ὑποκυσσαμένη Ἑκάτην τέκε.

596. ἔς τ' ἔβαλον. Vulgo minus bene ἐς δ' ἔβαλον. — ἔς τε, donec, ut 690. 849. et alibi.

597. τυπείς. Glossema πληγείς, frustra renitente

metro, genuinae lectionis locum occupavit in quatuor Regiis.

599. *πολυβενθέος*. Sic Florent. editio, bene. Aldina et Parisina *πολυανθέος*, qua in menda consentiunt sex mei codices. [Medic. et Guelferb. etiam vitiosum *πολυανθέος* exhibent. *Ex Append.*]

601. *τανύσσας*. Sic B. D. E. Caes. [Sic quoque Medic. *Ex Append.*] Vulgo *τανυσας*. A. C. *τανυσσαι*. Vide infra 771. Virgil. Aen. VI. 239.

Quam super haud ullae poterant impune volantes
tendere iter pennis.

602. *μεσηγύ*. In D. *μεσσηγύ*. Vulgo *μεσηγύς*.

604. *τανα῀ησιν ἐλιγμέναι αἰγείροισι*. Perperam A. D. E. *ταναοῖσιν*. In Florent. editione *τανα῀ησιν ἐφήμεναι αἰγείροισιν*: quod nobis Heliades repraesentat, tanquam aves, arborum ramis insidentes. Melius illis foret, si sub arboribus sederent, *ὑφημεναι*, quomodo scribendum esse olim arbitratus fui. Nam quod *ἐφήμεναι* vertunt *indutae*, id quovis nomine appellari sinam, modo ne interpretatio dicatur. *Indutae* esset *ἐφειμέναι*, *ἐπιειμέναι*: sed *ἐφήμεναι* nihil aliud est quam *insidentes*. In Aldina, Parisina, Basileensi, *ἀείμεναι*, quam lectionem quinque exhibent codices. [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] Hoc vero quid sit, juxta cum ignorantissimis scio. Denique in D. extat perspicue scripta illa lectio, quam secutus sum, *ἐλιγμέναι*, *involutae, indutae*. Participium *ἐλιγμένος* eodem significatu occurrit in Homerico in Mercurium hymno, v. 304.

σπάργανον ἀμφ' ὤμοισιν ἐλιγμένος.

Perinde autem est, utra constructione dicas *ἀμφελιγμέναι τὰ σώματα αἰγείροις*, aut *ἀμφελιγμέναι τοῖς σώμασιν αἰγείρους*. Lectionem hanc sensui et linguae satisfacientem, codicisque auctoritate firmatam recipere debui. Superest tamen aliquid, quod scrupulum injicere possit, nempe vox *βλεφάρων*, Heliadibus, postquam in

arbores mutatae fuerunt, non amplius conveniens. Aliter Ovidius:

Inde fluunt lacrimae: stillataque sole rigescunt
de ramis electra *novis.*

Sed, licet populis involutas, eas dicit Poëta μύρεσθαι κινυρὸν μελέας γόον: fingit itaque flebiles puellas arborum cortice velatas, sub eo tegmine et pristinos sensus, eundemque corporum habitum, servasse. De Phaëthontis sororum numero inter auctores non constat. Hyginus fabularum initio quatuor recenset: Fab. CLIV. septem: Heraclitus περὶ ἀπίστων Cap. 37. tres, quarum nomina sunt Φοίβη, Λαμπετώ, Αἴγλη. Eosdem, quos Heraclitus, auctores secutus est Ovidius, qui trium tantum meminit. Duarum apud illum nomina sunt, Phaëthusa, eadem quae Φοίβη: Lampetie, eadem quae Λαμπετώ: tertiae, quae Αἴγλη, nomen non indidit.

606. βλεφάρων. In cod. D. qui optimum ἑλιγμέναι modo suppeditavit, absurda hic observatur lectio, λεχέων.

608. Sic vulgo leguntur hi versus:

εὖτ' ἂν δὲ κλύζωσι κελαίνης ὕδατα λίμνης
ἠϊόνας πνοιῇ πολυηχέος ἐξ ἀνέμοιο.

Lectionem codicis A. praetuli, in quo κλύζησι — οἴδματι — πνοιή. In B. C. E. Caes. κλύζησι: in D. κλύζουσι. E. οἴδματι. C. D. οἴδματα. [Medic. κλύζησι. Guelferb. loco vulgati ὕδατα habet οἴδατα, mendose pro οἴδματα. *Ex Append.*]

610. Comparetur cum nostro Dionysius Perieg. 288.

— — — — καὶ δώματα Κελτῶν,
ἀγχόθι πηγάων καλλιρόου Ηριδανοῖο·
οὗ ποτ' ἐπὶ προχοῇσιν ἐρημαίην ἀνὰ νύκτα
Ηλιάδες κώκυσαν ὀδυρόμεναι Φαέθοντα.
κεῖθι δὲ Κελτῶν παῖδες ὑφήμενοι αἰγείροισι
δάκρυ ἀμέργονται χρυσαυγέος ἠλέκτροιο.

Succini natura melius Apollonio cognita fuit: non enim ab arboribus delapsum excipitur; sed marinis

ejectum fluctibus in litore colligitur. Vide Philostrati Imagines L. I. cap. XI. ἐς Ἠριδ — Quatuor Regii ἐπ' Ἠριδ —.

613. συμφέρεται. Sic quinque Regii. Vulgo ἐμφέρεται.

616. Λακέρεια, πόλις Θεσσαλίας. Vide Pindarum Pythion. γ'. 59.

617. Ἀμύροιο. Perperam tres Regii Ἀμύνοιο. Vide I. 596.

[619. οὐδὲ ποτοῖο. Guelferb. οὔτε. Melius sic legeretur:

τοὺς δ' οὔτε βρώμης ἥρει πόθος, οὔτε ποτοῖο,
οὐδ' ἐπὶ γηθοσύνας —

Millies οὔτε et οὐδὲ a librariis perperam commutata fuerunt. *Ex Append.*]

621. περὶ βληχρόν. Sic divisim scriptum in plerisque codicibus. περὶ aut cum βαρύθοντες, aut cum ὀδμῇ jungi potest.

627. [βαθὺν ῥόον. Perperam Guelferb. βαρύν. *Ex Append.*] — εἰσανέβησαν. Vulgo εἰσεπέρησαν, quod in nullo codice reperi. Solus D. proxime ad vulgatam lectionem ἐξεπέρησαν. Ceteri quinque εἰσαπέβησαν.

628. μετανίσσεται. Sic D. [Sic bene etiam Guelferb. *Ex Append.*] In E. et Caes. μετανείσσεται.

631. ἐπερεύγεται. Male tres Regii ἀπερεύγεται.

634. ἵει ῥόον. Sic codices sex. Vulgo ἱεὶς ῥόον. [Medic. editt. Aldi, Parisina et Basileensis, ἵει ῥόον. E Florent. Stephanus ἱεὶς revocavit. *Ex Append.*]

636. ἀθέσφαται. Sic A. D. E. Vulgo ἀθέσφατον.

637. ἀπορῶξ. In pronunciando ρ geminatur. Sic unico ρ scriptum a prima manu in Mediceo.

639. εἰσβαλέειν. Quinque Regii εἰσβάλλειν.

640. καθ' Ἐρκυνίου. In quatuor Regiis κατ' Ἐρκυνίου.

644. τὴν οἶμον. Sic quinque Regii. [Sic quoque Medic. *Ex Append.*] Perperam vulgo τήνδ' —.

646. ἐννεσίῃσι. Sic codices mei sex et Mediceus. Vulgares libri αἰνεσίῃσι.

648. νισσομένοισι. Sic D. et Caes. In E. νεισσομένοισι.

654. Αἰθαλίην. Latinis Ilva: nunc *Elva*. Perperam in D. Οἰχαλίην.

657. εἴκελαι, scilicet αἱ ψηφῖδες. Male vulgo legitur εἴκελοι. [Perperam vulgo εἴκελοι. Hoc Atticistarum est, e quorum consuetudine multae in Poëtis ortae hujusmodi depravationes. Bene I. 636. vulgo etiam legitur ἴκελαι. In Oppiano Ἁλ. β. 446. e codicibus edi debuit:

— — — — — αἱ δ' ἱφίκονται
ἀστεμφεῖς, μυίαις ἐναλίγκιαι.

ut δ. 179. recte editum:

κίχλαι ναιετάουσιν, ἀλίγκιαι ἀρτιγάμοισι
νύμφαις —

Ex Append.]

658. Ἀργῷος. Perperam A. B. C. E. Ἀργαῖος. In B. margini adscriptum Ἀργῶος. Strabo p. 342. Ἔστι δὲ κατὰ τὴν Αἰθαλίαν λιμὴν Ἀργῶος ἀπὸ τῆς Ἀργοῦς, ὥς φασιν. ἐκεῖσε γὰρ πλεῦσαι τὴν τῆς Κίρκης οἴκησιν ζητοῦντα τὸν Ἰάσονα, τῆς Μηδείας ἐθελούσης ἰδεῖν την ΘΕΙΑΝ. καὶ δὴ καὶ ἀπὸ τῶν ἀποστλεγγισμάτων παγέντων, ἃ ἐποίουν οἱ Ἀργοναῦται, διαμένειν ἔτι καὶ νῦν διαποικίλους τὰς ἐπὶ τῆς ἠϊόνος ψήφους. Male vulgo apud Geographum legitur τὴν θεάν; nec interpreti mendae suboluit, vertenti, *quam deam Medea cupiebat visere*. Vertendum, *cupiente Medea amitam visere*. θεία, *amita*, patris soror. Praeterea mendosum est quod vulgo legitur ἀποστελεγγισμάτων. Recte auctor libri περὶ θαυμασίων ἀκουσμάτων Aristoteli tributi, p. 107. editionis Sylburgii: καὶ ἐν τῇ Αἰθαλείᾳ δὲ νήσῳ, τῇ κειμένῃ ἐπὶ τῷ Τυῤῥηνικῷ πελάγει, ἄλλα τε δεικνύουσι μνημεῖα τῶν ἀριστέων, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν ψηφων δὲ λεγόμενον. παρὰ γὰρ τὸν αἰγιαλὸν ψήφους φασὶν εἶναι ποικίλας. ταύτας δὲ οἱ Ἐλ-

ληνες; οἱ τὴν νῆσον οἰκοῦντες, λέγουσι τὴν χροιὰν λαβεῖν ἀπὸ τῶν στλεγγισμάτων, ὧν ἐποιοῦντο ἀλειφόμενοι. ἀπὸ γὰρ ἐκείνων τῶν χρόνων, οὔτε πρότερον ἑωρᾶσθαι μυθολογοῦσι τοιαύτας ψήφους, οὔθ' ὕστερον ἐπιγεγενημένας.

673. οὐδὲ μὲν οὐδ' — Perperam in E. οὐδέ μιν. — [ὁμὸν δέμας. Guelferb. ὅλον. Scripserat, ut opinor, Poëta ὁμοὶ δέμας, ut praecedenti participio ἐοικότες, et sequenti adjectivo συμμιγέες, responderet in hoc versu ὁμοὶ, ad idem substantivum θῆρες relatum. *Ex Append.*] — ἄλλο δ' ἀπ' ἄλλων. Sic Florent. editio, et ex ea ceterae; quam bonam lectionem exhibent Caes. et solus e Regiis E. Tres cum Mediceo ἄλλο δ' ἐπ' ἄλλων. D. ἐπ' ἄλλῳ. [Perperam Guelferb. ἐπ' ἄλλων. *Ex Append.*]

676. προτέρης ἐξ ἰλύος. Sic bene sex mei codices et Mediceus. Vulgo προτέρους. V. seq. vulgo legitur ἀρηρεμένους. Vide ad I. 787.

687. καταρέξασα. Sic scriptum in E.

691. κέλευσεν. Sic D. Vulgo κέλευεν.

693. ἀΐξαντες. Sic Florent. editio, et ex ea ceterae. Sed codd. omnes ἀΐξαντε, quod tamen, ob hiatum, minus probo. [ἀΐξαντες Medic. In Guelferb. ut in meis, ἀΐξαντε. *Ex Append.*]

695. ἀμφοτέραις. A. E. ἀκροτέραις. D. ἀκροτάταις. [Bene Guelferb. ἀμφοτέρῃς. *Ex Append.*]

697. κτάνεν. Perperam duo Regii κτάνον.

703. νηλειεῖς. Sic bene A. C. E. Vulgo νηληεῖς. Quod reponebat Vir doctissimus e conjectura, νηλιτεῖς lex metri respuit.

708. μέλισσε sine importuno ν scriptum in D. E. Mox perperam in A. ἐγκαλέουσα.

709. παλαμναίων ἱκεσιάων: id est, τῶν ὑπὲρ φόνου γιγνομένων. [Guelferb. ἱκεσίῃσι. *Ex Append.*] Varias significationes habet nomen παλαμναῖος. Et primo quidem est φονεὺς, ὁ αὐτοχειρίᾳ τινὰ ἀνελὼν, ὁ ἐνεχόμενος μιάσματι οἰκείῳ. Tum παλαμναῖοι di-

cuntur Furiae, quae homicidas exagitant, a caesorum manibus immitti creditae veteribus: ut in istis Cyri verbis apud Xenophontem K. *Π*. p. 655. *τὰς δὲ τῶν ἄδικα παθόντων ψυχὰς οὔπω κατενοήσατε, οἵους μὲν φόβους τοῖς μιαιφόνοις ἐμβάλλουσιν; οἵους δὲ ΠΑΛΑΜΝΑΙΟΥΣ τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι;* Jupiter ipse *Παλαμναῖος* dicitur, *ὁ τοὺς φονέας τιμωρούμενος*. Juxta primam significationem *τὸ παλαμναῖον* substantive *μίασμα* notat, ut apud Euripidem Iphig. T. 1226. *μὴ παλαμναῖον λάβω;*

712. *μείλικτρά τε.* In Guelferb. codice *μελίκρατά τε*, quod nec in Mediceo, nec in sex meis repertum. *Longe pulcherrimam* hanc lectionem vocat Piersonus ad Moeridem p. 255. quanquam vulgatam *recte defendi posse* fateatur. Mihi cum *καίεν* vel *δαίεν* non placet *μελίκρατα*. Florent. editio *δαῖεν*: codices sex *καῖεν*. [Medic. et Guelferb. quoque *καῖεν*. Vide supra ad III. 661. *Ex Append.*]

714. *παύσειεν.* Sic bene Parisina editio, et ex ea Stephanus, ut in quinque Regiis et Caes. scriptum. Primariae editiones soloece *παύσησιν*, quod, pro ea qua erat vanitate et imperitia, revocavit Hoeltzlinus. [*παύσειεν* praestat quoque Medic. Mendosum *παύσησιν* fuisse videtur in Guelferb. Nam in collatione ad Batavam editionem instituta nihil varietatis adnotatum. *Ex Append.*]

717. *ἐμφύλῳ.* Vulgo *ἐμφυλίῳ*, contra metri legem: *υ* enim in hoc nomine longum est. Vide infra 725. I. 865. In Orphicis 1160.

— — — — — νῦν αἰὲν Ἐριννὺς
αἵματος ἐμφύλοιο δεδουπότος Ἀψύρτοιο
ὑστερόπους ἕπεται.

Homerus Odyss. *ο*'. 273.

οὕτω τοι καὶ ἐγὼν ἐκ πατρίδος, ἄνδρα κατακτὰς
ἔμφυλον.

720. *μύθῳ.* Vulgo *μύθοις.* Illud praeferunt codices mei sex et Mediceus.

723. ἱδρύνθησαν. Quatuor Regii et Caes. [it. Medic. et Guelferb. *Ex Append.*] ἱδρύθησαν.

724. δῦνε sine importuno ν recte scriptum in D. — ὁρμαίνουσαν. Sic optime E. Vulgatum ὁρμαίνουσα, quod non alio referri potest quam ad μνῆστις, sensu caret. ἡ γὰρ φροντίζουσαν αὐτὴν δῦνε φρένας μνῆστις ἀεικελίη ὀνείρων. Eleganter accusativus personae positus pro genitivo, vel dativo, familiari Poëtis constructione, cujus exempla congessi ad Aeschyli S. Th. 836. Hesychius: ὁρμαίνοντα, διανοούμενον. ὁρμαίνων, φροντίζων, ἐν διανοίᾳ ἔχων. [δῦνε φρένας ὁρμαίνουσαν etiam Guelferb. Optima lectio, Jo. Piersono neglecta, notatu dignior erat innumeris quae observavit scripturae mendis. Librarios saepe fefellit ista constructio. In Oppiano *Al.* β'. 570. legendum ex uno e Regiis codd.

δὴ τότε μιν καὶ μόχθος ὑπὸ φρένα δύεται ἤδη.

ubi dativum οἱ in locum accusativi μιν alii librarii suffecerant. Sic apud Nostrum III. 612.

— — — — — δέος δέ μιν ἴσχανε θυμόν.

ὁρμαίνω autem de persona semper adhibetur. III. 697.

καὶ δ' αὐτὴ τάδε πάντα μετήλυθον ὁρμαίνουσα.

Vide ibid. 18. 452. 620. IV. 3. *Ex Append.*]

728. [ἀποτηλόθι. Divisim excudi debuit ἀπὸ τηλόθι, ut infra 1188. et 1208. Sic scriptum in A. E. *Ex Append.*] — μαρμαρυγῇσιν — χρυσέην ἴεσαν αἴγλην. Ovidius Am. III. 3. 9.

Argutos habuit, radiant ut sidus, ocellos.

ad quem locum vide Burmanno notata.

736. παισὶ Φρίξοιο. Sic D. E. Caes. Vulgo παισίν.

738. ἐλέηρεν. Male vulgo ἐλέαιρεν.

[741. ἤθεα γαίης. Guelferb. ἔσχατα γαίης. *Ex Append.*]

742. ἔργ' ἐτέλεσσας. Sic A. B. E. venuste et more antiquo. Perperam vulgo ἔργα τέλεσσας. Eadem ratione III. 1361. πάντ' ἐφαάνθη edidimus, quod procul

dubio exhiberent, si qui reperirentur, emendatius scripti codices.

743. ἐμεῖο. Sic recte edidit Stephanus, ut in codicibus scriptum est. Hîc iterum se prodit stolidus Hoeltzlini livor, qui pravam lectionem sequi maluit, quam H. Stephano aliquid debere. ἐμοῖο e prioribus editionibus revocavit.

746. ἀείραο. Sic quinque Regii et Mediceus. Vulgo ἀνείραο.

758. λαιψηρῇσι. Sic quatuor Regii bene. Vulgo λαιψηροῖσι.

[767. ὑπ' ἠέρι. Guelferb. ἐν ἠέρι. *Ex Append.*]

769. Φαιήκιδα νῆσον. Perperam codd. aliquot Φαιήκων νῆσον.

771. τέμνε, τανυσσαμένη κοῦφα πτερά. His celerrimus volatus non minus exprimitur, quam si scripsisset Poëta τιναξαμένη. Supra 601. διὰ πτερὰ κοῦφα τανύσσας οἰωνός. Has lectiones sollicitaret forte quis ex iis, quae docte ad Oppianum observavit Arnaldus, Lect. Gr. p. 198. Nullus volatus fieri potest, nisi expansis alis; nec τανύσσασθαι simpliciter volatum illum significat, qui expansis et immotis alis fit, quem nos *planer* dicimus, quo alioqui pernicissime ferri alites videmus. Sed Cyneg. I. 282. Arnaldi emendationem probo, quia rus sapere mihi videtur τιναγῇσι τανυσσόμενος πτερύγεσσι.

774. ἐννεσίῃς. Sic B. D. Caes. Mediceus. [it. Guelferb. *Ex Append.*] Vulgo αἰνεσίῃς. In A. librarii errore hujus versus initium et praecedentis finis desunt, binis sic in unum contractis:

πρώτην δ' εἰσαφίκανε Θέτιν εἰς ἑ νέεσθαι.

ὦρσε sine ν in D. scriptum.

775. ἐδύσατο. Vulgo ἐβήσατο. Illud dant A. D. In E. ἐδύσσατο. C. mendosissime ἐάσατο.

778. ὄφρα δὲ καὶ τῷ. Hanc Florentinae editionis lectionem habent Mediceus, Caes. Guelferb. In A. B.

C. ὄφρα δὲ κἀυτῷ. In E. ὄφρα δὲ καὶ αὐτῷ. In D. ὄφρα καὶ αὐτῷ.

781. *θεάν*. Minus bene tres Regii *θεά*.

782. *ἄσσον ἐεῖο*. Perperam vulgo *ἑοῖο*.

785. *οἵ τ' ἄλλοι*. Vulgo *ἠδ' ἄλλοι*. Caes. et Mediceus *οἱ δ' ἄλλοι*. Vide ad III. 58.

786. *οἵως τε*. Sic Florent. editio: quae optima lectio in solo Guelferbytano codice reperta. Mediceus et sex mei *οἵη τε* habent. Hoc praetulit Aldus, et ex eo ceteri editores, excepto docto nostro H. Stephano, cui merito suo placuit Florentina lectio, idcirco Batavo reprobata.

791. Juno apud Homerum de Thetide eadem fere dicit, *Il. ω'*. 59.

— *Ἀχιλλεύς ἐστι θεᾶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτὴ*
θρέψα τε, καί ῥ' ἀτίτηλα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν
Πηλεῖ, ὃς περὶ κῆρι φίλος γένετ' ἀθανάτοισι·
παντες δ' ἀντιάασθε, θεοί, γάμου.

795. *ἀθανάτῃς*. Sic D. Perperam in tribus Regiis *θνητοῖσιν*, solemni librariis errore, ex prava pronunciatione *η* et *οι* confundente, qua de re saepius jam monui.

796. *ἐμὲ αἰδομένη*. Vulgo *ἐμέ τ'* — Insertam copulam non agnoscunt quatuor Regii.

[800. *κατέλεξεν ἅπαντα*. Guelferb. *ἕκαστα*. *Ex Append.*]

801. *πέπρωται*. Sic quatuor Regii, Caes. Med. editiones Aldina, Paris. Basil. bene. In aliis *πέπρωτο*.

807. *τέκνα τε φιτύσαιο*. Primum *τε* habent codices omnes, et Florent. editio, e qua perite ab H. Stephano revocatum, quum Aldus et qui eum secuti sunt *δὲ* edidissent. Hoeltzlinum a Stephano edoceri non passus est livor. Deinde *φιτύσαιο* habent C. et Caes. perspicue et emendate scriptum. In B. et Med. transpositis vocalibus *φυτίσαιο*. In Guelferb. *φυτύσαιο*. Ceteri, ut vulgo, mendose et barbare *φυτήσαιο*. Nam *φυτάω* vox graeca non est. Legitima verbi forma est

φυτεύω, prima semper correpta. Sed φιτύω diversae formae, ejusdem vero significationis, primam semper producit. Vide Miscell. Observ. T. II. p. 196. ubi te docebunt congesta exempla, in hujus verbi scriptura saepissime a librariis peccatum fuisse. Moscho, in Europae fine, e Caes. codice illud restituimus:

— — ἐξ ἐμέθεν δὲ κλυτοὺς φιτύσεαι υἷας.

In scholiis autem scribendum: φιτύσαιο δὲ, ἀντὶ τοῦ φυτεύσαις, καὶ βλαστήσαις. Glossa etiam φυτεύσαις. — θεοὺς δ᾽ ἐς δαῖτ᾽ ἐκάλεσσα. Vulgo εἰς δαῖτα κάλεσσα. Vide supra ad 742. ἐς habet D. in quo, librarii errore, ἐς δῶμα κάλεσσα.

808. σέλας ἀνέσχον. Matris scilicet functa officio. Iocasta apud Euripidem, a Scholiaste laudatum, Phoen. 354.

ἐγὼ δ᾽ οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
νόμιμον ἐν γάμοις,
ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ.

[810. νημερτέα. Guelferb. θυμηδέα. *Ex Append.*]

814. Ideo Lycophron v. 174. Achillem vocat τὸν μελλόνυμφον εὐνέτην Κυταιΐκῆς τῆς ξεινοβάκχης.

817. ἐπινίσσεται. Sic D. Vulgo ἐπινείσεται. In Caes. ἐπινείσσεται.

819. πρήσοντα. Sic A. D. E. [it. Guelferb. *Ex Append.*] Futurum participii verbi πρήθω. Male vulgo πρήσσοντα. Cum παύομαι, λήγω, λωφῶ, aliisque ejusdem significationis verbis, eleganter participia junguntur, sed ea fere temporis praesentis. Mallem hic legere λωφήσειν πρήθοντα, quo quidem refertur glossa καίοντα.

823. ἔασι, et mox ἐάσῃς. Perperam in Stephani editione ἔασσι et ἐάσσῃς. Prius in Batava editione correctum, relicto altero. In D. et Caes. ἐάσῃς. Sed in his ad codices non adtendendum. Vide Clarkium ad Il. δ. 42.

826. ἀναβρόξασα. Codices et editiones ante Ba-

tavam omnes habent ἀναβρώξασα. Mendam ex Homero recte sustulit Hoeltzlinus. Odyss. μ΄. 240.

ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ.

Ad quem locum haec tradit Eustathius p. 1719. l. 56. τὸ δὲ ἀναβρόξειε ταυτόν ἐστι τῷ ἀναῤῥοιβδεῖν. ἄμφω δὲ ἴσον δύνανται τῷ ἀναῤῥοφεῖν — θέμα δὲ τοῦ ἀναβρόξειεν ἄχρηστον, τὸ βρόχω. ἐξ οὗ καὶ ὁ βρόχθος ἐπὶ λαιμοῦ, καὶ βροχθίζειν, τὸ διὰ τοῦ τοιούτου βρόχθου προάγειν.

828. ἣν τέκε Φόρκῳ νυκτιπόλος Ἑκάτη. Sic quinque Regii, Caes. Medic. Guelferb. Mendose vulgo ἣν τέκε Φόρκυν, νυκτιπόλος θ' Ἑκάτη. Diversae formae ejusdem nominis sunt Φόρκος, Φόρκου: Φόρκυν, Φόρκυνος: Φόρκυς, Φόρκυος. Postrema haec apud Hesiodum occurrit Theog. 270. 333. Media apud Homerum saepe. Φόρκος legitur apud Apollodorum, Bibliothecae L. I. cap. 2. Πόντου δὲ καὶ Γῆς Φόρκος. Phanocles in Analectis nostris T. I. p. 414.

ἐν δὲ χέλυν τύμβῳ λιγυρὴν θέσαν, ἣ καὶ ἀναύδους
πέτρας, καὶ Φόρκου στυγνὸν ἔπειθεν ὕδωρ.

Ad quem locum Apollonii emendatio jam proposita fuit. Eadem forma Latinis Phorcus appellatur marinus ille Deus. Virgil. Aen. V. 240.

Nereïdum Phorcique chorus, Panopeaque virgo.

Noster autem in Scyllae genealogia Homerum, quem sequitur, illustrat: Odyss. μ΄. 124.

ἀλλὰ μάλα σφοδρῶς ἐλάαν, βωστρεῖν δὲ Κραταιῒν,
μητέρα τῆς Σκύλλης, ἥ μιν τέκε πῆμα βροτοῖσιν.

834. ἠδὲ θύελλαι. Sic bene quatuor Regii. Vulgo ἠέ. Saepe commutantur hae voculae. Vide ad II 1175. Mox v. 847. ubi editiones bene ἠὲ βολάων habent, in D. scriptum ἠδέ.

851. εὗρε. Sic D. E. Caes. Medic. et primariae editiones. Male in recentioribus εὗρεν.

854. ἔμπεδον. Hic valet ἀσφαλῶς, ἀληθῶς, φανερῶς. Vide Hesychium in ἔμπεδα. Infra 1429. ben

exponas φανερῶς. 1389. positum est pro ἀληθῶς. Cognatae omnes illae significationes.

858. ἐφετμῆς. Vulgo ἐφετμαῖς. Illud praeferunt codices ad minimum septem.

859. πασσυδίῃ. Sic quinque Regii. Vulgo πανσυδίῃ.

861. ῥυσόμεναι. Sic bene Caes. ut etiam in Medic. a manu secunda scriptum. Vulgo ῥυσσόμεναι. D, ῥυσάμεναι. Ceteri quatuor Regii ῥυσέμεναι.

865. ἐδύσατο. Sic A. B. E. Caes. Medic. Perperam vulgo ἐδύσσατο. In D. ἐβήσατο. [Guelferb. quoque ἐβήσατο. *Ex Append.*]

869. Unde haec sumta sint, nuper didicimus Praestantissimi Ruhnkenii beneficio. Homericum in Cererem Hymnum ob oculos habuit Noster, ubi eodem modo Demophon a Cerere educatus narratur. Ut prompta sit lectori comparatio, antiquioris Poëtae locum integrum apponam:

ὣς ἡ μὲν Κελεοῖο δαΐφρονος ἀγλαὸν υἱὸν,
Δημοφόωνθ', ὃν ἔτικτεν ἐΰζωνος Μετάνειρα,
ἔτρεφεν ἐν μεγάροις· ὁ δ' ἀέξετο δαίμονι ἶσος,
οὔτ' οὖν σῖτον ἔδων, οὐ θησάμενος. Δημήτηρ
χρίεσκ' ἀμβροσίῃ, ὡσεὶ θεοῦ ἐκγεγαῶτα,
ἡδὺ καταπνείουσα, καὶ ἐν κόλποισιν ἔχουσα.
νύκτας δὲ κρύπτεσκε πυρὸς μένει, ἠΰτε δαλὸν,
λάθρα φίλων γονέων. τοῖς δὲ μέγα θαῦμ' ἐτέτυκτο,
ὡς προθαλὴς θελέθεσκε, θεοῖσι δὲ ἄντα ἐῴκει.
καί κέν μιν ποίησεν ἀγήρων τ' ἀθάνατόν τε,
εἰ μὴ ἄρ' ἀφραδίῃσιν ἐΰζωνος Μετάνειρα,
νύκτ' ἐπιτηρήσασα, θυώδεος ἐκ θαλάμοιο
σκέψατο, κώκυσεν δὲ, καὶ ἄμφω πλήξατο μηρὼ,
δείσασ' ᾧ περὶ παιδὶ, καὶ ἀάσθη μέγα θυμῷ,
καί ῥ' ὀλοφυρομένη, ἔπεα πτερόεντα προσηύδα·
Τέκνον Δημοφόων, ξείνη σε πυρὶ ἐνὶ πολλῷ
κρύπτει, ἐμοὶ δὲ γόον καὶ κήδεα λυγρὰ τίθησιν.
ὣς φάτ' ὀδυρομένη· τῆς δ' ἄϊε δῖα θεάων.
τῇ δὲ χολωσαμένη καλλιστέφανος Δημήτηρ,

908. ὄφρ' — ἐπιβρομέοιντο. Sic omnino legendum, ne in soloecismum incurrat oratio. Vide ad 243. ὄφρα et ὡς cum optativo semper apud nostrum construuntur, praecedente verbo temporis praeteriti. Praeter exempla in superioribus observata vide I. 822. 918. 1118. IV. 871. quibus infinita alia addi possent, quae singulae ostendunt paginae. Vulgo ἐπιβρομέωνται. In quatuor Regiis et Guelferb. ἐπιβρομέονται. Quod autem in Oxoniensi comparet, ἀποβρομέωνται, id supinitatis est Shawianae.

914. Βούτης. Librariis qui Regios codices descripserunt monstrosum quid huic nomini subesse visum fuit: ei quatuor μούσης substituerunt; unus in D. μούσῃ.

918. ἀνερείψατο. Vulgo, satis inepte, e nescio cujus, sive librarii, sive primi editoris emendatione, ἀνετρέψατο. Quinque Regii ἀνερύσατο. In Caes. scriptum ἀνερέψατο, unde facile veram lectionem restitui ἀνερείψατο. In Medic. quoque et Guelferb. ἀνερέψατο. Vide ad I. 214.

930. σφιν. Quatuor Regii et Caes. σφι.

931. ὄπιθε πτέρυγος. In D. ὄπισθε. Vulgo ὄπιθεν.

932. πλαγκτῇσι δ' ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἔρυσσαν. Sic optime B. Eadem scriptura in A. C. D. nisi quod ἔρυσαν habent. Vulgo πλαγκτῇσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρύσσαι. In D. ἔρυσαν: cetera, ut vulgo.

933. εὐδιόωντες. In B. εὐδιόωντος, ut scribendum esse confidenter affirmat Arnaldus, Lect. Gr. p. 243. sed egregie fallitur Vir eruditus. ἁλὸς generis est sequioris et cum εὐδιόωντος jungi nequit. Tum verbum εὐδιάω, tam mari vectis et piscibus, quam ipsi mari aptum est. Vide I. 424. II. 903.

934. ἑλίσσωνται. Sic bene Caes. Vulgo ἑλίσσονται.

935. ὀρώμενοι. Male quatuor Regii ὁρμώμενοι.

938. κελεύθους. Sic quinque Regii. Vulgo κέλευθον.

939. ἐνιχρίμπτεσθαι. Sic quinque Regii. Vulgo ἐνιχρίμψεσθαι. Guelferb. ἐνιχρίμψασθαι.

978. χρυσείοις κεράεσσιν κυδιάασκον. Vera et legitima haec est scriptura. In D. χρυσείοις κεράεσσιν. In E. χρυσέοις κεράεσσι. Caes. etiam et Medic. habent κεράεσσι. Vulgo χρυσέοισι κεράεσι. Poëtica forma est κεράεσι, in qua semper corripitur α, quod in alia ejusdem nominis forma κεράασι producitur.

984. Ἵλατε Μοῦσαι. Formula deos placandi, et veniam poscendi, si quid temere dictum, quod iram eorum concitare possit. Vide II. 708. Hic autem Aratum imitatur Noster, Phaen. 637.

Ἄρτεμις ἱλήκοι· προτέρων λόγος, οἵ μιν ἔφαντο
ἑλκῆσαι πέπλοιο, Χίῳ ὅτε θηρία πάντα
καρτερὸς Ὠρίων στιβαρῇ ἐπέκοπτε κορύνῃ
θήρης ἀρνύμενος, Χίῳ χάριν Οἰνοπίωνι.
ἡ δέ οἱ ἐξαυτῆς ἐπετείλατο θηρίον ἄλλο,
νήσου ἀναρρήξασα μέσας ἑκάτερθε κολώνας,
σκορπίον, ὅς ῥά μιν οὖτα, καὶ ἔκτανε πολλὸν ἐόντα,
μειότερος προφανείς· ἐπεὶ Ἄρτεμιν ἤκαχεν αὐτήν.
τοὔνεκα δὴ καὶ φασὶ περαιόθεν ἐρχομένοιο
σκορπίου, Ὠρίωνα περὶ χθονὸς ἔσχατα φεύγειν.

Quamvis longiusculum, integrum locum apposui, tum quia amoenam continet μυθολογίαν, tum quia in eo quaedam emendationis indigebant. V. 2. Χίῳ primitivum est, insulae nomen: at v. 4. gentile est et contractum ex Χιΐῳ, ideo primam producit. V. 5. ἐξαυτῆς adverbium est. Hesychius: ἐξαυτῆς, παραυτίκα. Poterat significatio illa e probatioribus auctoribus confirmari, ut Polybio apud Suidam, et Oppiano Ἁλ. α΄. 762. Κυν. δ΄. 418. V. antepen. μειότερος ad rei veritatem, et phraseos elegantiam lego: statuitur oppositio inter Orionem πολλὸν ἐόντα, et scorpium, pusillum animal. Denique ἐρχομένοιο dat cod. Regius.

[983. ἔπος. Guelferb. λόγος, mendose pro λόγον, e glossemate. *Ex Append.*]

994. ἀγανῇσιν. Sic B. D. Caes. Med. Guelferb. A. e correctione. Vulgo ἀγανοῖσιν. Depravatissima lectio in tribus Regiis observata: ἐξ ἁλός. ἢ δάμνησιν.

[1000. θωρήξεσθαι. Medic. θωρήξασθαι. *Ex Append.*]

1017. κούφῃσι. Sic quinque Regii. Vulgo κούφαισι. Caes. κούφοισι.

1018. ἐμοί. Quinque Regii minus bene ἐμοῦ.

1019. μαργοσύνης. In D. μαχλοσύνης, e glossemate, ut videtur, ad restringendum alterius nominis sensum, qui paullo laxior est. Alioqui μαχλοσύνη vox est poëtica, et bonae notae. Vide Suidam.

1021. ἐγών. Perperam D. et Caes. ἐγώ. Vide ad III. 262.

1022. ἀφορμήθην. Sic B. Vulgo cum augmento ἀφωρμήθην. A. D. E. ἐφορμήθην.

1023. τῆσδε φυγῆς. Perperam duo Regii τῆς γε.

1026. τεόν τε. Sic omnes Regii, bene. Vulgo τεὸν δέ. — σοὶ δ'. In E. τοὶ δ'. Vide ad I. 416.

1030. ἐναμοιβαδίς. Sic Caes. Med. Guelferb. Vulgo ἐπαμοιβαδίς. Illud extat I. 380.

1031. Prava et intricata horum versuum constructio. Ordo est: ὦ πέρι δὴ μέγα φέρτατοι, οὕνεκεν ὑμῶν, καὶ ἀμφ' ἀέθλοις ὑμετέροις, ἀτύζομαι.

1038. αὖτις. Sic B. C. D. E. Caes. Vulgo αὖθις. Nulla quoad significationem differentia: sed illud Ionicum et poëticum est; nec aliter fere vox illa apud Nostrum scripta occurrit.

1043. ἰοῦσαν. Subauditur με, pro ἰούσης ἐμοῦ. Accusativus est absolutus, de quo vide notata ad I. 396. *Timete deorum indignationem, quam experturi estis, dedita me*, id est, *si dedar Aeetae, acerbissimis plectenda suppliciis.*

1048. ἐπὶ γούνατα. Sic quinque Regii, Caes. Med. Vulgo γούνασι.

[1049. ἀλλά κε πᾶσι. Perperam primariae editiones ἀλλὰ καὶ πᾶσι. Mendam sustulit Stephanus. *Ex Append.*]

1051. νῦν δὲ μέθεσθε. Sic quinque Regii. Vulgo νῦν δ' ἐλάθεσθε, e glossemate, ut videtur.

1057. ἀντιάσεις. In Guelferb. ἀντιάσειεν. Sic etiam in Mediceo e correctione. Vulgo ἀντιάσειαν. Genuinum est, quod praetulimus. *Si iniquum Medea pateretur judicium, si injusta sententia opprimeretur.* Judicium enim de nova hac contestatione ferre debebat Alcinous. Vide supra 1009. Cimmeriis et plus quam Hoeltzlinianis tenebris mentem Poëtae involvit Magister Shawius, vertens: *Nec defuturos se auxilio affirmabant, si causae iniquae obstarent.* Scribere etiam potuerat Poëta, εἴ κε δίκης ἀλιτήμονες ἀντιάσειαν. *Si obstarent, si vim inferrent, juris et legum contemptores.* Hoc quidem olim praeoptaveram. Sed ἀλιτήμονος tuentur codices omnes.

1063. τὴν δ' ἄμφι. Sic bene D. Vulgo τῇ.

1065. μνωομένης. Sic bene D. Vulgo μυρομένης. Illud in B. quoque margini adscriptum. In Guelferb. μνωομένη. — ἐπὶ σμυγερῇ λάβεν αἶσα. Sic quinque Regii et Caes. Male in Mediceo conjunctim ἐπισμυγερῇ. Praepositio ad verbum pertinet: οἵη μιν ἐπέλαβε σμυγερὴ αἶσα. Vulgo στυγερῇ.

[1072. κουρίδιον. Guelferb. κουριδίη. *Ex Append.*]

1077. ἡ δέ νυ κούρη. Sic bene D. Vulgo ἥδε δὲ — Sup. v. idem codex et Guelferb. habent οὔτε τι.

[1086. μήτ' αὐτὸς ἑκών. *Neque ipse ultro*: id est, *neque tu e sola libidine, nullo cogente, absque ulla ratione.* Perperam vulgo legitur αὐτὸν, quod ad Αἰσονίδην relatum frigide, et paene inepte, otiosum est. Eadem significatione αὐτὸς ἑκὼν apud Homerum legitur, Odyss. β'. 133. quem locum temere solicitavit Ernestius.

— — — — κακὸν δ' ἐμὲ πόλλ' ἀποτίνειν
Ἰκαρίῳ, αἴ κ' αὐτὸς ἑκὼν ἀπὸ μητέρα πέμψω.

Ex Append.]

1089. [λίην. Guelferb. αἰὲν, e frequenti commutatione literarum Α et Λ. *Ex Append.*] — ἑῆς. Hoc e

D. recepi, ubi perpetuo librarii errore scriptum ἑοῖς. Vulgo ἑαῖς. [Guelferb. ἑαῖς περὶ παισί. *Ex Append.*]

1093. De Echeto Epiri Rege, illiusque filia vide scholia minora in Homerum ad Odyss. σ'. 84. et Eustathium p. 1838. l. ult.

1096. ὣς ἔφατ' ἀντομένη. Perperam Florent. editio ὣς φάτ', ut scriptum est in B. E. Caes. Med. In A. ὣς φάτο, ut in Stephani editione. Recte Basileensis ὣς ἔφατ'. Vide ad I. 485.

1100. ἀτίσσαι. Sic ad prosodiae legem scribendum, ut I. 615. II. 9. III. 181. Quod jamdudum e quatuor codicibus reposueram, nunc in E. reperio, et sic etiam in Med. scriptum esse comperio. Vulgo ἀτίσαι.

1103. ἐφ' Ἑλλάδα νεῖκος ἄροιτο. Sic A. B. C. E. In D. ἐς Ἑλλάδα νόστον ἄροιτο. Vulgo ἐφ' Ἑλλάδι νεῖκος ἄγοιτο.

1105. οὐδέ σε κεύσω. Sic D. et Guelferb. ut vulgo editum est. Ceteri codices κεύθω. Confer. III. 332.

[1111. βάλετ'. Guelferb. βάλεν. *Ex Append.*]

1115. ἐφημοσύνῃσιν. Vulgo ἐπιφροσύνῃσιν. Illud habet Guelferb. et in B. quoque margini adscriptum est: genuinum esse credo. Mox ἐποτρυνέοντα, flagitante, ut mihi videtur, sensu, invitis codicibus edidi, in quibus etiam, ut vulgo, ἐποτρυνέουσα. *Suum praeconem adlocuta est, consiliis suis Iasonem incitaturum, ut cum puella concumbat.* Sed ne sic quidem locus omnino integritati suae restitutus. Mihi dubium nullum est, quin προσέειπεν spurium sit. Vide quam belle omnia procedant, sic legendo:

σῖγα δ' ἑὸν κήρυκα καλεσσαμένη, προέπεμψεν,
ᾗσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐποτρυνέοντα μιγῆναι.
Αἰσονίδην κούρῃ.

1120. ἀποτμήξειν. Quatuor Regii ἀποτμῆξαι cum Guelferb.

1124. εὗρε. Sic editiones veteres. Perperam in recentioribus εὗρεν. Illud reperio in D. E. Med.

1130. αὐτονυχί. A. E. αὐτονυχεί. Vide notata ad

I. 1019. Ultima itidem producitur in ἀναιμακτὶ Il. 986. — ἔντυον praeferunt quatuor Regii, Caes. Med. Vulgo contra prosodiae legem ἔντυνον. Hoc tamen tuetur Clarkius ad Il. ί. 720. cujus ad liquidum perductae rationes mihi non videntur. In Moschi laudato versu legendum censeo, καὶ οἱ λέχος ἔντυον Ὧραι. Sane supra v. 969. κόρσυνον temporis est aoristi et mediam producit. Si vera esset Clarkii sententia, scribendum illic esset κόρσυνεν. Imperfectum saepe loco aoristi adhibetur; sed non ideo prosodiam mutat.

1134. Νυσήϊον. Sic bene Caes. ut primariae editiones. Perperam recentiores Νυσσήϊον.

1143. τιμήεις ὁ γάμος. Sic quatuor Regii bene. Vulgo τιμήεις τε γάμος.

1144. ἀμεργόμεναι. Perperam quinque Regii ἀμελγόμεναι. Vide ad I. 882.

1147. δαῖε δ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸς πόθος. Vulgo γλυκερὸν πόθον. Illud praeferunt quinque Regii: optime. Qui mutarunt, verbo δαῖε quum activam significationem tribuerent, crediderunt accusativum illi subjungi debere. Sed δαῖε activae formae passive hic significat. Vide ad III. 773. Melius emendassent δαίετ' ἐν ὀφθαλμοῖς γλυκερὸς πόθος.

1150. Μελιτηΐου. Sic codices et editiones veteres. In Basileensi, errore, ut videtur, typothetae, excusum Μελετηΐου, unde in Hoeltzlinianas migravit.

1157. ἀΐδηλος. Sic optime D. et Guelferb. Vulgo ineptissime ἀρίδηλος. Hoc primum in A. scriptum fuerat, sed ρ litura inductum.

1158. κράατα δ' εὐφύλλοις. Quinque Regii κρᾶτα δ' ἐϋφύλλοις.

1159. ὑπὸ λίγα. Vulgo ὑπαί. Vide infra 1735.

1161. μενέηνε. Sic A. E. Vulgo μενέαινε.

1165. *Callimachum forte ante oculos habuit Noster*, fragm. 418.

— — — ἐπεὶ θεὸς οὐδὲ γελάσσαι
ἀκλαυτὶ μερόπεσσιν ὀϊζυροῖσιν ἔδωκε.

Apollonium pressius imitatus est Ovidius, Metam. VII. 453.

— — — usque adeo nulli sincera voluptas;
sollicitique aliquid laetis intervenit — RUHNKEN.

1169. ἢ τελέοιτο. Sic bene E. Ita quoque A. in margine. Vulgo sine sensu εἰ τελέοιτο.

1170. ἀμβροσίοισιν. Sic D. Caes. Med. Guelferb. Soloece vulgo ἀμβροσίῃσιν.

1171. αἱ δ' ἐγέλασσαν. Auctor Homerici in Cererem Hymni, v. 13.

κηώδει δ' ὀδμῇ πᾶς τ' οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
γαῖά τε πᾶσ' ἐγέλασσε καὶ ἁλμυρὸν οἶδμα θαλάσσης.

Theognis Gnomatum initio:

πᾶσα μὲν ἐπλήσθη Δῆλος ἀπειρεσίη
ὀδμῆς ἀμβροσίης, ἐγέλασσε δὲ γαῖα πελώρη,
γήθησεν δὲ βαθὺς πόντος ἁλὸς πολιῆς.

quae Megarensis Poëta ex Hymno in Apollinem sumsit, 118. Locutionem γελᾶν ὀδμῇ in linguam Romanam transtulit Catullus, de nuptiis Pelei et Thetidos, 284.

Queis permulsa domus jucundo risit odore.

Qui versus ex Hymno in Cererem manifesto expressus. Antiquissimum Carmen, cujus utinam integrior repertus fuisset codex, Latinis Poëtis lectitatum fuisse aliae ostendunt imitationes. Anna apud Virgilium Aen. IV. 33. haec ait:

Solane perpetua moerens carpêre juventa,
nec dulces natos, Veneris nec praemia noris?

Ibi *Veneris praemia* sunt concubitus gaudia, ut in Hymno v. 102.

— — — — — — — ἥ τε τόκοιο
εἴργηται, δώρων τε φιλοστεφάνου Ἀφροδίτης.

Locum hunc Virgilio obversatum fuisse, nemo non agnoscit.

1173. πεδίων. Male A. E. πεδίου: et v. 1175. Μακριδίοις.

1176. μετεβήσατο. Perperam vulgo μετεβήσετο. Vide ad 458.

1177. ἐν δ' ὅγε χερσί. Sic Florent. editio, postremis editoribus non satis inspecta. Sic etiam A. B. D. E. Medic. Guelferb. Perperam Aldus, et ex eo ceteri, ἔνθ' ὅγε. V. seq. Caes. et Guelferb. recte ἔχε sine importuno ν.

1180. τῷ δὲ καί. Tres Regii δὲ omittunt.

1186. ἀεργηλήν. Male in quatuor Regiis scriptum ἀεργιλήν.

1188. [θυέων τ'. Guelferb. θυέων δ'. In B. θυέων ἀπὸ τηλόθι. *Ex Append.*] ἀπὸ τηλόθι. Sic divisim scriptum reperi in plerisque codicibus, ut supra 1174. recte editum ἀπὸ τηλοῦ.

1192. θάμβεον δ'. — Sic bene scriptum in A. D. E. Ore fiebat contractio et pronunciabatur θάμβευν, quod vulgares exhibent libri, sed id in scriptura non observabatur, ut infinitis exemplis constat. Sic v. 176.

τόσσον ἔην πάντη χρύσεον ἐφύπερθεν ἄωτον.

pronunciabatur χρυσοῦν, quod tamen scriptum non oportuit. Sic χρυσέη pro χρυσῇ disyllabum est III. 156. Supra 1132. μελισσέων pro μελισσῶν trisyllabum. Posteriorem scripturam praefert E. librarii errore. In Theognidis gnomis non longe ab initio recte Aldus edidit:

ὧδε δὲ πᾶς ἐρέει· Θεόγνιδός ἐστιν ἔπη.

1196. ὅτε μνήσαιτο, scilicet Orpheus. Sic omnino legendum. Vulgo contra manifestum loci sensum, μνήσαιντο. Quoties in cantico, quod ad lyram canebat Orpheus, nuptiarum meminerat, saltantes Nymphae Hymenaeum acclamabant: interdum vero seorsum canebant, solae, quiescentibus Orphei lyra et voce. Si μνήσαιντο legas ad Nymphas relatum, quid sibi vult illud quod sequitur, οἰόθεν οἶαι? ubinam oppositio? si quis Graecae linguae rudis e versione Shawii auf Hoeltzlini Apollonium nostrum aestimaret, mirarer ni eum pro ineptissimo omnium quotquot unquam fuere, scriptorum haberet. Operam luserunt boni viri. Verissimum est quod nuper Ruhnkenius

1232. καὶ τότ' ἀναρπάγδην. In D. τότ' ἄρ' ἁρπάγδην.

1235. Σύρτιν, ὅθ' οὐκέτι. Sic B. D. E. recte. In Caes. et Med. ὅτ' — Vulgo minus concinne Σύρτιν, ἵν' οὐκέτι.

1236. βιῴατο, Ionice pro βιῷντο contracto ex βιώοιντο. Perperam quinque Regii et Medic. βιαίατο.

1238. κούφῃ. Sic bene emendat Valckenarius ad Ammonium p. 134. Vulgo κωφῇ.

1239. ἠερίη δ' ἄμαθος. Sic libri omnes. Perperam in Basileensi editione, et ex ea in Hoeltzlinianis γε pro δέ.

[1242. ἐπερεύγεται. Perperam A. B. E. ἀπερεύγεται. Similis permutationis exempla habes supra 631. et II. 984. *Ex Append.*]

1243. ἐνέωσε τάχιστα. Guelferb. ἐνέωσεν ἄγεσθαι.

1244. παῦρ' ἐλέλειπτο. Sic D. Vulgo παῦρον ἔλειπτο, vel ἔλιπτο. Multo elegantior est nostra lectio. Homerus Ιλ. β'. 700.

τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκῃ ἐλέλειπτο.

παῦρον pro glossemate olim genuinae voci superscriptum fuit.

1248. κατανγάσσαντο βοτῆρα αὔλιον. Vulgo κατηυγάσσαντο βοτήρων. Verbum absque augmento melius exhibent quatuor Regii, et Caes. Tum βοτῆρα praeferunt quinque Regii, quod elegans et procul dubio genuinum est. Graecis Poëtis substantiva pro adjectivis saepe adhiberi, tironibus etiam notum, ut γυναῖκα μαζὸν, ἄνθρωπον ἦθος, Σκύθην οἶμον, βοῦς ἀροτὴρ, σαρκὸς ἐδωδῆς, aliaque multa.

1255. μενοινώοντας. Sic bene A. D. a verbo μενοινώω. Vulgo, forma inusitata, μενοινώωντας. A verbo μενοινάω esset μενοινόωντας, quod habent B. et E. Sed salva metri lege stare non potest. Sic supra 219. μαιμώοντες reposuimus, ubi simili menda legebatur μαιμώωντες. At infra 1544. recte μαιμώοντι habent vulgares libri.

1260. ἀκηχέμενος. Vulgo legitur, contra Poëtae mentem, ἀκηχεμένοις. Illud in E. a prima manu scriptum. Mutarunt librarii e praepostera circa metrum solicitudine. Vide Clarkium ad *Il.* θ'. 248.

1262. ἄμμι — πεπτηότας. Vide quae notavi ad Aeschyli Prom. 217.

1266. πολιῆσιν. Sic sex mei codd. Med. Guelferb. Vulgo πολιοῖσιν.

1269. μεταχθονίην. Sic, ut vulgo legitur, Guelferb. et solus e meis E. Ceteri et Medic. μεταχρονίην. Mediam hic in πλημμυρὶς corripit Noster, ut Homerus Odyss. ι'. 486.

τὴν δ' αἶψ' ἠπειρόνδε παλιῤῥόθιον φέρε κῦμα,
πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο, θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.

At supsa 1241. et II. 576. producitur media, quam prosodiam observant Tragici, si bene commemini, semper. Producitur etiam in πλημμύρα, quae diversa est ejusdem nominis forma. Crinagoras in Epigr. Analectorum T. II. p. 148.

οὐδ' ἢν Ὠκεανὸς πᾶσαν πλημμῦραν ἐγείρῃ.

1273. Perperam in Regiis et Mediceo scriptus et interpunctus est hic versus:

ναυτιλίης· νόστου δὲ δαημοσύνην γέ τις ἄλλος —

δαημοσύνη saepe cum genitivo rei, cujus peritia alicui tribuitur, junctum occurrit, ut apud Oppianum *Al.* β'. 327.

— — — — — ὅς ῥά τε χειρῶν
ἠνορέῃ πολέμου τε δαημοσύνῃσι πεποιθώς.

Saepe absolute usurpatur, ut apud Nostrum II. 1260. Prior constructio hic locum non habet. [γέ τις. Vulgo δέ τις. Illud habent quinque Regii. Sed Medic. νόστου δὲ δαημοσύνην δέ τις ἄλλος. *Ex Append.*]

[1274. φήνειεν. Mendose Caes. Medic. et Guelferb. cum primariis editionibus φαίνοιεν. *Ex Append.*]

[1279. χύτο δέ. Guelferb. χύτο καί. *Ex Append.*]

1281. ἢ πολέμοιο. Sic quatuor Regii, Caes. Guelferb. Vulgo πτολέμοιο.

1282. λοιμοῖο. Quatuor Regii λιμοῖο, frequenti harum vocum permutatione.

1285. φαντάζωνται. C. D. φαντάζονται. Iidem v. abhinc secundo φαείνει habent pro φαείνῃ, concinente E. Quae lectiones non omnino contemnendae. Solemnis est in hujusmodi comparationibus temporum variatio. Minus probarim Florent. editionis lectionem φαείνοι, licet eam praestent Caes. et Mediceus. Hinc Virgilium *ebrium discessisse*, pro solita sua elegantia monet Hoeltzlinus, respiciens Georgicorum I. finem, ubi pulcherrimis versibus prodigia, quae post Caesaris necem urbem terruerunt, recenset Poëta. Utinam ejusmodi ebriacorum plura haberemus carmina! Nec sobrius fuit Tibullus, ubi eorundem prodigiorum meminit El. V. Libri II. cui Apollonii hunc locum, prioribus interpretibus non observatum, perite admovit Heynius noster in luculenta, quae nuper prodiit, editione:

Hae fore dixerunt, belli mala signa, cometen,
 multus ut in terras deplueretque lapis:
atque tubas, atque arma ferunt crepitantia coelo
 audita, et lucos praecinuisse fugam.
ipsum etiam Solem defectum lumine vidit
 jungere pallentes nubilus annus equos,
et simulacra deûm lacrimas fudisse tepentes,
 fataque vocales praemonuisse boves.

1289. ἤλυον ἐρπύζοντες. Sic ineptam librorum omnium lectionem, ἤλυθον, certissime emendo. Supra III. 866. ὀδύνῃ πέρι θυμὸν ἀλύων. Hesychius: ἀλύω, ἀδημονῶ, ἀθυμῶ. In re non valde absimili eodem verbo utitur Oppianus, *Al.* δ'. 337. Venustissimam comparationem adponam:

ὡς δ' ὅτε τηλύγετον μήτηρ γόνον, ἢ καὶ ἀκοίτην
εὐνέτις, ἀλλοδαπὴν τηλέχθονα γαῖαν ἰόντα
ἀχνυμένη στέλλησι, νόος δέ οἱ ἔνδον ΑΛΥΕΙ,
ὅσση οἱ μεσσηγὺς ἁλὸς χύσις, ὅσσα τε κύκλα
μηνῶν· ἀκροτάτοισι δ' ἐπεμβαίνουσα θαλάσσης

1320. ἐπὶ χθονός. A. E. ἐπὶ χθόνα. Iidem infra 1359. ἐπὶ χθονὸς habent.

1321. ἔργ' ἐκάμεσθε. Sic olim absque ulla auctoritate scripseram. Vulgo ἔργα κάμεσθε. Nunc in E. reperio ἔργ' ἐκάμνεσθε. In A. jam videram ἔργα ἐκάμεσθε.

1322. οἰοπόλοι, deserta habitantes, idem quod ἐρημονόμοι, infra 1333. ut recte explicat Arnaldus Lect. Gr. p. 104. Perperam vero Scholiastes exponit, περὶ τὰς ὄϊς πολοῦσαι. Triton a Pindaro vocatur οἰοπόλος δαίμων, Pythion. IV. 49. ubi non adeo insulsus fuit latinus interpres, ut verteret pecorarius deus. Mox sex mei codd. et Medic. χθόνιαι. Vulgo χθόνιοι.

1323. Λιβύης. Libye Epaphi filia, Neptuno amata, quae tertiae orbis parti nomen suum dedit. τιμήοροι, id est, ut recte interpretatur auctor Etymol. M. ἔφοροι.

1324. μηδ' ἔτι. Sic A. C. E. bene. Vulgo μηδέ τι.

1327. τίνετ'. Mediceus, Caes. et duo Regii τείνετ', nempe ει pro ι longo scripto, quem morem librariorum, ex ore dictantis verba excipientium, fuisse, aliunde notum est. V. seq. ἔκαμε in tribus Regiis scriptum.

1332. ἀνά ῥ' ἔζετ'. Sic bene excusum in Florent. editione. Libri aliquot scripti et impressi ἂν ἄρ' ἕζετ'. In Aldina ἀνάρῤ' ἕζετ'.

1334. ἄντικρυς. Hoc pro vulgato ἀντικρὺ reposui. Vide ad III. 493.

1336. δηοιμεν. Vulgo δῄομεν. Hoc soloecum et corruptum esse qui non videt, graece nescit. Illud e codicibus, in quibus tamen mendosa scriptura est, reposuimus. In A. C. E. δηίομεν, transpositis elementis. In D. δήομεν. In Medic. a prima manu δηιμεν, et e prava correctione δηίωμεν. Vide infra 1460. — [ἀρείων. Guelferb. ἀρίστη. Ex Append.]

1339. αἱ δὲ βαθεῖαι — βῆσσαι. Sic omnino legendum. Vulgo βαρεῖα, quod ad φθογγῇ referunt. Non satis aptum leonis rugitui epithetum illud est, quod

ἐφ' ὑγρῆς habet, quam lectionem secutus est Stephanus. Aldinam merito praetulit Hoeltzlinus.

1361. οὐδ' ἔτι. Sic bene Caes. Vulgo οὐδέ τι. Mox in D. ἀλλά πη ἀχλύς.

1364. Μινύαισιν. Sic sex mei codices. Florent. editio Μινύεσσιν, ut in Medic. a prima manu scriptum; sed emendatum Μινύῃσιν. Vide ad III. 578.

1373. ἡ γάρ, id est, αὕτη γάρ. Sic bene A. D. E. Vulgo ἤ γάρ. Quae sequuntur sic in Guelferb. codice constituta sunt:

— — — κατὰ νηδύος αἰὲν ἔχουσα
ἡμέας ἀργαλέοισιν ὀϊζύει καμάτοισιν.

Quae lectio, licet vulgatae praeferri non debeat, tolerari tamen potest. E duabus bonis conflata est pessima primariarum editionum lectio, κατὰ νηδύος ἄμμε φέρουσα ἡμέας ἀργ —. Hoc exhibent B. Caes. et Mediceus.

1378. ὑποδύσεται. Perperam vulgo ὑποδύσσεται. Illud est in quatuor Regiis, Caes. Mediceo.

1381. Incredibilem rem narraturus, fidem facti Musarum auctoritate communit. Eodem artificio usus Virgilius Aen. IX. 77.

Quis deus, o Musae, tam saeva incendia Teucris
avertit? tantos ratibus quis depulit ignes?
dicite. prisca fides facto, sed fama perennis.

1382. ὀμφήν. D. αὐδήν.

1384. ἤ τ' ἀρετῇ. Copulam inserui ob molliorem sonum. θῖνας. Male duo Regii δίνας.

1385. μεταχθονίην. Sic Florent. editio. Aldo placuit μεταχρονίην, quod exhibent quatuor Regii, Caes. Med. Mox pro ἄγεσθε iidem codices, quibus accedit Guelferb. dant ἄγεσθαι. [ἄγεσθε Medic. In nota ad hoc verbum scribere debebam: *Iidem Regii et Caes. quibus accedit Guelferb. dant ἄγεσθαι: sed ἄγεσθε tuetur Medic.* Ortum autem illud e librariorum errore, qui frequentissimus est, αι et ε confundentium. Similes scripturae mendae millenae enotatae sunt in collationi-

bus quibus utor codicum Medic. et Guelferb. *Ex Append.*]

1388. ἀνέπλησαν. Lectio est Aldinae editionis, quam tuentur quatuor Regii cum Med. et Guelferb. In Florent. editione ἀνέτλησαν. Utrumque sensus admittit. Leve scripturae discrimen librarios fefellit. Supra 15. αἶψα δὲ πᾶσαν ἀναπλήσειν κακότητα. Eadem varietas observata ad Oppiani *Al.* α΄. 708. ubi e tribus codicum lectionibus optimam electam fuisse arbitror:

— — — — — ἀμφὶ δὲ παισὶ
καὶ θανέειν, καὶ πᾶσαν ὀϊζυρὴν κακότητα
πρόφρονες οὐκ ἀέκοντες ἀναπλῆσαι μεμάασιν.

1390. ἀναγκαίῃ βεβολημένοι. Sic quatuor Regii. Vulgo βεβιημένοι. Frequenter illud participium adhibet Noster cum diversis substantivis, ἀμφασίῃ, ἀμηχανίῃ, ἀνίῃ, οἴστρῳ, et aliis forte.

1391. οἴδμασι λίμνης. Sic A. C. E. Vulgo ὕδασι e glossemate. In D. ἔνδοθι.

1392. ὡς φέρον, ὡς εἰσβάντες — Posterius ὡς abest in A. D. et Mediceo. *Simulac ad Tritonidem lacum venerunt, statim deposita nave in eam ingressi sunt.* Hic est loci sensus, quem e latinis versionibus vix eruas. Schema est, quod ὑστερολογίας, seu πρωθύστερον vocant: nam juxta rerum seriem scriptum oportuisset, καὶ ἀπὸ στιβαρῶν ὤμων θέντες τὴν νῆα, εἰς αὐτὴν ἔβαν.

1394. ξηρὴ — δίψα. Perperam vulgo ξηρῇ. Ad casum substantivi flectendum erat adjectivum, non vice versa, quod tamen fecit Aldus, edendo δίψῃ. In A. ad marginem emendatum ξηρή. Parum aptum mihi videtur sequens verbum ἔκειτο, quod vereor ut genuinum sit: mallem ἔτειρε, aut simile quid.

1398. χώρῳ ἐν Ἀτλαντος, *in loco, quem habitaverat Atlas;* ut Ἑλλήνων τόπος, Πέλοπος τόπος, apud Aeschylum. χθόνιος ὄφις, *serpens a terra genitus.* Aliam originem ei tribuit Hesiodus, a Scholiaste, et inde a compilatoribus male citatus, Theog. 333.

Κητὼ δ᾽ ὁπλότατον, Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα,

γείνατο δεινὸν ὄφιν, ὅς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης
πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.

Eidem Hesiodo Hesperides Noctis sunt filiae: alii Atlantem, alii Hesperum patrem illis dant. Nec earum in numero magis consentiunt auctores: quatuor recenset Apollodorus p. 117. editionis Th. Gale.

1399. ἱμερόεν ἀείδουσαι. Hesperides Hesiodo λιγύφωνοι: Euripidi, ὑμνῳδοὶ et ἀοιδαὶ dicuntur.

1402. ἄκρῃ οὐρῇ ἔτι σπαίρεσκεν. Vulgo ἄκρῃ οὐρῇ ἔτι σκαίρεσκεν. In quatuor Regiis ἄκρῃ οὐρῇ reperis σπαίρεσκεν, e conjectura reposui; alterum manifesto mendosum est.

1403. ἐκ δὲ λιπόντων. Absurdissima est ad hunc locum Batavi editoris adnotatio. Planus est sensus: τῶν δὲ τοῦ Ἡρακλέους ὀϊστῶν ἐκλιπόντων ἐν τῷ τοῦ ὄφιος αἵματι πικρὸν χόλον ὕδρης Λερναίης — Serpentem sagittis confixerat Hercules: sagittae vero in serpentis vulneribus et proinde sanguine admiscuerant et reliquerant lethale virus Lernaeae hydrae, quo olim intinctae fuerunt. Ideo quae vulneribus insidebant muscae, gustato venenato tabo, statim arescebant et moriebantur. Vide, uter sit intellectu facilior, Graecusne poëta, an Latinus interpres: dijudica, an Shawii versio *explicatio dici possit*, an *ipsa per se intelligi queat*, an de literis bene meritus sit artium ille Magister, quod tam putida versione Apollonium infamem fecerit. En illius latina: *Et e linquentibus hydrae Lerneae bilem cruore amaram sagittis muscae putrescentia ad vulnera siccabant.*

1407. [λίγ' ἐστενον. Guelferb. λίγα στένον. *Ex Append.*] — οἱ δ' ἐπέλασσαν. Sic concinne scriptum in tribus Regiis. Vulgo οἱ δὲ πέλασσαν.

1410. στὰς δέ σφε παρηγορέεσκε. Vulgo ineptissime legitur: τὰς δέ σφι παρηγορέεσκε. In quatuor Regiis perspicue scriptum στάς. Tum σφι in σφε commutari debuit, flagitante syntaxi. Verbum activum παρηγορέω accusativum regit, non dativum. Vide ad II. 1037. III. 370.

1411. καὶ εὔφρονες. Sic recte in quatuor Regiis scriptum.

1413. οἰοπόλοι. Vide supra ad 1322.

[1417. ᾧ ἀπὸ δίψαν — λωφήσομεν. In Florent. editione, inde in Aldina et Parisina, ᾧ ἄπο, male. Nam si praepositio cum pronomine jungi deberet, scriptum oportuisset οὗ ἄπο. In A. C. E. ὡς, ut, quae lectio non omnino contemnenda. *Ex Append.*]

1418. εἰ δέ κεν — ἱκώμεθα. Quatuor Regii, Caes. et Med. soloeçe εἰ δὲ καὶ ἱκώμεθα. Absque particula κεν scribendum fuisset ἱκοίμεθα. Jam plus satis observatum fuit frequentissimam esse commutationem vocum καὶ et κε.

1422. λισσόμενος ἀδινῇ. Salvum est metrum, cui ut succurrerent librarii in A. et E. scripserunt λισσόμενός τ' — Vide supra ad 1260. ἐλέηραν scriptum oportuit, ut supra 1308. Vulgo, non observata temporum ratione, ἐλέαιρον.

1425. τηλεθόωντα. Sic bene E. In A. τηλεθέοντα. Florent. editio τηλεθαωντα, quod in τηλεθάοντα mutatum fuit. Poëtica forma vulgari praeferri debebat.

1427. Ἐρυθηΐς. Male in duobus Regiis Ἐρυθρηΐς. Apollodoro Ἐρυθία. V. seq. Regii aliquot perperam Ἰτύης.

1433. ἔμολε. Sic tres Regii perspicue. Ambigua ob compendiariam notam scriptura est in E.

1435. ἀειραμενος. Sic, ut bene Aldus edidit, scriptum in plerisque codicibus. ἀειρόμενος, quod e Florent. editione sumsit Stephanus, est in Guelferb.

1438. πελωρίου. Tres Regii minus bene πελώριον.

1442. καρχαλέος. Homerus Ιλ. φ'. 541.

δίψῃ καρχαλέοι, κεκονιμένοι — —

ubi vide Ernestii notam. In Caes. καρφαλέος.

1444. ἦν δ' ἄρα τις πέτρῃ. Sic quinque Regii, ut in Parisina editione. In primariis ἥδε δέ τις: pejor Hoeltzlini lectio ἦδε δέ τις. Optimum esset ἔστι δέ τις.

1445. ἐννεσίῃσι. Putidum αἰνεσίῃσι in nullo octo codicum reperitur.

1447. πέδῳ. Inepte in duobus Regiis πόδας.

[1453. γειομόροι. Guelferb. γειοτόροι. *Ex Append.*]

1455. ἄπληтον. Sic quinque e meis codicibus et Med. In E. ἄπληττον, forte pro ἄπληστον, quod Arnaldo in mentem venerat. Vulgo absurde ἄπληκτον. Formicarum similitudine usus est Virgilius, sed aliorsum transtulit, Aen. IV. 402.

1459. κεκμηότας. Sic quatuor Regii, Medic. Guelferb. Vulgo κεκμηκότας. — εἴ πως valet *utinam*, ut εἰ γὰρ Tragicis frequentatum. Vide quae notavi ad Euripidis Or. 1104.

1460. Ut supra 1336. δήωμεν soloece pro δήοιμεν legebatur, sic hoc loco, ubi recte vulgares libri cum septem codicibus δήοιμεν praestant, Guelferb. δήωμεν habet.

1461. οἵ τ᾽ ἄρμενοι. Sic sex mei codices. In Guelferb. ut in Florent. editione οἵ θ᾽, quod in οἵ γ᾽ commutarunt. V. seq. ἐρεείνειν praeter Aldum et Parisinam editionem tuentur sex mei codices et Medic. Bona lectio est. οἵ τε ἄρμενοι ἐς τόδε ἔργον ἦσαν, ἐκρίθησαν πρὸς τὸ, vel ὥστε, ἐρεείνειν. — Stephanus e Florentina, diversa cum interpunctione, ἐρέεινον.

1463. ἐπηλίνδητ᾽. Plusquamperfectum passivum verbi ἐπαλινδέω. Sic quatuor Regii, Caes. Guelferb. In D. ἐπηλινδοῖτ᾽, forte pro ἐπηλινδεῖτ᾽. Sed tempus imperfectum hic aptum non est. Perperam Stephanus e Florent. editione ἐπηλίνδετ᾽.

1465. ποσσὶ δὲ κούφοις. Sic quatuor Regii et Medic. Vulgo ποσσί τε.

1473. ἴβη διζήμενος. In A. C. E. ἐμήσατο διζήμενος. Forte olim quidam codices habebant ἐμήσατο διζέμεν Ἀργώ. Quod, licet non contemnendum, vulgato non praeoptaverim. E duabus bonis lectionibus conflata est illa pessima.

1479. Virgilius Aen. VI. 452.

— — — — adgnovitque per umbram
obscuram, qualem primo qui surgere mense
aut videt, aut vidisse putat per nubila lunam.

1482. ὡς δὲ καί. Sic quatuor Regii. Vulgo οἱ δὲ καί.

1484. μοχθήσαντες. Sic bene A. E. Vitiose in D. μοχθίσαντες, e frequenti commutatione literarum η et ι. Vide ad III. 1399. In B. μοχθήσοντε. Caes. et Guelferb. μοχθήσαντε. Pluralis numerus hic requiritur, quia participium istud tam ad Euphemum quam ad Boreadas pertinet. Perperam vulgo μοχθίζοντες.

1487. αὐλείτης. In quatuor Regiis αὐλήτης, quam scripturam agnoscit Hesychius. αὐλήτην, τὸν τοῦ κόπρου ἐπιμελούμενον τῶν προβάτων. Qua in glossa κόπρος *stabulum* notat. — Tum scribo ὅ σ' ἐῶν, pro vulgato ὃς ἐῶν. Relativum ὅ pro ὃς Homero ceterisque heroicis poëtis frequens, et pronomen σε salvo sensu omitti non potest. — τόφρ'. Solus Guelferb. ὄφρ'. Promiscue ὄφρα et τόφρα tam pro *donec*, quam pro *ut* adhibent Poëtae, ut εἵως et τείως. Utilis est posterior forma ad vitandum vocalium concursum. Supra III. 807. retineri poterat vulgatum τόφρα:

φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα, τόφρα πάσαιτο.

1489. ἐπεὶ οὐ μὲν — Sic bene A. C. E. Vulgo sine ullo sensu οὔ μιν.

1491. Acacallidis Minoïs filiae ex Nicandro meminit Antoninus Liberalis, cujus ex narratione, cap. 30. colligere quis possit, non temere hic a Poëta Apollini epithetum Λυκωρείοιο tributum fuisse, sed ad nominis etymon eum respexisse.

1497. ἐπὶ ῥήνεσσιν. Sic recte Stephanus excudit, ut in A. C. E. scriptum est. In D. ἐπὶ ῥίνεσσιν, ex ea erroris causa, de qua supra ad v. 1484. In Florentina, licet ρ geminatum sit, quod minime necesse est, saltem distinctae sunt voces, ad hunc modum ἐπὶρ ῥήνεσσιν. Vitiosam scripturam inepte revocans Hoeltzlinus, pejus adhuc illam corrupit. Quum litera ρ tanquam duplex pronunciaretur, ubi producenda erat

brevis vocalis, eum in scripturam morem intulerunt librarii quidam imperiti. Hoc in cod. B. fere perpetuo observatum, e quo si Hoeltzlinus Apollonium edidisset, quot monstra protulisset! Supra 1470. pro *γαρ οἱ* in eo codice scriptum *γάῤῥ οἱ.*

1500. *πευθόμενοι.* Sic bene Stephanus e Parisina editione, ut in quinque Regiis scriptum est. E primariis editionibus Batavus stolide *πυθόμενοι* revocavit, quod, si a *πυνθάνεσθαι* deducatur, non admittit metrum, si a *πύθειν*, absurdum est. — *γαίῃ τ' ἔνι ταρχύσαντο μυρόμενοι· τὰ δὲ μῆλα* —. Sic optime distinxit, et duarum vocularum transpositione sensum restituit Hoeltzlinus. Antea post *ταρχύσαντο* distinguebatur, te legebatur *μυρόμενοι δὲ τὰ μῆλα* — ut in omnibus etiam codicibus scriptum est. Quot culpas bona illa emendatione redemerit, aliis decernendum relinquo. — Mox pro *μετὰ σφέας* in Guelferb. *κατὰ σφέας.* Illas praepositiones male commutatas vide III. 909.

1508. *μελάγχιμον.* Sic primariae editiones, et codd. melioris notae, ut Caes. Guelferb. B. Perperam Stephanus e Parisina *μελάγχυμον* edidit. Vide quae notavi ad Aeschyli Pers. 299.

1510. *οὐδ' ὅσσον.* Sic bene D. Vulgo *οὐδ' ὁπόσον.* — *γίγνεται.* Perperam codices aliquot *γίνεται.*

1511. *οὐδ' εἰ — φαρμάσσοι.* Sic Caes. Guelferb. Medic. B. et editiones primariae. *εἰ* est etiam in C. D. In A. et E. pessime *ἤ*, non *ἦν*: sed quatuor hi codices *φαρμάσσῃ* habent. Veterem lectionem mutavit sciolus, cui non placuit *εἰ* bis in eodem versu.

1514. *καὶ γὰρ τὸ κάλεσκέ μιν οὔνομα μήτηρ.* Quatuor Regii et Caes. habent *καλέεσκε.* Non male scriberetur:

Εὐρυμέδων, τόδε γὰρ καλέεσκέ μιν οὔνομα μήτηρ.

κάλεσκε tuetur Clarkius ad *Ιλ. ό.* 338. cujus rationes non mihi omnino persuadent legitimam illam formam esse.

1516. *κυανέου.* Quatuor Regii *κυάνεαι.* — Fa-

bulam hanc e Nostro sumsit Ovidius, apud quem Perseus, Metam. IV. 614.

Viperei referens spolium memorabile monstri
aëra carpebat tenerum stridentibus alis.
cumque super Libycas victor penderet arenas,
Gorgonei capitis guttae cecidere cruentae:
quas humus exceptas varios animavit in angues;
unde frequens illa est, infestaque terra colubris.

1520. *κερκίδα*. Pollux II. 191. *τοῦ μείζονος ὀστοῦ, ὃ τὴν κνήμην φέρει, κερκὶς καλούμενον.*

1521. *καὶ αὐταί*. Sic emendo. Absurde vulgo *καὶ ἄλλαι*.

1523. *ἐπεὶ οὔ μιν ὑπέρβιον ἄλγος ἔτειρε*. Vulgo mendose legitur, *ἕνεκ' οὔ μιν ὑπέρβιον ἕλκος ἔτειρε*. In margine codicis B. et Caes. scriptum est *ἐπεὶ* pro varia lectione, quod, ut optimum, recepi. Vox *ἕλκος* librarii errore e praec. v. repetita, hîc absurdissima est. Sane *ὑπέρβιον* erat vulnus illud, quo statim mortuus est Mopsus. Sed quum ratio reddenda esset, cur ille *vulnus audacter contrectaret*, addidit poëta, *vulneris dolorem non ita magnum fuisse*, quod in carnium putredine et gangrena solemne est.

1525. *χέετ' ἀχλύς*. Quatuor Regii *κέχυτ'*.

1531. *μυδόωσα δ' ἀπὸ χροὸς ἔρρεεν ἄχνη*. Sic olim legendum esse conjeceram: eamque lectionem diu post, perspicue sic scriptam, reperi in D. Vulgo *ἔρρεε λάχνη*. Pilorum defluvium morbus est, et vitii signum in vivo corpore: sed illius vix mentio facienda erat ad cadaveris putredinem designandam, quae manifestiori signo, et in omnibus corporis partibus, non iis solum, quae pilis vestiuntur, conspicuo, declarari debuit; scilicet putrificae uliginis effluxu, spumae illius, quae liquescentibus carnibus oboritur. Hoc significat *ἄχνη*, qua voce in genere notatur *πᾶν λεπτομερὲς καὶ κοῦφον*, seu *πᾶσα λεπτότης ὑγροῦ τε καὶ ξηροῦ*.

1537. *πρήθοντος ἀήτεω*. Vulgo *πρήσσοντος*. In quatuor Regiis *πρήσοντος*. Vide supra ad 819. [Guel-

ferb. προσσοντος, vitiose pro πρήσσοντος. *Ex Append.*]

1538. πόρους τ᾽ ἀπετεκμήραντο. Sic B. et Caes. recte. [Etiam Guelferb. πόρους. *Ex Append.*] Vulgo πόρον τ᾽ ἀπετεκμαίροντο. ἀπετεκμήραντο est etiam in Medic. et scribi debuit in Guelferb. ubi ἀπετεκμήροντο.

[1544. μαιμώοντι. Vide notata ad 219. et 1255. Perperam Guelferb. μαιμώωντι. D. μαιμόωντι. *Ex Append.*]

1549. δαίμοσιν ἐγγενέταις. Tres Regii δαίμοσι γηγενέταις. — νόστῳ ἔπι μείλια θέσθαι. Perperam codices aliquot ἐπιμείλια, ut in primariis editionibus excusum. Eadem menda in Homero *Il.* ί. 147.

1552. γαίης δ᾽ ἀνὰ βῶλον ἀείρας. Id est, ἀναείρας γαίης. Vide ad III. 1367. Male in Florentina γαῖαν δ᾽.

1560. παραλίης. Sic bene E. et Guelferb. quae scriptura in plurimis Dionysii codicibus observata. Geminatio literae ρ librariorum imperitiae debetur.

1561. Pindarus Pythion. δ᾽. 57.

— — φάτο δ᾽, Εὐρύπυλος
γαιαόχου παῖς ἀφθίτου Εννοσίδα
ἔμμεναι. — —

ad quem locum videndus Scholiastes.

1567. ἐνὶ πείρασι. Vulgo ἐπὶ — Illud praeferunt sex mei codd. et Mediceus.

1568. μεταχθονίην. Sic cum Florent. editione E. a prima manu. Septem ceteri codices μεταχρονίην.

1570. ἐξανέχει. In D. ἐξανάγει, quae lectio in aliis codicibus diversimode obscurata reperitur: in A. ἐξενάγει: in C. ἐξενέγει.

1575. ἡ δὲ — Sic codd. non ἠδὲ, quod e veteribus editionibus revocavit Batavus.

1582. τότε πλόος — Ordo est, ex quo manifestus sensus elucet: τότε (id est, ὅταν ἴκητε πρὸς τὸν τόπον, ὅθι ἡ χέρσος ἑτέρωσε κλίνεται, καὶ ἀγκῶνα ποιεῖ) πλόος ἀπήμων τετάνυσται ὕμιν, ἰοῦσιν ἀπὸ τοῦ προὔχοντος ἀγκῶνος. In septem codicibus (nam in Guelferb. col-

latione nihil ad hunc versum adnotatum; vix tamen dubito, quin eandem, quam ceteri, lectionem habeat scriptum:

ἀγκῶνος τετάνυσθαι ἰθὺς ἀπὸ προὔχοντος ἰοῦσιν.

Quod si primi editores in codicibus suis repererunt, turpiter se dederunt in illius versus emendatione. Nam quum ἰθὺς sensui contrarium sit, et ob primae syllabae modulum metro repugnet, ea vox eximenda erat, et retineri debebat altera, ἀπὸ, quam et sensus poscit. At ii contrariam inierunt rationem, ἰθὺς retinentes, et eximentes ἀπό: sicque sensum pessumdederunt, et versum claudicantem fecerunt. Nam semper et ubique ἰθὺς primam producit.

1585. γιγνέσθω. Sic C. E. bene. Vulgo γινέσθω. Vide Valckenarium ad Euripidis Phoen. 1396. et nos ad Medeam 14.

1588. αὐτὰρ ὅγ' ὤμοις. Vulgo legitur αὐτὰρ ὁ τείως. Adverbium istud τείως adeo otiosum, frigidum et ineptum est, ut nemini non spurium videri debeat. Praeterea quum sequatur ἀνθέμενος, quod significat, *quum sibi imposuisset*, addi debuit, quo, cuinam corporis parti, impositum tripodem abstulerit: nam capiti, humero, brachio imponi potuit. Nullibi, quod meminerim, ἀνθέσθαι sic absolute adhibet Noster. II. 1061. ἀνθέμενοι κεφαλῇσιν — III. 1320. σάκος ἄνθετο νώτῳ. IV. 1375. ὤμοις ὑψόθεν ἀνθέμενοι — 1386. ἀνθεμένους ὤμοισι — 1770. ἐπωμαδὸν ἀμφιφορῆας ἀνθέμενοι.

1593. Αἰσονίδην. In solo D. Αἰσονίδῃ, errore, ut videtur, librarii, sed absque menda. Verbum ἀνώγω construitur cum tertio et cum quarto casu. Vide Nostrum I. 693. IV. 100. Aratus Phaen. 266.

ὃς σφίσι καὶ θέρεος καὶ χείματος ἀρχομένοιο
σημαίνειν ἐκέλευσεν.

1595. ἑσσυμένως ἐκρίνατο. Vulgo ἑσσυμένως ἐκρίνατο. In D. ἐπεκρίνατο, quod ex nostro ἐῢ κρίνατο

depravatum. Solemne hoc, ubi de eligendis victimis agitur. Vide ad I. 356.

1597. τῇσδ' ἐσφαάνθης. Sic distinctae voces in A. E. Vulgo τῇσδε φαάνθης.

1598. εἴτε σύ γε Τρίκων. Perperam quatuor Regii, Caes. Med. εἴτε σε Τρίκων, vel Τρίκων. — Φόρκον. Vulgo Φόρκυν. Illud praefert B. Vide supra ad 828.

1601. [ἢ ῥ', ἅμα δ' εὐχωλῇσιν — Guelferb. ἢ ἅμα καὶ εὐχωλῇσιν — metro titubante. Sed inde vulgata melior, et procul dubio genuina, eruitur lectio. Repositis in suam sedem vocibus, scribe:

ἢ, καὶ ἅμ' εὐχωλῇσιν ἐς οἴδματα λαιμοτομήσας.

Ex Append.] — ἐς οἴδματα. Sic A. C. D. E. Vulgo ἐς ὕδατα.

1604. ἐπ' εὐρέα. Vulgo ἐς. Illud praeferunt sex mei codices.

1605. στέλλῃ. Sic quatuor Regii, Caes. Medic. Vulgo στέλλει.

1607. ἐπὶ στομάτεσσι. Minus bene quatuor Regii, Caes. Medic. cum Florent. editione ἐπὶ στομάτεσσι.

1612. ἄντικρυς. Vulgo ἀντικρύ. Eadem confusio, quae supra v. 1334.

1613. ὑπὲκ λαγόνων. Sic optime D. Vulgo ὑπαὶ λαγόνων. — δίχρῃ ῥά οἱ. Vulgo διχραίρα οἱ, quae scriptura, *quum durius aliquanto dictum videatur, caudae biceps*, corruptelae suspicionem injecit Adriano Heringa, cujus pereruditam disputationem operae pretium fuerit legisse, Observat. Cap. XIII. ubi reponendum censet διχραία. Melius quid dederunt codices. In C. primum reperi δίχραιρά οἱ, unde, quum mihi compertum esset, quam saepe a librariis αι et η finissent commutata, statim vidi duas voces in unam coaluisse, et scribendum δίχρῃ ῥά οἱ. Eandem postmodo scripturam δίχραιρά οἱ in D. observavi: nunc plenius confirmatur mea conjectura, ope codicis E. in quo divisim sic scriptum δίχραι ῥά οἱ. Graecum est optimae notae vocabulum δί-

κρος, δίκρη, δίκρον. Adeat modo lector laudatum doctissimi Medici Batavi librum. His demum scriptis, animadverti in accuratissima Parisina editione excusum esse δικρὰ ῥά οἱ, quod e codice aliquo petitum, nihil aliud est, quam ipsissima nostra lectio, aliquantisper depravata: inde sinceram scripturam facile restituere poterat Stephanus.

1614. ὀλκαίη. Florent. editio, ἀλκαίη. Illud praeferunt octo codices, editiones Aldina et Basil. ἀλκαίη proprie de leonis cauda dicitur, et καταχρηστικῶς aliis etiam tribuitur animalibus, ut ex observatis ad Callimachi fragm. 317. videre est. Sed pisci parum convenit.

1617. τόφρα δ' ἄγε, τείως. Sic Florent. editio, bene. In ceteris ἄγεν. Salvo metro scribere potuisset, τόφρα δ' ἄγεν, εἵως — quod et, meo judicio, praestaret. Sed, ut supra ad 1487. observavi, ἕως et τέως promiscue adhibent poëtae. Vide supra 821. Sic Hymno in Cererem Homerico 138. et apud quosvis passim.

1618. νισσομένην. Sic D. et Caes. bene. Vulgo νεισομένην. [νισσομένην etiam Guelferb. Tum idem μέσον βυθὸν, quod vulgato μέγαν βυθὸν non deterius est. *Ex Append.*]

1619. ἐν ὀφθαλμοῖσιν. Sic Guelferbytanus codex. Perperam vulgo ἐπ' ὀφθ — ἐν et ἐπ' saepissime commutarunt librarii. Lectionem nostram satis confirmat Homerus, apud quem passim reperitur ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν, ὁρᾶσθαι. Vide Ἰλ. α'. 587. γ'. 306. σ'. 135. 190. sicque alii Poëtae. Theocritus in Pastoribus, v. 7.

καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπη;

1628. χήραντο. Vulgo κεχάροντο. Illud praeferunt quatuor Regii, quod et temporum rationi magis congruit. B. κεχάραντο. Medic. χάροντο. Pro ἀργέσταο Guelferb. habet πρυμνήταο.

1634. ἰοῦσαν. Sic bene A. D. E. Vulgo sine sensu ἰοῦσι.

1640. ἐπιωγήν. Male in Florent. editione, et exinde in ceteris ἐπ' ἰωγήν. Perite Hoeltzlinus duas voces in

unam contraxit. Hesychius: ἐπιωγαὶ, οἱ ἀνειμένοι τόποι, ὑπαγωγὰς δὲ ἔχοντες, καὶ ὑποσκέπην, καὶ καταγωγάς. — ἀνειμένοι τόποι, ἐφ' οὓς δύναται ἡ ναῦς ἐπέρχεσθαι. Homerus Odyss. ε'. 404.

οὐ γὰρ ἔσαν λιμένες, νηῶν ὄχοι, οὐδ' ἐπιωγαί.

Oppianus Ἁλ. β'. 550.

— — λιμένες τε καὶ ἠϊόνων ἐπιωγαί.

Glossa, καταδύσεις.

1643. Talus ille, quem Europae a Jove datum fuisse fabulantur, Minoïs fuit famulus, cujus in administrando regno opera utebatur. Praeter Luciani interpretem in Philopseude, nemo, ut opinor, Minoïs eum filium fuisse tradidit. In Luciani verbis ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρὴς, ὁ τοῦ Μίνωος, subintelligitur ὑπηρέτης, δοῦλος, vel simile quid, non vero υἱός.

1647. ὁ τῆς γε, nempe τῆς σύριγγος, λεπτὸς ὑμὴν ἔχε πείρατα ζωῆς καὶ θανάτου. Vulgo absque ullo sensu legitur τήν γε.

[1649. δεδμημένοι. Guelferb. δεδηγμένοι. Ex Append.]

1650. ἀνεκρούεσκον, cum augmento, Ionice. Sic quatuor Regii.

1653. σφι Μήδεια. Sic D. E. ut I. 697. 926. et alibi.

1654. δαμάσσειν. D. δαμάσσαι.

1655. καὶ εἰ Latinorum est *etsi*, cujus aggregati, primam sedem occupante particula καὶ, unicum exemplum ex Ἰλ. ν'. 316. afferri posse credidit eruditus auctor Doctrinae Particularum, p. 350. En alterum ex Apollonio nostro, ubi salvo metro particulae transponi nequeunt: cui tertium addam e veteri Poëta apud Plutarchum de S. N. V.

αἳ καὶ ἀναμπέχονοι, γυμνοῖς ποσὶν, ἠΰτε δοῦλαι,
ἠῷαι σαίρεσκον Ἀθηναίης περὶ βωμὸν
νόσφι κρηδέμνοιο, καὶ εἰ βαρὺ γῆρας ἱκάνοι.

1656. [ἐπ' ἀκάματος. Sic libri omnes. Typothetae errore in Stephani editione ὑπ' ἀκάματος. Ex Append.] — πέλοι. Vulgo πέλει. Illud praeferunt C. D. Mc-

dic. recte. Sic ὅτε μὴ cum optativo construit Noster, supra 587. et Homerus Odyss. π'. 197.

οὐ γάρ πως ἂν θνητὸς ἀνὴρ τάδε μηχανόῳτο
ᾧ αὐτοῦ γε νόῳ, ΟΤΕ ΜΗ θεὸς αὐτὸς ἐπελθὼν,
ῥηϊδίως ἐθέλων ΘΕΙΗ νέον, ἠδὲ γέροντα.

1660. ἐρετμοῖσι, absque ν. Sic C. D. E. Caes. Medic. — ἥν τινα ῥέξει. Sic primariae editiones, B. Medic. Guelferb. Vulgo ῥέξοι.

1663. βῆσατ'. Perperam A. D. βήσετ'.

1664. διὰ κληΐδας. Perperam vulgo κληΐδος. Eadem menda sublata fuit I. 358.

1665. ἀοιδῆσι absque ν. Sic C. D. E. bene. Tum μέλπε δὲ Κῆρας lectio est quatuor Reg. Caes. et Medicei. In solo E. vulgatum θέλγε reperi, quod et in Guelferb. esse videtur. Editiones etiam Aldina et Basil. μέλπε praeferunt: recte omnino. Significatio enim verbi θέλγειν hujus loci aliena est. Fraudis notio illi verbo inest, ut supra 147. 436. 667. 894. et alibi passim. Non *deliniendae*, non *fallendae*, non *sopiendae* erant Parcae, sed *invocandae* et in Talum incitandae.

1671. λευγαλέον δ' ἐπί οἱ πρῖε χόλον. Hujus locutionis rationem forte non expediam: id tamen affirmabo, ineptissimum esse, quod Hoeltzlinus suspicatus est, Poëtam ideo verbo πρίειν usum fuisse, ut ad serrae inventorem Talum adluderet. Talus ille serrae inventor Daedali sororis filius fuit, a Talo aereo diversissimus. Vide Diodor. Sicul. T. I. p. 319. Alia hujus versus lectio, sed mendosa, apud auctorem Etymol. M. p. 688. reperitur. πρῖε. ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ λάβε ἐστί. λευγαλέος δέ οἱ πρίεν χόλος. Ἀπολλώνιος. Verbum πρίω serrandi et frendendi notione hic positum non est, sed sufflandi. Vide Etymol. M. in πρήθω, p. 687. et Hesychii interpretes ad glossam πρίεται, φυσοῦται.

1672. δείκηλα. Perperam Regii omnes δίκηλα. Vide ad I. 746.

1674. λυγρὸς ὄλεθρος. Sic D. meo judicio optime. Vulgo legitur μοῦνον ὄλεθρος, hoc sensu: εἰ δὴ μὴ

μόνον νόσοισι τυπῆσί τε ὄλεθρος ἀντιάει. Sed in similibus phrasibus μόνον elegantius supprimitur, et huc e glossemate invectum fuisse, nemo non videt.

1677. ἂν — ὀχλίζων. Sic bene editiones primariae cum sex codicibus. Perperam Parisina, et ex ea Stephanus ἐν, quod in solis A. et E. repertum.

1680. μολύβῳ. Sic Parisina editio, bene. In tribus Regiis μολίβδῳ.

1685. ῥιπῇσι, absque ν. Tres Regii ῥιπαῖσι. Fundus comparationis apud Homerum Il. ν'. 389.

ἤριπε δ', ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς,
ἠὲ πίτυς βλωθρὴ, τήν τ' οὔρεσι τέκτονες ἄνδρες
ἐξέταμον πελέκεσσι νεήκεσι, νήϊον εἶναι.

1691. ἱρόν. Perperam Medic. ἱερὸν, eadem menda, quam sustulimus II. 718.

1695. Hunc versum citat Suidas: κατουλάς. ἡ σκοτεινὴ νύξ· διὰ τὸ ὀλοὴν αὐτὴν εἶναι. οἷον, Νὺξ ἐφόβει — ad quem locum videnda egregia Kusteri nota.

1696. οὐκ ἀμαρυγαί. Vulgo οὐδ'. Illud praeferunt quinque Regii, Caes. et Mediceus.

1697. μέλαν χάος. Sic quatuor Regii et Caes. In D. μέγα χάος. In Guelferb. μελάγχαλος. Vulgo perquam mendose legitur μελάγχροος, ubi editorum supinitatem quis non miretur? Nam absurdissima haec lectio scrupulum alicui injicere debebat et suspicionem, melius quid in vetustis libris forte repertum iri. Optimam nostram lectionem quaerentibus obtulisset Florentina editio. — ἤ τις ἀϊδνὴ ὤρωρει σκοτίη. Vulgo legitur ἠέ τις ἄλλη, quod licet ab Hoeltzlino, ineptissima quaeque comprobante, explicatum, summo Hemsterhusio depravatum visum est, quicum ego sentio; sed aliter emendo. Reponebat ille ἠέ τις Ἀΐδου. Ab ΑΛΛΗ minus recedit ΑΙΔΝΗ, quam ΑΙΔΟΥ. Praeterea vocis hujus, quae uno interjecto versu recurrit, notio jam continetur in μυχάτων βερέθρων.

1710. μαρμαρέη — αἴγλη. Sic quatuor Regii in

casu recto, optime, modo scribatur *βιοῦ*. Vulgo *μαρμαρέην δ' ἀπέλαμψε βιὸς περὶ πάντοθεν αἴγλην*.

1712. *ἀντία νήσου*. Non minus bene in Guelferb. *ἐγγύθι νήσου*. Hoc enim ob oculos habuit librarius, cujus errore scriptum *ἐγκόθι*.

1714. *φέγγεν ἀνερχομένη*. Sic sex mei codices et Guelferb. Vulgo absurdissime legitur *φεῦγεν*.

1718. *μιν — ἀνέφηνε*. Mendose vulgo legitur *μὲν*, quod jam animadverterat Stephanus.

1719. *ῥέζον δ' ὅσσα περ ἄνδρες — ἐφοπλίσσειαν*. In Guelferb. *οἷά κεν ἄνδρες*. Scribe:

ῥέζον δ' ὅσσα κεν ἄνδρες —

Optativus *ἐφοπλίσσειαν* particulam *κεν* flagitat.

1721. *ἐπιλείβοντας*. Sic quatuor Regii. Divisim in B. *ἐπὶ λείβοντας*. Male vulgo *ἐπιλλείβοντας*. Vide notata ad I. 1133. *ἐπιλίγδην* apud Homerum *Il. ρ'*. 599. eadem ratione secundam producit.

1723. *γέλων*. Sic A. C. E. Vulgo *γέλω*. Priorem formam praetuli, quae apud Homerum occurrit, Odyss. *σ'*. 349.

κερτομέων Ὀδυσῆα· γέλων δ' ἑτάροισιν ἔτευξε.

Altera forma sine *ν* dialecti Atticae est. Vide Herodiani Philetaerum p. 439. Accusativus *Μίνω* ibi enotatus confirmari potuerat ex Nostro III. 1107.

1725. *ἐπιστοβέεσκον*. Sic D. In B. a prima manu *ἐπιστομέεσκον*. Vulgo cum augmento *ἐπεστοβέεσκον*. A. C. *ἐπεστομέεσκον*. Vide ad III. 663.

1730. *ἱλάσκονται*. B. et Caes. *ἱλάσκωνται*.

1733. Somnia in Mercurii potestate esse credebant veteres. Homerus in Hymno eum vocat:

ληϊστῆρ', ἐλατῆρα βοῶν, ἡγήτορ' ὀνείρων.

Hinc si quis somnium vidisset, Mercurium venerabatur.

1735. *ὑπὸ λιβάδεσσι*. Sic A. C. E. bene. Vulgo *ὑπαί*.

1738. *νῦν τε κούρῃ*. Sic bene A. C. D. E. Homerus *Il. π'*. 7.

τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεες, ἠΰτε κούρη
νηπίη;

V. seq. *τὴν αὐτός.* Sic in quatuor Regiis et in Guelferb. bene. Denique *ἀτίτηλε* scripsi, ut melius constaret temporum ratio. Vulgo autem perperam ad hunc modum scriptus est et distinctus hic locus:

— — — *ὀλοφύρετο δ' ἠΰτε κούρην*
ζευξάμενος, τὴν δ' αὐτὸς ἑῷ ἀτίταλλε γάλακτι.

Sensus est: *lacrimabatur, tanquam puella, quod rem habuisset cum ea, quam ipse suo aluerat lacte.*

1743. *παρακάτθεο.* Vulgo contra sensum *παρακάτθετο.* Emendationem certissimam praecepit Jo. Piersonus. Orat gleba, ut se Nereïdibus custodiendam committat. Quod quum jussisset Iason v. 1750. Euphemus dicto paret, et glebam in mare projicit v. 1757.

1745. *νεπόδεσσιν*, *nepotibus.* Theocritus in Ptolemaei encomio:

ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται ἑοὶ νέποδες γεγαῶτες.

1746. *τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ μνῆστιν κραδίη βάλεν.* Casus est rectus *κραδίη*, *τῷ δ' ἄρα κραδίη μνῆστιν ἐπέβαλε.* Imperite vulgo editum *κραδίῃ*, qua ratione verbum *βάλεν* substantivo caret, a quo pendeat. Oppianus *Ἁλ. γ'.* 503.

— — — *κραδίη τέ οἱ ἄλλοτε λαιὴν,*
ἄλλοτε δεξιτερὴν ἐπιβάλλεται ἀτραπὸν ἐλθεῖν.

1749. *ὢ πόποι.* Guelferb. *ὦ πέπον.*

1751. *ἰννάσσονται.* Sic bene sex mei codices et Medic. Vulgo *εὐνάσσονται.* Guelferb. *ἀνάσσονται.*

1753. *οὔ νύ τις.* Sic sex mei codices cum Mediceo. Vulgo *οὐδέ τις.*

1759. *Σιντηΐδα.* Perperam vulgo, et reclamante metro, *Σιντιάδα*, quod tamen codices omnes exhibent. Socors fuissem et Shawio ineptior, ni ex I. 608. illud reposuissem.

1763. Male hic versus omissus in Guelferb. Eum exhibent ceteri codices omnes, et sententiae omnino necessarius est, ita ut non intelligam, quî eo carere

potuisset Jo. Piersonus. Nonne dictum oportuit, *quo, in quem locum*, relicta Sparta, Theras Euphemi posteros duxerit? Nempe in insulam Callistam, quam ille suo nomine Theram appellavit. Callimachus in Elegiae fragmento:

ΚΑΛΛΙΣΤΗ προπάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα *ΘΗΡΗ*,
μήτηρ εὐΐππου πατρίδος ἡμετέρης.

Omissus autem fuit a librario hic versus, quia praecedens in eandem vocem desinebat. Nam in codicibus aliquot Spartani viri nomen Ionica forma scriptum, ἔϋς παῖς ἤγαγε Θήρης. Sic in Regiis A. D. E. Therae patri nomen fuit Αὐτεσίων, non Ἀντεσίων, quod cur Spanhemio placuerit, ad Callim. H. in Apollinem, 73. nescio. Priori modo scriptum hoc nomen plus semel legitur apud Pausaniam, et apud Herodotum p. 344. et 460.

1767. δηρίσαντο. Guelferb. δηριόωντο.

1771. ἀνθέμενοι. Minus bene vulgo ἐνθέμενοι.

1778. ἐνέσταθεν, *obstiterunt*. Sic B. et Mediceus.

1779. παρά τ' Αὐλίδα μετρήσαντες. Observa tmesim. ἀλλὰ ἔκηλοι παραμετρήσαντες γαίην Κεκροπίην καὶ Αὐλίδα — Saepius occurrit apud Nostrum παραμετρέω.

APOLLONII RHODII
ARGONAUTICA

EX RECENSIONE
ET CUM NOTIS
RICH. FR. PHIL. BRUNCKII.

EDITIO NOVA
AUCTIOR ET CORRECTIOR

ACCEDUNT SCHOLIA GRAECA
EX
CODICE BIBLIOTH. IMPERIAL. PARIS.
NUNC PRIMUM EVULGATA.

TOMUS II.

LIPSIAE, APUD GERH. FLEISCHER JUN.
1813.

PRAEFATIO.

GODOFREDI HENRICI SCHAEFERI.

Fere quinquennium effluxit, cum Gerhardus Fleischerus, bibliopola de bonis litteris egregie meritus merensque, consilium, nescio quo auctore, cepit editiones poëtarum veterum Brunckianas, quae dudum evanuerant e tabernis librariis, neque ab Argentoratensibus Sosiis recentabantur, nisi omnes, certe potiores, quibusque philologiae studiosi aegerrime carerent, Lipsiensibus typis repetendi. Docui tunc illum, (nam meas esse aliquas partes in negotio rite curando voluerat,) prae ceteris requiri Apollonium et Aristophanem egregii Critici: ab his initium sumendum esse; quorum novae editiones si emtoribus satis probatae essent, ad alios deinceps poëtas commode transiri posse. Ita factum est, ut

ante biennium Argonautarum poëta meâ qualicunque curâ prodiret. Mox, ut auguror, sequetur Comicus, ab excellente Metrico, qui Critices stadium magno cum plausu ingredi nuper coepit, egregie excultus auctusque multis novis bonis, quae partim e libris manu scriptis ducta sunt.

Circumspicienti autem mihi, quanam novitia dote Lipsiensis Argonauticorum editio ornari posset, ne forte, si nihil aliud quam archetypon repeteretur, exsisterent, qui redemtorem insimularent falcis in messem alienam immissae, peropportune in mentem venit, *Scholia* in Apollonium *inedita*, quorum tanta exspectatio tot per annos fuisset, Gottingae penes HEYNIVM servari. Itaque virum summum, a quo paullo ante benevolentiae plane incredibilis vereque incomparabilis ea mihi documenta obtigerant, quorum memoriam, quoad vivam, sancte sim conservaturus, qua decebat observantia rogavi, ut illorum apographum Scholiorum mecum communicaret. Nec frustra rogavi. Nam vir prolixissimae ad litteras, quacunque posset ratione, iuvandas voluntatis ad me promtissime transmisit non tantum quae petieram Scholia, sed multo etiam plura Apollonii ornandi instrumenta, quae Argonauticorum novae recensio-

ni adeoque iustae editioni parandae propemodum sufficere viderentur. Quibus quominus uterer omnibus, cum meae me rationes impediverint, in usum futuri editoris (servabuntur enim in bibliotheca publica Academiae Gottingensis) eorum indicem hoc loco ponam. Haec scilicet ab Heynio mecum communicata sunt.

I. Apollonii Rhodii editio Henrici Stephani cum variis poëmatis lectionibus a Davide Ruhnkenio diligenter enotatis e Codice Parisino 2727. Primis undetriginta paginis Ruhnkenius adscripsit etiam Scholiorum diversitates, sed modo potiores, ex eodem Codice excerptas.

II. Apographum integrum Scholiorum, quae Codex Parisinus 2727. complectitur, ab Anonymo factum. Nam cum Ruhnkenius conferendo excerpendoque ad undetricesimam usque paginam editionis Stephanicae pervenisset, videtur intellexisse, margines illius editionis quamvis amplos non sufficere capiendis omnibus illis, quae enotatu digna essent. Qua causa, ut reor, permotus negotium dedit nescio cui, ut integrum sibi Apographum Scholiorum conficeret. Is munere demandato, quantum coniicere licet, ita functus est, ut Ruhnkenio et fidem et peritiam probasse videatur.

Haec duo Heynius a Ruhnkenio acceperat: ipse commodavit Brunckio, tunc, opinor, cum suam ille editionem pararet. Qui, pervellem, certe poëmatis varias scripturas maiori cura dignas habuisset. Nam etsi eundem ipse Codicem ad editum textum contulit, in Ruhnkenii tamen Excerptis vidi, quae, quamvis notabilia, in Brunckii adnotationibus frustra quaerantur. Velut ad libri primi versum octavum dudum notaverat Ruhnkenius, pro *τεὴν* in libri Parisini margine *τοίην* legi *).

III. Variae poëmatis lectiones excerptae e Codice Mediceo Plut. XXXII. n. IX. **) Contulit

*) Mireris, Ruhnkenium in Epist. Crit. II. p. 193. Codicis non meminisse: unde accidit, ut pro coniectura haberetur Ruhnkenii, quam verius dixissent lectionem libri Parisini marginalem. An, exemplari Stephanicae ad Heynium transmisso, vir summus oblitus erat marginalis scripturae Codicis? Hanc silentii causam fuisse suspicor: absit enim, ut aliam, indignam tali heroë, comminiscar. Ceterum alibi etiam margo illius libri vitiosae textus scripturae genuinam substituit. Sic, ut hoc utar, in primo statim versu textus quidem habet *ἀνδρῶν*, sed margo recte, ut vulgo, *φωτῶν*. Neque huius diversitatis a Brunckio facta est mentio. Obiter moneo, aliud exemplum commutationis illorum substantivorum commemorari a Lobeckio, viro doctissimo, ad Sophoclis Aiacem p. 289.

**) V. Montfaucon. Bibl. Bibl. T. I. p. 306. a. A.

hunc librum in Heynii gratiam, ampla conductus mercede, sed ita, ut exspectationi perparum satisfaceret, Angelus Maria Bandinius, I. V. D. Mediceaeque Bibliothecae regius Praefectus, mense Octobri anni 1765. Ceterum haec collatio meas in manus pervenit manca: nam prima octo folia, nescio quo casu, disperierunt, decimique margo ita mutilatus est, ut bona pars lectionum illic notatarum legi nequeat.

IV. Variae poëmatis lectiones excerptae e Codice Guelferbytano. Haec quoque Excerpta Heynius accepit a Ruhnkenio, ad quem olim miserat magnus noster Ernestius in gratiam Io. Piersoni. In primo folio Ernestius haec notavit: „Codex „Guelf. Apollonii Rhodii membran. in 4. scriptus, „ut videtur, sec. XI. collatus cum ed. Hoelzlini.“ Quibus Ruhnkenius subscripsit haec: „Potiores „lectiones hinc edidit Pierson. Verisim. p. 197.“

Ambabus collationibus, tam Medicea quam Guelferbytana, Brunckius, cui Heynius miserat, usus est, id quod ipse in praefatione fatetur.

V. Variae poëmatis lectiones excerptae e Codice Vindobonensi. Sunt eaedem, quas Io. Laurent. Blessig in Brunckii usum enotaverat, ex Apo-

grapho Brunckiano transscriptae a Io. Gottl. Schneidero, viro clarissimo, qui tunc Argentorati, Brunckii familiaris, versabatur, Gottingamque missae ad Heynium a. 1775. Schneiderus in primo folio haec adscripsit: „De conditione Codicis atque eius „aetate quaerendum erit in Catalogo Lambecii aut „Nesselii; nihil enim hac de re in Apographo „Brunckiano a descriptore Blessig annotatum re„peri."

VI. Variae poëmatis lectiones excerptae ex Editionibus Aldina, Parisina (1541. 8.) et Brubachiana (1546. 8.), itemque e Codicibus Mediceo et Parisino, comparatis cum Stephanica. Hanc syllogen variarum lectionum ad singulos Argonauticorum versus ordine deinceps positarum Heynius, nisi fallor, in usum novae quam olim moliebatur editionis confieri iusserat. Nunc potest etiam hunc usum habere, ut defectus collationis Mediceae, de quo supra dixi, inde resarciatur. Ceterum initio harum schedarum notatum est, „in editione Pari„sina pleraque iam ad Codices, ut videatur, emen„data esse, quae in Stephaniano textu meliora sint, „quam in Aldino, satisque apparere, hanc editio„nem esse fundum Stephanianae; Brubachianam „autem expressisse Aldinam, nonnullis tamen typo„rum erroribus deletis."

VII. Tres indices in Scholia, primus geographicus, alter historicus, tertius glossematicus, confecti a Io. Iac. Reiskio, viro praestantissimo, cuius etiam manu scripti sunt.

VIII. Notata Is. Vossii ad Apollonium Rhodium, e schedis in Bibliotheca Leidensi servatis a Ruhnkenio transscripta ad Heyniumque missa. Haec cum et pauca sint et scripta ab ipso Ruhnkenio, cuius schedas etiam minimas colligere nostris diebus coeperunt, cum viris doctis hoc loco communicabo. Sic igitur Ruhnkenius:

„In schedis MSS. Bibl. Leidens. haec ab Is. „Vossio notata reperi:

„In Apollon. Edit. Aldi.

„Pag. 19. *Χρησμοσύνης ἥν ἄμμι σέθεν*

„ — 23. *Ἐκ δὲ τόθεν τρηχεῖαι ἀνηερθῆσαν „ἄελλαι*

„ — 24. *Μυσίαι ἐκ δ' ἑτέρης ποταμοῦ ῥοος „Αισ.*

„ — 29. A. *λεπτόμιτον τό ῥα οἵ τις ἐὸν ξει„νήιον εἶναι*

„ — 29. B. *πυγμαχίην ἢ κάρτος ἀάατον ἧτε χε„ρείων*

„ — 44. *πόντον δ' ἄξεινον κυρτὴν δ' ἀπε„ρεύγεται ἄκρην*

„νοσφὶ μὲν αἴδ᾽ αὐταὶ τῇσιν τότε κοι-
„ρανέεσκεν
„φυταλιῇ καρποῖο μελίφρονος· οὐδὲ
„μὲν οἵγε
„Pag. 46. πλῆξεν δινηθεὶς δὲ θοῆς πέσεν ἀγ-
„χόθι νηός.
„δοῦπει ἐπὶ σκοπιῆς περιμήκεος αἱ δὲ
„φέβοντο
„ — 48. μῆλ᾽ ἱερευσάμενοι περὶ δ᾽ ἔσχαριν
„ἐστήσαντο.
„ — 49. ἠλίβατος τόθι γυῖα περί
„ — 51. δαίδαλα χάλκευεν ῥιπῇ πυρὸς ἥδ᾽
„ἄρα μούνη
„Ib. Δηναῖας αυτως τι δ᾽ ἱκάνετον
„Pag. 53. μήτις ἐπιῤῥοθος ἔσται ἐελδομένοι-
„σιν αὐτῆς."

IX. Notata Franc. Porti ad Apollonium Rhodium, ex editionis Stephanicae exemplari, quod est in Bibliotheca Senatus Lipsiensis, excerpta ab Io. Iac. Reiskio, atque ex Apographo Reiskii in Heynii usum (parum accurate, ut videtur) transscripta.

X. Collectanea Heynii manu scripta de Codicibus Apollonii; in quibus leguntur etiam excerpta e litteris Winkelmanni de Codicibus Romanis.

XI. Magnus numerus schedarum Excerpta tenentium ex Apollonio, digesta ordine alphabetico, quibus rite ordinandis index in poëtam conficeretur uberrimus. Congessit scripsitque ipse Heynius.

XII. Editio Basileensis ex officina Henricpetrina (1572. 8.) cum accuratissima collatione Codicis Vratislaviensis Editionumque Florentinae et Stephanicae. In titulo libri haec notata sunt: „Iohannes Caspar Arletius, Rector et Prof. Gymn. Elisab. „et Biblioth. Praefectus hanc editionem contulit „cum Cod. Mscto Rehdigeriano et editione omnium „prima Florentina a. 1496. 4to evulgata. Vratisla„viae A. 1765 et 1766. finit. d. 18. Maii."

XIII. Editio Scholiorum Parisina, paucis illa visa, hoc titulo: *Σχόλια παλαιά τε καὶ πάνυ ὠφέλιμα εἰς τὰ τοῦ Ἀπολλωνίου ῥοδίου Ἀργοναυτικά. Interpretatio antiqua ac perutilis in Apollonii rhodii Argonautica.* 1541. min. 8. Reiskius Heynio dono dederat.

Haec a viro immortali commodata habui. Quae cum mihi, incredibiliter districto, ut non nesciunt qui me norunt, plurimis diversissimisque laboribus, prorsus non licuerit, quantumvis cuperem, omnia in usum convertere, ex animo opto, ut vir doctus exsistat, qui tali apparatu instructus Brunckianâ aliquanto meliorem Argonauticorum editio-

nem, dignam eximio vate, dignam horum luce temporum, paret. Mea quidem opera his finibus circumscripta fuit.

Apographum Scholiorum in usum Ruhnkenii ab Anonymo factum (II.) summâ fide, servatis vitiis Codicis Parisini omnibus, transscripsi, factaque cum ipsius Ruhnkenii Excerptis in editione Stephanica (I.), quousque pertinent, comparatione, typis describendum dedi. Quominus compararem cum Scholiis editis diversitatesque enotatas in notis commemorarem, eadem obstitit difficultas, quae Ruhnkenium videtur impedivisse, ne, quod facere instituerat, Excerpta Scholiorum Parisinorum in marginibus editionis Stephanicae perscriberet. Ut vero lectores comparare possent, edita Parisinis subiunxi: quod in tanta raritate antiquarum editionum nemo, ut opinor, improbabit. Scholiis, maxime ineditis, tironibus ut commodarem, subieci silvam satis magnam notarum, quae illos partim adiuvarent ad vitia scribarum tollenda, etiam in aliis, sicubi data esset opportunitas, scriptoribus *), par-

*) In illis locorum depravatorum correctionibus si quae sunt, quas alii occuparunt Critici, rem me fugisse, bonâ fide testor. Sic, cum in praefatione ad Lipsiensem

tim alia, scitu fortasse non inutilia, docerent. Sed multo maiore cum fructu ipsa legent Scholia cumque Argonauticorum textu, qualis adhuc editus est, conferent. Quod si quis constanter, attente solerterque fecerit, eum ad manum poëtae multis locis restituendam haud parum collaturum esse auguror. Exemplum inprimis luculentum ostendet, quae in Scholiis indicia lateant scripturae genuinae. Libri primi versibus 128. et 129. de Hercule aprum Erymanthium Mycenas ferente dicitur:

τὸν μὲν ἐνὶ πρώτῃσι Μυκηναίων ἀγορῇσι
δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεθήκατο νώτων.

Scholia Parisina ad h. l.: *Διὰ δὲ τοῦ ἀπεθήκατο ἡ δύναμις τοῦ βαστάζοντος ἐπιδείκνυται.*

---

editionem Anacreontis Brunckiani p. VII. agerem de loco Paeanis Aristotelici, fugit me, eandem rationem dudum placuisse Augusto Matthiae, viro clarissimo, in Eclogis poëticis (conf. praefat. p. XI.), qui *ἄζουσαι* adeo in textum recepit. Nollem factum: nam erravimus ambo. *Αὔξειν σέβας* recte dicitur. Vertas *numen venerari.* Ita Oppianus Halieut. II. v. 409.

ὁρμαίνων ἀΐδηλα, δίκης σέβας οὔποτ᾽ ἀέξων.

Tam facile est in his rebus labi: ut conspiratio etiam plurium coniectorum nihil valeat ad fidem faciendam coniecturis, ceteroqui nixis probabilitate palaeographicâ, nisi aliis simul argumentis firmentur.

Edita similiter: *Διὰ δὲ τοῦ ἀπεθήκατο τοῦ βαστάζοντος ἐπιδείκνυται ἡ δύναμις, ὅτι εὐχερῶς.* Iam quis non videt, Scholiastas in poëta non *ἀπεθήκατο*, sed aliud verbum, quod immanes herois vires significaret, legisse? Nam quod Krausius *) ad h. l. scripsit, *τὴν τοῦ βαστάζοντος δύναμιν* significari verbis *μεγάλων νώτων*, poëtamque ad eam indicandam praeclare usum esse non singulari numero (*νώτου*), sed plurali (*νώτων*), **) mihi quidem videtur scripsisse iocabundus. Illud verbum quodnam fuerit, acuti hominis, sola Scholiorum perpensâ adnotatione, felix divinatio potuit detegere: nos docuit Simplicius MS. ***), Apollonium dedisse:

δεσμοῖς ἰλλόμενον μεγάλων ἀπεσείσατο νώτων.

Sic autem, nisi fallor, poëta in altera Argonautico-

---

*) Apollonii Rhodii Catalogus Argonautarum. Commentario perpetuo illustravit Ernestus Friedericus Krause AA. LL. M. Halae 1798. 8.

**) Centies de uno homine dicitur *νῶτα*, pariter ac *στέρνα* s. *στήθη*, itemque *ῥῖνες*: videlicet a divisione bipartita dorsi, pectoris, nasi, quam facit spina, sternum, septum.

***) V. Empedoclis et Parmenidis Fragmenta ex Codice Taurinensis Bibliothecae restituta et illustrata ab Amed. Peyron (Lipsiae 1810. 8.) p. 16.

rum editione egregie refinxit, cum in priori scripsisset, quod nunc habent editiones, ἀπεθήκατο.

Volumen indices claudunt, partim a me, partim ab aliis confecti. Primum, scriptorum in Scholiis citatorum, sumsi ex editione Harlesiana Bibliothecae Graecae Fabricii, cum novum, qualis mihi praeberetur, conficere non vacaret. Hunc novum, sane utilissimum, omnibus si numeris absolutus sit, sed plurimi opus nec facillimi laboris, quandoquidem critica Scholiorum perpolitio antecesserit oportet, exspectamus a futuro editore Argonauticorum. Qui sequuntur duo indices, alter scriptorum in notis et Brunckii ad poëtam et meis ad Scholiastas tractatorum, alter graecus in notas, eos ego diligentissime confeci auxique non paucis accessionibus notarum *). Ultimum locum occupa-

---

*) In his accessionibus sunt, quae si prius mihi succurrissent, nonnulla administravissem paullo melius. Velut p. 39. formam διπλὸς male solicitavi. Exemplum eius, in quod sero incidi, citatum est in Indice p. 657. a. Nunc addo aliud ex Oppiani Halieuticis IV. v. 657. Pariterque ἁπλὸς in usu fuisse, arguit et superlativus ἁπλότατος, quo usus est Zosimus Thasius Epigramm. III. v. 3. et substantivum ἁπλότης. Compares similiter variantia ἔπιπλος et ἐπίπλοος, de quibus v. p. 182.: item δίκρος et δίκροος, de quibus v. H. Stephan. Ind. in Thesaur. c. 757. 758. et Brunck. ad Apollon. Rhod. IV. v. 1613. Add. δορυξὸς et δορυξόος, de quibus v. Brunck. ad Aristophan. Pac. v. 447.

SCHOLIA VETERA

IN

APOLLONIVM RHODIVM

EX

COD. REG. PARIS.

MMDCCXXVII.

ΓΕΝΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ.

Ἀπολλώνιος, ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητὴς, τὸ μὲν γένος Ἀλεξανδρεὺς, υἱὸς δὲ Σιλλέως, ὡς δέ τινες, Ἰλλέως, φυλῆς Πτολεμαΐδος. Ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων, Καλλιμάχου μαθητής· τὸ μὲν πρῶτον συνὼν Καλλιμάχῳ, τῷ ἰδίῳ διδασκάλῳ· ὀψὲ δὲ ἐπὶ τὸ ποιεῖν ποιήματα ἐτράπετο. Τοῦτον δὲ λέγεται ἔτι ἔφηβον ὄντα ἐνδείξασθαι τὰ Ἀργοναυτικὰ καὶ κατεγνῶσθαι· μὴ φέροντα δὲ τὴν αἰσχύνην τῶν πολιτῶν καὶ τὴν διαβολὴν, καὶ τὸ ὄνειδος τῶν ἄλλων ποιητῶν, καταλιπεῖν τὴν πατρίδα, καὶ ἀπεληλυθέναι εἰς Ῥόδον, κᾀκεῖ αὐτὰ ἐπιξέσαντα, καὶ οὕτως ἐνδείξασθαι, καὶ ὑπερευδοκιμῆσαι. Διὸ καὶ Ῥόδιον αὐτὸν ἐν τοῖς ποιήμασιν ἀναγράφει. Ἐπαίδευσέ τε λαμπρῶς ἐν αὐτῇ, καὶ τῆς Ῥοδίων πολιτείας καὶ τιμῆς ἠξιώθη. Καὶ τὰ μὲν τοῦ γένους αὐτῷ ταῦτα. Ἡ δὲ ὑπόθεσις τῶν Ἀργοναυτικῶν Ἀπολλωνίου τοῦτον ἔχει τὸν τρόπον.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

Τυρὼ, ἡ Σαλμωνέως θυγάτηρ, ἔτεκε τῷ Ποσειδῶνι Νηλέα καὶ Πελίαν. Εἶτα γαμεῖται Κρηθεῖ, τῷ Αἰόλου παιδὶ, καὶ τίκτει αὐτῷ Αἴσονα, Φέρητα καὶ Ἀμυθάονα. Καὶ γίνεται ἐκ μὲν Αἴσονος Ἰάσων, ἐκ δὲ Φέρητος Ἄδμητος, ἐκ δὲ Ἀμυθάονος Μελάμπους. Καὶ ὁ μὲν Ἰάσων ἐκδίδοται Χείρωνι τρέφεσθαι καὶ τὴν ἰατρικὴν μανθάνειν, Αἴσονος τοῦ πατρὸς τὴν βασιλείαν τῷ ἑαυτοῦ ἀδελφῷ Πελίᾳ καταλιπόντος, ἄρχειν τε καὶ

κρατεῖν τῆς Θεσσαλίας κελεύσαντος, ἕως ἂν ὑποστραφῇ Ἰάσων ἀπὸ Χείρωνος. Χρησμὸν δὲ ἦν εἰληφὼς παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὁ Πελίας φυλάττεσθαι τὸν ἀπιόντα πρὸς αὐτὸν μονοπέδιλον· τεθνήξεσθαι γὰρ δι' αὐτόν. Ὁ δὲ Ἰάσων αὐξηθεὶς ἔρχεται πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ πατρὸς, μεθέξων καὶ αὐτὸς τῆς βασιλείας τοῦ πατρός. Γενόμενος δὲ ἐν τῷ Ἀναύρῳ ποταμῷ, ἔστι δὲ οὗτος τῆς Θεσσαλίας, καὶ βουλόμενος παρελθεῖν, εὑρίσκει ἐπὶ τῆς ὄχθης τὴν Ἥραν γραῒ ὁμοιωθεῖσαν, διαπεράσαι μὲν βουλομένην, φοβουμένην δὲ καὶ ἑστῶσαν. Εἶτα τοῦτο γνοὺς Ἰάσων, λαβὼν ἐπὶ τῶν ὤμων, διασώζει· κατὰ δὲ τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ τὸ ἓν πέδιλον ἀποβάλλει τοῦ πηλοῦ. Εἶτα ἀπέρχεται ἐπὶ τὴν πόλιν μονοπέδιλος, καὶ εὑρίσκει πανήγυριν δημοσίαν καὶ θυσίαν ἀγομένην τοῖς θεοῖς παρὰ Πελίου. Θεασάμενος δὲ μονοπέδιλον τὸν Ἰάσονα ὁ Πελίας, ἀναμιμνήσκεται τοῦ χρησμοῦ. Εὐλαβούμενος δὲ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἆθλον αὐτῷ προσέταξε τοιοῦτον, εἰπὼν ὅτι, Ἀπελθὼν εἰς τὴν Σκυθίαν τὸ χρυσόμαλλον δέρας κόμισον, καὶ λήψῃ τὴν βασιλείαν τοῦ σοῦ πατρός. Τοῦτο δὲ προσέταξεν, οὐχ ὡς τοῦ κωδίου τοῦ χρυσοῦ δεόμενος, ἀλλ' οἰόμενος αὐτὸν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἀναιρεθήσεσθαι ὑπό τινος, ἢ ἐν τῇ θαλάσσῃ ναυαγήσειν. Τὰ δὲ κατὰ τὸ χρυσόμαλλον δέρας τοιαύτην ἔχει τὴν ὑπόθεσιν.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΦΡΙΞΟΝ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΥΣΟΜΑΛΛΟΝ ΔΕΡΑΣ.

Ἀθάμας, υἱὸς Αἰόλου, ἀδελφὸς Κρηθέως, ὡς αὐτός φησιν Ἀπολλώνιος,

Ἄμφω γὰρ Κρηθεὺς Ἀθάμας τ' ἔσαν Αἰόλου υἷες,

ποιεῖ ἐκ Νεφέλης δύο παῖδας, Φρίξον καὶ Ἕλλην. Τελευτησάσης δὲ αὐτῆς, γαμεῖ δευτέραν γυναῖκα τὴν Ἰνώ. Αὕτη δὲ ὡς μητρυιὰ ἐπιβουλεύει τοῖς παισὶ τοῖς ἐκ τῆς προτέρας γυναικός· καὶ φρύγουσα *) τὰ σπέρματα, ἀνέπειθε τοῖς γεωργοῖς πρὸς σπόρον. Οἱ δὲ ἔσπειραν μόνον τῇ γῇ· ἡ δὲ γῆ λαβοῦσα οὐκ ἔφερε τοὺς καρποὺς τοὺς ἐτησίους διὰ τὸ πεφρίχθαι τὸν σπόρον. Ἀθάμας οὖν ὡς βασιλεὺς συνάγων τοὺς μάντεις, ἤθελεν αὐτοὺς μαθεῖν βουλόμενος τὴν αἰτίαν τῆς ἀφορίας. Ἡ δὲ Ἰνὼ πέμπει πρὸς αὐτοὺς δῶρα ἐπαγγελλομένη ἵνα αὐτῷ ἀποφήνωσιν πρὸς Ἀθάμαντα, ὡς εἰ μὴ ἀναιρεθείη τὰ τέκνα τὰ ἐκ τῆς προτέρας γυναικὸς αὐτῷ γεγονότα, Φρίξος καὶ Ἕλλη, οὐκ ἂν ἐκφύσειεν ἡ γῆ τοὺς καρπούς. Πεισθέντες δὲ οἱ μάντεις λέγουσι ταῦτα ὑποστρέψαντες τῷ Ἀθάμαντι. Μελλόντων δὲ τῶν παίδων τῆς Νεφέλης, Φρίξου καὶ Ἕλλης, φονεύεσθαι, κριὸς ἀπήγγελλεν αὐτοῖς τὸν ἐπηρτημένον κίνδυνον. Εἶτα ἐπὶ τῶν νώτων λαβὼν εἴσεισιν εἰς θάλασσαν, καὶ νηχόμενος ἔφερεν αὐτούς. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὸ Τρωϊκὸν πέλαγος, ἀποβάλλει τὴν Ἕλλην· ὅθεν καὶ ἀπ' αὐτῆς Ἑλλήσποντος ὠνομάσθη· τὸν δὲ Φρίξον ἐπὶ τὴν Σκυθίαν διακομίζει. Ἔνθα αὐτὸς σφάζει μὲν τὸν κριὸν καὶ θύει Φυξίῳ Διΐ, ὅτι ἐξέφυγε τὴν ἐπιβουλὴν τῆς μητρυιᾶς· γαμεῖ δὲ Χαλκιόπην, τὴν θυγατέρα Αἰήτου, τοῦ Σκυθῶν βασιλέως, καὶ ποιεῖ ἐξ αὐτῆς παῖδας τέσσαρας, Ἄργον, Κυτίσωρον, Μέλανα καὶ Φρόντιν· καὶ οὕτως ἐκεῖ τελευτᾷ.

*) Non minus vitiose mox πεφρίχθαι, quae quomodo corrigenda sint, nemo non intelligit. Etiam hinc apparet, in Herodoto VIII. c. 96. viros doctos φρίζουσι optime mutasse in φρύγουσι.

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ
ΤΩΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

V. 1. Ἀρχόμενος. Ἀπὸ περιεκτικοῦ ῥήματος ἡ μετοχὴ ἐσχημάτισται. Περιεκτικὰ δέ εἰσιν, ὅσα δρᾶσιν καὶ πάθος σημαίνουσιν, οἷον βιάζομαι, δωροῦμαι, σφαγιάζομαι. Οὕτω καὶ τὸ ἄρχομαι. Τὸ μέντοι σημαινόμενον, ἀπὸ σοῦ τὴν ἀρχὴν ποιοῦμαι. Ἔθος γὰρ ἀπὸ θεῶν προοιμιάζεσθαι, ὡς Ἄρατος·

Ἐκ Διὸς ἀρχόμεθα.

Κατ' ἄλλο δὲ σημαινόμενον, ἀρχαιρεσιαζόμενος ὑπὸ σοῦ, οἷον ἐνθουσιῶν. Παραπλησίως γὰρ τοῖς μαινομένοις οἱ ποιηταὶ ἐνθουσιάζουσι. Φασὶ δέ τινες, ὅτι τὸ ἀρχόμενος ἀντὶ τοῦ ἀρξάμενος ἐνταῦθα κεῖσθαι. Ὁ οὖν λόγος, ἀρχαιρεσιασθεὶς ὑπὸ σοῦ εἰς μνήμην ἄξω τὰ ἔνδοξα ἔργα τῶν Ἀργοναυτῶν.

Παλαιγενέων. Διαφέρει τὸ παλαιὸν τοῦ ἀρχαίου. Τὸ μὲν παλαιὸν πᾶν καὶ ἀρχαῖον· τὸ δὲ ἀρχαῖον οὐ πᾶν παλαιόν. Τὸ γὰρ *) ἀρχαῖον σημαίνει καὶ τὸ ἀρχῆς ἔχεσθαι.

---

*) Ruhnkenius pro γὰρ enotavit μέν.

V. 4. *Ἀργώ.* Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ἀπὸ Ἄργου το κατασκευάσαντος αὐτὴν ὀνομάζει· Φερεκύδης δὲ ἀπ Ἄργου τοῦ υἱοῦ Φρίξου. Ταύτην δέ φασι πρώτην ναῦ γεγενῆσθαι. Ἄλλοι μέντοι φασὶ, Δαναὸν διωκόμενο ὑπὸ Αἰγύπτου πρῶτον κατασκευάσαι· ὅθεν καὶ Δαναὶ ἐκλήθη. *Εὔζυγον* δὲ, ἤγουν εὐκάθεδρον.

V. 5. *Τοίην.* Τὸ τοίην τίθεται καὶ ἀνταποδοτι κῶς καθ' ὁμοίωσιν πρὸς τὰς παραβολάς·

Οἵη γε φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.

καὶ ἀναφορικῶς·

Ἀλλὰ καὶ ὣς τοίη περ ἐοῦσα.

Τοῦτο δὲ δύναται ἐπὶ θαυμασμοῦ κεῖσθαι τοῦ κατ τὴν αἵρεσιν λόγου. Δύναται καὶ κατὰ ἀναφορὰν τὴ ἔπειτα φερομένην.

V. 9. *Ἄναυρος* λέγεται ὁ χείμαῤῥος ποταμός.

Φάτις δὲ καὶ φήμη ἐπειδὰν ἐπὶ μέλλοντος λέγων ται. πρόῤῥησιν δέ τινα σημαίνουσιν. *)

V. 11. *Προχοῇσιν.* Οἱ τόποι, καθ' οὓς οἱ πο ταμοὶ συμβάλλονται τῇ θαλάσσῃ, προχοαὶ λέγοντα Ὅμηρος·

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι διϊπετέος —.

V. 14. *Πελασγίδος.* Ἐκ τῆς Θεσσαλικῆς χώ ρας Πελασγίδα τὴν Ἥραν λέγει. Πελασγοὶ γὰ ἐλέγοντο, οἳ τὴν Φθιωτικὴν κατῴκουν, ὥς φησι Ὅμηρος·

Οἱ δ' αὐτοὶ ὅσσοι τε Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

πρὸς διαφορὰν τῆς Πελοποννήσου, ἣν Ἄργος Ἀχαϊ κὸν καλεῖ.

---

*) Haec loco suo mota sunt, quippe spectantia ad v. 5. Ceterum post λέγωνται interpungam commatis signo, postque deleam δέ.

V. 23. Ὀρφεύς. Ἡρόδωρός φησι δύο γεγονέναι Ὀρφεῖς, ὧν τὸν ἕτερον συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις. Φερεκύδης δ' ἐν τῇ ϛ Φιλάμμωνα καὶ οὐκ Ὀρφέα φησὶ συμπεπλευκέναι. Εἶναι δὲ Ὀρφέα κατὰ μὲν Ἀσκληπιάδην, Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης· κατὰ δὲ ἐνίους, Οἰάγρου καὶ Πολυμνίας. Ζητεῖται δὲ, διὰ τί Ὀρφεὺς, ἀσθενὴς ὢν, συνέπλευσε τοῖς ἥρωσιν. Ἢ ὅτι μάντις ὢν ὁ Χείρων ἔχρησε, μὴ ἄλλως δύνασθαι τὰς Σειρῆνας διεκπλεῦσαι αὐτοὺς, εἰ μὴ Ὀρφεὺς αὐτοῖς συμπλεύσειε. Ταῦτα δέ φησιν Ἡρόδωρος.

V. 25. Πιμπληΐδος. Χωρίον ἐστὶν ἡ Πιμπληῒς κατὰ Πιερίαν. Οἱ δὲ ὄρος Θρᾴκης. Οἱ δὲ κρήνην καὶ κώμην τῆς Πιερίας.

V. 27. Θέλξαι, ἀπατῆσαι, τέρψαι. Τίθεται δὲ ἡ λέξις ἐπὶ τῆς μετὰ βλάβης ἀπάτης. Νῦν δὲ ὑπερβολικῶς κεῖται.

Ἀοιδάων δὲ ἐνοπῇ ἀντὶ τοῦ, τῇ τῶν ἀοιδῶν εὐρυθμίᾳ. Λέγεται δὲ ἐνοπὴ καὶ ὁ θόρυβος.

V. 29. et 30. Ζώνης. Ζώνη ἐνταῦθα ὄρος καὶ τόπος οὕτω καλούμενος ἐν Θρᾴκῃ. Καὶ πόλις ὁμώνυμος, ὥς φησι Νίκανδρος.

Τὸ δὲ ἐξείης στιχόωντο ἀντὶ τοῦ, στιχηδὸν εἰσὶ καὶ ἐφεξῆς πυκναί.

Τὸ δὲ Βιστωνίδι κοιρανέοντα γράφεται καὶ Βιστωνίτας κοιρανέοντα. *)

V. 31. Πιερίηθεν. Πιερία ὄρος Θρᾴκης, ἐν ᾧ διέτριβεν Ὀρφεύς.

V. 36. et 37. Ἀπιδανοῖο. Ἀπιδανὸς καὶ Ἐνιπεὺς ποταμοὶ Θεσσαλίας ἀμφότεροι.

---

*) Ad versum 34.

Τὸ δὲ Φυλλήϊον ὄρος Μακεδονίας. Ἡ δὲ Πειρεσία, χώρα ἢ πόλις, ἧς ἐγγὺς ἦν τὸ Φυλλεῖον.

V. 40. Λάρισσαν. Τὴν Θεσσαλικὴν Λάρισσαν λέγει, ἣν ἔκτισεν Ἀκρίσιος· ἥτις ὠνομάσθη ἀπὸ Λαρίσσης τῆς θυγατρὸς Πελασγοῦ, ὥς φησιν Ἑλλάνικος. Εἰσὶ δὲ Λάρισσαι τρεῖς· ἀρχαιοτάτη μὲν ἡ Ἀργειῶτις, ἥτις ἐστὶν αὐτὴ ἡ ἀκρόπολις· δευτέρα δὲ ἡ ἐν τῷ Πελασγικῷ τῆς Θεσσαλίας, ἣν Ὅμηρος Ἀργισσαν φησὶ, πλησίον ουσα τῆς Γυρτώνης, ἧς μνημονεύει καὶ Ἀπολλώνιος νῦν· ἔτι δὲ καὶ ἑτέρα Λάρισσα περί που τὴν Τρωάδα, ἧς Ὅμηρος μνημονεύει ἐν Καταλόγῳ λέγων: φῦλα τε *) Πελασγῶν, οἳ Λάρισσαν ἔναιον.

Τὸν δὲ Πολύφημον Ἀπολλώνιος μὲν Ἐλάτου παῖδα φησίν· Ἰσοκράτης δὲ καὶ Εὐφορίων Ποσειδῶνος. Τοὺς δὲ Λαπίθας ἀπὸ Λαπίθου, υἱοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Στίλβης, φασὶν ὠνομάσθαι.

V. 45—47. Οὐδὲ μὲν Ἴφικλος. Ἴφικλος υἱὸς ἦν Φυλάκου καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου. Τοῦτον Ἡσίοδος ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων τρέχειν φησί· Δημάρετος δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Ἐπισημαίνεσθαι δ' ἄξιον, οὔτε Ἡσίοδος, οὔτε Φερεκύδης φησὶ συμπεπλευκέναι τοῖς Ἀργοναύταις Ἴφικλον.

Τὸ δὲ οὐ δηρὸν ἐλέλειπτο ἀντὶ τοῦ, τάχιστα ἀφίκετο. Εἴρηται δὲ κατὰ ἀντίφρασιν.

Ἰστέον δὲ, ὅτι Φερεκύδης μὲν συμφωνεῖ Ἀπολλωνίῳ λέγοντι, Ἀλκιμέδην μητέρα εἶναι Ἰάσονος, τὴν Φυλάκου θυγατέρα· Ἡρόδωρος δὲ Πολυφήμην φησὶν αὐτὴν εἶναι τὴν Ἰάσονος μητέρα, θυγατέρα δὲ Αὐτο-

---

*) Pro φῦλα τε leg. φῦλα. Sed talia in posterum lectoribus corrigenda relinquam, cum in his ne tirones quidem errare possint.

λύκου· Ἄνδρων δὲ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν συγγενειῶν Θεογνήτην, τὴν θυγατέρα Λαοδίκου, μητέρα Ἰάσονος γεγονέναι φησίν.

Τὸ δὲ ὀπύειν *) ἐσχημάτισται ἢ ἀπὸ τῶν ὠπῶν, τῶν ὀφθαλμῶν, κατὰ συστολὴν, ἢ ἀπὸ τοῦ ὀπῶ, τὸ ἐπιτηρῶ, ἢ ἀπὸ τῆς ὀπὸς, τῆς φωνῆς, ᾗ χρῶνται πρὸς τὰς συνουσίας τῶν γυναικῶν οἱ ἄνδρες.

V. 49. et 50. Οὐδὲ Φεραῖς. Φεραὶ ὠνομάσθησαν ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως, τοῦ Ἀδμήτου πατρός.

Εὐρήνεσι δὲ, ἀντὶ τοῦ πολυπροβάτοις.

Τὸ δὲ Χαλκωδόνιον ὄρος ἐστὶν ὑπεράνω Φερῶν.

V. 51—54. Πολυλήϊοι. Τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἑρμοῦ πολυληΐους φησὶν, ἢ διὰ τὸ πολύφορον εἶναι τὴν χώραν, ἐν ᾗ κατῴκουν, ἢ διὰ τὴν πολλὴν λείαν, ὃ καὶ βέλτιον.

Ἐπάγει δὲ εὖ δεδαῶτες δόλον. Ἄϋπνοι γὰρ ἦσαν καὶ δεινοὶ καὶ φερέπονοι.

Ὁ δὲ Αἰθαλίδης, κύριον ὂν, πατρωνυμικοῦ τύπον ἔχει.

Ὁ δὲ Ἀμφίῤῥυσος ποταμὸς Θεσσαλίας. Γράφεται δὲ καὶ Ἀμβίῤῥυσος διὰ τοῦ β.

V. 57. Γυρτῶνα, ἣν Ὅμηρος Γυρτώνην λέγει. Ἔστι δὲ πόλις Θεσσαλίας· κατὰ δὲ ἑτέρους Περαιβοίας. Οὕτως Ἴδας φησίν. Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γυρτώνης τῆς Φλεγύου.

Ὁ δὲ Κόρωνος υἱὸς Καινέως. Μυθολογοῦσι δὲ τὸν Καινέα, πρότερον γεγονότα γυναῖκα, μεταβληθῆναι ὕστερον εἰς ἄνδρα, Ποσειδῶνος αὐτῇ πλησιάσαντος.

---

*) Ita sine ῑ. Vid. Porson. ad Odyss. IV. v. 798. p. 36. ed. Lips.

V. 71 — 76. *Ἀλκήεις.* Ἀπὸ τοῦ ἀλκὴ, ἀλκήεις.

Τὸν δὲ Εὐρυβώτην Εὐρυβάτην Ἡρόδωρος φησὶ καλεῖσθαι ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς. Ἄκτορος δὲ υἱοὶ Μενοίτιος καὶ *Ἶρος.* Τούτων δὲ, Μενοιτίου μὲν Πάτροκλος, Ἴρου δὲ *Εὐρυτίων.*

Τὸ δὲ *ἐπαΐξαι* ἀντὶ τοῦ διῶξαι· ὥστε παρέλκει τὸ *μετόπισθεν.*

Συνυπακούεται δὲ καὶ ὁ καὶ, ἵν' ᾖ, ὅτε κλίνει φάλαγγας, ἤγουν εἰς φυγὴν τρέψειεν.

V. 77. *Κάνθος.* Τὸν Κάνθον καταλέγει καὶ Κλέων. Ἦν δὲ υἱὸς Κανήθου τοῦ Ἄβαντος. Ἀπὸ μὲν Ἄβαντος οἱ Εὐβοεῖς Ἄβαντες ἐκλήθησαν· ἀπὸ δὲ Κανήθου ὄρος Κάνηθον ἐν Εὐβοίᾳ.

V. 81. *Δηωθῆναι.* Κοινότερον δηωθῆναι τὸ φθαρῆναι φησίν. Ἔοικεν οὖν δυσφορεῖν ὁ ποιητὴς ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν ἡρώων. Διὸ ἐπιφέρει, ὡς οὐκ ἔστι μέγιστον κακὸν, οὗ μὴ ἐπαυρεῖν τοῖς ἀνθρώποις συμβαίνει.

V. 85. *Δυσιές τε.* Τοσοῦτον, φησὶν, ἀπέχει ἡ Λιβύη τῶν Κόλχων, ὅσον αἱ ἀνατολαὶ καὶ δύσεις τοῦ ἡλίου ἀπέχουσι. Λιβύη μὲν γὰρ πρὸς δύσιν, ἡ δὲ Κολχὶς πρὸς ἀνατολήν.

V. 87. *Οἰχαλίης ἐπίουροι.* Οἱ τῆς Ἀντιόπης παῖδες. Οἰχαλίαν δὲ οἱ μὲν νεώτεροι ἐν Εὐβοίᾳ φασίν· Ὅμηρος δὲ ἐν νεῶν Καταλόγῳ δοκεῖ ἐν τῷ Πελασγικῷ Ἄργει αὐτὴν καταλέγειν, λέγων·

Οἵ δ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.

Δοκεῖ δὲ ὁμώνυμος εἶναι.

V. 91 — 93. *Οὐδ' ὁμόθεν.* Ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Διῳκίσθησαν γὰρ διὰ τὸν τοῦ Φώκου

φόνον· καὶ ὁ μὲν ἐν Σαλαμῖνι ᾤκησε πλησίον τῆς Ἀττικῆς, ὁ δὲ ἐν Φθίᾳ, ὁ Πηλεύς.

Ἀφραδίᾳ δὲ, τῇ ἀνοίᾳ ἢ κακομηχανίᾳ.

V. 95—99. Τοῖσι δ' ἐπὶ Κεκροπηΐος. Ἀντὶ τοῦ, ἀπὸ τῆς Κεκροπίας. Κεκροπὶς δὲ ἡ Ἀττικὴ ἀπὸ Κέκροπος τοῦ βασιλεύσαντος.

Ὁ δὲ Τελέων οὗτος, ὁ τοῦ Βούτου πατὴρ, ἕτερός ἐστι παρὰ τὸν πρῶτον Τελέοντα, τὸν τοῦ Εὐρυβώτου πατέρα.

Εὐμελίαν δὲ τὸν Φάληρον λέγει, ἀντὶ τοῦ πολεμικόν.

Ὁ δὲ Ἄλκων, ὁ τοῦ Φαλήρου πατὴρ, υἱὸς κατὰ Πρόξενον Εὐρυσθένους· ὃν καὶ φυγεῖν ἐκ τῆς Ἀττικῆς εἰς Εὔβοιαν μετὰ τῆς θυγατρὸς Χαλκίππης. καὶ ἐξαιτοῦντος αὐτὸν τοῦ πατρὸς, οὐκ ἐᾷ δοῦναι τοὺς Χαλκιδέας.

Τὸ δὲ τηλύγετον οὐκ ἀντὶ τοῦ μόνον· ἐπήγαγε γοῦν τὸ μοῦνον ἐόντα· ἀλλ' ἀντὶ τοῦ γηράσαντι αὐτῷ γενόμενον, καὶ ταύτῃ προσφιλῆ.

V. 101—104. Θησέα δ', ὅς. Θησεὺς καὶ Πειρίθους, ὁ μὲν Διὸς, ὁ δὲ Ποσειδῶνος ὢν, ἐφάμιλλον ἐποιοῦντο τὴν πρᾶξιν. Θησεὺς μὲν οὖν τῆς Ἑλένης ἐρασθεὶς, συνεργὸν ἑαυτῷ τὸν Πειρίθουν εἶχε. Ὁ δὲ Πειρίθους μετὰ ταῦτα τὴν Περσεφόνην ἁρπάσαι βουληθεὶς, ἑπόμενον εἶχεν ἑαυτῷ τὸν Θησέα. Καὶ δὴ διὰ Ταινάρου εἰς ᾅδην κατελθόντες, καὶ ἐπί τινος τόπου καθίσαντες, οὐκ ἐδύναντο ἐκεῖθεν ἀναστῆναι. Ὕστερον δὲ Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Κέρβερον κατελθὼν, Θησέα μὲν, διὰ τὸ ἄκοντα κατελθεῖν, ἀνέσωσε· Πειρίθουν δὲ, διὰ τὸ ἰδίᾳ προαιρέσει καταβῆναι, εἴασεν. Ἔτι δὲ τοῦ Θησέως ἐν ᾅδου ὄντος, στρατεύσαντες κατὰ τῆς

Τροιζῆνος οἱ Διόσκουροι, Αἴθραν, τὴν Θησέως μητέρα, αἰχμάλωτον ἔλαβον.

Τὸ δὲ κεινὴν γράφεται καὶ κείνην. κεινὴν μὲν, ἤγουν κενὴν καὶ ματαίαν· κείνην δὲ ἀναφορικῶς.

Τὴν δὲ ἀνδρίαν ἑκατέρου τῶν ἡρώων διασαφῶν ὁ Ἀπολλώνιος φησὶν, ὅτι εἴπερ συνέπλευσαν ἀμφότεροι τοῖς Ἀργοναύταις, ἔπαυσαν ἂν αὐτοὺς μεγάλων μόχθων.

Ταίναρον δὲ λέγεται καὶ τὸ ἀκρωτήριον, καὶ ὁ λιμὴν, καὶ ἡ πόλις. Ὠνόμασται δὲ κατὰ Φερεκύδην ἐν τῷ η̄ ἀπό τινος Ταινάρου, ὃς ἦν υἱὸς Ἐλάτου τοῦ Ἰκάρου καὶ Ἐριμήδης τοῦ *) Δαμασίκλου.

V. 105—109. Τῖφυς δ᾽ Ἀγνιάδης. Σῖφαι, πόλις Βοιωτίας. Ἀπολλώνιος δὲ τοὺς Σιφαεῖς τῶν Θεσπιέων φησίν. Ὁ δὲ Φερεκύδης Ποντέα ἱστορεῖ τὸν Τῖφυν εἶναι. Αἴσχυλος δὲ τὸν Τῖφυν ἐν τῇ Ἀργοῖ Ἶφυν καλεῖ.

Τριτωνὶς δὲ ἡ Ἀθηνᾶ, ὅτι ἐν τῷ Τρίτωνι ἐγεννήθη τῷ Λιβυκῷ. Εἰσὶ δὲ καὶ ἄλλοι δύο Τρίτωνες, εἷς μὲν Βοιωτικὸς, ἕτερος δὲ Θεσσαλικός.

Ἔπαινος δὲ μέγας κυβερνήτου προμαθεῖν τοὺς μέλλοντας πνεύσειν ἀνέμους, καὶ τὴν μὲν ἡμέραν ὑπὸ τοῦ ἡλίου, τὴν δὲ νύκτα ὑπὸ τῶν ἀστέρων τὰ περὶ τοὺς ἀνέμους τεκμήρασθαι.

V. 115 — 117. Φλοίας δ᾽ αὖ ἐπὶ τοῖσιν. Ἀραιθυραία πόλις Πελοποννήσου ἐν ὁρίοις τῆς Σικυῶνος κειμένη, ἥτις Φλιοῦσα ὠνομάσθη ὕστερον ἀπὸ Φλιοῦντος, υἱοῦ Διονύσου καὶ Χθονοφύλης. Καὶ αὐ-

*) Leg. τῆς.

τὸς δὲ ὁ Διόνυσος Φλυοῦς ἐκαλεῖτο διὰ *) τὸν οἶνον φλύειν, ὅ ἐστιν εὐθυνεῖν.

Ὁ δὲ Ἀσωπὸς Βοιωτίας μὲν ποταμὸς, τὰς δὲ πηγὰς ἔχει ἐν Ἀραιθυραίᾳ. Ἐκεραυνώθη δὲ ὑπὸ τοῦ Διὸς διώκων αὐτὴν, διὰ τὸ ἡρπακέναι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν, ὥς φησιν καὶ Καλλίμαχος.

V. 118. Ἀργόθεν αὖ Ταλαός. Ἀμυθάονος τοῦ Κρηθέως τοῦ Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος τοῦ Διὸς καὶ Δωρίππης γίνεται Μελάμπους, ὥς φησιν Διευχίας. Κληθῆναι δέ φησιν οὕτως, διὰ τὸ τεκοῦσαν τὴν μητέρα ἐκθεῖναι αὐτὸν εἰς σύνδενδρον τόπον, καὶ ὑπὸ τοῦ ἡλίου τοὺς πόδας μελανθῆναι, διὰ τὸ εἶναι ἀσκίους. Ἐν δὲ ταῖς καλουμέναις Μεγάλαις Ἠοίαις λέγεται, ὡς ἄρα Μελάμπους, φίλος ὢν τῷ Ἀπόλλωνι, ἀποδημήσας κατέλυσε παρὰ Πολυφάτῃ. Βοῦν δὲ αὐτῷ θύοντι, δράκων ἀνερπύσας κατέφαγε τὸν τοῦ Πολυφάτου θεράποντα. Χαλεπήνας δὲ ὁ βασιλεὺς, ἀποκτείνει τὸν δράκοντα. Μελάμπους δὲ ἐκεῖνον μὲν θάπτει, τὰ δὲ ἔκγονα αὐτοῦ ἐκτρέφει. Κἀκεῖνα περιλείχοντα τὰ ὦτα αὐτοῦ ἐνέπνευσαν αὐτῷ τὴν μαντικήν. Κλέπτοντα δὲ τὸν Μελάμποδα τὰς βοῦς τοῦ Ἰφίκλου, καὶ συλληφθέντα ὑπ᾽ αὐτοῦ, ἐπειδὴ τὸ στέγος ἔμελλεν ὅσον οὔπω πεσεῖσθαι τῆς οἰκίας, κατανενοηκότα ὑπὸ μαντικῆς ἐν δεσμωτηρίῳ κατεχόμενον εἰπεῖν τῇ θεραπαίνῃ τοῦ Ἰφίκλου. Παρ᾽ ἧς Ἴφικλος μαθὼν τὸ πρόῤῥημα, αὐτός τε ἀπαλλάττεται τοῦ δεινοῦ, καὶ Μελάμποδα αἰδεσθεὶς ἀπέλυσεν, ἐπιδοὺς αὐτῷ καὶ τὰς βοῦς, ἃς ἀφίκετο κλέψαι.

---

*) Insere articulum τό. De εὐθυνεῖν, quod mox sequitur, v. Mellet. Crit. I. p. 69. Idem vitium foedavit Strothianam editionem Eusebii p. 155. med. opinor, quod typothetа Halensis ductum exemplaris sui non intelligeret.

V. 122 — 129. Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίην. Καὶ ὁ Ἡρακλῆς ἀκούσας, ὅτι οἱ Ἀργοναῦται μέλλουσι πλεῖν εἰς Κόλχους ἤδη [illegible] κατελθὼν εἰς τὸ Ἄργος [illegible] ἣν ἐκόμιζε ζῶντα τὸν Ἐρυμάνθιον [illegible] ἀπὸ τοῦ Ἐρυμάνθου ὄρους, ὅστις ἐβόσκετο [illegible] καὶ τοῖς κολώνοις τῆς Λαμπείας, [illegible] εἰς Ἰάσονα, ἐπειδὴ ἀπεθήκατο τὸν κάπρον ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς τῶν Μυκηναίων.

Ἰλλόμενον καὶ δεδεμένον.

Διὰ δὲ τοῦ ἀπεθήκατο ἡ δύναμις τοῦ βασιλίζοντος ἐπιδείκνυται.

Τὸ μὲν οὖν νεῖον προπερισπώμενον ἐπίῤῥημά ἐστι, καὶ σημαίνει τὸ νεωστί. Ὀξύτονον δὲ ὄνομά ἐστι, καὶ σημαίνει γῆν ἠροτριασμένην.

Τὸ δὲ Λυγκήϊον, εἰ μὲν οὕτω γράφεται, ἀπὸ Λυγκέως τοῦ ἐν Ἄργει βασιλεύσαντος οὕτω λέγεται· εἰ δὲ Λυκήϊον, ἀπὸ ὄρους Ἀργείου οὕτω λέγεται, ἀφ' οὗ τὰς πηγὰς ἔχει ὁ Ἴναχος.

Ἡ δὲ Λάμπεια ὄρος ἐστὶν Ἀρκαδίας, ὥσπερ καὶ ὁ Ἐρύμανθος, ἀφ' οὗ καὶ ποταμὸς ῥεῖ Ἐρυμάνθιος.

Τὸ δὲ τῖφος τὸν κάθυγρον σημαίνει τόπον.

V. 131. 132. Σὺν καί οἱ Ὕλλας. Οὗτος ἐρώμενος ἦν Ἡρακλέους, υἱὸς δὲ Θειοδάμαντος τοῦ Δρύοπος *), [illegible] Μνασέας. Ἑλλάνικος δὲ Θειομένητα Θειοδάμαντος καλεῖ.

Τὸ μὲν οὖν φορεὺς, ἀντὶ τοῦ φέρων εἴρηται. Τὸ δὲ φύλακος, ἀντὶ τοῦ φύλαξ Ἰωνικῶς. Τὰς γὰρ γενικὰς οὗτοι εὐθεῖαν ποιοῦσι **)· τοῦ μάρτυρος, ὁ μάρτυρος, τοῦ φύλακος, ὁ φύλακος. Τὴν πρώτην δὲ ὀξυνη-

*) Citat Bastius Epist. Crit. p. 165. sq.

**) Bastius hoc Schol. citans ibid. p. 121. habet εὐθείας ποιοῦσιν.

τέον *), ἀλλ' οὐ τὴν τελευταίαν, εἰ καὶ Ἡρωδιανὸν οὕτω φασὶ γράφειν.

V. 134. Ναύπλιος. Ὁ Ναύπλιος οὗτος ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ Ναυπλίου κατάγεται, ὃς ἦν υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης τῆς Δαναοῦ. Προῖτον δὲ λέγει τὸν γεγονότα ἐχθρὸν Βελλεροφόντῃ δι' Ἄντειαν τὴν γυναῖκα, ὥς φησιν Ὅμηρος.

V. 139 — 143. Ἴδμων δὲ ὑστάτιος. Χαμαιλέων Ἴδμωνα τὸν Θέστορά φησι καλεῖσθαι δι' ἐμπειρίαν. Φερεκύδης δὲ τὸν Ἴδμωνα Ἀστερίας τῆς Κορώνου καὶ Ἀπόλλωνος φησὶ γενέσθαι· τοῦ δὲ καὶ Λαοθείας, Θέστορα· τοῦ δὲ, Κάλχαντα. Οὗτος δὲ Ἄβαντος υἱὸν φησὶ τὸν Ἴδμωνα. Συμμαρτυρεῖ δὲ τούτῳ καὶ Ἡρόδοτος.

Αἰολίδας δὲ αὐτούς φησιν, ὅτι Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος γίνεται Κρηθεὺς καὶ Ἀθάμας· Κρηθέως δὲ Ἀμυθάων καὶ Αἴσων· Ἀμυθάονος δὲ Μελάμπους· τοῦ δὲ Ἄβας.

Τὸ δὲ, μή οἱ ὁ δῆμος καὶ τὰ ἑξῆς, ἀντὶ τοῦ, ἵνα μὴ μέμψαιτο αὐτοῦ τὸ κλέος.

Ἰστέον δὲ, ὅτι εἰσὶν οἱ καὶ Θέστορα συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις φασίν. Δηΐοχος Ἀμφιάραον φησὶ συμπλεῦσαι αὐτοῖς.

V. 146 — 149. Καὶ μὲν Αἰτωλίς. Αἰτωλίδα αὐτὴν λέγει ἀπὸ μέρους, ὥσπερ ἂν εἴ τις τὸν Συρακούσιον Σικελὸν εἴποι, ἢ τὸν Ῥωμαῖον Ἰταλόν· ἐπεὶ Ἴβυκος Πλευρωνίαν αὐτὴν λέγει, Ἑλλάνικος δὲ Καλυδωνίαν. Ἦν δὲ ἡ Λήδα θυγάτηρ Θεσπίου, τοῦ Αἰτωλῶν

*) Corrig. ὀξυντέον, quod legas in Schol. Ven. ad Homer. Il. XV. v. 445. Sic passim corruptum δασυντέον in δασυνητέον. V. quae monui in Ind. ad Homeri Od. p. 153. Sed Bastius l. c. habet ὀξυτονητέον.

βασιλέως, Ἄρεος υἱοῦ καὶ Ἀνδροδίκης. Εὔμηλος δὲ ἐν Κορινθιακοῖς Γλαύκου τοῦ Σισύφου θυγατέρα φησὶν αὐτὴν καὶ Παντειδυίας. Ἀπολομένων γὰρ τῶν ἵππων τῷ Γλαύκῳ, ἀφικνεῖται εἰς τὴν Λακωνικὴν κατὰ ζήτησιν αὐτῶν, κἀκεῖ συγγίνεται Παντειδυίᾳ, ἣν ὕστερον γήμασθαί φησιν Θέσπιον *)· ἣν Γλαύκου οὖσαν κληθῆναι Θεσπίου. Φερεκύδης δὲ ἐν β ἐκ Λαοφόντης τῆς Πλευρῶνος Λήδαν καὶ Ἀλθαίαν Θεσπίῳ γίνεσθαί φησιν **). Τοὺς δὲ Διοσκούρους, Πολυδεύκην μὲν φησὶν ἐκ Διὸς συλλαβεῖν τὴν Λήδαν, Κάστορα δὲ ἐκ Τυνδάρεω.

Τηλυγέτους δὲ τοὺς ἀγαπητούς φησιν. Ὅμηρος δὲ τοὺς ἐν γήρᾳ γενομένους τινί.

V. 151. Οἵ τ᾽ Ἀφαρητιάδαι. Ἀρήνην Φερεκύδης φησὶν μητέρα γεγονέναι Λυγκέως καὶ Ἴδου, ἀφ᾽ ἧς ἡ πόλις Ἀρήνη, ἧς μέμνηται καὶ Ὅμηρος λέγων·

Οἳ δὲ Πύλον τ᾽ ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν.

Πείσανδρος δὲ Πολυδώραν φησὶν τὴν μητέρα αὐτῶν. Θεόκριτος δὲ Λαοκοσῶαν. Συνήκμασαν δὲ οὗτοι τοῖς Τυνδαρίδαις.

V. 156. Σὺν δὲ Περικλύμενος. Νηλέως παῖδες ἐγένοντο, ἐκ μὲν Χλωρίδος Νέστωρ, Περικλύμενος, Χρόμιος, ἐκ δὲ Φάρης Σκῦρος, Ἀστέριος, Λυκάων, Εὐρύβιος, Δόμαχος, Ἐπιμένης, Φράσις, Ἀντιμένης, Εὐαγόρας, ὡς Ἀσκληπιάδης φησὶν καὶ Ὅμηρος λέγων·

Δώδεκα μὲν Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν.

Ὅτι δὲ ὁ Περικλύμενος Νηλέως ἦν υἱὸς, μαρτυρεῖ ὁ ποιητὴς λέγων·

---

*) Ruhnkenius enotavit Θέστιον, et sic mox Θεστίου et Θεστίῳ.

**) Ruhnkenius γενέσθαι φησίν.

ποιητὴς ὁ Ἀπολλώνιος, ἕτερος δέ, οὗ Ἑλλάνικος μνημονεύει ἐν τῷ περὶ Ἀρκαδίας.

Μαιναλίην δὲ τὴν *ἄρκτον* ἀπὸ Μαινάλου ὄρους, ἐν ᾧ καὶ πόλις ὁμώνυμος. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μαινάλου υἱοῦ Λυκάονος.

Καλιὴν δὲ τὴν οἰκίαν φησί. Κυρίως δὲ ἡ ἐκ ξύλων κατεσκευασμένη οἰκία, ἤτοι ἐκ ξύλων. Κᾶλα γὰρ τὰ ξύλα. Ξυλίναις δὲ πρότερον ἐχρῶντο οἰκίαις, μήπω πρότερον ἐπινοηθέντων ξύλων.

Οὗτος *Ἀγκαῖος* υἱὸς ἦν Λυκούργου τοῦ Ἀφείδαντος. Λυκούργου γὰρ καὶ Ἀντινόης Ἀγκαῖος καὶ Ἔποχος.

Τιμᾶται δὲ ὁ *Λυκοῦργος* παρὰ Ἀρκάσιν, οὗ καὶ Ὅμηρος μνημονεύει·

τὸν Λυκοῦργος ὑποφθὰς
δουρὶ μέσον περόνησε.

Καὶ ἄγεται ἡ ἑορτὴ παρ' αὐτοῖς ἐπὶ Λυκούργῳ μώλεια. Μῶλος μὲν γὰρ ἡ μάχη. Λυκοῦργος δὲ λοχήσας ἀνεῖλεν Ἐρευθαλίωνα. *)

V. 172. *Βῆ δὲ καὶ Αὐγείης.* Οὗτος μὲν Ἡλίου υἱὸς ἦν· τῇ δὲ ἀληθείᾳ Φόρμητος ἐκ τῆς Νηλέως Ὑρμίνης. Οἱ δὲ αὐτὴν θυγατέρα Νυκτέως, οἱ δὲ Ἐπόχου φασί. Τούτου δὲ τῶν ὀφθαλμῶν ἀπολάμπειν φασὶν ἀκτῖνας. Ἦν δὲ οὗτος, οὗ τὴν κόπρον τῶν βοῶν Ἡρακλῆς ἐκάθηρεν.

V. 176. 177. *Ἀστέριος δέ.* Τὸν Ἀστερίωνα λέγει. Ἀπὸ δὲ Ὑπερησίου, βασιλέως Ἀχαΐας, καὶ Ὑπερησία πόλις, ἧς Ὅμηρος μνημονεύει·

Οἵ θ' Ὑπερησίαν. **)

*) Citavit hoc Schol. Bastius Epist. Crit. p. 224.
**) Ruhnkenius enotavit Ὑπερησίην.

Πελλήνη δὲ ἡ τῆς Ἀχαΐας τῷ ε γράφεται. Ἡ δὲ τῆς Ἀρκαδίας Παλλήνη τῷ α.

Ἔστι δὲ ἡ *Ἀχαιΐς* μέρος Θεσσαλίας.

V. 179—184. *Ταίναρον αὖ ἐπὶ τοῖσι.* Ταίναρον ἀκρωτήριον Λακωνικῆς, ἀπὸ Ταινάρου υἱοῦ Ποσειδῶνος.

Ὁ δὲ *Τιτυὸς* Γῆς ἦν υἱός. Τετιμώρηται δὲ ἐν ᾅδου, διὰ τὸ στελλομένην τὴν Λητὼ εἰς Πυθῶνα κατασχεῖν. Οἱ δὲ, διὰ τὸ ἅψασθαι τῆς Ἀρτέμιδος.

Διερὴ δὲ κυρίως ἡ ἐκ Διὸς κάθυγρος γῆ, ὅτι καὶ διαίνω τὸ ὑγραίνω.

Εἴληπται δὲ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·

Αἱ δ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν —.

V. 185 — 188. *Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε.* Ὁ μὲν *Ἀγκαῖος* υἱὸς, Ἀστυπαλαίας γὰρ ἦν τῆς Φοίνικος καὶ Ποσειδῶνος· *Ἐργῖνος* δὲ ἀπόγονος, υἱὸς γὰρ ἦν Περικλυμένου τοῦ Πρέσβωνος καὶ Βουζύγης τῆς Λύκου.

Τὸν δὲ *Μίλητον*, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις ὠνομάσθη Μίλητος, οἱ μὲν ἐξ Ἀκτίου τοῦ Μίνωος γενέσθαι φασίν· οἱ δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχου. Φησὶ γὰρ Ἀριστόκριτος, Ἀρείαν Κλεόχῳ γεγονέναι θυγατέρα· ἧς καὶ Ἀπόλλωνος γενέσθαι βρέφος. Τοῦτο δὲ ἐκτραφῆναι*) ὑπὸ τῆς μητρὸς εἰς μίλακα. Κλεόχον δὲ ἐκεῖθεν ἀνελόμενον ὀνομάσαι Μίλητον. Τοῦτον δὲ ἀνδρωθέντα φθονηθῆναι ὑπὸ Μίνωος. Ἀναχωρήσας οὖν διὰ τὸν φθόνον ἐκεῖθεν ἀφικνεῖται εἰς Σάμον. Καὶ τόπος τίς ἐστιν ἐκεῖ ὑπ' ἐκείνου καλούμενος Μίλητος. Ἐκεῖθεν εἰς Καρίαν ἀναχωρήσας, κτίζει πό-

*) F. ἐκριφῆναι.

λεν ἐκεῖ, καλέσας ἀφ' ἑαυτοῦ Μίλητον. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἡρόδοτος. Ἄλλοι δέ φασιν, Σαρπηδόνα τὸν Εὐρώπης καὶ Διὸς κτίσαι τὴν Μίλητον. Οἱ δέ φασιν, πρῶτον Πιτυοῦσαν καλουμένην, ἢ Ἀστερίαν καθ' ἑτέρους, ἢ κατὰ ἄλλους Ἀνακτόριον, ὕστερον κληθῆναι Μίλητον.

Περὶ δὲ Ἀγκαίου φησὶν Ἀριστοτέλης, ὅτι γέγονε φιλογεωργὸς καὶ πολλὰς ἀμπέλους ἐφύτευσε. Τοῦ δὲ θεράποντος εἰπόντος αὐτῷ, ὅτι ἀποθανεῖται πρὸ τοῦ πιεῖν ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς ἀμπέλου, ἐπειδὴ πέπειρος ἤδη ἦν ὁ καρπὸς, λαβὼν βότρυν, καὶ συνθλίψας αὐτὸν, μετεκαλέσατο τὸν οἰκέτην. Ὡς δὲ ἀφίκετο, Ἔτι, φησὶν ὁ Ἀγκαῖος, ζῶ, καὶ ὁ καρπὸς ὥριμος γέγονε, καὶ ἤδη μέλλω πίνειν· ὁρᾶς γὰρ τὸν οἶνον ἐν τῇ κύλικι. Τοῦ δὲ οἰκέτου εἰπόντος, Πολλὰ μεταξὺ κύλικός τε καὶ χειλέων ἄκρων, ἤδη παραγίνεταί τις λέγων, ὡς σῦς διαλυμαίνεται τὴν χώραν. Ἀφεὶς οὖν τὴν κύλικα ὁ Ἀγκαῖος, καὶ δραμὼν εἰς τὸν σῦν, ἀναιρεῖται ὑπ' αὐτοῦ. Καὶ ἀπὸ τούτου γέγονε παροιμία τὸ, Πολλὰ μεταξὺ κύλικός τε καὶ χειλέων ἄκρων, ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν τι πραττόντων. Φερεκύδης δέ φησιν ἐν τῷ η̄, ὑπὸ τοῦ Καλυδωνίου κάπρου τὸν Ἀγκαῖον ἀναιρεθῆναι.

Ἰμβρασία δὲ καὶ ἡ Σάμος καὶ ἡ Ἥρα ἀπὸ Ἰμβράσου ποταμοῦ ῥέοντος ἐν Σάμῳ. Καὶ ἀπ' ἐκείνου καὶ ἡ Σάμος καὶ ἡ Ἥρα Παρθενία, ὡς καὶ Καλλίμαχος μέμνηται. Τέῤῥαῖος δέ φησιν, Παρθενίαν τὴν Σάμον κληθῆναι ἀπὸ Παρθενίας τῆς γυναικὸς Σάμου.

V. 193—201. Ἀλλὰ ἑ θῆσσα. Θῆσσα ἡ δούλη. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τὰς πενιχρὰς γυναῖκας θήσσας ἐκά-

λουν, ἀπὸ τοῦ θητεύειν ἐπὶ μισθῷ, διὰ τὸ ἐνδεεῖς εἶναι τῶν ἐπιτηδείων. Ὥσπερ δὲ τὸ *) Κρῆς ἀντιπαράκειται τὸ Κρῆσσα, οὕτω καὶ τῷ Θῆς ἀντιπαράκειται τὸ Θῆσσα.

Μήτρως δὲ τοῦ Μελεάγρου ὁ Ἴφικλος, ὅτι Ἀλθέα **), ἡ τοῦ Μελεάγρου μήτηρ, καὶ Ἴφικλος ἀδελφοὶ ἐκ Δηϊδαμείας τῆς Περιήρους.

V. 202 — 204. Ὠλένιον δὲ τὸν Λέρνον λέγει ἀπὸ Ὠλένου τῆς Αἰτωλίας. Ὅμηρος·

Οἳ δὲ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὤλενον.

Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Ὠλένη, πόλις Ἀχαΐας.

Σιφλὸς δὲ, ὁ κεκακωμένος. Οἱ δὲ τὸν κακόποδα καὶ ἐπιμώμητον ἀπέδωκαν. Σίφλος δὲ ὁ μῶμος.

Τὸ δὲ κουρίζειν ***) ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ κοῦρος ὤν. Ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κούρους τρέφειν.

V. 207 — 209. Ἐκ δ' ἄρα Φωκήων. Ἡ Φωκὶς χώρα ἀπὸ Φώκου τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη.

Τὸν δὲ Ἴφιτον Ναυλόχου φασὶν εἶναι υἱὸν καὶ Περινθήκης τῆς Ἱππομάχου.

Ἡ δὲ Πυθὼ πόλις Φωκίδος, ἐν ᾗ τὸ μαντεῖον. Ἐκλήθη δὲ ἢ ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι τῶν μαντειῶν, ἢ ἀπὸ τοῦ σεσῆφθαι τὸν δράκοντα ἐκεῖ.

V. 211 — 223. Ζήτης αὖ Κάλαΐς τε. Τούτους ἐκ διαφόρων τόπων συμπλεῦσαι φασὶν τοῖς Ἀργοναύταις. Οἱ μὲν γὰρ ἐκ Θράκης, ὡς Ἀπολλώνιος· Ἡρόδωρος δὲ ἐκ Δαυλίδος· Δοῦρις δὲ ἐξ Ὑπερβορέων. Καταλέγει δὲ τούτους καὶ Ἀντίμαχος. Φανόδικος δὲ ἐν ᾱ

---

*) Leg. τῷ. Citat hoc Schol. Bastius Epist. Crit. p. 160.

**) Ruhnkenius enotavit Ἀλθαία.

***) Leg. κουρίζων. Et sic Ruhnkenius enotavit. Referendum autem hoc Schol. ad v. 195.

Δηλιακῶν ἐξ Ὑπερβορέων φησὶν ἐλθεῖν αὐτοὺς ἐπὶ τὸν πλοῦν.

Τὴν δὲ Ὠρείθυιαν ἁρπασθεῖσαν φησὶ Σιμωνίδης ἀνενεχθῆναι.

Ἔστι δὲ καὶ ἐν Κιλικίᾳ ὁμώνυμος ταύτῃ πέτρα, ὡς Καλλισθένης φησί. Στησίχορος δὲ ἐν Γηρυονίδι *) καὶ νῆσον τινὰ ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ πελάγει Σαρπηδονίαν καλεῖσθαι φησίν. Περὶ δὲ τὰς Θρᾳκίας Σαρπηδονίας πέτρας, ὅτι πρὸς τῷ Αἵμῳ ὄρει εἰσὶ, Φερεκύδης φησὶ ἱστορῶν περὶ τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ὠρειθυίας.

Χοιρίλος δὲ ἁρπασθεῖσαν φησὶ τὴν Ὠρείθυιαν ἄνθη ἐκλέγουσαν ὑπὸ τὰς πηγὰς τοῦ Κηφισσοῦ. Ἡραγόρας δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς τὸν τὴν Ὠρείθυιαν ἁρπάσαντα Βορέαν υἱὸν Στρυμόνος εἶναί φησιν, οὐ τὸν ἄνεμον.

Ἡ δὲ Ὠρείθυια Ἐρεχθέως ἦν θυγάτηρ, ᾗ συνελθὼν ὁ Βορέας ἔτεκε Ζήτην καὶ Κάλαϊν, ὡς φησι Σιμωνίδης ἐν τῇ Ναυμαχίᾳ.

Φινεὺς δὲ πρώτην ἔσχε Κλεοπάτραν τὴν Ὠρειθυίας· μετὰ ταῦτα δὲ Εἰδυῖαν τὴν Δαρδάνου, ἥτις ἀπεχθῶς ἔχουσα πρὸς τοὺς Κλεοπάτρας παῖδας ἐπειρᾶτο τυφλῶσαι αὐτούς. Οἱ δέ φασιν, ὅτι ὁ πατὴρ ἐβουλήθη τυφλῶσαι, τῆς μητρυιᾶς διαβαλλούσης αὐτοὺς πρὸς αὐτόν.

Πρόκνις δὲ καὶ Κρέουσα καὶ Ὠρείθυια θυγατέρες Κέκροπος, ἢ Ἐρεχθέως. Ὠρειθυίας δὲ καὶ Βορέου Χιόνη, Χθονία, Κλεοπάτρα, Ζήτης, Κάλαϊς.

Κεκροπίηθεν δὲ ἔφη, ἤγουν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς. Ἀπὸ Κέκροπος γὰρ ἡ Ἀττικὴ Κεκροπία τὸ πρότερον ἐκαλεῖτο.

---

*) Ruhnkenius enotavit γηριονίδι.

Σαρπηδονία δὲ πόλις Θρᾴκης ἀπὸ Σαρπηδόνος κληθεῖσα βασιλέως Θρᾴκης, ἀδελφοῦ Πόλτυος. Τὰ δὲ ἐφεξῆς προσέθηκε διὰ τὸ καὶ ἑτέραν Σαρπηδονίαν πέτραν εἶναι ἐν Κιλικίᾳ.

Λυγαίοις δὲ, τοῖς σκοτεινοῖς, κατὰ μετωνυμίαν. Λύγος γὰρ τὸ σκότος ἀπὸ τοῦ λύγου, τοῦ φυτοῦ, ὅπερ ἐστὶ πυκνὸν καὶ δασύ.

Ἐπ' ἀκροτάτοισι δὲ, τοῖς σφυροῖς, ἢ τοῖς ἀστραγάλοις.

Ἐρεμνὰς δὲ, κατὰ συγκοπὴν, τὰς ἐρεβεννὰς, ἤτοι καταπληκτικὰς, μελαίνας.

Φολίδεσσι δὲ, ταῖς στίξεσι καὶ ποικίλμασι τῶν πτερῶν.

Ὑπάτου δὲ, τοῦ ἄκρου τῆς κεφαλῆς.

Ὃ δὲ λέγει, τοιοῦτόν ἐστιν· ἔσειον δὲ κρὰς *) πτέρυγας κινούμενοι καταπληκτικὰς τῷ ἰδέσθαι.

V. 224 — 226. *Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο.* Ἄκαστος, Πελίου υἱὸς, ἔγημε Κρηθηΐδα, ἢ Ἱππολύτην. Ἥτις ἐρασθεῖσα Πηλέως, ἀπῄτει συνελθεῖν αὐτῇ. Ὡς δὲ οὐκ ἤθελεν **) ὁ Πηλεὺς, κατηγορεῖ αὐτὸν διαβάλλουσα πρὸς Ἄκαστον, ὡς βουληθείη συγγενέσθαι αὐτῇ. Ἄκαστος δὲ ἐξαγαγὼν αὐτὸν ὡς πρὸς θήραν, κατέλιπεν ἄοπλον εἰς τὸ Πήλιον, ἵνα ὑπὸ τῶν θηρίων διαφθαρῇ. Ἑρμῆς δὲ, ἢ, ὥς τινες, Χείρων προσελθὼν αὐτῷ δίδωσιν Ἡφαιστότευκτον μάχαιραν. Ἧι τά τε ἐπιόντα τῶν θηρίων ἀνῄρει, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἐπανελθὼν τὴν τοῦ Ἀκάστου γυναῖκα ἀνῄρηκεν· ὡς δέ τινες, καὶ τὸν Ἄκαστον.

---

*) Ruhnkenius enotavit δικρὰς. V. Brunck. ad IV. v. 1613.

**) Ruhnkenius enotavit ἦλθεν.

[illegible] [illegible] ἐπ' [illegible] ὁ Πε-[illegible] τὸν υἱὸν [illegible] [illegible] [illegible], ὅτι ὁ Πελίας [illegible] [illegible] τὴν Ἀργὼ, [illegible] τάχιον διαφθαρῇ. [illegible] δὲ [illegible] [illegible] [illegible] Ἀθηνᾶς [illegible] [illegible]. Τὸ [illegible] οὖν ὁ Ἀ[illegible] [illegible] τοῦ [illegible] αὐτός τε [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] σὺν αὐτῷ. Ταῦτα δὲ δοκεῖ [illegible] [illegible] λέγειν, ὅτι οὐχ [illegible] ἐν θάμασι πατρὸς ἐῆος, ὡς δηλονότι τοῦ πατρὸς [illegible] [illegible]. Καὶ τὸ εὐθὺς δὲ [illegible] [illegible] τοῦτου ἐστίν.

V. 230. Ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν. [illegible] [illegible] γεγόνασι θυγατέρες. [illegible] γὰρ [illegible] τῆς [illegible] τῆς Μινύου θυγατρὸς, ἢ, [illegible] [illegible], τῆς Ἐτεοκλυμένης. Φερεκύδης [illegible] [illegible] φησί. Ἰφιάνης δὲ τῆς [illegible] καὶ [illegible] [illegible] [illegible], ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις [illegible] [illegible]. Ὀρχομενοῦ δὲ καὶ Ἑρμίππης τῆς Βοιωτοῦ γέγονε [illegible] ἐπίκλησιν, φύσει δὲ Ποσειδῶνος, ὃς οἰκεῖ ἐν Ὀρχομενῷ, ἀφ' οὗ ὁ λαὸς Μινύαι ἐκλήθησαν. [illegible] δὲ καὶ Κλεοδώρας γίνεται Πρέσβων, Περικλυμένη καὶ Ἐτεοκλυμένη. Ἐκ δὲ Φανοσύρας τῆς Παίονος καὶ Μινύου γίνεται ἄλλος Ὀρχομενὸς καὶ Ἀθάμας καὶ Διοχίθωνας. Σκήψιος δὲ Δημήτριος φησὶν τοὺς περὶ τὴν Ἰωλκὸν [illegible]κοῦντας Μινύας προσαγορεύεσθαι.

V. 238. Παγασαὶ δὲ ἀκρωτήριον Θεσσαλίας καὶ πόλις, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ παγῆναι τὴν Ἀργώ. Ὁ δὲ [illegible]ψιός φησιν, ἀπὸ τοῦ πηγαῖς περιῤῥέεσθαι τὸν τόπον. Ἔστι δὲ ἐν αὐτῷ καὶ Παγασαίου ἱερὸν Ἀπόλλωνος.

V. 256. Ὡς ὤφελε καὶ Φρίξον. Λέγεται, ὅτι πεσούσης τῆς Ἕλλης ἀγωνιῶντι τῷ Φρίξῳ, τὸν κριὸν κατὰ βούλησιν Διὸς ἀνθρωπίνῃ χρησάμενον φωνῇ θαρσῦναι τὸν Φρίξον, ὡς διασώσει αὐτὸν εἰς Σκύθας. Τοῦτο γοῦν αὐτὸ, φησὶν, κακὸν ἔμελλεν ἔσεσθαι τῇ Ἀλκιμέδῃ, τοῦ υἱοῦ μέλλοντος ἐκεῖσε πορεύεσθαι. Ὅτι δὲ ἐλάλησεν ὁ κριὸς, καὶ Ἑκαταῖος φησί. Ἄλλοι δέ φασιν, ἐπὶ κριομόρφου *) νηὸς πλεῦσαι εἰς Σκυθίαν τὸν Φρίξον· ἐῴκει γὰρ, φασὶν, ἡ πρῴρα τῆς νεὼς κριῷ· καὶ ταύτῃ χώραν ἐσχηκέναι τὸν μῦθον. Διονύσιος δέ φησι ἐν β, Κριὸν ὀνομάζεσθαι τὸν τοῦ Φρίξου παιδαγωγὸν, καὶ συμπεπλευκέναι αὐτῷ εἰς Σκυθίαν· καὶ ταύτῃ χώραν ἔσχεν ὁ μῦθος.

V. 260. Προμολῇσι. Προμολὴν τὸν ἔξοχον **) τῶν ἡρώων, ἀπὸ τοῦ ἔμπροσθεν μολεῖν. Καὶ τὰς προθύροις τῶν θυρῶν προμολὰς λέγουσι ***).

V. 262. Τὸ δὲ ὀξὺ ἀπὸ τῶν ἐν τῇ [illegible] [illegible]ος·

Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχει βέλος ὀξύ.

V. 263. Τὸ δὲ ἄχος, λύπη τῆς ψυχῆς ἐστιν, ὡς [illegible] λοῖ καὶ ὁ ποιητής·

Ἡ δ' ἄχθεται οὐ παιδὸς ἔφθιτο.

V. 264. Ἐντυπὰς, ἄγαν ἐντετυλιγμένος ****). ὡς

---

*) Κριόμορφος Lexicis adde: item κριόπρῳρος, quo Scholia nostra edita h. l. utuntur. Tertium adiectivum similis compositionis, κριοκέφαλος, in Lexica inferas ex Athenaeo. V. Wesseling. ad Herodot. p. 561. a.

**) Leg. τὴν ἔξοδον.

***) Ruhnkenius in margine editionis Stephanicae addidit: „Gloss. „int. προμολὴν λέγει τὴν προπαστάδα καὶ τὸ πρόπυλον." De προπαστάς v. Heyn. ad Homer. T. V. p. 635.

****) Ruhnkenius enotavit ἐντετυλιγμένως.

καὶ τὰ μέλη ἐντυποῦσθαι διὰ τῆς σφίγξεως. Καὶ ὁ περιβεβλημένος δὲ κατὰ τὴν ὄψιν ἄγαν οὕτω λέγεται, ὡς καὶ τὸν τύπον τοῦ προσώπου φαίνεσθαι διὰ τῶν ἱματίων. Καὶ Ὅμηρος ἐν ω̄ Ἰλιάδος·

Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος.

V. 267. Κατηφέες ἠείροντο. Σκυθρωποὶ ἄειρον τὰ ὅπλα. Τὸ γὰρ παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ἐνεργητικοῦ.

V. 269. Τὸ δὲ ἀδινώτερον, ἀντὶ τοῦ ἀδινὸν, ὥστε *) τὸ, μελάντερον ἠΰτε πίσσα.

Τὸ δὲ παράδειγμα καταλλήλως ἔχει. Οὐ γὰρ τοῦτο μόνον ὁρᾷν δεῖ, ὅτι τὰς ἡλικίας ἐναντίως ἔλαβε, τὴν μὲν Ἀλκιμέδην, γραῦν οὖσαν, ἀπεικάσας κόρῃ, τὸν δὲ Ἰάσονα, νέον, γρηΐ. Οὐ γὰρ πρὸς τὰς ἡλικίας ἀφορᾷν δεῖ, ἀλλὰ πρὸς τὰ συμβεβηκότα τοῖς προσώποις· ταῦτα γὰρ παραβάλλομεν. Ἄλλως τε καὶ τρόπον τινὰ ὁ Ἰάσων γρηῒ ἔοικεν πρὸς τὴν Ἀλκιμέδην· ὡς γὰρ τῇ γραῒ προσήκει τρέφειν τὴν ἑαυτῆς παῖδα, κούρην οὖσαν, οὕτω καὶ τῷ Ἰάσονι προσήκει γηροκομεῖν τὴν μητέρα.

V. 271. Τὸ δὲ κηδεμονῆες κατὰ πλεονασμὸν ἀπὸ τοῦ κηδεμόνες. Σημαίνει δὲ ἐνταῦθα τοὺς συγγενεῖς καὶ προσήκοντας.

V. 272. Τὸ δὲ ἠγηλάζειν, ἀντὶ τοῦ ἄγειν ἐνεργητικῶς, ὥσπερ καὶ τὸ ἠγηλάσκειν. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ στρέφειν, ἢ καὶ στρέφεσθαι. Παραπλήσια δὲ τούτοις τὸ ἠλάσκειν καὶ ἠλασκάζειν· πλὴν ὅτι τὸ μὲν ἠλάσκειν ἀμετάβατον·

Αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσι.

τὸ δὲ ἠλασκάζειν μεταβατικόν·

Ἠλασκάζειν ἐμὸν μένος.

*) Leg. ὥσπερ. V. not. ad Longi Pastor. p. 333. et Ind. p. 460. item Schneider. ad Aristot. H. An. T. IV. p. 235.

V. 275. Τὸ δὲ *ἐκφλύξαι*, ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν ἐνταῦθα. Κυρίως δὲ λέγεται ἐπὶ τῶν λεβήτων τῶν ἀναβραττομένων καὶ ἐκπεμπόντων τὸ ὑγρόν.

Τὸ δὲ *ὀρεχθεῖν* καὶ βαρυτόνως καὶ περισπωμένως. Κυρίως δὲ τὸ ὀρεχθεῖν μίμημά ἐστι φωνῆς ἀνάρθρου. Ὅμηρος·

Πολλὸν μὲν βόες ὀρέχθεον.

Μᾶλλον δὲ λαμβάνοιτ' ἀντὶ τοῦ στένειν. Ἔσθ' ὅτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ τραχύνειν. Ὅμηρος·

Ἄλγεσι θυμὸν ὀρέχθων.

Ἔοικε δὲ τὸ μὲν διὰ τοῦ ο περισπώμενον εἶναι, ὀρεχθῶ· τὸ δὲ διὰ τοῦ ε βαρύτονον ὄν, ἐρέχθω.

V. 283. Τὸ δὲ *πέσσειν*, ἀντὶ τοῦ ἔχειν.

V. 285. *Δμωῒς ὅπως*. Ἐν τῇ προεκδόσει οὕτως ἔχει τοῦτο·

Δμωῒς ὅπως κενεοῖσι βείομαι ἐν μεγάροισι.

καὶ τὸ ἑξῆς οὕτως·

Ὀϊζυρὴ ἀχέεσσι δυσάμμορος.

Εὕρηται δὲ καὶ οὕτω·

Σεῖο πόθῳ, φίλε κοῦρε, δυσάμμορος.

V. 287. Τὸ δὲ *ᾧ ἐπὶ μούνῳ*, ἐπὶ ἄῤῥενος δεῖ νοεῖν. Εἶχε γὰρ καὶ ἀδελφὴν Ἰάσων Ἱππολύτην.

V. 288. Τὸ δὲ *μήτρην λῦσαι* λέγεται μὲν καὶ φυσικῶς· λύσις γάρ ἐστιν ἡ κύησις· λέγεται δὲ καὶ καθ' ἱστορίαν. Αἱ γὰρ πρῶτον τίκτουσαι λύουσαι τὰς ζώνας ἀνετίθεσαν τῇ Ἀρτέμιδι. Ὅθεν καὶ Λυσιζώνου Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐν Ἀθήναις.

V. 292. Τὸ δὲ *κινύρετο* ἀποδίδοται μὲν κυρίως ταῖς βουσί· μυκώμεναι γὰρ αὗται κινοῦσι τὴν οὐράν, ὡς εἶναι κινούριν. Διὸ καὶ Ἀπίων εὑρὼν παρὰ Ἀπολ-

λοδώρῳ τὴν τοῦ ταύρου ἐτυμολογίαν παρὰ τὸ τείνειν τὴν οὐρὰν ἠξίου μετατιθέναι.

V. 296. Ὧδε λίην. Ἀλγεῖν μὲν οὐ κωλύει μητέρα οὖσαν· τὸ δὲ λίαν ἀλγεῖν ἀποτρέπει.

Τὸ δὲ ἑξῆς παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·

Οὐ γάρ τις πρῆξις κρυεροῖο πολέμοιο.

Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ἑξῆς παρὰ τὸ, πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθῃσθα.

V. 297. Τὸ δὲ ἄροιο, ἀντὶ τοῦ λάβοις. Καὶ τὸ ἄρην δὲ ἐντεῦθεν τινὲς παράγουσι. Λαμβάνουσι γὰρ καὶ ὠφελοῦνται ἐν τῷ πολέμῳ.

V. 299. Ἐν δὲ τῷ, ἀνιάζουσά περ, ὁ περ ἀντὶ τοῦ δή. Οὕτω γὰρ Ἀρίσταρχος ἐπισημαίνεται, ὅτι ὁ περ ἔσθ' ὅτε ἀντὶ τοῦ δὴ λαμβάνεται. Ἐν γοῦν τῷ,

Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν,

τὸν περ μεταλαμβάνει εἰς τὸν δή· Μηδ' οὕτως ἀγαθὸς δὴ ἐών. Καὶ τὸ,

φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον,

ἀντὶ τοῦ φυγόντι δή. Ἢ οὖν καὶ ἐνταῦθα τὸν περ μεταλαμβάνειν δεῖ εἰς τὸν δὴ, ἢ τὸ ἑξῆς οὕτως· τούτων τὴν μοῖραν, καίπερ ἀνιάζουσα κατὰ θυμὸν, ὅμως τλῆθι φέρειν.

V. 302. Τὸ δὲ ἔχρη, ἀντὶ τοῦ ἐχρησμοδότει. Ἔστι δὲ ἀπὸ τοῦ χράω, χρῶ.

V. 304. Τὸ δὲ μίμνε δόμοις, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·

Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα —

ὥσπερ καὶ τὸ, μήδ' ὄρνις, παρὰ τὸ,

μηδέ μοι αὐτὴ
Ὄρνις ἐνὶ μεγάροισι κακὸς πέλευ.

V. 305. *Κεῖσε δ' ὁμαρτήσουσι.* Τὸ κεῖσε, εἰς τὴν Κολχίδα, ἢ εἰς τὸν λιμένα. Τὸ δὲ ὁμαρτεῖν, ἐνταῦθα μὲν τὸ ἀκολουθεῖν, ἀλλαχοῦ δὲ καὶ τὸ ὁμοῦ τυχεῖν.

V. 306. Τὸ δὲ *προτέρωσε*, ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν. Ὅμηρος·

Οὐ γάρ μοι προτέρω νῆες κίον.

Ἔται δὲ, οἱ ἑταῖροι, οἱ συνήθεις, κατὰ ἀποκοπὴν ἀπὸ τοῦ ἔθος. *)

V. 307. sq. *Οἷος δ' ἐκ νηοῦ.* Δῆλος νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, ἱερὰ Ἀπόλλωνος, ἡ πρότερον μὲν ἄδηλος· ὕστερον δὲ Ἀστερία ὀνομασθεῖσα διὰ τὸ σχῆμα· εἶτα Ὀρτυγία, διὰ τὴν τῆς Λατοῦς ἀδελφήν.

V. 308. *Ἠὲ Κλάρον.* Κλάρος πόλις πλησίον Κολοφῶνος, ἱερὰ Ἀπόλλωνος. Καὶ χρηστήριον ἐν αὐτῇ καθιδρυμένον ὑπὸ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου, ἢ ὑπὸ Κλάρου τοῦ Ἅλωος κατὰ Θεόπομπον. Κλέαρχος δέ φησι, κλήρῳ λαβεῖν τὸν Ἀπόλλωνα τὴν πόλιν, καὶ ἀπὸ τοῦ κλήρου Κλάρον ὀνομασθῆναι. Οἱ δὲ τὴν Θηβαΐδα συγγράψαντές φασιν, ὅτι ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἀκροθίνιον ἀνετέθη Μαντὼ ἡ Τειρεσίου θυγάτηρ εἰς Δελφοὺς πεμφθεῖσα. Κατὰ δὲ χρησμὸν Ἀπόλλωνος ἐξελθοῦσα περιέτυχε Ῥακίῳ υἱῷ Λέβητος, Μυκηναίῳ τὸ γένος· καὶ τούτῳ γαμηθεῖσα, τοῦτο ἀνεῖλε τὸ λόγιον γαμεῖσθαι ᾧ ἂν συναντῴη, συναπῆλθεν ἐκείνῳ εἰς Κολοφῶνα. Κἀκεῖ δὲ δυσθυμήσασα ἐδάκρυσε τὴν πόρθησιν τῆς πατρίδος. Καὶ ἀπὸ τῶν δακρύων ὠνομάσθη Κλάρος κατὰ μεταβολὴν τοῦ ρ εἰς τὸ λ, ὡς καὶ ἐν τῷ ὑδρηρὸς, ὑδρηλός. Καὶ πηγὴν δὲ ἐν τῷ τό-

*) Ad v. 305.

πῳ ἐκ τῶν δακρύων τῆς Μαντοῦς ἀναβλύσαι φασίν. Καὶ μαντεῖον ἐκεῖ Ἀπόλλωνος αὐτὴν καταστῆσαι. Ῥάκιος δὲ ἐκαλεῖτο ὁ ἀνὴρ διὰ πενιχρότητα καὶ κακοειμονίαν *). Οἱ δὲ Κλάρον φασὶν αὐτὴν κληθῆναι διὰ τὸ κληρώσασθαι ἐκεῖ τὸν Ποσειδῶνα καὶ Ἅιδην.

V. 311. Τῷ δὲ ξύμβλητο. Σημεῖον ἀγαθὸν ἡ συνάντησις, καὶ ὅτι γραῦς ἦν ἡ Ἰφιάς, καὶ ὅτι ἱέρεια.

V. 312. Ἀρήτειρα δὲ καὶ ἱέρεια, ἀπὸ τοῦ ἀρητήρ, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ σαωτὴρ σώτειρα.

Ἐν δὲ **) πολιοῦχος ἐπεντέθη ***) τὸ η.

V. 322. Καταβλώσκοντας, κατερχομένους, καταμολίσκοντας, καὶ κατὰ συγκοπὴν καταμόλσκοντας, καὶ τροπῇ τοῦ μ εἰς τὸ β κατὰ συγγένειαν, ἣν ἔχει πρὸς ἄλληλα τὰ στοιχεῖα ταῦτα, καὶ μεταθέσει τοῦ λ, καὶ τροπῇ τοῦ ο μικροῦ εἰς ω μέγα, καταβλώσκοντας. Ἐντεῦθεν καὶ βλωμὸς, ὁ ψωμὸς, ἀπὸ τοῦ βλώσκειν καὶ κατιέναι διὰ τοῦ λαιμοῦ· καὶ ἡ βλωθρὴ πίτυς, ἀπὸ τοῦ μέχρι αἰθέρος μολεῖν.

V. 324. Τὸ δὲ δερματοφορεῖν ἴδιον τῶν ἡρώων.

V. 401. Εὐστείρης, τῆς εὐτρόπιδος.

Οἰήϊα δὲ τὰ πηδάλια, ἢ τοὺς οἴακας κατὰ τοὺς γλωσσογράφους. Λέγεται δὲ οὕτως ἀπὸ τοῦ οἴειν, τὸ κομίζειν· κομιστικὰ ****) γὰρ τὰ πηδάλια· ἢ ἀπὸ τῆς οἰήσεως· οἰήσεως γὰρ τῷ κυβερνήτῃ δεῖ.

V. 403. Νήεον, ἐσώρευον, κατεσκεύαζον. Ἐν-

---

*) Nullo auctore in Lexicis fertur.

**) Ruhnkenius enotavit ἐν δὲ τῷ.

***) Simile ἐπενδύνοντο illud, de quo monui ad Gregor. Cor. p. 51.

****) Hoc adiectivo auge Lexica.

εν καὶ νηδὺς, ἐν ᾗ φόρτος σωρεύεται τῆς νηός. Καὶ ησις, ἡ σύνθεσις τῶν λίθων.

V. 406. Τὸ δὲ τείως, ἀντὶ τοῦ ἐν τοσούτῳ ἐν ὅσῳ ῦτα ἐποίουν.

Ἐπὶ δὲ τοῦ προέηκεν ἡ προ κινήσεως ἐστὶ δηιτικὴ, ὡς τὸ, ἄγαγε πρὸ φόωσδε.

V. 407. Δύο δὲ βόας θύουσιν Ἀκτίου καὶ Ἐμβασου Ἀπόλλωνος. Λέγεται δὲ Ἄκτιος καὶ Ἐπάκτιος ὁ τόλλων ὡς ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος.

V. 409. Χέρνιβα. Χέρνιβα μὲν, ἐν οἷς τὰς ῖρας νίπτουσιν· οὐλοχύτας δὲ, οἷς τὰς οὐλὰς χέσι σπένδοντες.

V. 411. Αἰσωνὶς δὲ πόλις Μαγνησίας, ἀπὸ Αἴνος τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρος ἱστορεῖ.

V. 413. Ἄνυσιν, ἢ τὴν ἐνέργειαν, ἢ τὴν ταχυτα.

Πείρατα δὲ τὸ τέλος καὶ τὸ ἀποβησόμενον.

V. 414. Τὸ δὲ ἐπαίτιος, ἢ πρὸς τὸ δοθὲν μάνιμα τῷ Ἰάσωνι ἀναφέρειν δεῖ, ἢ πρὸς τὸ δοθὲν τῷ ελίᾳ.

V. 416. Ἑλλάδα δὲ ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἢ τὴν σσαλίαν, ἢ τὴν Φθίαν.

V. 419. Ἄλλα δ' ἐς Ὀρτυγίην. Φανόδικος ἐν ῖς Δηλιακοῖς ἱστόρηκεν καὶ Νίκανδρος ἐν γ̄ Αἰτωεῶν, ὅτι ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὀρτυγίας κληθῆναι τὴν ῆλον Ὀρτυγίαν.

Οἵδ' ἐξ Ὀρτυγίης Τιτηνίδος ὁρμηθέντες. μὲν τὴν Ἔφεσον, ἄλλοι δ' αὖ τὴν πρότερον Δῆλον λουμένην, οἱ δὲ τὴν ὁμοτέρμονα Σικελίην νῆσον, εν πᾶσαι Ὀρτυγίαι βοάωνται. Ἐξ οὗ καὶ δῆλον, ὅτι

οὐ κατὰ τοὺς μύθους ἀπὸ τῆς Ἀστερίας μεταμορφώσεως τῆς Λητοῦς ἀδελφῆς Ὀρτυγία ἐνομίσθη *) ἡ Δῆλος, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὀρτυγίας, ἀφ' ἧς καὶ αἱ λοιπαὶ πᾶσαι ὠνομάσθησαν.

V. 421. Ἐπίβαθρα, ἐπιβατήρια.

Χάριν δὲ, μισθὸν, τιμήν.

Τὸ δὲ προτεθείμεθα, ἀντὶ τοῦ ποιοῦμεν. Τιθέναι γὰρ τὸ ποιεῖν.

V. 424. Τὸ δὲ εὐδιᾶν, τὸ μετ' εὐδίας πλέειν.

V. 426. Τὸ δὲ ζώσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀναστῆναι, ἢ ἑτοιμασθῆναι. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὁπλίσασθαι.

Προχύτας, οἱ μὲν τὰς κριθὰς, οἱ δὲ τὸ ὕδωρ, ὃ ἐνέβαλον εἰς τὸ οὖς τοῦ ἱερείου. **)

V. 430. Χαλκὸν δὲ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ἐν α τῶν ὑπομνημάτων τοὺς παλαιοὺς φησὶ τὸν σίδηρον καλεῖν. Οἱ δὲ, ὅτι πρὸ τοῦ εὑρεθῆναι τὸν σίδηρον οἱ παλαιοὶ χαλκῷ ἐχρῶντο. Δηλοῖ δὲ καὶ Ἡσίοδος λέγων·

Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

V. 431. Περιῤῥηδὴς, ἐπὶ πρόσωπον μεθ' ὁρμῆς κατενεχθεὶς, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν ἐπενεχθεὶς, ὡς ἐνταῦθα. Καὶ ὁ ποιητής·

περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ
Κάππεσεν —

ἀντὶ τοῦ περιενεχθείς. Ἀντίμαχος δὲ τὸ κατὰ κύκλον πεσεῖν οὕτω φησὶ λέγεσθαι.

V. 434. Δημὸς δέ ἐστι τὸ ἐπίπλον, ᾧ ἐκάλυπτον τὰ ἱερὰ, ὡς ἂν εὐκαέστατα εἴη.

---

*) Leg. ὠνομάσθη, quomodo fortasse scriptum in Codice. Certe ipse Ruhnkenius sic enotavit.

**) Ad v. 425.

V. 438. Ἑλίκεσσι, ταῖς τοῦ καπνοῦ ἢ τοῦ πυρὸς καμπαῖς καὶ συστροφαῖς. καὶ εἰλίκεσσι πορφυρίζούσαις.

V. 450. Σταθερὸν, καμαντηρὸν *) καὶ θερμόν. Λέγει δὲ τὴν μεσημβρίαν. Τότε γὰρ ὁ ἥλιος δοκεῖ ἵστασθαι.

V. 454. Φυλλάδα δὲ, τὴν στιβάδα τῶν φύλλων.

V. 456. Λαρὸν δὲ, τὸ λίαν ἀρηρός. Ἡ παρὰ τὸ λῶ, τὸ θέλω, πεποίηται. Ἡσίοδος δὲ λαροὺς πόδας εἶπε τοὺς κατὰ ὄψιν ἡδεῖς.

V. 459 Ἑψιόωνται. Ἑψιὰ ἡ διὰ λόγων παιδιὰ, οἱονεὶ ἐποεσία τὶς οὖσα. Παρὰ τὸ ἔπος γὰρ παρῆκται. Διὸ καὶ ψιλοῦται.

V. 461. Πορφύρεσκεν, κατὰ βάθος ἐνεθυμεῖτο καὶ ἐμερίμνα τὸν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν κίνδυνον. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς πορφύρας, ἥτις ἐν τῷ βάθει τῆς θαλάσσης εὑρίσκεται.

V. 468. Ζεὺς τόσσον. Ὑπερήφανον καὶ ἀσεβῆ δείκνυσι διὰ τούτων τὸν Ἴδαν. Τὰ δ' αὐτὰ καὶ Ὅμηρος περὶ αὐτοῦ φησίν·

— καί ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἵλκετο τόξον.

Ὡσαύτως δὲ καὶ Κύκλωπα ἀσεβῆ Ὅμηρος δείκνυσιν ἐν οἷς λέγει·

Οὐδ' ἂν ἐγὼ Διὸς ἔχθος ἀλευάμενος πεφιδοίμην.

V. 471. Τὴν δὲ Ἀρήνην, πόλιν οὖσαν Πελοποννήσου, Ἱεράνα Πείσανδρος φησὶ λέγεσθαι νῦν.

V. 473. Χαλίκρατον δὲ λέγει τὸν ἄκρατον οἶνον, ὅτι τὰς φρένας χαλᾷ. Ἀθηναῖοι δὲ τὸν ἄκρατον χάλιν λέγουσι. Καὶ Αἰσχύλος τὰς Βάκχας χαλίδας ἔφη.

---

*) Leg. καυματηρόν. Sic in Marino καμάτων mutandum in καυμάτων. V. Lamb. Bosii Ellips. p. 86.

Τὸ ἀοσσητῆρ, ἀντὶ τοῦ βοηθός. Ὑπερηφάνιας δὲ καὶ τοῦτο· οὐ γὰρ σύμπλους φησὶν ἀφικέσθαι τῷ Ἰάσονι, ἀλλὰ βοηθός. *)

V. 475. Ἴδμων. Εἰκότως παρεισάγει τὸν Ἴδμονα φανερῶς ἀντιλέγοντα. Μάντις τε γὰρ ἦν καὶ φίλος Ἀπόλλωνι.

V. 478. Τὸ δὲ οἰδάνει ἐνεργητικῶς. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ὅταν ἄρξηται ὑπὸ τῶν ἀνέμων μετεωρίζεσθαι. Ἐξ οὗ καὶ οἶδμα τὸ κῦμα. Σημαίνει οὖν τὸ μετεωρίζειν καὶ αὐξάνειν καὶ θρασύνειν.

V. 481. Τὸ δὲ ἐπιφλύειν, ἀντὶ τοῦ φλυαρεῖν καὶ λοιδορεῖν.

V. 482. Ἀλωϊάδων. Μέμνηται τούτων καὶ Ὅμηρος. Ἐρατοσθένης δέ φησι γηγενεῖς μὲν εἶναι καὶ αὐτούς. Διὰ δὲ τὸ ὑπὸ Ἰφιμεδείας τραφῆναι, ἐμυθολογήθη, ὅτι ἐκείνης εἰσὶν υἱοί. Ἡσίοδος δέ φησιν, υἱοὺς εἶναι κατὰ ἐπίκλησιν μὲν Ἀλωέως καὶ Ἰφιμεδείας, ταῖς δὲ ἀληθείαις Ποσειδῶνος καὶ Ἰφιμεδείας. Καὶ κτίσαι δὲ αὐτούς φασιν ἐπ' ὀνόματι τοῦ πατρὸς πόλιν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἄλον, ἧς Ὅμηρος μνημονεύει·

Οἵ τ' Ἄλον εἶχον.

Τὸ δὲ οὐδ' ὅσσον, ἀντὶ τοῦ, οὐδ' ὀλίγον.

V. 485. Ἐκ δ' ἐγέλασσε. Παρανοίας καὶ προπετείας σημεῖον. Ὁ καὶ Ἰσοκράτης ψέγει λέγων· Μήτε γέλωτα προπετῆ στέργε.

V. 486. Τὸ δὲ ἐπιλλίζειν, τὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιλλίζοντα μωκᾶσθαι. Ἔπιλλοι γὰρ οἱ στραβοί.

Κερτομία δέ ἐστιν εἰρωνικὸς λόγος, ἀπὸ τοῦ κῆρ τέμνειν.

---

*) Ad v. 471.

[illegible] *Διπλῆ* *) ἡ καταφορὰ [illegible] [illegible]. Καὶ μάντιν γὰρ ἑτέρῳ λέγει αὐτὸν, καὶ [illegible] βοηθεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος.

V. 491. Τὸ δὲ *χρειὼ* δηλοῖ καὶ τὸ κατὰ χρείαν [illegible], καὶ τὸ μέλλον. [illegible] [illegible] καὶ [illegible] [illegible] μεταμελείας ἄξιον. [illegible] σημαίνει τὸ μάτην ὑπὸ ἀνέμων φερόμενον. [illegible] δὲ ἀπὸ τῆς γενικῆς τῶν πληθυντικῶν [illegible] εἰς ιος. Ὡς γὰρ ἀπὸ τῆς Ἀμμων Ἀμμωνὸς [illegible] ἀπὸ τῆς ἀνέμων ἀνεμώνιος.

V. 492. Τὸ δὲ *χώετο*, ἀντὶ τοῦ ὠργίζετο.

Τὸ δὲ *ἐνικτάζων*, ἀντὶ τοῦ κακολογῶν.

V. 494. *Ἂν δὲ καὶ Ὀρφεύς.* [illegible] ἡ περισπ[illegible] ἀντὶ τοῦ ἀνέστη.

V. 495. *Λαιῇ* δὲ κατὰ εὐφημισμὸν τῇ ἀριστερᾷ.

Τὸ δὲ *ἐπήραζεν*, ἀντὶ τοῦ ἥρμοζεν.

Ὅρα δὲ τὸ ὠφέλιμον τῆς μουσικῆς· Στάσεως γὰρ καὶ φιλονεικίας ἐστὶ λυτικὴ, καὶ εἰρήνης καὶ ἠρεμίας ποιητική. Ἡ δὲ τοῦ Ὀρφέως ᾠδὴ φυσιολογίας **) περιέχει, ὡς μὲν ἦν πρότερον τὰ στοιχεῖα συγκεχυμένα, ὑπὸ δὲ τοῦ νείκους εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανῆλθον τάξιν ἐκ

---

*) Rectius διπλῇ. Accentus hac in voce a librariis perperam positi exempla haud rara sunt. Bianor in Epigrammate apud Huschkium Anal. Crit. p. 253. v. 6.:

τὰν διπλοῖς ἔργοις διπλὰ βαρυνομέναν.

Corrigendum esse suspicor:

τὰν δισσοῖς ἔργοις δισσὰ βαρυνομέναν.

Passim enim confunduntur adiectiva διπλοῦς et δισσός. V. Iacobs. ad Anthol. Gr. I. 2. p. 121. Boeckh. in Platon. Minoëm p. 95. et Müller. ad Tzetz. p. 361.

**) Ruhnkenius enotavit φυσιολογίαν.

τῆς συγχύσεως. Οἰκεία δὲ ἡ φυσιολογία καὶ τοῖς προκειμένοις πράγμασιν. Δικαιοσύνην γὰρ παιδεύει, καὶ μὴ συγκεχυμένως, εἴτουν ἀκόσμως ζῆν, ἀλλ' εὐπρεπῶς καὶ κοσμίως.

V. 498. Νείκεος ἐξ ὀλοοῖο. Ἐμπεδοκλῆς φησὶ, ὅτι συγκεχυμένων ἁπάντων πρότερον ὄντων φιλία καὶ νεῖκος ἐλθόντα τὴν διάκρισιν ἐποιήσαντο. Χωρὶς γὰρ τούτων οὐδὲν ἐδύνατο γενέσθαι. Ὡς ἔπεται μηδὲ ἀπολωλέναι. Θαλῆς δὲ ὕδωρ τῶν ἄλλων ἀρχὴν ἔφη, λαβὼν παρὰ Ὁμήρου τὰς ἀρχὰς εἰπόντος·

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε.

Ζήνων δὲ ὁ Στωϊκὸς τὸ παρ' Ἡσιόδῳ χάος ὕδωρ φησὶν εἶναι, οὗ συνιζάνοντος ἰλὺν γενέσθαι, ἧς πηγνυμένης στερεμνιοῦσθαι*) τὴν γῆν. Τέταρτον δέ φησιν γενέσθαι τὸν ἔρωτα, δηλῶν διὰ τούτου τὸ πῦρ· πυρωδέστερον γὰρ πάθος ὁ ἔρως. Ἀναξαγόρας δὲ μύδρον εἰπὼν τὸν ἥλιον, ἐξ αὐτοῦ πάντα γεγονέναι ἔφη. Διὸ Εὐριπίδης, γνώριμος αὐτῷ γεγονὼς, χρυσέαν βῶλον τὸν ἥλιον εἶπε. Τὴν δὲ σελήνην ὁ αὐτὸς Ἀναξαγόρας πλατεῖαν χώραν ἔφη, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Νεμεαῖος λέων πεπτωκέναι.

V. 501. Οὔρεα. Δοῦρις φησὶ, τοὺς ὑπὸ τῶν Γιγάντων κατενεχθέντας λίθους, τοὺς μὲν εἰς τὴν θάλασσαν πεσόντας γενέσθαι νήσους, τοὺς δὲ εἰς τὴν γῆν γενέσθαι ὄρεα.

V. 509. Δικταῖον. Ὄρος ἐστὶ Κρητικὸν, ἔνθα ἀνετράφη ὁ Ζεὺς, ὡς ἱστορεῖ καὶ Καλλίμαχος.

V. 513. Τοῦ δ' ἄμοτον. Ἀντὶ τοῦ ἀμότως καὶ ἀκορέστως. Ὁ δὲ νοῦς· λήξαντος δὲ τοῦ Ὀρφέως, οὗτοι ἀκορέστως προεῖχον τὰς κεφαλὰς ἀνατετακότες τὰ ὦτα,

*) Hoc verbum in Lexica nondum relatum est.

καὶ ἐν ἐρημίᾳ *) ἡσυχάζοντες τοιαύτῃ ἡδονῇ κατείχοντο.

V. 516. Οὐδ᾽ ἐπὶ δήν. Ἐν τῇ προεκδόσει οὕτως εἶχεν·

ἦμος δὲ τριτάτη φάνη ὁδὸς, τῇδ᾽ ἐπὶ νυκτὶ,
βουθυσίην Ἑκάτοιο, κατ᾽ αὐτόθι δαιμένοισι,
τῆμος ἄρ᾽ ἐκ Διόθεν πνοιὴ πέσεν· ὦρτο δὲ Τῖφυς
κεκλόμενος βαίνειν ἐπὶ σέλμασιν. οἱ δ᾽ ἀΐοντες
ἰθὺς ἔβαινον. σμερδαλέον δὲ λιμήν.

Τὴν δὲ σύνταξιν ἀντιστρεπτέον· μετέπειτα δὲ ἐπικεράσάμενοι τὰς λοιβὰς οὐ δὴν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐπὶ πολὺν χρόνον, ἀλλ᾽ εὐθέως, καὶ δι᾽ ὀλίγου ὑπέχεον ταῖς γλώσσαις. Ἔθος δὲ ἦν τοῖς παλαιοῖς κρατῆρα κιρνᾶν, ὅτε ἔμελλον καθεύδειν, καὶ τὰς γλώσσας ἐπιθύειν τῷ Ἑρμῇ, καὶ ἐπισπένδειν οἶνον. Καὶ ἴσως φυσικῶς. Ἐπεὶ γὰρ λόγος μὲν ὁ Ἑρμῆς παραδέδοται, ὄργανον δὲ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ, ἥτις ὕπνου ἐπεισπεσόντος ἠρεμεῖ, εἰκότως τῷ Ἑρμῇ αὐτὴν θύουσι. Καὶ Ὅμηρος·

Γλώσσας δ᾽ ἐν πυρὶ βάλλομεν.

Διευχίδας **) δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς φησὶν, ὅτι Ἀλκάθους ὁ Πέλοπος διὰ τὸν Χρυσίππου φόνον φυγαδευθεὶς ἐκ Μεγάρων, ἤρχετο εἰς ἄλλην πόλιν κατοικήσων. Καὶ δὴ περιέπεσε λέοντι λυμαινομένῳ τὰ Μέγαρα· πρὸς ὃν καὶ ἕτεροι ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μεγάρων ἐπεμφθησαν εἰς τὸ καταγωνίσασθαι. Ὡς δὲ αὐτοῦ Ἀλκάνθους ***) κατηγωνίσατο, ἀποτεμὼν τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, καὶ θεὶς εἴς τινα πήραν, ἐπανῆλθεν αὖθις εἰς Μέγαρα. Τῶν δὲ

*) Ipse Ruhnkenius enotavit ἠρεμίᾳ, tacite, ut videtur, corrigens errorem librarii. Certe facilis confusio horum nominum. V. Dorvill. ad Chariton. p. 518.

) V. Bast. Epist. Crit. p. 231. *) L. αὐτὸν ὁ Ἀλκ.

ὡς δικαιότατον τῶν Κενταύρων, καὶ ὡς ἔχοντα οἰκειότητα πρὸς Ἰάσονα. Τὴν γὰρ ἰατρικὴν ἔμαθε παρ' αὐτοῦ. Ταύτῃ τοι καὶ Ἰάσων ἐκλήθη παρὰ τὴν ἴασιν.

V. 558. Πηλείδην. Τὰ περὶ τῆς ἀνατροφῆς τοῦ Ἀχιλλέως Ἀπολλώνιος κατὰ τοὺς μεθ' Ὅμηρον ποιητὰς εἰς Χείρωνα ἀναφέρει. Ὅμηρος γὰρ οὐδὲν τοιοῦτον λέγει. Διαφωνοῦσι δὲ καὶ τὰ περὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ οἱ μεθ' Ὅμηρον. Ἐκεῖνος μὲν γὰρ Θέτιδος αὐτὸν πανταχοῦ ἀποφαίνεται· οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον ἄλλοι ἄλλως περὶ αὐτοῦ ἀποφαίνονται. *)

V. 559. Οἱ δ' ὅτε δή. Περιηγῆ μὲν λιμένα φησὶ τὸν κυκλοτερῆ καὶ καμπὰς ἔχοντα.

V. 563. Μεσόδμην δὲ τὴν ἱστοδόκην, ἐν ᾗ τίθεται καὶ κλίνεται ὁ ἱστός.

V. 564. Προτόνους δὲ τὰ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ἱστοῦ ἐπὶ τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρύμναν ἐκτεινόμενα σχοινία.

V. 565—567. Ἠλακάτη δὲ λέγεται τὸ λεπτότατον καὶ ἀκρότατον **) μέρος τοῦ ἱστοῦ κατὰ Ἐρατοσθένην, ὑπὲρ ὅ ἐστι τὸ καρχήσιον.

Ἰκρίον δὲ, οἱ μὲν μέρος τοῦ ἱστοῦ λέγουσι. Βέλτιον δὲ νοεῖν ἰκρίον τὴν καλουμένην κεραίαν, ἧς τὰ

---

confusa φιλία et φιλονεικία in Tzetzae Scholiis ad Lycophron. p. 569. Lips. „e male intellecto scripturae compendio," ut verissime doctissimus Editor. Φιλοπόλεμος et φιλόπολις in Dionysii Halic. Antiquit. Rom. VII. c. 50. confusa esse probabiliter coniecit Sylburgius.

*) Sequitur in Apographo spatium vacuum trium quatuorve versuum, in quo primum scripta legitur vox λάθος, de qua v. Cangii Glossarium, deinde ductae sunt duae lineae horizontales, quas iungunt plures transversae. Atque sic esse in ipso Cod. MS., notatum est ab eo qui Apographum confecit.

**) In marg. γρ. ἀνώτατον.

ἄκρα· ἀκρόκερα *) λέγονται. Λέγεται δὲ ἰκρία καὶ τὰ σανιδώματα, οἷς οἱ πάσσαλοι προσκεινται.

Περόνας δὲ τοὺς πασσάλους τοὺς ἐπὶ τῶν σανιδωμάτων, ἢ τοὺς καλουμένους τροχοὺς, οἷς τα σχοινία δεσμευουσι.

Κάλωας δὲ τὰ σχοινία. Νῦν μὲν, οἷς ὁ ἱστὸς ἰσχυρὸς ποιεῖται ἀφ' ἑκατέρου τοῦ πλευροῦ τῆς νεώς. Καὶ καθόλου δὲ πᾶν σχοινιον κάλως λέγεται. Διο καὶ διαιροῦντες αὐτοὺς, οἷς μὲν κατάγεται τὸ ἱστίον, μεσουριας λέγουσι· οἷς δὲ ἰσχυροποιεῖται ὁ ἱστὸς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐπὶ τὴν **) πρώραν, προτόνους· τοὺς δὲ κατὰ τὰς γωνίας, πόδας· ἐφεξῆς δὲ τούτων πρόποδας: μεθ' οὓς εἰσιν οἱ καλούμενοι τέρθριοι· εἶτα οὓς λέγουσι μέσους.

Διακριδὸν δὲ, ἀντὶ τοῦ διωρισμένως καὶ ἐκτεταμένως.

Ὅταν οὖν λέγῃ, ἐπὶ τὴν ἠλακάτην ἐρύσαι τὰ λίνα, τοῦτό φησι, ὅτι μέχρι τοῦ ἀκροτάτου μέρους τοῦ ἱστοῦ ἀνείλκυσαν τὰ ἱστία.

Ἰστέον δὲ, ὅτι Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Ἀρχιτεκτονικῷ μέρη ταυτα φησὶν ἱστοῦ· πτέρνη, θωράκιον, ἠλακάτη, καρχήσιον, κεραία, ἰκρίον.

V. 568. Τίσαιον δὲ ἀκρωτήριον Θεσσαλίας. Οἱ δὲ Θεσπρωτίας.

Ὁ δὲ κάλως κλίνεται διχῶς· ὁ κάλως τοῦ κάλω, καὶ ὁ κάλως τοῦ κάλωος, ὡς ἐνταῦθα. ***)

V. 569. Τοῖσι δὲ φορμίζων. Τὴν μὲν Ἄρτεμιν ὑμνεῖ, ὅτι τὸ ἱερὸν αὐτῆς ἦν.

---

*) Proba, ut videtur, vox, etsi in Lexica nondum relata.

**) Excidit, opinor, πρύμναν καὶ τὴν.

***) Ad v. 566.

Εὐθήμονα δέ φησιν τὴν ᾠδὴν, διὰ τὸ εὖ διατιθέναι τὰς τῶν ἀκουόντων ψυχάς.

V. 570. *Νηοσόον* δέ φησι τὴν Ἄρτεμιν, ἢ διὰ τὸ σώζειν τὰς ναῦς, ἢ διὰ τὸ σεύειν καὶ κινεῖν αὐτάς.

V. 573. Τὸ δὲ *ἔμμιγε* *) τὸ θελκτικὸν δηλοῖ τοῦ μέλους, ὅτι καίπερ *ἄπλατοι* καὶ ἀπροσπέλαστοι ὄντες οἱ μεγάλοι οὐκ ἔβλαπτον τοὺς μικροὺς, ὥσπερ εἰώθεσαν, ἀλλὰ θελγόμενοι ὑπὸ τῆς ᾠδῆς *διασκαίροντες* καὶ διανηχόμενοι χαίροντες εἵποντο.

V. 578. *Νόμιον μέλος*, ἢ τὸ ποιμενικὸν ἀπὸ τοῦ νέμω, ἢ μέλος οὕτω παρὰ τοῖς ἀρχαίοις νόμιον καλούμενον.

V. 580. *Ἠερίαν* δὲ τὴν Θεσσαλίαν λέγει, ἢ διὰ τὸ μέλαιναν ἔχειν γῆν, ὥσπερ καὶ τὴν Αἴγυπτόν φασιν· ἢ ἠερίαν ἀντὶ τοῦ πρωϊνήν. Πρωϊνὴν δὲ ἀντὶ τοῦ **) ὀνόματος ἀντὶ ἐπιῤῥήματος. Ἀπὸ δὲ τοῦ ἦρ, ἠερία.

Αἷαν δέ φησιν αὐτὴν *Πελασγῶν*, ἢ ὅτι ἔθνος βάρβαρον Πελασγοὶ κατῴκουν πάλαι τὴν Θεσσαλίαν, ὥσπερ καὶ τὸ Ἄργος καὶ ἄλλας οὐκ ὀλίγας χώρας, ἢ ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ Ἰνάχου ἐκεῖ κατοικήσαντος, ἢ ἀπὸ Πελασγοῦ, υἱοῦ Ποσειδῶνος καὶ Λαρίσσης. Στάφυλος δὲ ὁ Ναυκρατίτης Πελασγόν φησι Ἀργεῖον τὸ γένος ἐλθόντα εἰς Θεσσαλίαν κατοικῆσαι, καὶ ἀπ᾽ αὐτοῦ τὴν Θεσσαλίαν Πελασγίαν κληθῆναι. Ὅτι δὲ οἱ αὐτοὶ Πελασγοὶ καὶ Ἀργεῖοι, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ μαρτυρεῖ. Καὶ οἱ Τυῤῥηνοὶ δὲ Πελασγοί.

V. 581. *Ἐρίπνας*, ἀποῤῥῶγας κολώνης, σπήλαια κρημνώδη. Λέγουσι δὲ ὅπου καὶ τὰς οἰκίας ἀπὸ τοῦ

---

*) Legitne Scholiastes in poëta ἔμμιγα?

**) Videtur excidisse πρωῒ, τεθέντος τοῦ.

ἐρηρεῖσθαι. Ἐρίπν.† δὲ ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου, ἀπὸ τοῦ ἄγαν πνέεσθαι.

V. 582. Σηπιὰς ἀκρωτήριον Μαγνησίας οὕτω κληθὲν, ὅτι ἡ Θέτις ἐκεῖ εἰς σηπιαν μετεμορφώθη διωκομένη ὑπὸ τοῦ Πηλέως.

V. 583. Σκίαθος δὲ ἡ νῆσος Θεσσαλίας, πλησίον Εὐβοίας κειμένη.

V. 584. Πειρεσιαὶ δὲ πόλις Μαγνησίας.

Μάγνησσα δὲ χώρα καὶ πόλις ὁμωνυμος τῇ χώρᾳ, παράλιος καὶ εὔδιος, ἤγουν οὐ τραχεία. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Μάγνησσα πλησιον Ἐφέσου, κτισθεῖσα ὑπὸ Μάγνητος τοῦ Καρὸς, μετοικήσαντος ἐκεῖ καὶ συνοικήσαντος Μάγνησι τοῖς ἐκ Κρήτης.

V. 585—588. Ὁ δὲ Δόλοψ υἱὸς ἦν Ἑρμοῦ, ὃς ἐν Μαγνήσσῃ τῇ πόλει τέθνηκε. Καὶ τάφος ἐστὶν αὐτοῦ παρὰ τῷ αἰγιαλῷ, ὡς Κλέων ἐν ᾱ τῶν Ἀργοναυτικῶν ἱστορεῖ.

Ἔνθ' ἄρα τοίγε. Τὸ μὲν ἔκελσαν, ἀντὶ τοῦ ὥρμησαν. Τὸ δὲ ἔντομα, ἤγουν εὐνοῦχα *). Εὐνοῦχα δὲ τοῖς τεθνηκόσιν ἐνάγιζον **), τὰ ἄγονα τοῖς ἀγόνοις. Διὸ καὶ τῷ Δόλοπι τοιαῦτα θύουσι. Καὶ δύνοντος ἡλίου, διὰ τὸ δύσαι κἀκείνους, καὶ πρηνῆ πρὸς τὴν γῆν ὁρῶντα σφάζουσιν, ὅτι ἤδη ἀπολώλασιν. Ὁμοίως δὲ καὶ τοῖς καταχθονίοις θεοῖς θύουσι. Τοὐναντίον δὲ τοῖς οὐρανίοις θεοῖς· ἔνορχά τε γὰρ, καὶ ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου, καὶ πρὸς οὐρανὸν ὁρῶντα ὕπτια. Ὅμηρος·

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτον.

*) Notandus hic usus vocis εὐνοῦχος.

**) Augmentum perperam omissum.

Τὸ δὲ ἔκειαν, ἀντὶ τοῦ ἔθυσαν. Λείπει δὲ ἡ παρά· ἵν' ᾖ, ἔθυσαν παρὰ τῷ κύματι τῆς ταρασσομένης θαλάσσης.

V. 588. Διπλόα δ' ἀκταῖς. Δύο δὲ ἡμέρας ἐλινύεσκον, ἐβράδυνον ἐν αὐταῖς ταῖς ἀκταῖς.

V. 592. Μελίβοια, πόλις Θεσσαλίας.

V. 594. Ὁμόλη, ὄρος Θεσσαλίας, ἢ πόλις Θράκης.

V. 596. Ἄμυρος δὲ, ποταμὸς Θεσσαλίας μετὰ Μελίβοιαν κείμενος, καλούμενος ἀπὸ Ἀμύρου, υἱοῦ Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐκεῖ οὕτω καλουμένη.

Τὸ δὲ ὑπεκβάλλειν τὸ παραμεῖψαι τὰ ῥεῖθρα τοῦ Ἀμύρου ποταμοῦ σημαίνει.

V. 597. Εὐρυμένας δὲ φάλαγγας *), τὰς εἰς πλάτος ἀνεῳγμένας.

V. 598. 599. Ὄσσα δέ ἐστιν ὄρος ἐπὶ τῇ τελευτῇ τῆς Θεσσαλίας, μεθ' ὃ ἡ Μακεδονία.

Κλίτεα δὲ τὰς ἀνακλίσεις καὶ βάσεις τῶν ὀρῶν λέγουσι.

Παλλήνη δὲ πόλις καὶ χώρα Θράκης, ἐξ ἧς ὁ Ὀρφεύς.

Κάναστρον δὲ ἀκρωτήριον Παλλήνης.

Ὄλυμποι δέ εἰσιν ἕξ· Θεσσαλίας, Μακεδονίας, ἐν ᾧ καὶ Ὀλύμπια ἄγεσθαί φησιν Ἀπολλόδωρος, Μυσίας, Κιλικίας, Ἤλιδος, Ἀρκαδίας.

V. 601—604. Ἄθω ἀνέτελλεν. Ἄθως, ὄρος Θράκης ὑψηλότατον, ἀφ' οὗ πλοῦς εἰς Λῆμνον, ὅσον ἐς ἔνδιον, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ ἠοῦς μέχρι μεσημβρίας. Ἔνδιον γὰρ ἡ μεσημβρία. Ἡ δὲ σκιὰ αὐτοῦ ἀφικνεῖ-

---

*) Voces φάλαγξ et φάραγξ alibi quoque confusae. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. XVII. c. 26.

ται, φησὶ, καὶ μέχρι Μυῤῥίνης. Ἔστι δὲ Μυῤῥίνη πόλις Λήμνου, ἀπὸ Μυῤῥίνης, γυναικὸς μὲν Θόαντος, θυγατρὸς δὲ Κρηθέως οὕτω κληθεῖσα. Δύο δὲ πόλεις ἐν Λήμνῳ, Ἡφαιστιὰς καὶ Μυῤῥίνη.

V. 608. Σιντηΐδα δὲ λέγει τὴν Λῆμνον, ἢ ὅτι Τυῤῥηνοὶ πρῶτον ᾤκησαν ἐν αὐτῇ βλαπτικώτατοι ἄνδρες, ἢ ὅτι ἄλλο βαρβαρικὸν ᾤκει βλαπτικόν. Καὶ Ὅμηρος·

Ὤιχετο δ' ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.

Ἑλλάνικος δέ φησιν, οὕτως αὐτοὺς κληθῆναι, ὅτι πρῶτον ἐχάλκευσαν ὅπλα, οἷς σίνονται οἱ πολέμιοι.

V. 609—619. Ταῖς δὲ Λημνίαις γυναιξὶ μηνίσασα ἡ Ἀφροδίτη, διὰ τὸ ἀτημελῆσαι σφᾶς τῶν πρὸς αὐτὴν τιμῶν, δυσωδίαν πάσαις ἐνέβαλεν, ὥστε μὴ ἀρέσκειν τοῖς σφῶν ἀνδράσι. Πολεμοῦντες δὲ οὗτοι τότε πρὸς Θρᾳκῶν, καὶ πολλὰς ἐκεῖθεν αἰχμαλώτους Θρᾴσσας ἄγοντες, ἐκείναις ἐχρῶντο ὡς γυναιξὶ, τὰς δὲ γυναῖκας σφῶν ἀπεστρέφοντο. Αἱ δὲ ὑβριοπαθήσασαι *) ἀποκτείνουσιν τοὺς ἄνδρας, συναποκτείνασαι σφίσι καὶ τὰς αἰχμαλώτους Θρᾴσσας. Δείσασαι δὲ, μὴ ἀνδρωθέντες οἱ παῖδες τιμωρήσωνται αὐτὰς, ἀπέκτειναν πάντας τοὺς ἄῤῥενας.

Τὸ μὲν οὖν ἀντιπεῤῥη ἀντὶ τοῦ ἐξεναντίας.

Ληΐδας δὲ, τὰς αἰχμαλώτους.

Ἄτισαν δὲ, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐτίμων.

Ἰστέον δὲ, ὅτι πάντων ἱστορούντων, ὅτι διὰ τὸν τῆς Ἀφροδίτης χόλον δύσοσμοι ἐγένοντο αἱ Λήμνιαι, διαφέρεται Μυρτῖλος λέγων, ὅτι Μήδεια παραπλέουσα

---

*) [Ex Hermogene dudum in Lexica ascitum cur Schneidero displicuerit, ignoro.

τὴν Λῆμνον διὰ τὸ πρὸς τὰς Λημνίας μῖσος ἔῤῥιψε φάρμακον εἰς τὴν νῆσον ἔχουσα ζηλοτυπίαν πρὸς τὰς ἐν τῇ νήσῳ γυναῖκας· ἐξ ἐκείνου δὲ δυσωδία ἐνέπεσε ταῖς γυναιξὶν, ὥστε καὶ μέχρι νῦν κατ' ἐνιαυτὸν μίαν ἡμέραν οὕτω γίνεσθαι δυσόσμους τὰς γυναῖκας, ὥστε ἄνδρας σφῶν κατ' ἐκείνην ἀποστρέφεσθαι τὴν ἡμέραν· ὡσαύτως δὲ καὶ τοὺς υἱέας.

V. 620. *Οἴη δ' ἐκ πασέων.* Εἰκότως ἡ Ὑψιπύλη οὐκ ἀπέκτεινε τὸν πατέρα, πρῶτον μὲν, ὅτι πατὴρ ἦν, καὶ ἔδει λαβεῖν τὴν ὀφειλομένην παρὰ τῆς παιδὸς σωτηρίαν· δεύτερον, διὰ τὴν ἡλικίαν, πρεσβύτερος γὰρ ἦν· καὶ τρίτον, ὅτι οὐκ αἴτιος ἦν, οὐδὲ συνεργὸς τοῦ πρὸς τὰς γυναῖκας τῶν ἀνδρῶν μίσους.

V. 623—626. *Οἰνοίην* δὲ λέγει τὴν Οἰνόην. Νῆσος δέ ἐστι πλησίον τῆς Εὐβοίας, ἥτις ὕστερον Σύκινος ἀπωνομάσθη ἀπὸ Συκίνου, υἱοῦ Θόαντος, ὅστις ἐγένετο αὐτῷ ἀπὸ Νηΐδος νύμφης ἐν Οἰνόῃ. Ἐκεῖσε γὰρ ἐῤῥίφη ἡ λάρναξ ὑπὸ τῆς θαλάσσης· ᾗ περιτυχόντες ἁλιεῖς, οὓς νῦν *ἐπακτῆρας* καλεῖ, σημαίνει δὲ ἡ λέξις καὶ τοὺς κυνηγους, ἔσωσαν τὸν Θόαντα. Ταῦτα λέγει μὲν Ἀπολλώνιος. Μέμνηται δὲ καὶ Ξεναγόρας τῆς μετωνομασιας *), καὶ Κλέων οἰκουρικὸς, καὶ Ἀσκληπιάδης Μυρλεανὸς, ὅς φησιν Ἀπολλώνιον παρὰ Κλέωνος πάντα εἰληφέναι.

V. 627. Ὅρα δὲ, ὅπως, διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἐστερῆσθαι ἀνδρῶν τὰς γυναῖκας, ἐπιτηδειότερον εἰργάζοντο τὰ τῶν ἀνδρῶν, ἢ τα των γυναικῶν ἔργα, ὡς δὴ τῆς γυναικείας φύσεως καὶ πρὸς ταυτα πεφυκυίας.

*) Sic passim legas ἀντωνομασία et παρωνομασία, quae omnia oportet μικρογραφεῖσθαι. V. Ind. ad Meletem. Crit. I. p. 145. a. coll. H. Stephan. Thes. T. II. c. 1326. D. et 1327. E.

V. 631. Ἐν δὲ τῷ, ἢ ϑαμὰ δή, τὸ δή, ἤ. Καὶ δεῖ δοκεῖν ἐκ παραλλήλου κεῖσϑαι, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ·
Ἢ δὴ λοίγια ἔσσεται ἔργα.

V. 636. Θυάσι, μαινάσι, βάκχαις. Παρὰ τὸ ϑύειν καὶ ὁρμᾶν μαινομένας. Διὸ καὶ τὴν Σεμέλην Θυώνην καλοῦσι. Παρεισάγει γὰρ αὐτὴν Αἰσχύλος ἔγκυον οὖσαν ἐνϑουσιᾷν, καὶ τὰς ἁπτομένας τῆς γαστρὸς αὐτῆς ἐνϑουσιᾷν.

Ὠμοβόρους δέ, ὅτι πολλάκις ὑπὸ τῆς μανίας καὶ ὠμοσπάρακτα ἐσϑίουσιν.

V. 637. Ἐν δὲ τῷ Θοαντιὰς ἐπένϑεσίς ἐστι τοῦ ᾱ. Τὸ γὰρ κύριον Θοαντίς.

V. 640. Τὸ δὲ τείως τὸ ἐν τοσούτῳ σημαίνει.

V. 643. Ἐν δὲ τῷ σφωϊτέροιο κατάχρησις. Κεῖται γὰρ ἀντὶ τοῦ ἰδίου.

V. 644. Οὐδέ τι νῦν περ. Φασὶ τοὺς τεϑνηκότας λήϑην λαμβάνειν τῶν γεγονότων αὐτοῖς, ὅτε ἔζων. Ὁ γοῦν Αἰϑαλίδης, υἱὸς ὢν Ἑρμοῦ, κῆρυξ τῶν Ἀργοναυτῶν, χάριν ἔλαβε παρ' αὐτοῦ, μηδὲ μετὰ ϑάνατον ἐπιλανϑάνεσϑαι. Ἀλλὰ καὶ μετεμψυχωϑεὶς κατὰ τὸν Φιλοχώρου λόγον, ᾔδει τίς ἦν πρὸ τοῦ τεϑνηκέναι. Φερεκύδης δέ φησι, ὅτι χάριν εἶχε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ὁ Αἰϑαλίδης, ὥστε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ποτὲ μὲν εἰς ᾅδου κατιοῦσαν εἰς ᾅδου διατρίβειν ἐκεῖ, ποτὲ δὲ ἐπανιοῦσαν εἰς τὸ σῶμα μετὰ τῶν ἀνϑρώπων διάγειν. Διὸ καὶ ἑτερήμερος *) κῆρυξ λέγεται, διὰ τὸ μίαν μὲν ἡμέραν ὑπὸ τὸν ᾅδην, μίαν δ' αὖ ὑπὲρ τὴν γῆν διάγειν. Φασὶ δὲ αὐτὸν γενέσϑαι πρῶτον μὲν Αἰϑαλίδην, ἔπειτα Ἔφορβον τὸν Πάνϑου, εἶτα Πύρον τὸν Κρῆτα,

*) Ad exemplum Dioscurorum, qui proprie ἑτερήμεροι dicuntur.

εἶτα Ἠλεῖον τινὰ, οὗ τὸ ὄνομα ἀγνοεῖται, εἶτα Πυθαγόραν.

V. 645. Τὸ μὲν οὖν ἀπροφάτους, ἀπροφωνήτους, ἀφθέγκτους.

V. 646. Τὸ δὲ μεμόρηται, ἀντὶ τοῦ μεμοίρηται κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι. Ἢ κεκλήρωται.

V. 650. Τὸ δὲ μειλίξατο, ἀντὶ τοῦ ἐκήλησε, τοῖς λόγοις κατέπεισε. Παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν δὲ εἴληπται· ὡς ἀγαθὸν καὶ τοῦτο τέτυκται, ὁπόταν ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.

V. 651. Ἤματος ἀνομένοιο, ἤγουν τελειουμένου, ἐπὶ τὴν δύσιν ὄντος.

V. 652. Πείσματα δὲ τὰ τῆς πρώρας σχοινία. Ὁ δὲ νοῦς· καίπερ ἐπιτηδείου ὄντος αὐτοῖς τοῦ Βορέου πρὸς τὸν πλοῦν, ὅμως οὐκ ἔλυσαν τα σχοινία.

V. 659. Ἤϊα, τὰ ἐφόδια.

Λάρον δὲ οἶνον λέγει τὸν ἡδύν.

V. 664. Ἐν δὲ τῷ, ἡμετέρῃ μὲν νυν, τὸ νυν σὺ χρόνον σημαίνει. Διὸ καὶ ἐγκλίνειν δεῖ.

V. 669. Ῥικνοὺς δὲ πόδας λέγει τοὺς ῥυσσούς. Καλλιμάχειος δὲ ἡ λέξις. Φησὶ γάρ·

Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σῦφαρ ἐμόν.

V. 672. Ἐπιχνοάζουσαι δὲ ὡς χνοῦν ἔχουσαι φυομένας τὰς λευκὰς τρίχας.

V. 674. Τὸ δὲ μόλις, ἀντὶ τοῦ μόγις. Τὸ δὲ μόγις, ἀπὸ τοῦ μόγος.

V. 677. Τὸ δὲ ἐπαυρέσθαι, εἰ μὲν προπαροξύνεται, ἀντὶ τοῦ ἀπολαύειν ἐνεστώς· εἰ δὲ παροξύνεται, ἀντὶ τοῦ ἀπολαῦσαι ἀόριστος.

V. 684. Τὸ δὲ *στυγερὸν*, ἐπίθετον ὂν τοῦ γήρως, ἐμπλεῖον ἐκάκωσε τὸν λόγον.

V. 685. Τὸ δὲ *βώσεσθε*, ἀντὶ τοῦ βιώσεσθε.

V. 688. Τὸ δὲ *πρόκα*, ἀντὶ τοῦ αὐτίκα.

V. 689. sq. Ὅταν δὲ λέγῃ, ὅτι *πεφρίκασι* τὴν γραῦν *αἱ Κῆρες*, ἠθικὸν ποιεῖ τὸν λόγον.

V. 692. Τὸ δὲ *αὔτως*, ἀντὶ τοῦ οὕτως.

V. 694. *Ἐπήβολος ἐστ' ἀλεωρή.* Ἤγουν εὐτυχὴς καὶ συμφέρουσα ἐστὶν ἡ ἀποφυγὴ τοῦ δεινοῦ.

V. 695. *Ληΐς* δὲ κυρίως μὲν τὸ ἐκ λαφύρων κτηθὲν *)· νῦν δὲ τὰ χρήματα.

V. 696. Τὸ δὲ *ἄστυ* κατ' Εὔμολπον ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ ἵστασθαι. Ἐπὶ μετεώρων γὰρ τόπων αἱ πόλεις κεῖνται.

V. 699. *Ὑποβλήδην* κυρίως σημαίνει, ἐπειδὰν λέγοντος τινὸς, ἕτερος περικόψας τὸν ἐκείνου λόγον λέγῃ. Καὶ ὑποβάλλειν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ. Ἔστι δ' ὅτε τὸ ὑποβάλλειν σημαίνει τὸ ἐνίστασθαι καὶ ἐναντιοῦσθαι. Ἐνταῦθα δὲ τὸ *ὑποβλήδην* ἀντὶ τοῦ λάθρα συναινεῖν κεῖται.

---

*) Rarior usus passivi h. v. Lexicographisque nostris parum curatus. Eustathius ad Homer. p. 572. extr. Rom. κατὰ γαμικὸν κτηθέντας συνάλλαγμα. Bastius praefat. ad Specimen editionis novae Aristaeneti p. 9.: „— passiva — κτάομαι infimum redolent aevum." Sed iam Synesius p. 125. C. Petav. κακία μὲν γὰρ αὐτοδίδακτον· ἀρετὴ δὲ σὺν πόνῳ κτᾶται. Adeoque e Thucydide H. Stephanus, fortasse auctore Budaeo, citavit, cuius tamen locus quaerenti mihi nondum occurrit. Obiter moneo, Nicolaum illum, e cuius Epigrammate Bastius l. c. passivum κτῶμαι enotavit, ne usum quidem eo videri. Sic enim versus, opinor, legendus est:

κεκτισμένον τε χερσὶ ταῖς Ἰωάννου.

ut etiam architectus commemoretur, quem domum ruinosam fabricatum Nicolaus videtur consolari an tecte subsannare voluisse.

V. 700. *Μενοινὴ δὲ ἡ βουλή.*

V. 701. *Ἐν δὲ τῷ, καὶ ἄγγελον, περιττεύει ὁ καί.*

V. 703. *Τὸ δὲ ἀντιόωσα, ἀντὶ τοῦ ἀντιώσουσα. Οὕτως γὰρ καταλλήλως* *) *λέγομεν· Ὄρσο ποιήσουσα, ἀλλ' οὐχὶ ποιοῦσα.* **) *δὲ ἀντιώσουσα, ἀντὶ τοῦ ἀξιώσουσα καὶ δεησομένη·*

V. 704. *Στόλος δὲ λέγεται ἐπὶ παντὸς πλήθους στελλομένου ἐπί τινα πρᾶξιν, εἴτε ἐπὶ νηῶν, εἴτε καὶ πεζῇ. Ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νεὼς πλῆθος εἶπε. Λέγεται στόλος καὶ ἡ εἰς ὀξὺ λῆξις.*

V. 712. *Διὰ τοῦ κάρη* ***) *ἐκβάλλει τὸν φόβον ἀπ' αὐτῶν.*

V. 718. *Τὸ δὲ εἴσαντο, ἀντὶ τοῦ ὑπέλαβον.*

V. 719. *Τὸ δὲ τηλυγέτην, ἀντὶ τοῦ μόνην.*

V. 723. *Δρυόχους δὲ λέγουσι τὰ ἄγκοιλα* ****) *ξύλα, ἐν οἷς πήγνυται ἡ τρόπις. Ὅμηρος·*

Ἵστασαν ἑξείης δρυόχους ὡς δώδεκα πάντας.

V. 724. *Κανόνες δὲ, οἷς τὰ ξύλα καὶ τοὺς τοίχους ἰσάζουσι. Τὸ δὲ δάεν, ἀντὶ τοῦ ἐδίδαξεν.*

Ὅρα δὲ, ὅπως ἄοπλος ὁ Ἰάσων εἰς τὴν Ὑψιπύλην εἰσέρχεται. Ἀνὴρ γὰρ ὄντως γυναῖκας οὐ δέδοικεν. Καὶ Μένανδρος·

εὐκαταφρόνητος τῇ στολῇ
εἴσειμι, καὶ ταῦτα εἰς γυναῖκας.

---

*) Adverbium hoc Schneiderus, nescio cur, omisit. Legimus etiam supra p. 30. ad v. 269. Schol. ad Lucian. T. I. p. 104. *Καταλλήλως ἄγαν καὶ προσφυῶς ἑκάστῃ πληγῇ τὴν ἔκβασιν ἐπιφέρει.* T. II. p. 128. *Καταλλήλως ταῦτα ἐπλάσατο.* p. 129. *καταλλήλως ὠνόμασεν.*

**) Excidit *Τό.*

***) V. not. ad Gregor. Cor. p. 532.

****) Leg. *ἔγκοιλα.*

V. 726. Ἔρευθος τὸ ἐπὶ τοῦ προσώπου ἐρύθημα κυρίως σημαίνει. Ἐνταῦθα δὲ τὸ ἐρυθρὸν χρῶμα τοῦ ἱματίου. Ἔστι δὲ καὶ εἶδος βοτάνης, ᾗ τὰ ἔρια βάπτουσιν.

V. 727. Ἐρευθήεσσα δὲ ἡ πυῤῥὰ καὶ ὑπέρυθρος. Εἴληπται δὲ παρὰ τὸ Σαπφικόν· Παντοδαπαῖς μεμιγμένα χροιαῖσι.

V. 730. Ἐν μὲν ἦσαν Κύκλωπες. Οὗτοι εἰσὶν οἱ κατασκευάσαντες τῷ Διῒ τὴν βροντὴν καὶ τὴν ἀστραπήν. Ὀνόματα δὲ αὐτῶν Βρόντης καὶ Στερόπης. Καὶ Ἡσίοδος·

Οἳ βροντήν τε Ζηνὶ δόσαν, τεῦξάν τε κεραυνόν.

V. 731. Ἐν δὲ τῷ, ὅς τόσον ἤδη, τὸ τόσον, ἢ ἐπὶ ποσότητος, ἢ ἐπὶ ποιότητος καὶ θαυμασμοῦ.

V. 732. Τὸ δὲ, μιῆς ἔτι δεύετο, ἔτι δείκνυσι μὲν καὶ ποικιλίαν γραφῆς, δείκνυσι δὲ καὶ, ὅτι οὐχ οἷόν τε ἐπὶ τῆς γραφῆς τέλεια θεωρεῖσθαι πάντη τὰ γραφόμενα.

V. 734. Τὸ δὲ μαλερὸν, παρὰ μὲν τοῖς παλαιοῖς τὸ λαμπρὸν ἐσήμαινε, παρὰ δὲ τοῖς νεωτέροις τὸ μαραντικόν.

V. 735. Ἐν δ' ἔσαν Ἀντιόπης. Ἀντιόπαι ἦσαν δύο· ἡ μὲν Νυκτέως, ἡ δὲ Ἀσώπου, ἧς νῦν Ἀπολλώνιος μέμνηται. Ταύτης καὶ Διὸς Ἀμφίων καὶ Ζῆθος, οὕς φασι κτίσαι τὰς Θήβας. Ὅμηρος·

Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο.

Φερεκύδης δὲ καὶ τὴν αἰτίαν ἔφη τῆς οἰκοδομῆς· διὰ γὰρ τοὺς Φλεγύας ἐχθροὺς ὄντας καὶ ὁμόρους.

V. 738. Τὸ δὲ ἐπωμαδὸν τὸ ἐπάνω τῶν ὤμων φέρειν σημαίνει.

Τὸ δὲ ἠέρταζεν, ἀντὶ τοῦ ἐβάσταζεν, ἀπὸ τοῦ ἀερτάζειν. Τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ ἀείρειν.

V. 739. Τὸ δὲ ἐοικὼς προσθεὶς ἐκόλασε τὸν λόγον· οὐ γὰρ πάντως ἐν τῇ γραφῇ ἐκακοπάθει.

V. 740. Τὸ δὲ ἐπί οἱ, τὸ κατόπιν τοῦ Ζήθου πορεύεσθαι δηλοῖ.

V. 741. Τὸ δὲ δὶς τόσση ἐπὶ τὸν λίθον τοῦ Ζήθου ἀναφέρεται. Καὶ ὅρα, ὅσον μέγεθος εἶχεν ὁ τῷ Ἀμφίονι ἑπόμενος λίθος, ὅστις διπλασίων ἦν τοῦ ὑπὸ τοῦ Ζήθου φερομένου. Τὸν δὲ τοῦ Ζήθου κάρη ὄρους ἠλιβάτου φθάσας εἶπεν.

Ἀστείως δὲ πρὸς τὴν ἕδραν τῶν τειχῶν τῆς πόλεως ἐπήνεγκε τὸ ἔκειτο. *)

Ὅτι δὲ αὐτόματοι ἠκολούθουν τῷ Ἀμφίονι οἱ λίθοι, ἱστορεῖ καὶ Ἀντιμενίδας ἐν α. Ὁ δ' αὐτὸς καὶ Φερεκύδης καὶ τὴν λύραν τῷ Ἀμφίονι ὑπὸ Μουσῶν φασὶ δοθῆναι· Διοσκορίδης δὲ ὑπὸ Ἀπόλλωνος.

Ὅρα δὲ εὐπαιδευσίας καὶ φρονήσεως διαφορὰν, καὶ ἀλόγου ἀνδρίας. Διπλασίωνα γὰρ λίθον Ἀμφίων κατήγαγε κιθαρίζων, ἀλλ' οὐ κακοπαθῶν, τοῦ ὑπὸ Ζήθου φερομένου.

V. 743. Ἄρεος ὀχμάζουσα, φέρουσα, οὐχ ὡς πολεμικὴ, ἀλλ' ὡς ἐραστῇ χαριζομένη τῷ Ἄρεϊ. Σημαίνει δὲ τὸ ὀχμάζειν ἐνταῦθα τὸ φέρειν. Κυρίως δὲ τὸ ἄγειν τὸν ἵππον ὑπὸ χαλινὸν, ἢ ὑπὸ ὄχημα. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ προσηλοῦν ἐπὶ ὄχθου τινός. Τὸ δὲ αἰχμάζειν σημαίνει τὸ τῇ αἰχμῇ χρῆσθαι ἐπὶ τοῦ πολέμου.

Θοὸν δὲ τὸ εὐκίνητον ἐνταῦθα λέγει καὶ εὐφόρητον, ἀπὸ τοῦ θοάζειν, τὸ ταχύνειν.

---

*) Ad v. 737.

V. 746. *Δίκηλον* δὲ λέγεται μὲν κυρίως τὸ τοῦ Διὸς ὁμοίωμα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν ὁμοίωμα, ὡς ἐνταῦθα. Καὶ δικηλίτας ἔλεγον τοὺς σκωπτικοὺς, τοὺς ἐν τῷ σκώπτειν ἄλλόν τινα ἀπομιμουμένους. Βουλόμενος δὲ δεῖξαι, ὅτι ἀνταναχλάσεις ἐγίνοντό τινες ἐν τῇ ἀσπίδι, φησὶν, ὅτι γυμνωθέντος τοῦ ὤμου τῆς Ἀφροδίτης μέχρι τοῦ μαζοῦ εἰς τὸ ἐναντίον τῆς ἀσπίδος τὸ ὁμοίωμα τῆς Ἀφροδίτης ἐφαίνετο, διὰ τὸ λείαν εἶναι τὴν ἀσπίδα.

V. 747. *Ἐν δὲ βοῶν.* Τάφος ἐστὶ νῆσος μία τῶν Ἐχινάδων, ἣν ᾤκησαν Τηλεβόαι, οἱ πρότερον τὴν Ἀκαρνανίαν οἰκοῦντες. Λῃστρικώτατοι δὲ ὄντες, καὶ μέχρις Ἄργους ἐπελθόντες, ἀπήλασαν τὰς Ἠλεκτρύωνος βοῦς, τοῦ πατρὸς Ἀλκμήνης. Ὡς δὲ ἐνέστησαν αὐτοῖς Ἠλεκτρύων καὶ οἱ υἱοὶ, ἐκείνους τε πάντας ἀνεῖλον οἱ Τηλεβόαι, καὶ τὰς βοῦς ἀπήλασαν. Ἀλκμήνη δὲ ἀνεκήρυξε τὸν ἑαυτῆς γάμον τῷ τιμωρησομένῳ τὸν πατρῷον φόνον. Τιμωρησάμενος οὖν Ἀμφιτρύων ἔγημεν. Ἡρόδωρος δέ φησι, Περσέως καὶ Ἀνδρομέδης γενέσθαι τέσσαρας υἱοὺς, Ἀλκαῖον, Σθένελον, Μήστορα καὶ Ἠλεκτρυόνα *). Περσέως δὲ τεθνηκότος, κοινῇ τὴν βασιλείαν εἶχον οὗτοι. Μήστορος δὲ θυγάτηρ Ἱπποθόη, ἧς καὶ Ποσειδῶνος Πτερέλας· τοῦ δὲ, Τηλεβόας καὶ Τάφος. Ἀπὸ μὲν τοῦ Τάφου ἡ νῆσος ἐκλήθη Τάφος, μία οὖσα τῶν Ἐχινάδων, εἰς ἣν ᾤκουν· ἀπ' ἀμφοτέρων δὲ Τάφιοι καὶ Τηλεβόαι οἱ κατοικοῦντες τὴν νῆσον. Ἐλθόντες οὖν τοῦ Πτερέλου παῖδες ᾔτουν παρὰ τοῦ Ἠλεκτρύονος τὰς τῆς μάμμης αὐτῶν Ἱπποθόης χρήματα. Ὡς δὲ

*) Paulo ante Ἠλεκτρύωνος. Utraque forma casuum obliquorum h. v. auctoritate librorum manu scriptorum nititur. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. IV. c. 58. et Heyn. ad Apollodor. II, 4, 6. p. 129. ed. sec.

ἐνέστη Ἠλεκτρύων, αὐτόν τε οἱ Τελεβόαι καὶ τοὺς υἱεῖς ἀνεῖλον, καὶ τοὺς βοῦς ἐκεῖθεν τοῦ Ἠλεκτρύονος ἀπήλασαν. Ἤτοι οὖν ἀπὸ Τηλεβόου τοῦ Πτερέλου Τηλεβόαι ἐκλήθησαν, ἢ ἀπὸ τοῦ τῆλε τας βοῦς ἀπελάσαι τοῦ Ἠλεκτρυονος.

V. 749. Ἀμέρσαι δὲ τὸ στερῆσαι σημαίνει.

V. 752. Ἐν δὲ δύω διφροι. Οἰνόμαος, Ἄρεως ὢν υἱὸς καὶ Ἀρπίνης τῆς Ἀσωποῦ, ἢ Εὐρυθόης τῆς Δαναοῦ, ἔσχε θυγατέρα Ἱπποδάμειαν. Λαβὼν δὲ χρησμὸν, ὅτι αναιρεθήσεται υπὸ τοῦ ἰδίου γαμβροῦ, οὐκ ἐβούλετο ἐκδοῦναι αὐτην, εἰ μὴ τῷ νικήσαντι αὐτὸν δι' ἵππων. Ἦν δὲ αὐτοῖς ἀφετήρια *) μὲν Κλάδεος ποταμὸς, τέρμα δὲ ὁ Ἰσθμός. Ἀνεῖλε δὲ τριςκαίδεκα μνηστῆρας, ὡς ἱστορεῖ Πινδαρος. Ὡς δὲ ἀφίκετο καὶ Πέλοψ ἐπὶ τὸν ἆθλον μετὰ ἵππων δεδομένων αὐτῷ ὑπὸ Ποσειδῶνος, ἐρασθεῖσα ἡ Ἱπποδάμεια Πέλοπος, πείθει Μυρτίλον, τὸν υἱὸν Ἑρμοῦ, ἁρματοποιὸν δὲ καὶ ἡνίοχον Οἰνομάου, ὥστε κατατροχίσαι **) Οἰνόμαον ἐμβαλόντα τὸν ἐμβολον, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ. Οὗ γενομένου, Οἰνόμαός τε ἐκκυλισθεὶς τοῦ τροχοῦ ἀπέθανε, καὶ Ἱπποδάμειαν Πέλοψ ἔλαβε. Αἱ δὲ τοῦ Οἰνομάου ἵπποι Ψύλλα καὶ Ἀρπίνα. Μυρτίλος δὲ υἱὸς Ἑρμοῦ καὶ μιᾶς τῶν Δαναΐδων Φαεθούσης, ἢ Κλυμένης, ἢ Μυρτοῦς, μιᾶς τῶν Ἀμαζονίδων.

V. 756. Προτενὲς μὲν οὖν τὸ προτεταμένον.

V. 757. Πλήμνη δὲ καὶ πλήσμη διαφέρει. Πλήμνη μὲν γὰρ ἡ χοινικὶς τοῦ ἄξονος· πλήσμη δὲ ἡ πλημ-

*) Defendi possit. Malim tamen cum Schol. edit. ἀφετηρία, παροξυτόνως.

**) Lexica hoc compositum ignorant. Videtur esse, *rotarum circumactu necare*, nostrum *rädern*.

μύρα τοῦ ποταμοῦ. Διὸ παρ' Ἡσιόδῳ οὕτως ἀναγνωστέον·

Αὐτὸς δ' ἐν πλήσμησι διϊπετέος ποταμοῖο,

καὶ οὐχ, ὥς τινες, πλήμνησιν, εἰ μὴ λάβοιμεν ἔξωθεν τὴν σὺν, ἵνα ᾖ σὺν πλήμνησι.

Τὸ δὲ παρὰκλιδὸν, ἀντὶ τοῦ παρακεκλιμένως.

Φασὶ δέ τινες, μὴ εἶναι ἀληθῶς τὴν Ἱπποδάμειαν ἐν τῷ ἅρματι τοῦ Πέλοπος παραβάτιν. Πλάττεται δὲ οὕτω, ἵνα δείξῃ, ὅτι καὶ τοῦτο περιεῖχεν ἡ γραφὴ, καὶ τὸν πόλεμον καὶ τὴν νίκην. *)

V. 759—762. Ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων. Ἐλάρη μὲν ἦν ἡ τοῦ Τιτυοῦ μήτηρ. Διὰ δὲ τὸ ὑπὸ γῆς μετὰ θάνατον τῆς Ἐλάρης τραφῆναι τῆς Γῆς ἔφασαν εἶναι υἱόν. Ὅμηρος·

Καὶ Τιτυὸν εἶδον, Γαίης ἐρικυδέος υἱόν.

Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι Ζεὺς Ἐλάρῃ τῇ Ὀρχομενοῦ μιγεὶς, ὦσεν αὐτὴν εἰς τὴν γῆν ἤδη κύουσαν, δεδιὼς τὴν τῆς Ἥρας ζηλοτυπίαν. Ἐκείνης δὲ τεθνηκυίας, ἡ γῆ ἀνέδωκε Τιτυόν. Καὶ διὰ τοῦτο γηγενὴς ἐκλήθη. Ἄλλοι δέ φασιν, οὐκ ὠσθεῖσαν ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀποθανεῖν· ἀλλὰ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ παιδὸς μὴ δυνηθεῖσα γεννῆσαι αὐτὸν, ἔτι κύουσα ἀπώλετο. Ἡ δὲ γῆ ἄψ καὶ ἐκ δευτέρου ἐλοχεύσατο καὶ ἀνέθρεψεν. Ἔστιν οὖν πρωθύστερον· προηγεῖται γὰρ τὸ λοχεύειν τοῦ τρέφειν. Ἴσως δὲ καὶ διὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος τῆς γῆς ἐλέγετο εἶναι. Τοὺς γὰρ τερατώδεις τὸ σῶμα γηγενεῖς ἔλεγον. Διὸ καὶ Καλλίμαχος τὰ μεγάλα τῶν θηρίων γεγονέναι. Ὅτι δὲ μέγας ἦν, καὶ Ὅμηρός φησιν·

ὁ δ' ἐπ' ἐννέα πλέθρα ἔκειτο.

---

*) Ad v. 752.

Ἴσως δὲ καὶ, ὅτε μὲν ἐτέχθη μικρὸς ὢν τὸ σῶμα, ἐλάνης ἐλέγετο· αὐξηθέντα δὲ διὰ τὸ τερατῶδες τοῦ σώματος τῆς γῆς ἔφασαν εἶναι. Ὅρα δὲ, ὅπως τῷ βούπαις ἀνέθηκε τὸν μέγαν· ἅμα μὲν καὶ τὴν θείαν δύναμιν δεικνυς, ὅτι ῥαδίως καὶ τὰ μεγάλα καταγωνίζεται, ἅμα καὶ *) ὅτι ἡ πρὸ ὀφθαλμῶν ὕβρις καὶ τὴν φύσιν οἶδε βιάζεσθαι, καὶ πρὸς τὰ μεγάλα πείθειν ἀντιπαράττεσθαι **). Διὸ καὶ εὐφυῶς οὐκ εἶπε τὴν Λητὼ, ἀλλὰ τὴν μητέρα, ἵνα τὸ μέγεθος δείξῃ τῆς λύπης. Βούπαις δέ ἐστιν ὁ μέγας μὲν παῖς, μήπω δὲ γεγονὼς τέλειος ἀνήρ.

V. 763. Ἐν δὲ καὶ Φρίξος ἔην. Μινυήϊον φησὶ τὸν Φρίξον ἀντὶ τοῦ Ἰώλκιον. Τὴν γὰρ Ἰωλκὸν Μινύαι ᾤκουν, ὥς φησι Σιμωνίδης ἐν τοῖς Συμμίκτοις. Ἢ ἀντὶ τοῦ Ὀρχομενίου. Πολλοὶ γάρ φασιν Ἀθάμαντα οἰκῆσαι ἐν τῷ Ὀρχομενῷ.

V. 764. Τὸ δὲ εἰσαΐων φησὶ, ὅτι ἐφθέγγετο ὁ κριὸς διηγούμενος τὴν βούλησιν τοῦ Διὸς καὶ τὴν σωτηρίαν.

---

*) Leg. ἅμα δὲ καί.

**) Ἀντιπαρατάττεσθαι hic malim, quam quod propius etiam scripturam Codicis accedit, ἀντιπράττεσθαι. Obiter moneo, medii ἀντιπράττεσθαι usum viris doctis sine causa dubium videri. Isocratem eius auctorem citant superiorum Lexicographi temporum. Sed reperi etiam in Xenophonte et Dionysio Halicarnasseo. Ille enim Hier. II, 17. Ὁ δὲ τύραννος ὅταν ὑποπτεύσῃ, καὶ αἰσθανόμενος (Malim mutatione tam leni, ut paene nullam dixeris: ὑποπτεύσας ἢ καὶ αἰσθ. Conf. Bastii Comment. Palaeogr. p. 757. sq. 762.) τῷ ὄντι ἀντιπραττομένους τινὰς ἀποκτείνῃ, κ. τ. λ. ubi nihil causae erat cur vir egregius haec notaret: „Expectabam ἀντιπράττοντας." Hic Antiquit. Rom. VII. c. 51. ἀντιπράττεσθαι λόγοις τε καὶ ἔργοις. ubi Reiskius non maiori iure: „malim „ἀντιπράττειν in activo." Hesychius: Ἀντιπράττεται. ἀντιμάχεται. ἐναντιοῦται. unde hoc quidem discas, medii usum iam veteribus magistris exquisitiorem ideoque notabilem visum esse.

Ἐν δὲ τῷ ἐξενέποντι περισσὴ ἡ ἐξ.

Ἰστέον δὲ, ὅτι διὰ τῆς χλαμύδος τὴν διακόσμησίν τε καὶ τὰς ἐν τῷ κόσμῳ τῶν ἀνθρώπων πράξεις βούλεται ὁ Ἀπολλώνιος δεῖξαι. Τὰ μὲν γὰρ περὶ τοὺς *) τὴν διακόσμησιν καὶ κοσμοποιΐαν αἰνίττεται. Διὸ καὶ ἄφθιτα ἔργα τὰ τοιαῦτα φησί. Τὰ δὲ περὶ Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον οἰκοδομὰς καὶ οἰκήσεις πόλεων δηλοῖ. Ἔρωτας δὲ τὰ περὶ τὴν Ἀφροδίτην μηνύει. Τὰ δὲ περὶ τοὺς Τηλεβόας, πολέμους καὶ λεηλασίας καὶ φόνους· τὰ δὲ περὶ Πέλοπα, ἀγῶνας καὶ γάμους σημαίνει. Ἀσέβειαν δὲ τὰ περὶ τὸν Τιτυὸν καὶ παρὰ θεοῦ τιμωρίαν εἰς τοὺς ἀσεβοῦντας ἐμφαίνει. Τὰ δὲ περὶ Φρίξον ἐπιβουλὰς καὶ δόλους καὶ συμβουλὴν ἀγαθὴν καὶ σωτηρίαν ἀπροσδόκητον δείκνυσι.

Δῶρον δὲ φησὶν εἶναι τὴν χλαμύδα τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπειδὴ ὅ, τε κόσμος ὑπὸ τῆς θείας φρονήσεως γέγονε, τῶν τε ἐν αὐτῷ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων πραττομένων οὐδὲν ἄνευ φρονήσεως ὀρθῶς γένοιτ' ἄν.

V. 769—773. Ὄρρ' Ἀταλάντη. Ἀταλάντη ἐστὶν αὕτη, ἣν ἔγημε Μελανίων. Ἑτέρα δέ ἐστιν ἡ Ἀργεία, ἣν ἔγημεν Ἱππομέδων.

Μαίναλος δὲ ὄρος Ἀρκαδίας ὑπὸ **) Μαινάλου, υἱοῦ Ἀρκάδος, ὡς φησιν Ἑλλάνικος.

Οἱ δὲ Ἀριστάρχειοι διὰ ρ̄ τὰ τοιαῦτα γράφουσιν, ὡς φησιν Ἡρακλέων ἐν π̄ Ἰλιάδος·
Τόῤῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβών.

---

*) Excidit Κύκλωπας.
**) Leg. ἀπό.

Ἀργαλέας δ' ἔριδας δῆσαι *) φησὶ τὸν Ἰάσονα τὰς ἐκ τῶν μνηστήρων τῆς Ἀταλάντης ἐσομένας, εἴπερ συνέπλασεν **) αὐτοῖς ἡ Ἀταλάντη, τῶν μὲν βουλομένων συγγενέσθαι αὐτῇ, τῆς δὲ τὴν παρθενίαν φυλάττειν ἐθελούσης. Ὅτι δὲ συνεγένοντο ταῖς Λημνίαις οἱ Ἀργοναῦται, ἱστορεῖ καὶ Ἡρόδωρος ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς. Αἰσχύλος δὲ ἐν τοῖς ὑψίστοις ἐπελθεῖν φησὶν αὐτὰς τοῖς Ἀργοναύταις χειμαζομένοις, καὶ μὴ ἐᾶν προσχεῖν τῇ νήσῳ, μέχρις οὗ ὅρκον ἔλαβον παρ' αὐτῶν, ἅμα τε ἀποβῆναι αὐτοὺς τῆς νεὼς καὶ συγγενέσθαι αὐταῖς· καὶ οὕτως ἀποβῆναι ἐᾶσαι. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνίαις καὶ μάχην φησὶν αὐτὰς ἰσχυρὰν συνάψαι αὐτοῖς. Ὅρα δὲ, ὅτι πρὸς παρθένον γενόμενος παρθένου δῶρα μεταχειρίζεται.

V. 775. *Νηγατέῃσι*, ταῖς νεωστὶ κατεσκευασμέναις.

Καλύβας δὲ, τὰς διὰ τῶν ἱματίων κατεσκευασμένας, ἃς καλοῦσι παστούς.

Ἤτοι δὲ δι' ἔρωτα, ἢ δι' ἀμνηστίαν εἴργεσθαί φησι τὰς παρθένους.

V. 777. *Κυανὸν* δὲ νῦν τὸν καθαρὸν ἀέρα φησί.

Οἰκεία δὲ πάντη ἡ παραβολή. Καὶ γὰρ καὶ αὐτὸν προσεδέχετο παρθένος ἐρῶσα.

V. 781. *Στίβος* δὲ, ἡ ὁδὸς, ἀπὸ τοῦ στείβειν, τὸ περιπατεῖν.

V. 783. Τὸ δὲ *ἐπικλονέοντο*, ἀντὶ τοῦ ταραχὴν ἐποίουν. Κλόνος γὰρ ἡ ταραχή. Ὅμηρος·

Ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες.

---

*) Leg. δῆσαι. Sic confusa δείσαντες et δήσαντες in Herodoti VI. c. 75.

**) Leg. συνέπλευσεν. V. Bastii Comment. Palaeogr. p. 706.

V. 785. *Ἀπηλεγέως δὲ, συντόνως, ἀποφατικῶς.* Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῷ γ τῆς καθόλου ἀνηλεγέως γράφει.

V. 786. Ἐν δὲ τῷ προφανέντι περισσὴ ἡ πρό. Θεράπναι δὲ κατὰ συγκοπὴν αἱ θεράπαιναι.

V. 787. Σανίδας φησὶ τὰ ἐπιμήκη καὶ πλατέα ξύλα, οἱονεὶ τανίδας οὔσας, παρὰ τὸ τείνειν.

V. 789. Ἀναστάδα δέ φησιν, ἣν καλοῦμεν πρὸς παστάδα. Εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ σιτεῖσθαι ἐν αὐτῇ, οἱονεὶ πάσασθαι.

Καλὴν δέ φησιν αὐτὴν, ἢ ὅτι βασιλικὴ ἦν, ἢ ὅτι ἐρωτική. Καλὰ γὰρ τὰ τῶν ἐρωμένων, ὡς καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ τῆς ἐρωμένης φησίν.

V. 794. Ἡσθ' αὔτως, ἤγουν μάτην καθέζεσθε. Εὐθὺς δὲ ἀρχομένη τὴν πρὸς αὐτοὺς εὔνοιαν ἐνδείκνυσιν.

V. 795. Ἐπινάστιοι δὲ, οἱ ἔποικοι.

V. 800. Ἐπορνυμένους δὲ, ἤτοι ἀπερχομένους τοὺς Λημνίους φησίν.

Ἐναύλους δὲ νῦν τὰς ἐπαύλεις, τὰς μάνδρας. Καταχρηστικῶς δὲ τὰς οἰκίας.

Τὸ δὲ ὑπ' ἀνδράσιν, ἀντὶ τοῦ ὑπ' ἀνδρῶν, Ἰαστί. Ὅμηρος·

Τρωσὶ μὲν προμάχιζεν.

ἀντὶ τοῦ, τῶν Τρώων. *)

Ἀπὸ δὲ τοῦ ἀρόωσι, τὸ διάγειν ἀκουστέον. **)

V. 801. Ἐκ νηῶν δὲ, ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν νηῶν.

V. 802. Οὐλομένην δέ φησι τὴν Ἀφροδίτην, ὅτι

---

*) Ad v. 794.
**) Ad v. 796.

φθορᾶς ἐγένετο αἴτιος· ὥσπερ καὶ πολύδακρυν Ἄρην τὸν πολλῶν δακρύων αἴτιον.

Πορσύνετο δὲ, ἀντὶ τοῦ κατεσκευάζετο.

V. 805. Τὸ δὲ *ἐπεσσεύοντο*, ἀντὶ τοῦ ἐδίωκον.

Ματίαν δέ φησι τὴν μωρίαν.

Θυμοφθόρον δὲ *ἄτην* τὸν ἔρωτα φησί. *)

V. 810. *Σκοτίαν* δὲ *γενέθλην* τὴν ἀπὸ τῶν παλλακῶν.

V. 820. *Ὑπέρβιον* δὲ τὸ μέγα καὶ θαυμαστὸν καὶ θεῖον φησί.

Λώβην δὲ τὴν κακὴν ὕβριν. **)

V. 824. Τὸ δὲ *θεσσάμενοι*, ἀντὶ τοῦ ἱκετικῶς ***) ἀναλαβόντες, ἢ αἰτήσαντες. Θέσθαι ****) γὰρ τὸ αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῦσαι. Ἡσίοδος·

Θεσσάμενος γενεὴν Κλεαδαίου κυδαλίμοιο.

Ἀντίλοχος·

Πολλὰ δ' εὐπλοκάμου πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι
θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον —

V. 826. *Θρηϊκίαν* δὲ *ἄρουραν* περιφραστικῶς τὴν Θρᾴκην φησί. *Χιονώδεα* δὲ αὐτήν φησι, ἢ διὰ τὸ λευκόγεων εἶναι, ἢ μᾶλλον διὰ τὸ δυσχείμερον καὶ ψυχρὰν καὶ συνεχῶς χιονιζομένην. Διὸ καὶ τοὺς ἀνέ-

---

*) Ad v. 803.

**) Ad v. 816.

***) Hoc adverbium Lexicis accedat. Habet etiam Scholiastes ad Philostrati Heroica p. 545. Boisson.

****) Θέσθαι, quod etiam in Schol. edit. legas, Schneiderus (itemque Bentleius, ut videtur, Animadvers. in Callim. H. in Cerer. v. 48.) pro genuino habet, me quidem non assentiente. Cum enim Scholiastes interpretetur per infinitivos aoristi, αἰτῆσαι, ἱκετεῦσαι, puto eum scripsisse θέσσασθαι, unde quomodo natum sit θέσθαι, docet Bastii Comment. Palaeogr. p. 757.

μους ἐκεῖθεν ἐμυθεύσαντο πνεῖν. Νικοφάνης δέ φησι, βόθρον εἶναι ἐν Θράκῃ, ἀφ' οὗ φυσήματα ἐκφέρεται ἀνέμων. Καὶ διὰ τοῦτο ἐμυθεύσαντο ἐκεῖθεν πνεῖν τοὺς ἀνέμους.

V. 831. *Αἰγαίην* δέ φησι τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, ἀπὸ νήσου, ἣ καλεῖται Αἰγαί. Ὅμηρος·

Εἰ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι.

Ἱερὰ γὰρ αὕτη Ποσειδῶνος, ἐν ᾗ μηδένα κοιμᾶσθαι λόγος, διὰ τὰ ἐν αὐτῇ φαινόμενα φαντάσματα τῆς *) θεοῦ. Ἄλλοι δὲ ἀπὸ Ποσειδῶνος Αἰγαῖον φασὶν ὀνομασθῆναι τὸ πέλαγος. Αἰγαῖος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς προσαγορεύεται, ὥς φησι Φερεκύδης. Νικοκράτης δὲ λέγων, ἀπὸ Αἰγέως ὀνομασθηναι οὕτω, τοῦ Θησέως πατρὸς, ὅτι ἐκ τῆς Ἀθηνῶν ἀκροπόλεως εἰς τὴν θάλατταν ἐκρημνίσθη, ψεύδεται. Πολὺ γὰρ ἀπέχει ἡ ἀκρόπολις τῆς θαλάσσης.

Γέρας δὲ τὴν βασιλείαν φησίν. **)

V. 834. *Ἀμαλδύνουσα* δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀφανίζουσα καὶ ἀποκρύπτουσα. Οὐ γὰρ λέγει, ὅτι ἐφόνευσαν αὐτοὺς καὶ τοὺς ἄῤῥενας παῖδας καὶ τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ὅτι σὺν ταῖς γυναιξὶ ταῖς Θρᾴσσαις καὶ τοῖς ἄῤῥεσι παισὶν ἀπῆλθον εἰς Θρᾴκην κἀκεῖ διάγουσιν. Οὕτω γὰρ ἐκ τῶν ἐνόντων ***) ἀπέλυσαν αὐτὰς μέμψεως. Καὶ ὅλος δὲ ὁ λόγος τῆς Ὑψιπύλης πολλὴν περιέχει δεινότητα. Ἀντεγκληματικὴν ποιοῦσα τὴν στάσιν αὔξει τὸ ἐκείνων ἔγκλημα διὰ πολλῶν, δεικνῦσα

*) Leg. τοῦ.

**) Ad v. 829.

***) *ut poterat.* Dionysius Halic. Antiquit. Roman. I. c. 46. ὡς ἀσφαλής τε καὶ ἀταλαίπωρος ἐκ τῶν ἐνόντων φυγὴ αὐτοῖς γένοιτο. Ibid. c. 47. νομίσας ἐκ τῶν ἐνόντων κράτιστα εἶναι.

πολλῷ μεῖζον ἁμάρτημα τοῦ τῶν γυναικῶν. Πολύν τε γάρ φησι χρόνον ὑπομεμενηκέναι τὰς γυναῖκας τὴν ὕβριν φησίν. Ἀλλὰ δὴ καὶ τὸ τὰς μὲν κουριδίας μισεῖσθαι καὶ τῆς οἰκίας ἐκβαλεῖν, ταῖς δὲ δορυκτήτοις συγγίνεσθαι, πάνυ τὸ ἔγκλημα τῶν ἀνδρῶν αὐξάνει. Αὔξησις δὲ μεγάλη καὶ τὸ τοὺς μὲν γνησιους παῖδας ἀτιμάζεσθαι, τοὺς δὲ νοθους θάλλειν. Ὄνειδος δὲ μέγα καὶ τὸ τὰς κόρας τὰς γνησίας, καὶ τὰς χηρευούσας γυναῖκας, ἴσως δὲ καὶ πάσας νῦν χήρας καλεῖ, διὰ τὸ ἐστερῆσθαι τῶν οἰκείων ἀνδρῶν, ταύτας οὖν πάσας πλανᾶσθαι περὶ τὴν πόλιν ἀτημελήτως *), καθάπερ προσηλύτους. Παροξυντικὸν δὲ τὸ τὸν πατέρα μὴ φροντίζειν τῆς οἰκείας θυγατρὸς, εἰ καὶ τυπτομένην ἴδοι ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς, μηδὲ τοὺς παῖδας ἀμυνειν τῇ μητρὶ, μηδὲ τοὺς ἀδελφοὺς ἀλλήλων φροντίζειν. Μάλιστα δὲ διεγείρει εἰς ὀργὴν καὶ τὸ τὰς μὲν γυναῖκας τὰς ἀστυχὰς καὶ κόρας καὶ παῖδας ἐν ἁπάσαις ταῖς πολιτικαῖς κοινωνίαις καθάπερ μετοίκους διατρίβειν καὶ προσηλύτας **)· τὰς δὲ δορυκτήτους τούτων ἁπάντων ἀφθόνως μετέχειν. Ἱκανὴ δὲ ἀπολογία ὑπὲρ τῶν γυναικῶν καὶ τὸ μὴ εὐθὺς ἐκδιῶξαι ἐκ τῆς νήσου τοὺς ἄνδρας, ἀλλ' αἵρεσιν δοῦναι, ἢ τὰ καθήκοντα σώζειν πρὸς τὰς γυναῖκας, ἢ ἄλλοσέ πη ἀπελθόντας μετὰ τῶν δορυκτήτων διάγειν. Ὅλως γὰρ τὸ ἐνδιάσκευον καὶ διατυπωτικὸν ***) ὁ λόγος ἔχει, δι' οὗ περιπαθῆ τὸν ἀκροατὴν ἐργάζεται συμπάσχοντα ταῖς γυναιξὶ δυστυχουσαις. Οὕτω δὲ ἀντεγ-

*) Leg. ἀτημελήτους.

**) Verius supra προσηλύτους. Quanquam formam προσηλύτης ipsam per se non damnem. Certe Thucydides I. c. 9. dixit ἐπηλύτην. Conf. Marcellin. de Thucyd. vita p. 8. Duk.

***) Hoc adiectivum adde Lexicis.

κληματικὴν ποιήσασαι τὴν στάσιν, καὶ εἰς μεταστατικὴν περί που τὰ μέσα ἀνήνεγκεν, εἰποῦσα παρὰ τοῦ τῶν θεῶν θάρσος λαβοῦσα σφᾶς ἀποπέμψαι τοὺς ἄνδρας. Οὕτω γὰρ οὐ μόνον δικαία, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαία γίνεται ἡ ἐκβολή. Τὰ γὰρ ὑπὸ θεοῦ κριθέντα ἀναγκαῖα. Καὶ τὸ προοίμιον δὲ οὐ μόνον θαῤῥαλεωτέρους τοὺς Ἀργοναύτας ποιεῖ λέγον, ὅτι ἀποδημοῦσι τῆς πόλεως οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ μέμψεως τὰς γυναῖκας ἀπολύει· μονονουχὶ γὰρ λέγει, ὅτι οὐκ ἀπεκτείναμεν ἐκείνους, ὡς ἡ φήμη κρατεῖ, ἀλλ' ἀποδημοῦσιν εἰς Θρᾴκην. Ὁ δὲ ἐπίλογος πάντη ἐπισπᾶται τὸν Ἰάσονα· οὐ γὰρ μόνον τὸ ἡδὺ προβάλλεται, ὅπερ ἦν τὸ συγγενέσθαι αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ τὸ εὐπρεπὲς καὶ χρήσιμον· τὴν γὰρ βασιλείαν τοῦ Θόαντος ἐπαγγέλλεται.

Τὸ δὲ ἴσκεν, ἐνταῦθα μὲν ἀντὶ τοῦ ἔλεγε· παρὰ δὲ Ὁμήρῳ ἀντὶ τοῦ ὡμοίου.

V. 836. Μάλα κεν θυμηδέος. Θυμηδὴς χρησμοσύνη, ἡ τὸν θυμὸν εὐφραίνουσα χρεία.

V. 837. Τὸ δὲ ὀπάζειν, ἀντὶ τοῦ παρέχειν.

V. 838. Ὑπότροπος, ὁ ἐπανερχόμενος, ὅθεν ἐξῆλθεν.

V. 842. Ἡ δὲ θίξις τῆς χειρὸς σημεῖόν ἐστι βεβαιώσεως.

Τὸ δὲ χάζομαι τὸ παραχωρῶ σημαίνει· ἵν' ᾖ, ἔγωγε μὲν οὐ παραχωρῶ ἢ σοὶ ἢ ἄλλῳ ὁτῳοῦν τῆς ἀρχῆς, ἀθερίζων καὶ καταφρονῶν τῆς τοιαύτης ἀρχῆς, ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐπικειμένους μοι ἄθλους. *)

V. 847. Τὸ δὲ ἀγόρευσεν ἐπὶ τὸν Ἰάσονα ἀνενεκτέον. Μετὰ γὰρ τὸ διηγήσασθαι τὸν Ἰάσονα τοῖς

*) Ad v. 841.

Ἀργοναύταις τὸν τῆς Ὑψιπύλης λόγον, ἧκον αἱ θεράπαιναι φέρουσαι τὰ ξένια.

V. 819. Τὸ δὲ σφέα ἔοικεν ἀπὸ τοῦ σφὰ γεγονέναι κατὰ ἐπένθεσιν τοῦ ε. Καὶ ἔστιν ἀντὶ τοῦ σφέτερα. Ὁ γὰρ ὁ σφὸς, ἡ σφὴ, τὸ σφὸν, ἀντὶ τοῦ ὁ σφέτερος, ἡ σφετέρα, τὸ σφέτερον λαμβάνεται. Τοῦ δὲ σφὸν οὐδετέρου εὐθεῖα πληθυντικὴ τὸ σφὰ, καὶ σφέα.

V. 850 — 852. Ἡ δὲ Ἀφροδίτη συγγνώμων γίνεται ταῖς Λημνίαις διὰ τὸν Ἥφαιστον, ὅτι ἡ μὲν Λῆμνος Ἡφαίστου ἱερὰ, ἡ δὲ Ἀφροδίτη ὁμευνέτη *) τῷ Ἡφαίστῳ.

Πολύμητιν δὲ λέγει τὸν Ἥφαιστον παρὰ τὸ Ὁμηρικόν· εἰδυίῃσι πραπίδεσσι.

Τῆς Ἥρας δὲ υἱὸν τὸν Ἥφαιστον φησὶν **), Ἡσιόδῳ ἑπόμενος. Φησὶ γὰρ ἐκεῖνος·

---

*) Leg. ὁμευνέτις. Solennis confusio litterae η syllabaeque ις, de qua v. desideratissimi Bastii Comment. Palaeogr. p. 716. Tzetzes ad Lycophron. v. 15[illegible]. δὶς ἀκμάσαντα. Ibi Codd. Viteb. δὴ ἀκμ. Scholia breviora ad eund. v. 103. p. 1060. Lips. ἐστερισμένην. Corrig. ἐστερημένην, coll. iisd. Schol. ad v. 117. p. 1061. Nam quod Lexicographi vulgo commemorant verbum στερίζω, id graecum esse vehementer dubito. Nicarchus Epigr. XXXI. v. 2.

οὓς γλυκεροῦ φέγγους Ζώπυρος ἐστέρισε.

Codex Vatic. et vetustissimae Editiones habent ἐστέρησεν. Id mutandum fuit, non in ἐστέρισε, sed in ἐστέρεσεν. Epigr. adesp. LXXXIX. v. 4.

νῦν δέ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ ποδὸς ἐστέρισε.

De h. l. H. Stephanus Thes. T. III. c. 1019. C.: „— Nisi forte scribendum ἐστέρεσεν, ut apud Homerum supra." Scil. Odyss. XIII. v. 262. ubi legitur infinitivus στερέσαι. Ad h. l. Eustathius p. 516, 23. Τὸ δὲ στερέσαι, στερῆσαι κοινῶς λέγεται, ὁμοίως τῷ ποθέσω καὶ ποθήσω, de forma illa in ίζω tacens. Vicissim in Apollonio Rhod. I. v. 863. in locum Brunckiani ἀολλήσας sine cunctatione revocandum ἀολλίσσας.

**) Ad v. 859.

Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν οὐ φιλότητι μιγεῖσα γείνατο.

Ὅμηρος δὲ Διὸς καὶ Ἥρας αὐτὸν υἱὸν λέγει.

V. 854. Ἐν δὲ τῷ ἔκυρσαν *) περισσὸς ὁ καί. Τὸ δὲ ἔκυρσαν, ἀντὶ τοῦ ἔτυχον.

V. 861. Ἀμβολίη δὲ, ἡ ὑπέρθεσις.

V. 862. Τὸ δὲ ἐλίνυον, ἀντὶ τοῦ ἐβράδυνον.

V. 874. Τὸ δὲ ἐσανδρώσῃ, ἀντὶ τοῦ πληρώσῃ ἀνδρῶν, εἰρωνικῶς εἴρηται.

Ὁ δὲ τοῦ Ἡρακλέους λόγος ἐπιτιμητικός ἐστι μάλιστα, καὶ τῷ Ἡρακλέους προσώπῳ οἰκειότατος. Ἔχει γὰρ καὶ οὗτος κατὰ τὸν ἐν Θουκυδίδῃ Περικλέα ἐπ' ἀξιώματι καὶ πρὸς ὀργήν τι εἰπεῖν. Ἀμέλει πρῶτον ἅπαντας συνημμένως ἐπιτιμᾷ· εἶτα ἰδίᾳ τὸν Ἰάσονα· οὕτω γὰρ φορητοτέρα γίνεται ἡ ἐπιτίμησις.

Τὸ δὲ ἐμφύλιον αἷμ' ἀποέργει φησὶν, ὅτι τοὺς ἀνδροφόνους φυγῇ ἐζημίουν ἐνιαυσιαίᾳ. **)

Τὸ δὲ ἄροσιν Λήμνοιο ταμέσθαι, ἀντὶ τοῦ κληρούχους τῆς Λήμνου γενέσθαι κεῖται. ***)

Ἔοικε δὲ διὰ τούτων οὐκ ἀκολάστους τοὺς Ἀργοναύτας παριστάναι ὁ Ἀπολλώνιος, ἀλλὰ μέσως πως ἔχοντας πρὸς ἀκρασίαν καὶ ἐγκράτειαν. Ὅτι μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἔμεινε, καὶ οὐ συνεισῆλθεν αὐτοῖς, δείκνυσι μὴ διεφθάρθαι τὸν λόγον ἐν αὐτοῖς· ὁ γὰρ Ἡρακλῆς ἀντὶ τοῦ λόγου λαμβάνεται. Ὅτι δ' ἐκεῖνοι χαίρειν οἷον εἰπόντες τῷ Ἡρακλεῖ, ἀφθόνως ἐχρῶντο ταῖς ἡδοναῖς, καὶ ταῦτα μεθ' ἑαυτῶν ἔχοντες Ἡρακλέα, τὸν ἀνίκητον λόγον, εἰς ἀκρασίαν ῥέπειν φαίνονται. Ὅτι δ' αὖ αὐτοὶ

---

*) Leg. ὅπῃ καὶ ἔκυρσαν.

**) Ad v. 865.

***) Ad v. 868.

συνεωρακότες τὸ δεινὸν καὶ καταφρονήσαντες τῆς σωματικῆς ἡδονῆς πάλιν ἐπὶ τοὺς πόνους καὶ τὰς Ἡρακλέους ἐτράπησαν καρτερίας, ἐγκρατεῖς ἀναφαίνονται.

V. 879. Ὡς δ' ὅτε λείρια. Λεΐρια νῦν μὲν τὰ ἄνθη πάντα παρὰ Θεοφράστῳ ἐν τῷ περὶ φυτῶν. *) καί τι ἄνθος ἰδίως λέγεται λείριον, οἷον τὸ τοῦ ναρκίσσου. Λέγεται λείριον καὶ τὸ κρίνον.

V. 880. Σιμβληΐδα δὲ πέτραν λέγει, ἐν ᾗ αἱ μέλισσαι καθάπερ ἐν σίμβλοις τὸ μέλι ἐργάζονται. Σίμβλα δέ εἰσιν ἀγγεῖα, ἐν οἷς τὸ μέλι ἐργάζονται αἱ μέλιτται.

V. 881. Τὸ δὲ ἄλλοτε ἄλλον εἴρηται κατὰ ζῆλον Ἰσοκράτους εἰπόντος, ἀπὸ πάντων τῶν ἀνθέων τὰς μελίσσας συλλέγειν τὰ κάλλιστα.

V. 883. Τὸ δὲ κινυρόμεναι, ἀντὶ τοῦ κλαίουσαι καὶ θρηνοῦσαι κεῖται.

Πρὸς δὲ τοὺς ἐπιλαμβανομένους τῆς παραβολῆς, ὅτι οὐ πάντα τὰ λεγόμενα ἁρμόττει τοῖς προκειμένοις, ῥητέον, ὅτι τὰ μὲν τῆς παραβολῆς πρὸς σαφήνειαν τοῦ γενομένου λαμβάνεται, τὰ δὲ πρὸς κάλλος μόνον καὶ ἔκφρασιν συντελεῖ.

V. 885. Ὅρα δὲ, ὅτι ὡς ἀσθενεῖς αἱ γυναῖκες ἀεὶ εἰς εὐχὴν τρέπονται.

V. 888. Νείσαιο. Νείσομαι μὲν τὸ πορεύομαι σημαίνει.

V. 890. Τὸ δὲ τοὶ ἀντὶ τοῦ σαυτῷ, πρωτότυπος ἀντὶ συνθέτου ἀντωνυμίας.

V. 894. Μενοινὴ δὲ ἡ γνώμη.

V. 895. Προτιόσσομαι δὲ τὸ προορῶμαι.

---

*) Locus ab interpunctione laborat. Conf. Schol. edit.

V. 897. *Ἐξανύσαι* δὲ τὸ τελέσαι.

Ἡ δὲ εὐχὴ πάνυ περιπαθὴς καὶ ἐρωτική.

V. 899. Τὸ δὲ *ἀγαιόμενος*, ἀντὶ τοῦ θαυμάζων τῆς διαθέσεως καὶ τοῦ ἔρωτος.

V. 902. Τὸ δὲ *Πελίαο ἕκητι*, ἀντὶ τοῦ χάριν τοῦ Πελίου. Οἰκεῖος δὲ ὁ τρόπος τῆς τοιαύτης φράσεως καὶ λογογράφοις. Σοῦ γὰρ, φαμὲν, ἕνεκεν ζῶ, ἀντὶ τοῦ, ὅσον τὸ ἐπὶ σοί.

V. 907. *Δύη* δὲ ἡ κακοπαθεία. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ ἐνδυκὲς, κατ' ἐπένθεσιν τοῦ κ, ὥς φησι Τρύφων, ἐνδυὲς γὰρ καὶ ἐνδυκὲς, τὸ μετὰ πόνου γινόμενον, καὶ ἐνδυκέως ἐπίῤῥημα.

Τὸ δὲ *ἄκος* σημαίνει τὸ ἴαμα καὶ τὴν θεραπείαν.

V. 908. 909. Τοῦ δὲ *ἶν' ἄνδιχα* καὶ τῶν ἑξῆς οὕτως ἀκούειν δεῖ· ἶν' ἄνδιχα καὶ χωρὶς ἐμοῦ τοῦ βασιλέως οἱ οἰκειακοὶ, τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ *ἐφέστιοι*, πορσύνωνται ἐν τοῖς σφοῖς δώμασιν, ἤγουν ἐν ταῖς σφετέραις οἰκίαις. Τὸ δὲ ὅλον, ἵνα χωρὶς ἐμοῦ ἔχουσιν εἰδέναι πράττειν τὰ κατὰ αὐτούς.

V. 910. Τὸ δὲ *παροίτερος*, ἀντὶ τοῦ πρότερος, ἀπὸ τοῦ πάρος ἐσχημάτισται. Καὶ Ὅμηρος·

Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι.

Ὅρα δὲ, ὅπως πέφυκε τὸ ἀρχόμενον ἐξομοιοῦσθαι τῷ ἄρχοντι. Ὅτε μὲν Ἰάσων ἔχαιρε ταῖς σωματικαῖς ἡδοναῖς, καὶ οἱ λοιποὶ τῶν Ἀργοναυτῶν τοῦτο ἔπραττον. Ὅτε δὲ οὗτος τοῖς πόνοις ἐνέδωκεν, ἅπαντες ἔχαιρον τῷ πονεῖν.

V. 912. Τὸ δὲ *ἐνσχερῷ* ἐφεξῆς σημαίνει καὶ κατὰ τάξιν.

V. 913. *Ἁλμυρὶς* δὲ *πέτρα* λέγεται ἡ ὑπὸ τῆς

θαλάσσης περιῤῥεομένη. Ἁλιμυρήεντες δὲ ποταμοὶ, οἱ εἰς τὴν θάλατταν ἐκβάλλοντες.

V. 915—921. Ἑσπέριοι. Ἀτλαντίδος νῆσον τὴν Σαμοθράκην φησὶν, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ οἰκῆσαι Ἠλέκτραν τὴν Ἄτλαντος θυγατέρα, ἣν οἱ ἐγχώριοι Στρατιγίδα ἐκάλουν· ὡς δὲ Ἑλλάνικός φησιν, Ἠλεκτρυώνην. Γεννῆσαι δὲ αὐτὴν ἐκ Διὸς τρεῖς παῖδας, Δάρδανον, τὸν ἐν τῇ Τροίᾳ κατοικήσαντα, ὃν καὶ Πολυάρχην ἐκάλουν, καὶ Ἠετίωνα, ὃν καὶ Ἠσίωνα ἐκάλουν· κεραυνωθῆναι δέ φασιν αὐτὸν διὰ τὸ ὑβρίζειν εἰς τὸ ἄγαλμα τῆς Δήμητρος· καὶ Ἁρμονίαν, ἣν ἔγημεν ὁ Κάδμος. Καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὰς Θήβας *) πύλας Ἠλεκτρίδας ἐκάλεσαν ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς. Ταῦτα ἱστορεῖ Ἑλλάνικος ἐν ᾱ Τρωϊκῶν, καὶ Ἰδομενεὺς ἐν ᾱ Τρωϊκῶν.

Τοὺς δὲ μυοῦντας ἐν Σαμοθράκῃ Καβείρους εἶναί φησι Μνασέας τρεῖς ὄντας τὸν ἀριθμὸν, Ἀξίερον, Ἀξιόκερσαν, Ἀξιόκερσον. Ἀξίερον μὲν εἶναι τὴν Δήμητραν, Ἀξιόκερσαν δὲ τὴν Περσεφόνην, Ἀξιόκερσον δὲ τὸν Ἅιδην. Οἱ δὲ προστιθέασι καὶ τέταρτον, Κασμῖλον. Ἔστι δὲ οὗτος ὁ Ἑρμῆς, ὡς ἱστορεῖ Διονυσόδωρος. Ἀθηνίων δέ φησι, δύο εἶναι τοὺς Καβείρους, γεγονότας υἱοὺς Διὸς καὶ Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος, Δάρδανον καὶ Ἰάσονα· Καβείρους δὲ ὀνομασθῆναι ἀπὸ Καβείρου ὄρους ἐν Φρυγίᾳ, ὅθεν εἰς Σαμοθράκην μετηνέχθησαν. Οἱ δέ φασι, δύο πρότερον εἶναι τοὺς Καβείρους, Δία τε πρεσβύτερον καὶ Διόνυσον νεώτερον. Μυεῖσθαί τέ φασι τοὺς μυομένους περιεζωσμένους ταινίας πορφυρᾶς, καὶ τοὺς μυηθέντας ἐν τοῖς κατὰ θάλασσαν κινδύνοις διασώζεσθαι. Τὸν οὖν Ὀδυσσέα φησὶ μυηθέντα καὶ

*) Leg. Θήβης.

χρησάμενον τῷ κρηδέμνῳ ἀντὶ ταινίας σωθῆναι ἐκ τοῦ θαλασσίου κλύδωνος, θέμενον ὑπὸ τὴν κοιλίαν τὸ κρήδεμνον. Οὐ μόνον δ' ἐν τοῖς κατὰ θάλατταν κινδύνοις οἱ μυηθέντες διασώζονται, ἀλλὰ καὶ εἰ τύχοι ἂν παντὸς, οὗ ἂν τυχεῖν εὔξαιτο ὁ μυηθείς. Τὸν οὖν Ἀγαμέμνονα φασὶ, ἐν ταραχῇ καὶ στάσει μεγάλῃ τῶν Ἑλλήνων ὄντων ἐν Τροίᾳ, μυηθέντα τε καὶ ἔχοντα τὴν πορφυρίδα καταπαῦσαι τὴν στάσιν. Διὸ καὶ Ἀριστοφάνης φησί·

Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκῃ τυγχάνει
μεμυημένος, νῦν εὔξασθαι καλόν.

Σωστικὰ γὰρ πάνυ τὰ μυστήρια ταῦτα φησίν. Διὸ καὶ Ἀπολλώνιος τὴν αἰτίαν ἀποδιδοὺς τοῦ μυηθῆναι τοὺς Ἀργοναύτας, ἵνα, φησὶν, σαώτεροι ναυτίλλωνται.

Ἀγανὰς δέ φησιν αὐτὰς τὰς τελεσφορίας, δηλονότι θείας καὶ ὁσίας μυσταγωγίας. Τὸ γὰρ ἀγανὸν τὸ ὅσιον ἐνταῦθα σημαίνει.

Θέμιστας δέ φησι τὰ μυστήρια.

Ταῦτα δὲ καὶ ὄργια ἐκάλουν, ἢ ἀπὸ τοῦ εἴργειν τοὺς ἀμυήτους, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν ταῖς ὀργάσι γίγνεσθαι. Ὀργάδες δέ εἰσιν οἱ σύμφυτοι καὶ κάθυγροι τόποι.

Ἡ δὲ Σαμοθράκη Λευκωσία πρότερον ἐκαλεῖτο, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Σαμοθράκης πολιτείᾳ. Ὕστερον δὲ ἀπὸ Σάου, υἱοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ῥήνης, Σάμον κληθῆναι, ἐπεντεθέντος τοῦ μ. Τῶν δὲ Θρακῶν οἰκησάντων αὐτὴν, Σαμοθράκην κληθῆναι.

Τὸ δὲ προτέρω, κυρίως μὲν λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν· καταχρηστικῶς δὲ ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ λόγου ἐτέθη. Περαιτέρω γοῦν, φησὶν, οὐδὲν ἐρῶ περὶ τῶν μυστηρίων τούτων· ἀλλὰ χαίροι μὲν ἡ νῆσος ἡ Σα-

μοθράκη, χαίροιεν δὲ καὶ οἱ δαίμονες οἱ κατοικοῦντες τὴν νῆσον καὶ λαχόντες τὰ μυστήρια ἐκεῖνα· οὐ γὰρ θέμις αὐτὰ τοῖς ἀμυήτοις λέγειν.

V. 922. Κεῖθεν δ' εἰρεσίῃ. Μέλας πόντος, κόλπος τις τῆς θαλάσσης οὕτω καλουμένος, ὥς φησιν Εὔδοξος ἐν γῆς περιόδῳ*). Ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ εἶναι φησὶν τὴν καλουμένην Σαρπηδονίαν πέτραν. Ὅτι δὲ οὕτω καλεῖται, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ·

Ἔμπεσε μέλανι πόντῳ.

Καλεῖται δὲ οὕτω, ἢ ἀπὸ Μέλανος υἱοῦ Φρίξου ἐκεῖσε πεσόντος, ἢ ἀπὸ Μέλανος ποταμοῦ ἐκεῖσε ῥέοντος.

V. 923. Περαίην δέ φησι νῦν τὴν ἐξ ἐναντίας τῆς Θράκης κειμένην νῆσον. Οὕτω γὰρ κεῖται ἡ Ἴμβρος πρὸς τὴν Θράκην.

Ἔς τ' Ἴμβρον τε Σάμον καὶ Λῆμνον.

Σάμον δὲ τὴν Σαμοθράκην λέγει.

V. 925. Χεῤῥόνησον δὲ νῦν τὴν μετὰ Θράκην κειμένην, ἥτις ἦν πρότερον νῆσος. Κεῖται δὲ κατ' ἀντικρὺ τῆς Τροίας. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Χεῤῥόνησος ἐν Καρίᾳ, ἐξ ἧς ἦν Ἀλέξανδρος ὁ γράψας περὶ Καρίας.

V. 927. Ἀθαμαντίδος. Ἀθαμαντίδα τὴν Ἕλλην φησὶ πατρωνυμικῶς. Ἀθάμαντος γὰρ ἦν θυγάτηρ.

V. 929. Ῥοιτειάδα δὲ ἀκτὴν, τὴν τοῦ Ῥοιτείου. Ῥοίτειον δὲ ἐκλήθη ἀπὸ Ῥοιτείας θυγατρὸς Πρωτέως.

V. 932. Περκώπη δὲ πόλις, ἧς καὶ Ὅμηρος μέμνηται.

Ἀβαρνὶς δὲ πόλις Ἑλλησπόντου πλησίον Λαμ-

---

*) Conf. Bast. Epist. Crit. ad Boissonad. p. 77.

ψάκου, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. Ἀφροδίτη συνεγένετο *) ἐρασθεῖσα αὐτοῦ. Ἔπειτα ἀναχωρήσαντος εἰς τὴν Ἰνδικὴν ἐκείνου, συνεγένετο αὐτῇ Ἄδωνις. Ὕστερον δὲ ἐπανελθόντος Διονύσου, στέφανον πλέξασα ἡ Ἀφροδίτη, ἔστεψε μὲν αὐτὸν ὑπαντήσασα· ἀκολουθῆσαι δ' οὐκ ἤθελεν αἰδουμένη διὰ τὸ ἤδη γεγαμῆσθαι. Εἰς Λάμψακον δὲ ἀναχωρήσασα ἐβούλετο τεκεῖν τὸν κυοφορούμενον ἐν αὐτῇ παῖδα. Ἥρα δὲ ζηλοτυπήσασα μεμαγευμένῃ τῇ χειρὶ τῆς γαστρὸς ἥψατο, καὶ ἐποίησε τεκεῖν παῖδα τά τε ἄλλα δύσμορφον καὶ αἰδοῖον ἔχοντα ὑπερμέγεθες, ὃν καὶ προσηγόρευσαν Πρίαπον. Ἰδοῦσα δὲ ἡ Ἀφροδίτη, οὐκ ἠξίωσεν ἀναλαβέσθαι, τά τε ἄλλα μισήσασα τὸν παῖδα, καὶ διὰ τὸ ἀπρεπὲς τοῦ αἰδοίου. Διὰ οὖν τὸ τὴν Ἀφροδίτην ἀπαρνηθῆναι τὸν παῖδα ἐκεῖ, Ἀπαρνὶς ἡ πόλις ἐκλήθη· εἶτα κατὰ μεταποίησιν τοῦ π̄ εἰς τὸ β̄ Ἀβαρνὶς ὠνομάσθη.

V. 933. *Πιτύειαν* δὲ τὴν Λάμψακον λέγει. Διὰ τὸ τὸν Φρίξον ἐκεῖ θησαυρὸν καταλιπεῖν, τὸν δὲ θησαυρὸν πιτῦγιν ὑπὸ Θρακῶν καλεῖσθαι, Πιτύεια ἐκλήθη ἡ πόλις. Μέμνηται καὶ Ὅμηρος ταύτης·

Καὶ Πιτύειαν εἶχον.

V. 935. *Πορφύροντα* δέ φησι τὸν μεμελανωμένον τοῖς ῥοθίοις, καὶ σφόδρα κύματα ἔχοντα.

V. 936. *Ἔστι δέ τις αἰπεῖα.* *Προποντὶς* μὲν τὸ κατὰ τὸν Ἑλλήσποντον πέλαγος, μεθ' ὅ ἐστιν ὁ Θρακικὸς Βόσπορος. *Νῆσον* δέ φησι τὸν περὶ Κύζικον τόπον, ὅστις νῦν χεῤῥόνησος γέγονε.

---

*) Deest Διονύσῳ.

V. 937. *Πολυλήϊον* δὲ τὴν *Φρυγίαν* λέγει, δηλονοτι πολύπορον, ἢ καὶ πολυθρέμμονα.

V. 938. *Τὰ δὲ ἐπιμύρεται*, ἀντὶ τοῦ βοᾷ καὶ ἐπικλύζεται.

Ἰσθμὸς δὲ λέγεται ἡ μεταξὺ δύο θαλασσῶν στενὴ γῆ. Πορθμος δὲ τοὐναντιον, ἡ μεταξυ δυο γαιῶν στενὴ θαλασσα Λέγεται δὲ ἰσθμὸς οἱονεὶ εἰσισμός τις ὤν, καὶ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἐπένθεσιν τοῦ θ καὶ συστολῇ της ἀρχούσης ἰσθμός. Ἰσθμὸς δὲ ὁ καὶ τράχηλος *), καὶ διὰ τὸ εἰσιέναι εἰς αὐτὸν τὴν τροφὴν, καὶ διὰ το στενὸς εἶναι. Ὅλως γὰρ τὰ ὑπόστενα ἰσθμοὺς εἰώθασι λέγειν. Διὸ καὶ παρίσθμια τὰ περὶ τὸν τραχηλον. Ἴσθμια δὲ ἑορτὴ διὰ τὸ γίνεσθαι ἐν Ἰσθμῷ της Πελοποννήσου.

V. 939. *Ἐπιπρηνὴς* δὲ ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν.

Καταειμένος ἀντὶ τοῦ κατακεκαλυμμένος φυτοῖς. Οἱ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ περιῤῥεόμενος ἔφασαν. Καταήμενος δὲ, ὁ περιπνεόμενος, ῆ.

V. 940. *Ἀμφίδυμος* δὲ λιμὴν ὁ δύο ἔχων εἰσόδους. Τοιοῦτος δὲ ὁ τῆς Κυζίκου, ὃν καὶ πάνορμον ἔλεγον. Ἐξ οὗ καὶ Πάνορμος πόλις ἐν Σικελίᾳ.

Αἴσηπος δὲ ποταμὸς Κυζίκου.

V. 941. Τὸ δὲ *Ἄρκτον δέ μιν* πρὸς τὸ αἰπεῖα ἀναφέρεται. Τὴν γαρ τοιαύτην αἰπειαν νῆσον Ἄρκτον ὄρος καλοῦσιν οἱ περίοικοι. Καλεῖται δὲ οὕτως, ἢ διὰ τὸ τὰς τροφας **) τοῦ Διὸς ἐκεῖ εἰς ἄρκτον καταμορφωθῆναι ***), ἢ διὰ τὸ εὔθηρον εἶναι τὸν τό-

*) Leg. mutato verborum ordine, καὶ ὁ τρ.

**) Leg. τροφούς.

***) Cave hinc καταμορφοῦν in Lexica inferas: nam corrigendum μεταμορφωθῆναι.

κον. Ἀπὸ γοῦν τῆς ἄρκτου τοῦ θηρὸς οὕτω κληθῆναι. Οἱ δὲ καὶ διὰ τὸ ὑψηλὸν εἶναι τὸ ὄρος. καὶ οἱονεὶ προσεγγίζει ταῖς ἀστρῴοις ἄρκτοις.

V. 943. Περὶ δὲ τῶν τοιούτων Γηγενῶν ἱστορεῖ καὶ Ἡρόδωρος ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς, ὅτι ἐπολέμησαν Ἡρακλεῖ.

V. 948—950. Αἰνήϊον δὲ λέγει τὸν Κύζικον, ὡς ὄντα τοῦ Αἰνηέως υἱόν. Αἰνηεὺς γὰρ, υἱὸς Ἀπόλλωνος καὶ Στίλβης, ἀφ' ἧς καὶ πόλις ὠνόμασται, τῆς θυγατρὸς Εὐάνθειας, μεταστὰς ἐκ Θεσσαλίας, ᾤκησε τὸν Ἑλλήσποντον, καὶ γήμας Αἰνήτην, θυγατέρα Εὐσώρου τοῦ Θρακὸς βασιλέως, ἔτεκεν ἐξ αὐτῆς Κύζικον, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις Κύζικος ἐκλήθη. Τοῦ δὲ Εὐσώρου μέμνηται καὶ Ὅμηρος λέγων·

Υἱὸν Εὐσώρου Ἀκάμαντ' ἠΰν τε μέγαν τε.

V. 953. Τὸ δὲ προὔτυψεν, ἀντὶ τοῦ ὥρμησε καὶ ἀπέλασεν *).

V. 957. Ἀρτακία δὲ ἐστι κρήνη Δολιονίας, ἧς καὶ Ἀλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος. Ἐν ταύτῃ δὲ κατέλιπον οἱ Ἀργοναῦται τὸν λίθον, διὰ τὸ βεβρῶσθαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ᾧ ἀντὶ εὐνῆς καὶ ἀγκύρας ἐχρῶντο. Συνυπακούεται γὰρ ἡ ἀντὶ πρόθεσις.

V. 959. 960. Οἱ δὲ Νηλεῖδαι, ἤτοι οἱ μετὰ Νηλέως τοῦ Κόδρου ἀποικίαν εἰς τὴν Ἀσίαν ἀγαγόντες, ἢ καὶ οἱ ἀπόγονοι αὐτοῦ, λαβόντες τὸν λίθον, κατὰ χρησμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀνέθεσαν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἰασονίας Ἀθηνᾶς.

Ὀλίγον δὲ λίθον τὸν μικρὸν ἔφη, ὡς καὶ Ὅμηρος ὀλίγην τράπεζαν, καὶ Θεόκριτος ὀλίγον κοῦρον. **)

*) F. ἐπήλασεν.

**) Ad v. 955.

V. 961. *Τοὺς δ' ἄμυδις.* Φιλοφρόνως δέχονται οἱ Δολίονες τοὺς Ἀργοναύτας, διὰ τὸ καὶ αὐτοὺς ἀνέκαθεν Θετταλοὺς ὄντας ἐκεῖθεν εἰς Ἑλλήσποντον ἀποικισθῆναι.

V. 962. *Στόλον* δὲ τὸν πλοῦν φησὶ τῶν Ἀργοναυτῶν.

V. 964. Τὸ δὲ *προτέρω*, ἀντὶ τοῦ ἐνδοτέρω.

V. 965. Τὸ δὲ *ἀνάψαι*, ἀντὶ τοῦ δῆσαι.

Ἐοίκασιν οὖν ἐκτὸς ὁρμῆσαι *) τὴν ναῦν οἱ Ἀργοναῦται. Διὰ τοῦτο καὶ πείθονται ὑπὸ τῶν Δολιόνων ἐνδοτέρω ὁρμίσαι ἐν τῷ λιμένι τῆς πόλεως.

V. 966. *Ἔνθ' οἵγ' Ἐκβασίοιο.* Ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως τῆς νεὼς ἐπὶ τὴν Δολιονίαν οὕτως ἐκλήθη. Δηΐοχος οὐκ Ἐκβασίου, ἀλλὰ Ἰασωνίου Ἀπόλλωνος φησὶ τὸ ἱερὸν καλεῖσθαι. Σωκράτης δὲ ἐν ταῖς Ἐπικλήσεσι Κυζικηνοῦ Ἀπόλλωνος φησὶ καλεῖσθαι.

V. 970. *Ὁ δὲ στόλος* ἐνταῦθα ὡς περιληπτικὸν ὄνομα συντάσσεται πρὸς πληθυντικὸν ῥῆμα, τὸ *ἵκωνται*.

V. 972. *Ἰσόν που κἀκείνῳ.* Δηλονότι ὁ Κύζικος ἐπίσης νέος ἦν τῷ Ἰάσονι.

Ἴουλος μὲν ἐνταῦθα σημαίνει τὴν πρώτην ἐξάνθησιν καὶ ἔκφυσιν τῶν τριχῶν τῶν ἐν τῷ γενείῳ. Ἐρατοσθένης δὲ καὶ ὄνομα ᾠδῆς ἐρίθου ἀπέδωκεν ἐν τῷ Ἑρμῇ λέγων οὕτως·

Ἦν δ' ἄρα χερνῆτις τὶς ἐφ' ὑψηλοῦ πετεῶνος
δενδαλίδας τεύχουσα. καλοὺς δ' ἤειδεν ἰούλους.

Δίδυμος δὲ οὐκ εἶναι φησὶ τοῦτο ἀληθές. Ἀλλ' ἔστιν ὁ ἴουλος ὕμνος εἰς Δήμητραν, ὡς ὄρπιγγος παρὰ Τροι-

*) Leg. ὁρμίσαι.

ζηνίοις εἰς Ἄρτεμιν. Ἔστι γὰρ οὖλος καὶ ἴουλος ἡ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη. Καὶ Οὐλὼ ἡ Δημήτηρ λέγεται. Ἴουλος καὶ θηρίον τι πολλοὺς πόδας ἔχον ἑκατέρωθεν, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Τοῦτο δὲ Θεόφραστος ἐν τῇ πρὸς Φανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον καλεῖσθαι φησὶν, ὡς παρα Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς Σατύροις·

Κυλισθεὶς ὥσπερ ὄνος ἰσόπριος.

Τὸ δὲ σταχύεσκον, ἀντὶ τοῦ ηὔξανον καὶ ἤνθουν.

V. 973. Οὐδέ νύ πω παίδεσσι. Τὸ μὲν μεμόρητο, ἀντὶ τοῦ κεκλήρωτο, καὶ μεμοιρασμένον *) ἦν αὐτῷ. Τὸ δὲ ἀγαλλόμενος, ἀντὶ τοῦ ἀγάλλεσθαι, μετοχὴ ἀντὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου.

V. 974. Ἀκήρατος δὲ ἡ καθαρὰ καὶ ἄπειρος ὠδίνων.

V. 976. Κλειτὴ δὲ ἦν ἡ γυνὴ Κυζίκου, θυγάτηρ Μέροπος τοῦ Περκωσίου τὸ γένος, μάντεως, ὡς ἱστορεῖ Δηΐοχος καὶ Ἔφορος.

V. 977. Τὸ δὲ ἀντιπέρηθεν, ἢ τὸ ἐκ τῆς Εὐρώπης δηλοῖ, ἀντίκειται γὰρ ἡ Εὐρώπη τῇ Ἀσίᾳ, ἢ τὸ ἐκ τοῦ ἀντικειμένου τῆς Προποντίδος πρὸς τὴν Κύζικον· τῆς γὰρ Πιτυείας βασιλεὺς ἦν Μέροψ ὁ Περκώσιος, ὡς δηλοῖ Ὅμηρος ἐν Καταλόγῳ.

V. 979. Τὸ δὲ βάλεν ἀπὸ δείματα θυμοῦ τοῦτο ἐμφαίνει, ὅτι χρησμόν τινα ἔοικε φοβεῖσθαι, ὡς μέλλων τεθνήξεσθαι ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν.

V. 981. Ἄνυσιν δὲ τὴν πρᾶξιν καὶ τὸ τέλος τῆς ναυτιλίας λέγει.

---

*) Haec forma, cum ο̄ mediâ in syllabâ, nusquam nisi hîc mihi occurrit.

V. 983. 984. Ἐμφαίνει δὲ ἀπράγμονα τὸν Κύζι-κον· περαιτέρω γὰρ τῆς Προποντίδος οὐδὲν ἐπαγγέλλεται εἰδέναι.

V. 985. Ἐν δὲ τῷ *εἰσανέβαν* περισσὴ ἡ εἰς.

Δίνδυμον δὲ ἱερὸν ὄρος Ῥέας ἐν Κυζίκῳ. Καλεῖται δὲ οὕτω, ἢ διὰ τὸ δύο μαστοὺς ἀνήκειν, ὥς φησι Φιλοστέφανος, ἢ διὰ τὸ δύο ἐξοχὰς ἔχειν.

V. 987. *Χυτὸς* δὲ *λιμὴν* ἐν Κυζίκῳ οὕτω καλούμενος, ὥς φησι Δηΐοχος, διὰ τὸ τοὺς Πελασγοὺς πειράσασθαι χῶσαι κατὰ ἔχθος τῶν Θεσσαλῶν, ὑφ' ὧν ἐξεβέβληντο. Οὗτος δὲ ὑπὸ τῶν Γηγενῶν φησι κεχῶσθαι ποιητικῶς.

Πρότερον δὲ *ὅρμον* φησὶν, ἐν ᾧ πρότερον ἦσαν ὁρμηθέντες *).

V. 989. *Γηγενέες δ' ἑτέρωθεν*. Τούτους Δηΐοχος μὲν Θεσσαλοὺς εἶναί φησι ἐγγαστρόχειρας **), ἐπιβουλεῦσαι δὲ τοῖς Ἀργοναύταις διὰ τὸ νομίσαι λῃστὰς εἶναι. Πολύγνωτος δὲ ἐν τοῖς περὶ Κυζίκου λῃστὰς φησὶν αὐτοὺς εἶναι. Ὁ δὲ μῦθος ἀπὸ τοῦ Νεμεείου λέοντος αὐτοὺς γεννᾷ, καὶ ὑπὸ Ἥρας ἐφ' Ἡρακλεῖ τετράφθαι φησίν. Μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Καλλίμαχος ἐν οἷς φησι·

Τὴν δὲ μίαν κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν,
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ
ὕστερον ὄφρα γένοιτο πάγης που δέκτο κεραυνοῦ.

---

*) Leg. ὁρμισθέντες. Conf. not. ad Gregor. Cor. p. 429.

**) Ἐγγαστρόχειρ Lexicis adde. Simplex γαστρόχειρ, etiam Hemsterhusio probatum ad Thom. Mag. p. 182., cur Schneidero minus placuerit quam χειρογάστωρ, causam exputare non possum. In talibus compositis ordo vocum, e quibus constant, haud raro alternat.

V. 995. Τὸ δὲ ἀποῤῥῶγας, ἢ τὸ ἀπεῤῥωγυίας, ἢ τὸ βεβρωμένας σημαίνει ὑπὸ τῆς θαλάσσης.

V. 998. Τὸ δὲ ὧλλοι', ἀντὶ τοῦ οἱ ἄλλοι, τῆς νεωτέρας Ἰάδος ἐστί.

Τὸ δὲ δῆθεν, ἢ παραπληρωματικῶς λαμβάνεται, ὡς ἐνταῦθα, ἢ ἀντὶ τοῦ δηλαδὴ, ἢ ἀντὶ τοῦ ὡς δή.

V. 1002. Τὸ δὲ ἀσπερχὲς, καὶ δὲ ἀδιαλείπτως, καὶ τὸ ἀνεκπλήκτως σημαίνει.

Ὀρινομένους δὲ τοὺς ταρασσομένους.

V. 1003—1005. Οἰκεία δὲ ἡ παραβολή. Δούρατα μὲν ἤγουν ξύλα λαμβάνει ἀντὶ τῶν Γηγενῶν, καὶ *) διὰ τὸ εὐτράπελον τῶν σωμάτων, ἢ ὅτι ἐν τοῖς ὄρεσι διῆγον. Δρυοτόμοις δὲ, ἀντὶ τοῦ κατὰ στελέχη. Καλῶς δὲ ἔφη καὶ ὅτι νοτισθέντα ἀνέχονται τοὺς ἥλους ἢ τοὺς σφῆνας. Ἀμφότερα γὰρ δοκεῖ σημαίνειν ὁ γόμφος. Ἐπιτηδειότερα γὰρ γίνεται τὰ ξύλα νοτισθέντα εἰς τὸ δέχεσθαι τοὺς γόμφους.

V. 1006. Ξυνοχὴν δέ φησι τὴν περιφέρειαν τοῦ λιμένος.

V. 1008. Δύπτειν δέ ἐστι τὸ δύνειν καὶ βαπτίζειν. Παρακείμενος δὲ εἴληπται ἀντὶ συντελικοῦ τοῦ δύψαντες. Καὶ Καλλίμαχος δὲ ἀντὶ τοῦ δύνειν λαμβάνει·

δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.

Καὶ Ἀντίμαχος πρὸ αὐτοῦ·

Ἠΰτε καύηξ δύπτει εἰς ἁλμυρὸν ὕδωρ.

V. 1016. Ῥιπὴν δέ φησι τὴν τοῦ ἀνέμου πνοήν.

Θύελλαι δέ εἰσιν αἱ καταιγίδες καὶ συστροφαὶ τῶν ἀνέμων. Ὅμηρος δὲ συνωνύμως λαμβάνει θυέλλας

*) Leg. ἢ.

τε καὶ ἁρπυίας. Τὰς γὰρ καταιγιδώδεις πνοὰ λαμβάνει. Θύελλα μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ θύειν, τὸ ἁρπυία δὲ παρὰ τὸ ἁρπάζειν. Φησὶν γοῦν ἐν σείᾳ·

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέθεντο θι

Καὶ μετὰ ὀλίγα·

Τόφρα δὲ τὰς κούρας ἅρπυιαι ἀνηρείψαντι

Ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ γὰρ ἐνταῦθα λαμβάνει.

V. 1017. Τὸ ἁρπάγδην, ἀντὶ *) τοῦ ἀς ὥσπερ τὸ φοράδην ἀπὸ τοῦ φέρειν, καὶ τὸ ἀΐγι τοῦ ἀΐσσειν.

V. 1018. Εὐξείνους δὲ τοὺς Δολίονας ἴσως δεινοπαθῶν ἐπὶ τῇ ἐσομένῃ συμφορᾷ.

V. 1019. Ἱερὰν δέ φησι τὴν πέτραν ι φημισμόν. Εἰώθαμεν γὰρ τὰ μετὰ κακοι πραχθέντα ἱερὰ καὶ σεμνὰ καλεῖν. Τὰς μὲν γα νύας Εὐμενίδας καὶ σεμνὰς καλοῦμεν θεάς· τὴ πραν ἱερὰν νόσον. Ἤδη δέ τινες καὶ τὴν λοιμι τως ἐκάλεσαν. **) Καλλίμαχος·

Ψευδόμενος δ' ἱερὴν φημίζομεν.

V. 1023. Τὸ δὲ ἐπήϊσαν, ἀντὶ τοῦ ᾖσθι

V. 1023. 1024. Ἀνδρῶν Μακριέων. Μα καλεῖ τοὺς Μάκρωνας, οἵτινες οὕτω καλοῦντι Διονύσιον τὸν Χαλκιδέα, διὰ τὸ ἀποίκους εἶ Εὐβοέων. Μάκρις γὰρ το πρόσθεν ἐκαλεῖτο ἡ Ἄλλοι δέ φασιν, οὕτως αὐτοὺς καλεῖσθαι διὰ πλείονας αὐτῶν μακροκεφάλους εἶναι, ὥσπερ οἱ τῶν Περσῶν γρυποί. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ Β. χειρω

*) Leg. ἀπό.

**) Conf. Bast. Epist. Crit. ad Boissonad. p. 104.

φασὶν τοὺς Μάκρωνας, οἵτινες ἀεὶ πολεμοῦσι Κυζικηνοῖς, ὅμοροι ὄντες καὶ ἠσκηκότες καλῶς τὰ πολεμικὰ, ὥς φησι Φιλοστέφανός τε καὶ Ἡρόδωρος, οἱ τὰ περὶ τῶν βίων αὐτῶν γεγραφότες. Μέμνηται τούτων καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ θ̄.

Πελασγικὸν δὲ πόλεμον ἔφη, ἐπειδὴ Εὐβοέων εἰσὶν οἱ Μάκρωνες ἄποικοι· ἡ δὲ Εὔβοια πλησίον ἐστὶ Πελοποννήσου, ἥτις τὸ παλαιὸν Πελασγία ἐκαλεῖτο.

V. 1026. Τὸ δὲ σὺν δ' ἔλασαν μελίας τε, παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν εἴρηται·

Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν.

V. 1027. Ῥιπὴν δὲ ἐνταῦθα τὴν ὁρμὴν τοῦ πυρὸς λέγει.

Θάμνους δὲ νῦν τὰ στελέχη τῶν δένδρων φησὶ, ὡς τὸ, θάμνος τανύφυλλος ἐλαίης.

Εἴρηται δὲ τοῦτο παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·

Μαίνετο δ', ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐν τάρφεσιν ὕλης.

V. 1029. Ζαμενῆ δέ φησι τὸν ἄγαν ἰσχυρὸν, τοῦ ζα ἐπίτασιν σημαίνοντος, ὡς ἐν τῷ ζάκοτος καὶ ζάπλουτος.

V. 1030. Ἐν δὲ τῷ ὑπὲρ μόρον συνυπακούεται τὸ σχὼν, ἢ ἄλλο τι παραπλήσιον, ἵν' ᾖ, οὐδ' ὅγε, ὁ Κύζικος, ὑπερσχὼν τὸν μόρον τῆς δηϊοτῆτος, ἤγουν τὸν ἐν τῷ πολέμῳ θάνατον, ἔμελλεν ἐπανήξειν οἴκαδε.

V. 1034. Ἐῤῥαίσθη δὲ ἀντὶ τοῦ ἐθραύσθη.

V. 1035. Τὸ δὲ μοῖραν ἀνέπλησε σημαίνει τὸ πρόσταγμα τῆς εἱμαρμένης τελέσαι *). Τὰ δὲ ἑξῆς τὴν

*) Aut hic corrig. ἐτέλεσε, aut antea ἀναπλῆσαι.

ἰσχὺν τῆς εἱμαρμένης ἐμφαίνει, ὅτι οὐχ οἷόν τε αὐτὴν φυγεῖν. Τοῦτο δὲ Ὅμηρος ἐν πολλοῖς δεικνυσιν.

V. 1037. Ἀδευκέος ἔκτοθεν ἄτης. Ἀδευκῆ λέγει τὴν πικρὰν, ἀπὸ τοῦ α στερητικοῦ καὶ τοῦ δεῦκος, τὸ γλυκύ. Διὸ καὶ Πολυδεύκης λέγεται ὁ πάνυ γλυκύς· καὶ ζῶν γὰρ εὐεργετικώτατός ἦν, καὶ ἀποθεωθεὶς τῷ ἀδελφῷ συσώζει *) τὰς ναῦς. Παράγοιτ' ἂν δὲ τὸ ἀδευκὲς καὶ ἀπὸ τοῦ στερητικοῦ α καὶ τοῦ δείκω, ἵν' ᾖ ἀδευκὲς τὸ ἀφανὲς καὶ ἀπροόρατον.

Ἔκτοσθεν δὲ ἀντὶ τοῦ ἐκτός.

Περὶ τῆς ἀναιρέσεως τῶν Δολιόνων διαφωνεῖται. Δεΐλοχος μὲν γάρ φησι, τοὺς Δολίονας, Πελασγοὺς ὄντας καὶ μισοῦντας τοὺς τὴν Θεσσαλίαν καὶ Μαγνησίαν οἰκοῦντας, διὰ τὸ ἀπελασθῆναι ὑπ' αὐτῶν ἐκ τῆς Θεσσαλίας, ἐπιθέσθαι νύκτωρ τοῖς Ἀργοναύταις. Καλλισθένης δὲ ὁμοίως ἐν τῷ α Περίπλου κατ' ἔχθραν φησὶ τοὺς τὴν Κύζικον οἰκοῦντας νυκτὸς ἐπιθέσθαι τοῖς Ἀργοναύταις. Τούτοις δὲ οὐ συμφωνεῖ τὰ Ἀπολλωνίου. Ὡσαύτως δὲ καὶ περὶ Κυζίκου. Οἱ μὲν γάρ φασιν αὐτὸν ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Διοσκούρων· ἄλλοι δὲ, ὑπὸ Ἰάσονος.

Τὸ δὲ ἑεῖο ἐνταῦθα ἰσοδυναμεῖ τῷ ἑαυτοῦ, προςληπτικὸν λεγόμενον τοῖς παλαιοῖς. **)

V. 1040. sqq. Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν Δολιόνων πέπλασται τῷ Ἀπολλωνίῳ. Οὐ γὰρ εἴληφεν αὐτὰ ἀπὸ ἱστορίας. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῇ καθόλου Ἀτάρκης γράφει βαρυτόνως, ἀλλ' οὐκ Ἀταρκὴς ὀξυτόνως.

---

*) Scribitur fere συσσώζειν: passim etiam συνσώζειν. V. Markland. ad Euripid. Iphig. Aul. v. 407. et 1209.

**) Ad v. 1032.

V. 1049. Ἠΰτε κίρκοις. Κίρκος εἶδος ἱέρακος τάχιστον. Ἓξ γὰρ εἴδη ἱεράκων, ὧν μέμνηται Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ ὀρνέων. Ἔοικεν οὖν καὶ Ὅμηρος τοῦτο γινώσκειν. Φησὶν οὖν·

Οὐδέ κεν ἴρηξ
κίρκος ὁμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν.

καί·

Κίρκος Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος.

Ὁ δὲ ἱέραξ Ἀπόλλωνος ἱερός.

V. 1050. Πέλεια. Ἡ περιστερᾶς εἶδος, ὁμοία φάττη, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης.

V. 1052. Ὑποτροπίαν δέ φησι τὴν ὑποστροφήν, ἢ φυγὴν ἀβοήθητον.

V. 1059. Ἐν δὲ τῷ τρὶς πέρι ὑπερβατόν ἐστι, τρὶς περιδινηθέντες.

V. 1060. Τὸ δὲ κτερεΐξαι, ἀντὶ τοῦ τύμβον ποιῆσαι. Ταρχῦσαι μὲν γὰρ τὸ θάψαι· κτερεΐξαι δὲ τὸ τύμβον ποιῆσαι, καὶ τὰ ἐπὶ τῷ τύμβῳ τελέσαι.

V. 1062. Τὸ δὲ ἐγκέχυται Ὁμηρικῶς κατὰ τὴν παλαιὰν ἀγωγήν.

χυτὴν ἐπὶ γαῖαν χεῦαν.

Τοῦ δὲ λειμωνίου πεδίου μέμνηται καὶ Δηΐοχος, καὶ τοῦ τάφου τοῦ Κυζίκου.*)

Ἰστέον δέ, ὅτι Ἀπολλώνιος μὲν νεόγαμόν φησι τὸν Κύζικον· Εὐφορίων δὲ ἐν Ἀπολλοδώρῳ μεγαλόγαμον**). Τὴν δὲ Κλείτην οὐ φησι Μέροπος θυγατέρα, Θρῆσσαν δὲ τὴν Πιάσου· οὐδὲ παθεῖν τι ἐπὶ τῷ τοῦ ἀνδρὸς θανάτῳ, ἀπαχθῆναι δὲ οἴκαδε ὑπὸ τοῦ πατρός. Εὐάνθης δὲ συμφωνεῖ Ἀπολλωνίῳ. Καὶ Δηΐο-

*) Ad v. 1061.

**) Notanda confusio vocum μεγαλόγαμος et μελλόγαμος.

χος δὲ ὑπὸ τῆς λύπης φησὶν αὐτὴν τελευτῆσαι. Καὶ Ἀπολλώνιος μέν φησιν αὐτὸν ἄπαιδα τελευτῆσαι· Εὐάνθης δὲ, ἐσχηκότα παῖδα ὁμώνυμον ἑαυτῷ Κύζικον.

V. 1065—1069. Τὸ δὲ ἁψαμένη δὲ βρόχον, ἀντὶ τοῦ ἀπήγξατο.

Καὶ Δηΐοχος δὲ καὶ Εὐάνθης ἀπάγξασθαί φασιν αὐτήν· καὶ ἐκ τῶν δακρύων αὐτῆς κρήνην γενέσθαι, κληθεῖσαν ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτῆς Κλείτην.

Τὰς δὲ Νύμφας φησὶν ὀδύρασθαι τὴν Κλείτην, ἐπαυξῆσαι θέλων τὸ πάθος.

Τὴν δὲ αἰτίαν τοῦ τὰς Νύμφας ἐκεῖ ποιῆσαι κρήνην ἔδειξε διὰ τοῦ, ἵνα τὸ τῆς δυστήνου νύμφης *) περικλεὲς διαμένῃ.

V. 1073. Μυληφάτου ἐμνώοντο. Μυλήφατον φασὶ τὸν ἄρτον, διὰ τὸ θρανόμενον τὸν σῖτον **) ἀλήθεσθαι ὑπὸ τῆς μύλης ἀποτελεῖν τὸ ἄλευρον, ἐξ οὗ ὁ ἄρτος.

V. 1075. Χύτλον δὲ κυρίως τὸ μεθ' ὕδατος ἔλαιον· νῦν δὲ τὰ ἐναγίσματα καὶ τὰς χοὰς χύτλα φησί.

V. 1077. Πέλανοι δὲ πέμματά τινα. Ἀττικοὶ δὲ καὶ πᾶν τὸ πεπηγὸς πέλανον καλοῦσι.

Τοὺς δὲ τὴν Κύζικον ἐνναίοντας, ἤτοι κατοικοῦντας, Ἰάονας φησὶν, ἐπειδὴ Νηλεὺς ὁ Κόδρου εἰς Ἰωνίαν ἀποικίαν ἐστείλατο, ἐκ δὲ Μιλήτου, Ἰωνικῆς πόλεως, μετὰ πολὺν χρόνον ἀποικία εἰς Κύζικον ἀφίκετο. ***)

Ἄφλεκτα δὲ ἔδοντας ἔφη, ἀντὶ τοῦ ὠμά. ****)

Πάνδημον δὲ μύλην φησὶν, οὐ κοινόν τινα μύλωνα, ἀλλ' ὅτι πᾶσα ἡ πόλις ἀλετρεύουσιν,

*) Excidit ὄνομα.
**) Excidit ἐν τῷ.
***) Ad v. 1076.
****) Ad v. 1074.

ἤγουν ἀλήθουσι, πελάνους, ἤγουν φαύλους τινὰς ἄρτους καὶ ἀτελεῖς *) καὶ ἀκαθάρτους. Ὡς γαρ ἔφην, πᾶν τὸ πεπηγὸς καὶ ὀυπαρὸν **) πέλανον οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν. ***) Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ·

Στόματος ἀφρώδη πέλανον.

V. 1079. Ἠμαθ' ὁμοῦ. Τὸ ὁμοῦ παρὰ μὲν Ὁμήρου τὸ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ σημαίνει·

ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

παρὰ δὲ τοῖς μεθ' Ὅμηρον καὶ ἄλλα σημαίνει. Ὡς παρὰ Σοφοκλεῖ·

Πόλις δ' ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.

Ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως κεῖται, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ·

Ὁμοῦ γέροντες καὶ νέοι καὶ μητέρες.

V. 1080. Ἐπιπλομένην δὲ τὴν ὑπερχομένην****) φησί.

V. 1081. Τὸ δὲ ὧλλοι τῆς νεωτέρας ἐστὶν Ἰάδος. Διὸ μέμφονται Ζηνοδότῳ γράφοντι·

Ὧλλοι μὲν γὰρ θεοί τε καὶ ἀνέρες.

Οὐ γὰρ κέχρηται ταύτῃ Ὅμηρος.

V. 1082. Πύματον δὲ λάχος, ἀντὶ τοῦ ὕστατον κλῆρον λαμβάνοντες τοῦ ἐν Δολονίᾳ ὑπνοῦν· τῇ γὰρ ἑξῆς ἔμελλον πλεῖν.

V. 1083. Τὸ δὲ ἀδινὰ κνώσσοντας, ἢ ἀντὶ τοῦ μεγάλως καὶ βαθέως ὑπνώττοντας, ἢ κατὰ Ταῤῥαῖον, ἀντὶ τοῦ λεπτὰ καὶ οὐ κατὰ βάθος.

V. 1086. Λῆξιν δέ φησι τὴν κατάπαυσιν καὶ λώ-

*) Leg. εὐτελεῖς.
**) Leg. ῥυπαρόν.
***) Ad v. 1077.
****) Leg. ἐπερχομένην.

φησιν τῶν ἀνέμων, ἣν ἐσήμαινεν ἡ ἀλκυὼν τὸ ὄρνεον παραθαλάσσιον ὂν καὶ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βιοῖν. Λέγεται δὲ, ὅτι ὁ Ζεὺς πεντεκαίδεκα ἡμέρας, ὡς δέ τινες, τεσσαράκοντα *) εὐδίας ποιεῖ, ἵνα ἀποκυήσῃ ἡ ἀλκυών. Ταύτας δὲ ἀλκυονίδας ἡμέρας καλοῦσιν, ἑπτὰ μὲν οὔσας πρὸ τοῦ τόκου, ἑπτὰ δὲ μετὰ τὸν τόκον. Ἔλαβε δὲ τὰ περὶ τὴν ἀλκυόνα ὁ Ἀπολλώνιος παρὰ τῶν τοῦ Πινδάρου παιάνων.

V. 1087. Εὐλόγως δὲ ὄσσαν εἶπε τὴν τῆς ἀλκυόνος φωνὴν διὰ τὸ ὑπὸ τῆς Ἥρας ἀποσταλῆναι.

Ἀκταίαν οὖν ὄρνιν τὴν ἀλκυόνα λέγει, διὰ τὸ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς διατρίβειν.

V. 1089. Ἄφλαστον δὲ, ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς Λέξεσιν ἀπέδωκεν τὸ ἀκροστόλιον. Ἔστι δὲ ἀκροστόλιον τὸ τοῦ στόλου ἄκρον. Στόλος δέ ἐστι τὸ ἀπὸ τῆς πτύχης διῆκον ἄχρι τῆς πρώρας ξύλον. Πτύχη δὲ λέγεται, ἐν ᾧ τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. Ὥστε συμβαίνει ἄφλαστον εἶναι καὶ ἀκροστόλιον τὸ τῆς πρώρας ἄκρον. Ἀλλ' ὅ γε Ὅμηρος ἐπὶ τῆς πρύμνης αὐτὸ παραδίδωσι λέγων·

Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν, οὔτι μεθίει
ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων.

Εἴρηται δὲ ἄφλαστον κατὰ συγγένειαν τοῦ φ πρὸς τὸ ϑ, ἄθλαστον καὶ ἄφλαστον, οἱονεὶ εὔθλαστον ὄν. Ἄφλαστον οὖν ἐστι τὸ κατὰ τὴν πρύμναν σανίδιον.

V. 1098. Ἐκ γὰρ τῆς ἄνεμοι. Ἐκ γὰρ τῆς Ῥέας καὶ γῆ καὶ θάλασσα καὶ οὐρανὸς συνέχεται. Οἱ γὰρ φυσικοὶ γῆν αὐτὴν φυσιολογοῦσι, καὶ τὴν τοῦ παντὸς ἁρμογὴν καὶ σύνδεσμον. Καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐτυμολο-

---

*) Leg. τεσσαρασκαίδεκα.

γοῦσι παρὰ τὸ ῥεῖν καὶ ποιεῖν τείερα *). Φυσικῶς δὲ καὶ ἄνδρα αὐτῆς τὸν Κρόνον ἀποδιδόασιν, οἱονεὶ τὸν χρόνον, κατὰ τροπὴν τοῦ κ̄ εἰς χ̄ **). Σύνεστι γὰρ ἐξ ἀνάγκης τῇ τῶν στοιχείων τάξει ὁ χρόνος. Ἔπειτα ἀλληγορικῶς τούτους καὶ θαλασσίων καὶ οὐρανίων καὶ χθονίων πατέρας εἶναί φασιν. Μετὰ γὰρ τὴν τάξιν καὶ τὸν σύνδεσμον τῶν στοιχείων συνέβη καὶ θεοὺς καὶ θεῶν δυνάμεις καὶ διαφορὰς μαθεῖν τοὺς ἄνδρας καὶ τιμῆσαι.

V. 1099. Τὸ δὲ πεπείρηται, ἀντὶ τοῦ συνέχεται καὶ συνέζευκται.

V. 1109. Ἱερὰν δὲ πέτραν φησὶ, ἧς καὶ ἐν τοῖς πρώτοις ***) μέμνηται, εἰπών·

ἱερὴ δὲ φατίζεται εἰσέτι πέτρη.

V. 1110. Τὸ δὲ ἤρεσαν ἀντὶ τοῦ ἤρεσσον κεῖται, συντελικὸς ἀντὶ παρατατικοῦ.

Λιμένα δὲ Θρηΐκιον φησὶ πλησίον που τῆς Κυζίκου. Ἐπειδὴ ἐπ' ἔσχατα μὲν τῆς Φρυγίας κεῖται ἡ Κύζικος, ἡ δὲ Φρυγία συνάπτει τῇ Βιθυνίᾳ. Κατὰ δὲ τὸ δεξιὸν τῆς Βιθυνίας Θρᾶκες οἰκοῦσιν. Ἢ ἐπεὶ τὸ παλαιὸν Θρᾶκες κατὰ τὴν Κύζικον ᾤκησαν.

V. 1114. Ἠερόεν δὲ λέγει τὸ τοῦ Βοσπόρου στόμα, οἱονεὶ ἀερῶδες καὶ ὁμιχλῶδες.

---

*) Sic, pro τείρεα.

**) Imo τοῦ χ̄ εἰς κ̄.

***) Leg. προτέροις. Alia exempla confusionis horum nominum v. in Lexic. Xenophont. T. III. p. 743. b. Add. Dorvill. ad Chariton. p. 457. et 620. qui quod ait, „miscentur haec vocabula, vel esse ἰσοδύναμα aliquando necesse est," mihi quidem maior pars locorum, ubi vulgo pro ἰσοδυνάμοις habent, videtur vitium contraxisse.

Βόσπορος δὲ λέγεται τὸ τῆς Προποντίδος στενὸν, ἀπὸ τῆς διανηξομένης *) βοὸς τῆς Ἰοῦς.

Ἐν δὲ τῷ χερσὶν ἑαῖς τὸ ἑαῖς ἀντὶ τοῦ ἰδίαις κεῖται. Ὁ δὲ νοῦς· τὸ ἐξ ἐναντίας μέρος τῆς Θράκης, αἱ τῆς Μακριάδος δηλαδὴ σκοπιαὶ, καὶ τὰ λοιπὰ, ὅσα καταλέγει, ἐφαίνετο ἐν ταῖς ἑαυτῶν χερσὶ, δηλαδὴ πλησίον αὐτῶν ὥ τ' ἰδέσθαι **).

Μακριαδος δὲ λέγει *σκοπιὰς* τὴν τῶν Μακρόνων χώραν. Ἔθνος δὲ Ποντικὸν οἱ Μάκρωνες. ***)

V. 1115. *Ἑτέραν δὲ ἤπειρον*, οὐ τὴν Εὐρώπην λέγει. Ἡ γὰρ Μυσία καὶ ὁ Αἴσηπος τῆς Ἀσίας εἰσί. Λέγοι δ' ἂν ἑτέραν ἤπειρον τὴν Τρωάδα, καθ' ἣν ὁ Αἴσηπος ῥεῖ, χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Μυσίας. Καὶ Ὅμηρος·

Γρήνικός τε καὶ Αἴσηπος.

Ἡ μὲν οὖν Τρωὰς ἄρχεται μὲν ἀπὸ Μυσίας τῆς μεγάλης, λήγει δὲ ἐπὶ Αἰσήπον· ἡ δὲ Δολονία καὶ ἡ Φρυγία ἄρχεται μὲν ἀπὸ Αἰσήπου, λήγει δὲ ἐπὶ Ῥύνδακον. Μυσίαι δὲ δύο, ἥ τε Εὐρωπαία καὶ ἡ Ἀσιανή. Τῆς οὖν ἐν τῇ Ἀσίᾳ φησὶ φαίνεσθαι τὰς κολώνας τοῖς Ἀργοναύταις.

V. 1116. *Καὶ πεδίον Νηπήϊον*. Τὸ πεδίον τὸ Νηπήϊον περὶ τὴν Κύζικον ἐστί. Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Καλλίμαχος ἐν τῇ Αἰκάλῃ·

Νηπείης ἠδ' Ἄργου ἀοίδιμος Ἀδρήστεια.

Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιος τῆς Μυσιας πεδίον εἶναί φησι τὴν Νήπειαν. καὶ κατῴκησεν ἐν τούτῳ τῷ πεδίῳ. καὶ ἀπὸ ταύτης ὠνόμασται Νηπείας πεδίον. Ἀπολλόδωρος

*) Leg. διανηξαμένης.

**) Leg. αὐτῶν, ὥστ' ἰδέσθαι. Ceterum haec referenda ad v. 1113.

***) Ad v. 1112.

δέ φησι Νηπείας πεδίον ἐν Φρυγίᾳ. Ὁ δὲ Καλλίμαχος ἐν ὑπομνήματι Νέμεσιν εἶναί φησι τὴν κατέχουσαν τὸ πεδίον. Ἔστι δὲ καὶ πόλις ἐκεῖ καλουμένη Ἀδρήστεια ἀπὸ τοῦ ἱδρυσαμένου. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἑκατέρου μέμνηται, τῆς τε πόλεως καὶ τοῦ πεδίου, λέγων·

Ἄστυ τε καὶ πεδίον Νηπήϊον Ἀδρηστείης.

Μέμνηται καὶ Ὅμηρος τῆς πόλεως·

Οἵ δ' ἄρ' Ἀδρήστειαν ἔχον.

V. 1117. Στύπος δὲ λέγεται τὸ πρέμνον καὶ τὸ στέλεχος.

V. 1119. Βρέτας δὲ τὸ βροτῷ ἐοικός.

Ἀπὸ δὲ τοῦ στύπος καὶ τὸ ἀποστυπάζειν. *)

Καὶ Εὐφορίων δὲ ἐντεῦθεν κινηθεὶς **) τὸ ξόανον τῆς Ῥέας φησὶν ἀμπέλινον εἶναι, διὰ τὸ τὴν ἄμπελον ἴσως ἱερὰν εἶναι τῆς Ῥέας.

Τὸ δὲ πρόχνυ, ἀντὶ τοῦ παντελῶς. ***)

Γεράνδρυον δὲ τὸ παλαιὸν ξύλον. ****)

V. 1120. Κολωνὸς δὲ ἡ ἐξέχουσα ἀκρώρεια.

V. 1123. Βωμὸν δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰς βωμοῦ κατασκευήν.

Χεράς δὲ λέγεται ἡ τῶν μικρῶν λίθων συλλογὴ, τῶν καθ' ἕνα χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων. Ὁ δὲ Ὅμηρος χερμάδια φησίν. Ἢ χεράδες λέγονται οἱ μικροὶ σωροὶ τῶν λίθων, ὥς φησι Δημήτριος ὁ Σκήψιος κατὰ τὴν Ἀπολλωνιατῶν διάλεκτον τῶν ἐν Πόντῳ. Μέμνηται καὶ Σαπφώ·

---

*) Ad v. 1117.

**) Hoc rarius: frequentiora ὁρμηθείς, ὡρμημένος, de quibus v. Ind. III. ad L. Bosii Ellips. p. 917.

***) Ad v. 1118.

****) Ad v. 1118.

Μὴ κενὴ χεράδος.

Καὶ Ὅμηρος·

ἅλις χεράδος περιχεύας.

Λίθους οὖν ἐσώρευον πρὸς οἰκοδομὴν βωμοῦ.

V. 1124. Δρυΐνοις δὲ φύλλοις στέφονται διὰ τὸ ἱερὸν εἶναι τῆς Ῥέας τὸ δένδρον. Ἱερὸν δέ ἐστι τ δένδρον τῆς Ῥέας, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τῷ γ̄ Περ θεῶν, διὰ τὸ χρησιμεῦσαι πρὸς στέγας αὐτὸ καὶ πρ τροφήν.

V. 1125. Δινδυμίην δέ φησι τὴν Ῥέαν, διὰ τ τιμᾶσθαι αὐτὴν ἐν τῷ ὄρει Δινδύμῳ.

Τὸ δὲ ἀγκαλέοντες, ἀντὶ τοῦ ἀνακαλούμεν καὶ ἱκετεύοντες.

V. 1126. sqq. Τιτίην θ' ἅμα Κυλληνόν τ Τοὺς Ἰδαίους καλουμένους Δακτύλους. Πρώτους φ σὶν εἶναι παρέδρους τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἀκολουθ Μενάνδρῳ λέγοντι, τοὺς Μιλησίους, ὅταν θύωσι τ Ῥέᾳ, προσθύειν *) Τιτίᾳ καὶ Κυλλήνῳ· εἶναι δὲ το τους τῶν Ἰδαίων Δακτύλων μοιρηγέτας καὶ παρέδρο τῆς μητρὸς τῶν θεῶν. Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ δευτέρ τῶν καθ' Ἡράκλειαν περὶ Τιτίου φησί· Τιτίας ἥρ ἐγχώριος, ὃν οἱ μὲν μυθεύονται παῖδα Διὸς εἶναι, οἱ τὸν πρεσβύτερον τῶν Μαριανδηνοῦ παίδων τοῦ Κιμμ ρίου. Καὶ Προμαχίδας δὲ Νύμφη τις Ἀγχιάλ Οἰάξιδος γῆς δραξαμένη ἐποίησε τοὺς Ἰδαίο Δακτύλους. παρὰ Στησιμβρότου εἴληφε **)· καὶ ὅτι δ

---

*) Leg. προθύειν. V. Bast. Epist. Crit. ad Boissonad. p. 175.

**) Leg. Καὶ Προμαχίδας δὲ . . . . Ὅτι δὲ Νύμφη — Δακτύλους, παρὰ Στ. εἴλ. Apparet causa lacunae. Nempe oculus brarii a priori δὲ ad posterius aberravit. Lacuna autem quomodo e plenda sit, ostendunt Scholia edita.

τὸ ῥυῆναι αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν Δάκτυλοι ἐκλήθησαν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Κωφοῖς Σατύροις Φρύγας αὐτοὺς καλεῖ.

V. 1130. Δίκτη δὲ ὄρος ἐν Κρήτῃ, ἀφ' οὗ Δικταῖον σπήλαιον.

V. 1131. Τὸ δὲ ἐβλάστησεν ἀντὶ τοῦ ἐγέννησεν. Ἢ *) τὸ δὲ δραξαμένη φησὶ, ἐπειδὴ ἔθος ἐστὶ ταῖς κυούσαις τῶν παρακειμένων λαμβάνεσθαι, καὶ ἀποκουφίζεσθαι τῶν ἀλγηδόνων, ὥσπερ ἡ Λητὼ ἔλαβε **) τοῦ φοίνικος.

Ἐν δὲ τῷ Οἰαξὶς προσετέθη τὸ ι. Ὀαξὶς γὰρ Ὀαξίδος ἦν.

Οἱ δὲ τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους ἓξ καὶ πέντε φασὶν εἶναι· καὶ τοὺς μὲν δεξιοὺς ἄῤῥενας, τοὺς δὲ ἀριστεροὺς θηλείας. Φερεκύδης δὲ τοὺς μὲν δεξιοὺς εἴκοσι φησὶν εἶναι, τοὺς ***) εὐωνύμους τριάκοντα δύο. Γόητες δὲ ἦσαν καὶ φαρμακεῖς, καὶ δημιουργοὶ σιδήρου λέγονται πρῶτοι καὶ μεταλλεῖς ****) γενέσθαι. Ὠνομάσθησαν δὲ Ἰδαῖοι ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἴδης. Ἀριστεροὶ μὲν, ὡς φησι Φερεκύδης, οἱ γόητες αὐτῶν· δεξιοὶ δὲ, οἱ ἀναλύοντες, ὡς φησιν Ἑλλάνικος. Οἱ δέ φασιν, ὅτι Ἰδαῖοι Δάκτυλοι ἐκλήθησαν, ἐπειδὴ ἐν τῇ Ἴδῃ συντυχόντες τῇ

*) Dele ἢ, quippe natum e littera ultima verbi praecedentis. V. not. ad Gregor. Cor. p. 426. Xenophon de Republ. Laced. II, 14. ἢ γονεῖς παίδων, ἢ καὶ ἀδελφοὶ ἀδελφῶν εἰς ἀφροδίσια ἀπέχονται. Hic quoque posterius ἢ, ut ex eadem causa ortum, deleam.

**) Imo ἐλάβετο.

***) Excidit δέ.

****) Μεταλλεὺς cur Schneiderus damnet, ignoro. Proba enim, si qua alia desinens in ευς, vox est, neque hoc uno in loco obvia. Diodorus Sicul. XX. c. 94. in διὰ τῶν μεταλλέων ὑπορύξαντος τὸ τεῖχος. Mitto Grammaticos, in quorum scriptis saepius legas. V. Pierson. ad Moer. p. 239. et Ruhnken. ad Tim. p. 127.

Ῥέᾳ ἐδεξιώσαντο τὴν θεὸν, καὶ τῶν δακτύλων αὐτῆς ἥψαντο. Ὡς δὲ Μνασέας ἐν τῷ ᾱ περὶ Ἀσίας φησὶν, Ἰδαῖοι Δάκτυλοι λέγονται ἀπὸ τοῦ πατρὸς Δακτύλου καὶ τῆς μητρὸς Ἴδης. Ὁ δὲ τὴν Φορωνίδα συνθεὶς γράφει οὕτως·

ἔνθα γόητες
Ἰδαῖοι Φρύγες ἄνδρες οἰκί' ἔναιον,
Κέλμις, Δαλδαμωνεύς τε μέγας καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων,
ἀπάλαμνοι θεράποντες ὀρείης Ἀδρηστείης·
οἳ πρῶτοι τέχνῃ πολυμήτιος Ἡφαίστοιο
εὗρον ἐν οὐρείῃσι νάπαις ἰόν τε σίδηρον,
ἐς πῦρ τ' ἤνεγκαν, καὶ ἀριπρεπὲς ἔργον ἔδειξαν.

V. 1132. Ἡ δὲ ἐργώλη γράφεται καὶ ὀξυτόνως ἐργωλή· καὶ σημαίνει ἑκατέρως τὴν τοῦ ἔργου ἀπώλειαν.

V. 1134. Ὀρφῆος ἀνωγῇ. Ἀνωγὴν λέγει τὴν παρακέλευσιν τοῦ Ὀρφέως, ἀπὸ τοῦ ἀνώγω, διὰ τὸ αὐτὸν κατάρχεσθαι τῆς ὀρχήσεως.

V. 1135. Βηταρμὸν δὲ λέγει τὴν ἁρμόδιον τῶν ποδῶν βάσιν· τοιοῦτος γὰρ ὁ χορός. Λέγει δὲ νῦν τὴν πυῤῥίχην ὄρχησιν. Τὸ δὲ ἑξῆς· ὠρχοῦντο δὲ τοῖς ξίφεσιν τὰς ἀσπίδας κτυποῦντες, διὰ τὸ τὸν Κύζικον θρηνεῖσθαι ὑπὸ τῶν Δολιόνων, ἵνα μή τις, θυσίας οὔσης, δύςφημος φωνὴ ἀναφέρηται.

V. 1138. 1139. Ὅθεν καὶ Φρύγες κυμβάλῳ καὶ τυμπάνῳ τὴν Ῥέαν ἱλάσκονται.

Ῥόμβος δέ ἐστι τροχίσκος, ὃν στρέφουσι ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὕτω κτύπον ἀποτελοῦσιν. Ἄλλοι δὲ ῥύμβον καλοῦσιν, ὡς Εὔπολις ἐν Βάπταις, καὶ Δίδυμος.

V. 1141. Ἀνταίαν δὲ λέγει τὴν Ῥέαν, ὅτι ἐναντία

ῖς Τελχῖσιν ἐγένετο. Οἱ δέ φασιν Ἀντιαίαν αὐτὴν, ὅτι ιτάνευτος καὶ ἀσυνάντητός *) ἐστιν.

Σήματα δέ φησι τὰ ἀναδοθέντα ἐκ τῆς γῆς σηῖα εὐμενείας, τὸ καρποφορεῖν τὰ δένδρα, καὶ τὸ τὴν ῆν φύειν αὐτομάτους βοτάνας. Διὰ δὲ τούτων δείκνυν, ὅτι κατὰ τοὺς φυσικοὺς ἡ αὐτή ἐστιν ἡ θεὸς τῇ γῇ.

V. 1143. Τ'ειρήνην μὲν οὖν φησι τὴν ἁπαλὴν ιὶ χλωρὰν πόαν.

V. 1144. Εἰλυοὺς δὲ τὰς καταδύσεις τῶν θηρῶν.

Ξυλλόχους δὲ τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσιν ὑδώδεις **) ὅπους.

Ἡ δὲ σύνταξις καθ' ὑπέρβατον· καταλιπόντες τοὺς λλόχους.

V. 1145—1148. Διὰ πολλῶν δὲ παρίστησι τὸ θαυιστὸν διὰ τῆς διψάδος, καὶ ὅτι οὐκ ὀλίγον τὸ ἀναιθὲν ὕδωρ, ἀλλ' ἄληκτον.

Τὸ δὲ νᾶεν, ἀντὶ τοῦ ἔῤῥει. Ὡς καὶ Ὅμηρος·

νᾶεν δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα.

ς οὐ δεῖ γράφειν, καὶ τοῦ ***) νάω γὰρ μακρᾷ ἡ πάλήγουσα.

Ἡ δὲ σύνταξις κατὰ μετάθεσιν· ὡς τὸ, ῥέε δ' αἵιτι γαῖα, ἀντὶ τοῦ, αἷμα ἔῤῥεεν ἐν τῇ γῇ. Ἢ μεταηπτέον τὸ νᾶεν εἰς τὸ κατάῤῥυτος ἦν· ἵν' ᾖ, κατάῤῥυν ἦν τὸ Δύνδιμον ὕδασι.

Τὸ δὲ ἀνεβράχθη, ἀντὶ τοῦ ἀνεδόθη.

Ἡ δὲ διψὰς τὴν ξηρὰν γῆν σημαίνει.

V. 1152. Νῆσον δὲ ἔοικε τὴν Κύζικον λέγειν ἐνῦθα.

---

*) Hoc adiectivo Lexica carent. Usurpat etiam Hesychius T. I. c. 414.

**) Leg. ὑλώδεις.

***) Leg. Ὡς οὐ δεῖ γράφειν ναῖεν, τοῦ —.

V. 1158. *Ἀελλόποδας* δὲ τοὺς ταχεῖς.

Τὸ δὲ *κίχον*, ἀντὶ τοῦ κατέλαβον.

V. 1159. *Ζαχρηεῖς* δὲ πνοὰς λέγει τὰς μεγάλως ἐπιβαλλούσας καὶ πνεούσας. Κυρίως δὲ ζαχρειὲς, τὸ βιαίως πράττειν τι ταῖς χερσί.

V. 1161. Τὸ δὲ *μετελώφεον*, ἀντὶ τοῦ ἐπαύσαντο.

V. 1165. *Ῥυνδακίδας*. Ῥυνδακὸς ποταμὸς Φρυγίας ὁ νῦν Μέγητος, πρὸς ᾧ κατὰ τὴν ἔξοδον καὶ τάφος Αἰγαίωνος τινὸς ἥρωος Μυσοῦ. Μέμνηται τοῦ ποταμοῦ καὶ Βακχυλίδης, καὶ Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ποταμῶν, καὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν τῷ Διακόσμῳ. Ῥυνδακὸς δὲ, ὡς Αἰακός.

Ὁ δὲ κατὰ τὸν *Αἰγαίωνα* μῦθος γέγραπται μὲν καὶ ὑπὸ Δημητρίου τοῦ Κιδίου *). Κόνων δὲ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ φησὶν, ὅτι Αἰγαίων καταγωνισθεὶς ὑπὸ Ποσειδῶνος, κατεποντίσθη εἰς τὸ νῦν ὑπὸ Ἀπολλωνίου λεγόμενον *ἠρίον Αἰγαίωνος*. Περὶ δὲ τῆς κλήσεως τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐν τῷ γ Περὶ τῆς νησιάδος φησί· Τὸ Αἰγαῖον πέλαγος οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Περκανίας αἰγὸς κληθῆναι φασὶν, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Καρυστίας Αἰγαίης ὀνομαζομένης. Αἱ μέντοι Αἰγαὶ, ἀφ᾽ ὧν φασι τὸν Ποσειδῶνα παραγίνεσθαι, ἐν τῇ Πελοποννήσῳ εἰσὶν ἐν τῷ κατὰ Κρίσαν κόλπῳ. Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ ἀπὸ τοῦ Αἰγαίωνος αὐτὸ παρωνομάσθαι λέγουσι. Αὐτὸν δὲ τὸν Αἰγαίωνα Ἡσίοδος μὲν Οὐρανοῦ καὶ Γῆς εἶναί φησιν υἱόν. Ὁ αὐτὸς δὲ Αἰγαίων καὶ Γύγης καὶ Βριάρεως λέγεται. Εὔμηλος δὲ ἐν τῇ Τιτανομαχίᾳ Γῆς καὶ Πόντου υἱὸν τὸν Αἰγαίωνα εἶναί φησι· κατοικοῦντα δὲ ἐν τῇ θαλάσσῃ

*) Sic, pro Κνιδίου.

συμμαχεῖν τοῖς Τιτᾶσι. Καὶ Ἴων δὲ ἐν τῷ διθυράμβῳ ἐκ τοῦ πελάγους φησὶ μεταβληθέντα *) τὸν Αἰγαίωνα ἀναχθῆναι εἰς τὸν Ὄλυμπον φυλάξοντα τὸν Δία· εἶναι δὲ αὐτὸν Θαλάσσης υἱόν. Οἱ δὲ θαλάσσιον θηρίον. Τεξῆναιος δέ φησιν, ὅτι Γίγας ὢν καὶ φυγὼν ἐκ τῆς Εὐβοίας ἀφίκετο εἰς Φρυγίαν, κἀκεῖ ἐτελεύτησεν.

Τὸ δὲ μέγα τ' ἠρίον γράφεται καὶ μέγα τε ῥίον. Καὶ σημαίνοι ἂν τὸ ἀκρωτήριον. Βελτίων δὲ ἡ προτέρα γραφή. Περὶ γὰρ τοῦ ἠρίου, ἤτοι τοῦ μνήματος, τοῦ Αἰγαίωνος αὐτῷ ὁ λόγος.

Τὸ δὲ ἐφέλκετο πλείονα ἔμφασιν σημαίνει. Ὁμοῦ γὰρ καὶ πρὸς τὴν ἀργίαν τῶν ἄλλων καὶ ὁ Ἡρακλῆς εἷλκε τὴν ναῦν. **) Χρῆται δὲ οὕτω καὶ Καλλίμαχος, γράφων περὶ τοῦ ἡττηθέντος ταύρου οὕτως·

ὁ μὲν εἷλκεν, ὁ δ' εἵπετο νωθρὸς ὁδίτης.

Τὸ δὲ λελιημένοι, ἀντὶ τοῦ προθυμούμενοί καὶ ἐπιθυμοῦντες. ***)

V. 1166. Τὸ δὲ τυτθὸν ὑπ' ἐκ Φρυγίης δείκνυσιν, ὅτι ἐγγύς ἐστιν εἶναι δείκνυσι τὴν Μυσίαν †) τῆς Φρυγίας, ὡς καί τισι δοκεῖν ἀμφοτέραν μίαν χώραν εἶναι.

Τὸ δὲ παρεμέτρεον ἀντὶ τοῦ παρέπλεον κεῖται.

V. 1167. Ἐνοχλίζειν δέ ἐστι τὸ ἀνακινεῖν καὶ ἀνακόπτειν τὰ κύματα καὶ τὰς δίνας ἐν τῷ κωπηλατεῖν.

Τετρηχότος δὲ ἀντὶ τοῦ τραχυνομένου καὶ σφοδροῦ ὄντος.

---

*) Leg. μεταπληθέντα. Conf. quae notavi ad Dionys. Hal. de Compos. verbor. p. 309.

**) Ad v. 1162.

***) Ad v. 1164.

†) Duae scripturae confusae: altera, δείκνυσιν, ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἡ Μυσία, altera, ἐγγὺς εἶναι δείκνυσι τὴν Μυσίαν.

Ὀλκοὺς δέ φησι τὰς φυσήσεις καὶ ἐπάρσεις καὶ μετεωρισμοὺς τῶν κυμάτων.

V. 1168. Τὸ δὲ μεσσόθεν ἔμφασιν ἔχει καὶ τῆς τοῦ πελάγου *) δεινότητος καὶ τῆς τοῦ ἥρωος ῥώμης. Καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν φασὶ καταλελεῖφθαι τὸν Ἡρακλέα ἐν Κίῳ· οἱ δὲ, ἐν Ἀφέταις· ἑτεροκλινῆ γὰρ τὴν Ἀργὼ ἐποίει. Ἔφορος δὲ δι' Ὀμφάλην αὐτὸν καταλελεῖφθαι φησί.

Τρύφος δὲ τὸ κλάσμα φησὶ τῆς κώπης.

V. 1171. Τὸ δὲ ἀήθεσαν, τὸ ἀήθεις εἶναι σημαίνει ἠρεμεῖν τὰς χεῖρας τοῦ ἥρωος.

V. 1174. Αὐτοῦ δ' ἐν προμολῇ. Προμολὴν λέγει τὴν προπαστάδα καὶ τὸ προπύλαιον. Λέγεται δὲ προμολὴ καὶ τὸ ἐξώπυλον μέρος, ὡς αὐτὸς ἐχρήσατο ἐν τοῖς πρόσθεν εἰπών·

Στῆ δ' ἄρ' ἐνὶ προμολῇσι. οἱ δ' ἀντίοι ἠερέθοντο.

Τετριμμένα δὲ, ἀντὶ **) καταπεπονημένα ὑπὸ τοῦ κόπου.

V. 1175. Αὐσταλέος δὲ, ὁ κατάξηρος καὶ ἀνεπιμέλητος.

Περιτριβέας, τὰς πολὺ πονησάσας χεῖρας ὑπὸ τοῦ κόπου.

V. 1176. Τὸ δὲ ἠρήσατο, ἀντὶ τοῦ κατηρήσατο, ἢ προσεῖπεν.

V. 1177. Κιανίδος δὲ ἤθεα παραφραστικῶς***) τὴν Κιανῶν γῆν λέγει. Ἔστι δὲ Κίος πόλις Μυσίας

*) Sic, pro πελάγους.

**) Adde τοῦ.

***) Imo περιφραστικῶς. Schol. ad Aeschyli Supplic. v. 62. κατὰ παράφρασιν. Corrig. κ. περίφρασιν, ut iam Fischerus monuit ad Weller. III. 1. p. 278.

κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Κίου τοῦ ἀφηγησαμένου τῆς Μιλησίων ἀποικίας, ὥς φησι Ἀριστοτέλης ἐν Κιανῶν πολιτείᾳ. Ὤικησαν δὲ αὐτὴν πρῶτον μὲν Μυσοί· δεύτερον Κᾶρες· τὸ δὲ τρίτον Μιλήσιοι. Ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς οὕτω καλούμενος Κίος, περιῤῥέων τὴν Μυσίαν, ὡς μνημονεύει Σκύλαξ ἐν Καριανδεῦσι. Περιῤῥέει δὲ καὶ τὴν πόλιν ὁ ποταμὸς οὗτος.

V. 1178. Τὸ δὲ Ἀργανθώνειον ὄρος ἐστὶ τῆς Κίου.

V. 1180. Ἤϊα δὲ λέγει νῦν τὰ ἐφόδια καὶ βρώματα. Σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἄχυρα. Ὅμηρος· ἠΐων θημῶνα.

V. 1182. Κάγκανα δὲ τὰ ξηρὰ ξύλα.

Λεχαίην δὲ φυλλάδα, τὴν πρὸς λέχη καὶ στιβάδας ἐπιτηδείαν, ἀπὸ τοῦ λέχους.

V. 1184. Ἐν δὲ τῷ στόρνυσθαι συνυπακούεται τὸ ὥστε, ἵν' ᾖ, ὥστε στόρνυσθαι.

Τὸ δὲ δινεύεσκον, ἀντὶ τοῦ ἔστρεφον καὶ παρέτριβον.

Πυρήϊα δέ φησι ξύλα τινὰ, ἃ παρατρίβοντες πῦρ ἔβαλον *). Τούτων δὲ τῶν ξύλων τὸ μὲν ἦν ὕπτιον, ὅπερ ἐκαλεῖτο στορεύς· τὸ δὲ **) ἕτερον τρυπάνῳ παραπλήσιον. Παρατρίβοντες οὖν τῷ τρυπάνῳ τὸν στορέα, ἐν τῷ στρέφειν πῦρ ἐποίουν. Ταῦτα οὖν καλεῖ πυρήϊα, ἃ παρατριβόμενα ἀλλήλοις πῦρ ἐγγενᾷ ***).

V. 1188. Διὸς δὲ υἱὸν τὸν Ἡρακλέα φησί.

V. 1189. Τὸ δὲ φθαίη, ἀντὶ τοῦ προλάβῃ τοῦ πλοῦ.

---

*) Bastius Epist. Crit. ad Boissonad. p. 141. hunc nostri Scholiastae locum citans habet ἔβαλλον.

**) Bastius l. c. δ'.

***) Bastius l. c. ἐγγεννᾷ, fortasse scripturam Codicis tacite corrigens.

Καταχείριον δὲ τὸ τῇ χειρὶ ἁρμόδιον.

V. 1190. *Ἀλαλημένον* δέ φησιν αὐτὸν, ἢ διὰ τὸ ἄπειρον εἶναι τῆς ἐκεῖ χώρας, ἢ διὰ τὸ περιστρεφόμενον ζητεῖν, ἕως ἂν τῇ ἑαυτοῦ χειρὶ ἁρμόδιον εὕροι.

V. 1192. *Τανα ὴν* δέ φησι τὴν τεταμένην καὶ ἐπιμήκη.

Αἴγειρος δὲ ἐτυμολογεῖται, ἢ παρὰ τὸ ἐκ τῆς γῆς ἀΐσσειν καὶ κινεῖσθαι, ἢ παρὰ τὸ ὑπὸ τῶν ἀνέμων ἄγνυσθαι.

V. 1195. *Τὸ δὲ ἔδυ δ' ἀπὸ δέρμα*, μετάθεσιν ἔχει τῆς προθέσεως. Τὸ γὰρ ἑξῆς οὕτως· ἀπέδυ δὲ τὸ δέρμα τοῦ λέοντος.

V. 1196. *Χαλκοβαρὲς* δὲ λέγει, ἢ τὸ ἰσχυρὸν, ἢ κατὰ τὸ ἄκρον χαλκοῦν. Πείσανδρος δὲ ὁλόχαλκον εἶναί φησι τὸ τοῦ Ἡρακλέους ῥόπαλον. Ἐτυμολογοῦσι δὲ αὐτὸ παρὰ τὴν ῥοπὴν καὶ τὸ ἀλοιᾷν.

Δάπεδον δὲ, ἢ τὴν ῥίζαν, ἢ τὴν γῆν ἔφη.

V. 1197. *Στυπος* δὲ τὸ στέλεχος.

V. 1200. *Ἔχμα* δὲ τὸ κώλυμα.

V. 1201. *Ὡς δ' ὅτ' ἄρ' ἀπροφάτως*. Τὸ μὲν *ἀπροφάτως* τὸ ἀθρόως σημαίνει.

V. 1203. *Καταῖξ* δέ ἐστιν ἡ σφοδρὰ ὁρμή.

V. 1204. *Σφῆνες* δὲ οἱ συνέχοντες τὸν ἱστὸν ἐν τῇ ἱστοδόκῃ.

Οἰκεία δὲ δι' ὅλου καὶ κατάλληλος ἡ παραβολή. Ἱστῷ μὲν γὰρ τὴν ἐλάτην ἀπεικάζει διὰ τὸ ἰθυτενὲς καὶ εὐαυξές· καὶ γὰρ κἀκείνη ἐπὶ τῆς ἱστοδόκης ἵσταται· χειμερινῷ δὲ καιρῷ τὴν ἀθρόαν τοῦ ἥρωος ἐπιφάνειαν· σφοδρῷ δὲ ἀνέμῳ τὴν ῥώμην. Τὰς *) δὲ σφῆνας

*) Leg. τούς.

μετέλαβεν εἰς τὰ περιέχοντα τὴν τῆς ἐλάτης ῥίζαν χώματα· καὶ γὰρ κἀκεῖνα σφηνῶν δίκην τὴν ῥίζαν κατέχουσι· τοὺς δὲ προτόνους εἰς τὸν τόνον καὶ τὴν τάσιν τῶν ῥιζῶν.

V. 1207. Τὸ δὲ τόφρα ἀντὶ τοῦ ἐν ὅσῳ εἴληπται.

V. 1208. Τὸ δὲ δίζεσθαι, ἤτοι ζητεῖν, εἴρηται διὰ τὴν ἀπειρίαν τοῦ τόπου.

V. 1209. Τὸ δὲ φθαίη, ἀντὶ τοῦ προλάβῃ τοῦ συμποσίου.

Τὸν δ' Ὕλλαν Ἀπολλώνιος μὲν Θειοδάμαντος εἶναί φησιν υἱόν· Ἑλλάνικος δὲ Θειομένους. Διοκλείδης δὲ ἐν τοῖς Δηλιακοῖς ἱστόρησεν, οὐ τὸν Ὕλλαν εἰς τὴν ὑδρίαν *) ἐξεληλυθέναι, ἀλλὰ τὸν Ὕλλον, καὶ δυςέρευτον **) γενέσθαι. Ἐγένοντο δὲ πολλοὶ ἐρώμενοι Ἡρακλέους· Ὕλλας καὶ Φιλοκτήτης, καὶ Πειριθόας, καὶ Διόμος, καὶ Φρὺξ, ἀφ' οὗ πόλις κατὰ Λιβύην. Σωκράτης δὲ ἐν τῷ πρὸς Εἰδόθεον φησὶ, τὸν Ὕλλαν ἐρώμενον Πολυφήμου, καὶ οὐχ Ἡρακλέους γενέσθαι. Ὄνασος δὲ ἐν ᾱ Ἀμαζονίδων ἀληθέστερον τὴν ἱστορίαν ἐκτίθεται, οὐχ ἡρπάσθαι λέγων αὐτὸν ὑπὸ Νυμφῶν, ἀλλὰ κατηνέχθαι εἰς κρήνην, καὶ οὕτως ἀποθανεῖν. Ἀπρε-

---

*) Leg. ὑδρείαν. Diversissimae significationis sunt nomina ὑδρεία et ὑδρία, sed passim confusa. V. Sylburg. ad Pausan. IV. c. 33. Wesseling. in var. lect. ad Diodor. Sicul. III. c. 21. et Brunck. ad Apollon. Rhod. I. v. 456. Obiter moneo, in Hesychio T. II. c. 667. med. εἰλωτίας mutandum esse in εἰλωτείας.

**) Leg. δυσεύρετον, quod h. l., ut videtur, non differt ab ἀνεύρετον Scholiorum editorum. Schol. ad Philostrati Heroica p. 400. Boisson.: — τὸ ᾱ ἐνταῦθα τὸ δῡς σημαίνει, οὕπερ ἐναντίως τὸ δυσθαλπὴς παρ' Ὁμήρῳ. Ἐκεῖ γὰρ τὸ δῡς ἀντὶ τοῦ ᾱ ἤγουν ἀθαλπής. unde in Lexica nostra infer adiectivum ἀθαλπής, quod iam H. Stephanus, etsi nullo auctore, commemoravit.

πὲς δὲ καὶ τὸν νεανίαν παρεισαγαγεῖν, ὥσπερ Ὅμηρος, ἢ πιθανότερον ἀμφότερα εἰπεῖν, ὡς Καλλίμαχος.

V. 1213. Ὁ δὲ τοῦ Θειοδάμαντος ὑφ' Ἡρακλέους φόνος τοῦτον ἔσχε τὸν τρόπον. Ἡρακλῆς γήμας Δηϊάνειραν τὴν Οἰνέως, διῆγεν ἐν Καλυδῶνι παρὰ τῷ Οἰνεῖ. Ἐν δὲ συμποσίῳ πλήξας κονδύλῳ Κύαθον, τὸν Ἀρχιτέλους μὲν υἱὸν, Οἰνέως δὲ οἰνοχόον, ὅτι τὰ ποδάνιπτρα ὕδατα *) ἀγνοῶν αὐτῷ ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐπέχεεν, φεύγων ἐκεῖθεν τὸν φόνον ᾤχετο σὺν τῇ γυναικὶ Δηϊανείρᾳ, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ καὶ Ὕλλον τὸν υἱόν. Κατὰ δὲ τὸν Εὐηνὸν ποταμὸν ἀνεῖλε Νέσον τὸν Κένταυρον, ὡς Ἀρχίλοχος ἱστορεῖ. Ὡς δὲ κατὰ τὴν Δρυοπίαν ἐγένετο, τοῦ παιδὸς αὐτῷ πεινήσαντος Ὕλλου, καὶ τοῦ παιδαγωγοῦ Δίχα ἀπολιμπανομένου, ἐντυχὼν Θειοδάμαντι, ᾔτει ὀλίγην τροφήν. Ὡς δὲ οὐκ ἐδίδου, ἁρπάσας ἕνα τῶν βοῶν αὐτοῦ ὁ Ἡρακλῆς, ἔθυσε καὶ εὐωχεῖτο. Θειοδάμας δὲ ἐπανελθὼν εἰς τὴν τῶν Δρυόπων πόλιν, εἰς πόλεμον διήγειρεν αὐτοὺς κατὰ τοῦ Ἡρακλέους. Γενομένης δὲ μάχης ἰσχυρᾶς, εἰς τοσαύτην ἀνάγκην ἦλθεν ὁ Ἡρακλῆς, ὥστε καὶ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ ὁπλίσαι· ὅτε δὴ καὶ τρωθῆναι φασὶν αὐτὴν κατὰ τὸν μαζόν. Τέλος δὲ περιγενόμενος αὐτῶν ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ἀνελὼν τὸν Θειοδάμαντα, τὸν μὲν υἱὸν αὐτοῦ Ὕλαν ἀνεδέξατο, τὸ δὲ ἔθνος ἅπαν μετῴκισεν εἰς Τραχῖνα, πόλιν Θεσσαλικὴν, καὶ τὴν Οἴτην, τὸ ὄρος τὸ περὶ τοὺς ὅρους τῆς Φωκίδος ὄν. Μετῴκισε δὲ αὐτὸ διὰ τὴν λῃστείαν, ἵνα τῇ τῶν πολλῶν ἐπιμιξίᾳ ἀπόσχωνται τοῦ λῃστρικοῦ τρόπου. Ὅτι δὲ λῃστρικὸν ἦν τὸ ἔθνος, καὶ Μηλιεῦσιν ὅμορον, ἱστορεῖ Φερεκύδης ἐν τῇ γ̄. Καὶ τοῦτο δέ φη-

---

*) Notanda haec phrasis, addito substantivo ὕδωρ.

σι Φερεκύδης, ὅτι Πολυδώρᾳ τῇ τοῦ Δαναοῦ συνεγένετο Πηνειὸς ποταμὸς, καὶ ἔτεκε Δρύοπα, ἀφ' οὗ τὸ ἔθνος ἐκλήθη. Ὤικουν δὲ οὗτοι παρὰ τῷ Σπερχειῷ ποταμῷ. Τῆς δὲ μετοικίας μέμνηται καὶ Καλλίμαχος. Οἱ δέ φασιν, οὐ δι' ἀδικίαν ποιῆσαι τοῦτο τὸν Ἡρακλῆν *), ἀλλ' ἀλεξίκακος ὢν ἐβουλήθη ἀποστῆσαι αὐτοὺς τοῦ λῃστρικοῦ τρόπου. Ταύτῃ τοι καὶ ἐρέθισε Θειοδάμαντα, ἵν' ἀφορμῆς λαβόμενος τιμωρήσαιτο τὸ ἔθνος.

Οἱ δὲ περὶ τὸν Παρνασσὸν φασὶν οἰκῆσαι τοὺς Δρύοπας, ἀδικωτάτους ὄντας ἀνθρώπων· καταπολεμηθῆναι δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους, καὶ μετοικισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ εἰς Πελοπόννησον. Δρύοπας δὲ κληθῆναι ἀπὸ Δρύοπος τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Δίας τῆς Λυκαονίας.

V. 1214. Τὸ μὲν οὖν ἀντιόωντα ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ ἐναντιούμενον.

V. 1220. Τὸ δὲ, ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ, βούλεται λέγειν, ὅτι εἰ μέλλοιμεν λέγειν τὰ συμβεβηκότα τοῖς Δρυόψιν, ἀποπλανηθησόμεθα τῆς ἡμῶν ᾠδῆς, ἤγουν τοῦ ἡμετέρου σκοποῦ. Τοῦτο δέ ἐστιν εἰπεῖν περὶ τοῦ πλοῦ τῶν Ἀργοναυτῶν.

V. 1222. Τὸ δὲ Πηγαὶ ὄνομα κύριόν ἐστι τῆς κρήνης.

Τὸ δὲ ἀγχίγυιοι τοὺς πλησιοχώρους σημαίνει.

V. 1226. Ἐναύλους δὲ ἐνταῦθα τὰ σπήλαια.

V. 1227. Ὑλήωρους δέ φησι τὰς ἐν τοῖς ὄρεσι διατριβούσας.

V. 1228. Καλλίναον δέ φησι τὴν καλλίρροον.

---

*) Epigr. adesp. CCCCLXXXIV. v. 3.
Οἰάγρου φίλον υἱὸν, ὃς Ἡρακλῆν ἐδίδαξεν.
Aesopus Fab. 62. Ὁ δὲ τὸν Ἡρακλῆν ἐπὶ συμμαχίαν ἐκάλει.

V. 1229. Τὸ δὲ Ἐφυδατίη, ὄνομα Νύμφης.

V. 1230. Ἐρευθόμενον δέ φησι τὸν λάμποντα

V. 1231. Διχόμηνις δὲ ἡ πανσέληνος.

V. 1233. Κύπρις δὲ τὸ ἐρωτικὸν πάθος.

V. 1235. Τὸ δὲ λαιχρὶς ἐπιχριμφθεὶς, ἀι τοῦ πλαγίως εἰς τὴν κρήνην ἐπικλινθείς.

Ὁ δὲ νοῦς· ὡς δὲ τὸ ἀγγεῖον ἐνέβαλεν εἰς τὸ ὕδα καὶ τὸ ὕδωρ ἐνεφορεῖτο εἰς αὐτὸ μετὰ σφοδροῦ τοῦ ἤχ ἡ Νύμφη τῇ μὲν εὐωνύμῳ χειρὶ ἐλάβετο τοῦ αὐχένος α τοῦ ἐπιθύουσα καὶ ἐπιθυμοῦσα κῦσαι· τῇ δὲ δεξ καθεῖλκεν εἰς τὸ ὕδωρ.

Ἰστέον δὲ, ὅτι οὗτος μὲν μίαν τῶν Νυμφῶν ἁρπ σαι φησὶ τὸν Ὕλλαν· Θεόκριτος δὲ ἐν τοῖς Βουκολικο ἐν τῷ καλουμένῳ Ὕλλᾳ, ὑπὸ πασῶν φησι ἁρπαχθῆν Ὡσαύτως δὲ καὶ Νίκανδρος ἐν β *) τῶν Ἑταιροιου νων **).

V. 1241. Εἰλατίδης Πολύφημος. Γράφει καὶ Εἰλασίδης. Οἱ μὲν γάρ φασι τὸν Πολύφημ υἱὸν Ἐλάσου, οἱ δὲ Ποσειδῶνος. Ἔγημε δὲ ὁ Πολύφ μος Λαονόην, τὴν Ἡρακλέους μὲν ἀδελφὴν, Ἀμφιτρυ νος δὲ καὶ Ἀλκμήνης θυγατέρα.

Τὸ δὲ προτέρωσε, ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν τῆς λεύθου.

V. 1243. Θὴρ δὲ σημαίνει καὶ ἅπαν θηρίον. Ι

---

*) V. Bast. Epist. Crit. ad Boissonad. p. 163.

**) Mirum, sic etiam in Schol. edit. legi. Ceterum litterarum c fusionem, quae eadem in nominibus ἕτερος et ἑταῖρος tam frequens ut exempla, quae numero longe longeque plurima commemorare sem, afferre pigeat, in verbo ἑτεροιοῦν non memini nisi hoc loco perire.

ρίως δὲ οἱ ποιηταὶ θῆρα τὸν λέοντα λέγουσι. Καὶ Καλλίμαχος·

θηρὸς ἀερτάζων ἦν δέρμα κατωμάδιον·

V. 1245. *Αἰθόμενος* δέ φησιν, ἤτοι καιόμενος τῷ λιμῷ. Οὐχ' ὅτι ὁ λιμὸς θέρμης ἐστὶ ποιητικὸς, ἀλλὰ τὸ αἴθεσθαι ἀντὶ τοῦ κατεπείγεσθαι κεῖται.

V. 1246. Τὸ δὲ *ἐνὶ σταθμοῖσιν* ἐναλλαγὴν ἔχει τῆς προθέσεως. Οἷον οἱ νομῆες εἰς τοὺς σταθμοὺς προήλασαν.

Διόλου δὲ οἰκεία ἡ παραβολή. Προβάτοις μὲν βοήσασιν ἀπεικάζει τὸν Ὕλαν, διὰ τὸ ἁπαλόν· θηρίῳ δὲ ἀγρίῳ τὸν Πολύφημον, διὰ τὴν τοῦ ἥρωος δύναμιν. Τὸ δὲ λιμῷ αἴθεσθαι τὸν μετὰ διαθέσεως δρόμον δηλοῖ τοῦ ἀνδρός. Τὸ δὲ, *πρὸ γὰρ αὐτοὶ ἐνὶ σταθμοῖσιν*, ὅτι καὶ αἱ Νύμφαι πρὸ τοῦ ἀφικέσθαι τὸν Πολύφημον ἀπέπνιξαν τὸν Ὕλαν. Ἐκ τοῦ συμβεβηκότος δὲ καὶ τοῦτο καὶ τὸ *ἐπέκυρσεν* εἴληπται.

V. 1252. Τὸ δὲ *ληῖδ' ἑτοίμην*, ἀντὶ τοῦ λάφυρον καὶ κτῆμα χωρὶς πόνου ληφθέν.

V. 1254. Τὸ δὲ, *αὖ δέ μιν ἔγνω*, ἔφη διὰ τὴν σελήνην. Ἤδη γὰρ ἔφθη εἰπὼν, ὅτι πανσέληνος ἦν.

V. 1256. *Ἆσθμα* δέ φησι τὸ ἐκ τοῦ δρόμου γινόμενον φύσημα.

V. 1265. Μύωψ δέ ἐστιν εἶδος μυίας, ἥτις ἐπικαθεζομένη ταῖς βουσὶ δάκνει αὐτὰς, καὶ εἰς μανίαν ἐμβάλλει. Διὸ καὶ οἶστρος λέγεται. Σώκρατος δὲ ἐν τῷ δ τῶν ζώων διαφορὰν εἶναί φησι μύωπος καὶ οἴστρου. Μύωψ μὲν γὰρ ἐν τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται· ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων.

V. 1266. *Πίσεα* δέ φησιν, ἢ τὸν σύμφυτον τόπον, ἢ τοὺς ἑλώδεις καὶ πηλώδεις τόπους.

Ἐλεσπίδες δέ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι, παρὰ τὸ λέπεσθαι ὑπό τε ἀνέμων καὶ ἡλίου. Διὸ καὶ λεπας τὸ τοῦ ὄρους ἀκρωτήριον λέγεται. Εὐριπίδης·

καὶ Κιθαιρωνος λέπας.

Ἡ δὲ παραβολὴ πασα οἰκειως ἔχει. Μύωπι μὲν γὰρ ὅμοιος ὁ τοῦ Ὕλλα ἔρως· ταύρῳ δὲ ὁ Ἡρακλῆς κεντούμενος ὑπὸ τοῦ περὶ τὸν Ὕλλαν ἔρωτος, ὥσπερ ὁ ταῦρος ὑπὸ του μύωπος. Πισεα δέ φησι τὴν ναῦν καὶ τὴν σύνοδον τῶν ἑταίρων· ταῦτα γὰρ τῷ Ἡρακλεῖ ὁμοίως ἡδέα, ὡς τὰ πίσεα τῷ ταύρῳ. Τὸ δὲ οὔτ' ἀγέλης, οὔτε νομέων φροντίζειν τὸν ταῦρον ἔφη, ὅτι καὶ ὁ Ἡρακλῆς τὸν τοῦ Ὕλλα ἔρωτα προύτιμησε τῶν Ἀργοναυτῶν. Καὶ τὸ ἄλλοτε δέ κεν *) παυεσθαι, ἄλλοτε δ' ἵστασθαι τὸν ταυρον, πανυ τοι συμβαινει τῷ Ηρακλεῖ· κἀκεῖνος γὰρ ποτὲ μὲν ἔτρεχε, ποτὲ δ' ἵστατο αναπαυόμενος. Τὸ δὲ μύκημα τοῦ βοὸς διὰ τὴν φωνὴν εἴληπται τοῦ Ἡρακλέους.

V. 1273. sq. *Ἠῶον* δὲ *ἀστέρα* φησὶ τὸν ἑωσφόρον.

Ἄκριας δὲ ἀκροτάτας, τὰ ὕψη τῶν ὀρῶν.

V. 1277. Τὸ δὲ *ἀνακρουσαι τοὺς κάλωας*, τὸ ἐπιτεῖναι τὰ καλώδια σημαίνει τὰς ἀγκύρας, ἢ καὶ τὸ ἀποτινάξαι διὰ τὸ βεβρέχθαι.

Τὸ δὲ *αὐτίκα* πρὸς τὸ τὴν αι συντακτέον. **)

*) In his videntur latere μὲν μή. Si enim scriptum fuisse ponas δὲ μὴν, (conf. not. ad Gregor. Cor. p. 146. et 405.) δὲ ex μὲν, μὲν ex μὴ nasci potuisse, ostendunt Melet. Crit. I. p. 111. et Ind. Graecit. ad Gregor. Cor. p. 1004. b. Infra Schol. Paris. ad II. v. 244. σημαίνει δὲ καὶ —. Corrig. σ. μὲν καὶ —. Xenophon Memor. II, 1, 25. οὐ φόβος, μή σε ἀγάγω. Cod. ἀφόβως μὲν ἀπάγω.

**) Ad v. 1275.

Ἐκ δὲ τοῦ εἰπεῖν *εὐναίας* πληθυντικῶς ἐπισημαίνονταί τινες, ὅτι δύο ἦσαν ἄγκυραι. Διὸ καὶ Ἐφόρου εἰπόντος, Ἀνάχαρσιν εὑρηκέναι τὴν διπλῆν ἄγκυραν, πρότεροι Ἀναχάρσιδος οἱ Ἀργοναῦται. Ἴσως δὲ συνεκδοχικῶς τὸ πληθυντικὸν ἔλαβεν ἀντὶ ἑνικοῦ.

Τὸ δὲ *ἐπαύρεσθαι τοῦ ἀνέμου* συνεκδοχικῶς τὸ ἑπόμενον ἀντὶ τῆς πράξεως. Ἡ μὲν γὰρ πρᾶξις ἦν χαλάσαι τὰ ἱστία· ἕπεται δὲ τῷ χαλάσαι τὰ ἱστία τοῦ *) ἀπολαύειν τοῦ ἀνέμου. **)

V. 1280. sq. *Χαροπὴν δὲ τὴν ἠῶ* ἔφη, διὰ τὸ λαμπρόν. Ἡ γὰρ ἡμέρα λαμπρύνει φωτίζουσα τὸν ἀέρα. Τὸ δὲ γλαυκὸν καὶ χαροπὸν συνωνύμως λέγεται ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ. Διὸ καὶ ἀπήνεγκε τὸ *διαγλαύσσουσιν*, ἀντὶ τοῦ φωτίζουσι καὶ λαμπρύνουσιν. Ἀπὸ δὲ τοῦ γλαύσσειν, τοῦ ὁρᾷν, καὶ ἡ γλαὺξ παρῆκται, καὶ ἡ γλαυκῶπις Ἀθηνᾶ, καὶ γλήνη, ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ κόρη. Εὐριπίδης δὲ ἐπὶ τῆς σελήνης ἐχρήσατο τῷ γλαυκῶπις, εἰπών·

Γλαυκῶπίς τε στρέφεται μήνη.

Ἡ δὲ *περάτη* σημαίνει μὲν κατά τινας καὶ τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον· λέγεται δὲ κυρίως ἡ ἀνατολή· πέρας γὰρ αὐτὴ τῆς τοῦ οὐρανοῦ κινήσεως· ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεται, καὶ εἰς αὐτὴν τελευτᾷ.

V. 1286. Τὸ δὲ *σφωΐτερον*, ἀντὶ τοῦ σφέτερον κεῖται· οὐ γὰρ δύο, ἀλλὰ πολλοὶ ἦσαν οἱ Ἀργοναῦται.

V. 1289. *Τελαμὼν* δὲ ὑπὲρ τοὺς ἄλλους λυπεῖται, ὅτι φίλτατος ὢν ***) Ἡρακλεῖ, εἰς πολλούς τε ἄθλους συνεμαχέσατο Ἡρακλεῖ. Συνέπλευσε μὲν γὰρ αὐτῷ εἰς Ἴλιον, καὶ συνεπολέμησεν αὐτῷ πρὸς Ἀμαζό-

---

*) Leg. τό. **) Ad v. 1275. ***) Leg. ἦν.

νας, καὶ τὸν Ἀλκυονέα ἀνεῖλεν, ὡς ἱστορεῖ Πίνδαρος. Ὁ δὲ Βουκόλος *) οὕτως ἐνέδειξε τὴν φιλίαν αὐτῶν·

Οι μιαν ἀμφω ἑταῖροι αἰεὶ δαίνυντο τράπεζαν.

V. 1290. Ὁ δὲ λόγος· ἧσαι ἤγουν καθέζῃ οὕτως ὡς ἔτυχεν ἥσυχος.

Το δὲ ἀρμενον ἀντὶ τοῦ ἁρμόδιον καὶ ἀρεστόν.

Ἀπολλώνιος μὲν οὖν φησὶ ἀπολελεῖφθαι τὸν Ἡρακλέα ἐκβαντα περὶ Κίον κατὰ τὴν Ἡρακλέους **) ζήτησιν. Διονυσιος δὲ ὁ Μιτυληναῖος συμπεπλευκέναι φησὶ τον ἥρωα τοῖς Ἀργοναυταις, καὶ συμπεπραχέναι τὸν περὶ Μηδειαν τῷ Ἰάσονι. Ὁμοίως δὲ καὶ Δημάρετος. Ἡρόδωρος δέ φησι, μὴ συμπεπλευκέναι αὐτὸν καί τινας ἄλλους. Ἡσίοδος δὲ ἐν τῷ τοῦ Κύηκος γάμῳ φησὶν, ἐκβάντα αὐτὸν κατὰ ζήτησιν ὕδατος τῆς Μαγνησίας περὶ τοὺς ἀπὸ τῆς ἀφέσεως τῆς Ἀργοῦς καλουμένους Ἀφέτας ἀπολειφθῆναι. Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Λυδῇ φησὶν ὑπὸ τῶν ἡρώων ἐκβιβασθῆναι αὐτὸν δια τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργώ. Τούτῳ δὲ καὶ Ποσίδιππος ὁ ἐπιγραμματογράφος ἠκολούθησε καὶ Φερεκυδης. Ἔφορος δὲ ἐν τῇ ε̄ ἑκουσίως ἀπολειφθῆναι φησὶ πρὸς Ὀμφάλην τὴν τῶν Λυδῶν βασιλευουσαν. Ἰδίως δὲ Ἀντικλείδης ἐν τῇ β τῶν Δηλιακῶν φησὶ, Ὕλλον τὸν Ἡρακλέους υἱὸν ἐξελθόντα ἐπὶ ζήτησιν ὕδατος μὴ ἀποστρέψαι.

V. 1292. Ὅρα δὲ, ὅτι οὐ τὴν ἐν Σκυθίᾳ δόξαν αἴτιον εἶναι φησὶν τοῦ δόλου ὁ Τελαμὼν, ἀλλὰ τὴν ἐν

---

*) Hoc nomine Theocritus etiam aliis dicitur, ut Scholiastae Pindarico ad Isthm. II, extr. p. 814. Heyn. Sed Porphyrii Θεόκριτος ἐν Βουκόλοις puto Bentleium Epist. ad Mill. p. 49. recte mutasse in Θ. ἐν Βουκολικοῖς, quidquid contradicat Toupius Cur. Poster. in Theocrit. p. 9.

**) Leg. Ὕλα. Vid. not. ad Gregor. Cor. p. 418.

Ἑλλάδι, ὅταν ὑποστρέψωσι. Τῆς γὰρ ἐν Ἑλλάδι δόξης φροντὶς ἦν αὐτοῖς, ἀλλ' οὐ τῆς ἐν Σκυθίᾳ.

V. 1294. Τὸ δὲ ἦδος κατὰ Ἡρωδιανὸν ψιλοῦται. Φησὶν γὰρ ἐν τῷ η· Τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα, ἀρχόμενα ἀπὸ μακροῦ, ψιλοῦται, αἶσχος, ἦσθος, εὖρος, εἶδος. Οὕτως οὖν καὶ ἦδος. Τὸ δὲ ἦθμος δασύνεται, τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἥσω μέλλοντος δασυνόμενον.

V. 1295. Ἐν δὲ τῷ συνετεκτήναντο λείπει τὸ σοί.

V. 1297. Ὄστλιγγας δὲ ἐνταῦθα τὰς λαμπηδόνας *). Εὕρηται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῶν βοστρύχων.

ὀστλιγγων δ' αἴναι εἶφαρ ῥεεῖας.

Τοῦτο δέ φησι Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ β τῆς καθόλου. Παρὰ μέντοι Ἀπολλωνίῳ καὶ Φιλητᾷ εὕρηται διὰ τοῦ α.

V. 1298. Τὸ δὲ ἄψ καὶ ὀπίσω ἐκ παραλλήλου.

---

*) Sic etiam ad II. v. 42. Recentiora Lexica, etiam Schneideri, flectunt per οι. Perperam. Diodorus Sic. III. c. 37. extr. τὰς λαμπηδόνας προυβάλλοντας. Hesychius T. II. c. 542. Μαρμαρυγαί. -- λαμπηδόνες. [E Photii glossa c. 182. Μαρμαρυγή, ἀστραψις, λαμπηδών, infer in Lexica substantivum ἄστραψις.] Paraphrastes Phoenissarum Euripidis v. 234. sq. λάμπον διπλῇ λαμπηδόνι. Scholiastes ad Philostrati Her. p. 440. Boisson. λαμπήδονι. Imo λαμπηδόνι. H. Stephanus solum vocabulum affert, nullo scriptoris veteris loco commemorato: ita etiam Lexicon quod vulgo dicitur Septemvirale: sed R. Constantinus (ed. 1592.) citat e Cleomede, item μικρογραφούμενον. Alio modo Lexicographi nostri peccant in eiusdem substantivo flexionis, ἀλγηδών. Quod cum feminini sit generis, illi certatim et quasi de compacto inter masculina referunt. Plutarchus V. Ages. c. 27. αἱ μὲν ἀλγηδόνες ἔληξαν. Cito hunc locum, ut in transcursu moneam, ibid. c. 24. in. scribendum esse Φοιβίδου μὲν ἔργον εἶναι, βούλευμα δ' Ἀγησιλάου. Passim confusa βούλευμα et βούλημα. V. var. lect. ad Dionys. Hal. Ant. Rom. IV. c. 62. Heindorf. ad Platon. Gorg. p. 116. et Lobeck. ad Sophocl. Aiac. p. 226.

V. 1299. *Τὸ δὲ λαῖτμα βιησάμενοι*, ἀντὶ τοῦ μαχεσάμενοι τῷ κατεπείγοντι ἀνέμῳ. καὶ βισάμενοι. *) . *Λαῖτμα* δέ ἐστι τὸ κῦτος**) καὶ διάστημά τῆς θαλάσσης, οἱονεὶ λαίτμημα, παρὰ τὸ λίαν τύπτεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων. Σειληνὸς δὲ ἐν Γλώσσαις πέλαγος εἶναι, καὶ Εἰρηναῖος ἐν ᾱ Ἀπολλωνίου ***) ἀποδεδώκασιν.

V. 1300 — 1308. *Εἰ μὴ Θρηΐκιοί δύω.* Τούτους Ἡρακλῆς ἀνεῖλεν ὕστερον ἐν Τήνῳ τῇ νήσῳ, ἣ παράκειται τῇ Δήλῳ. Νίκανδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος ἐν ᾱ τῶν Οἰταϊκῶν αἴτιον γεγονέναι Βορέαν φησὶ τοῦ θανάτου τῶν υἱέων, διὰ τὸ χειμάσαι Ἡρακλέα ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ὑποστρέφοντα. Καὶ Ὅμηρος·

Τὸν μὲν, ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θύελλας.

Αἰνησίδημος δὲ ἐν Τηνιακοῖς φησὶν, διότι ξενίσαντες τὸν Ἡρακλέα ἐνήδρευσαν αὐτὸν ἀποκτεῖναι βουλόμενοι. Σῆμος δὲ, διὰ τὸ λειφθῆναι δρόμῳ τὸν Ἡρακλέα ὑπὸ τῶν Βορέου παίδων. Στησίμβροτος δέ φησιν, ὅτι διαφορὰν ἔσχον πρὸς Ἡρακλέα περὶ τῶν δεδομένων δώρων τοῖς ἀριστεῦσιν ὑπὸ Ἰάσονος. Κατὰ δὲ Ἀπολλώνιον, διὰ τὸ τοὺς Βορεάδας κωλῦσαι τοὺς Ἀργοναύτας ὑποστρέψαι εἰς Μυσίαν κατὰ ζήτησιν Ἡρακλέους. *Δεδυπότος* ὕστερον καὶ ἀποθανόντος τοῦ Πελίου, ὑποστρέφοντας αὐτοὺς ἐκ τοῦ ἐπιταφίου ἀγῶ-

---

*) Leg. ἀνέμῳ, καὶ βιασάμενοι. Vid. Bastii Comment. Palaeogr. p. 741.

**) Schol. edit. melius κύτος. Eratosthenes in Anthol. Gr. III. v. 4.

ἢ σιρὸν, ἢ κοῖλον φρείατος εὐρὺ κύτος.

***) Vid. Ind. Verbor. et Rer. ad Homeri Odyss. p. 152. Add. Scholiast. ad Aeschyli Eumen. v. 2. Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου Αἰτίων β̄.

νος ὡς εὗρεν ὁ Ἡρακλῆς, ἀναμνησθεὶς τῶν τότε ὑπ' ἐκείνων πραχθέντων κατὰ αὐτοῦ, ἀνεῖλεν αυτους ἐν Τήνῳ τῇ νήσῳ.

Ἰστέον δὲ, ὅτι τῶν Βορεάδων *) δύο τάφοι εἰσὶν ἐν Τήνῳ τῇ νήσῳ, καὶ δύο στῆλαι, ὧν τὴν ετέραν συμβαίνει πάντως κινεῖσθαι ὑπ' ἀνεμου Βορέου τοὺ πατρὸς αὐτῶν.

V. 1309. Τὸ δὲ, καὶ κατὰ μὲν, ὡς ἤμελλον, στίχον εἶναι φασὶ Καλλιμαχου.

Ἰστέον δὲ, ὅτι οἱ μεθ' Ὅμηρον ποιηταὶ τοὺς ἀπὸ τοῦ ε ἀρχομένους παρατατικοὺς τῷ η γραφουσιν, ἤμελλον, ἠβουλόμην, καὶ τὰ ἑξῆς.

V. 1310. Τοῖσι δὲ Γλαῦκος. Γλαῦκος Πολύβου παῖς, Ἀνθηδόνιος τὸ γένος· ἡ δὲ Ἀνθηδόνη πολις Βοιωτικὴ, ὡς καὶ Ὅμηρος·

Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν· ·

ἁλιεὺς τὴν τέχνην, ὃς πολλήν ποτ' ἰχθυων εὐτυχήσας**) ἄγραν, μεταξὺ τῆς ὁδοῦ ἀποκαμὼν ἀπεθετο τὸ φορτίον τῶν ἰχθύων. Τούτων δὲ εἰς ***) ἀθάνατον βοτάνην φαγὼν ἀνέζησεν. Ὡς δὲ εἶδε τουτο ὁ Γλαῦκος,

*) Imo Βορεαδῶν. Vitiosum legas etiam ad II. v. 285. 296. Supra ad v. 482. Ἀλωϊάδων pro Ἀλωϊαδῶν. Infra ad III. v. 337. Αἰολίδων pro Αἰολιδῶν. V. Sylburgii notam de Οἰνιάδων eodem modo παροξυτονωθέντι in Pausania IV. c. 25. extr. p. 341. Contrario vitio in Euripid. Phoeniss. v. 1689. Pors. olim legebatur Δαναϊδῶν. In Luciani Hermot. c. 61. extr. T. I. p. 803. Reitzius, haud raro ille trepidans, quando nulla trepidandi causa, sequi debebat Hemsterhusii exemplum, quem v. ad Timon. c. 18. p. 129.: secutus est Schmiederus T. I. p. 576. Perinde vitiatum in Athenaeo Ἐπικιχλιδῶν iam Casaubonus mutavit in Ἐπικιχλίδων. V. Schweighaeus. Animadv. T. VII. p. 492.

**) nactus. De v. εὐτυχεῖν c. accusat. v. Abresch. Lect. Aristaen. p. 122. et Bast. Specim. Aristaen. p. 34.

***) Leg. εἰς.

λαβὼν καὶ αὐτὸς τὴν βοτάνην ταύτην καὶ φαγὼν, ἀπεθανατίσθη. Ὡς δὲ εἰς ἄκρον γῆρας ἀφίκετο, μὴ φέρων ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐτιμήθη ὡς δαίμων θαλάσσιος. Τὸν δὲ ἰχθὺν ἐκεῖνον γλαῦκον ἀπὸ τοῦ Γλαύκου φασὶ κεκλῆσθαι.

Βρυχίαν. δὲ ἅλα τὴν βρυχώδη φησί.

V. 1314. Νήϊον δέ ἐστι μέρος τῆς νεὼς, ὅπερ σύρεται ὀπίσω κατὰ τὸ ὕδωρ.

V. 1315. Τὸ δὲ, τίπτε παρ' ἐκ μεγάλοιο, ἀντὶ τοῦ, διὰ τί μενεαίνετε καὶ προθυμεῖσθε πράττειν τι παρὰ τὴν τοῦ Διὸς βουλήν.

V. 1317. Ἔοικε δὲ Ἀπολλώνιος τῶν ἐν καταλόγῳ εἰρημένων καὶ νῦν μνημονεύειν διὰ τοῦ Ἄργου. Ἔφη γὰρ ἐκεῖ, ὅτι ἆθλον ἐπιτελῶν ὁ Ἡρακλῆς, καταλιπὼν ἐκεῖνον, ἀπῆλθεν εἰς τοὺς ἀριστεῖς.

V. 1318. Τὸ δὲ ἐκπλῆσαι ἀντὶ τοῦ ἐκπληρῶσαι.

V. 1319. Μετὰ οὖν τὸ ἐκπληρῶσαι τοὺς δώδεκα ἄθλους, καὶ προσέτι ἑτέρους ὀλίγους, συνέστιος ἔσται τοῖς θεοῖς καὶ ὁμότιμος.

V. 1321—1323. Τὸν δὲ Πολύφημον πέπρωται μαχόμενον τοῖς Χάλυψι τὸ χρεὼν ἐκτελέσαι. Ἔθνος δὲ οἱ Χάλυβες Σκυθικὸν, ὅπου ὁ σίδηρος γίνεται. Καλλίμαχος·

Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος.

V. 1325. Ἐν δὲ τῷ, ὃν πόσιν, τὸν*) ὃν ἀντὶ τοῦ τὸν ἑαυτῆς εἴληπται. Λέγοιτο δ' ἂν καὶ ἧς πόσις. Καὶ τοῦτο δὲ ἀντὶ τοῦ ἑαυτῆς.

V. 1326. Ἀλίαστον δὲ τὸ πολύ.

Τὸ δὲ δύψας, ἀντὶ τοῦ καταδύς.

---

*) Leg. τό.

V. 1329. *Γήθησαν δὲ*, ἀντὶ τοῦ ἐχάρησαν, διὰ τὸ μαθεῖν τῆς αἰτίας τῆς ἀπολείψεως.

Τὸ δὲ *ὀσσομένως*, ἀντὶ τοῦ ταχέως.

V. 1331. *Προσπτύσατο δὲ*, ἀντὶ τοῦ ἐδεξιώσατο, ἐφιλοφρονήσατο.

V. 1332. Τὸ δὲ, *μή μοι τι χολῶσαι*, ἀποφαντικὸν *) ἔχει ἀντὶ ὑποτακτικοῦ. Τὸ γὰρ μὴ πρὸς ἐνεστῶτα μεταβαῖνον προστακτικὸν ἀπαιτεῖ· πρὸς δὲ μέλλοντα ὑποτακτικόν.

Τὸ δὲ *ἀφραδίῃσιν*, ἀντὶ τοῦ ἀφραδέως, ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.

V. 1333. Τὸ δὲ *ἀασαίμην* μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἁρματοδρόμων **) εἴρηται.

V. 1334. Τὸ δὲ *ὑπερφίαλον*, ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένον, οἱονεὶ ἔκφυλον, κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ ā. Καταστρέφει δὲ εἰς τὸ μὴ καθῆκον μηδὲ νόμιμον.

V. 1336. Τὸ δὲ *ἐπιφραδέως*, ἀντὶ τοῦ διανενοημένως ***) καὶ συνετῶς.

---

*) I. q. ὁριστικόν. Sic mox ad v. 1349. Tacent Lexicographi nostri de hoc Grammaticorum usu vocis ἀποφαντικός. Apollonius de Synt. III. p. 243, 9. ἡ μὲν γὰρ καλουμένη ὁριστική, καλεῖται καὶ ἀποφαντική. ut bene scripsit Sylburgius pro ἀποφατική. E contrario in Ammonio de adfin. vocab. differ. p. 105. corrig. Οὔκουν παροξυτόνως μὲν, ἀποφατικόν.

**) Hinc natum est verbum ἁρματοδρομεῖν, quod, a Lexicographis omissum, reperisse mihi videor in Apollodoro III, 5, 5. extr. Nam quod ibi ediderunt ἁρματοδραμεῖν, receptum illud a Schneidero in Lexicon, ut analogia tueatur, multum vereor.

***) Lexicis a Schneidero, nescio qua de causa, ablatum redde e Scholiasta nostro, quo auctore Scottus recte asciverat.

Τὸ δὲ ἀνέμοισι δώομεν Ὁμηρικόν. *) *Φησὶ γὰρ ἐκεῖνος·*

ἔπος δ' εἴπερ τι βέβακται
δεινὸν ἄφαρ. τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι θύελλαι.

V. 1337. *Τὸ δὲ κυδάσσας, ἀντὶ τοῦ λοιδορήσω. Κῦδος γὰρ ἀρσενικῶς ἡ λοιδορία παρὰ Συρακουσίοις.*

V. 1338. *Ἐν δὲ τῷ ἐνηέος ἀνδρὸς ἐνηλλαγμέναι εἰσὶν αἱ πτώσεις. Ὁ γὰρ νοῦς· προσηνῆ ἄνδρα ἁμαρτεῖν.*

V. 1344. *Τὸ δὲ ἀριθμηθέντες* **), *ἀντὶ τοῦ φιλιωθέντες.*

V. 1345. *Τὸ δὲ βαλέσθαι ἐνταῦθα τὸ πολίσαι καὶ οἰκῆσαι.*

V. 1346. *Τὸ δὲ ἐπώνυμον, ἀντὶ τοῦ ὁμώνυμον. Ὁμωνύμως γὰρ Κίος καὶ ἡ πόλις καὶ ὁ ποταμὸς ἐκαλεῖτο.*

V. 1349. *Τὸ δὲ Μυσίδα ἔχει μὲν τύπον ὑποκοριστικοῦ, οὐ μὴν ἐστὶν ὑποκοριστικόν. Καὶ τὸ Ἀσίδα, ἀντὶ τοῦ Ἀσίαν.*

Τὸ δὲ ἀναστήσειν τὸ ἀνάστατον ποιήσειν σημαίνει.

Τὸ δὲ ὁππότε ἐνταῦθα μὲν πρὸς εὐκτικόν· παρ' Ὁμήρῳ δὲ καὶ πρὸς ἀποφαντικόν·

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι —.

---

*) Ad v. 1334. sq.

**) Similiter confusa *ἀρθμὸς* et *ἀριθμὸς* in Scholiis Paris. ad II. v. 755. Item in Eustathio ad Hom. p. 480, 34. Rom. quod fefellit Italum interpretem T. III. p. 1042.

Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ μέλλοντος, συνεκφωνουμένου αὐτῷ τοῦ ἐπιζευκτικοῦ *) συνδέσμου τοῦ ἄν.

Ὁπόταν ἡβήσῃ τε —.

Ἔδει δὲ τὸν Ἀπολλώνιον ἐνταῦθα χρήσασθαι τῷ ἐπιζευκτικῷ εἰ, Ὁμηρικῶς·

Εἰ μή μοι τλαίης γε θεά —.

V. 1350. Ὁ δὲ μόρος ἀντὶ τῆς μοίρας κεῖται. Παρεσχημάτισται γὰρ ἀπὸ τοῦ μοίρα, ὥσπερ ὁ πύλος ἀπὸ τῆς πύλης παρ' Ὁμήρῳ. Ἤγουν ἐν ποίᾳ μοίρᾳ ἐστὶν ὁ Ὕλλας, πότερον ἐν τῇ τῶν ζώντων, ἢ ἐν τῇ τῶν θανόντων· ἤγουν πότερον ζῇ, ἢ τέθνηκεν ὁ Ὕλλας.

V. 1351 — 1353. Ῥύσια δὲ τὰ ἐνέχυρα. Ἐνέχυρα οὖν ἔδωκαν τῷ Ἡρακλεῖ νέους ἐκ τῆς πόλεως ἐκλέξαντες, καὶ ὤμοσαν ἀεὶ ζητεῖν τὸν Ὕλλαν. Μαστεύειν γάρ ἐστι τὸ ζητεῖν, ὅθεν καὶ μαστὺς ἡ ζήτησις. Καλλίμαχος·

Μαστύος ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητύϊ.

Ἐντεῦθεν καὶ οἱ μαστοὶ διὰ τὸ ἀναγκαίως ὑπὸ τῶν παίδων ζητεῖσθαι.

V. 1354. Τὸ δὲ ἐρέουσιν ἀντὶ τοῦ ἐρευνῶσι καὶ ζητοῦσι κεῖται. Ὅμηρος·

Τὰς ἐρέων Ὀδυσσῆϊ συνήντετο.

καί·

Κνημοὺς ἐξερέεισιν.

Ῥύσια δὲ σημαίνει μὲν καὶ τὰ σωτήρια· σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἐνέχυρα. Νῦν δὲ τὰ διδόμενα εἰς πίστιν τινὶ σημαίνει, ἃ καλοῦμεν ὅμηρα. Ὅτι δὲ ὅμηρα ἔδωκαν οἱ Κιανοὶ Ἡρακλεῖ καὶ ὤμοσαν, μὴ λήξειν ζητοῦντες τὸν

*) Adiectivum hoc, quod mox recurrit, Lexicis adde. V. Sylburgii Indic. in Apollon. h. v.

Ὕλλαν, καὶ ὡς ἐπεμελοῦντο τῆς Τραχῖνος, διὰ τὸ ἐκεῖ κατοικῆσαι τὸν Ἡρακλέα τοὺς ὁμηρεύοντας Κιαναίων, ὡς ἱστορεῖ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ. *)

V. 1356. Τὸ δὲ καταυτόθι οὐ καλῶς κεῖται. Σημαντικὸν γάρ ἐστι τοῦ παρόντος τόπου. Ὅμηρος·

Αὖθι μένων, μή πως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιϊν.

Ἔδει γοῦν ἀφεστῶτος τόπου σημαντικὸν εἰπεῖν τὸ ἐκεῖ, ὥσπερ καὶ τό·

ὅθι ποιμένα ποιμὴν

ἀπύει —.

Τὸ δὲ νάσσατο, ἀντὶ τοῦ κατῴκισε.

V. 1360—1362. Τὸ δὲ ἠοῦς τελλομένης, ἀντὶ τοῦ ἡμέρας γενομένης. Ὁ οὖν ἄνεμος, λάβρος ὢν καὶ σφοδρὸς τὴν νύκτα, τὴν ἡμέραν ἐπαύσατο.

Τὸ δὲ εἰσανέχουσαν, ἐξέχουσαν, ἐπηρμένην, ἢ ἀνατεταμένην καὶ πλαγίαν ἰδόντες ἀκτὴν, ἐπίκωποι γενόμενοι, ὥρμησαν εἰς αὐτὴν τὴν ναῦν.

---

*) Ad v. 1351—1353.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΤΩΝ

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

V. 1. Ἔνθ' ἔσαν σταθμοί τε βοῶν. Ὑπόθεσις τοῦ β̄ τῶν Ἀργοναυτικῶν τοιαύτη τίς ἐστιν. Ἄμυκος, ὁ τῶν Βεβρύκων βασιλεὺς, διαπυκτεύει Πολυδεύκει, καὶ ἀναιρεῖται. Δι' ἣν μάχη γίνεται τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν Βεβρύκων· καὶ πολλοὺς αὐτῶν ἀναιροῦσιν. Οἱ Ἀργοναῦται δὲ μετὰ τοῦτο ἀφικνοῦνται εἰς Φινέα, πεπηρωμένον ὄντα τὰς ὄψεις. Ὁ δὲ ἱκετεύει βοηθῆσαι αὐτῷ. Ἅρπυιαι γὰρ ἐξ ἀφανοῦς τινος πορευόμεναι, ἁρπάζουσαι τὴν τροφὴν αὐτοῦ, ἄγευστον αὐτὸν ἐποίουν. Μάντις δὲ ὢν ᾔδει, ὑπὸ τίνων ἦν μεμοιραμένον αὐτὰς διωχθῆναι. Ἱκετεύσαντος οὖν οἱ Βορεάδαι οὐκ ἠπειθήσαν, ἀλλ' ἐδίωξαν αὐτάς. Ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ Φινεὺς διηγεῖται τοῖς Ἀργοναύταις τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν. Ἐπελθόντες δὲ οἱ Βορεάδαι διηγοῦνται, ὅπως κατηγωνίσαντο τὰς Ἁρπυίας. Ἑξῆς δὲ τὰ περὶ τὴν Κυρήνην περιέχεται τὴν Ὑψέως, καὶ Ἀρισταῖον τὸν τῆς Κυρήνης καὶ Ἀπόλλωνος υἱόν· καὶ ὅσα περὶ τῶν ἐτησίων μεμύθευται, καὶ ὡς διέπλευσαν τὰς Συμπληγάδας, καὶ ἐν

τῇ παρακειμένῃ νήσῳ τῇ Θυνίδι χώρᾳ ἐγένοντο, ἔνθα ἐφάνη αὐτοῖς ὁ Ἀπόλλων. Οἱ δὲ τέμενος αὐτῷ κατασκευάσαντες, Ἑῷον τὸν θεὸν ἐπωνόμασαν. Τάς τε περὶ τὴν Μαριανδυνίαν, καὶ τὴν ἐνταῦθα Ἀχερουσίαν ἄκραν, καὶ ὡς ὁ Λύκος, ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης, φιλοφρονέστατα αὐτοὺς ὑπεδέξατο, ὅτι Ἄμυκον, τὸν ἐχθρὸν αὐτοῦ, ἀπέκτειναν, καὶ ὡς Ἴδμων ὁ μάντις καὶ Τῖφυς ὁ κυβερνήτης τελευτῶσιν ἐν τῇ Μαριανδυνίᾳ. Τὰ δὲ ἑξῆς περὶ τῶν παρὰ Χάλυψι καὶ Τιβαρηνοῖς καὶ Μοσυνοίκοις νομίμων λέγεται, καὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ἄρεος μυθευομένων ὀρνέων, ὡς ἐξελάθησαν ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν, καὶ ὡς οἱ Χαλκιόπης, τῆς Μηδείας ἀδελφῆς, καὶ Φρίξου παῖδες, εἰς Ὀρχομενὸν στελλόμενοι, ἐναυάγησαν, καὶ καταχθέντες εἰς τὴν Ἄρεως νῆσον, συνέβαλον ἐκεῖ τοῖς Ἀργοναύταις, καὶ γνωρίσαντες ἀλλήλους κοινῇ εἰς τὸν ἐν Κόλχοις ποταμὸν Φάσιν ἔπλευσαν.

Αὖλις τ' Ἀμύκοιο. Ἄμυκος ἐβασίλευσε Βεβρύκων τῆς Βιθυνίας, τά τε ἄλλα καὶ τὰ παραθαλάσσια κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον κατέχων. Κατῴκησαν δέ τινες τῶν Βεβρύκων καὶ περὶ τοὺς κατὰ τὴν Ἔφεσον καὶ Μαγνησίαν τόπους. Χάρων δέ φησι, τὴν Λαμψακηνῶν χώραν Βεβρυκίαν πρότερον καλεῖσθαι ἀπὸ τῶν ἐκεῖ κατοικησάντων Βεβρύκων. Ἀπώλετο δὲ τὸ ἔθνος ὑπὸ πολέμου, ὥσπερ καὶ ἄλλα πλεῖστα. Αὖλιν δέ φησι τὴν διατριβὴν καὶ διαγωγήν.

V. 2. Ἀγήνορα δὲ τὸν ὑπερήφανον.

V. 4. Ἐν δὲ τῷ, Βιθυνὶς Μελίη, δοκεῖ τὸ μὲν Μελίη ἐπίθετον τῆς Νύμφης εἶναι, τὸ Βιθυνὶς κύριον. Μελίαι γὰρ αἱ Νύμφαι, ἢ ἀπὸ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ, ὡς φησι Καλλίμαχος, ἢ ἀπὸ τοῦ περὶ τὰς μελίας

τὰ δένδρα διατρίβειν, καθάπερ καὶ Ἁμαδρυάδες ἀπὸ τῶν δρυῶν. Βιθυνὶς δὲ τὸ κύριον, ἐξ ἧς ἴσως καὶ ἡ Βιθυνία ἐκλήθη. Ἢ παρωνύμως αὕτη ἀπὸ τοῦ τῶν Βιθυνῶν ὀνόματος.

Γενέθλιον δέ φησι τὸν Ποσειδῶνα, διὰ τὸ δεσπόζειν τοῦ ὑγροῦ καὶ πάσης τροφῆς, καὶ τῆς γενέσεως αἴτιον εἶναι, ὥσπερ καὶ τὸ ὕδωρ γεννητικόν *).

Ὑπεροπληέστατον δέ φησι τὸν ὑπερηφανέστατον.

V. 8. Χρειὼ δέ φησι τὴν χρείαν. Ἀντὶ δὲ **) χρειὼ μὲν πολλὰ τῶν ἀντιγράφων χρειώ μιν ἔχει ἡμαρτημένα. Τὸ γὰρ μὶν ἐπὶ ἑνικοῦ ἀεὶ λαμβάνεται. Ἐνταῦθα δὲ πληθυντικὸν ἀνάγκη εἶναι· πολλοὺς γὰρ καὶ οὐχ ἕνα ἐρωτᾷ, εἰ μὴ ἐπὶ τὸν Ἰάσονά τις ἀναφέροι.

V. 9. Τὸ δὲ ἄτισεν, ἀντὶ του οὐκ ἐφρόντισεν· ὃ γὰρ οὐ τιμᾷ τις, ἐκείνου οὐδὲ φροντίζει.

Ἀποστείχειν, τὸ ἀποχωρεῖν. ***)

V. 15. Τὸ δὲ ἀποκριδὸν, ἀντὶ τοῦ κατ' ἐκλογήμ.

Τὸ δὲ παρασχεδὸν, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. †)

V. 10. Τὸ δὲ δηρινθῆναι, ἀντὶ τοῦ μαχέσασθαι, ἀπὸ τοῦ δηρίνομαι. Τοῦτο δὲ ἀπὸ τοῦ δηρίομαι.

V. 17. Τὸ δὲ ἀπηλεγέοντες, τὸ ἀφροντιστοῦντες σημαίνει. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῇ καθόλου ἀνηλεγέοντὲς γράφει τῷ ν, καὶ τὸ ἐπίῤῥημα ἀνηλεγέως.

V. 21. Τὸ δὲ ἑῶν δασύνεται, ὥσπερ καὶ τὸ ἱῶν.

---

*) Imo γεννητικόν. Sic passim legas γενητός, ἀγένητος, ubi scribendum γεννητός, ἀγέννητος. Haec enim tam ortu quam significatione differunt. Γενητὸς est, ὁ γενόμενος, ἀγένητος, ὁ μὴ γενόμενος: γεννητὸς, ὁ γεννηθεὶς, ἀγέννητος, ὁ μὴ γεννηθείς. Ceterum referenda haec ad v. 5.

) Add. τοῦ. *) Ad v. 6. †) Ad v. 10.

Τὸ γὰρ προστιθέμενον τοῖς δασυνομένοις ε καὶ αὐτὸ δασύνεται, ἕδνον, ἔεδνον, ἕρση, ἐέρση, ὄν, ἐόν.

V. 22. Τὸ δὲ ὅστις εὔχεαι ἐπὶ καταφρονήσει εἴρηται.

V. 25. Τὸ δὲ ἑλίξας, ἀντὶ τοῦ περιστρέψας τὰ ὄμματα εἰς τὸν Πολυδεύκην.

V. 27. Ἰλλόμενος δὲ, ἀντὶ τοῦ συνειλούμενος καὶ συστρεφόμενος.

V. 29. Τὸ δὲ ἔτυψε παροίτατος ἔφη, ὅτι φασὶ τὸν λέοντα τὸν τρώσαντα πάνυ ὁρᾷν, ἐὰν μόνος ὁ τρώσας ᾖ· ἐὰν δὲ πλείους, τὸν πρῶτον.

V. 30. Εὔστιπτον δὲ λέγει τὸν εὔστρεπτον καὶ εὐπίλητον, ἀπὸ τοῦ στείβω. Ὅθεν καὶ στιβὰς, καὶ στιβεῖς οἱ κναφεῖς.

V. 32. Λώπην δέ φησι τὴν χλαμύδα, ἢ τὴν διφθέραν.

V. 33. Καλαύροπα δὲ τὴν ποιμενικὴν ῥάβδον. Ἐμφαίνει δὲ διὰ τούτου τὸ τοῦ ἀνδρὸς ἄγριον ἦθος.

V. 34. Τὸ δὲ φορέεσκεν, ἀντὶ τοῦ ἐκράτει.

Ὀριτρεφῆ δὲ κότινον φησὶ τὴν ἐν τῷ ὄρει τεθραμμένην ἀγριελαίαν.

V. 35. Ἑαδότα δέ φησι τὸν ἀρέσαντα τόπον.

V. 38—40. Τὴν δὲ τοῦ Ἀμύκου καὶ Πολυδεύκους δεῖξαι θέλων διαφορὰν, ἐκεῖνον μὲν Τυφῶνος υἱῷ παρεικάζει, ἢ γηγενεῖ, διὰ τὸ ἐκτράπελον καὶ τερατῶδες τοῦ σώματος· τοιοῦτοι γὰρ οἱ γηγενεῖς Γίγαντες, οὓς φησιν ὀργισθεῖσαν τὴν Γῆν γεννῆσαι, διὰ τὸ τὸν Δία καταταρταρῶσαι τοὺς Τιτᾶνας.

Πέλωρ δὲ λέγεται τὸ θηρίον, καὶ τὸ ὑπερμέγεθες.

V. 40—42. Τὸν δὲ Πολυδεύκην ἀστέρι εἰκάζει τῷ καλουμένῳ Ἑσπέρῳ, περὶ οὗ Ὅμηρός φησιν·

Ἕσπερος, ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

Ἑσπερίην δὲ νύκτα φησὶ τὴν τῆς νυκτὸς ἑσπέραν.

Ἀμαρυγὰς δὲ τὰς λαμπηδόνας φησί.

V. 43. Χνοάοντας δέ φησιν ἰούλους, τοὺς ὡς χνοῦς *) ἀναφυομένους ἰούλους.

Ἴουλος δὲ λέγεται καὶ ἡ ἐξάνθησις τῶν γενείων, καὶ ζῶόν τι πολύπουν, καὶ εἶδος ᾠδῆς, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης.

V. 44. Τὸ δὲ ἀντέλλειν τὸ φύειν ἐνταῦθα ἐνεργητικῶς σημαίνει.

V. 45. Τὸ δὲ πῆλε τὸ ἐκίνει σημαίνει.

V. 46. Καὶ πειράζειν τὸ δοκιμάζειν.

V. 48. Ὁ δὲ Ἄμυκος οὐκ ἐπειράσατο ἑαυτοῦ δι' ὑπερηφανίαν.

V. 49. Τὸ δὲ ὀρεχθεῖν τὸ ἐν ὀρέξει εἶναι σημαίνει. Ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ **) ἐπεθύμει καὶ ὥρμα. Λαμβάνεται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ στένειν, ὡς τὸ,

ὠρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ.

V. 51. Τὸ δὲ Λυκορεὺς πεποίηται τῷ ποιητῇ, ἀλλ' οὐκ ἀπὸ τῆς ἱστορίας εἴληπται.

V. 52. Ἱμάντας δέ φησι τοὺς καλουμένους μύρμηκας.

V. 53. Ἀζαλέους δὲ τοὺς καταξήρους. Διὸ καί

---

*) Schol. edit. ὡς χνοῦν. Utrumque recte habet. V. Melet. Crit. I. p. 126. Aeschines Socrat. de Virt. c. 13. τοπάζω — γίγνεσθαι τοὺς ἀγαθοὺς, ὥσπερ οἱ θεῖοι τῶν μάντεων καὶ οἱ χρησμολόγοι. quo loco ne poterat quidem accusativus poni.

**) Add. τοῦ.

τινες τὴν Ἀζανίαν οὐκ ἀπὸ Ἀζάνος βασιλέως ὠνομάσθαι φασὶν, ἀλλὰ διὰ τὸ κατάξηρος *) εἶναι.

Τὸ δὲ κατεσκληότες, ἀντὶ τοῦ κατάξηροι. Ὅθεν καὶ σκέλος, τὸ ἄσαρκον μέρος τοῦ σώματος.

V. 54. Ὑπερφίαλον δὲ τὸ ὑπερήφανον καὶ ὑπέρμετρον. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς φιάλης. Τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ πληθῦον ὑπερφίαλον καὶ ὑπέρμετρόν ἐστι. Φιάλη δέ ἐστιν εἶδος ἀγγείου λεβητώδους.

V. 55. Τὸ δὲ πάλου ἄτερ, ἀντὶ τοῦ ἄνευ κλήρου ἔκλεξον, οὓς ἂν αὐτὸς ἐθέλεις.

V. 56. Τὸ δὲ ἀτέμβεσθαι οἱ μὲν παλαιοὶ ἐπὶ τοῦ στερίσκεσθαι ἔταττον· οἱ δὲ νεώτεροι ἐπὶ τοῦ μέμφεσθαι, ὡς ἐνταῦθα.

V. 60. Παραβλήδην δὲ τὸ παραβλητικῶς **) καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου φιλονεικεῖν.

V. 64. Παρηγορεῖν δὲ τὸ προτρέπεσθαι ἐνταῦθα σημαίνει.

Ἀπροφάτως δὲ ἀντὶ τοῦ ἀδιστάκτως καὶ ἀδιακρίτως, καὶ μηδὲν πρὸς τὴν αἵρεσιν περιεργασάμενος. ***)

V. 65. Τὸ δὲ ᾔδειν ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ κεῖται τοῦ ᾔδεισαν, ὡς καὶ τὸ, τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί.

V. 67. Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐν ἱμᾶσι. Διασταδὸν μὲν φησὶ τὸ κεχωρισμένως †)· ἐν διαφόροις γὰρ τόποις παρεσκευάσθησαν.

---

*) Imo κατάξηρον: aut constructio soloeca est.

**) Hoc adverbium omissum in Lexicis.

***) Ad v. 62.

†) Hoc quoque adverbio Lexica carent: item simili κεχυμένως, quo utitur Alciphron III. epist. 65. p. 156. Bergl.

Τὸ δὲ ἀρτύνασθαι, τὸ παρασκευάσασθαι σημαίνει.

V. 68. Ῥέθος δὲ ἅπαν μέλος. Ἐνταῦθα δὲ τὸ πρόσωπον.

V. 70—73. Ὅρα δὲ, ὅπως ἐμμελῶς κύματι μὲν θαλάσσης τὸν Ἄμυκον ἀπεικάζει διὰ τὴν ἄλογον ἀγριότητα· κυβερνήτην *) δὲ τὸν Πολυδεύκην διὰ τὴν ἐμπειρίαν.

Τῷ δὲ ἀλύσκει συναπτέον τὴν ὑπὸ, ἵν' ᾖ ὑπαλύσκει, ἀντὶ τοῦ ἐκφεύγει.

Τὸ δὲ ἱεμένου πρὸς τὸν κυβερνήτην ἀναφέρειν οὐ δοκεῖ κατάλληλον· οὐ γὰρ ἐφίεται ὁ κυβερνήτης εἰςέρχεσθαι τὴν ναῦν εἰς τοὺς κλύδωνας. Ἢν δὲ πρὸς τὸ κλύδωνος ἀναχθῇ, καταλληλότερον ποιήσει τὸν λόγον· ὁ γὰρ κλύδων ἐγειρόμενος ἔοικεν ἐφίεσθαι βαπτίσαι τὴν ναῦν, καὶ ταύτην εἴσω ἑαυτοῦ ποιῆσαι.

Τοῖχον δὲ κλύδωνος τὴν περιοχὴν τοῦ κλύδωνος εἴρηκεν. Εἰ καὶ **) πρὸς τὸν κυβερνήτην ἀναφέρουσι τὸ ἱεμένου, τὸ ὑγιὲς ἕξει καὶ οὕτως ὁ λόγος, ἢν τοῖχον νοήσωμεν τὴν ἀποφυγὴν τοῦ κλύδωνος· ἐφίεται γαρ ὁ κυβερνήτης εἴσω τοῦ τοίχου καὶ τῆς αποφυγῆς τοῦ κλύδωνος φέρεσθαι.

V. 75. Τὸ δὲ δηθύνειν τὸ βραδύνειν σημαίνει. Οὐκ εἴα δὲ ὁ Ἄμυκος βραδύνειν τὸν Πολυδεύκην.

V. 76—78. Τὸ δὲ ἀπηνέα, εἰ μὲν τὸν ἀμαθῆ νοήσεις, οὕτως ἐρεῖς· αἶψα δὲ καὶ ταχέως ὁ Πολυδεύκης τὸν Ἄμυκον ἀμαθῆ κατὰ τὴν πυγμαχίαν νοήσας, καὶ οἱ ***) κάρτος ἄατον, ἀντὶ τοῦ μέγα, ἦν αὐτῷ· κατὰ γὰρ τὴν ἰσχὺν ἴσως ὑπερεῖχεν ὁ Ἄμυκος·

*) Leg. κυβερνήτη. **) Leg. δέ. ***) Leg. ᾗ.

καὶ ἡ χερείων τοῦ Πολυδεύκους ἦν· κατὰ γὰρ τὴν ἐμπειρίαν ἐνικᾶτο ὁ Ἄμυκος· ταύτῃ ἄμοτον καὶ ἀπλήστως συνέμιξεν αὐτῷ τὰς χεῖρας. Εἰ δὲ τὸ ἀπηνὲς τῆς πυγμαχίας, καὶ συνεκδοχικῶς ἔξωθεν τῆς κατὰ λαμβανομένης, οὕτως ἐρεῖς· κατὰ δὲ τὴν ἀπηνῆ πυγμαχίαν ἐνόησε, καὶ ἡ υπερέχει καὶ ἡ ὑπερέχεται ὑπὸ τοῦ Ἀμύκου.

V. 79. Νήϊα δὲ δοῦρα φησὶ τὰ πρὸς κατασκευὴν νεὼς ἐπιτήδεια ξύλα. Ὥστε, ἡνίκα συμβάλωνται, ἁρμόζειν ἀλλήλοις, ἢ τὰ ἀντικείμενα τοῖς σφησίν. Εἰς γὰρ τὰ πλαγια τῶν σανίδων τιθέασι τοὺς σφῆνας πρὸς ἀσφάλειαν.

Θοὸν δὲ τὸ ὀξὺ κατὰ μετάληψιν. Ὅμηρος·

ἐγὼ δ' ἐθόωσα παρὰ στάς.

V. 80. Ὑλουργὸς δὲ ὁ τὴν ὕλην ἐργαζόμενος. Νῦν δὲ ὁ ναυπηγός.

Τὸ δὲ ἐπιβλήδην τὸ ἐπιβλητικῶς *) σημαίνει. Ἐπιβάλλουσι γὰρ ἄλληλα τὰ ξύλα οἱ ναυπηγοί.

---

*) Hoc adverbium, in H. Stephani Thesauro obvium, Lexicographi nostri omiserunt. Quo minus mirandum, etiam adiectivum ἐπιβλητικός, ἡ, όν, neglectum iis esse, quod Graecos usurpasse scriptores, ex illo ipso adverbio satis apparet. Nec Meleagri XVII, 2. περίβλητος dignum habuerunt, cui locum concederent, etsi receperant compositum ἀπερίβλητος. Num forte, quod tot vexari coniecturis vidissent? His mea verecunde accedat:

μηδὲ περικλειτὰς εἶχε Πόθων ἀκίδας.

famosas illas Cupidinum sagittas, ut confusa videantur περικλειτὸς et περίκλητος (unde post natum περίβλητος: v. not. ad Dionys. Hal. de Compos. verb. p. 309.), quod toties accidit in Homericis vocibus τηλεκλειτὸς et τηλέκλητος. In transcursu moneo, eiusdem poëtae Epigr. XXIV. v. 5. distrahendo quae male coaluerunt, sic scribendum videri: καί μ' εὖ νῦν θάλπει μνήμης πόθος. *et me acriter nunc urit voluptatis memoriae inhaerens desiderium.* Rursus iungendo quae perperam distracta erant, Hermannum credo genuinam Xenophonti scri-

V. 81. Τὸ δὲ ἄηται τὸ ἐξηχεῖται καὶ ἐξακούεται σημαίνει.

V. 84. Τὸ ἐπισταδὸν ἀντὶ τοῦ ἐπιστατικῶς καὶ ἀμετακινήτως.

Τὸ δὲ ἐπ' ἄλλα δὲ ἄλλος, τὴν συνέχειαν τῶν κτύπων σημαίνει. *) Διὸ καὶ τοὺς ναυπηγοὺς ἔλαβε παράδειγμα. Κἀκείνων γὰρ σφυρακτυπούντων **) συνεχεῖς γίνονται οἱ κτύποι.

Ἰστέον δὲ, ὅτι κατὰ Ἀρίστιππον τὸν φιλόσοφον θάρσος μέν ἐστι τὸ θάῤῥος ἡ μετα λόγου γενομένη ὁρμή· θράσος δὲ ἡ ἄλογος ὁρμή. ***)

Ἄδην δὲ ἀντὶ τοῦ συνεχως ἢ ἀκορέστως. †)

Βρυχὴ δέ ἐστιν ὁ τῶν ὀδόντων ἦχος. ††)

V. 89. Φορβαδος αμφὶ βοός. Φορβάδα λέγει τὴν ἀγελάδα †††) καὶ νομαδα καὶ εὔτροφον βοῦν.

---

pturam restituisse Oeconom. XV, 1. ubi Schneiderus edidit: ἐπὶ δὲ τούτοις πᾶσιν, ἤδη τε σοὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς ὡραῖα ἀποδεικνύοντα κ. τ. λ. Egregie vir doctissimus: ἐπὶ δὲ τούτοις πᾶσιν ἤδηται σοὶ τὰ ἐκ τῆς γῆς ὡραῖα ἀποδεικνύων κ. τ. λ. Ac si quem offendat, quod sic oratio subito, neque inserto pronomine tertiae personae, convertitur a domino ad villicum, legat Heindorfii notam ad Platon. Theaet. p. 303.

*) Ad v. 81.

**) Lege σφυροκτυπούντων, Lexicisque hoc verbum adde.

***) Haec unde et cur in hunc locum illata sint, ignoro.

†) Ad v. 82.

††) Ad v. 83.

†††) Ἀγελὰς in Lexicis frustra quaeras. Item haec eiusdem familiae: Ἀγέλασμα. Proclus Hymn. in Minerv. v. 44. πικρῶν ἀγελάσματα νούσων. Recte vir doctissimus ad h. l. in *Bibliothek der alten Litteratur und Kunst II. St.* Inedit. p. 58.: „ἀγελάσματα pro ἀγέλαι positum videtur.“ [Etiam ἀγελασμὸς alicubi repertum iri auguror: nam compositum συναγελασμὸς dudum in Lexica relatum est.] Ἀγελαστικός. Nemesius p. 53. Matth. ὥσπερ ἴδιόν ἐστι τῆς οὐσίας αὐτοῦ

Ἐχρήσατο δὲ τῷ ἐπιθέτῳ, ἵνα πλέον αὐξήσῃ τὴν ἔριν τῶν ταύρων. Περὶ γὰρ εὐπρεπεστέρας βοὸς, τοιαύτη δὲ ἡ εὔτροφος, εἰκὸς αὐτοὺς μᾶλλον μάχεσθαι. Φησὶ δὲ Ἀντίπατρος ἐν τῷ Περὶ ζώων, τὸν ἀλκιμώτατον ἐν τῇ ἀγέλῃ ταῦρον μίσγεσθαι πάσαις ταῖς βουσὶν, ἑτέρῳ δὲ μὴ ἐπιτρέπειν, εἰ μή τις ἄλλος θαῤῥήσας τῇ ἑαυτοῦ δυνάμει ἀντιστῇ αὐτῷ. Τότε γὰρ ἣν καταγωνίσηται, οὐκέτι πλησιάζει αὐταῖς.

V. 90—94. Τὸ δὲ ἀερθεὶς, τὸ ἐπαρθεὶς σημαίνει. Ἐπαρθεὶς οὖν ὁ Ἄμυκος καὶ ἐπὶ τοῦ ἄκρου σταθεὶς τῶν ποδῶν, ἀπέκτεινεν *) ἑαυτὸν, καὶ κατεπελέμιξε καὶ κατέφερε τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τὸν Πολυδεύκην. Ὁ δὲ Πολυδεύκης, ὁρμήσαντος ἐκείνου, ὑπέστη παρακλίνας τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐπὶ τοῦ ὤμου τυτθὸν, ἤγουν ἐπ' ὀλίγον, ἀνεδέξατο τὸν πῆχυν, ἤγουν τὴν πυγμὴν, τοῦ Ἀμύκου.

Βουτύπος δὲ λέγεται ὁ τοὺς θυομένους βοῦς ἀναιρῶν. Αἴρεται δὲ κἀκεῖνος μέλλων πλήξειν τὸν βοῦν.

V. 94. Τὸ δὲ παρὲκ γόνυ γουνὸς ἀμείβων Ὁμηρικόν. Σημαίνει δὲ τὸ προβαίνειν καὶ μεταφέρειν τὰ σκέλη.

V. 95. Τὸ δὲ μεταΐγδην τὸ ὁρμητικῶς σημαίνει.

V. 96. Τὸ δὲ γνὺξ ἤριπεν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ κατενεχθεὶς ἔπεσεν εἰς γῆν.

V. 97. Τὸ δὲ ἀθρόως ἔκχυτο θυμὸς, ἀντὶ τοῦ ταχέως ἐξέπνευσε.

V. 98. Τὸ δὲ ἀφείδησαν τὸ κατεφρόνησαν δηλοῖ.

τὸ γελαστικόν. Vere, opinor, Dorvillius ad Chariton. p. 678.: „tu „ibi lege τὸ ἀγελαστικόν." Ἀγελοτρόφος. Habet Pollux I. 181.

*) Leg. ἀπέτεινεν.

V. 99. *Ἀζηχὲς* δὲ λέγεται τὸ ξηρὸν καὶ ψόφον κατάξηρον ἐμποιοῦν.

Σίγυνος δέ ἐστιν ἀκόντιον κατὰ Κυπρίους· κατὰ δὲ ἄλλους τὸ ὁλοσίδηρον ἀκόντιον.

V. 100. Τὸ δὲ *ἀντιάασκον* τὸ ἀπήντουν *) καὶ ὥρμων δηλοῖ.

V. 106. *Λὰξ* δὲ κατὰ μέν τινας σημαίνει τὸν ὑπὸ τῶν δακτύλων τοῦ ποδὸς ψόφον· κατα δὲ Ποσειδώνιον τὸ ὑποκάτω τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων λαξ καλεῖται. Οὕτω γὰρ ἐκεῖνος ἐξηγεῖται. καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ, λαξ ποδοῖϊν κινήσας.

Ἰστέον δὲ, ὅτι Ἀπολλώνιος μὲν ἀναιρεθῆναι φησὶ τὸν Ἄμυκον ὑπὸ τοῦ Πολυδεύκους· Ἐπίχαρμος δὲ καὶ Πείσανδρος δεθῆναι. Δηΐοχος δὲ ἐν ᾱ τῶν περὶ Κυζίκου καταπυκτευθῆναι **) μόνον φησί.

V. 107—109. Ἐν δὲ τῷ, *τοῦ δ' ἄσσον ἰόντα*. οὕτω γὰρ κατ' ἀλλήλως ***) ἂν ἀπεδόθη πρὸς τὰ ἀνωτέρω, εἰπὼν *Ἰτυμονῆα* καὶ *Μίμαντα*. πρὸς μὲν τὸν πρῶτον αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν ἀπενεγκών· *τὸν μὲν ὑπὸ στέρνοιο*. πρὸς δὲ τὸν δεύτερον οὐκ ἐφύλαξε τὸ κατάλληλον. συγχωρεῖται δ' ὅμως διὰ τὸ συγγενὲς τῶν πλαγίων.

Τοῦ οὖν Μίμαντος τῇ δεξιᾷ ὁρμήσαντος ἐγγὺς τοῦ Πολυδεύκους, αὐτὸς τῇ εὐωνύμῳ ἀπέδρυψε τὸ βλέφαρον τοῦ Μίμαντος, ἀποκόψας αὐτοῦ τὸν ὀφθαλμόν. Τοῦτο γὰρ νοεῖται διὰ τοῦ ἐπιφερομένου τοῦ, *γυμνὴ δ' ὑπελείπετ' ὀπωπή*, ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ χώρα δηλονότι.

*) Leg. ἀπήντων.

**) Verbum Schneidero visum fidei dubiae.

***) Conf. Bast. in Addend. ad Gregor. Cor. p. 888.

V. 110. Τοῦ δὲ Ὠρείδης ἡ παραλήγουσα διφθόγγῳ γράφεται τῇ ει κατὰ Ἡρωδιανὸν ἐν τῷ γ τῆς καθόλου.

V. 113. Νηδύια δέ φησι τὰ ἐντόσθια. Ἐκείνων οὖν, φησὶν, οὐχ ἥψατο χαλκὸς, ἀλλ' ἐπὶ τῷ δέρματι μόνον ἔμεινεν, ὑπὸ τὸν κατὰ τὴν ζώνην τόπον,

V. 114. Τὸ δὲ αὔτως, ἀντὶ τοῦ ὁμοίως.

Μενεδήϊον τὸν Ἴφιτον λέγει, ὡς ἐμμενετικὸν ἐν τῷ πολέμῳ. Δηῒς γὰρ ὁ πόλεμος καὶ ἡ μάχη.

V. 115. Ἀζαλέην δὲ τὴν ξηράν. Ἔστι δὲ ξυλίνη κορύνη. Ὅμηρος δὲ καὶ σιδηρᾶν οἶδεν:

Ἀλλὰ σιδηρείη κορύνη.

Τίνες δὲ τὸ σιδηρείη ἀντὶ τοῦ εὐτόνως ἤκουσαν, ὥσπερ τὸ,

σιδήρειος δ' ὀρύγμαδος *) ὀρώρει.

V. 116. Τὸ δὲ, οὔπω κηρὶ κακῇ πεπρωμένον, ἀντὶ τοῦ, οὔπω πεπρωμένον ἦν ἀποθανεῖν.

V. 117. Τὸ δὲ δηώσεσθαι τὸ φονευθήσεσθαι δηλοῖ.

Ὁ δὲ Κλύτιος υἱὸς ἦν Εὐρύτου, ἀδελφὸς Ἰφίτου.

V. 118 — 120. Ὁ δὲ Ἀγκαῖος πελέκει ἐχρῆτο ἐν ταῖς μάχαις καὶ δορᾷ ἄρκτου ἀντὶ ἀσπίδος.

Τὸ δὲ θρασὺς ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ ἀνδρείου, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦ ὑπερβάλλοντος κεῖται.

Τὸ δὲ μέλαν ἐπὶ τοῦ δέρος ἀναφέρειν δεῖ, ὥσπερ καὶ τὸ μελαίνειν, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦ πέλεκυν. Οὐ γὰρ καταλλήλως τὸ οὐδέτερον ἐπιτεθήσεται τῷ αρσενικῷ **). Καὶ ἤτοι ἐκ παραλλήλου ληπτέον τὸ μέλαν

*) V. Porson. ad Homer. Odyss. p. 57. et 128. Lips.

**) i. e. ἐπίθετον ἔσται τοῦ ἀρσενικοῦ. qui usus verbi ἐπιτίθεσθαι notandus.

καὶ τὸ μελαινόν· ἢ τὸ μέλαν ἐπὶ τὸ χρῶμα ἀναφέρειν δεῖ, τὸ δὲ μελαινὸν ἐπὶ τὸ ἐκπληκτικόν.

Τὸ δὲ τεταγών, ἀντὶ τοῦ ἐκτείνας.

Τὸ δὲ προσχόμενος, ἀντὶ τοῦ προβαλλόμενος.

V. 121. Τὸ δὲ ὁμοῦ οὐ μόνον ἐπὶ ἀθροίσματος κεῖται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγγὺς εἰώθασι λαμβάνειν Ἀθηναῖοι. Μένανδρος·

Ὁμοῦ δὲ τῷ τίκτειν παρεγένεθ' ἡ κόρη.

ἀντὶ τοῦ ἐγγύς.

V. 123. Ὡς δ' ὅτ' ἐνὶ σταθμοῖσι. Ὁμοία ταύτῃ καὶ ἡ παρ' Ὁμήρῳ παραβολή·

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον, ἢ ἐρίφοισιν.

Ἀπείρονα μὲν οὖν φησὶ τὰ πολλά.

V. 124. Πολιοὺς δὲ τοὺς λύκους λέγει, ὡς γέροντας καὶ ταύτῃ ἐντέχνους. Οὐ γὰρ δήπου κατὰ τὸ χρῶμα, ἢ διὰ τὸ χρῶμα· ὑπότεφροι *) γὰρ δοκοῦσιν εἶναι καὶ ταύτῃ πολιοί. Οἱ δὲ καὶ διὰ τὸ τίμιον ἐξηγοῦνται. Τίμιον γὰρ παρ' Ἀθηναίοις τὸ ζῶον. Ὁ γοῦν ἀποκτείνας λύκον ἀγείρει αὐτῷ τὰ πρὸς τὸν τάφον. Καὶ ἴσως διότι ἡ Λητὼ ἔγκυος οὖσα διὰ ιϑ ἡμερῶν ἦλθεν εἰς Δῆλον μεταβαλοῦσα εἰς λύκον. Διόπερ καὶ κατά τινα ὡρισμένον χρόνον τοῦ ἐνιαυτοῦ τίκτει πᾶσα λύκαινα διὰ ιϑ ἡμερῶν, ὥς φησιν Φιλοστέφανος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι.

V. 126. Τὸ δὲ εὐρίνων σημαίνει μὲν καὶ τῶν δερμάτων **)· ῥινὸς γὰρ τὸ δέρμα. Κυρίως δὲ εὔρινες λέγονται οἱ κύνες διὰ τὸ εὖ ἔχειν ὀσφρήσεως. Ταῖς γὰρ

---

*) Interpunge sic: — κατὰ τὸ χρῶμα. Ἢ διὰ τὸ χρῶμα. Ὑπότεφροι —.

**) Leg. εὐδερμάτων.

ῥισὶν ὀσφραίνονται τὰ θηρία. Διὸ καὶ παραινοῦσιν οἱ κυνηγοὶ πρὸ ἡμέρας ἐξάγειν τοὺς κύνας ἐπὶ τὴν θήραν, ὡσὰν *) πρὸ τοῦ τὸν ἥλιον ἀνατεῖλαι βέλτιον ἀνιχνεύωσι τὰ θηρία. Σοφοκλῆς·

Κυνὸς Λακαίνης ὥςτις εὔρινος βάσις.

V. 126. *Τὸ δὲ μαίονται ἀντὶ τοῦ ζητοῦσι κεῖται.*

V. 128. *Τὸ δὲ σφίσιν οὐ κατάλληλον· ἔδει γὰρ ἐπαλλήλοις **) εἰπεῖν· οὐ γὰρ ἐφ' ἑαυτὰ ἔπιπτον. Χρῶνται δὲ ὅμως οἱ μεθ' Ὅμηρον τῷ σφίσιν ἀντὶ τοῦ ἀλλήλοις.*

*Τὸ δὲ ἐπιπαμφαλᾷν τὸ μετ' ἐνθουσιασμοῦ καὶ πτοίσεως ὁρᾷν φησί. Κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἱππώναξ καὶ Ἀνακρέων. Καὶ Ἐρύκιος οὕτως ἐχρήσατο· Πάντοσε παμφαλόωντες δινήσαντο πόδεσσι. Εἰρηναίῳ δὲ ἀμφανδόωντες γράφοντι καὶ ἐξηγουμένῳ κτείνοντες οὐ προσεκτέον· οὔτε γὰρ χρῆταί τις ὅλως τῇ λέξει, οὔτ' ἔστιν ὅλως τοῦ ποιητοῦ. ***)*

V. 130. *Σμῆνος δέ ἐστι τὸ τῶν μελισσῶν πλῆθος.*

V. 131. *Μελισσοκόμοι δέ εἰσιν οἱ μελισσουργοί †).*

---

*) Leg. ὡς ἂν, *ut*. Coniunctim scribas, ubi significat *quasi, utpote*: quanquam etiam talibus locis fere diiunctim scriptum legitur.

**) Leg. ἐπ' ἀλλήλοις. Contrarium vitium vidimus supra ad v. 107.

***) Ad v. 127. Erycii fragmentum habeam pro duobus hemistichiis duorum hexametrorum continuorum.

†) Haec quoque vox Schneidero videbitur dubiae fidei, ut qui praeferet μελιτουργοί. Mihi contraria sententia placet. *Apiarius* graece dicitur μελισσουργὸς s. μελιττουργὸς, uti θαλασσουργὸς s. θαλαττουργὸς de piscatoribus aliisque opus maritimum factitantibus dicitur: et ubicunque μελιτουργὸς hoc sensu occurrit, duplex τ restituendum est. Sed μελιτουργὸς, simplici τ, si cui scriptorum Graecorum vere usurpatum sit, nego posse intelligi nisi de ipso insecto τὸ μέλι conficiente. Idemque valet de ceteris vocibus utriusque formae.

Τὸ δὲ καπνιᾷν τὸ καπνίζειν σημαίνει.

V. 132. Σίμβλον δέ ἐστιν, ἐν ᾧ τὰ κηρία αἱ μέλισσαι τίθενται. Λέγεται αὐτὸ καὶ κυψέλη.

V. 133. Βομβηδὸν δὲ, ἀντὶ τοῦ μετὰ βόμβου. Βόμβος δέ ἐστιν ὁ τῶν μελισσῶν ψόφος. Οἱ δὲ τὸν τῆς βοξίνης καλουμένης μελίσσης μόνον καλοῦσι βόμβον.

Λιγνυόεις δέ ἐστιν ὁ αἰθαλώδης καὶ σπονδώδης *) καπνὸς, ἢ ὁ ἐκ τῆς λιγνύος γενόμενος.

V. 134. Τυφόμεναι δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ καπνιζόμεναι· ἀλλαχοῦ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ καιόμεναι.

Ἰστέον δὲ, ὅτι καπνιζόμεναι αἱ μέλισσαι φεύγουσι, διὰ τὸ στενόπορον εἶναι τὴν ὄσφρησιν αὐτῶν. Μάλιστα δὲ ὑπὸ τῆς κονίζης **) καπνιζόμεναι τοῦτο πάσχουσι, διὰ τὸ δριμύτατον εἶναι τὸν καπνὸν αὐτῆς. Καὶ οἱ ὄφεις δὲ τοῦτο πάσχουσι· καπνιζομένου γὰρ ἐλαφείου κέρατος ***) φεύγουσιν, ὥς φησι Νίκανδρος.

V. 138. Ἀλωαὶ δέ εἰσιν οἱ ἀμπελόφυτοι τόποι.

V. 139. Οἶαι δὲ αἱ κῶμαι, διὰ τὸ τὰ πρόβατα ἐν αὐταῖς καὶ τὰ ἄλλα θρέμματα νέμεσθαι.

Λύκον δέ φησι τὸν βασιλέα τῶν Μαριανδυνῶν.

V. 140. Μαριανδυνοὶ δὲ ἐκλήθησαν ἀπὸ Μαριανδυνοῦ υἱοῦ Φινέως. Φινέως γὰρ παῖδες ἐκ μὲν Κλεοπάτρας Παρθένιος καὶ Κρώμενος· ἐκ δὲ Ἰδαίας τῆς Δαρδάνου, ἢ Σκυθικῆς τινος παλλακίδος, Θύνος καὶ Μαριανδυνός. Οἱ δὲ ἀπὸ Μαριανδυνοῦ τοῦ Κιμμερίου

*) Leg. σποδώδης. Obiter Lexicis adde σποδόεις, quo utitur Suidas T. II. p. 486. v. Μαλερόν.

**) Vulgo per υ. Sed etiam Pollux I. 246. κονίζης, pro quo tamen Heringa Observat. p. 25. legere malit κονύζης.

***) Notetur haec phrasis, rarius obvia quam illa altera, qua quid dicitur καπνίζεσθαι, fumo infici.

παιδὸς κληθῆναι Μαριανδυνός. Ὅμηροι *) δὲ οἱ Μαριανδυνοὶ τοῖς Βέβρυξι.

Τὸ δὲ ἀπεόντος, τὸ τεθνηκότος σημαίνει, ὥσπερ τὸ περιεόντος, τὸ ζῶντος. Λέγει δὲ περὶ τοῦ Ἀμύκου.

V. 141. Σιδηροφόρον δέ φησι τὴν τῶν Χαλύβων γῆν. Οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ τὸν σίδηρον ἐργαζόμενοι.

V. 142. Τὸ δὲ οὐδ' ἤδη ἐπὶ τοὺς Ἀργοναύτας ἀνενεκτέον.

V. 143. Τὸ δὲ περιτροπάδην, τὸ περιτρεπτικῶς **) σημαίνει, ἀπὸ τοῦ περιτρέπειν. Σημαίνει μὲν καὶ νικᾷν, ἐνταῦθα δὲ τὸ ἐλαύνειν δηλοῖ.

V. 148. Τὸ δὲ κριθήμεναι, ἀντὶ τοῦ διαχωρισθῆναι.

V. 151. Ἀκήδεστον δὲ ἀντὶ τοῦ ἀκηδέστως καὶ ἀφροντίστως, ὄνομα ἀντὶ τοῦ ἐπιῤῥήματος.

V. 156. Οὐταμένους δὲ λέγει τὸν Ἴφιτον καὶ τὸν Ταλαόν.

V. 159. Δάφνῃ δὲ στέφονται διὰ τὸ Ἀπόλλωνος ἱερὰν εἶναι. Τριχῶς δὲ ἐχρῶντο τῇ στέψει, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐπὶ τοῦ τραχήλου τιθέμενοι τοὺς στεφάνους. Ἴσως διὰ τὸ τριμερὲς τῆς ψυχῆς. Ἐνταῦθα δὲ τὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς στέψιν δηλοῖ· ὑπὲρ γὰρ τὰ μέτωπα φησὶν ἐστῆφθαι.

V. 160. Ἡ δὲ δάφνη, ἀφ' ἧς ἔστεψαν ἑαυτοὺς, ἦν, ἀφ' ἧς τῇ καὶ τῇ, δηλονότι ἐκ διαφόρων μερῶν, τὰ πρυμνήσια τῆς νεὼς ἀνῆπτο καὶ ἐδέδετο.

Οὐ ποιητικῶς δὲ ἐπλάσατο τὰ περὶ τῆς δάφνης ὁ Ἀπολλώνιος, ἀλλ' ἔστιν ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ φυτὸν δά-

*) Leg. Μαριανδυνούς. Ὅμοροι —.

**) Hoc adverbium Lexicis addatur: simulque adiectivum περιτρεπτικός, quod in usu fuisse nemo dubitet.

φυῆς ὑπερμέγεθες, ὥς φησιν Ἀνδρότας ὁ Τενέδιος ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Προποντίδος, παριστορῶν *), ὅτι Ἄμυκος μὲν ἐκαλεῖτο τὸ χωρίον, ἔχει δὲ ἐποίκια **) καὶ νῦν, διέστηκε δὲ τοῦ Χαλκηδονίου Νυμφαίου στάδια πέντε. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ ᾱ τῶν Ποντικῶν ἡρῷον εἶναί φησιν Ἀμύκου ἐκεῖ. καὶ ὅστις ἐκ τῆς δάφνης κλάδον λάβῃ, εἰς λοιδορίαν ἐξανίστησι.

V. 161. Συνοίμιος δὲ ὕμνος, ὁ μετ' ᾠδῆς λεγόμενος. Οἴμη γὰρ ἡ ᾠδή. Νῦν δὲ τὸν ἐπινίκιον λέγει.

V. 162. Ἰαίνεσθαι δέ φησι, τουτέστιν εὐφραίνεσθαι καὶ ἐκκεχύσθαι, τὴν ἀκτὴν καθ' ὑπερβολήν· ἐπειδὴ καὶ τὸν Ὀρφέα ἐμυθολόγησαν κινεῖν τὰ ἄψυχα.

V. 162. Θεραπναῖος δὲ ὁ Ἀπόλλων ἀπὸ μέρους ὁ Λάκων. Θεράπναι γὰρ ὁ τόπος ἐν Σπάρτῃ, ἡ πόλις. Κατὰ δὲ Ἀπολλώνιον τόπος Ἀπόλλωνος ἱερός.

V. 165. Πέρατα δέ φησι τὰ ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα ἡμισφαίρια.

V. 168. Βόσπορον δέ φησι τὸ μεταξὺ Χαλκηδόνος καὶ Βυζαντίου διάστημα.

Οἱ μὲν οὖν δ' ***) Ἰὼ τὴν Ἰνάχου οὕτω κληθῆναι φασὶν, ἥτις εἰς βοῦν μεταβαλοῦσα, δι' ἐκείνου τοῦ πορθμοῦ ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην διανηξαμένη ἐπέρασεν· οἱ δὲ, ὅτι ἅπαντας τοὺς στενοὺς πορθμοὺς βος-

*) *obiter narrans.* V. Corrad. ad Cicceron. Epist. ad Attic. VI. 1. T. I. p. 598. Graev.

**) Sub h. v. H. Stephanus Thes. T. II. c. 1214. A. citat Apollonium. Debebat Apollonii Scholiastam. Tabula Heracleensis prior v. 98. ἐς δὲ τὰ ἐποίκια χρήσονται ξύλοις κ. τ. λ. Vertitur: *ad casas.* V. Mazochius ad h. l. p. 232. not. (10).

***) Leg. δι', quomodo citavit Bastius Epist. Crit. ad Boissonad. p. 151. V. not. ad Gregor. Cor. p. 54.

πόρους καλοῦσιν. Ἄλλοι δέ φασι, τοὺς παροικοῦντας τὴν θάλασσαν ταύτην, ἐπειδὰν ἐκ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν ἤπειρον διαβαίνειν ἤθελον, ποιήσαντας σχεδίαν καὶ ὑποζεύξαντας βοῦς, οὕτω διαπερᾷν. Νύμφαιος μὲν οὖν φησὶν, ἱστορεῖν Ἀκαρίωνα, ὅτι Φρύγες τὸ παλαιὸν βουληθέντες διαπιρᾶσαι τὸν πορθμὸν, κατεσκεύασαν ναῦν ταύρου τύπον ἐπὶ τῆς πρώρας ἔχουσαν καὶ, ὡς εἰπεῖν, ταυροπρόσωπον *), καὶ ταύτῃ φησὶν αὐτοὺς διαπεράσαι, καὶ τὸν πορθμὸν ἀπὸ τῆς νεὼς Βόσπορον κληθῆναι· ὥσπερ καὶ Φρίξον φασὶν ἐπὶ νεὼς κριοπροσώπου εἰς τὴν Σκυθίαν πλεῦσαι. Ἔφορος δέ φησιν, ἁρπασθῆναι μὲν τὴν Ἰὼ ὑπὸ τῶν Φοινίκων, κομισθῆναι δὲ εἰς Αἴγυπτον· τὸν δὲ βασιλέα τῆς Αἰγύπτου ἀντὶ ταύτης πέμψαι τῷ Ἰνάχῳ ταῦρον· τεθνηκότος δ' ἐκείνου, περιϊέναι τινὰς δεικνύντας τὸν ταῦρον πᾶσι, καθ' οὓς οὐκ ἐγινώσκετο πρότερον τὸ ζῶον· καὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον, ὅτι δι' αὐτοῦ οἱ τὸν ταῦρον ἔχοντες ἔπλευσαν, ὀνομασθῆναι Βόσπορον. Εἰσὶ δὲ δύο Βόσποροι, οὗτός τε ὁ καλούμενος Θρακικὸς διὰ τὴν παρακειμένην Θράκην, καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ στόματος τῆς Μαιώτιδος λίμνης καλούμενος Κιμμέριος, διὰ τὸ Κιμμερίους, ἔθνος Σκυθικὸν, κατοικῆσαι περὶ τοὺς τόπους ἐκείνους. Ἔστι δὲ, φασὶν, ὁ πορθμὸς ἐκεῖνος τὸ στόμα τῆς λίμνης στενόν. καὶ ἐπιμήκης ἐμφερὴς τῷ ἐν τῷ Βυζαντίῳ Βοσπόρῳ. Ὁ δὲ ἐν τῷ Βυζαντίῳ Βόσπορος, Θράκιος νῦν καλούμενος, Μύσιος ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον.

V. 169. Ἠλίβατον δὲ ὄρος φησὶν, ἀφ' οὗ ἐστιν ἀλητεῖν διὰ τὸ ὕψος, τουτέστιν ὑψηλὸν καὶ ἀπρόσβατον.

V. 170. Ἐπαΐσσοντι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπελευσομένῳ, ἢ ἐφορμήσαντι.

*) Hanc vocem Lexica ignorant.

V. 174. *Στόρνυται δὲ*, ἀντὶ τοῦ ὁμαλίζεται, ἢ πραΰνεται.

V. 177. Ἰστέον δὲ, ὅτι δύο εἰσὶ Βιθυνίαι· μία μὲν ἐν τῇ Εὐρώπῃ περὶ τὸν Σαλμυδησσόν· Θράκιος δέ ἐστιν οὗτος· ἑτέρα δὲ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, καθήκουσα ἀπὸ τοῦ *) ἐπὶ τὸν Βόσπορον καὶ ἐπὶ τὸ στόμα τοῦ Πόντου. Ἔστι καὶ τρίτη Βιθυνία νῆσος περὶ τὸν τόπον, ἐν ᾗ ἐστιν Ἀπόλλωνος ἱερόν. Ἀμφισβητεῖται οὖν, ἐν ποίᾳ Βιθυνίᾳ φησὶ τὸν Φινέα βασιλεύειν, ἀμφοτέρων οὐσῶν ἐπὶ τῶν περάτων. Δοκεῖ οὖν, ὅτι ἐπὶ τῆς Εὐρωπαίας. Φησὶν οὖν, ὅτι ἐν τῇ Βιθυνίᾳ τὰ ἀπόγεια ἔδησαν, τῇ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ δηλονότι ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἄλλως τε καὶ ὑπὸ πάντων ὁμολογεῖται, τὸν Φινέα περὶ τὸν Σαλμυδησσὸν κατοικῆσαι. Ὁ δὲ Σαλμυδησσὸς ἐπὶ τῆς Θράκης ἐστὶ κατὰ τὰ ἀριστερὰ εἰσπλέοντι τὸν Πόντον. Προσεκτέον δὲ βελτίον τοῖς τοῦ Ἀπολλωνίου ῥήμασιν. Οὐ γάρ φησι δῆσαι τὰ ἀπόγεια τοὺς Ἀργοναύτας ἐν τῇ Βιθυνίᾳ, ἀλλ' ἐν τῇ *ἀντιπέρην τῇ Βιθυνίᾳ*, ὡς εἶναι μίαν μὲν τὴν Βιθυνίαν, τὴν δὲ ἐξ ἐναντίας αὐτῇ τὴν Θράκην, ἐν ᾗ φησι δῆσαι τὸ ἀπόγεια τοὺς Ἀργοναύτας.

V. 178—182. *Ἀγηνορίδην* δὲ τὸν *Φινέα* φησὶν, ὅτι κατὰ μὲν Ἑλλάνικον Ἀγήνορος ἐστὶν υἱός· κατὰ δὲ Φινέα **) Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας. Ὁμοίως δὲ τούτῳ καὶ Ἀσκληπιάδης φησὶ καὶ Ἀντίμαχος καὶ Φερεκύδης. Ἐκ γὰρ Κασσιεπείας τῆς Ἀράβου γίνεται Φοῖνιξ καὶ Κίλιξ καὶ Φινεὺς καὶ Δόρικλος. Ὁ δὲ Ἄτυμνος κατὰ μὲν ἐπίκλησιν καὶ αὐτὸς τοῦ

---

*) Excidit aliquid.

**) „Sic" addidit Anonymus, cuius manu Apographum scriptum est.

Φοίνικος, ταῖς δὲ ἀληθείαις τοῦ Διός. Ἔνιοι δὲ βασιλεῦσαι φασὶν ἐν Παφλαγονίᾳ τὸν Φινέα. Αὕτη δὲ τῆς Ἀσίας, ὥς φησιν Ἑλλάνικος. Ἐπηρώθη δὲ τὰς ὄψεις κατὰ μὲν ἐνίους ὑπὸ τοῦ Ἡλίου, διὰ τὸ πολὺν χρόνον αἰτῆσαι μᾶλλον ζῆν, ἢ βλέπειν· κατὰ δὲ ἐνίους, ὅτι ἐπεβούλευσε Περσεῖ. Σοφοκλῆς δὲ, ὅτι τοὺς ἐκ Κλεοπάτρας υἱοὺς ἐτύφλωσεν, Ὄαρθον καὶ Κράμβην, πεισθεὶς διαβολαῖς Δίας τῆς αὐτῶν μητρυιᾶς. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος πηρωθῆναι φησὶν αὐτὸν καὶ ὑπὸ τῶν Ἁρπυιῶν κακῶς πάσχειν, ὅτι ἀνέδην ἅπασι περὶ πάντων ἐμαντεύετο. Φησὶ γοῦν, οὐδ' ὅσον ὀπίζετο Διὸς, ἀντὶ τοῦ, οὐδὲ μικρὸν ἐπεστρέφετο τοῦ Διὸς, τὰ θεῖα ἐνθυμήματα πᾶσιν ἐμφαίνων. Λέγων γὰρ αὐτοῖς τὰς τῶν θεῶν βουλὰς, ἀμελεῖς αὐτοὺς εἶναι περὶ τοὺς θεοὺς ἐποίει.

Ἡσίοδος μὲν ἐν ταῖς Ἠοίαις πεπηρῶσθαι φησὶ αὐτὸν, διὰ τὸ δεῖξαι Φρίξῳ τὴν εἰς Σκυθίαν ὁδόν· ἐν δὲ τῷ γ̄ τῶν Καταλόγων, διὰ τὸ ζωὴν μακρὰν ὄψεως μᾶλλον ἑλέσθαι. Φερεκύδης δέ φησι ἐν τῇ ς̄, ὅτι Φινεὺς πάντων τῶν ἐν τῇ Ἀσίᾳ Θρακῶν ἐβασίλευσε μέχρι Βοσπόρου· οὗτοι δ' εἰσὶ Θυννοὶ καὶ Παφλαγόνες.

Ἔνιοι δὲ ἀπίθανον οἴονται τοσαῦτα ἔτη ἐζηκέναι Φινέα, ὥστε τοῦ Φοίνικος ὄντα υἱὸν μέχρι τῶν Ἀργοναυτῶν διαρκέσαι. Ἕτερον οὖν φασὶ τοῦτον τὸν Φινέα τοῦ παλαιοῦ Φινέως, ἕβδομον ὄντα ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος. Παῖδας δέ φησιν αὐτῷ γενέσθαι Ἡσίοδος δύο, Θυννὸν καὶ Μαριανδυνόν. Καὶ παρὰ μὲν Θυννοῦ Θυνίδα, παρὰ δὲ Μαριανδυνοῦ Μαριανδυνίαν φασὶ προςαγορεύεσθαι.

V. 185. Ὀνείατα δέ φησι τὰ σιτία καὶ βρώματα.

V. 191. *Μυδαλέην* δὲ τὴν μυσαράν.

V. 192. *Λευκανίην* δὲ οἱ μὲν τὸ ἀπηρτημένον τοῦ γαργαρεῶνος ἀπέδωκαν· Ἀμερίας δὲ τὸν λαιμὸν καὶ τὸν βρόχον *).

V. 195. Τὸ δὲ *ἐπήϊσεν*, ἀντὶ τοῦ ᾔσθετο.

V. 196. *Θέσφατον* δὲ τὸ εἱμαρμένον. Εἱμαρμένον οὖν ἦν, φησὶν, ἐπειδὰν ἔλθωσιν οἱ Ἀργοναῦται, *ἀπόνασθαι* τὸν Φινέα τροφῆς.

V. 197. *Ἀκήριον* δὲ τὸ ἄψυχον.

Εἰκότως δὲ ἐπήγαγε τὸ *ἠΰτ' ὄνειρον*, διὰ τὸ λελεπτύνθαι ὑπὸ τῆς νόσου.

V. 198. Τὸ δὲ *ῥικνοῖς*, ἀντὶ τοῦ ῥυσσοῖς.

V. 200. sq. Τῷ *πίνῳ* δὲ καὶ τῷ ῥύπῳ ὁ *αὐσταλέος* καὶ κατεσκληκὼς αὐτοῦ *χρὼς ἐσκλήκει*, ἤγουν ῥυπαρὸς ἦν ἡ κατάξηρος.

Τὴν δὲ *σὺν συναπτέον τῷ ἔεργον*, ἵν' ᾖ, οἱ ῥινοὶ δὲ μόνοι συνεῖχον τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ.

Ῥινὸς δέ ἐστι τὸ δέρμα.

V. 203—205. *Κάρος* δέ ἐστιν ἡ σκότωσις. Ἐδόκει οὖν περιφέρεσθαι τὴν γῆν διὰ τὴν σκοτοδινίαν, ὡς εἰ ἔλεγεν, ᾠήθη ἐπ' αὐτῷ πεσεῖσθαι τὴν γῆν.

Ἀβληχρὸν δὲ, ἢ τὸ ἀσθενοποιὸν, ἢ τὸ [illegible] κατὰ στέρησιν τοῦ βληχροῦ.

Κῶμα δὲ ὁ ὕπνος καὶ ἡ ἔκλυσις. Κατὰ συγκοπὴν δέ ἐστιν ἀπὸ τοῦ κοίμημα, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ οἴμημα οἶμα, καὶ ἀπὸ τοῦ δώμημα δῶμα. Κῶμα οὖν κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπῇ τῆς οι διφθόγγου εἰς ω μέγα, προσγραφέντος καὶ τοῦ ι, κῶμα.

---

*) Leg. βρόγχον. In Theognide v. 1057. Brunck. scribendum videtur βρόκχον.

V. 206. Τὸ δὲ περισταδὸν τὸ περιστᾶναι σημαίνει.

V. 207. Τὸ δὲ τάφον, ἀντὶ τοῦ ἐξεπλάγησαν.

Τὸ δὲ μόλις τὸ σφοδρὸν τῆς νόσου καὶ μέγα αἰνίττεται.

Τὸ δὲ ἐξ ὑπάτου τὸ ἐξ ἄκρου καὶ οὐκ ἐκ βάθους. Διὰ γὰρ τὴν ασθένειαν ἀναπνεῖν καὶ λαλεῖν οὐ δύναται.

Ἰστέον δὲ, ὅτι Διονύσιος ἐν τοῖς Ἀργοναύταις φησὶν ἀναιρεθῆναι τὸν Φινέα ὑπὸ Ἡρακλέους, ἰδόντος τοὺς Φινέως παῖδας ἐν ἐρημίᾳ, καὶ μαθόντος, ὅτι ὑπὸ Φινέως ἦσαν ἐκβεβλημένοι διὰ γυναικὸς Σκυθικῆς διαβολὴν, ἣν ἐγεγάμήκει Φινεὺς παραιτησάμενος Κλεοπάτραν. Γέγονε δὲ Φινέως κατήγορος καί τις πρεσβύτης παρ' Ἡρακλεῖ. Κατανοήσας οὖν ὁ Ἡρακλῆς, ἀναιτίους εἶναι τοὺς παῖδας, κατήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν. Φινέα δὲ ἀνθιστάμενον καὶ θελήσοντα καταποντίσαι τῶν παίδων τὸν ἕτερον, λακτίσας ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. Ἴστρος δέ φησιν, Αἰήτην γνόντα, ὅτι τοὺς Φρίξου παῖδας εἴη σεσωκὼς ταῖς μαντείαις, καταράσασθαι αὐτῷ, τὸν δὲ Ἥλιον ἐπακούσαντα ἐκπηρῶσαι.

V. 212. Διὰ δὲ *) ἔτι μοι νόος καὶ τῶν ἑξῆς τὸ μαντικὸν τῆς ἑαυτοῦ τέχνης ἐμφαίνων καὶ τὸ προγνωστικὸν τῶν μελλόντων, εἰς βοήθειαν αὐτοὺς παρακαλεῖ.

V. 214. Ἐν δὲ τῷ, καὶ ἐν ἀργαλέοισιν, ὁ καὶ ἐναντιωματικός ἐστιν ἀντὶ τοῦ καίπερ. Καίπερ οὖν, φησὶν, ἐν κακοῖς ὢν, ὅμως χάριν σοὶ οἶδα, ὦ Λητοῦς υἱέ.

V. 215. Ῥίγιστον δέ ἐστι τὸ φοβερώτατον. Ὁ γοῦν Ζεὺς, φησὶ, φοβερώτατός ἐστι τοῖς ἁμαρτάνουσιν εἰς τοὺς ἱκέτας.

*) Add. τοῦ.

Εἰκότως δὲ, οὐ ξενίου νῦν, ἀλλ' ἱκεσίου Διὸς μέμνηται. Καὶ γὰρ ὁ Φινεὺς διὰ τὴν κατεπείγουσαν νόσον ἱκέτης τῶν ἡρώων γίνεται.

V. 216. Τὸν δὲ Φοῖβον καλεῖ, ἢ ὡς μάντιν, ἢ διὰ τὸ αἴτιον γεγονέναι τὸν θεὸν τοῦ πλοῦ.

V. 218. Τὸ δὲ χραισμεῖν, Κλιτόριοι μὲν ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ παραινεῖν λαμβάνουσι· κοινῶς δὲ λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ βοηθεῖν. Ἔστι δὲ τὸ χραίσμετε ἀπὸ τοῦ χραίσμω βαρυτόνου, ὡς ἀπὸ τοῦ βαίνω βαίνετε. Τοῦ γὰρ χραισμῶ περισπωμένου χραισμεῖτε ἐστί.

V. 221. Τὸ δὲ ἀμήρυτον γράφεται καὶ ἀμήριον *). Σημαίνει δὲ τὸ ἀτέλεστον, καὶ διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον, ἢ τὸ τέλος μὴ ἔχον. Βούλεται δὲ λέγειν τὸ θάνατον μὴ ἔχον. Ἡ δὲ διαφορὰ **) ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων.

V. 222. Τὸ δὲ, πρός δέ τι πικρότατον, αὔξησιν ποιεῖται τοῦ πάθους. Ἄλλο γὰρ, φησὶν, ἄλλοις κακοῖς ἐπιγίνεται.

V. 224. Ἄφραστον δέ ἐστι τὸ ἀνεπίγνωστον καὶ ἀπροόρατον καὶ ἄδηλον.

V. 226. Τὸ δὲ ἐμόν, ἀντὶ τοῦ τὸν ἐμαυτοῦ νοῦν. Γράφεται δὲ καὶ ἐόν.

Μεμηλὼς δὲ, ἀντὶ τοῦ φροντίζων. Εἰκότως δὲ οὐκ εἶπεν εὐωχούμενος, ἢ ἐσθίων, ἀλλὰ μόνον φροντίζων, ἵνα δαιμονίως αὐξήσῃ τὸ πάθος.

V. 231. Τὸ δὲ ἐληλαμένον τὸ κεχαλκευμένον δηλοῖ.

Ἀδάμας δὲ καὶ λίθος, καὶ στερεοῦ σιδήρου εἶδος.

---

*) „Sic" addidit is cuius manu Apographum scriptum est.

**) Leg. μεταφορά.

V. 232. Τὸ δὲ, ἀλλά με πικρὴ δαίτη, τὴν ἀνάγκην τοῦ ὑπομένειν τὴν δυσωδίαν δείκνυσι. Διὰ γὰρ τὸ μὴ δύνασθαι ζῆν ἄνευ τροφῆς.

V. 234. Τὸ δὲ θέσφατον πάνυ ἐστὶν ἀναγκαστικόν. Τὰ γὰρ ὑπὸ θεῶν κριθέντα ἀναγκαζόμεθα πράττειν.

V. 235. Τὸ δὲ, οὐδ' ὀθνεῖον, μάλιστα προτρέψει τοὺς Βορεάδας εἰς βοήθειαν. Οἱ γὰρ συγγενεῖς ἀλλήλοις βοηθεῖν ἀναγκάζονται. Καὶ Εὐριπίδης·

Ἑλληνικόν τι τὸν ὁμόθεν τιμᾷν ἀεί.

Καὶ τὴν συγγένειαν ἐνέφηνε· Κλεοπάτραν γὰρ, τὴν Βορέου μὲν καὶ Ὠρειθυίας θυγατέρα, Ζήτου δὲ καὶ Καλάϊδος ἀδελφὴν, ἔγημεν ὁ Φινεύς.

V. 241. Τὸ δὲ, περὶ δ' αὖτε δύω, δεικτικόν ἐστι τοῦ τὸ συγγενὲς ἐπικάμπτεσθαι μᾶλλον ταῖς συμφοραῖς.

V. 243. Ἀσχαλόωντος δὲ, ἀντὶ τοῦ δυσφοροῦντος.

V. 244. Στυγερὸν δὲ, σημαίνει δὲ *) καὶ τὸ μισητόν· σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἐπίφοβον. Ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὸ ἐπίπονον.

V. 246. Τὸ δὲ ἀφραδίῃσι γράφεται καὶ ἀτροπίῃσιν. Ἀφραδία μὲν οὖν ἡ ἀφροσύνη καὶ ἡ ἀβουλία· ἀτροπία δὲ ἡ ἐκτροπὴ τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ, παρὰ τὸ ἀτραπὸς, ὃ σημαίνει τὴν ὁδόν.

V. 247. Τὸ δὲ δεδαὼς τὸ μαθεῖν μᾶλλον, ἢ τὸ διδάσκειν σημαίνει. Διὰ γοῦν τὸ μαθεῖν σε, φησὶ, τὴν μαντικὴν, καὶ μαντεύεσθαι παρὰ τὴν **) θεῶν γνώμην, ἥμαρτες εἰς τοὺς θεούς.

*) Leg. μέν.

**) Add. τῶν. Bastius ad Gregor. Cor. p. 560.: „Librarii, ubi duo „articuli deinceps ponuntur, alterum saepius omittunt." In Platonis

V. 248. Ἀτύζεται δὲ, ἀντὶ τοῦ φοβεῖται καὶ ταράττεται.

V. 249. Τὸ δὲ πρόχνυ τὸ ἀπαραιτήτως ἐνταῦθα σημαίνει.

V. 250. Ἀρίζηλον δὲ, τὸ μέγα καὶ ἐναργές.

Ἐνιπὴ δὲ, ἡ κόλασις καὶ ἡ ἐπιτίμησις.

Καθ' ὑπέρβατον δὲ ὁ λόγος· τὸ γὰρ ἑξῆς οὕτως· ἔμοι γε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἱεμένοισι ... αισμεῖν, ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἐνι... αὶ ἀθανάτων· εἶτα προσθετέον τὸ, εἰ δὴ πρό... νυ καὶ τὰ ἑξῆς.

V. 253. Τὸ δὲ, τοῖο ἕκητι, ἀντὶ τοῦ, τούτου ... ριν, τοῦ βοηθῆσαι.

Τὸ δὲ, ἀπὸ θυμοῦ ἔσεσθαι τοῖς θεοῖς, ... μισητὸν εἶναι τοῖς θεοῖς δηλοῖ.

Σημαίνει δὲ διὰ τούτων, ὅτι οὐχ ὁ ἀσεβὴς μόνος, ... λλὰ καὶ ὁ τοῖς ἀσεβέσι βοηθῶν ὑπὸ τῶν θεῶν μισεῖται. ... δὴ καὶ Εὐριπίδης ἐμφαίνει λέγων·

Ὡς οὖν ἂν εἰδῇς, Μενέλεως, τοῖσι θεοῖς
μὴ πρᾶσσ' ἐναντί' ὠφελεῖν τοῦτον θέλων.

...σεβὴς γὰρ ἐδόκει τῷ Τυνδαρέῳ ὁ Ὀρέστης.

V. 254. sq. Κενεὰς δὲ γλήνας ἔφη τοὺς κενοὺς ... αὶ τυφλοὺς ὀφθαλμούς.

V. 257—259. Τὸ δὲ, ἴστω Λητοῦς υἱὸς, Ὁμηρικῶς εἴρηται. Φησὶ γὰρ ἐκεῖνος·

Ναὶ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα, Διῒ φίλον.

...ἰκεῖον γὰρ καὶ τοὺς πρὸς μάντιν ὀμνύντας, καὶ τοὺς ... άντεις αὐτοὺς κατὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὀμνύναι, διὰ τὸ ... ροστάτην εἶναι τὸν θεὸν τῆς τέχνης.

...urgia p. 32. Heind. legam ἐκ τῆς τῶν δημιουργῶν. Duumviris do... ...issimis placuit (p. 510.) ἐκ τῆς δημιουργῶν.

Τὸ δὲ μὴ μόνον κατὰ τοῦ Ἀπόλλωνος ὀμόσαι τὸν Φινέα, ἀλλὰ καὶ κατὰ τῆς τυφλότητος καὶ τῆς ἄλλης συμφορᾶς αὐτοῦ, Ὁμηρικῶς εἴρηται, καὶ κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος. Εἰώθασι γὰρ οἱ παλαιοὶ κατὰ τῶν μεγάλων ὀμνύναι συμφορῶν. Ὅμηρος·

Οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο.

Δημοσθένης· Ναὶ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι κινδυνεύσαντας, καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους. Καὶ αὐτὸς οὖν ὀμόσας κατὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, προσεπόμνυσι καὶ κατὰ τῶν συμφορῶν. Ὥστε οὐκ ὀρθῶς ἐπιλαμβάνονται λέγοντες, ὅτι ὄμνυσι καθ' ὧν οὐδείς ἐστι κίνδυνος. Οὐ γὰρ, ὥσπερ κατὰ τῶν ὀφθαλμῶν ὄμνυμεν, οὕτω καὶ κατὰ *) συμφορᾶς. Ἐκείνους γὰρ ἢν μὴ εὐορκῶμεν **), τὴν ἀπώλειαν ὁ ὅρκος ἐμφαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. Οὗτος δὲ τὴν συμφορὰν ὁ ὅρκος προστίθησι, δι' ἧς αὐτός τε ***) ὅρκος περιπαθέστατος γίνεται, καὶ ὁ ἀκροατὴς εἰς οἶκτον ἐφέλκεται.

Ἀλαὸν δὲ νέφος φησὶ τὴν ἐπικειμένην ἀχλὺν τοῖς ὀφθαλμοῖς. Ὥστε τὸ ἀλαὸν οὐ παθητικῶς, ἀλλ' ἐνεργητικῶς μόνον κεῖται. Οὐ γὰρ τὸ τυφλὸν, ἀλλὰ τὸ τύφλωσιν ἐμποιοῦν σημαίνει.

V. 259. sq. Ὑπένερθε δὲ δαίμονας τοὺς καταχθονίους φησὶ θεούς. Οὗτοι οὖν, φησὶν, μὴ εἶεν

*) Bastius Epist. Crit. ad Boissonad. p. 103. hunc nostri Scholiastae locum citans addit τῆς.

**) Notetur phrasis, εὐορκεῖν τι. Aristophanes Plut. v. 61.

ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόρκου τρόποις.

Scribendum, ut opinor:

ἀλλ' εἴ τι χαίρεις ἀνδρὸς εὐόργου τρόποις.

V. Ruhnken. ad Xenophont. Memor. p. 230.

***) Bastius l. c. addit ὁ.

ιοὶ εὐμενεῖς θανόντι ὧδε, ἤγουν ἐπιόρκως. Ὁμη-
κῶς δὲ καὶ τοῦτο εἴληπται.

Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν.

V. 263. Τὸ δὲ κουρότεροι, ἀντὶ τοῦ κοῦροι. σπερ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ νεώτεροί φαμεν ἀντὶ τοῦ οι. Καὶ Ὅμηρος δεξιτέρην ἔφη χεῖρα τὴν δεξιάν.

Τὸ δὲ πεπονήατο, ἀντὶ τοῦ ἐποίουν καὶ ἐσπού- ιζον.

V. 264. Λοίσθιον δὲ τὸ ἔσχατον σημαίνει.

Ἑλώριον δὲ τὸ ἀναίρεμα καὶ ἅρπαγμα, καὶ νῶμα.

V. 265. Ἐπεσσυμένας δὲ, ἀντὶ τοῦ σπευδούσας. ρὸς τὴν ταχύτητα γὰρ τῆς πτήσεως τῶν Ἁρπυιῶν τοῦ- εἴρηται.

V. 267. Ἀδευκέας δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀπροσδοκήτους, ἀντὶ τοῦ πικράς. Δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ.

V. 268. Ἀπρόφατοι δὲ αἱ ἀπροόρατοι, ἢ ἀπροφά- στοι. Δηλονότι χωρὶς προφάσεως, καὶ ἐποχῆς, καὶ ερθέσεως, παρ' ὅσον τοῖς προφασιζομένοις ὑπέρθε- ; ἕπεται.

V. 269. Τὸ δὲ κλαγγῇ μαιμώωσαι ἔφη μετα- ρων ἀπὸ τῶν ἁρπακτικῶν ὀρνέων. Ὡς γὰρ ἐκεῖνα άζει πρὸ τῆς ἁρπαγῆς, οὕτω καὶ αὗται.

V. 270. Τὸ δὲ μεσσηγὺς, ἀντὶ τοῦ μεταξύ.

Ἐνδεικτικὸν δέ ἐστι τοῦ τάχους καὶ τῆς ἀθρόας τῶν ιπυιῶν πτήσεως.

V. 271. Τὸ δὲ καταβρώξασαι τὸ καταφαγοῦ- ι σημαίνει, ἀπὸ τοῦ βιβρώσκω παραχθέν.

Πόντον δὲ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος καὶ τὸ Σικελικὸν ησι. Διὰ τούτων γὰρ ἐδίωκον τὰς Ἁρπυίας, ὥς φησι ερεκύδης ἐν τῇ ς.

V. 275. sq. Ἐν δὲ τῷ, ἀτὰρ Διὸς, ὁ ἀτὰρ ἀντὶ τοῦ γὰρ κεῖται. Τὸ γὰρ ἀκόλουθον οὕτως· οὐ γὰρ ἂν χωρὶς βοηθείας τοῦ Διὸς ἠκολούθησαν ταῖς Ἁρπυίαις. Καὶ τὸ αἴτιον ἐπιφέρει· αἱ γὰρ Ἅρπυιαι ἀφικνούμεναι, ἢ καὶ ἀπερχόμεναι τοῦ Βορέου παρεπέτοντο καὶ τὰς ἀέλλας τοῦ Ζεφύρου. Τὸ μὲν γὰρ τὴν τοῦ ἀνέμου πνοὴν παρατρέχειν οὐ τοσοῦτον τὸ τάχος τῆς πτήσεως δηλοῖ, ὅσον τὸ παρατρέχειν τὰς ἀέλλας. Ἡ μὲν γὰρ πνοὴ καὶ ἐπιτείνεται καὶ ἀνίεται· ἡ δὲ ἄελλα ὁμοτόνως ταχίστη ἐστί.

Τοῦ Ζεφύρου δὲ εἶπε, διὰ τὸ ταχύτατον εἶναι τὸν Ζέφυρον τῶν ἄλλων ἀνέμων καὶ ἐλαφρότατον. Ὅτι δὲ οὕτως ἔχει, καὶ Ὅμηρος μαρτυρεῖ·

Νῶϊ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
τόνπερ ἐλαφρότατον φασὶν ἔμμεν.

V. 279. Πρὸξ δὲ ζῶον τὸ *) ὅμοιον ἐλάφῳ, ὁ λεγόμενος νεβρός. Διονύσιος δὲ ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς κτίσεσι φησὶ τὰς ἐλάφους καλεῖσθαι πρόκας· Διὸ καὶ Προκόννησον τὴν ἐν Προποντίδι νῆσον κληθῆναι συνέβη, ὅτι πληθύει ἐλάφων. Οἱ δὲ Προνόχησον **) λέγουσιν ἀπὸ τῆς προχόου, ἣν φέρουσα ἡ παρθένος συνήντησε τοῖς Μιλησίοις, ὅτε τὴν ἀποικίαν ἔστελλον. Οἱ δὲ Προχούνησον φασὶν αὐτὴν κληθῆναι, ὅτι νῆσος οὐκ οὖσα πρότερον, ὕστερον προσεχώσθη. Καλεῖται δὲ οὐ μόνον Προκόνησος, ἀλλὰ καὶ Ἐλαφρόνησος ***). Φιλητᾶς

*) Leg. τι. Confusio haec satis frequens est. V. not. ad Dionys. Hal. Antiquit. Rom. VI. c. 78. et 91. quaeque notavi ad Theocrit. p. 217. Diodorus Sic. XX. c. 39. εἰς τὸ φρούριον. Wesselingius: „Quale illud atque ubi locorum? Fors fuit εἴς τι φρούριον."

**) Leg. Προχόνησον.

***) Leg. Ἐλαφόνησος. De contrario vitio v. Bastii Comment. Palaeogr. p. 747. sq.

δέ φησι, λέγεσθαι πρόκας τὰς πρῶτον τικτομένας ἐλάφους, οἱονεὶ πρωτοτόκους.

V. 280. Τὸ δὲ *τυτθὸν τιταινόμενοι*, ἀντὶ τοῦ, μικρὸν ἄποθεν μετὰ διαστάσεως ἔτρεχον.

V. 281. Τὸ δὲ *μάτην ἀράβησαν*, ἀντὶ τοῦ, οὕτως ἔτρεχον πλησίον, ὥστε οἰόμενοι ἤδη δακεῖν αὐτὰς, μάτην ἐκτύπουν τοὺς ὀδόντας διὰ τὸ ἀποφεύγειν.

V. 282. sq. *Οὕτω μάλα σχεδὸν* τῶν Ἁρπυιῶν ἔτρεχον· καὶ ὅτε, φησὶν, ἐπλησίαζον αὐταῖς, τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ *ἐπέχραον*, ὥστε ψαῦσαι ταῖς χερσὶν, *ἤλυθα* καὶ μάτην ἀπέτεινον τὰς χεῖρας.

V. 284. Τὸ δὲ *ἀέκητι θεῶν*, τὸ παρὰ γνώμην τῶν θεῶν σημαίνει. Οὐ γὰρ ἦν μόρσιμον αὐτὰς ἀποθανεῖν.

V. 285. *Πλωτὰς* δέ φησι *νήσους*, ἤτοι πάσας ἐπιθετικῶς *) καλῶν διὰ τὸ περικεχύσθαι καὶ περικλύζεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ἢ ἰδίως ταύτας φησὶ *Πλωτὰς*, ἐν αἷς ὑπὸ τῶν Βορεάδων αἱ Ἅρπυιαι κατελήφθησαν, κατά τι μυθολόγημα οὕτω κληθείσας. Σχεδὸν δὲ καὶ οἱ ποιηταὶ οὕτως αὐτὰς ὀνομάζουσι. Εἰσὶ δὲ ἐν τῷ Σικελικῷ πελάγει. Ταύτας δὲ ὁ ποιητὴς Καλυδνὰς νήσους καλεῖ, εἰ καὶ Λυκόφρων ἄλλας νήσους καλεῖ Καλυδνάς.

V. 296. Ταύτας οὖν φησὶν τὰς νήσους Ἀπολλώνιος *Στροφάδας* μετὰ ταῦτα κληθῆναι, διὰ τὸ ἐκεῖθεν ὑποστρέψαι τοὺς Βορεάδας, καὶ μηκέτι διωκειν αὐτάς. Παρὰ Ἀντιμάχου δὲ τοῦτο εἴληφεν ὁ Ἀπολλώνιος. Οὐ-

*) Hunc usum adverbii ἐπιθετικῶς Lexica nostra ignorant. Sic usurpat etiam Scholiastes Thucydid. I. c. 6. ad v. λίπα. De adiectivo ἐπιθετικὸς sic usurpato v. quae notavi in Append. ad Bastii Epistol. Critic. p. 27. et in Epimetro I. ad Aristophan. Plut. p. XXXII.

τῷ γὰρ ἐκεῖνος ἐν τῇ Λυδῇ περὶ αὐτῶν μέμνηται. Ἄλλοι δὲ καὶ διὰ τοῦτο Στροφάδας φασὶν αὐτας κληθῆναι, ὅτι ἐν αὐταῖς ὑποστραφέντες οἱ Βορεάδαι ηὔξαντο τῷ Διῒ λαβεῖν αὐτάς. Ὅτι δὲ ηὔξαντο τῷ Διῒ καταλαβεῖν αὐτὰς, λέγει καὶ Ἡσίοδος·

Ἔνθ' οἳ εὔχεσθον *) Αἰνηΐῳ ὑψιμέδοντι.

Ἔστι γὰρ Αἶνος ὄρος Κεφαληνίας, ἔνθα ἐστὶν Αἰνηΐου Διὸς ἱερὸν, οὗ μέμνηται καὶ Λέων ἐν Περίπλῳ, καὶ Δημοσθένης ἐν Λιμέσιν.

Ἀμέλει οὔτε κατελήφθησαν αἱ Ἅρπυιαι ὑπὸ τῶν Βορεάδων, οὔτε ἀπεκτάνθησαν **) κατὰ Ἡσίοδον καὶ

---

*) Εὔχεσθον si a poëta profectum est, arseos vi ultima syllaba producitur. Ceterum anomalicam tertiae personae dualis imperfecti terminationem in ον non uno hoc loco legere memini. Homerus Il. XIII. v. 301.

τὼ μὲν ἄρ' ἐκ Θρήκης Ἐφύρους μέτα θωρήσσεσθον.

Quomodo nonnulli scripserunt etiam Il. XVI. v. 218.

πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσεσθον.

Eiusdem in activo anomaliae exemplum est Il. XIII. v. 346.

ἀνδράσιν ἡρώεσσι τετεύχετον ἄλγεα λυγρά.

sive sic legas, seu cum aliis ἡρώεσσιν ἐτεύχετον. Schol. Venet. ad h. l.: Ἡ διπλῆ, ὅτι ἀντὶ τοῦ τετευχέτην. — Ἐν ἄλλοις, ἡρώεσσιν ἐτεύχετον. Vicissim Zenodotea Poëtae recensio secundam personam terminat in την. V. Schol. Venet. ad Il. XI. v. 781. Etiam in aoristo altero. V. eadem Schol. ad Il. X. v. 545. Reprehenditur propterea Zenodotus: fortasse sine iusta causa. Prisca enim Graecitas dualem, certe activi, in his temporibus videtur bifariam flexisse:

I.	II.
2. — ετον	2. — έτην
3. — ετον.	3. — έτην.

sed posteriorum usus temporum, Grammatica subtilius an argutius exculta, terminationem in ον assignasse secundae personae, in ην tertiae. Quae si vera sunt, sequitur, paulo pensiculatius scribenda fuisse Valckenario, quae notavit ad Euripid. Phoeniss. v. 1310.

**) Aenigma XXXIV. Κτανθεὶς τὸν κτείναντα κατέκτανον. Tho-

Ἀπολλώνιον. Ἄλλοι μὲν οὖν, ὧν καὶ Ἡσίοδος, Ἑρμῆν φασιν ἀποτρέψαι τοὺς Βορεάδας· Ἀπολλώνιος δὲ Ἶριν λέγει, καὶ οἰκείως αὐτῇ τὸ κωλῦσαι ἀποδίδωσιν, ἢ διὰ τὸ ἄγγελον εἶναι, ἢ διὰ τὸ ἀδελφὴν τῶν Ἁρπυιῶν.

Ὀπιδνοτάτην δέ φησι τὴν *Στύγα*, δηλονότι τιμίαν καὶ ἐπιστροφῆς ἀξίαν, παρὰ τὴν ὄπιδα, τὴν ἐπιστροφήν. *Ῥιγίστην* δὲ, δηλονότι φρικτὴν, διὰ τὸ τιμωρεῖσθαι τοὺς ἐπιόρκους. *)

V. 299. *Κευθμῶνα* δὲ τὸ σπήλαιον καὶ τὴν κοιλάδα φησὶν, εἰς ἣν κατέδυσαν αἱ Ἅρπυιαι. Τοῦτο δέ φησι καὶ Νεοπτόλεμος ὁ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας. Καὶ Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ γ̄ φησὶ, εἰς τὸ σπέος αὐτὰς καταφυγεῖν τῆς Κρήτης τὸ ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Ἀργινοῦντι.

V. 300. Τὸ δὲ *μεταχθονίη* γράφεται καὶ *μεταχρονίη*. Καὶ σημαίνει ἑκατέρως τὴν μετέωρον.

V. 301. sq. Ὅτι πινῶδες ἦν καὶ αὐσταλέον καὶ κατεσκληκὸς τὸ σῶμα τοῦ Φινέως. τοῦτο οὖν *φοιβήσαντες*, ἤγουν καθάραντες, οἱ Ἀργοναῦται. Φοίβη γὰρ τὸ καθαρόν. Διὸ καὶ Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων διὰ τὸ καθαρόν.

---

mas Mag. p. 141. ὁ ὑπὸ βαρβάρων κτανθείς. H. Stephanus Thes. T. II. c. 472. A.: „Pr. ἔκτακα - et ἔκταγκα quoque, ut quidam volunt, „afferentes itidem ἀπέκταγκα." Tu noli dubitare de hac praeteriti forma. Moeris p. 31. Ἀπέκτονεν, Ἀττικῶς. ἀπέκταγκεν, Ἑλληνικῶς. Diodorus Sic. IV. c. 55. ἀπεκτονότα. Wesselingius: „Ἀπεκτακότα Reg. Vat. „ἀπεκγαγκότα Mut. vitio scripturae pro ἀπεκταγκότα, quod in Coisl." Ibid. XIV. c. 47. ἀπεκτάκει. Wesselingius: „Ἀπεκτάνκει ambo Reg. „Voluerunt ἀπεκτάγκει, neque adeo perperam." Suidae T. I. p. 252. v. Ἀπεκτάκασι et p. 278. v. Ἀποκτιννύναι e Cod. Oxon. pro ἀπεκτάκασι quater reddendum ἀπεκτάγκασι. V. Porson. Append. ad Toupii Emendat. p. 485.

*) Ad v. 293.

V. 302. Ἐπικριδὸν ἱερεύσαντο, ἀντὶ τοῦ, ἐπικρίναντες ἔθυσαν.

V. 306. Τὸ δὲ οἷόν τ' ἐν ὀνείρασι καὶ τὰ ἑξῆς τοιοῦτόν ἐστιν. Ἤσθιε μὲν ὁ Φινεὺς ἁρπαλέως καὶ ἀδηφάγως *)· ἡδονὴν δὲ παραπλησίαν εἶχε τοῖς ἐν ὀνείρῳ ἐσθίουσιν. Οὐδὲ γὰρ νῦν πιστεύων ἦν, εἰ εὐωχεῖτο, ἀλλ' ὥσπερ ὀνείρατι ὁρᾶν ἐδόκει.

V. 308. Ἐγρήσσειν τὸ ἐγρηγορεῖν.

Τὸ δὲ μένον, ἀντὶ τοῦ προσεδέχοντο.

V. 310. Πείρατα δὲ ναυτιλίης, ἃ διαπεράσειν ἔμελλον, ἢ τὰ τέλη.

Ἄνυσιν δὲ τὴν μετὰ καμάτου πρᾶξιν. Ἀνυσθῆναι γάρ φαμεν τὸ μετα κόπου τι πραχθῆναι.

V. 311. sq. Ἐν δὲ τῷ, Κλῦτε νῦν, ἀντὶ τοῦ οὖν τὸ νῦν κεῖται. Διὰ δὲ τοῦ οὖν δείκνυσιν, ὅτι ὡς ὀφειλομένην τὴν μαντείαν αὐτοῖς ἀποδίδωσιν.

Πάντα μὲν οὖν οὐκ ἐπαγγέλλεται ἐρεῖν ἀκριβῶς· ὅσα δὲ ὄρωρε καὶ ὑπάρχει τοῖς θεοῖς φίλον, οὐκ ἐπικεύσειν φησίν· ἅμα μὲν ἀποτρέπων τῆς ἀκριβοῦς ἐρεύνης, ἵνα μὴ διοχλῶσιν **) αὐτὸν μετὰ ταῦτα, ἅμα δὲ καὶ ἑαυτοῦ ὑπεραπολογούμενος, καὶ εἰς θεοὺς τὸ αἴτιον τῆς σιωπῆς ἀναφέρων.

V. 313 — 316. Τὸ δὲ ἀασάμην ἀντὶ τοῦ ἐλύπησα κεῖται.

Ἀφραδίαν δέ φησι τὴν ἀβουλίαν. Καὶ τὴν αἰτίαν ἐπάγει, δι' ἣν ἐλύπησε τὸν Δία. Διὰ γὰρ τὸ χρᾶν καὶ μαντεύεσθαι ἐφεξῆς πᾶσι καὶ ἐς τέλος καὶ κατὰ ἀκρίβειαν. Τὸν γὰρ Δία φησὶ βούλεσθαι ἀτελῆ μαν-

*) Hoc adverbio Lexica carent.

**) Διοχλεῖν cur Schneidero displicuerit, non intelligo. Exempla eius citavit Abreschius ad Xenophont. Ephes. p. 256. Loc.

ύματα ἐμφαίνειν τοῖς ἀνθρώποις, ἵνα καὶ τῶν θεῶν ιτέωσι καὶ χρείαν ἔχωσι.

Τὸ μὲν οὖν χρείω, ἀπὸ τοῦ χρέω χρείω γίνεται.

Θέσφατα δὲ μαντοσύνης τὰ θεσπίσματα τῆς ιντικῆς λέγει.

V. 318—323. Ξυνοχὴν δὲ ἁλὸς τὴν ἀποστενουνην θάλασσαν φησί· δηλονότι τὸ στόμα τοῦ Πόντου.

Ἐκπλήττει διὰ πολλῶν τὸν ἀκροατὴν, καὶ μεγάν αὐτοῖς εὐεργέτης πειρᾶται φανῆναι, ἐπειδὴ καὶ γάλα ὑπ᾽ αὐτῶν εὐεργέτηται. Ὅρα οὖν, πόσα φοβεἐκτίθησι· τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης, τὸ χρῶμα τῶν τρῶν, τὸ μὴ ἐῤῥιζῶσθαι αὐτὰς, ἀλλὰ κινεῖσθαι, καὶ ιεῖσθαι συνεχῶς, τὸ ἐξ ἐναντίας αὐτὰς συνέρχεσθαι· ῦτο γὰρ τὸ φοβερώτατον· εἰ μὲν γὰρ ἐκ πλαγίου νήρχοντο, ἐλπὶς ἦν διαπλεύσειν αὐτὰς ἐπιτηρήσανς τὴν σύνοδον· τὸ δὲ ἐξ ἐναντίας κινεῖσθαι ἀδύναν τὸν διάπλουν ποιεῖ· ἔτι δὲ τὸ κῦμα τὸ κορθυόνον καὶ ὑψούμενον, τὸ σκληρὸν καὶ ταραχῶδες ἠχεῖν ς ἀκτάς. Ταῦτα γὰρ τίνι οὐκ ἂν ἐμποιήσειαν φόν, καὶ πρὸ πάντων τὸ πρὸ τούτων ῥηθὲν, ὅτι οὐκ ς αὐτὰς διαμπερὲς καὶ διόλου ἐξαλέατο καὶ ἔφυγεν. Οὐδὲ οὐδ᾽ ἡ Ἀργὼ ἀβλαβὴς διῆλθε, καίτοι ς Ἥρης προνοουμένης.

Τὸ μὲν οὖν ἐρηρεῖσθαι τὸ ἐῤῥιζῶσθαι σημαίνει.

Νεάτας δέ φησι τὰς εἰς βάθος ὑπαρχούσας ῥίζας.

Τὸ δὲ ξυνιέναι τὸ συνέρχεσθαι σημαίνει.

Κορθύειν δὲ τὸ ὑψοῦν, ἀπὸ τοῦ κόρου, κατ᾽ ἔνθεσιν τοῦ θ.

Βρασσόμενον δὲ ἀντὶ τοῦ μετὰ ἤχου καὶ ταχῆς αἰρόμενον.

Πρηνὲς *) δὲ τὸ σκληρὸν καὶ μέγα καὶ ὀξὺ καὶ τορόν. Ὄνομα δὲ ἀντὶ ἐπιῤῥήματος κεῖται.

Στυφελὴ δὲ ἡ ταραχώδης ἀκτή.

V. 324. Τὸ δὲ τῷ ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο κεῖται.

Παραιφασίαν δέ φησι τὴν παραίνεσιν.

V. 325. Τὸ δὲ *ἀλέγειν*, ἀντὶ τοῦ φροντίζειν.

V. 326. *Πείρειν* δὲ ἐνταῦθα μὲν τὸ πλέειν καὶ διαπερᾶν, ὡς τὸ,

ἀλεγεινά τε κύματα πείρων.

ἀλλαχοῦ δὲ καὶ τὸ διατρυπᾶν.

Σπλάγχνα δ' ἄρ ἐμπείραντες.

Αὐτάγρετον δὲ τὸ αὐθαίρετον δηλοῖ.

V. 327. Τὸ δὲ *θύνειν* τὸ ὁρμᾶν σημαίνει. Οἱ δὲ *ἰθύνειν* γράφοντες ἁμαρτάνουσι.

V. 328. sq. Τὸ δὲ *πρόσθεν* τὸ πρότερον δηλοῖ.

Τὸ δὲ *ἀπόπρο* τὸ μακράν.

Τὸ δὲ *ἐφιέναι* ἐνταῦθα μὲν τὸ ἐνδιδόναι σημαίνει· ἔστι δ' ὅτε τὸ ἐντέλλεσθαι καὶ ἐπιτρέπειν. Παρὰ δὲ τοῖς ῥήτορσιν ἰδίως τὸ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον μεταβαίνειν. Καὶ ἔφεσις ἡ μετάβασις. Λουκιανός· ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία ἔσται. Ἐφίεμαι δὲ τὸ ἐπιθυμῶ. Ὁ δὲ νοῦς· πρότερον δὲ πειράσασθαι ἐφιέναι οἰωνῷ πελειάδι, ὥστε πέτεσθαι δηλαδὴ μεθέντες αὐτὴν ἀπόπρο καὶ μακρὰν τῆς νεώς.

---

*) Confusionis litterarum π et στ causam indicavit Bastius in Addend. ad Gregor. Cor. p. 931. Exemplis commutatarum vocum ἐπί et ἐστί adde Euripideum, de quo Seidlerus meus in egregio libro de Versib. Dochmiac. p. 18. Porro hac de causa confusa πάντες et στάντες. V. var. lect. ad Dionys. Hal. Antiquit. Rom. VII. c. 50. Item πέμματα et στέμματα. V. Iungerm. ad Polluc. T. I. p. 20. b.

Ὅτι δὲ περιστερᾷ ἐχρήσαντο μέλλοντες πλεῖν, καὶ σκληπιάδης ἐν Τραγῳδουμένοις φησί.

Πελειὰς δὲ εἶδος περιστερᾶς κατὰ Ἀριστοτέλην.

V. 330. Σόη δὲ λέγεται ἡ ἀβλαβής.

Τὸ δὲ δίηται, ἀντὶ τοῦ διωχθείη καὶ πετασθείη ὄρνις.

V. 332. Τὸ δὲ κρατύνειν σημαίνει μὲν τὸ ἰσχυ-ποιεῖν· ἐνταῦθα δὲ τὸ κρατῆσαι καὶ ἀσφαλίσαι. Δω-ίων δέ ἐστιν ἡ τοῦ στοιχείου μετάθεσις. Τὴν μὲν γὰρ ρδίαν κραδιαν, καὶ τὸ κράτος κάρτος φασί. Καὶ τὸ ατύνω οὖν καρτύνω.

V. 333. Τὸ δὲ ἐπεὶ φάος καὶ τὰ ἑξῆς παρόμοιόν τι τῷ,

οὐδέ τι πῶς

αὐτόματον δώσει τὶς ἑλὼν θεοὺς εὐξαμένοισιν.

V. 335. Ὀνήϊστον δὲ τὸ ἐπωφέλιμον. Τὸ οὖν ωφελὲς, φησὶ, ποιεῖτε καὶ πράττετε. Τοῦτο δ' ἐστὶ κωπηλατεῖν.

V. 336. Πρὸ δὲ τοῦ ἐλθεῖν εἰς τὸν πορθμὸν εὔχε-σθαι τοῖς θεοῖς οὐκ ἀποτρέπω.

V. 341. Τὸ δὲ παρὲξ παροξύνεται καὶ σημαίνει χωρίς. Συντάσσεται δὲ καὶ αἰτιατικῇ καὶ γενικῇ.

Σκεπτέον ὅτι ἐπειδὴ τοῖς ἀσεβέσι καὶ τοῖς ὑπὸ εῶν στυγουμένοις οὐ πειθόμεθα, διὰ τοῦτο ἐπιμελέ-ερον ἀναγκάζεται τὰ λεγόμενα βεβαιῶσαι.

V. 343. Τὸ δὲ ἀνάρσιος σημαίνει μὲν τὸν ἀνάρ-ιστον, σημαίνει δὲ καὶ τὸν ἐχθρόν. Οἱ γὰρ ἐχθροὶ λήλοις οὐ συμβαίνουσι.

V. 346. Σύνδρομα πετρῶν, τὰς συνελεύσεις ἐν Συμπληγάδων φησί.

V. 347. sq. Καλῶς δέ φησιν εἰς τὰ δεξιὰ κεῖσθαι

τὴν Βιθυνίαν. Ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ γὰρ, ἔνθα Φινεὺς ἦν, ὁ κατὰ τὴν Θράκην Σαλμυδεσσὸς κεῖται, καλούμενος οὕτως ἀπὸ ποταμοῦ Σαλμυδήσσου ῥέοντος εἰς αὐτόν. Κατῴκουν δὲ περὶ τὸν Σαλμυδησσὸν οἱ ἀγριώτεροι τῶν Θρακῶν, οἵτινες ἐπιτιθέμενοι τοῖς παραπλέουσιν τὸν Σαλμυδησσὸν ἐλυμαίνοντο. Διὰ τοῦτο οὖν συμβουλεύει αὐτοῖς φυλαττομένοις τὸν Σαλμυδησσὸν πλέειν τοὺς ῥηγμῖνας καὶ τοὺς αἰγιαλοὺς τῆς Βιθυνίας.

V. 349. Ὁ δὲ Ῥήβας ποταμὸς Βιθυνίας.

Τὸ δὲ Μέλαινα τῆς ἀκτῆς ἐστιν ὄνομα.

V. 350. Η δὲ Θυνηῒς πρότερον *) μετὰ τὴν Βιθυνίαν κεῖται, ἢ μέρος ἐστὶν αὐτῆς, ἢ ἡ αὐτή ἐστιν Βιθυνία καὶ Θυνηῒς. Ἐπισκεπτέον βέλτιον.

V. 351. sq. Ἡ δὲ Μαριανδυνία κεῖται μὲν μετὰ τὴν Βιθυνίαν· ᾤκησαν δὲ αὐτοὶ **) Βοιωτοὶ σὺν Γνησιόχῳ τῷ Μεγαρεῖ, ὡς Εὐφορίων ἱστορεῖ.

Τὸ δὲ ἀντιπεραίαν πρὸς τὴν νῆσον. Ἀντιπέραν γὰρ τῆς νήσου κεῖται ἡ Μαρινδυνία ***).

V. 353. Καταιβάτιν δὲ κέλευθον τὴν ἐν τῇ Μαριανδυνίᾳ εἰς ᾅδου καταβάτην †) ὁδόν.

V. 354. Ἀκτὴ δὲ προβλής, ἡ ἐν τῇ Μαριανδυνίᾳ ἄκρα. Ἔστι δὲ ἡ ἀκτὴ περί που τὴν Ἡρακλείαν. Καὶ καλοῦσι αὐτὴν οἱ ἐγχώριοι Ἀχερουσιάδα.

Ὑψόθι δὲ τείνειν αὐτὴν φησὶ, τουτέστιν ὑψηλή ἐστιν.

V. 355. Ὁ δὲ Ἀχέρων ὁ δινήεις καὶ σφοδρὸς

---

*) F. πρώτη.

**) F. ᾤκισαν δὲ αὐτήν.

***) V. Bast. Comment. Palaeogr. p. 741.

†) Imo καταβατήν, qua vulgari forma huius adiectivi Lexica nostra carent.

τέμνων αὐτὴν τὴν Μαριανδυνίαν νείοθι *), ἤγουν ἀπὸ τῶν ἐσχάτων μερῶν. Ἡ νειόθι ἤγουν κάτωθεν ἀπὸ τοῦ ᾅδου διὰ τῆς ἄκρης, Ἀχερουσιάδος δηλαδή.

V. 356. Ἵησιν ἤγουν ἀφίησιν τὰς προχοὰς ἔκ τινος μεγάλης φάραγγος καὶ κοιλάδος τοῦ ὄρους.

Ἀχέρων δὲ ποταμὸς καὶ Ἀχερουσιὰς ἄκρα πλησίον Ἡρακλείας. Καλοῦνται δὲ ἀπὸ τοῦ ἄχη ῥέειν. Καὶ στομίον **) δέ τι σπιλῶδες ***) ἐκεῖ ἐστὶ, δι' οὗ κατιέναι φασὶν εἰς τὸν ᾅδην.

Φάραγξ δὲ λέγεται ἡ ὀρεινὴ κοιλάς.

Ἡρόδωρος δέ φησιν καὶ Εὐφορίων ἐν τῷ ξενίῳ διὰ τοῦ στομίου ἐκείνου ἀναχθῆναι τὸν Κέρβερον ὑπὸ Ἡρακλέους, καὶ ἐμέσαι χολὴν, ἀφ' ἧς γενέσθαι φάρμακον τὸ καλούμενον ἀκόνιτον. Ἄντρων δὲ ὁ Τήριος Ἀχέροντά τινα βασιλεῦσαι φησὶ κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον· γενέσθαι δὲ αὐτῷ θυγατέρα Δαρδανίδα, ᾗ συγγενόμενος Ἡρακλῆς τίκτει παῖδα Ποιμένα καλούμενον. Κατὰ δὲ τὸν αὐτὸν χρόνον τεθνηκότος Βαρδανίδος τε καὶ τοῦ παιδὸς Ποιμένος, τόποι τινὲς περὶ τὴν Ἡράκλειαν ὀνομάζονται Δαρδανὶς τε καὶ Ποιμήν.

V. 357—359. Ἀγχίμολον δὲ καὶ ἐγγὺς, φησὶν, ἐπὶ τῇ Μαριανδυνίᾳ παραπλέετε τοὺς κολωνοὺς ἤγουν τὰ ὄρη τῶν Παφλαγόνων, ἔνθα ὁ Ἐνετήϊος

---

*) Sic, προπαροξυτόνως. Mox παροξυτόνως.

**) Hoc accentu. Vulgo scribitur στόμιον.

***) Schol. edit. πηλῶδες, ubi vitiose ante π omissum initiale σ, cuius omissionis aliud exemplum, idque, opinor, perquam notabile, quum insigni sensus damno omnes Xenophontis editores et interpretes fefellerit, nuper dedi in praefat. ad Anacreont. p. XIII. Scilicet scribendum σπηλῶδες, quod adiectivum, Schneidero visum fidei incertissimae, nostrorum auctoritate Scholiorum in posterum tueri licebit. Ceterum scriptores stili cultioris a contractione tam abnormi abstinuisse facile concedo.

Πέλοψ, ἢ ὁ μενεδήϊος, ἐβασίλευσε. Μενεδήϊος μὲν οὖν ὁ ἐμμενετικὸς ἐν τῷ πολέμῳ λέγεται· Ἐνετήϊος δὲ ὁ ἐξ Ἐνέτης πόλεως. Ὅμηρος· ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ἦν γένος ἡμιόνων.

Ουτος μὲν οὖν Παφλαγόνα λέγει τὸν Πέλοπα· οἱ δὲ πλείους Λυδόν· Εὐφορίων δὲ ἀμφοτέραις ταῖς δόξαις συντίθεται.

Το δὲ, τοῦ καίπερ ἀφ' αἵματος εὐχετόωνται, περισσὸν ἔχει τὸν περ. Ἀπὸ τοῦ Πέλοπος γὰρ ἔλεγον καταγεσθαι οἱ Παφλαγόνες.

V. 360—363. Ὅτι δὲ ἡ Κράμβις ἄκρα ὑψελή ἐστι τῆς Παφλαγονίας, καὶ εἰς τὸ πέλαγος ἐπιπλεῖστον τείνει προς ἄρκτον, ἱστορεῖ καὶ Ἔφορος. Κατ' ἐναντίον μὲν της Ἑλικης εἰπὼν, προσέθηκε σαφηνίζων τῆς ἄρκτου. Η δὲ ὑπὲρ ἀντὶ τῆς ὑπὸ κεῖται, ὡς εἶναι τον λόγον, ὑφ' ἧς αἱ τοῦ Βορέου σχίζονται ἄελλαι, ἤγουν πνοαί. Ἴσως δὲ βέλτιον λαμβάνειν τὴν ὑπὲρ της Καραμβίδος καὶ αἱ πνοαὶ τοῦ Βορέου σχίζονται, ἤτοι διαλυονται. Εἰ γὰρ ἐν ταῖς κορυφαῖς τῶν ὑψηλῶν ὀρέων νηνεμία ἐστὶν, ὡς οἱ φυσιολόγοι ἀξιοῦσι, πολλῷ μᾶλλον ὑπὲρ ἐκείνας. Διὸ καὶ ἐπάγει· οὕτως ἀνὰ τὸ πέλαγος τετραμμένη τῷ αἰθέρι κινεῖ καὶ προσπελάζει.

V. 366. Ὁ δὲ Ἅλυς ποταμὸς ῥέων μεταξὺ Σύρων τῶν ἐν τῷ Πόντῳ καὶ Παφλαγόνων ἐκδιδῶσιν εἰς τὸν Πόντον περὶ Σινώπην πόλιν.

V. 367. Τὸ δὲ ἐρεύγεσθαι τὸ μετὰ ἤχου ῥέειν σημαίνει.

V. 368. Λευκὰς δὲ δίνας τὰς καθαρὰς φησίν.

V. 369. Ὑπειροχος δὲ ἀγκὼν, ὁ ὑψηλὸς καὶ μέγας κόλπος.

V. 370. *Ἐξανέχει δὲ τῆς γῆς*, ἀντὶ τοῦ ἔκκειται εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἔοικε δὲ ὑπὸ ὀρῶν περιέχεσθαι τὸν κόλπον, καὶ διὰ τοῦτο *ὑπείροχον* αὐτὸν καὶ *ἐξανέχειν* ἔφη.

V. 370—372. *Ἐπὶ δὲ*, ἀντὶ τοῦ μετὰ τοῦτο *τὸ στόμα τοῦ Θερμώδοντος* ποταμοῦ *μύρεται ἐν τῷ εὐδίνῳ κόλπῳ ἐπὶ τὴν Θεμισκύριον ἄκραν*, ἔνθα δὴ αἱ Ἀμαζόνες ᾤκησαν.

Διαειμένον δέ φησι τὸν Θερμώδοντα *εὐρείης ἠπείρου*, ὅτι διὰ πολλῆς γῆς ἔρχεται, ἤγουν ῥέει. Ἀπὸ τοῦ ἵεμαι γὰρ, τὸ πορεύομαι, εἶμαι παρακείμενος.

V. 373—376. *Δοίας* δὲ καὶ Ἄλκμων ἀδελφοὶ, ὧν ὁ πατὴρ ἀγνοεῖται, ὥς φησι Φερεκύδης. Καὶ χώρα τις *πεδίον Δοίαντος* καλουμένη, οὗτινος πλησίον τρεῖς πόλεις Ἀμαζονικαὶ, Λυκαστία, Θεμίσκυρα καὶ Χαλκοβία.

Μετὰ δὲ ταύτας εἰσὶν οἱ *Χάλυβες*, οἱ σμυγερώτατοι καὶ ἐπιπονέστατοι *) τῶν ἀνθρώπων, ἀτει-

---

*) Adde hoc Collectaneis Fischeri ad Weller. II. p. 86. sq. In Strabone T. IV. p. 228. mallem editum εὐρυχωρέστατον. Quamquam huius superlativi ratio est diversa: derivatur enim a positivo εὐρυχωρής, quo utitur Geographus T. VI. p. 671. E contrario formae plane barbarae ποδηγὴς, quam non pauca Lexica habent, cave colorem petas e Suidae glossa T. III. p. 136. *Ποδηγέστερον*. ὁδηγητικώτερον. (Al. ὁδηγικώτερον. unde in Lexica sis infer ὁδηγικός.) Hunc enim comparativum quis dubitabit deducere a ποδηγός? Idem vereor ne valeat in adiectivum ὑπερηφανής, quod Lexicographi certatim asciverunt. Nam comparativum quidem, ὑπερηφανέστερος, cum superlativo, ὑπερηφανέστατος, quo Scholiastes noster supra ad II. v. 4. utitur, quid obstat quo minus analogice derivemus a positivo ὑπερήφανος? In Xenophontis autem loco Hipparch. V, 7., quem vulgo citant ad tuendam illam positivi formam, rectius legitur ὑπερφανῆ. At, inquit, scribimus ὑπερηφάνεια, προπαροξυτόνως, quod non potest aliunde deduci quam ab illo

εν *) Ἀπολλώνιος εἰπων, οὕτω καλεῖσθαι διὰ τὸ δουατέους ἔχειν πύργους, οὓς καλοῦσι μοσυνας. Καὶ ἰκρια δέ φησιν αὐτοὺς ἔχειν κάλινα, ἤγουν ξυλινους οἴκους. Ὑλήεσσαν δὲ αυτοὺς εἶπεν οἰκεῖν γῆν τὸ αἴτιον παραστῆσαι θέλων του ξυλινας οικειν οἰκιας, διὰ τὸ ξυλων εὐπορεῖν.

V. 382. Λισσὴν δὲ νῆσον φησὶ τὴν καλουμένην Ἀρητιάδα. Λισση δὲ λέγεται, ἢ δια τὸ ομαλη εἶναι· λισσὸν γὰρ τὸ ὁμαλόν· ἢ ὡς ἀποδιδωσιν Ἀμεριας ἐν ταῖς Γλωσσαις· λισσὴν γάρ φησι την υψηλην καὶ τραχεῖαν.

V. 381. Ἐν ταύτῃ δὲ τῇ νήσῳ ησαν αἱ Στυμφαλιδες ὄρνιθες, ἀπὸ Στυμφήλου, πόλεως Ἀρκαδιας. διωχθεῖσαι υπὸ Ἡρακλέους, αἵτινες τους προσιοντας τοξευουσαι οἷς ἑαυτῶν πτεροῖς ἀπέκτεινον. Ὅτι δὲ ἐν ταυτῃ τῇ νήσῳ τοιαυται ησαν ὄρνιθες, φησὶ καὶ Εὐριπιδης ἐν Φριξῳ.

V. 387. Ὀτρηρὰ δὲ καὶ Ἀντιόπη βασίλειαι μὲν ἦσαν Ἀμαζόνων. Περὶ ποιας δὲ ἐκστρατειας φησὶν, ἀγνοεῖται ὑπὸ πάντων.

Ἐφέπουσι δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ διατρίβουσιν. **)

V. 388—390. Ἔνθα γὰρ, ἤγουν ἐν τῇ Ἀρητιάδι νήσῳ, φανήσεται ὑμῖν ὠφέλεια. Τοῦτο γάρ φησιν, ὅτι οἱ Φρίξου καὶ Ἀλκιόπης τῆς Αἰήτου υἱοὶ, Ἄργος, Μέλας, Αντίσωρος καὶ Φρόντις, εἰς Ἑλλάδα στελλόμενοι διὰ τὸν Ἀθάμαντος κλῆρον, ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ναυαγήσαντες καὶ τυχόντες ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν ἐπιμελείας, ὁδηγοὶ ἐγένοντο αὐτοῖς εἰς Κολχίδα καὶ Φασιν.

Ἀδευκῆ δέ φησι τὴν θάλασσαν, ἤγουν πικράν. Δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ.

---

*) Notanda phrasis πιθέναι τὸ ἔτυμον.

**) Ad v. 381.

Ἄρρητον δέ φησι τὸ *ὄνειαρ* διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τοῦ ναυαγίου.

Τῷ κέν τε, ἤγουν διὰ τοῦτο, *φίλα φρονῶν*, ἤγουν εὐνοῶν ὑμῖν, λέγω *ἰσχέμεν* καὶ προσχεῖν τῇ νήσῳ· ἢ *ἰσχέμεν*, ἤγουν κατέχειν καὶ μνημονεύειν αὐτῶν.

V. 390. sq. Τὰ δὲ ἑξῆς προστίθησιν, ὅτι οἱονεὶ ἔλαθεν ἑαυτὸν αὖθις τὰ καθέκαστα *) μαντευόμενος. Διὸ ἐπαναλαμβάνει ἑαυτὸν **), καὶ τὰ μὲν κατὰ μέρος συμβησόμενα οὐ λέγει, τὰ δὲ ἑξῆς τῶν Μοσυνοίκων ἔθνη καταλέγει.

V. 392. sq. Μετὰ οὖν τὴν Ἀρητιάδα νῆσον, φησὶν, καὶ τὴν *περαίαν ἤπειρον*, ἤγουν τὴν ἐξ ἐναντίας τῆς νήσου κειμένην, οἱ *Φίλυρες* οἰκοῦσι, κληθέντες ἀπὸ Φιλύρας, τῆς Ὠκεανοῦ μὲν θυγατρὸς, Κρόνου δὲ γυναικὸς, μητρὸς δὲ Χείρωνος.

V. 393. sq. Μετὰ δὲ τοὺς Φίλυρας οἱ *Μάκρωνες*. Εὐβοέων δὲ οὗτοι ἄποικοι. Διὸ καὶ οὕτω καλοῦνται, διότι ἡ Εὔβοια τὸ παλαιὸν Μάκρις ἐκαλεῖτο.

---

*) Ita coniuncte scriptum passim legas. Sed rectius, diremtis vocibus, καθ' ἕκαστα. Theophrastus Charact. c. 3. τὰ καθ' ἕκαστα διεξελθεῖν. ad quem locum Schneiderus p. 90.: „Magis ex usu Atticorum esset τὰ καθ' ἕκαστον. Apud Diodorum I, 85. est ὑπὲρ ὧν μακρὸν τὸ „καθ' ἕκαστον διεξιέναι." Alterum ἀττικώτερον esse non puto. In Diodoro autem, cum Cod. habeat καθὲν ἕκαστον, scribendum videtur τὰ καθ' ἓν ἕκαστον. Ibid. c. 89. ὑπὲρ ὧν τὰ καθ' ἕκαστον μακρὸν ἂν εἴη γράφειν. Sed plurali utitur idem II. c. 2. τὰς μὲν οὖν καθ' ἕκαστα μάχας κ. τ. λ. Ex eodem Eclogae T. II. p. 528, 31. οἱ καθ' ἕκαστον ἐπιμεληταὶ τῶν κοινῶν. Alius generis est quod habet Alciphron III. ep. 42. καθ' ἓν γὰρ ἕκαστον τῶν ἱματίων ἐκ προκλήσεως ἀποτιθείς, simillimum illud Herodoteo, de quo v. not. ad Dionys. Hal. de Compos. verb. p. 358.

**) *corrigit se.* Schol. edit. ἑαυτοῦ δ' ἐπιλαμβάνεται, *corripit autem se.*

Ἔθνη δὲ ταῦτα Σκυθικὰ, καὶ τὰ ἐφεξῆς ῥηθησόνα.

Μετὰ δὲ τοὺς Μάκρωνας οἰκοῦσιν οἱ Βέχειρες.

V. 395. Μετὰ δὲ τουτους οἱ Σάπειρες, καλουμει οὕτω διὰ τὸ τὴν Σαπειρικὴν*) λιθον γινεσθαι πλείην ἐν αὐτοῖς.

Περιώσιον δὲ τὸ τῶν Βεχείρων φησὶν ἔθνος, ὅτι γα τέ ἐστι, καὶ ἐν πολλοῖς διέσπαρται τοποις.**)

V. 396. Μετὰ δὲ τους Σαπειρας οἰκοῦσιν οἱ Βύζης, ὁμώλακες ὄντες τοῖς Σάπειρσιν, ἤγουν ὅμοροι. λαξ γὰρ ἡ αὔλαξ Δωριστι. Καὶ Ὅμηρος·

Ἱεμένῳ κατὰ ὠλακα.

V. 397. Ὑπὲρ δὲ τους Βύζηρας τοὺς Κόλχους φηῖν, οὓς ἀρηΐους λέγει, ἢ διὰ τὸ φύσει πολεμικοὺς ναι, ἢ διὰ τὸ φιλους καὶ ἱεροὺς εἶναι τοῦ Ἄρεος.

V. 398. Ἀλλὰ πείρετε, φησὶν, καὶ πλέετε, ἤγουν ς ἂν τῇ μυχάτῃ καὶ ἐσχάτῃ θαλάσσῃ ἐγχριμητε, δηλονοτι μέχρις ἂν εἰς τὸν μυχὸν ἀφίκησθε τοῦ ὐξείνου πόντου. Ἐνταυθα γὰρ καὶ ἡ Σκυθια τελευῖ. Καὶ την μὲν Σκυθίαν διαδέχεται ἡ Σαρματία, τὸν Εὔξεινον ἡ Μαιωτις. Περιοικοῦσι δὲ τὴν Μαιῶτιν οἱ αρμάται. Ὑπὲρ δὲ τοὺς Σαρματας ὁ Σαρματικὸς καὶ κτικὸς Ὠκεανός.

V. 399—401. Ἐνθάδ' ἐπ' ἠπείροιο. Κυταία όλις Κολχίδος, ἀφ' ἧς Κυταῒς καὶ Κυταΐκὴ λέγεται ἡ ήδεια. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατὰ ν εἴσπλουν τοῦ Εὐξείνου Κυταια καλουμένη ὁμωνύ-

*) Schol. edit. Σαπειρίτην, propius ad verum. Nam scribendum eo Σαπφειρῖτιν, nisi praeferas τὸν Σαπφειρίτην. Neutram harum ocum Lexica norunt.

**) Ad v. 394.

μως τῇ Κολχικῇ, ἀφ' ἧς φησὶ καὶ τὴν Κολχικὴν ἐσχηκέναι τὴν ἀρχήν. Ἀπολλώνιος δὲ Κυταΐδα τὴν πόλιν ἐνταῦθα φησίν.

Οἱ δὲ Ἀμαραντοὶ, οὕτω γὰρ ὀξυτόνως Ἡρωδιανὸς γράφειν ἀξιοῖ ἐν τῇ καθόλου προσῳδίᾳ, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, ἢ, ὡς αὐτός φησιν, ὄρη Κολχίδος, ἀφ' ὧν καταφέρεται ὁ Φάσις. Ὅπερ ἀγνοήσας Ἡγησίστρατος ὁ Ἐφέσιος Ἀμαραντίους ἀπέδωκε λιμένας *) Φάσιδος, διὰ τὸ εὐθαλεῖς εἶναι καὶ ἀμαράντους. Ὅτι δὲ τὰ Ἀμάραντα ὄρη Κολχίδος εἰσὶ, καὶ Κτησίας ἐν β ἱστορεῖ. Κατὰ δὲ Ἐρατοσθένην ὁ Φάσις ἀπὸ τῶν Ἀρμενίων ὀρῶν καταφέρεται καὶ εἰς τὴν Κολχίδα ἐκδίδωσι θάλασσαν.

Κίρκαιον δὲ παροξυτόνως **) τόπος ἐστὶ Κολχίδος, ἢ πεδίον ἀπὸ Κίρκης τῆς Αἰήτου ἀδελφῆς οὕτω κληθέν. Πότερον δὲ ἀπὸ της Ἰταλικῆς Κίρκης, ἢ ἀφ' ἑτέρας, ἄδηλον. Γεγόνασι γὰρ δύο Κίρκαι, περὶ ὧν ὕστερον ἐροῦμεν. Καὶ Τίμαιος δὲ Κίρκαιον εἶναι πεδίον Κολχίδος ἱστορεῖ.

V. 404—406. Ἑλλάνικος μὲν οὖν φησιν ἐν τῷ Διὸς

---

*) Quae sequuntur, non mirer, si te huc inclinent, ut λειμῶνας scribendum esse suspiceris. Neque rara sunt exempla confusionis horum substantivorum. Diodorus Sicul. V. c. 70. οἱ περὶ αὐτὸ λειμῶνες. Al. perperam λιμένες. Rursus Strabo T. VI. p. 689. λιμένας οὐ πολλούς. Al. perperam λειμῶνας. Iosephus de Bello Iud. I. c. 21, 11. ἄλση καὶ λειμῶνας. Vetus Interpres, quem vulgo dicunt Rufinum, in suo libro habuit λιμένας: nam vertit lucos portusque. Schol. ad Euripid. Orest. v. 54. ὅτι ἐν λειμῶνι διέτριβεν, ἐκ τούτου ὁμώνυμος αὐτῷ ὁ λιμήν. Lennepius ad Phalar. p. 57. b.: „legendum esse ἐν λιμένι, nemo non videt."

**) Leg. προπαροξυτόνως. V. Ind. Graecit. ad Gregor. Cor. p. 1019. a. Similiter confusa προπερισπώμενον et περισπώμενον in Scholiis Tzetzarum ad Lycophron. v. 187.

ἱερῷ κεῖσθαι τὸ δέρας· ἄλλοι δὲ φασιν ἐν τῷ τοῦ Ἄρεος ἄλσει κεῖσθαι ἐπί τινος φηγοῦ φυλασσόμενον ὑπὸ δράκοντος τεραστίου τὸ μέγεθος. Πολλὴ δὲ ἡ φήμη τοῦ ἐν Κόλχοις Ἄρεος ἄλσους, καὶ τοῦ καλουμένου ἐκεῖ Ἀρχείου πεδίου.

Σκιόεν δὲ τὸ σκιόεν ἔφη κατὰ παρένθεσιν τοῦ ι Ἰωνικήν.

V. 409. Τὸ δὲ ἀφασίῃ βεβλημένοι, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ἀφασίας ἐκπεπληγμένοι.

V. 415. Τὸ δὲ ἀσπαστῶς, ἀντὶ τοῦ ἡδέως.

V. 416—418. Δύο δὲ μάλιστα ἐφίεται ὁ Ἰάσων μαθεῖν παρὰ τοῦ Φινέως· ἓν μὲν, πῶς ἂν αὖθις κατὰ τὴν ὑποστροφὴν διαπλεύσοι *) τὰς Συμπληγάδας· δεύτερον, πῶς ἂν μέχρι τῆς Κολχίδος ἀφίκοιτο διαπλεύσας τοσαύτην θάλασσαν. Τὸ δὲ δυσχερὲς τοῦ πλοῦ ἐνέφηνε διὰ τοῦ τὴν Κολχίδα κεῖσθαι ἐπὶ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς καὶ τοῦ Πόντου.

Ἡ δὲ Αἶα ἐνταῦθα, ἢ τὴν γῆν ἁπλῶς σημαίνει, ἢ ἰδίως τὴν Κολχίδα γῆν οὕτως ἐκάλουν. Οἱ δὲ καὶ πόλιν ἔφασαν Κολχίδα τὴν Αἶαν.

V. 421—424. Ὁ οὖν Φινεὺς πρὸς μὲν τὴν ἐκ Κολχίδος ἐπάνοδον, οὐ διὰ τῶν Συμπληγάδων αὐτοῖς ἔσεσθαί φησι τὸν πλοῦν· ἄλλον γὰρ, φησὶ, πλοῦν ὁ θεὸς ὑμῖν ἐξηγήσεται· περὶ δὲ τοῦ εἰς τὴν Κολχίδα πλοῦ, ἱκανοὺς ἐπαγγέλλεται αὐτοῖς ἔσεσθαι τοὺς πομπούς.

Ἐν γοῦν τῷ, μετὰ δ' Αἶαν, ἡ μετὰ ἀντὶ τῆς πρὸς κεῖται.

Καὶ ἕτερον δέ τι παράγγελμα αὐτοῖς προστίθησιν, ἀφανῶς καὶ τοῦτο εἰπὼν, ὅτι ἐκ τῆς Ἀφροδίτης ἔσται

*) Malim διαπλεύσαι.

αὐτοῖς δόλιον βοήθημα. Αἰνίττεται δὲ τὸν ἔρωτα τῆς Μηδείας.

V. 431. sq. Τὸ δὲ, ὅσον ἄποθεν ἤλασαν, ἀντὶ τοῦ, ὅσον μακρὰν ἐπορεύθησαν.

V. 434. Δικταῖον δὲ ὄρος ἐν Κρήτῃ.

Ἐρίπνας δὲ, οἱ μὲν τὰ ἀποθραύσματα τῶν ὀρῶν ἔφασαν. Ὁ δὲ Γλωσσογράφος πάντα τὰ ὄρη φησὶν ἐρίπνας καλεῖσθαι.

V. 438. Τὸ δὲ ἦ ἄρα ἠθικῶς κεῖται. Ὅμηρος ἐν Ὀδυσσείᾳ·

οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες ἦσαν.

Καὶ Ἡσίοδος·

Οὐκ ἄρα μοῦνον *) ἔην ἐρίδων γένος.

V. 445. Τὸ δὲ ὑποσμύχονται, ἀντὶ τοῦ ὑποτύφονται, ὑπὸ βάθους ἠμαύρωνται. Ἢ ὑποκαίονται· τὸ γὰρ ὑποσμύχειν καὶ τὸ ἠρέμα ὑποκαίειν σημαίνει.

V. 451. Θαμίζειν δέ ἐστι τὸ συνεχῶς πορεύεσθαι.

---

*) Musgravius ad Euripid. Helen. v. 1705.: „μοῦνος in compositione „valet *unus*, ut μονόμματος, μονόφθαλμος." Non in sola compositione, sed etiam ipsum per se valuit εἷς, ut Hesiodi hic locus clarissime ostendit. Ceterum de phrasi ἄρα ἦν v. quae notavi ad Sophocl. Oedip. Colon. v. 1697., quibus haec exempla, omnia ex Euripideis fabulis depromta, addere nunc iuvat: Hippol. v. 1183. sq. Musgr. ὡς ἄρ' οὐδ' ἐμὸς πατὴρ Ὀρθοῖς. Androm. v. 419. sq. πᾶσι δ' ἀνθρώποις ἄρ' ἦν ψυχὴ τέκν'. Iphig. Aul. v. 949. ἐγὼ κάκιστος ἦν ἄρ' Ἀργείων ἀνήρ. ubi cave scribas, cacophoniae scilicet vitandae causa, ἦν ἄν. Ibid. v. 1340. ἦ πολύμοχθον ἄρ' ἦν γένος. Troad. v. 416. οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα. [Mox v. 452. γυμνάν θ' ἐκβεβλημένην. Musgravius: „γυμνάν θ'. MS. Harl. γυμνά θ'. Utrumque mendosum. „Forte verum fuerit, γυμνόν." In libri Harleiani scriptura latere suspicor γυμνάδ'. γυμνὰς i. q. γυμνή. Lucianus T. I. p. 264. γυμνὰς τὰ πολλά. ubi al. e glossemate γυμνή. Magnus Interpres vertit: *nuda plerumque*.] Heraclid. v. 65. μάντις δ' ἦσθ' ἄρ' οὐ καλὸς τάδε.

V. 456. *Σὺν τοῖσι δ' ἵκανε Παραίβιος.* Τὸν Παραίβιον οἱ μὲν δοῦλον εἶναι τοῦ Φινέως φασὶν, οἱ δὲ φίλον.

V. 457—460. *Ἀσπάσιος* οὖν, φησὶν, ἀντὶ τοῦ ἀσπασίως καὶ ἡδέως, ὁ Παραίβιος τοὺς ἥρωας ἐθεάσατο. Αὐτὸς γὰρ ὁ Φινεὺς *ὑπεμυθήσατο* καὶ προεῖπε τῷ Παραιβίῳ τὴν τῶν ἡρώων ἔλευσιν. Συνάπτειν μὲν γὰρ δεῖ τὴν *ὑπὸ* τῷ *ἐμυθήσατο*, λαμβάνειν δὲ ἀντὶ τῆς πρὸ *), ὥσπερ καὶ τὸ ὑπειπὼν ἀντὶ τοῦ προειπών.

Ὅρα δὲ, ὅτι *Θυνίδα* γῆν εἶπεν, ἐν ᾗ κατῴκει ὁ Φινεὺς, ὡς εἶναι μέρος τι Θράκης, ὃ καλεῖται *Θυνίς*.

V. 470. *Μόρον* δὲ ἐνταῦθα, οὐ τὸν θάνατον, ἀλλ' ἢ τὴν δυστυχίαν ἔφη, ἢ τὴν ποιὰν **) τῆς τύχης διάθεσιν.

V. 473. *Χρησμοσύνην* δὲ τὴν συνεχεστέραν χρείαν. Ὅσῳ οὖν, φησὶ, πλέον ἐμόχθει ὁ Παραίβιος, τοσούτῳ μᾶλλον ὑπὸ πενίας ἐτρύχετο.

V. 477. *Ἀμαδρυάδες* δὲ λέγονται αἱ ***) Νύμφαι, κατὰ μὲν Μνησίμαχον, διὰ τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ γεν-

---

*) Ὑπὸ in pluribus compositis est i. q. πρό. V. Thom. Mag. p. 866. cum interprett. et Brunck. ad Aristophan. Ran. v. 871. T. I. p. 192. et T. III. p. 189. Xenophon Conviv. IV, 9. κρόμυον ὑποτρώγειν. In eiusdem Oeconom. XVI, 10. non debebam ὑπεργάζεσθαι mutare in προεργάζεσθαι, quod ut facerem, permovit ingratiis festinantem usus posterioris verbi de eadem re XX, 5.

**) De ὁ ποιός v. H. Stephani Thes. T. III. c. 449. E. Thomas Mag. p. 694. τὴν ποιὰν μᾶζαν. Oudendorpius: „τὴν abest MS. Burm." Melius adest. Obiter moneo, substantivum ποιός, quod nonnulla Lexica e Scholiis Theocriteis ad Idyll. III. v. 52. asciverunt, mihi barbarum videri, ut qui in Scholiis illis scribendum putem: ποιὰ γὰρ κυρίως ὁ πυρός. V. not. ad Gregor. Cor. p. 415.

***) Articulum deleam, utpote natum ex iteratione postremarum lit-

νᾶσθαι· κατὰ δὲ ἄλλους, διὰ τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ φθείρεσθαι. Καὶ Πίνδαρος δὲ περὶ τῶν Νυμφῶν τὸν λόγον ποιούμενος φησίν· Ἰσοδένδρου *) τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσαι. Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὡς Ῥοῖκος τὶς θεασάμενος δρῦν ὅσον οὔπω μέλλουσαν εἰς γῆν καταφέρεσθαι, προσέταξε τοῖς παισὶν ὑποστηρίξαι αὐτήν. Ἡ δὲ ἅμα τῇ δρυῒ μέλλουσα Νύμφη φθείρεσθαι χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι αὐτῷ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέτρεπε δέ γε αἰτήσασθαι ὅ, τι ἂν βούλοιτο παρ' αὐτῆς. Ὡς δὲ ἐκεῖνος ᾔτησε μιγῆναι αὐτῇ, ὑπέσχετο μὲν αὐτῷ δεομένῳ, παρήγγειλε δὲ ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν φυλάξασθαι· ἔσεσθαι δ' ἔφη μεταξὺ αὐτῶν μέλισσαν ἄγγελον. Καί ποτε πεττεύοντος αὐτοῦ, ἐπέστη ἡ μέλισσα. Πικρότερον δὲ ἀποφθεγξάμενος εἰς ὀργὴν ἔτρεψε τὴν Νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν. Καὶ ὁ τοῦ Παραι-

---

terarum vocis antecedentis. Vicissim in Platonis Gorg. p. 78. Heind. leg. καὶ αἱ τριήρεις.

*) I. e. ἴσον τῷ τοῦ δένδρου αἰῶνι, eâdem breviloquentiâ, quam exemplis illustravi in not. ad Plinii Epist. p. 40. ad Dionys. Halic. de Compos. verb. p. 170. et in Melet. Crit. I. p. 57. s. 134. Dionysius Halic. Ant. Rom. VII. c. 59. p. 447, 32. Huds. καὶ ὅπλα οὐχ οἷα τοῖς πρὸ αὐτῶν ἔφερον. Egregie Vaticanus liber καὶ ὅπλα οὐκ ἴσα τ. π. α. quam scripturam, non Sylburgii commentum, Reiskius recipere debebat. De commutatione adiectivorum ἴσος et οἷος v. Bast. ad Gregor. Cor. p. 345. Inversâ, nec tamen minus compendiariâ dicendi ratione Xenophon Hier. c. I. extr. Ἐπιστάμεθα γὰρ αὖ τοὺς (olim αὐτούς: ego malim αὐτοὺς τοὺς) διὰ φόβον ὑπηρετοῦντας, ὡς, ᾗ μάλιστ' ἂν δύνωνται, ἐξεικάζουσιν αὑτοὺς ταῖς τῶν φιλούντων ὑπουργίαις. αὑτοὺς i. q. τὰς αὑτῶν ὑπουργίας. Similiter, quanquam plenius, idem Oecon. VII, 32. Καὶ ποῖα δ', ἔφη ἐκείνη, (sic interpung.) ἔργα ἔχουσα ἡ τῶν μελισσῶν ἡγεμὼν ἐξομοιοῦται τοῖς ἔργοις; οἷς ἐμὲ δεῖ πράττειν; Ut regulâ complectar: Scriptores Graeci Latinique in comparationibus solenni compendio dicendi rem ponunt pro rei attributo, seu comparetur ipsa, sive aliud quid cum ea comparetur.

βίον δὲ πατὴρ ἐκκόπτων δρῦν παρεκαλεῖτο ὑπὸ Νύμφης μὴ διακόψαι αὐτήν. Συγγεγενημένη *) γὰρ οὖσα αὐτῇ, ἐὰν ἐκκοπῇ, συναποθανοῦμαι αὐτίκα αὐτῇ. Ἀπιθήσαντος δὲ ἐκείνου, νεμεσῆσαν τε φασὶ τὸ δαιμόνιον αὐτῷ τὸ δαιμόνιον, καὶ τοῖς ἐκγόνοις, καὶ κακῶν γενέσθαι παραίτιον.

Ἀθερίξαι μὲν οὖν τὸ καταφρονῆσαι.

V. 482. Οἶτον δὲ τὸν θάνατον λέγει.

Νηκερδὲς δὲ τὸ ἀνωφελές.

V. 483—486. Ἐπεὶ δὲ ἀφικόμενος ἐπὶ τὸν Φινέα ὁ Παραίβιος μαντεύσασθαι περὶ τῆς δυστυχίας αὐτοῦ ἐβούλετο, γνοὺς ὁ Φινεύς, ὅτι διὰ τὸ τοῦ πατρὸς ἀμπλάκημα πάσχει, προσέταξεν αὐτῷ, καμόντα καὶ ποιήσαντα βωμὸν τῆς Θυνιάδος Νύμφης, ῥέξαι ἐπ' αὐτῷ λωφήϊα τῇ Νύμφῃ, τουτέστιν ἐξιλαστήρια καὶ καταπαυστήρια **) τῆς ὀργῆς. Ἀπὸ τοῦ

---

*) Schol. edit. melius duplici ν, συγγεγεννημένη. In Eupolidis versu ap. Hephaest. de Metr. p. 57. Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. v. 360. calami, opinor, errore ξυνεγεινόμην scripsit pro ξυνεγινόμην. — De coniunctione participii ὢν cum alio participio v. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 362. Hoc modo Herodotus I. c. 60. ita tamen, ut haec coniunctio minus habeat offensionis: ἐὸν καὶ δεξιώτερον, καὶ εὐηθίης ἠλιθίου ἀπηλλαγμένον μᾶλλον. Diodorus Sic. XI. c. 19. in. αἱ — νῆες ἐχόμεναι τούτων οὖσαι. Dionysius Hal. Ant. Rom. V. c. 10. συνάρχοντα ὄντα. Quanquam h. l. Vaticani libri dissensus rem dubiam facit: praetereaque συνάρχων substantivi vicem adeo explet, ut participii naturam paene exuisse videatur. Propemodum idem dicas de Xenophonteo Conviv. VIII, 2. καὶ ἐρώμενος ὤν. ubi non erat cur vir egregius notaret: „Inprimis mihi ὢν post ἐρώμενος displicet." Lucianus T. I. p. 845. ἠγνοημένην οὖσαν. quod Solanum videtur offendisse. Scholiastes noster supra ad II. v. 1. πεπηρωμένον ὄντα τὰς ὄψεις.

**) Καταπαυστήριος Lexicis adde. Utitur eo etiam Scholiastes ad Sophocl. Trachin. v. 575. Pausanias III. c. 22. in. Ζεὺς καππώτας. Sylburgius: „Metuo — ne audacior coniectura videatur λεῦς —." Haec

λωφᾷν δὲ τὸ λωφήϊον παρήχθη. Κυρίως δὲ λωφῆσαι ἐστὶ τὸ ἀποθέσθαι τοῦ τραχήλου τὸν φόρτον, οἱονεὶ τὸν λόφον, ὃ σημαίνει τὸν τράχηλον, ἀπαλλάξαι τοῦ πόνου. Λωφῆσαι οὖν τὸ λῆξαι καὶ παύσασθαι.

V. 493. Μαντήϊον δὲ Ἀπόλλωνα τὸν μαντικὸν λέγει.

V. 494. Τὸ δὲ ἐπ' ἐσχαρόφιν, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ ἑστίᾳ.

Τὸ δὲ νέον ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ἤδη. Ἤδη γοῦν ἀνομένοιο καὶ δύνοντος τοῦ ἤματος ἔθυον οὗτοι ἐπὶ τῇ ἐσχάρᾳ.

V. 498. Οἱ δὲ ἐτησίαι ἄρχονται μὲν πνεῖν ἐν τῇ ἐσχάτῃ μοίρᾳ τοῦ καρκίνου τοῦ ἡλίου ὄντος, μέχρις ἂν ὅλον τὸν λέοντα παρέλθῃ, ὡς καὶ Ἄρατος φησίν·

Ἠελίου τὰ πρῶτα συνερχομένοιο λέοντι,
τῆμος καὶ κελάδοντες ἐτησίαι εὐρέϊ πόντῳ
ἐμπίπτουσιν.

V. 500—527. Ἐγένοντο δὲ δι' αἰτίαν, ὥς φησιν Ἀπολλώνιος, μυθώδη τοιαύτην. Τοῦ κατηστερισμένου κυνὸς ἐν τῷ λέοντι, ἐπειδὰν ὁ ἥλιος εἰσέλθῃ τὸν λέοντα, αὐχμοὺς καὶ ἀνομβρίαν ποιοῦντος, ὡς καταφλέγεσθαι τὰς Κυκλάδας νήσους, οἱ τὴν Κέω οἰκοῦντες, ὑπὸ θεοπροπίων ἀναπεισθέντες, προσεκαλέσαντο Ἀρισταῖον ἐκ Φθίας, τὸν Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης τῆς Ὑψέως. Ὁ δὲ λαβών τινας ἀπ' Ἀρκαδίας ἦλθεν εἰς τὴν Κέω, καὶ Διὸς

---

coniectura Schneidero tam certa visa est, ut vocem illam, tanquam a Pausania scriptam, in Lexicon haud cunctanter inferret: quod ego quidem non imiter. Magis probaverim, quod καππώτας pro integro habuit, vitiosum visum Valckenario ad Theocriti Adoniaz. p. 278. C. corrigenti καππαύτης. Doricam enim mutationem diphthongi αυ in vocalem ω etiam aliunde cognitam habemus.

ἱδρύσατο ἐκεῖ Ἰκμαίου, ἕνεκα τοῦ τοὺς ὄμβρους ·θαι καὶ τοὺς ἐτησίας πνεῖν· καὶ τὸν κύνα ἐξιλάσα- ιὶ ἐνομοθέτησε τοῖς Κείοις, ἐπιτηροῦντας τὴν τοῦ ; ἐπιτολὴν μεθ' ὅπλων θύειν αὐτῷ. Ὅθεν οἱ ἐτη- πνέουσι τῷ θέρει τὴν γῆν καταψύχοντες, καὶ αὐ- τοὺς Ἕλληνας ἀπαλλάττουσι. Διὰ δὲ τὸ αἴτιον ιθαι τῶν ἐτησιῶν *), Ζεὺς Ἀρισταῖος ἐκλήθη καὶ ὶλων Ἀγυιεὺς καὶ Νόμιος. Εὗρέ τε ἐν Κέῳ τὰ με- ουργικὰ **) πρῶτος καὶ τὴν τοῦ ἐλαίου κατεργα-

Περὶ δὲ τῆς Κυρήνης ἱστορεῖ Πίνδαρος ἐν Πυθιο- ς, ὡς παρθένος τε ἦν, καὶ συνεκυνηγέτει τῷ Ἀπόλ- μέχρι πολλοῦ. Καταπαλαίσασα δέ ποτε λέοντα, ;ήθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃς καὶ ἁρπάσας αὐτὴν, ῴκισεν εἰς τὴν νῦν ἀπ' αὐτῆς Κυρήνην καλουμένην, μιγεὶς ἔτεκε τὸν Ἀρισταῖον. · Φερεκύδης δέ φησι Ἄρατος, ἐπὶ κύκνων ὀχηθεῖσαν ***) αὐτὴν κατὰ

E praecepto τῶν Τεχνικῶν scribi debebat παροξυτόνως, ἐτησίων. cher. ad Weller. I. p. 293. qui quod etiam Λαπίθων, non Λαπι- scribendum censet, ego accedere malim Sylburgio, auctori ali- graviori, cuius ad Pausan. V. c. 10. p. 400. hanc notam legas: ;θων. Rectius Λαπιθῶν, iuxta regulam."

Optimae vox notae. V. supra ad v. 131. Sic dicas θαλασσουρ- quod, mihi quidem nondum lectum, certe nondum e libris enota- alicubi repertum iri auguror.

) *currus cycnis iuncto vectam.* Philostratus Heroic. p. 70. Bois- λαυνεν ἐπὶ τεττάρων ἵππων οὐ μεγάλων. [*Mannuli* h. l. me mt. Multo magis placeret εὖ μεγάλων. Leonidas Tarent. XCV. ὖ μέγα κῆτος. ut scribendum diremtis vocibus. Aliud exemplum utatarum vocum εὖ et οὖ reperire mihi visus sum in fragmento ii, de quo v. not. ad Dionys. Hal. de Compos. verbor. p. 26.] quoque dicendi usum praeivit poësis Homerica. V. Clark. ad . IX. v. 19. et Ruhnken. ad Callimach. H. in Cerer. v. 87.

Ἀπόλλωνος προαίρεσιν εἰς Κυρήνην ἀφικέσθαι. Ἀγροίτας δὲ ἐν α Λιβυκῶν ὑπὸ Ἀπόλλωνός φησιν αὐτὴν εἰς Κρήτην κομισθῆναι, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Λιβύην. Ἦν δὲ καὶ ἀδελφὴ τῇ Κυρήνῃ Λάρισσα, ἧς ὁμώνυμος *) πόλις

*) Cum dativo supra p. 21. 25. 47. Diodorus Sic. III. c. 54. πόλιν — ὁμώνυμον ἑαυτῆς κτίσαι. Sed c. 55. cum dativo: οἰκοδομῆσαι πλείους πόλεις, καὶ τούτων ὁμώνυμον ἑαυτῇ κτίσαι μίαν. Rursus cum genitivo V. c. 57. extr. ἑαυτοῦ πόλιν ὁμώνυμον ἔκτισε. Cum dativo Lucianus T. I. p. 851. τοῦ ὁμωνύμου σοι ποιήσαντος τὸ μέλος. ubi Marcilius non habebat cur σοι mutaret in σου. Vere Iensius: „Utroque „modo Graeci, ὁμώνυμός τινι et τινος." [Plane sic dicitur et ἐπώνυμός τινος, et ἐπώνυμός τινι: ut mirum non sit, libros inter has constructiones passim fluctuari. *Genitivi* exempla habent hi scriptores: Demosthenes T. I. p. 773, 2. Diodorus Sic. I. c. 15. IV. c. 25. (ubi alii dativum habent.) V. c. 4. it. c. 66. (ubi al. dativum habent.) Dionysius Halic. Ant. Rom. I. c. 71. (ubi liber Vaticanus addit ἀπό.) Arrianus Indic. c. 6. bis. (ubi priore loco Codex dativum habet.) Appianus T. I. p. 622. Schweigh. (ubi eadem scripturae diversitas.) Scholiastes ad Sophoclis Aiac. v. 575. Lob. (ubi eodem modo variatur.) *Dativi* hi: Diodorus Sic. V. c. 4. Dionysius Halic. Ant. Rom. I. c. 9. it. c. 71. Strabo T. IV. p. 462. Pausanias IX. c. 34. extr. et X. c. 17. in. Lucianus T. I. p. 304. (Paulo ante malim τί Ποσειδῶνα λέγεις;) Theodorus Metoch. de polit. Cyren. p. 93. Orell. Quod autem significationis discrimen inter genitivum et dativum esse dicit Schweighaeuserus ad Appian. T. III. p. 591., parum firmo niti fundamento videtur, convelliturque hoc loco Nonni Dionys. XVIII. p. 504, 17. Hanov.

. . . . ἔφασκεν ἐπώνυμον ὠκεῖ ταρσῷ.
ἀνδράσι πὰρ Κιλίκεσσι νεόκτιτον ἄστυ χαράξαι.

Hic enim cum de etymo urbis Tarsi agatur, (v. Vales. ad Ammian. XIV, 8.) sensus docet, arcte iungenda esse ἐπώνυμον ὠκεῖ ταρσῷ; metrumque de mutatione dativi in alterum casum cogitare prorsus vetat. Minus fidenter antesteris Oppianum Halieut. II. v. 17. sq.

ἄλλος δ' ἀλλοίοισιν ἐπώνυμος ἔπλετο δαίμων
ἔργοις, —

Nam ibi Rittershusius: „S. supra script. hab. ἀλλοίων, et mox ver. seq. „ἔργων. Ita ἐπώνυμος legendum esset."] Ceterum notanda phrasis ὁ σὸς ὁμώνυμος, qua utitur Plato Theaet. p. 300. Heind. ἐμοί τε καὶ τῷ

ἐν Θεσσαλίᾳ. Ψεύδονται δὲ οἱ λέγοντες αὐτὴν θυγατέρα Πηνειοῦ. Ἔνεμε γὰρ θρέμματα παρ' αὐτῷ, ἀλλ' οὐκ ἦν ἐκείνου θυγάτηρ. Μνασέας δέ φησι, κατ' ἰδίαν προαίρεσιν αὐτὴν εἰς Λιβύην ἀπελθεῖν, οὐχ ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἀχθεῖσαν. Ἀκέστωρ δέ φησι ἐν τοῖς περὶ Κυρήνης ἐπ' Εὐρυπύλου βασιλεύοντος ἐν Λιβύῃ ὡς διακομισθείη ὑπὸ Ἀπόλλωνος ἡ Κυρήνη εἰς Λιβύην, καὶ ὡς, λέοντος καταvεμομένου τὴν χώραν, προσθείη *) τὴν βασιλείαν Εὐρύπυλος ἆθλον τῷ ἀποκτενοῦντι τὸν λέοντα, καὶ ὡς Κυρήνη διαχρησαμένη τὸν λέοντα λάβοι τὴν

σῷ ὁμωνύμῳ τούτῳ Σωκράτει. ubi cave pro σῷ scribendum censeas σοὶ aut σου. Similia passim occurrunt. Xenophon Hist. Gr. V, 2, 33. τοῖς — ὑμετέροις δυσμενέσι. quod recte tuetur Wolfius p. 122. Apol. Socrat. 27. τοῖς ἐμοῖς εὔνοις. Vir egregius: „Recte Stephanus ἐμοὶ cor„rigi voluit." Ego vulgatam teneo. Talia etiam Latina lingua habet, ut *meus aequalis* etc.

*) Leg. προθείη, *proposuisse*. Solemnis haec confusio. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. XIV. c. 41. et Reisk. Animadv. ad Graec. auct. Vol. I. a. p. 60. Vicissim in Plutarcho Mor. T. III. p. 259. Oxon. (p. 69. ed. Wyttenb. a. 1772.) pro λιταῖς τισι καὶ προτροπαῖς scribendum λ. τ. κ. προστροπαῖς. Passim confusa haec nomina. V. Interpretes ad Thom. Mag. p. 756. et Musgrav. ad Euripid. Alcest. v. 1178. Aliud autem προτροπή, aliud προστροπή. Hoc de familia est satis numerosa illarum vocum, quae cum proprie significent conversionem sui ad aliquem, aditum ad aliquem, occursum, metaphorico usu dicuntur de precibus, quibus aliquid ab aliquo petitur. Inter has referendum est etiam verbum ἐντυγχάνειν. Plutarchus V. Ages. c. 25. μετὰ δεήσεως καὶ δακρύων ἐντυχόντος, ὅπως τὸν Ἀγησίλαον εὔνουν παράσχῃ, *cum contendisset ab eo precibus lacrymisque, ut Agesilaum placaret*. In Epigrammate adesp. CCIII. v. 7. τὸν εὐάντητον θεὸν est *deum preces facile audientem*. Conf. Ruhnken. ad Hermesianact. v. 8. p. 286. In Aeschyli Supplic. v. 492. Stanl. ἄφιξις idem est quod ἱκεσία, *supplicatio*, non, ut vulgo interpretantur, *adventus*. Id docere Interpretes poterat Ζεὺς ἀφίκτωρ ibid. v. 1., i. e. ἱκετῶν ἔφορος, et ἀφικτόρων v. 249., i. e. ἱκετῶν. Hinc etiam peti poterunt, quae in Lexica recte inferantur.

βασιλείαν. Φύλαρχος δέ φησι, μετὰ πλειόνων ἀπελθεῖν τὴν Κυρήνην εἰς Λιβύην· ἐκείνοις δὲ ἐξιοῦσιν εἰς Θήραν συνεξελθεῖν αὐτοῖς καὶ τὴν Κυρήνην, κἀκεῖ διαχρησαμένην τὸν λέοντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν. Ἐγέννησε δὲ ἐξ Ἀπόλλωνος παῖδας δύο, Αὐτοῦχον καὶ Ἀρισταῖον. Αὐτοῦχος μὲν ἐν Λιβύῃ ἔμεινεν· Ἀρισταῖος δὲ ἀφίκετο εἰς Κέω *).

Τέσσαρας δὲ Ἀρισταίους γενεαλογοῦσιν ἄλλοι τε καὶ Βακχυλίδης· ἕνα μὲν τοῦ **) Καρίστου υἱὸν, δεύτερον δὲ τὸν Χείρωνος, τρίτον δὲ τὸν Γῆς καὶ Οὐρανοῦ, καὶ τέταρτον τὸν Κυρήνης καὶ Ἀπόλλωνος.

V. 500. *Πέφαται* δὲ ἀντὶ τοῦ λέγεται καὶ ἱστορεῖται.

V. 504. *Αἱμονίαν* δὲ λέγει τὴν Θεσσαλίαν ἀπὸ Αἵμονος υἱοῦ Ἄρεος.

V. 505. *Μυρτώσιον* δὲ τόπος ἢ ἄκρα περὶ Κυρήνην.

Χθονίαις δὲ *Νύμφαις*, ταῖς ἐγχωρίαις. ***)

V. 507. *Ἀγρέα* δὲ τὸν Ἀρισταῖον ἔλεγον, ὅτι ἐν τῷ ἀγρῷ ἐμίγη τῇ μητρὶ αὐτοῦ ὁ Ἀπόλλων. *Νόμιον* δὲ, ὅτι νεμούσης †) ἐμίγη. Οἱ δέ φασι οὕτω κληθῆναι διὰ τὸ τὴν κατὰ τοὺς ἀγροὺς θεραπείαν δεῖξαι τοῖς νομεῦσι.

---

*) Hanc formam nominis ab aliis aliter scripti hic aliquoties legimus: recurritque mox in Schol. ad v. 522. Rarissima, modo sit genuina, *Κείως* est, quam libri aliquot dant in Diodoro Sic. eundem mythum tractante IV. c. 82. ubi Wesselingius: „*Κέω* Coisl. *Κέων* Mut. *Κείω* „Reg. Vat. Clar. 2. Edd. *Κῶ*.“ Mox: „*Ἐν τῇ Κέῳ* Cois. Mut. *Κειῷ* „Clar. 2. *Κειῷ* Reg. Vat. vulgo *Κῷ*.“

**) Imo *τόν*.

***) Ad v. 504.

†) Schol. edit. *νεμούσῃ*, quod non mirer si quis etiam in nostro scribendum censeat. Mihi genitivus non videtur repudiandus esse. V. Dor-

V. 509. *Ἀγρότην* δὲ τὴν Κυρήνην, ὅτι φιλοκυνηγὸς *) ἦν. Ἐν γοῦν τῇ Λιβύῃ ἀπέκτεινε λέοντα.

Μακραίων δὲ, ἡ πολυχρόνιος.

V. 511. sq. *Ἀκεστορίην* δὲ, ἤγουν ἰατρικὴν, ἐδίδαξαν τὸν Ἀρισταῖον αἱ Μοῦσαι, καὶ *θεοπροπίην*, ἤγουν μαντικήν. Καὶ ἔγημεν Αὐτονόην τὴν τοῦ Κάδμου θυγατέρα.

V. 513. *Κοίρανον* δὲ καὶ προστάτην τῶν ἑαυτοῦ ποιμνίων αἱ Μοῦσαι ἐποίησαν.

V. 514. *Ἀθαμάντιον* δὲ *πέδον* ἐν Ἅλῳ, ἀπὸ Ἀθάμαντος οὕτω κληθὲν, διὰ τὸ ἐν Ἅλῳ κατοικῆσαι τὸν Ἀθάμαντα μετὰ **) ἐξελθεῖν τῆς βασιλείας.

V. 515. *Ὄθρυς* δὲ ὄρος ὑψηλὸν Θεσσαλίας. Καὶ *Ἀπηδανὸς* ποταμὸς Θεσσαλίας.

V. 516. *Μινωΐδας* δὲ τὰς Κυκλάδας νήσους λέγει, ὅτι Μίνως θαλασσοκρατήσας ἐβασίλευσε τῶν Κυκλάδων νήσων, ἐξελάσας τοὺς Κᾶρας.

---

vill. ad Chariton. p. 254. quaeque ipse notavi ad L. Bos. Ell. p. 50. sq. et ad Aesopum Heusingeri p. 137. et 149. Xenophon Anab. II, 4, 24. διαβαινόντων μέντοι, ὁ Γλοῦς αὐτοῖς ἐπεφάνη. ubi si scriptor, quod licebat, αὐτοῖς omisisset, locus foret nostro ad amussim congruens.

*) Schol. edit. προπαροξυτόνως, φιλοκύνηγος. Ita etiam in Diogene Laërt. II, 56. Sic alii scribunt συγκυνηγὸς, alii συγκύνηγος. V. H. Stephan. Thes. T. II. c. 520. D. Dorvill. ad Chariton. p. 272. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. v. 11. et Hippol. v. 1066. et 1092. Eadem accentus varietas in voce φιλογεώργος. Supra enim p. 23. habuimus ὀξυτόνως, φιλογεωργός. Ibi etiam Schol. edit. προπαροξυτόνως, φιλογέωργος. Eàdemque in τονώσει fluctuatione alii scribunt συγγεωργὸς, alii συγγέωργος. V. H. Stephan. Thes. T. I. c. 804. H. et Schol. ad Aristophan. Plut. v. 223. cuius canonem si sequaris, nihil est quod in talibus te dubium faciat. Omnia enim huiusmodi composita βαρυτόνως scribi iubet: τὰ γὰρ εἰς ος ὀξύτονα, συντιθέμενα βαρύνεται.

**) Add. τό. Conf. Bastii Comment. Palaeogr. p. 793. et 825.

V. 517. *Σείριος δὲ ὁ κύων λέγεται, ἢ ἀπὸ τοῦ ζέειν ζείριος, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ δ, ἢ παρὰ τὸ σειροῦν, τὸ ἐκκενοῦν· ἐκκενοῖ γὰρ τὰ σώματα ἡμῶν διὰ τοῦ ἱδρῶτος· ἢ παρὰ τὸ ποιεῖν σεσηρέναι· τοὺς γὰρ κύνας ποιεῖ διασεσηρέναι* *) *καὶ χάσκειν· ἢ παρὰ τὸ σείεσθαι καὶ πάλλεσθαι. Καὶ πάντα τὰ ἄστρα σείρια ἂν λέγοιτο, οἱονεὶ τείρεα, ἢ διὰ τὸ τείρειν, τὸ δαμάζειν, ἢ ὅτι τέρατα, οἱονεὶ σημεῖα, παρέχουσι τοῖς πλωϊζομένοις. Οἱ μέντοι ἀστρολόγοι τοὺς παλλομένους τῶν ἄστρων* **) *στίλβοντας καλοῦσι. Τὸ δὲ ἄστρον τοῦ κυνὸς οἱ μὲν τοῦ Ὠρίωνος κύνα φασὶν, οἱ δὲ τῆς Ἠριγόνης, οἱ δὲ τοῦ Ἀλκυονέως, οἱ δὲ Ἴσιδος, οἱ δὲ Κεφάλου. Ὁ δὲ Τιμοσθένης κυρίως ὄνομα εἶναί φησι.*

V. 520. sq. *Παράσιον δὲ λαὸν τὸν Ἀρκαδικὸν, ἀπὸ μιᾶς Ἀρκαδικῆς πόλεως καλουμένης Παῤῥασίας.*

V. 522. *Ἰκμαίου δὲ Διὸς ἱερὸν ἐστὶν ἐν Κέῳ, τουτέστι Διΰγρου, ἕνεκεν τῆς ἰκμάδος καὶ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.*

V. 524—526. *Τοῖο δ' ἕκητι, ἤγουν τοῦ Διὸς χάριν, οἱ ἐτησίαι πνέουσι τεσσαράκοντα ἡμέρας. Οἱ μὲν γὰρ τεσσαράκοντα ἡμέρας φασὶν αὐτοὺς πνεῖν· οἱ δὲ ν, ὡς Τιμοσθένης. Ἄρχονται μὲν γὰρ πνεῖν ἐπὶ τῷ τέλει*

---

*) Proprio sensu hic dicitur, cuiusmodi exemplum Lexica non habent.

**) Leg. *ἀστέρων.* Haec passim confusa sunt. In Diodoro Sic. IV. c. 80. sive cum vulg. legas *κατὰ τὴν τῶν ἄστρων ποίησιν*, sive, quod Codex habet, *κ. τ. τ. ἀστέρων π.*, haud ita multum refert. Sed ibid. V. c. 67. in. pro *καὶ τῶν ἄλλων ἄστρων* malim, quod nonnulli libri dant, *ἀστέρων.* Atque in Eusebii Praeparat. Euang. VI. c. 10. p. 275. C. non magis, quam in nostro Scholiasta, corrigere dubitabis *οἱ ἀγαθοποιοὶ τῶν ἀστέρων.*

ῦ καρκίνου τοῦ ἡλίου ὄντος· πνέουσι δὲ διόλου *) τοῦ ντος, καὶ λέγουσιν ἐν τῷ διμοίρῳ **) τῆς παρθένου.

V. 527. Ἀντολέων δὲ τῶν ἀνατολῶν.

V. 528. Ὑδέονται δὲ, ἀντὶ τοῦ ᾄδονται καὶ λέγονται.

V. 529. Ἐρυκομένους δέ φησιν, ἤτοι κωλυομένους τοὺς Ἀργοναύτας διὰ τοὺς ἐτησίας. Ἐναντίοι γάρ εἰσιν οἱ ἐτησίαι τοῖς πλέουσιν εἰς τὸν Πόντον, διὰ τὸ καὶ βορέας ***), ὥσπερ ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐναντίοι οἱ ζέφυροι καὶ ἐτησίαι.

V. 531. sq. Ἐκ δέ τοθεν, ἤγουν μετὰ ταῦτα, πλεύσαντες εἰς τὸ πέραν τῆς ἁλὸς, ἤγουν εἰς τὴν Ἀσίαν, βωμὸν τῷ αἰγιαλῷ ᾠκοδόμησαν τῶν δώδεκα θεῶν, καὶ ἔθηκαν ἐπ' αὐτῷ ἱερὰ, τουτέστιν ἐκαλλιέρησαν. Ὁ δὲ τόπος, ᾧ τὸν βωμὸν ᾠκοδόμησαν, ἔτι καὶ νῦν ἱερὸν καλεῖται. Τιμοσθένης δέ φησι, τὸν μὲν Φρίξον βωμὸν τῶν δώδεκα θεῶν ἱδρύσασθαι, τοὺς δὲ Ἀργοναύτας τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡρόδωρος δὲ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ βωμοῦ τεθυκέναι τοὺς Ἀργοναύτας φησὶν, ἐφ' οὗ καὶ Ἄργος ὁ Φρίξου ἐπανιὼν ἐτεθύκει.

Τὰ δὲ τῶν δώδεκα θεῶν τὰ ὀνόματα εἰσὶ ταῦτα· Ζεὺς, Ἥρα, Ποσειδῶν, Δημήτηρ, Ἀπόλλων, Ἄρτεμις, Ἄρης, Ἀφροδίτη, Ἑρμῆς, Ἀθηνᾶ, Ἥφαιστος, Ἑστία.

V. 535. Δῆμα δὲ γράφεται καὶ δεῖμα. Τῷ μὲν διὰ τοῦ η γεγραμμένῳ †) τὸν δεσμὸν σημαίνει· τῇ δὲ διφθόγγῳ τὸν φόβον.

*) Leg. δι' ὅλου. V. Bastii Comment. Palaeogr. p. 795.

**) *ubi sol percurrit duas tertias partes.* Labbaei Glossaria p. l. c. Δίμοιρον, Bessim.

***) Schol. edit. ὄντες Βοῤῥαῖ. Notetur hic usus pluralis huius substantivi, cuius exemplo Lexica carent. Sic etiam infra ad v. 1100.

†) Leg. γεγραμμένον.

V. 541—548. Ἡ δὲ παραβολὴ παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν εἴρηται·

Ὡς δ' ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος.

Ὁ δὲ νοῦς τοιοῦτος· ὡς δ' ὅταν τις τῆς πατρίδος ἀποπλανηθεὶς, ὁποῖα πολλὰ πάσχομεν οἱ ἄνθρωποι πλανώμενοι, ἐνόησε μὲν, καὶ ἐν τῇ ἑαυτοῦ διανοίᾳ τὴν οἰκίαν ἐθεάσατο· οὐδὲν δὲ διάστημα τηλουρὸν καὶ μακρὸν δοκεῖ αὐτῷ, πᾶσαι δὲ αἱ εἰς τὴν οἰκίαν δηλαδὴ ὁδοὶ κατόψιοι καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν εἰσὶν αὐτῷ· ἅμα δὲ αὐτῷ ἡ διὰ θαλάσσης καὶ ἡ διὰ ξηρᾶς ὁδὸς ἰνδάλλεται καὶ τῇ φαντασίᾳ ἐμπεριλαμβάνεται· ὀξέα δὲ ἤγουν ταχέως πορφύρων καὶ διανοούμενος ἄλλοτε ἄλλῃ, τουτέστιν εἰς ἄλλα *) μέρη τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπιμαίεται καὶ ἐπιζητεῖ· οὕτω καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ταχέως ἀΐξασα εἰς τὴν Θυνίδα ἀκτὴν τοῦ Εὐξείνου πόντου ἀφίκετο.

Τὸ μὲν οὖν ἀλώμενος εἰς τὸ ἐνόησεν ἀναφέρειν δεῖ.

Ἐν δὲ τῷ, πλαζόμεθα τετληῶτες, μετάθεσιν ποιητέον, οἷον πλαζόμενοι τέτλαμεν **).

Ἐν δὲ τῷ, οὐδέ τις αἶα, τὸ διάστημα δηλοῖ.

Τὸ δὲ σφωΐτέρους ἀντὶ τοῦ τοὺς ἑαυτοῦ δόμους κεῖται.

Ὑγρὴν δὲ κέλευθον Ὁμηρικῶς τὴν διὰ θαλάσσης νοεῖ· τραφερὴν δὲ τὴν διὰ ξηρᾶς.

Πορφύρειν δὲ τὸ κατὰ βάθος μεριμνᾶν σημαίνει. Ἀπὸ μεταφορᾶς δὲ τῆς πορφύρας εἴρηται τῆς ἐν τῷ βάθει τῆς θαλάσσης εὑρισκομένης.

*) Videtur excidisse καὶ ἄλλα.

**) Tetigit hoc Schema Schol. Ven. ad Homer. Il. XVI. v. 162. V. Gregor. Corinth. p. 87. Lips. ibique Koen. et Heindorf. ad Platon. Gorg. p. 124. sq.

"Αξεινον δὲ τὸν Εὔξεινον πόντον φησὶν, οἱονεὶ ακόξεινον, τοῦ α σημαίνοντος τὸ κακόν. Πρότερον ἦν γὰρ ὑπὸ ληστῶν περιοικούμενος "Αξεινος ἐκαλεῖτο· ιθαρθεὶς δὲ τὸ μετὰ ταῦτα Εὔξεινος ἐκλήθη.

V. 550. Τὸ δὲ ἐργμένον παράγεται μὲν ἀπὸ τοῦ ργω, τὸ κωλύω· σημαίνει δ' ὅμως καὶ τὸ περικυκλούνον, ὡς ἐνταῦθα.

V. 551. sq. Δινήεις δὲ ῥόος ὁ δίνας καὶ σύστροὰς ῥευμάτων ἔχων.

Τὸ δὲ ἀνεκλύζεσκε *) τὸ ἀνέκαμπτε **) σημαίνει.

*) Sic cum augmento, quomodo fortasse hic quoque in Argonauticis ibendum. Conf. Brunck. ad I. v. 1074. IV. v. 1650. Quanquam rum ille hac in re sibi constitit. vid. not. ad III. v. 687., ubi eupho- m nescio quam iactat, et ad IV. v. 1725. In Homeri Odyss. XIV 521. nuper Wolfius, etiam Harleiani libri auctoritate, dedit quod iam baverat Barnesius, παρεκέσκετο. Herodotus IV. c. 130. extr. ἐλάσκον, nullâ e libris enotatâ scripturae diversitate. Sed in Aristopha- Equit. v. 1242. antiqua scriptura, nisi multum fallor, revocanda, usque sic inter colloquentes distribuendus est:

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

ἠλλαντοπώλουν καὶ —

ΚΛΕΩΝ.

τί;

ΑΛΛΑΝΤΟΠΩΛΗΣ.

καὶ βινεσκόμην.

imile perversae verborum inter colloquentes distributionis vitium in ripidis Hel. v. 683. Musgr. mihi nuper indicavit Hermannus, totum m versum Menelao contribuens simulque ita refingens: "Ηρα; τί νῷν ἤζουσα προσθεῖναι κακῶν;] Hoc βινεσκόμην si in promtu fuisset esselingio, paulo dubitantius, opinor, scripsisset quae notavit ad Herot. p. 88, 79. et p. 507, 74. Me quidem formae illae contractiores, s negat esse ἀναλόγους, non offendunt. Vide Clarkium ad Homer. XV. v. 558. (poterat citare etiam πωλέσκετο), quem Brunckius aure debebat perperam tentans Apollonii καίλεσκε IV. v. 1514. Aristo-

Τὸ δὲ πολλὸν δὲ φόβῳ, ἀντὶ τοῦ λίαν μετὰ φόβου εἰς τοὔμπροσθεν ἐνέοντο.

V. 553. *Τὸ δὲ ἀρασσομένων πετραίων*, ἀντὶ τοῦ συγκρουομένων, ὥσπερ καὶ τὸ ἀρασσομένων θυρῶν.

V. 554. *Νωλεμὲς δὲ*, τὸ συνεχές.

Ἁλιμυρέες δὲ ἀκταὶ, αἱ ὑπὸ τῆς ἁλὸς περιῤῥεόμεναι ἢ περιραινόμεναι *).

V. 557. *Θελήμονα δὲ* τὴν πρόθυμον καὶ ἐπιτεταμένην. Οὐ γὰρ δὴ τὴν ἥσυχον ἐνταῦθα δηλοῖ.

V. 559. *Τὸ δὲ λοίσθιον ἔφη*, ὅτι εἵμαρτο στηριχθῆναι αὐτὰς, ἐπειδὰν ἡ Ἀργὼ διέλθῃ αὐτάς.

V. 561. sq. Ὅτι δὲ πελειάδος προηγουμένης διέπλευσαν, καὶ Ἀσκληπιάδης φησὶν ἐν Τραγῳδουμένοις.

---

phanes Pac. v. 1070. ἐξαπιάτασκον. Haec quoque forma contractior est pro ἐξαπατάασκον. Ceterum verissime, ut puto, Clarkius l. c.: [οἴχνεσκε, κάλεσκε etc.] „non, quod commentus est Barnesius," (qui nollem assensum tulisset nonnullorum de aequalibus nostris] „ex καλέσκω et οἰ„χνέσκω, quae nulla sunt; sed ex καλέω et οἰχνέω." Omnes enim has imperfectorum aoristorumque formas epica poësis, ut lenibus hexametrorum rhythmis aures deliniret, fabricata est, unde post in prosam Ionicae dialecti, ac parce etiam in Atticam dialectum transierunt. Quae ipsa causa fuit, cur illae formae nunc in plures syllabas excrescerent, nunc in pauciores contraherentur. Eandem puto causam fuisse, cur in imperativis verborum contractorum εεο, eliso altero ε, abiret in εο: quam imperativorum formam item ascivit prosa Ionica. In Herodoto VIII. c 68, 1. vulgato ποιέεο praeferendum erat, quanquam tantum ex uno Codice enotatum, ποιέο. Ceterum talia fere παροξυτόνως scribuntur. Quae si vera est ratio, (et videtur vera esse,) in Homer. Il. I. v. 275. scribendum erit ἀποαιρέο, et in hexametro ap. Aristotel. Rhetor. III. c. 14. ἡγέο.

**) In transcursu adde Lexicis adiectivum ἀνακαμπτικὸς, quo usus est Eustathius ad Homer. Il. p. 1107. extr. Rom.

*) Sic uno ρ. V. Bastii Comment. Palaeogr. p. 788.

V. 568. Σπήλυγγας δὲ λέγει τὰς κοιλάδας ὑπὸ κάτω *) τῶν πετρῶν.

Σπιλάδας δὲ τὰς τοιαύτας πέτρας.

V. 569. Τὸ δὲ ἐβόμβεον, ἀντὶ τοῦ ἤχουν, ὅθεν καὶ βομβίλη **), εἶδος μελίσσης. Καὶ εἶδος ποτηρίου Ἀντισθένης ἀποδίδωσιν. Ἔστι δὲ τὸ τοιοῦτον στενοτράχηλον.

V. 570. Καχλάζειν δέ ἐστι τὸ ποιὰν φωνὴν ἀποτελεῖν.

Ἄχνη δὲ ὁ ἀφρός.

V. 571. Τὸ δὲ εἴλει, ἀντὶ τοῦ περιέστρεφε.

V. 572. Ταίγε δὲ ἀντὶ τοῦ αὗται αἱ πέτραι ἔχουσι τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς πτερά.

V. 573. Τὸ δὲ ἔβραχε τὸ ἐβόησε σημαίνει.

V. 576. Πλημμυρὶς δὲ ὀξυτόνως. Τὰ γὰρ ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων παραγόμενα εἰς ις ὀνόματα ὀξύνεται. Βασιλεύω βασιλὶς, πλημμύρω πλημμυρίς.

Τὸ δὲ κατένεικεν, ἀντὶ τοῦ κατήνεγκε τὴν ναῦν ἔσω τῶν πετρῶν.

V. 579. Τὸ δὲ ἔνθα καὶ ἔνθα, ἀντὶ τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν καὶ εἰς τοὔπισθεν. Ὄπισθεν μὲν ἐφαίνετο ἡ Προποντὶς, ἔμπροσθεν δ' ὁ Εὔξεινος. Ἢ τὸ ἔνθα καὶ ἔνθα πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ Πόντου ἀνενεκτέον.

---

*) Vulgo, iunctis vocibus, ὑποκάτω. Sed ut in nostro Codice, sic editum in Apollonii Dysc. Histor. Commentit. XXXVI. ὑπὸ κάτω πετρῶν.

**) Vulg. βομβύλη. Sed et nostri scriptura Codicis videtur in usu fuisse. Hesychius T. I. c. 710. in. Βομβύλια. ἡ Ἀθηνᾶ ἐν Βοιωτίᾳ. Kusterus: „Ex serie liter. legendum Βομβιλία." Obiter in Lexica infer adiectiva βομβικὸς e Pindari Scholiasta p. 167. Heyn. et βομβώδης ex Eustathio ad Homer. Il. p. 1084, 47. Bas.

V. 580. Τὸ δὲ ἀπροφάτως, ἀντὶ τοῦ ἀπροοράτως.

V. 581. Ἀποτμάγι δὲ σκοπιῇ, ἀντὶ τοῦ ἀποτετμημένῳ ὄρει.

V. 582. Τὸ δὲ ἤμυσαν, ἀντὶ τοῦ ἐκλίνθησαν λοξώσαντες τὰς κεφαλάς.

V. 583. Τὸ δὲ κατεπάλμενον τὸ ὑπεραναβὰς σημαίνει. Ἀναφέρεται δὲ πρὸς τὸ μέγα κῦμα.

V. 584. sq. Τὸ δὲ βαρύθουσαν ἀγχαλάσας, ἤτοι ὑπὸ τοῦ κύματος βαρυνομένην καὶ κατεπειγομένην ἀνέχάλασε τῇ εἰρεσίᾳ τὸ πάρος *), ἢ ὅτι ὑπὸ τῆς εἰρεσίας βαρυνομένην καὶ κατεπειγομένην ἀνεχάλασεν ἐνδοὺς καὶ καταπαύσας τὴν εἰρεσίαν.

V. 586. Τὸ δὲ μέγεθος τοῦ κύματος δεικνὺς ἀνείρυσε φησὶ καὶ ὕψωσεν ἀπὸ τῆς πρύμνης τὴν ναῦν τὸ κῦμα ὑπεράνω τῶν πετρῶν γεγονὸς αὐτὸ ὑπὸ τὴν τρόπιν.

V. 590—592. Ὅσον δὲ ἡ ναῦς ὑπείκαθεν καὶ ὑπεχώρει τοῖς ἐρέταις, δὶς τόσον πάλιν ἐπαναστρέφετο ὑπὸ τοῦ κύματος· ἐπεγνάμπτοντο δὲ αἱ κῶπαι καθάπερ καμπύλα τόξα.

Τὸ δὲ μεταχρονίῃ, ὅτι καὶ μεταχθονίῃ γράφεται, εἴρηται. **)

V. 594. Κύλινδρος δέ ἐστι στερεὸν κυκλοτερὲς ἑκατέραν βάσιν ἔχον ἐπίπεδον.

V. 595. Τὸ δὲ προπροκαταΐγδην, ἀντὶ τοῦ ἄνωθεν εἰς τὸ πρόσω ὁρμητικῶς φερομένην.

V. 598. sq. Κατασχεθείσης δὲ τῆς νεὼς ὑπὸ τοῦ

---

*) Leg. βάρος.
**) Ad v. 587.

ῥοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν πετρῶν, ἡ Ἀθηνᾶ τῇ μὲν λαιᾷ χειρὶ ἐπέσχε τὴν πέτραν, τῇ δὲ δεξιᾷ ὦσε τὴν ναῦν εἰς τὸν Πόντον.

V. 601. Τὸ δὲ παρέθρισαν, ἀντὶ τοῦ παρεθέρισαν κατὰ συγκοπήν. Σημαίνει δὲ τὸ ἀπέκοψαν.

Ἀφλάστου δὲ κόρυμβα τὰ ἀκροστόλια λέγει.

V. 602. Νωλεμὲς δὲ τὸ βιαίως.

Τὸ δὲ ἐμπλήξασαι τὸ ἐμπεσοῦσαι δηλοῖ.

V. 611. Τὸ δὲ αὐτῇ νηῒ ἔλλειψιν ἔχει τῆς σὺν, ἵν' ᾖ, ἐλπίζω ἡμᾶς σὺν αὐτῇ τῇ νηῒ ἐκφυγεῖν τὸ δεινόν. Τὸ ἔμπεδον ἀντὶ τοῦ ἐμπέδως. Ἢ ἀντὶ τοῦ, δι' αὐτῆς τῆς νεώς. Βέλτιον δὲ τὸ πρῶτον.

V. 620. Τὸ δὲ σεῦεν, ἀντὶ τοῦ ἴθυνεν ἐπὶ τὴν Βιθυνίαν τὴν ναῦν.

V. 624. Τὸ δὲ χρῆν ῥῆμα ἐστὶν, οὐκ ἐπίῤῥημα. Πίπτει γὰρ ἐκ τούτου *) ἡ χρεία. Ὡς παρὰ τοῦ **) δρῶ ἡ δρᾶσις. Ἀπὸ δὲ ἐπιῤῥήματος οὐ σχηματίζεται ὄνομα.

V. 626. Τὸ δὲ δαιόμενος ἀντὶ τοῦ κοπτόμενος καὶ μεριζόμενος.

V. 627. Ἀτλήτους δὲ μελεδῶνας τὰς ἀνυποίστους καὶ μεγάλας λέγει.

V. 628. Στυγεῖν δὲ τὸ φοβεῖσθαι. Ὅμηρος·

τάτε στυγέουσι θεοί.

καί·

τὸ στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

---

*) Schol. edit. Παρ' αὐτὸ γὰρ — πίπτει. i. e. *derivatur*. Infra ad IV. v. 175. Πέπτωκε δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος. et ad v. 177. Παρὰ τὸ βρι πέπτωκε τὸ βρίθω. Qui usus verbi πίπτειν notandus: nam Lexicographi de eo tacent.

**) Legendum τὸ, si, quod nunc credo, certus est canon Bastii. V. virum desideratissimum ad Gregor. Cor. p. 167. 353. et 883.

Τὸ δὲ παρηγορέεις, ἀντὶ τοῦ παρηγορητικῶς *) λέγεις. **)

V. 631. Τὸ δὲ στονόεσσαν νύκτα φυλάσσω, ἀντὶ τοῦ διάγω. Παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·

Νῦν μὲν δὴ διὰ νύκτα Μελάνθις πάγχυ φυλάξεις.

V. 633. Τὸ δὲ εὐμαρέως, ἀντὶ τοῦ εὐκόλως. Ὅθεν καὶ ἀμάρα ***), εἶδος ὑποδήματος, ᾧ ἔξεστιν εὐκόλως χρῆσθαι.

V. 634. Ἐῆς δὲ ψυχῆς, ἀντὶ †) τῆς σεαυτοῦ ζωῆς.

V. 635. sq. Τὸ δὲ εἷο, ἀντὶ τοῦ ἐμαῦ. Περὶ ἐμοῦ οὖν, φησὶν, ἔγωγε οὐδὲ μικρὸν ἀτύζομαι καὶ φοβοῦμαι· περὶ δὲ σοῦ καὶ τοῖο, ἤγουν τούτου, καὶ τῶν ἄλλων δέδοικα.

---

*) Hoc adverbium adde Lexicis, simulque adiectivum παρηγορητικός, quo usus est Schol. Ven. ad Homer. Il. XIII. v. 726. [Item simile adiectivum πολεμητικός, cum adverbio suo πολεμητικῶς. Dorvillius ad Chariton. p. 705.: „ap. Dionem Cassium p. 82. male „corrumpuntur στρατόπεδα πολιτικὰ in πολεμητικά. recte Cod. „Reg. in Coislin. Bibl. 455." Hinc colligas, non inauditum librariis hoc adiectivum fuisse. In usu vere fuisse, docet adverbium, quo utitur Photius Lex. c. 324. Πολεμησείειν, πολεμητικῶς ἔχειν. Perperam Suidas T. III. p. 138. Πολεμησείειν. πολεμικῶς ἔχειν. Nam talibus adverbiis verbo substantivo iunctis Grammatici utuntur ad desiderativa explicanda. Sic Hesychius T. I. c. 798. Γαμησείειν. γαμητικῶς ἔχειν. e qua glossa adverbium γαμητικῶς ideoque adiectivum γαμητικός Lexicis accedere possunt.] Obiter moneo, verbum παρηγορεῖν raro usu significare simpliciter *dicere ad aliquem*. Euripides Hecub. v. 292. Pors. παρηγόρησον, ὡς ἀποκτείνειν φθόνος Γυναῖκας. Iulianus p. 17. B. τῆς ἴσης παρηγορίας. Wyttenbachius ad h. l.: „Ἴση παρηγορία raro usu dicitur „pro ἰσηγορία."

**) Ad v. 622.

***) Leg. εὐμάρα. Utare hoc nostri Scholiastae loco, si tueri velis eorum rationem, qui in Theocriti Id. V. v. 10. scripserunt προσηγορικῶς, εὐμάρα. Conf. Casaubon. Lect. Theocr. p. 88. Reisk.

†) Add. τοῦ.

Τὸ δὲ ἠβαιὸν τὰ μικρὰν σημαίνει· κυρίως δὲ τὸ ἢ ἔχον βάσιν, οἷον ἄβαιάν τι ὄν.

V. 638. Τὸ δὲ ὁμαδῆσαι τὸ ὁμοῦ ἠχῆσαι δηλοῖ, πὸ τοῦ ὁμοῦ ᾄδειν παραχθέν. Οἱονεὶ ὁμοῦ ᾄδησαν.

V. 640. Τὸ δὲ ἐπιῤῥήδην, ἀντὶ τοῦ διαῤῥήδην κὶ παῤῥησιαστικῶς.

V. 643. Τὸ δὲ τάρβος ἀνάψομαι τὸ φόβον πεθήσομαι σημαίνει.

V. 650. Κολώνη δέ ἐστιν ἄκρα οὕτω καλουμένη ερὶ τὸν Λύκον ποταμὸν, ἧς μέμνηται Νύμφις ὁ Ἡραλεώτης ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας. Σκοπελὸν οὖν Κοώνης, ἀντὶ τοῦ ὑψηλὸν τῆς Κολώνης τόπον.

V. 652 — 655. Φύλλις δὲ ποταμὸς Βιθυνίας. ύλλιδος δὲ καὶ Νύμφης τινὸς ἐγχωρίου υἱὸς Δίψαις, ὃν φασι ξενίσαι Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος, ὅτε σὺν ῷ κριῷ ἐκεῖσε ἀφίκετο. Ἐκεῖ δέ φασι σφαγιασθῆναι ν κριὸν τῷ Λαφυστίῳ Διΐ. Καὶ μέχρι νῦν νόμος εἰσελόντα εἰς τὸ πρυτανεῖον ἕνα τῶν Φρίξου ἀπογόνων ύειν τῷ εἰρημένῳ Διΐ.

V. 658. sq. Τὰς δὲ εὐρέας ἠϊόνας Διονύσιος ὁ λβιανὸς Ἀχιλλέως δρόμους φησὶ καλεῖσθαι.

V. 661. Τὸ δὲ ἐπεῤῥώοντ' ἐλάτῃσιν, ἀντὶ τοῦ ωπηλάτουν νύκτα μίαν καὶ ἡμέραν ἐν νηνεμίᾳ.

V. 662. Πλαδόωσα δὲ ἄρουρα ἡ ἔτι δίυγρος σα.

V. 667. Σκηρίπτοντες δὲ τὰς χηλὰς, ἀντὶ ῦ ἐπερείδοντες καὶ ἐμπείροντες τοὺς ὄνυχας. Ὅθεν ὶ τὸ σκηπάνιον.

V. 671. Ἀμφιλύκη δὲ ἡ σκοτεινή. Λύγος γὰρ τὸ ότος. Ὅθεν καὶ λυγόφως καὶ λυκόφως.

V. 672. sq. Ἡ δὲ νῆσος αὕτη κατὰ Νύμφιν τὸν

Ἡρακλεώτην ἑπταστάδιον ἔχει τὴν διάμετρον. Καλλισθένης δὲ ἐν τῷ Περίπλῳ τήν τε χώραν καὶ τὴν νῆσον ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων φησὶ Θυνίδα καλεῖσθαι, ὑπὸ δὲ βαρβάρων Θυνίαν.

V. 675. Ὑπερβορέους δὲ Ἡρόδωρος μὲν εἶναι ὅλως φησίν· εἰ γὰρ εἰσὶν Ὑπερβόρειοι, ἔσονται καὶ Ὑπερνότιοι. Ποσειδώνιος δέ φησιν, εἶναι μὲν τοὺς Ὑπερβορέους, κατοικεῖν δὲ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ Ἄλπεις. Μνασέας δέ φησι, τοὺς Ὑπερβορέους Δελφοὺς λέγεσθαι. Ἑκαταῖος δέ φησι, μέχρι τῶν αὐτοῦ χρόνων εἶναι τοὺς Ὑπερβορέους. Καὶ ἔστιν αὐτῷ βιβλία περὶ Ὑπερβορέων γεγραμμένα. Τιμᾶται δὲ παρ' αὐτοῖς ὁ Ἀπόλλων· ὅθεν καὶ ἐκεῖσε χωρῶν ὤφθη.

V. 686. Εἰ δ' ἄγε νῆσον μὲν Ἑώου. Ἑῷον τὸν Ἀπόλλωνα ἐκάλεσαν, οὐχ ὅτι ὄρθρου ἐφάνη αὐτοῖς, ἀλλ' ὅτι κατὰ τὸν ὄρθρον ἀφίκοντο αὐτοὶ εἰς τὴν νῆσον, ὥς φησιν Ἡρόδωρος. Καὶ ἱερὸν δὲ Ἀπόλλωνος ἐν τῇ νήσῳ τῇ Θυνίδι ἐστίν. Καὶ τὸν θεὸν οὖν Ἑῷον, καὶ τὴν νῆσον Ἑώου Ἀπόλλωνος προσηγόρευσαν.

V. 696. Κεμὰς δὲ ἡ νέα ἔλαφος.

Ἐδίνευον, περιήρχοντο. *)

Χερμὰς, ὁ μικρὸς λίθος. *)

V. 699. Διπλόα δὲ μηρία, ἢ ὅτι δύο εἰσὶν, ἢ ὅτι διπλοῦς ὁ ἔπιπλος **) καὶ ὑπετίθετο καὶ ἐπετίθετο.

V. 702. Ἰὴ παίων δὲ ὁ Ἀπόλλων, ἢ διὰ τὸ πέμπειν τὰ βέλη, ἢ ὅτι ἰάσεως αἴτιος ὁ θεός.

V. 704. Βιστωνίῃ ***) δὲ, τῇ Θρακικῇ. Βιστω-

*) Ad v. 695.

**) Sic etiam Schol. edit. Haec forma huius vocis in Lexica nondum relata est. Vicissim Herodotus I. c. 94. ἐπίπλοα dixit, quae vulgo dicuntur ἔπιπλα.

***) Proprium Codicis Parisini, certe Apographi nostri, vitium,

νες γὰρ οἱ Θρᾶκες, ἀπὸ Βίστωνος, υἱοῦ Κίκωνος, ὥς φησι Φιλοστέφανος. Καὶ Βιστωνὶς λίμνη, Θρακική.

V. 706. Τὸν δὲ τοξευθέντα ἐν τῷ χρηστηρίῳ τῶν Δελφῶν δράκοντα ὑπὸ Ἀπόλλωνος, οἱ μὲν ἄῤῥενα φασὶν εἶναι, οἱ δὲ δράκαιναν θήλειαν *). Διὸ καὶ οἱ μὲν ὁ Δελφύνης κλίνουσιν ἀρσενικῶς, οἱ δὲ ἡ Δελφύνη θηλυκῶς. Ὅτι μὲν οὖν Δελφύνης ἐκαλεῖτο, Λέανδρος καὶ Καλλίμαχος λέγει.

V. 709. sq. Οἰόθι δ' αὐτῇ, ἀντὶ τοῦ, μόνον αὐτῇ ἡ Λητὼ ἡ Κοιογένεια ἀφάσσει τῆς τοῦ Ἀπόλλωνος κόμης **).

Ἔστι δὲ τὸ Κοιογένεια παθητικὸν, ἡ ὑπὸ τοῦ Κοίου γεννηθεῖσα.

Παρνασσὸς δὲ ὄρος Φωκίδος, κατὰ μὲν Ἑλλάνικον ἀπὸ Παρνασσοῦ, ἥρωος ἐγχωρίου. Ἄντρων δέ φησι, διὰ τὸ προσχεῖν τὴν Δευκαλίωνος λάρνακα ***) ἐκεῖ

---

nomina propria μεγεθύνειν, quae oportuisse σμικρύνειν, tam in vulgus notum est, ut monere taedeat. Itaque semel dictum esto.

*) Sic dixit pleonasmo notabili.

**) Notetur ἀφάσσω hic iunctum genitivo: nam vulgo regit accusativum. Herodotus III. c. 69. ἄφασσον αὐτοῦ τὰ ὦτα. ut Wesselingius edidit. Sed revocanda omnium scriptura librorum, ἄφασον. Etiam mox scribo, (nam praestat aoristus) ἤφασε τὰ ὦτα. Cum enim huius verbi futurum sit ἀφάσω (ad analogiam futurorum ἱμάσω, πλάσω, al.), in aoristo soli poëtae, idque metro coacti, sibilantem litteram geminant. Conf. Galeni Gloss. Hippocrat. p. 71. et 88. sq. H. Steph. In Zonarae Lex. c. 356. vellem receptum, quod Codex praebebat, Ἀφάσας — ἀφάσσω. Galenus quidem l. c. p. 89. diserte docet, δασέως hoc verbum legi oportere. Ἔγκειται γὰρ ἐν ἐκείνῳ, inquit, τὸ τῆς ἁφῆς ὄνομα.

***) Λάρναξ in Hederici Lexico masculini esse generis dicitur. Non probo: nam ὁ λάρναξ, quod sciam, proprium est Graecitatis citerioris. V. Schol. Vatic. ad Simonid. Epigr. XXIX. (XXXV.) et ad Epigr. adesp. DCLV. Vetustiores et qui illos secuti sunt, non dixerunt nisi ἡ λάρναξ.

οὕτω προσαγορευθῆναι. Διὸ καὶ Λαρνασσὸς πρότερον ἐκαλεῖτο· ὕστερον δὲ κατὰ παραφθορὰν τῶν στοιχείων ἐκλήθη Παρνασσός. *)

V. 711—713. Κωρύκιον δὲ ἄντρον ἐν τῷ Παρνασσῷ, ἀπὸ Κωρυκίας Νύμφης, ἧς καὶ Ἀπόλλωνος Λυκωρεὺς, ἀφ' οὗ Λυκωρεῖς οἱ Δελφοί.

Πλεῖστος δὲ ποταμὸς Δελφῶν, ὃν ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων Πλειστὸν φασὶ λέγεσθαι ὀξυτόνως, ὡς καλόν. Διὸ καὶ Πλειστοῖο προπερισπωμένως ἐπὶ τῆς γενικῆς ἀναγινώσκουσιν.

Αἱ οὖν Νύμφαι, φησὶν, αἱ θυγατέρες τοῦ Πλειστοῦ παραθαρσύνοντες αὐτὸν, ὅτε ἐτόξευε τὸν Ἀπόλλωνα, ἴη, ἴη βέλος ἔλεγον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἐφύμνιον ἔλεγον τὸ ἰηπαίων.

V. 714. Χορείαν δὲ ἀοιδὴν τὴν διὰ χοροῦ γινομένην φασί.

V. 719. Τὸ δὲ πορσαίνειν, ἀλλαχοῦ μὲν τὸ ὑπηρετεῖν, ἐνταῦθα δὲ τὸ τιμᾷν σημαίνει.

Οἱ οὖν ἥρωες, φησὶ, κατὰ τῶν θυμάτων ὀμόσαντες βοηθήσειν ἀλλήλοις, ἱερὸν Ὁμονοίας ἱδρύσαντο πορσαίνοντες καὶ τιμῶντες αὐτήν.

V. 722. Ὁ δὲ Σαγγάριος ποταμὸς Φρυγίας. Μυρλεανὸς Σάγγαρον αὐτὸν λέγεσθαί φησιν. Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ περὶ Φρυγίας Σάγγαν τινὰ φησὶ περὶ τὴν Ῥέαν μεταβαλεῖν εἰς τοῦτο τὸ ὕδωρ, καὶ ἀπὸ τούτου οὕτω προσαγορευθῆναι τὸν ποταμόν. Πλησίον δὲ αὐτοῦ ἱερόν ἐστι Δήμητρος, ὥς φησι Ξάνθος.

V. 724. Λύκος δὲ ποταμὸς ὁμώνυμος τῷ βασιλεῖ, ῥέων διὰ τῆς Μαριανδυνῶν χώρας.

---

*) Ad v. 705.

Τὴν δὲ Ἀνθεμοεισίδα λίμνην κληθῆναι φασὶν ἀπὸ Ἀνθεμοεισίας, τῆς Λύκου μὲν θυγατρὸς, Δασκύλου δὲ τοῦ Ταντάλου γυναικός.

Ὅτι δὲ οἱ Μαριανδυνοὶ ἀπὸ Μαριανδυνοῦ τοῦ Κιμμερίου παιδὸς ἐκαλοῦντο, εἴρηται. *)

V. 729. Ἡ μέν τε κρημνοῖσιν. Ὅτι ἡ περὶ Ἡράκλειαν Ἀχερουσία ἄκρα πανταχόθεν ἀπὸ θαλάσσης ἐστὶν ὑψηλή τε καὶ ἀπόκρημνος, καὶ νένευκεν εἰς δυσμὰς εἰς τὸ πρὸς Βιθυνίαν πέλαγος, καὶ ὡς προσπίπτον αὐτῇ τὸ κῦμα σφοδροὺς ἀποτελεῖ ἤχους, καὶ περὶ τῶν ἐπ' ἄκρας αὐτῆς πεφυκυίων **) πλατάνων, καὶ τοῦ ἐν αὐτῇ πεδίου, καὶ ὡς δοκεῖ κατάβασις εἶναι ᾅδου ***), Νύμφις ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας πρώτον φησὶ, παρ' οὗ Ἀπολλώνιος ἔοικε ταῦτα μεταφέρειν.

V. 731. Λισσάδες δὲ αἱ ὑψηλαὶ καὶ ἀνάντεις.

Τὸ δὲ ἐρρίζωται τὸ τεθεμελίωται δηλοῖ.

V. 733. Ἀμφιλαφὴς δέ ἐστιν ἡ ἀνθηρὰ καὶ μεγάλη καὶ περίοπτος.

V. 735. Κατὰ δὲ τὸ πρὸς ἤπειρον καὶ μεσημβρίαν μέρος τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας τὸ Ἀχερούσιον ἐστὶ σπήλαιον, καὶ τὸ χάσμα τὸ κατὰ γῆς.

Τὸ δὲ ὕπαιθα τὸ ἔμπροσθεν καὶ ἐκ πλαγίου σημαίνει.

---

*) Ad v. 723.

**) Rectius in Schol. edit. πεφυκυιῶν.

***) Schol. edit. κατάβασις εἰς ᾅδου. Nostrum idem valet. V. Melet. Crit. I. p. 90. et not. ad Sophocl. T. II. p. 345. Homerus Odyss. V. v. 344. sq.

ἐπιμαίεο νόστου
γαίης Φαιήκων —

Ibid. XXIII. v. 68.

ὤλεσε τηλοῦ νόστον Ἀχαιΐδος —

V. 736—739. *Ἐπηρεφὲς* δέ ἐστι τὸ σύσκιον.

Ὅτι δὲ πνεῦμα καὶ ψυχρά τις αὔρα *) ἐκ τοῦ στομίου ἀναφέρεται διὰ τὸ τοῦ **) κύκλῳ περιπεπάχνωται.

Πηγυλὶς δέ ἐστιν ἡ παγετώδης καὶ ψυχρά.

Ἰαίνεται δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ λύεται καὶ τήκεται.

V. 740. *Βλοσυρὰν* δὲ ἐνταῦθα τὴν λαμπρὰν ἴσως σημαίνει.

V. 743—745. Ὁ δὲ *Ἀχέρων* ἐκ τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας διά τινος φάραγγος εἰς τὴν πρὸς ἀνατολὰς θάλασσαν *ἐρεύγεται*, ἤγουν καταῤῥεῖ καὶ ἔξεισι.

V. 746—749. *Σωσ[illegible]ύτης* δὲ λέγεται, ὅτι Μεγαρεῖς οἱ κατοικήσαντες Ἡράκλειαν, ὅτε εἰς τὴν ἀποικίαν ἐστέλλοντο, χειμασθέντες κατέφυγον εἰς τὸν Ἀχέροντα. Καὶ σωθέντες οἱ ναῦται Σωναύτην αὐτὸν ἐκάλουν. Εἰσὶ γὰρ οἱ Ἡρακλεῶται Μεγαρέων καὶ Βοιωτῶν ἄποικοι κατοικοῦντες ἐν τῇ Μαριανδυνῶν χώρᾳ. Καὶ χωρὶς δὲ τῆς ἱστορίας λέγοιτ' ἂν ὁ ποταμὸς οὗτος Σωναύτης. Σώζει γὰρ τοὺς ναυτιλλομένους ἀπαθεῖς καὶ ἠρεμαίους ἔχων λιμένας.

Τὸ δὲ *ἐγχρίψαι* τὸ ἐμπεσεῖν σημαίνει.

V. 751. *Εἰσωποὶ* δέ, ἀντὶ τοῦ ἐσώτεροι.

Διὰ τῆς Ἀχερουσίας οὖν ἄκρας, φησίν, οἱ Ἀργοναῦται νεωστὶ δηλαδὴ γενόμενοι *ἔκελσαν* καὶ προσέσχον.

V. 752. *Λύκος* δὲ ἐκαλεῖτο ὁ τῶν Μαριανδυνῶν βασιλεύς, υἱὸς ***) ἦν Δασκύλου τοῦ Ταντάλου καὶ

---

*) Ita etiam Schol. edit. Debebat esse *αὔρα*. V. not. ad Sophocl. T. II. p. 311.

**) Leg. *ἀναφέρεται, διὰ τοῦτο* —. *Τοῦτο* corrumpi potuisse in *τὸ τοῦ*, nemo mirabitur, qui contulerit Bastii Comment. Palaeogr. p. 782. 783.

***) F. *ὃς υἱὸς* —.

Ἀνθεμοεισίας τῆς Λύκου τοῦ ποταμοῦ. Ὁ Λύκος οὖν, ἅμα διὰ τὸ τιμηθῆναι Πέλοπα, τὸν αὐτοῦ θεῖον, ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸν Ἀμύκου καὶ τῶν Βεβρύκων φόνον, ἐχθροὶ γὰρ ἦσαν οἱ Βέβρυκες τοῖς Μαριανδυνοῖς, ἐξένισε τοὺς Ἀργοναύτας.

V. 754. Τὸ δὲ αὐθέντης συλληπτικῶς ἐνταῦθα εἴληπται. Οὐ γὰρ οἱ Ἀργοναῦται, ἀλλ' ὁ Πολυδεύκης μόνον ἀπέκτεινε τὸν Ἄμυκον. Λέγεται δὲ αὐθέντης ὁ δι' ἑαυτοῦ ἐπί τινος φόνον ἱέμενος, οἱονεὶ αὐτοέντης τὶς ὢν καὶ αὐθέντης.

Οὕτω δὲ ἐχθροὶ ἀλλήλοις ἦσαν Βέβρυκές τε καὶ Μαριανδυνοὶ, ὥστε τὸν ἀδελφὸν τοῦ Λύκου Πριόλαον συλληφθέντα ὑπὸ Ἀμύκου ἀναιρεθῆναι. Τινὲς δὲ υἱὸν τοῦ Λύκου, ἀλλ' οὐ *) ἀδελφὸν γεγονέναι φασὶ τὸν Πριόλαον. Ὕστερον δὲ Λύκος προσλαβόμενος Ἡρακλέα σύμμαχον, πρὸς Ἀμαζόνας στρατευόμενον, ἐξ εὐχεροῦς τῶν Βεβρύκων περιεγένετο.

Κλέος δὲ ἡ διαδεδομένη φήμη.

V. 755. Ἀριθμὸς δέ ἐστιν ἡ φιλία.

V. 767. Ὁ δὲ Γλαῦκος παρὰ τοῖς Ἴβηρσιν τιμᾶται, γέρων καλούμενος. Καὶ ἄκρα δέ τις ἐκεῖ Γλαύκου καλεῖται.

V. 777. Ἀσίαν δὲ ἐνταῦθα τὴν Λυδίαν φησίν. Οὕτω γὰρ ἡ Λυδία πρότερον ἐκαλεῖτο. Διὸ καὶ ἡ κιθάρα Ἀσία ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν τῇ Λυδίᾳ πρῶτον εὑρεθῆναι. Καὶ Ὅμηρος·

---

*) Sic pro οὐκ. Ita in libris etiam alibi scriptum legas. V. Reiskii Emendat. et Coniectur. in Chariton. ad p. 125. Sed talia librariis imputanda. Velut quod Reiskius e Dione Chrysostomo citat, οὐ ἀποκτενεῖτε, ipse in Sophistae editione T. I. p. 612. fatetur, satius esse legi: οὐκ ἀποκτ.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι.

V. 778. Τὸ δὲ πεζὸς ἔβη, ἀκολουθῶν τῷ μύθῳ πεζὸν ἔφη τὸν Ἡρακλέα ἐπὶ τὸν Ἱππολύτης ἀπελθεῖν ζωστῆρα. Ἔνατος *) δὲ οὗτος ἆθλος τῷ Ἡρακλεῖ.

Πολλοὶ δὲ λόγοι περὶ τοῦ τῆς Ἱππολύτης ζωστῆρος. Τινὲς μὲν γὰρ Ἱππολύτης· τινὲς δὲ Δηϊλύκης· Ἴβυκος δὲ ἰδίως ἱστορῶν Οἰολύκης φησὶν εἶναι τῆς Βριαρέω θυγατρός.

V. 783. Τὸν δὲ καταγωνισθέντα Τιτίην ὑπὸ Ἡρακλέους, οἱ μὲν Διὸς παῖδα φασὶν εἶναι, οἱ δὲ ἕνα τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, οἱ δὲ τὸν πρεσβύτατον τῶν Μαριανδυνοῦ παίδων. Ὁ δὲ Μαριανδυνὸς Φινέως, ἢ Φρίξου, ἢ Κιμμερίου παῖς λέγεται εἶναι. Ἀπὸ δὲ τοῦ Τιτίου καὶ Τίτιος πόλις ἐκλήθη, ὡς ἀπὸ Πριολάου Πριόλαος. Τιτίου δὲ υἱὸς Βαρῖνος κατὰ Νύμφιν καὶ Καλλίστρατον, κατὰ δὲ ἄλλους Πριόλαος.

*) Sic etiam Schol. edit., simplici ν. V. Melet. Crit. I. p. 32. et 97. [Quod posteriore loco notavi de τετάρτων Aeliani mutando in τεττάρων, facit ut meminerim haec Strabonis T. VI. p. 227. Ἀπὸ δὲ πέντε ἐτῶν ἕως τετάρτου καὶ εἴκοσι κ. τ. λ. Tam scabrâ verborum iuncturâ Geographum usum esse non puto: itaque etiam hic corrigam τεττάρων. Ceterum quod in Christodori loco ibidem citato proxime antecedit, ὅσσα περ ἠπείρων δυάς ἤγαγεν, addatur illis quae de divisione orbis terrarum in duas continentes congessi in Melet. Crit. I. p. 37. et in L. Bos. Ell. p. 531. Item addatur e Scymno Chio v. 76. τὴν τῶν δύ' ἠπείρων τε κατὰ μέρος θέσιν, ad q. l. Hudsonus Annotat. p. 2.: „Europae sc. „et Asiae, nam orbe universo in duas partes a veteribus diviso, „unico Europae vocabulo Africam et Europam comprehendebant. „Hac de re vide Berkelium ad Steph. v. Ἤπειρος." ubi Berkelius cum alia de Africa Europae contribuenda notavit, tum Agathemeri citavit locum inprimis notabilem II, 2. p. 219. Gron. Οἱ μέντοι παλαιοὶ τήν τε Λιβύην καὶ τὴν Εὐρώπην, ὥσπερ μίαν οὖσαν συναμφοτέρας ἐκάλουν ἑνὶ καὶ μόνῳ τῷ τῆς Εὐρώπης ὀνόματι. Haec

Ἐλέγους δέ φησιν τοὺς θρήνους. Τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τοῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί. *)

V. 787. Καὶ Φρύγας οἱ ναίουσι. Γράφεται ἔν τισι Μύγδονας ἀντὶ τοῦ καὶ Φρύγας. Καὶ εἴη ἂν ἤτοι Μύγδονας τοὺς Φρύγας καλῶν ἀπὸ Μύγδονος, τοῦ βασιλέως αὐτῶν, οὕτω κληθέντας, ἢ Μοίριδι **) κατακολουθήσας οὕτω γράφει. Ἐκεῖνος γὰρ Μύγδονας φησὶ καταπολεμῆσαι τὸν Ἡρακλέα. Νύμφις δὲ Φρύγας φησὶν εἶναι τοὺς καταπολεμηθέντας.

Φρύγας οὖν, φησὶ, καὶ Μυσοὺς ὁμοῦ ὁ Ἡρακλῆς ὑπέταξε τῷ ἑαυτοῦ πατρί.

V. 789. Ῥηβαῖος δὲ ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς ἐπικειμένης Φρυγίας ἔξεισι παρὰ τὴν τῶν Τιτάνων πόλιν ἐπὶ δυσμὰς ἕως Ῥῆβα ποταμοῦ καὶ τοῦ ἐπικειμένου σκοπέλου κατὰ τὴν ἐκβολὴν τούτου.

V. 790. Ὅτι δὲ τοὺς Παφλαγόνας ὑπέταξε τοῖς περὶ Λύκον ὁ Ἡρακλῆς, ἱστορεῖ Δεινίας ἐν α Ἀργολικῶν, καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς ἐν ι Βιθυνιακῶν.

V. 791. Βιλλαῖος δὲ ποταμὸς προπερισπωμένως, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ε τῆς καθόλου. Ἔστι δὲ Παφλαγονίας. Οἱ δὲ, Φρυγίας.

V. 794. Τὸ δὲ δὴν ἀποτεμνόμενοι, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πολὺ ἀφελόμενοι.

V. 795. Ὕπιος δὲ ποταμὸς, μέχρις οὗ προήγαγον τοὺς ὅρους οἱ Βέβρυκες. Ὤικισται παρὰ ***) ποταμῷ

---

spero satisfactura viro docto, cui nuper mirum videbatur quod scripseram, Libyam a veteribus Europae contributam esse.]

*) Ad v. 782.

**) V. Pierson. praefat. ad Moer. p. XIV.

***) Excidit articulus τῷ. V. Bastii Comment. Palaeogr. p. 859.

καὶ πόλις Ὑπία λεγομένη ἐν τῇ Θυνίᾳ. Ὕπιος δὲ λέγεται ἀπὸ τοῦ καταφέρεσθαι ἀπὸ τῶν ὀρῶν.

Ὑαμενὰς δέ φησι τοὺς καθύγρους τόπους.

V. 799. Ἄρτιος δὲ ἐστιν ὁ ἱκανός.

Τίειν δὲ τὸ ἀποδοῦναι.

V. 801. Ὀφέλλειν δὲ τὸ εὐεργετεῖν.

V. 804. Ἀντιᾶν δὲ τὸ περιτυχεῖν ἐνταῦθα.

V. 808. Ἀπὸ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἱλάξονται ἔδειξεν, ὅτι ἱερὸν ἱδρύσει τοῖς Τυνδαρίδαις ἐπὶ τῆς Ἀχερουσιάδος πέτρας.

V. 811. Τὸ δὲ ἑψιόωντο τὸ ἔπαιζον καὶ ὡμίλουν σημαίνει.

V. 812. Ἐγκονοῦντες δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνεργοῦντες. Ὅθεν καὶ γόνυ, οἱονεὶ κόνυ τι ὄν, παρὰ τὸ δι' αὐτοῦ ἐνεργεῖν.

V. 815. sq. Περὶ δὲ τοῦ Ἴδμονος θανάτου Ἡρόδωρός τε ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας καὶ Νύμφις ὁμοίως ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας ἱστορεῖ.

V. 817. Χρεὼ δέ φησι τὸ εἱμαρμένον.

V. 818. Δονακώδης *) δὲ ἡ **) ὑλώδης.

*) Idem h. l. quod δονακόεις. Nam adiectiva in ωδης non tantum similitudinis sunt δηλωτικά, sed etiam plenitudinis. V. Abresch. ad Cattier. p. 45. sq. Idem tenendum de adiectivis in οειδης desinentibus. Aristophanes Thesmoph. v. 1067. sq. ἀστεροειδέα νῶτα — αἰθέρος ἱερᾶς. de quo loco v. Toup. Emend. T. I. p. 150. [Obiter Lexicis adde adverbium ἀστεροειδῶς, quo usus est Scholiastes Lips. ad Homer. Il. V. v. 734. (Heyn. T. V. p. 713.) it. Eustathius ad Il. p. 599, 36. Rom.] Quanquam rara sunt exempla, ubi de plenitudine dicuntur. Vicissim adiectiva in οεις, fere indicantia plenitudinem, interdum etiam de similitudine usurpantur. V. de hoc usu adiectivi ἀστερόεις Eustath. ad Homer. Il. p. 1050, 15. et 1147, 51. (vbi pro εἴπερ scribendum ἤπερ.)

**) Leg. ἡ. Alibi etiam confusa ἡ et ῇ. V. infra ad III. v. 932. et ad IV. v. 1614. it. Bastii Comment. Palaeogr. p. 815.

V. 819. *Ψυχόμενος* δὲ, ὁ ψυχρῷ ὕδατι βρεχόμενος.

V. 821. *Ἑλειονόμοι* δὲ Νύμφαι, αἱ ἐν τοῖς ἕλεσι διατρίβουσαι.

V. 822. *Τίφος* δὲ ὁ ἑλώδης τόπος.

V. 823. *Θρωσμοὺς* δὲ λέγει τὰς ἀναβολὰς *) καὶ ἀναβάσεις καὶ καθόδους.

V. 824. *Ἄφραστον* δὲ, τὸ ἀπροσδόκητον.

V. 828. *Τὸ* δὲ ὠρέξατο τὰ ἔπεφνε σημαίνει.

V. 830. *Ἐν* δὲ τῷ καπρίου νοεῖται ἡ κατά...

Αἰγανέα δὲ λέγεται ἡ παρὰ **) ἄγαν ἰσαθεῖ, ἢ ἀπὸ τῆς ἀγκύλης τῆς ἀπὸ αἰγείου δέρματος γινομένης, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐπὶ τὰς αἶγας ὁρμᾶσθαι. ***)

V. 831. *Θοῷ* δὲ λέγει τῷ ὀξεῖ.

V. 833. *Τὸ* δὲ *ψόχορραγέοντα* τὸ ἀποψύχοντα δηλοῖ.

V. 836. *Κηδείαν* δὲ λέγει τὸ ἐπὶ τῶν νεκρῶν πένθος.

V. 838. *Τὸ* δὲ *μεγαλωστὶ*, ἀντὶ τοῦ μεγαλοπρεπῶς.

V. 843. *Κότινος* δὲ λέγεται οὐ μόνον ἡ ἀγριελαία καὶ ἡ ἄκαρπος ἐλαία.

Φάλαγξ δὲ τὸ ἐπίμηκες καὶ στρόγγυλον ξύλον. Τοιαῦτα δὲ πολλὰ εἶχον ἐπὶ τῆς νεὼς οἱ ἀριστεῖς διὰ

*) Editiores locos illius paludis. Cognato usu ἀναβολὴ dicitur de aggere iuxta fossam. Xenophon Anab. V, 2, 5. καὶ γὰρ τάφρος ἦν περὶ αὐτὸ εὐρεῖα ἀναβεβλημένη, καὶ σκόλοπες ἐπὶ τῆς ἀναβολῆς. ubi v. Schneider. Diodorus Sic. XVII. c. 95. τὴν δ' ἀναβολὴν ἐντὸς τῆς τάφρου σωρεύσας.

**) Add. τὸ. V. Bastii Comment. Palaeogr. p. 830.

***) Ad v. 821.

νεολκίαν *). Τούτων οὖν τῶν κοτίνων μίαν κατὰ παραίνεσιν Φινέως λαβόντες οἱ ἥρωες ἔπηξαν ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Ἴδμονος. Ἡ δὲ βλαστήσασα ἔτι καὶ νῦν δείκνυται. Περὶ ταύτην δὲ ἔκτισαν οἱ Μεγαρεῖς τὴν Ἡράκλειαν.

V. 844—850. Εἰ δὲ μὲ καὶ τὸ χρείω. Εἰ δὲ δεῖ με, φησὶ, καὶ τοῦτο ἀπηλεγέως, ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς καὶ κατὰ ἀλήθειαν, γηρύσασθαι, ἤγουν εἰπεῖν, οὗτος ἐστὶν ὁ Ἴδμων, ὃν ἔχρησεν ἡ Πυθία Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτοῖς ὡς πολιοῦχον ἱλάσκεσθαι, ὅτε τὴν Ἡράκλειαν κτίζειν ἔμελλον. Τοῦτο δὲ λέγει, ἐπειδὴ οἱ Ἡρακλεῶται ἠγνόουν τὸν δηλωθέντα πολιοῦχον ὑπὸ Ἀπόλλωνος διὰ χρησμοῦ, καὶ διὰ τοῦτο ἀντ' ἐκείνου Ἀγαπήστορα τινὰ, ἐγχώριον ἥρωα, ἐτίμων. Τοῦτο δὲ Προμαθίδας φησίν. Ὅτι δὲ Μεγαρεῖς καὶ Βοιωτοὶ τὴν ἐν Πόντῳ Ἡράκλειαν ἔκτισαν, καὶ Ἔφορος ἐν τῇ ἕ καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσι.

Τὸ δὲ ἐπιῤῥήδην τὸ διαῤῥήδην καὶ φανερῶς σημαίνει.

Περὶ δὲ τὸν κότινον ἐθέσπισεν ὁ θεὸς κτίσαι τὴν Ἡράκλειαν. Ἐν τῇ ἀγορᾷ δὲ τῶν Ἡρακλεωτῶν ἐστιν ὁ ἀγριέλαιος πεφυτευμένος.

V. 854. Φάτις δὲ, φησὶ, καὶ τὸν Τῖφυν ἐκεῖ ἀποθανεῖν. Τοῦτο δέ φησιν, ὅτι Νύμφις μέν φησιν, ἀπιόντα τὸν Τῖφυν εἰς τοὺς Κόλχους ἀποθανεῖν. Ἡρόδωρος δὲ οὐκ ἀπιόντα, ἀλλ' ἐπανιόντα λέγει.

---

*) Haec forma, per diphthongum οι, in Lexica nondum relata est. Schol. edit. πρὸς τὰς νεολκίας, quod, a Lexicographis receptum, viri docti parum probant. V. Schweighaeus. ad Polyb. T. VI. p. 489. et Wyttenbach. ad Plutarch. Mor. T. I. p. 535.

V. 857. *Εἰσόκε* δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐν ὅσῳ τὸν Ἴδμονα ἔθαπτον, ἐν τοσούτῳ καὶ ὁ Τίφυς νοσήσας ἀπέθανε.

V. 858. *Κῆδος* δὲ ἡ λύπη.

V. 859. *Παρασχεδὸν* δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐγγὺς, ἢ ἐν ῳ μεταξύ.

V. 862. Τὸ δὲ *κατήμυσαν*, ἀντὶ τοῦ ἐστύγνασαν, ταῖς λύπαις κατεκλίνθησαν, διότι ἀπηλπίκεισαν παντάπασι τὴν σωτηρίαν.

V. 866. sq. *Ἴμβρασος* δὲ ποταμὸς Σάμου, ὁ πρότερον Παρθένιος λεγόμενος, ὡς καὶ Καλλίμαχος λέγει·

Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου *).

Ὅτι δὲ Ποσειδῶνος ἦν υἱὸς καὶ Ἀστυπαλαίας Νύμφης Ἀγκαῖος ὁ ἐκ Σάμου, ὁ τὴν Ἀργὼ κυβερνήσας μετὰ τὸν Τίφυος θάνατον, καὶ Σιμωνίδης ὁ γενεαλόγος ὁμοίως τῷ Ἀπολλωνίῳ λέγει.

Τὸ δὲ *περὶ πρὸ* ἀντὶ τοῦ διαφερόντως κεῖται.

V. 872. *Παρθενία* δὲ ἡ Σάμος ἐκλήθη. Πολλοῖς γὰρ ἐκαλεῖτο ὀνόμασι. Καὶ Μελάνθεμος, καὶ Παρθενία, καὶ Ἀνθεμοῦσα **) ἐκαλεῖτο.

V. 875. Τὸ δὲ *ὅτινα*, ἀντὶ τοῦ ὅντινα. Ὡς γὰρ ὅτου καὶ ὅτῳ λέγομεν, οὕτω καὶ ὅτινα ποιητικῶς.

Τὸ δὲ *ἰάψει*, ἀντὶ τοῦ βλάψει καὶ διαφθερεῖ τὸν νοῦν.

V. 878. Τὸ δὲ *ὀρέξατο*, ἀντὶ τοῦ ὄρεξιν, ἔλαβε ***), καὶ οἱονεὶ πρόθυμος γέγονε.

---

*) Fragmentum in Bentleianis CCXIII. Vocativus Ἴμβρασε pro nominativo Ἴμβρασος. Eadem antiptosi Theocritus XVII. v. 66. ὀλβιε κῶρε γένοιο. ubi v. quae notavi p. 219. Hermannique observationes ad Bucol. p. X.

**) Rectius Ἀνθεμοῦσσα. V. Barnes. ad Schol. in Homer. Odyss. II. v. 59.

***) Nemo non corrigeret ὄρεξιν ἔλαβε, etiamsi Schol. edit. tace-

ἀπέθανεν ἐν Παφλαγονίᾳ. Τὰ μὲν οὖν περὶ τοῦ Σθενέλου τάφου παρὰ Προμαθίδα ἔλαβε· τὰ δὲ περὶ τοῦ εἰδώλου αὐτὸς ἔπλασεν.

V. 915. *Ἀνεμέτρεον* δὲ, ἀντὶ τοῦ παρέπλεον.

V. 918. *Στεφάνην* δὲ, τὴν ἄκραν.

V. 926. *Ἥγνισαν* δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐκάρπωσαν *) καὶ ἔκαυσαν.

V. 928. sq. Ἰστέον δὲ, ὅτι Ἀπολλώνιος μὲν ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος βωμῷ ἀνατεθεῖσθαι τὴν λύραν φησὶν ὑπὸ Ὀρφέως· Προμαθίδας δὲ ἐπὶ στήλης τινός.

V. 933. *Ἐντενὲς* δὲ, ἀντὶ τοῦ συντόνως.

V. 934. Διὰ δὲ τοῦ *ταρσοῦ* τὰς πτέρυγας δηλοῖ.

V. 935. *Ῥιπὴν* δέ φησι τὴν ὁρμήν.

V. 936. *Παρθένιος* δὲ ποταμὸς Παφλαγονίας. Ἐκβάλλει δὲ τὸ ῥεῦμα παρὰ πόλιν Σήσαμον. Τὸ δὲ ὕδωρ ἐν πᾶσι παρέχεται **). Κληθῆναι δέ φησι Καλλισθένης οὕτω διὰ τὸ στάδιον ***) καὶ ἥσυχον τοῦ ῥεύματος.

V. 938. *Λητωῒς* δὲ ἡ Ἄρτεμις.

V. 941. Ἡ δὲ *Σήσαμος* πόλις Παφλαγονίας. Κληθῆναι δέ φασιν οὕτως ἀπὸ τοῦ σήσαμον λαβεῖν παρὰ Καρῶν τὸν βουλόμενον κτίσαι τὴν πόλιν. Ὕστερον δὲ μετωνομάσθη Ἄμαστρις ἀπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀδελφοῦ Δαρείου.

Οἱ δὲ *Ἐρυθινοὶ* λόφοι τινές εἰσι περὶ τὴν Παφλαγονίαν, καλούμενοι οὕτως ἀπὸ τοῦ χρώματος· εἰσὶ γὰρ ἐρυθροί. Καὶ Ὅμηρος μέμνηται·

---

*) Significatione vix differt ab eo quod sequitur, ἔκαυσαν. V. Bielii Thesaur. T. I. p. 438. et T. II. p. 112.

**) F. vertendum: *omni re excellit.*

***) I. q. *στάσιμον* Scholiastae editi.

καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθινούς.

V. 942. Ὑλήεντα δὲ λέγει τὸν Κύτωραν, ὅτι ἴξος πολὺς *) γίνεται ἐν αὐτῷ.

Καὶ Κρωβίαλος δὲ Παφλαγονικὴ πόλις, ἧς μέμνηται Στράβων ἐν Γεωγραφουμένοις. Παρ' Ὁμήρῳ μεταγράφει, ἀντὶ τοῦ Κρῶμναν τ' Αἰγιαλόν τε, Κρῶναν Κρωβιαλόν τε.

V. 945. Αἰγιαλὸν δέ φησι τὴν μετὰ τὴν Κάραμβιν παράλιον. Κάμψαντι γὰρ τὴν Κάραμβιν ἐστὶν αἰγιαλὸς μέχρι Σινώπης μυρίων σταδίων.

V. 946. Ἀσσυρίαν δὲ λέγει τὴν Συρίαν καὶ Καππαδοκίαν. Τινὲς δὲ αὐτοὺς Λευκοσύρους ἐκάλουν, πρὸς ἀντιδιαστολὴν ἴσως τῶν ἑτέρων Σύρων τῶν ἐν τῇ Φοινίκῃ, ὥσπερ καὶ Ἄντρων ἐν τῷ περὶ Πόντου φησίν.

V. 953. Ὁ δὲ Ἅλυς μεταξὺ Συρίας καὶ Παφλαγόνων ῥέων ἐκδίδωσιν εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον.

Ἡ δὲ Σινώπη πόλις ἐστὶν ἐν τῷ Εὐξείνῳ Πόντῳ, κληθεῖσα οὕτως ἀπὸ Σινώπης, τῆς Ἀσώπου **) θυγατρὸς, ἣν ἁρπάσας Ἀπόλλων κατὰ Φιλοστέφανον ἀπὸ Βοιωτίας ἐκόμισεν εἰς τὸν Πόντον, καὶ μιγεὶς αὐτῇ ἔτεκεν υἱὸν Σύρον, ἀφ' οὗ Σύροι ἐκλήθησαν. Καὶ δὲ Ἀπολλώνιον καὶ ἄλλους τὴν παρθενίαν μέχρι τέλους ἐφύλαξε, καὶ τόν τε Ἅλυν ποταμὸν ἐπλάνησε, καὶ τὸν Δία καὶ Ἀπόλλωνα ἠπάτησε. Κατὰ μὲν οὖν Εὔμηλον καὶ Ἀριστοτέλην Ἀσωποῦ θυγάτηρ ἐστί· κατὰ δέ τινας Ἄρεος καὶ Παρνάσσης. Ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς

---

*) Masculino genere etiam Schol. edit. Vulgo dicitur feminino. Theophrastus Hist. Plant. III. c. 15. p. 223. Bod. ἡ δὲ πύξος μεγέθει μὲν οὐ μεγάλη· — καὶ γὰρ τὰ Κύτερα τοιοῦτον, οὗ ἡ πλείστη γίνεται. Genuina Bas. scriptura, Κύτωρα, non debebat marginem reiici.

**) Rectius paulo post Ἀσωποῦ.

Ἄρεὸς καὶ Αἰγίνης γενεαλογεῖται. Οὕτω μὲν οὖν οἱ μῦθοι τὸ τῆς Σινώπης πόλεως ἔτυμον ἀποδιδόναι πειρῶνται. Ἄντρων δὲ ὁ Τήϊος μίαν τῶν Ἀμαζόνων φησὶ φυγοῦσαν εἰς τὸν Πόντον γήμασθαι τῷ τῶν τόπων ἐκείνων βασιλεῖ, πίνουσαν δὲ οἶνον ὀνομασθῆναι Σανάπην. Μεταφραζόμενον δὲ τοῦτο τὸ ὄνομα σημαίνει την πολλὰ πίνουσαν. Πανάπαι γὰρ λέγονται παρὰ Θραξὶν οἱ μέθυσοι· ᾗ διαλέκτῳ καὶ Ἀμαζόνες χρῶνται. Ἀπ' ἐκείνης δὲ τὴν πόλιν κληθῆναι Σινώπην. Ἑκαταῖος δέ φησιν τὴν μέθυσον ἐκείνην Ἀμαζόνα ἀπὸ πόλεως *) ἀφικέσθαι παρ' Αὐτίδαν. **)

V. 955 — 957. Οἱ δὲ περὶ Αὐτόλυκον συνεμάχουν μὲν Ἡρακλεῖ, ὅτε ἐπὶ τὴν Ἱππολύτης ζώνην ἐστρατεύσατο· ἔπειτα εἴθε ***) πλανηθέντες, εἴτε καὶ ἑκουσίως καταλειφθέντες, ἵνα τοὺς περὶ Σινώπην τόπους καταπολεμήσωσιν, κατῴκησαν ἐκεῖ ἐν Σινώπῃ.

V. 961. Τὸ δὲ παρεπιπνείειν, τὸ ἐπ' ὀλίγον πνεῖν σημαίνει.

Τὸ δὲ ἆσσον σημαίνει τὸ τῆς νεὼς ἐγγὺς ἤδη πνεῖν.

Ἀργέστην δὲ ἢ τὸν ζέφυρον λέγει, ἢ τὸν ἀπὸ θερινῆς δύσεως πνέοντα.

V. 963. Ἅλυς δὲ καὶ Ἶρις ποταμοὶ τῆς Λευκοσυρίας.

Κατὰ δὲ τὴν Θεμισκύρειον ἄκραν καὶ ἡ καλουμένη Ἡράκλειος ἄκρα ἐστὶν, ἧς ἄλλοι τε καὶ Ἀρτεμίδωρος μέμνηται.

---

*) Post v. πόλεως in Cod. lacuna fere dimidii versus. Ante ἀφικέσθαι Apographum tale punctum habet, quo cola distinguimus.
**) Ad v. 946 — 954.
***) Leg. εἴτε.

V. 964. *Πρόχυσιν δὲ Συρίας, τουτέστιν Λευκοσυρίας,* ἔφη τὴν ἐπικειμένην γῆν αὐτῆς πρὸς θάλασσαν, περὶ ἧς καὶ ἐν *) ἐπάνω εἶπε·

Λεῖπον Ἅλυν ποταμὸν, λεῖπον ἁλιμυρέα χῶραν.

Τοῦτο δὲ λέγει, ὡς ποταμοχώστου τῆς γῆς οὔσης, διὰ τὸ μεγάλους εἰς αὐτὴν καταφέρεσθαι ποταμοὺς, Ἅλυν τε καὶ Ἶριν. Ἔχει δὲ καὶ τῇ ἀληθείᾳ οὕτως. Διὸ καὶ Ἀπολλωνίδης πρὸς ἄρκτον τε ἐγκεῖσθαι τὴν χώραν λέγει, καὶ ποταμόχωστον εἶναι. Τοὺς γὰρ προειρημένους ποταμοὺς, μάλιστα δὲ τὸν Ἶριν κατὰ διάφορα μέρη τῆς χώρας ῥέοντα ἄλλοτε κατ' ἄλλους τόπους ἐκδιδόναι, καὶ ταύτῃ μακροῖς προσχώμασιν ἐπεκτείνειν αὐτὴν εἰς μέσον τὸ πέλαγος. Βίαιον γὰρ αὐτῷ καὶ πολὺ τὸ ῥεῦμα. Ἀπὸ τῆς Ἀρμενίας διὰ χειμερίου καὶ μακρᾶς χώρας φερόμενος παρασύρει τὴν γῆν· καὶ ἔπειτα τοῦ κύματος παλιδσύτου ἐλαύνοντος συμβαίνει κατὰ πολὺ προσχοῦσθαι τὴν χώραν, καὶ τὴν θάλασσαν γίνεσθαι τεναγώδη.

V. 965. *Λιμενίοχον δὲ ἄκρην* τὸ Θεμισκύρειον ἄκρον φησὶ, οὗ καὶ ἀνωτέρω μέμνηται. Εἰκότως δὲ τοῦτο εἶπεν, ἐπειδὴ ἀπὸ Σινώπης μέχρι Τραπεζοῦντος τῆς Κολχικῆς ἀπὸ τρίων σταδίων λιμὴν ἄλλος οὐχ ὑπόκειται, πλὴν τοῦ κατὰ τὸ Ἡράκλειον, εἴτε καὶ Θεμισκύρειον ἄκρον.

Ἔφορος δέ φησιν ἐν τῷ θ̄, τὰς Ἀμάζονας ὑβριζομένας ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν ἐξελθόντας ἐπί τινα πόλεμον τοὺς μὲν καταλειφθέντας ἀναιρεῖν, τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς ξένης προσιόντας μὴ δέχεσθαι. Διονύσιος δέ φησιν ἐν τῷ β̄, ἐν Λιβύῃ αὐτὰς ᾠκηκέναι· ῥώμῃ δὲ διενεγκούσας καὶ τρεψαμένας τοὺς ὁμόρους, ἐλθεῖν καὶ εἰς τὴν Εὐρώπην,

*) Add. τοῖς. Conf. Bast. ad Gregor. Cor. p. 159.

καὶ πόλεις πολλὰς αὐτόθι κτίσαι· ὑποτάξαι τε αὐταῖς τὸ Ἀτλαντικὸν ἔθνος, ὃ ἦν τῶν ἐν Λιβύῃ δυνατώτατον. Ζηνόθεμις δέ φησιν, ἐν Αἰθιοπίᾳ αὐτὰς ᾠκηκέναι, καὶ διερχομένας ἐπὶ τὸ ἀντιπέραν συγγίνεσθαι τοῖς ἐν αὐτόθι *) ἀνδράσι· καὶ εἰ μὲν θῆλυ ἀποκυήσειαν, τῇ αὐτῇ ἀγωγῇ τρέφειν, εἰ δὲ ἄῤῥεν, τοῖς ἀνδράσι διδόναι.

Τὸ δὲ λιμενιόχον, εἰ μὲν προπαροξύνοιτο, τὸ συνεχόμενον δηλοῖ ὑπὸ τοῦ λιμένος, παθητικῶς· εἰ δὲ παροξύνοιτο, τὸ συνέχον τὸν λιμένα, ἐνεργητικῶς.

V. 970. sq. Τοὺς δὲ Ἀργοναύτας ἐπὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Θερμώδοντος, ἐν τῷ κόλπῳ τῆς, ἤγουν τῆς Θεμισκυρείου ἄκρας, κέλσαι φησὶν, ἤγουν προσχεῖν.

V. 972—975. Ὅτι δὲ ὁ Θερμώδων τῆς Λευκοσυρίας ἐστὶν, ἣν Ἀμαζόνες πρότερον ᾤκουν, οὐκ ἀγνοεῖται. Τοῦτον οὖν φησιν Ἀπολλώνιος ἑκατὸν δεούσας τεσσάρων ῥύσεις κατέχειν ἀπὸ μιᾶς πηγῆς κατ᾽ ἄλλα καὶ ἄλλα μέρη τῆς χώρας ῥεούσας. Ἄλλοι δέ φασιν, ἑτέρους πόρους δέχεσθαι εἰς αὐτόν. Ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Ἀράξης ὁμωνύμως τῷ ἐκ τῆς Ἀρμενίας ῥέοντι.

Τὸ δὲ πεμπάζειν τὸ ψηφίζειν καὶ μετρεῖν σημαίνει.

Ἐν δὲ τῷ παρὲξ ἔθεν ἡ παρὰ περισσή. Ὁ δὲ νοῦς· οὐδεὶς ἄλλος ὅμοιος τούτῳ ποταμὸς ἐξ ἔθεν, ἤγουν ἀφ᾽ ἑαυτοῦ, ἄνδιχα καὶ χωρὶς βάλλει τοσαῦτα ῥεῖθρα.

V. 978. Τὸ δὲ αἰπυτέρην, ἀντὶ τοῦ ὑψηλοτέραν. Ἀπὸ ὑψηλῶν οὖν, φησὶν, ὀρέων, ἔνθα εἰσὶν αἱ πηγαὶ αὐτοῦ, φερόμενος ὁ Θερμώδων, ἀντικρὺ καὶ

*) Αὐτόθι iunctum praepositioni ἐν nusquam nisi h. l. vidi: siquidem a Scholiasta sic scriptum est.

κατεναντίον ἐπὶ ὑψηλοτέραν γῆν κίδναται καὶ ῥεῖ· διὸ καὶ πολλὰς ἀπορεύσεις*) ἔχει καὶ ἀποστροφὰς διὰ τὸ τὸ ὕδωρ ἐκτρέπεσθαι.

V. 981. sq. Χθαμαλῆς δὲ, ἀντὶ τοῦ ταπεινῆς. Ἀεὶ οὖν ἄλλοσε ἄλλη τῶν ῥύσεων, ὅπου ἂν τύχῃ τῆς χώρας εἱλίσσεται καὶ φέρεται χθαμαλῆς, ἤγουν ταπεινῆς, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ χθαμαλοῦς**) καὶ πεδινῆς γῆς. Διὰ γοῦν τὸ ἐπὶ πεδινῆς γῆς φέρεσθαι τὸν ποταμὸν, τοὺς μὲν τῶν πόρων ἤγουν τῶν ῥύσεων πολὺ διεστώσας ἔχει, τοὺς δὲ ἐγγύς.

V. 983. Ἐμφαδὸν δὲ, ἀντὶ τοῦ φανερῶς. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πόροι, φησὶν, ἀνώνυμοι αὐτὸ φανερῶς μετ' ὀλίγον εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον ἐκβάλλει.

V. 984. Κυρτὴν δὲ τὴν ἄκραν ἔφη διὰ τὸ ἐπικαμπῆ εἶναι.

V. 987. Ἐπητέες δὲ αἱ συγγνωμονικαί. Αἱ γοῦν Ἀμαζόνες, φησὶν, οὐ συγγνωμονικαὶ καὶ προμηθεῖς, ἀλλὰ θρασεῖς καὶ ἀπερίσκεπτοι.

V. 988. Δοιάντιον δὲ πεδίον Θερμώδοντος, ἀπὸ Δοίαντος οὕτω κληθέν.

V. 990. Ἁρμονίας, Νύμφης Ναΐδος, καὶ Ἄρεος τὰς Ἀμαζόνας εἶναι φησὶν ἑπόμενος Φερεκύδῃ.

V. 992. Ἀλκμώνιον δὲ ἄλσος, Εἰρηναῖος μὲν οὐδαμοῦ ἐδήλωσεν εἶναι· Φερεκύδης δὲ ἐν Θερμώδοντι φησὶν εἶναι.

*) Hoc substantivo Lexica carent. Schol. edit. habet ἀποῤῥύσεις, sensu nihil diverso. Diodorus Sic. I. c. 41. παραπλησίας δὲ τὰς ῥεύσεις ποιούμενοι. Wesselingius: „Nihil admodum intererit, „hoccine probes an Theophylacti ῥύσεις." Praeterea Lexicis accedat verbum ἀπορευματίζω, quo utitur Diocles in Epistola ad Antigonum regem, quam servavit Paulus Aegineta, p. 28, 28. Bas.

**) Χθαμαλής nusquam mihi nisi hoc loco occurrit. Sed in usu esse potuit, perinde ut dicitur ὁμαλός et ὁμαλής, ἀνώμαλος et ἀνωμαλής.

V. 999. sq. *Λυκαστίας* δὲ τὰς Ἀμαζόνας λέγει ἀπὸ Λυκαστίου χωρίου ἐν τῇ Λευκοσυρίᾳ. Ὥσπερ *Χαδησίας* ὁ Ἑκαταῖος καλεῖ ἀπὸ τοῦ Χαδησίου.

Χωρὶς οὖν τὰς Θεμισκυρείας φησὶν καὶ χωρὶς τὰς Λυκαστίας ὁπλίζεσθαι κατα τῶν ἡρώων δια τὸ κεχωρισμένως *) οἰκεῖν. Ἔφθασαν δὲ ὅμως προανενεχθέντες **) οἱ ἥρωες.

V. 1005. *Στυφελὴν* δὲ λέγει τὴν τραχεῖαν καὶ σκληράν. Οὕτω δὲ καὶ Κλειτόριοι λέγουσιν, ὡς φησι Ζηνόδοτος ἐν ταῖς Γλώσσαις. Παρὰ δὲ Κυρηναίοις τὴν χέρσαν σημαίνει. Τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ χαλεποῦ, ὡς τὸ, ἀπὸ στυφελοῦ Ἀφροδίτης.

V. 1006. *Ὦνος* δέ ἐστι τὸ τῆς τροφῆς τίμημα.

V. 1008. *Ὀτλεύειν* δὲ τὸ ὑπομένειν.

Κελαινὴν δὲ λιγνὺν τὴν αἰθάλην φησί.

V. 1010—1014. *Τιβαρηνοὶ* δὲ ἔθνος Σκυθικὸν δικαιότατον. Οὐδέποτε γοῦν μάχην τινὶ συνέβαλον, εἰ μὴ πρότερον καταγγείλειαν καὶ ἡμέραν καὶ τόπον καὶ ὥραν τῆς μάχης. Ἐπειδὰν δὲ τέκωσιν αἱ γυναῖκες αὐτῶν, τημελοῦσι τοὺς ἄνδρας ὥσπερ λεχούς ***).

V. 1015. *Ἱερὸν* δέ ἐστιν ὄνομα ὄρους. Καθήκει δὲ τὸ ὄρος εἰς τὸν Εὔξεινον Πόντον. Μέμνηται αὐτοῦ Κτησίας ἐν ā Περιόδων, καὶ Σουΐδας ἐν β̄ περὶ τοῦ

---

*) Adde Lexicis cum simili adverbio κεχυμένως, quo utitur Alciphron III. Ep. 65.

**) Etiam in edit. Schol. ἀνενεχθέντες. Tamen corrigendum videtur, hic προαναχθέντες, illic ἀναχθέντες. Ἀνάγεσθαι enim de hac re dicitur: non item, quod sciam, ἀναφέρεσθαι.

***) Orpheus Hymn. II. (I.) v. 10. μούνην γάρ σε καλοῦσι λεχοί. Aristophanes Nub. v. 559. τὰς εἰκοῦς. Quod citans Schneiderus in Lex. v. εἰκὼ nollem scripsisset περισπωμένως εἰκοῦς. Eodem accentus vitio Halensis editio Hesiodi Theog. v. 271. habet Γοργοῦς.

λεγομένους Μάκρωνας· ἀκριβέστερον δὲ Ἀγάθων ἐν τῷ τοῦ Πόντου περίπλῳ, ὅς καὶ ἀπέχειν αὐτό φησι σταδίους ἑκατὸν τῆς Τραπεζοῦντος. Εἰρηναῖος δὲ Μνησίμαχον φησὶ μεμνῆσθαι τοῦ ὄρους ἐν τῷ ᾱ περὶ Σκυθῶν ἀγνοῶν. Μνησίμαχος μὲν μέμνηται τῆς Σκυθίας ὡς κειμένης ἐν τῇ Εὐρώπῃ· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος καὶ οἱ προειρημένοι περὶ τῆς Ἀσίας διαλέγονται. Ἔστι καὶ ἕτερον Ἱερὸν ὄρος Θράκης.

V. 1026. Ξυνὴν δὲ φιλότητα φησίν, ἢ διὰ τὸ ταῖς ἀλλήλων γυναιξὶ συγγίνεσθαι αὐτοὺς φανερῶς, ἢ διὰ τὸ ἕκαστον τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ συνέρχεσθαι φανερῶς.

V. 1027 — 1030. Περὶ δὲ τῶν Μοσυνοίκων Ἔφορος καὶ Νυμφόδωρος φασὶν, ὅτι τὸν βασιλέα αὐτῶν, ἐάν τι ἄδικον κρίνῃ, συγκλείουσι *) καὶ λιμαγχονοῦσι **).

V. 1032. Τὴν δὲ Ἀρητιάδα νῆσον οἰκισθῆναι φασὶν ὑπὸ Ὀτρήρας τῆς Ἄρεως θυγατρός. Περὶ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ ὀρνίθων τῶν καλουμένων Στυμφαλίδων, ὡς εἰσὶ σιδηρόπτεροι ***), μέμνηται Τιμάγητος.

V. 1054 — 1058. Πλωΐδας δὲ τὰς Στυμφαλίδας ὀνομάζει, διὰ τὸ νήχεσθαι ἐν τῇ λίμνῃ τῆς Ἀρκαδίας. Οὕτω δὲ αὐτὰς καὶ Σέλευκος ἐν Συμμίκτοις ὀνομάζει, καὶ Χάρης ὁ τοῦ Ἀπολλωνίου γνώριμος. Ἰδίως δὲ ο Μνασέας Στυμφίλου τινὸς ἥρωος καὶ Ὄρνιθος γυναικὸς

---

*) Leg. ἐγκλείουσι. Rursus in Longo III. c. 14. (p. 84. meae edit.) ἐγκατακλινεῖς mutandum in συγκατακλινεῖς. Mox sequitur συγκατακλιθῆναι et συγκατακλινεῖς.

**) V. Hemsterhus. ad Aristophan. Plut. p. 87. Altera forma huius verbi a Lexicographis commemorata, λιμαγχονᾷν, ubi occurrat, ignoro.

***) Lexica: Σιδηρόπτερος, alas ferreas habens. Imo pennas. Πτερὸν enim hic differt a πτέρυξ. Conf. Sylburg. ad Pausan. p. 191. Kuhn.

θυγατέρας εἶναι φησὶ τὰς Στυμφαλίδας, ἃς ἀνελεῖν τὸν Ἡρακλέα, διότι οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν, καὶ ἐξένισαν τοὺς Μολίονας. Φερεκύδης δὲ οὐ γυναῖκας, ἀλλ' ὄρνιθας φησὶν εἶναι τὰς Στυμφαλίδας, ἃς ἀναιρεθῆναι ὑπὸ Ἡρακλέους πλαταγῇ χρησαμένου ὀργάνῳ ψοφοποιῷ πρὸς τὸ κτυπεῖν καὶ ἐκφοβεῖν αὐτάς. Τὰ αὐτὰ δὲ καὶ Ἑλλάνικος φησίν. Οἱ μὲν οὖν φασιν, Ἡφαιστότευκτον οὖσαν τὴν πλατάγην ὑπ' Ἀθηνᾶς Ἡρακλεῖ δοθῆναι· Ἑλλάνικος δέ φησι, αὐτὸν τὸν Ἡρακλέα ἑαυτῷ κατασκευάσαι.

Ὁ μὲν οὖν Ἡρωδιανὸς τὴν πλαταγὴν ὀξύνεσθαι φησὶν ἐν τῇ καθόλου· βέλτιον δὲ ἴσως, τὴν μὲν πλαταγὴν, τὸν ἦχον, ὀξύνειν, τὴν δὲ πλατάγην, τὸ κρόταλον, παροξύνειν.

Στύμφηλος δὲ υἱὸς Λυκάονος, καὶ Στύμφηλος ἀπ' αὐτοῦ πόλις ἐν Ἀρκαδίᾳ. Ὅμηρος:

Οἳ Στύμφηλόν τ' εἶχον.

Καὶ Στυμφήλη λίμνη ἐν Ἀρκαδίᾳ. Καὶ Στυμφαλίδες αἱ ἐν αὐτῇ ὄρνιθες. Τὴν δὲ Σταμφήλην λίμνην ἀναδοθῆναι φασὶν ἐκ βαράθρου τινὸς, καὶ αὖτις ξηρανθῆναι.

Ἀτυζηλὸν δὲ λέγεται τὸ ἐκπληκτικόν. Ὀξύνεται δὲ, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου φησίν.

V. 1061. Ἀερσιλόφους δὲ τρυφαλείας, ὧν οἱ λόφοι ἐπηρμένοι τε καὶ μετέωροι.

V. 1062. Ἀμοιβαδὶς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀμοιβαίως.

V. 1066. Ἐπήορα δὲ λέγεται τὰ ἐπηρμένα.

V. 1069. Ἐπίῤῥοθος δὲ βουλὴ, ἡ ὠφέλιμος.

V. 1074. Κεράμῳ δέ φησιν ἐρέφειν τὸ ταῖς κεραμίσιν ἐπιστεγάζειν.

V. 1076. sq. Ὥσπερ οὖν ἄλλος ἄλλῳ κεράμῳ ἀνθί-

αται καὶ συνήρμοσται ἀσφαλῶς, οὕτως οὗτοι συναρθμήσαντες καὶ συναρμόσαντες ταῖς ἀσπίσιν ἔρειαν.

Ἐπημοιβοὶ δὲ, οὐχ οἱ ἀμείβοντες, ἀλλ' οἱ ἐπηλλαγμένοι τὴν σύνθεσιν.

V. 1086. Ἐνναέται δὲ, οἱ ἐνοικοῦντες κατὰ ἀρχὴν τοῦ ἐ. Κλεινίας δὲ καὶ τὸν ναὸν ἐνναίον φησὶ προλέγεσθαι, διὰ τὸ ἐνναίειν ἤτοι ἐνοικεῖν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς.

Τέγος δὲ ἡ ὀροφὴ, οὐ γενικῇ πληθυντικῇ κεχρῆσθαι.

V. 1087. Τὸ δὲ ἥνται ἀπὴν, ἀντὶ τοῦ κάθηνται ἠρεμοῦντες, μηδὲν τοῦ χειμῶνος φροντίζοντες, διὰ τὸ κατηρτισμένους *) αὐτοὺς εἶναι.

V. 1088. Μέλαθρον δὲ οἱ μὲν φασιν τὴν οἰκίαν, Κράτης δὲ ἐξελέξατο **) τὸν δοκὸν ***). Ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ·

---

*) Leg. ἐξηρτυμένους. De confusione horum verborum v. Bergler ad Alciphron. I. ep. 1. p. 9. et Wesseling. ad Diodor. Sic. III. 56. et in Addend. ad T. II. p. 507. it. ad Herodot. VII. c. 167. ..is etiam quod palaeographica ratio vel maxime commendet, ..ρτισμένους: ad eundemque modum, nisi error est typothetae, Wesselingio aliquando placuerat corrigere posteriorem Diodori locum in not. ad T. II. p. 564, 24.: sed illud usu loquendi aliquanto magis probatur. Conf. Wesseling. ad Diodor. Sic. XIV. c. 29. Toup. Emendat. T. III. p. 65.

**) Leg. ἐξεδέξατο. Infra ad IV. v. 860. Εἰ δὲ τὸ πότρας αἰτιατικὴν πληθυντικὴν ἐκδέξασθαι θέλεις, κ. τ. λ. Schol. Venet. ad Homer. Il. VIII. v. 163. εἰ δὲ τὸ ἄντα ἐπίρρημα ἐκδέχονται. ... III. v. 450. Ζηνόδοτος — ἐκδεχόμενος βασιλέα καὶ φύλακα, καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως ἐκδεχόμενος τὸν φύλακα. Schol. Harlei. ad Odyss. IV. v. 221. (p. 31. Lips.) ὁ Ἀσκαλωνίτης περισπᾷ μετοχὴν ἀκαίων. Ἀρίσταρχος δὲ προπαροξύνει ὄνομα, ἐκδεχόμενος. Scholiastes editus nostro loco habet simplex ἐδέξατο, quod idem ... Schol. Harlei. ad Homer. Odyss. IV. v. 260. (p. 32. sq. Lips.) ...μενον τὸν δὴ χρονικῶς δέχεσθαι κατὰ Ἀρίσταρχον. Strabo T.

αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον.

V. 1089. sq. *Πυκνότερα δέ φησι χαλάζης ἀφιέναι* *)

V. p. 420. *οὔτε γὰρ τοὺς Κηπαίους ἴσμεν, οὕςτινας δέξασθαι δεῖ, οὔτε τὸ γυναίων εἵνεκα δώρων.* Paulo aliter p. 422. *ἀφ' οὗ λέγονταί τινες εἰπεῖν Αἰσχύλον κ. τ. λ.* Eodem sensu usurpatur *ἐκλαμβάνειν.* Schol. noster ad IV. v. 989. *Βέλτιον δὲ ἐκλαμβάνειν τὸν φερέσβιον.* ad IV. v. 1309. *Τινὲς δὲ ἡρῶσσαι ἐξέβαλον ἀντὶ τοῦ πρωϊναί.* Corrig. *ἐξέλαβον.* V. not. ad Gregor. Cor. p. 263. De talibus Lexicographi nostri plane tacent.

***) Schol. edit. *τὴν δοκόν. τὸν* ferri potest. Thomas Mag. p. 246. *Τὸ Δοκὸς καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ καὶ ἐπὶ ἀρσενικοῦ εὕρηται.* temere, ut opinor, contradicentibus viris doctis ad Lucian. T. II. p. 206. Diogenes Laërt. V. sect. 81. *Περὶ τοῦ δοκοῦ, ά.* Interpres: *De trabe, unum.* Rossius Commentat. Laërt. p. 88. sq.: „*Δοκος*—, „de quo Laërtius, est ignis in speciem trabis emicans, a qua nomen „accipit, pertinens ad genus *των μετεωρων*, seu *των μεταρσιων.*" Hesychius T. I. c. 1018. *Δοκοί. εἶδος ἀστέρων.* [*Ἀστέρες* h. l. non *stellae* quae proprie dicuntur, sed *meteora ignea*, qua significatione v. *ἀστὴρ* saepius legitur. V. Apollon. Rhod. III. v. 1377. ibique Schol. Ruhnken. Epist. Crit. p. 21. et Siebelis ad Philochori Fragmenta p. 80.] Citat ibi Albertus e Sylburgii Saracenicis p. 73. *ἐφάνη κατὰ μεσημβρίαν* [Homer. Hymn. in Apoll. v. 441. *μέσῳ ἤματι*, quod perperam interpretatur Ruhnken. l. c., recte Ilgenius p. 538.] *ἀστὴρ, ὁ λεγόμενος δοκίτης.* et p. 101. *καὶ ἐφάνη σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ κατὰ μεσημβρίαν, ὁ λεγόμενος δοκίτης.* unde in Lexica infer *δοκίτης.* [Item deminutivum *δοκίον* e Diodoro Sic. XVIII. c. 42. ubi *ταῖς σειραῖς*, i. e. *loris*, mire vertitur *catenis.*] Obiter moneo, in Dionysii Hal. Antiquit. Rom. III. c. 68. e libro Vaticano scribendum esse: *τέως γὰρ ἑστῶτες ἐθεώρουν ἐπ' ἰκρίοις, δοκῶν ξυλίναις σκηναῖς ἐπικειμένων.*

*) Leg. *ἐφιέναι.* Etiam in Euripidis Hippol. v. 1334. Br. malim *ἀρὰς ἐφῆκας παιδί.* Sed in Dionysii Halic. Antiquit. Rom. IV. c. 50. et 57. ambigo tuear vulgatam scripturam an sequar librum Vaticanum. Ceterum nihil frequentius confusione verborum cum his praepositionibus compositorum. Schol. Paris. supra ad I. v. 623. *ἀπωνομάσθη ἀπὸ Συκίνου.* Hoc non vereor ne quis opponat iis quae monui Melet. Crit. I. p. 93.: nam corrigendum esse *ἐπωνομάσθη*, vix erit, opinor, qui negare sustineat. Diodorus Sic. Eclog. T. II. p. 495, 85. *τῆς ὁρμήσεως αὐτὸν ἐπεστέρησε.* *Ἐπεστερεῖν* non magis Graecum est quam *ἀπονομάζειν.* Igitur scribendum *ἀπεστέρησε.*

τὰς ὄρνιθας αὐτοῖς πτερὰ φεύγοντας δὲ *) τῆς θαλάσσης.

Πιθανῶς δὲ ὁ Πείσανδρος εἰς τὴν Σκυθίαν ἀποδῆναι φησὶ τοὺς ὄρνιθας, ὅθεν καὶ ἐληλύθεισαν.

V. 1091 — 1094. Τις γὰρ δὴ Φινῆος. Τοῦτο ἐρώτησις ἐστὶν ὡς ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὰς Μούσας. Ἡ δὲ, υἷες Φρίξου, ἀπόκρισις ὡς ἀπὸ τῶν Μουσῶν.

V. 1100. Διερὴν δὲ Ἀρκτούρου ὁδὸν ἔφη τὴν ... ἐπιτολὴν αὐτοῦ. Κατὰ ταύτην γὰρ σφοδροί τε ...τοὶ καταφέρονται, καὶ Βορέαι πνέουσιν. Ὑετώδεις δὲ ... οἱ Βορέαι ἔσθ' ὅτε. Ὅτι δὲ ὑετώδης καὶ ταραχώδης ἐπιτολὴ τοῦ Ἀρκτούρου, Δημόκριτός τε φησὶ ἐν τῷ ...ρὶ ἀστρονομίας, καὶ Ἄρατος· ... λέγων·

Φράζεσθαι δ' αἰνοῦ μεμνημένος Ἀρκτούροιο.

...ται δὲ ὁ Ἀρκτοῦρος ἀστὴρ ἐν τῇ ζώνῃ τοῦ Ἀρκτοφύλακος.

V. 1101. Ἡμάτιος δὲ λέγεται ὁ ἡμερινός. Κατὰ τὴν ἡμέραν οὖν, φησὶν, ὁ Βορέας ἐτίνασσε τὰ φύλλα.

V. 1102. Ἀήσυρος δὲ, ὁ ἐλαφρῶς πνέων, ἀπὸ τοῦ ..., τὸ πνέω.

V. 1107. Μυδαλέοι δὲ, οἱ κάθυγροι.

V. 1110. Ῥόθιον δὲ, τὸ κῦμα.

V. 1113. Ῥαισθεῖσα δὲ, ἡ διαφθαρεῖσα.

Κεκέδαστο δὲ, ἀντὶ τοῦ διεσκόρπιστο.

Τὸ δὲ ὠρέξαντο, ἀντὶ τοῦ ἐλάβοντο. **)

V. 1114. Τὸ δὲ παρὲξ ὀλίγον, ἀντὶ τοῦ παρ' ...γον ἐκ τοῦ θανάτου.

V. 1121. Λυγαίην δὲ νύκτα φησὶ τὴν σκοτεινὴν, ἀπὸ τοῦ λύγου τοῦ φυτοῦ· κἀκεῖνο γὰρ μέμελαν-

*) Leg. διά.

**) Ad v. 1112.

ται *). Ὅθεν καὶ ὁ ἐνιαυτὸς λυκάβας, οἱονεὶ λυγάβας, ἀπὸ τοῦ μετὰ λύγους βαίνειν. Σοφοκλῆς ἐν Πολυξένῃ·

Ἀπ' αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου σκότους.

V. 1123. Ὁ δὲ Ἄργος εἷς τῶν Φρίξου παίδων ἐστὶν, ὃν Ἡρόδωρος μὲν ἐκ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου φησὶν, Ἀκουσίλαος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου. Καὶ οὗτος μὲν δ φησὶν αὐτοὺς, Ἄργον, Φρόντιν, Μέλανα καὶ Κύτωρον· ὁ δὲ Ἐπιμενίδης καὶ πέμπτον προστίθησι Πρέσβωνα.

Παροίτατος δὲ ὁ πρῶτος.

V. 1124. Ἐπόψιος δὲ ὁ ἐπόπτος **).

V. 1129. Τό δὲ ὅσον θ' εἴλυμα, ἀντὶ τοῦ μικρὸν καὶ εὐτελὲς περίβλημα.

Ἐν δὲ τῷ, τειρόμενοι ἄμ' ἐπὶ χρέος ἐμβεβαῶτες, ἡ ἐμβεβαῶτες μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος κεῖται τοῦ ἐμβεβήκαμεν. ***)

---

*) De his formis dixi ad Dionys. Halic. de Compos. verbor. p. 355. sq. Usus earum in numero plurali certa exempla needum mihi oblata sunt. Quod enim in Euripidis Hippol. v. 1266. Br. legitur κέκρανται ξυμφοραὶ νέων κακῶν, nisi schema Pindaricum poëtae velis invito obtrudere, (nam falli puto Technicum inter recentiores praestantissimum, qui hoc κέκρανται nuper iterum iterumque habuit pro plurali,) corrigendum est κ. ξυμφορὰ ν. κ. Quo minus dubites, compara Androm. v. 1269. Br. ψῆφος κέκρανται, et Ion. v. 1029. Musgr. κέκρανται δίπτυχον δῶρον. Etiam Aeschylus Suppl. v. 950. Stanl. ψῆφος κέκρανται. Apollonius Rhod. IV. v. 191. 193. χρειὼ — κεκράανται, formâ productiori ob usum metricum. Cum Homerico ὤρη ἀπήμβλυνται compara Herodis choliambum in Stobaeo Grotii p. 481. ἤδη γὰρ αὐγὴ τῆς ζόης ἀπήμβλυνται. ubi olim legebatur ἀπήμβλυτο, (v. Grotii notas p. 560.) eodem vitio quo dederunt in Strabone βεβάθυνται, in Aeliano λελάμπρυνται, de quibus v. not. ad Dionys. l. c.

**) Scholiastes aut scripsit, aut scribere debuit ἐπόπτης: nam significatio vocis ἐπόψιος hic activa est. V. Albert. ad Hesych. T. I. c. 1408. n. 18.

***) Ad versum a Brunckio omissum, qui vulgo legitur post versum 1127.

V. 1144. sq. Ἰστέον δὲ, ὅτι Διονύσιος μὲν ἐν ταῖς Ἀργοναύταις φησὶ, τὸν Κριὸν παιδαγωγὸν γεγονέναι τοῦ Φρίξου, αἰσθόμενον δὲ τὴν ἐπιβουλὴν τῆς Ἰνοῦς, ὑποθέσθαι τῷ Φρίξῳ τὴν φυγὴν, καὶ ταύτῃ μεμυθεῦσθαι ὡς διασωθείη ὑπὸ κριοῦ. Ἡρόδωρος δέ φησιν, Ἀθάμαντος καὶ Θεμιστοῦς γενέσθαι παῖδας Σχοινέα, Ἐρύθριον καὶ Λεύκωνα, νεωτέρους δὲ Φρίξον καὶ Ἕλλην, οὓς διὰ τὴν ἐπιβουλὴν τῆς Ἰνοῦς φυγεῖν, καὶ τελευτῆσαι τὴν Ἕλλην κατὰ τὴν Πακτύην, ὡς καὶ Ἑλλάνικος μαρτυρεῖ. Ἐκ δὲ Ἀθάμαντος καὶ Ἰνοῦς Λέαρχος καὶ Μελικέρτης.

Χρυσοῦν δὲ τὸν κριὸν οὗτός τε καὶ ἄλλοι φασὶ γεγονέναι τῇ ἐπαφῇ *) τοῦ Ἑρμοῦ.

V. 1146. sq. Ταῖς δὲ ὑποθημοσύναις καὶ συμβουλαῖς τοῦ κριοῦ φησι θῦσαι αὐτὸν τῷ Διΐ. Τὸν γὰρ κριὸν φασὶν ἀνθρωπίνῃ φωνῇ χρησάμενον προστάξαι τῷ Φρίξῳ ποιῆσαι τοῦτο.

Φύξιον δὲ τὸν Δία οἱ Θεσσαλοὶ ἔλεγον, ἤτοι ὅτι ἀπὸ τοῦ Δευκαλίωνος κατακλυσμοῦ κατέφυγον εἰς αὐτὸν, ἢ διὰ τὸ τὸν Φρίξον καταφυγεῖν εἰς αὐτόν.

V. 1149. Τὴν δὲ Χαλκιόπην Φερεκύδης Νηνίαν φησὶ καλεῖσθαι, ἐπώνυμον δὲ αὐτῇ εἶναι Χαλκιόπη καὶ Ὀφιοῦσα **).

*) Hunc quoque Ionismum Attica dialectus ascivit. In transcursu noto, activum ἐπαφᾶν, neglectum nostris Lexicographis, legi in trimetro ap. Schol. ad Sophocl. Oedip. Col. v. 1375.

**) Non opus corrigi Χαλκιόπην καὶ Ὀφιοῦσαν. V. Sylburg. ad Pausan. p. 356. et 382. Dionysius Halic. Antiquit. Rom. II. c. 13. ὄνομα δὲ κοινὸν ἅπαντες — ἔσχον Κελέριοι. Talia materialiter posita sunt, ideoque non flectuntur. Quanquam etiam altera ratio bene habet: ut non reprehendam Facium, qui in Pausania V. c. 4. praeeuntibus Codicibus scripserit Πιερίαν μὲν τῇ γυναικὶ ὄνομα εἶναι λέγουσι.

V. 1157. *Συνηβολίη* δὲ τὸ σύμβολον, ἢ ἡ συμβουλή *).

V. 1159. *Τὸ δὲ κατὰ μοῖραν*, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸ πρέπον.

V. 1160. *Γνωτοὶ δὲ* οἱ συγγενεῖς.

V. 1162. sq. *Κρηθεὺς μὲν καὶ Ἀθάμας* ἀδελφοί· Κρηθέως δὲ Αἴσων· Αἴσονος δὲ Ἰάσων· Ἀθάμαντος δὲ Φρίξος· Φρίξου δὲ Ἄργος.

V. 1172. *Στίαι* δὲ αἱ ψῆφοι παρὰ Σικυωνίοις καλοῦνται. Καλλίμαχος·

πολύστιόν τε μέτωπον.

Καὶ ἡ ἐσχάρα οὖν, φησὶ, καὶ ὁ βωμὸς ὑπὸ **) ψήφων κατεσκεύαστο.

V. 1176. *Τὸ δὲ ἐπηετανὸν κομέουσαι*, ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς καὶ ἐκ πολλοῦ τρέφουσαι.

V. 1177. *Ἐπαρτέα δὲ*, τὴν ἑτοίμην.

V. 1179. *Τὸν Δία δέ* φησιν *ἐπιδέρκεσθαι ἕκαστα* ὁ Ἰάσων καὶ τὰ ἑξῆς, ἅμα μὲν παραμυθούμενος τὸν Ἄργον, ἅμα δὲ καὶ λεληθότως βοήθειαν αἰτῶν παρ᾽ αὐτοῦ, ὡς ἂν συνεργήσῃ αὐτοῖς κομίσαι τὸ κῶας εἰς τὴν Ἑλλάδα πάλιν.

V. 1186. *Φθίαν δὲ* νῦν *Ὀρχομενοῦ πόλιν* φησὶ, παρ᾽ ὅσον οἱ Ὀρχομένιοι ἄποικοι εἰσὶ Θεσσαλῶν. Ἢ οὐ τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ, ἀλλὰ τοῦ μεθορίου

*) Leg. *συμβολή*. Saepius confusae hae voces. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. Eclog. T. II. p. 531, 58. et Oudendorp. ad Thom. Mag. p. 665. In Herodoto VI. c. 109. extr. nollem Wesselingio probatum *συμβολὴν*, pro quo restitui *συμβουλήν*. Etiam in Dorvillii nota ad Chariton. p. 31. sunt quae mihi quidem parum placeant: assentiorque Corayo praeferenti in Heliodoro p. 205. *συμβουλή*.

**) Leg. *ἀπό*.

Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας μνημονεύει. Ἔστι γὰρ Ὀρχομενὸς καὶ πόλις καὶ ὄρος Βοιωτίας, Θεσσαλίας, Ἀρκαδίας, Πόντου.

V. 1189. Τὸ δὲ κείνην γε κακὸν καὶ τὰ ἑξῆς, περὶ τῆς ναυαγησάσης *) νεὼς λέγει, ἐν ᾗ οἱ τοῦ Φρίξου υἱοὶ ἔπλεον.

V. 1193. Τὸ δὲ ἐπιῤῥοθεῖν, κυρίως ἐστὶ τὸ ἐπικελεύειν τοῖς κυσὶ καὶ ἐρεθίζειν. Σημαίνει δὲ **) τῷ ***) τῇ γῇ συνεργεῖν, παρὰ τὸ ῥόθιον, τὸ κῦμα. Ἐνταῦθα δὲ ἐπίῤῥοθον ἁπλῶς τὸν βοηθὸν λέγει.

V. 1195. Ζηνὸς δὲ χόλον λέγει διὰ τὸ κακῆσαι †) τὸ δαιμόνιον τοῖς ἀπὸ τοῦ Αἰόλου, Φρίξου κινδυνεύσαντος. Νοεῖται δὲ ἐν τῷ χόλον ἡ διὰ, ἤγουν διὰ τὸν χόλον τοῦ Διός. Ὡς τὸ, σὴν χάριν, ἀντὶ τοῦ, διὰ τὴν σὴν χάριν. Τοῦτο δέ φησι Ἀπολλώνιος, παρ' ὅσον ὁ Πελίας τοιαύτῃ προφάσει ἐχρήσατο ἐκπέμπων αὐτούς.

V. 1196. Τὸ δὲ ἔστυγον, ἀντὶ τοῦ ἐστύγνασαν, ηὐλαβήθησαν.

V. 1197. Τὸ δὲ ἐντεύξεσθαι τὸ ἐντυχεῖν ††) σημαίνει.

Ἐνηέος δὲ, ἀντὶ τοῦ προσηνοῦς καὶ ἀγαθοῦ.

---

*) Ναυαγεῖν h. l. de ipsa navi. Similiter Aeschylus Athenaei Γ. I. p. 64. de vase fracto: πληγεῖσ' ἐναυάγησεν ὀστρακουμένη. Ναυηγὸς raro usu de ventis dicitur in Epigr. adesp. CCCLXXXIII. Denique notetur ναυηγὸς de muliere dictum in Xenocriti Rhodii Epigr. v. 2.

**) Add. καί.

***) Leg. τό.

†) F. μνησικακῆσαι.

††) Scholiastes cum ad interpretandum utatur infinitivo aoristi ἐντυχεῖν, videtur τεύξασθαι legisse. In Plutarchi Agesil. c. 5. παύσεσθαι mutandum in παύσασθαι.

V. 1199. Τὸ δὲ *ἀτεμβόμενος* νῦν οὐχ Ὁμηρικῶς ἀντὶ τοῦ στερισκόμενος κεῖται, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ δυςχεραίνων καὶ μεμφόμενος ἐπὶ τοιοῦτον στόλον στέλλεσθαι.

V. 1204. Τὸ δὲ *στεῦται*, ἀντὶ τοῦ διαβεβαιοῦται.

V. 1210. Τὸν δὲ Τυφῶνα φασὶ περὶ τὸν Καύκασον ἐν τῇ Τυφαωνίᾳ πέτρᾳ κεραυνωθέντα ἰχῶρας τινὰς ἀποστάξαι, ἐξ ὧν ἐγένετο ὁ ὄφις ὁ τὸ δέρος φυλάσσων.

V. 1211—1215. Ὅτι δὲ ὁ Τυφὼς καιόμενος ἀφίκετο εἰς τὸν Καύκασον, ἐκεῖθεν δὲ φυγὼν εἰς Ἰταλίαν ἀφίκετο. ἔνθα καὶ τὴν Πιθηκοῦσαν περιρυῆναι *) φασὶν αὐτῷ, καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ Θεογονίᾳ. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἐκ τοῦ Καυκάσου φησὶν ἀφικέσθαι εἰς τὴν Σερβωνίδα λίμνην, ἔνθα *ὑποβρύχιον* γεγονότα, ἤτοι βυθισθέντα, *κεῖσθαι*. Ἔστι δὲ ἡ *Σερβωνὶς λίμνη* περὶ τὸ Πηλούσιον τῆς Αἰγύπτου· διήκει δὲ καὶ μέχρι Συρίας. Τὰ δὲ αὐτὰ περὶ τοῦ Τυφῶνος καὶ Ἡρόδωρος φησὶν, ἔνθα καὶ περὶ τῆς Νύσσης ἱστορεῖ λέγων·

Ἔστι δέ τις Νύσση ὕπατον κέρας ἀνθέων ὕλη
τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτοιο ῥοάων.

Ὁ δὲ Καύκασος διήκει ἀπὸ τῶν Ἀρμενίων ὀρῶν μέχρι Κολχῶν.

V. 1219. Τὸ δὲ *ἠθεῖε* ἔοικεν ἀπὸ τοῦ θείου κατὰ προσθήκην τοῦ η γεγονέναι, ὡς καὶ τὸ βαιὸν, ἠβαιὸν, καὶ τὸ μύω, ἠμύω. Σημαίνει δὲ τὸ θεῖον καὶ συγγενὲς καὶ θαυμάσιον καὶ καλόν.

V. 1231—1241. *Φιλυρηΐδα* δὲ *νῆσον* λέγει, ἔνθα κατοικούσῃ Φιλύρᾳ τῇ τοῦ Ὠκεανοῦ θυγατρὶ συγ-

---

*) Schol. edit. περιῤῥιφῆναι, quo verbo Lexica carent.

γενόμενος ὁ Κρόνος, ὅτε τῶν Τιτάνων ἐβασίλευεν, ἐπειδὴ κατέλαβεν αὐτοὺς ἐπαυτοφώρῳ ἡ Ῥέα, ὁ μὲν Κρόνος αἰδεσθεὶς εἰς ἵππον μετεβλήθη, ἡ δὲ Φιλύρα φυγοῦσα εἰς Θεσσαλίαν ἀφίκετο, καὶ ἐκεῖ τὸν Χείρωνα ἔτεκε. Καὶ διὰ τοῦτο διφυὴς ἦν. Σουΐδας δὲ ἐν ᾱ Θεσσαλικῶν τὸν Χείρωνα Ἰξίονος εἶναι παῖδα φησὶν, ἀδελφὸν δὲ Πειρίνθου.

Κρηταῖον δὲ ὄρος τὸ τῆς Κρήτης. Γέγονε καθ' ὁμοιότητα τοῦ Σιναΐου.

Τὸ δὲ χαιτήεις, ἀπὸ τοῦ χαίτη, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἔρση ἐρσήεις, καὶ τιμὴ τιμήεις.

V. 1246. Εἰπὼν δὲ, μυχὸς διεφαίνετο Πόντου, ἔδειξεν, ὅτι ἐν τῷ μυχῷ τοῦ Πόντου ἡ Κολχική.

V. 1247. Τὰ δὲ καλούμενα Καυκάσια *) Ἐρατοσθένης φησὶ πλησίον εἶναι τῆς Κασπιανῆς θαλάσσης.

Ἐρίπναι δὲ αἱ τῶν Καυκασίων ὀρῶν ἀποῤῥῶγες καὶ ἐξοχαί. Τινὲς δὲ καὶ τὰς τραχείας καὶ εἰς ὕψος ἀνεχούσας πέτρας ἐρίπνας φασίν.

V. 1249. Ἀληκτοπέδησι Προμηθεύς. Ἀγροίτας ἐν ιγ τῶν Σκυθικῶν τὸ δαπανᾶσθαι τὸ ἧπαρ τοῦ Προμηθέως ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ αἰνίττεσθαί **) φησιν, ὅτι τοῦ Προμηθέως περί που τὸν Καύκασον βασιλεύοντος, ὁ καλούμενος Ἀετὸς ποταμὸς τὸ εὐκαρπώτερον ***)

---

*) Adde hoc exemplum L. Bosii Ellipsibus p. 567.

**) i. e. μετ' αἰνίγματος λέγεσθαι, passive. Schol. ad Lucian. T. I. p. 15. Ὁ λαγὼς ἐπὶ δειλίας αἰνίττεται. Lexicis adde αἴνιξις citatum ex Epiphanio a Bastio in Specim. edit. nov. Aristaeneti p. 35.

***) Imo εὐκαρπότερον. V. quae notavi ad Pindar. p. IX. Adde Xenophontis Conviv. VIII, 15. ἀνεπαφροδιτοτέρα, et Hier. I, 5. ἐπαφροδιτώταται, ubi genuinam formam dat Codex Lipsien-

τῆς χώρας διέφθειρε. Τὸ δὲ τοιοῦτον χωρίον οὖθαρ καὶ ἦπαρ οἱ ποιηταὶ καλεῖν εἰώθασιν. Ἡρακλέα δὲ εἰς Καύκασον ἀφικόμενον, καὶ τὸν ποταμὸν διωρυγαῖς *) εἰς τὴν θάλασσαν μεταστρέψαντα, τόν τε ἀετὸν ἔφασαν τετοξευκέναι, καὶ τὸν Προμηθέα τῶν δεσμῶν ἀπολύσαντα ἐμυθολόγησαν, ὡς ἄρα Ἡρακλῆς τὸν ἀετὸν ἀνελὼν ἔλυσε τὸν Προμηθέα τῶν δεσμῶν. Φερεκύδης δὲ ἐν β Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης τῆς Φόρκυνος εἶναι φησὶ τὸν ἀετὸν τὸν ἐπιπεμφθέντα τῷ Προμηθεῖ. Φασὶ δὲ, ὅτι τῆς μὲν ἡμέρας ἤσθιε τοῦ ἥπατος ὁ ἀετὸς, τῆς δὲ νυκτὸς τὸ λειπόμενον ηὔξανετο καὶ ἐγίνετο ἴσον. Ἡσίοδος δέ φησι, δεδέσθαι τὸν Προμηθέα, καὶ τὸν ἀετὸν ἐπιπεμφθῆναι αὐτῷ, ὅτι τοῦ πυρὸς μετέδωκε τοῖς ἀνθρώποις. Ὁ δὲ Δοῦρις διὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐρασθῆναι, δεθῆναι φησὶν αὐτόν· καὶ διὰ τοῦτο τοὺς περὶ τὸν Καύκασον οἰκοῦντας μόνους Διῒ καὶ Ἀθηνᾷ μὴ θύειν, διὰ τὸ κολάσεως αἰτίους γενομένους **) Προμηθεῖ,

---

sis, it. Strabonis T. VI. p. 282. ἐντιμωτέρας. Sed in Xenophontis Cyrop. VII, 5, 6. scribam μανότερον, an, quod alii habent, μανότερον, paulum ambigo. Phrynichus quidem MS. ap. Ruhnken. ad Tim. p. 177., Ἀθηναῖοι, inquit, τὴν πρώτην συλλαβὴν ἐκτείνουσιν. Sed Zonaras Lex. T. II. c. 1334.: Μανόν. — βραχέως λέγουσι. Atque in Aeschyli fragmento, quod Etymologus MS. servavit, (v. Ruhnken. l. c.) α manifesto corripitur, si fragmentum illud, quod suspicor, est aut exitus iambici versus, aut initium trochaici. Itaque propemodum huc inclino, ut, posthabita Phrynichi quamvis gravi auctoritate, assentiar Anonymo Hermanni, qui in Regul. de prosod. p. 440. μανὸς dicit παρ' Ἀττικοῖς συστέλλεσθαι.

*) Schol. edit. διόρυξι, quam formam Lexica recentiora ignorant.

**) Leg. γενέσθαι.

[ρακλέα δὲ καθ' ὑπερβολὴν σέβειν, διὰ τὸ τοξεῦσαι ν ἀετόν. Ὁ οὖν Ἀπολλώνιος ἐν τοῖς περὶ Καύκασον ποις γενόμενος, εἰκότως ἐμνήσθη καὶ τούτων.

V. 1251. Ἕσπερον δέ φησιν ἰδεῖν τοὺς ἀριστῆας ν ἀετὸν, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἑσπέρας.

V. 1253 — 1255. Τὸ δὲ παραιθύξας ἀντὶ τοῦ ραπνεύσας κεῖται, τουτέστι πνοὴν ποιήσας διὰ τῶν ερύγων ἐτίναξε τὸ ἱστίον. Εἶτα τὸ μέγεθος δεικνὺς, ς ἦν, φησὶν, αὐτῷ τὰ ἐν ταῖς πτέρυξι πτερὰ τοῖς ἐρε-ιοῖς.

V. 1256. Ἐν δὲ τὸ *) δηρὸν μετέπειτα ἀναστρε-έον, ἔπειτα δὲ μετὰ δηρόν.

V. 1260. Ἀλημοσύνην δέ φησι τὴν ἐμπειρίαν ῦ Ἄργου.

V. 1272. Μελισταγέας δὲ τὰς γλυκείας. Σπένδει δὲ ὁ Ἰάσων κατὰ τὸ παλαιὸν ἔθος. Τὸ ἦν σπένδειν τοὺς εἰς ἀλλοδαπὴν ἀφικομένους τοῖς γωρίοις θεοῖς, ὃ δὴ καὶ Ἀλέξανδρον φασὶ πεποιη-ναι.

V. 1275. Ἐναίσιμα δὲ τὰ καθήκοντα.

V. 1280. Ἐπήβολος δὲ ἀσφάλεια. Οὕτω γὰρ ὁ Ἀμερίας ἀπέδωκεν ἐν ταῖς Γλώσσαις.

V. 1281. Παρηγορία δὲ ἡ προτροπὴ καὶ ἡ συμ-υλή.

V. 1282. Τὸ δὲ ὑψόθι νῆα, ἀντὶ τοῦ ἐν βάθει ῦ ποταμοῦ, ἀλλὰ μὴ ἐν τῇ γῇ ἐκέλευσαν ἐρύσαι ὶ ἑλκύσαι τὴν ναῦν, ἤγουν ὁρμίσαι ἐπὶ τῶν ἀγκυ-ῶν.

*) Leg. τῷ.

V. 1283. *Τὸ δὲ δάσκιον τὸ δασύσκιον* *) *σημαίνει κατὰ συγκοπήν.*

---

*) *Δασύσκιος*, usurpatum etiam a Schol. Ven. ad Homer. Il. XV. v. 273. et a Schol. ad Odyss. V. v. 470. non referam cum Schneidero inter voces fidei dubiae. Quanquam concedo, hoc adiectivum confictum videri a Grammaticis interpretantibus *δάσκιος*. Sed et talibus vocibus, si nihil habent, quod analogiae repugnet, locum in Lexicis concedendum puto. Huiusmodi videtur etiam *νεοαύξητος* Apollonii Lex. Hom. T. II. p. 572., referendum illud sine cunctatione in Lexica, simulque aliquid auctoritatis concilians formae contractae *νεαύξητος*, quae Schneidero dubia visa est.

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ
ΤΩΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

1. *Εἰδ' ἄγε νῦν Ἐρατώ.* Τὰ κεφάλαια τοῦ τρίτου βιβλίου εἰσίν· Ἥρα καὶ Ἀθηνᾶ βουλευσάμεναι πείθουσι τὴν Ἀφροδίτην Μηδείᾳ ἐπιπέμψαι Ἔρωτα. Ἰάσων δὲ μετὰ τῶν Φρίξου υἱῶν παραγενόμενος εἰς Αἰήτην ἀξιοῖ λαβεῖν τὸ δέρος. Ἀγανακτήσας δὲ ὁ Αἰήτης, προστάττει αὐτῷ ἄθλους μεγάλους, ὥστε ζεῦξαι τοὺς πυρίπνους ταύρους, καὶ σπεῖραι τοὺς τοῦ δράκοντος ὀδόντας, ἀφ' ὧν ἀναδίδοντο Γίγαντες, καὶ μὴ μόνον σπεῖραι, ἀλλὰ καὶ τὸν τῶν γηγενῶν στάχυν θερίσαι. Μήδεια δὲ διὰ τὸν ἐπὶ Ἰάσωνα ἔρωτα ὑπάγεται ὑπὸ Χαλκιόπης, ὥστε αὐτῇ τοῖς υἱοῖς βοηθῆσαι. Καὶ δὴ συνθεμένη, συντυχοῦσα Ἰάσωνι κατὰ τὸ τῆς Ἑκάτης ἱερὸν δίδωσιν αὐτῷ τὰ φάρμακα, καὶ ὑποτίθεται, ὃν τρόπον χρὴ πρὸς τὸ τῶν Γιγάντων θέρος ἁρμόσασθαι. Τοῖς δὲ φαρμάκοις Ἰάσων χρησάμενος ἤνυσε παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ Αἰήτου τοὺς προβληθέντας ἄθλους.

Ἐν δὲ τοῖς εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένοις δύο γενέσεις ἱστοροῦνται Μουσῶν, τῶν τε πρότερον μετὰ τοῦ Κρόνου

γενομένων, καὶ τῶν ὕστερον ἐκ Μνημοσύνης καὶ Διός. Λέγεται δὲ τῶν Μουσῶν Κλειὼ μὲν εὑρεῖν ἱστορίαν, Θάλεια δὲ γεωργίαν καὶ τὴν περὶ τὰ φυτὰ πραγματείαν, Εὐτέρπη δὲ μαθήματα, Τερψιχόρη παιδείαν, Ἐρατὼ δὲ ὄρχησιν, Πολυμνία λύραν, Μελπομένη ᾠδὴν, Οὐρανία ἀστρολογίαν, Καλλιόπη δὲ ποίησιν.

Ἀπορεῖται δὲ πρῶτον μὲν, διὰ τί οὐκ ἀρχόμενος τῆς ποιήσεως ὁ Ἀπολλώνιος ἐπεκαλέσατο τὰς Μούσας, ἀλλὰ νῦν ἐν τῷ γ· δεύτερον δὲ, διὰ τί τὴν Ἐρατὼ, καὶ οὐ *) τὰς ἄλλας ἐπικαλεῖται. Ῥητέον μὲν **) οὖν πρὸς μὲν τὸ πρῶτον, ὅτι ἀρχόμενος μὲν εἰκότως Ἀπόλλωνα, τὸν τῶν Μουσῶν ἀρχηγέτην, ἐπεκαλέσατο· ἐνταῦθα δὲ, ἐπειδὴ περὶ γάμων καὶ θαλείας διαλέγεσθαι μέλλει, θαλιῶν δὲ προστάτιδες αἱ Μοῦσαι, διὰ τοῦτο νῦν τὰς Μούσας ἐπικαλεῖται. Ὅτι δὲ θαλιῶν εἰσὶ προστάτιδες αἱ Μοῦσαι, ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς δεδήλωται·

---

*) Xenophon Anab. II, 1, 10. τί δεῖ αὐτὸν αἰτεῖν, καὶ οὐ λαβεῖν ἐλθόντα; Al. ἀλλ' οὐ λαβεῖν. Musaeus v. 233. ἀνδράσιν ὕπνον ἄγουσα, καὶ οὐ ποθέοντι Λεάνδρῳ. Plato T. VIII. p. 357. τέλεον γὰρ καὶ οὐδ' ἥμισυν δεῖν τὸν νομοθέτην εἶναι. Malim καὶ οὐχ ἥμ. Dionysius Halic. Ant. Rom. VII. c. 73. σειραῖος ἵππος — ὃν ἀπὸ τοῦ παρηωρῆσθαι καὶ συνεζεῦχθαι παρήωρον (l. παρήορον) ἐκάλουν οἱ παλαιοί. Sylburgius: „Si quis pro συνεζεῦχθαι re„ponere velit παρεζεῦχθαι, suo fruatur indicio.“ Valesio placuit μὴ inserere ante συνεζεῦχθαι: et sic edidit Reiskius. Mihi videtur scribendum καὶ οὐκ ἐζεῦχθαι: quod qua via potuerit in vulgatam abire scripturam, etiam tacente me palaeographicarum periti rerum intelligunt. Conf. Bastii Comment. Palaeogr. p. 726. et 754. [Xenophon Anab. II, 3, 11. ὥστε πᾶσιν αἰσχύνην εἶναι μὴ οὐ σπουδάζειν. Sic olim edebatur. Nuper e Codicibus dederunt μὴ οὐ συσπουδάζειν. In hac scriptura διττογραφία, opinor, latet: legam enim μὴ συσπουδάζειν. In Philostrati Heroic. p. 76, 1. Boiss. pro σὺ γιγνώσκεις legendum οὐ γ.] Sic nos *und nicht* pro *aber nicht*.

**) Dele μέν. V. not. ad Excerpta e Cod. Vatic. post Gregor. Cor. p. 697.

Οὐδέ τι λήγονται *) *Μουσέων βροτοί· αἳ γὰρ ἔασι κοίρανοι* **), *αἶσι μέμηλε χορὸς θαλίαι τ' ἐρατειναί.* *Πρὸς δὲ τὸ δεύτερον, ὅτι ἐπειδὴ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς εὑρέτις* ***) *ὀρχήσεως ἡ Ἐρατὼ παραδίδοται, μέλλει δὲ ὁ Ἀπολλώνιος τὸν τῆς Μηδείας καὶ Ἰάσωνος γάμον διηγεῖσθαι, διὰ τοῦτο τὴν εὑρέτιν τῆς ἐπιβαλούσης* †) *τῶν*

---

*) Medium *λήγομαι* alibi legere non memini. Corrigendum *λήθονται*? His scriptis, video idem placuisse Ruhnkenio ad Fragmentum Hymni in Bacchum p. 3. b. Is quod, deserens librum Parisinum, *Μουσῶν* scripsit, non laudo.

**) *Ἡ κοίρανος* in Lexica nondum relatum. Obiter moneo, in loco Etymologici Gottingensis, quem citavit Huschkius in Anal. Crit. p. 116., nihil reconditi, quodque alicuius momenti sit, videri latere. Certe *τυράννῳ* non infrequenti commutatione natum est e genuino *κοιράνῳ*. V. Variet. Lection. ad Lycophron. v. 523. p. 95. Müll.

***) Mox *εὑρέτιν*, item *παροξυτόνως*, quemadmodum etiam in edito Scholiasta. Sed infra ad IV. v. 1019. *εὑρετίς*, ubi editus Schol. *εὑρέτις*. Etiam H. Stephanus Append. Thes. c. 984. C.: „*Εὑρετίς, ἴδος, ἡ*, Inventrix, Repertrix." nullum commemorans locum e scriptoribus Graecis. Supplens hunc defectum Scottus T. I. c. 1237. duos e Diodori Siculi editione Stephanica locos citavit, quorum in priori editum est *εὑρέτιν*, in posteriori *εὑρετίν*: *Ὀξυτόνως* scriptum legas etiam in Heliodoro p. 300. Cor.: et sic nuper edidit Reiffius in Artemidoro p. 218. *Βαρύτονον* est in Sophoclis Fragm. Alet. I. et in Antipatri Sidon. Epigr. XXXV. v. 6. Utra accentus ratio praeferenda sit, discas ex accusativo, si contuleris canonem Etymologi M. c. 676, 31. *τὰ μὲν γὰρ ὀξύτονα τῶν εἰς ις θηλυκῶν, μόνως περιττοσύλλαβα κατὰ τὰς πλαγίους πτώσεις, —· τὰ δὲ βαρύτονα, ἰσοσυλλάβως ἔχει τὴν αἰτιατικήν.*

†) Schol. edit. melius *ἐπιβαλλούσης*. *Ὄρχησις τῶν γάμων ἐπιβάλλουσα* est *saltatio propria nuptiarum, decens nuptias, qualis solet esse in nuptiis.* Diodorus Sic. XIX. c. 85. *τῆς ἐπιβαλλούσης κηδείας ἀξιῶσαι τοὺς τετελευτηκότας.* Marcellinus de Thucydid. vita p. 9. Duk. *τεχνίτου γὰρ ἀνδρὸς φυλάξαι τοῖς προσώποις τὴν ἐπιβάλλουσαν δόξαν, καὶ τοῖς πράγμασι τὸν ἀκόλουθον κόσμον.* Qui post *ἐπιβάλλουσαν* posuit *ἀκόλουθον*, paene eiusdem verbum significationis, quemadmodum in nostro Scholiasta mox sequitur: *Τῷ γὰρ γάμῳ καὶ ὄρχησις ἕπεται.* Ceterum si

γάμων ὀρχήσεως ἐπικαλεῖται Μοῦσαν. Διὸ καὶ μετ' ὀλίγα μετήνεγκε μεμοίρασθαι *) τὴν Ἐρατὼ τῶν τῆς Ἀφροδίτης ὀργίων. Τῷ γὰρ γάμῳ καὶ ὄρχησις ἕπεται. Ῥιανὸς δέ φησι, μηδὲν διαφέρειν, εἰ μίαν τις ἐπικαλεῖται τῶν Μουσῶν, πάσας γὰρ διὰ τῆς μιᾶς σημαίνει. Λέγει δὲ οὕτως·

Πᾶσαι δ' εἰσαΐουσι, μιᾶς ὅτε τοὔνομα λέξεις.

Ἴσως δὲ καὶ ἐπειδὴ περὶ ἔρωτος μὲν διαλέγεται ἐνταῦθα, ἡ δὲ Ἐρατὼ παρὰ τὸ ἐρᾷν παράγεται, διὰ τοῦτο ταύτης μνημονεύει, τὸ κοινὸν εὐεργέτημα αὐτῇ ἀνατιθεὶς διὰ τὸ ὄνομα.

Ἐν δὲ τῷ παρά θ' ἵστασο, καὶ τὰ ἑξῆς, οὕτως ἔχει· καὶ παρίστασο καὶ ἔνισπε.

V. 6. Τὸ δὲ ἀνωΐστως τὸ ἀνυπονοήτως σημαίνει.

V. 13. Τὸ δὲ μεθ' Ἑλλάδα, ἀντὶ τοῦ εἰς Ἑλλάδα.

V. 16. Τὸ δὲ ἀποτρωπᾶσθαι, ἀντὶ τοῦ ἀποτρέπεσθαι καὶ παριέναι.

V. 17. Τὸ δὲ παρᾶσσον, ἀντὶ τοῦ εὐθέως καὶ παραχρῆμα. Ἢ λείπει τὸ καθημένη, ἵν' ᾖ παρακαθημένη ἄσσον.

V. 19. Τὸ δὲ ἀπηλεγέως σημαίνει μὲν τὸ ἀληθῶς καὶ ἁπλῶς, ἔτι δὲ καὶ τὸ σαφῶς. Ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀποτόμως δηλοῖ. Ἐπιφέρει γοῦν, ἀλλά τοι οὔπω φράσασθαι νοέω.

---

quem offendat usus genitivi τῶν γάμων pro dativo τοῖς γάμοις, meminerit, verborum dativum regentium participia praesentis passim coniungi cum genitivo. V. Erfurdt. ad Sophocl. Aiac. v. 551. p. 539.

*) Leg. ἐπήνεγκε μεμοιρᾶσθαι.

V. 23. Τὸ δὲ ἄνδιχα πορφύρουσαι, ἀντὶ τοῦ διῃρημένως μεριμνῶσαι.

V. 25. Τὸ δὲ μετὰ Κύπριν, ἀντὶ τοῦ πρὸς τὴν Κύπριν.

Ἐπιπλόμεναι δὲ, ἤγουν παραγενόμεναι καὶ ἐπελθοῦσαι.

V. 26. Παιδὶ δὲ ἐῷ, ἤγουν τῷ τῆς Ἀφροδίτης. Οὗτος μὲν γὰρ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν Ἔρωτα φησί· Σαπφὼ δὲ Οὐρανοῦ καὶ Γῆς· Σιμωνίδης δὲ Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης·

Σχέτλιε παῖ δολόμητες *) Ἀφροδίτας, τὸν Ἄρει
δολομηχάνῳ τέκεν.

Ἴβυκος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐκ τοῦ χάους φασὶ γενέσθαι τὸν Ἔρωτα. Ἐν δὲ τοῖς εἰς Ὀρφέα **), Κρόνου·

Αὐτὰρ Ἔρωτα Κρόνος καὶ πνεύματα πάντ' ἐτέκνωσε.

V. 28. Θέλξαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀπατῆσαι, ὥστε μὴ κρατῆσαι ἑαυτῆς διὰ τὸν ἔρωτα.

V. 30. Τὸ δὲ πυκινὴ ὀρθῶς κεῖται χωρὶς τοῦ ἄρθρου, ἵν' ᾖ, πυκινὴ δὲ καὶ συνετὴ ἤρεσεν αὐτῇ ἡ βουλὴ εἶναι.

---

*) Schol. edit. rectius δολόμηδες, παρὰ τὸ δολομήδης. Sed δολομήτης habet vocativum δολομῆτα. — Hoc Simonidis Fragmentum F. Ursinus in Carminibus Lyricorum p. 172. sic scriptum edidit:

Σχέτλιε παῖ, δολόμηδες,
Ἀφροδίτα τὸν Ἄρεϊ
Δολομαχάνῳ τέκεν.

Cupidinem δολομάχανον Ἔρον dixit is cuius Παιδικὰ Αἰολικὰ fuerunt penes Dorvillium. V. viri doctissimi Animadvers. in Chariton. p. 392. Ac sane hoc epitheton illum aliquanto magis decet, quam Martem, qui vi et impetu, non dolo et fraudibus grassatur. Scribendumne δολομάχανος τέκεν?

**) Subaud. ἀναφερομένοις, quod adde Catalogo Bosiano Ellipsium.

V. 37. *Τὸ δὲ ὄῤῥα τε οἱ, Ἀρίσταρχος μὲν δι' ἑνὸς ῥ γράφει· Ἡρακλέων δὲ διὰ δύο ῥῥ, ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ·*

Τόῤῥα οἱ ἐκ χηλοῖο λαβών.

V. 39. *Αἴθουσαν δὲ λέγει τὴν παραστάδα.*

V. 41. *Ἦρι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἕωθεν.*

V. 42. sq. *Πλαγκτὴν δὲ λέγει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ χαλκεύει ὁ Ἥφαιστος, ἀκολουθήσας τοῖς περὶ Ἰταλίαν καὶ Σικελίαν μυθολογοῦσι τὴν Ὀδυσσέως πλάνην. Ἢ διότι τὸ παλαιὸν πᾶσαι αἱ νῆσοι ἐπλανῶντο καὶ οὐκ εἶχον βάσεις. Ἑπτὰ δὲ οὐσῶν τῶν Αἰόλου νήσων, ὧν τὰ ὀνόματα, Στρογγύλη, Εὐώνυμος, Ἱερὰ, Λιπάρα, Διδύμη, Ἐρικώδης, Φοινικώδης, οἱ μὲν ἐν τῇ καλουμένῃ Ἱερᾷ φασι τὸν Ἥφαιστον χαλκεύειν, Καλλίας δὲ ἐν Λιπάρᾳ, λέγων·*

Νήσων ἐν Λιπάρῃ.

Ὁ δ' αὐτὸς ἱστορεῖ ἐν τῷ ῑ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα, καὶ ὄροφον εἶναι ὑψηλὸν ἐκεῖ, ἐφ' οὗ κρατῆρες) εἰσὶ δύο, ὧν ὁ ἕτερος τὴν περίμετρον ἐστὶ τριστάδιος, ἀφ' οὗ πολὺ φέρεται φέγγος, ὥστε ἐπὶ πολὺν τόπον διήκειν τὸν φωτισμόν. Ἔπειτα ἐκ τοῦ χάσματος ἀναφέρονται διάπυροι λίθοι ἀπλατομεγέθεις**). Καὶ τηλικοῦτος βρόμος γίνεται, καθ' ὃν καιρὸν συμβαίνει ἐργάζεσθαι τὸν Ἥφαιστον, ὥστε ἐπὶ πεντήκοντα στάδια ἀκούεσθαι τὸν ἦχον. Οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐκφυσήματος ἀναῤῥιπτόμενοι μύδροι διὰ τὴν ἐκπύρωσιν πάντοτε ἰώδεις εἰσὶ καὶ διακεκαυμένοι τὴν ὄψιν, καὶ τὴν δύναμιν καθήλιον ἔχουσι.*

*) V. Wesseling. ad Diodor. Sic. V. c. 4. et XI. c. 89.

**) Hanc formam, in secunda syllaba habentem ᾱ, Lexica ignorant.

Νύκτωρ μὲν οὖν πάντα τὰ περὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ θεοῦ γινόμενα καλῶς ὁρᾶται· μεθ' ἡμέραν δὲ ἐκ τῆς κορυφῆς, ὅθεν ἡ φλὸξ ἀνίησι, ὥσπερ νέφος ὑπερκείμενον ὁρᾶται.

Διὰ δὲ τοῦ λέγειν τὸν Ἀπολλώνιον δαίδαλα χάλκευε ῥιπῇ πυρὸς, συμφωνεῖ περὶ τῆς λεγομένης ὑπὸ Καλλίου ἀναφυσήσεως τοῦ πυρὸς ἐκ του χάσματος.

V. 48. Τὸ δὲ ἔσχεθεν, ἀντὶ τοῦ ἐπαύσατο κτενίζεσθαι *).

V. 50. Ἀψήκτους δὲ χαίτας τὰς ἀκτενίστους φησί.

V. 52. Τὸ δὲ ἠθεῖαι προσφώνησις ἐστὶ παρὰ μὲν Ὁμήρῳ ἀπὸ νεωτέρου πρὸς γέροντα. Ἀπολλώνιος δὲ συλληπτικῇ τῇ φράσει κέχρηται· τὸ γὰρ τῇ Ἥρᾳ προσὸν καὶ κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἔταξε. Ταῦτα δὲ ἁρμόσει λέγεσθαι κατὰ τὴν Ὁμήρου ποίησιν. Κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους οὐ μόνον Ἥρας καὶ Ἀθηνᾶς ἡ Ἀφροδίτη πρεσβυτέρα ἐστὶν, ἀλλὰ καὶ Διός. Ἡσίοδος γὰρ ἐκ τῶν αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ φησὶν αὐτὴν γενέσθαι.

V. 53. sq. Δηναίας δὲ, ἀντὶ τοῦ διὰ πολλοῦ νῦν ὀφθείσας.

---

*) Improbant hanc constructionem Thomas Mag. p. 696. Solanus ad Lucian. T. I. p. 861. et Dawesius Miscell. Crit. p. 324. Temere. Ipse Magister e Batrachomyom. v. 194. huiusmodi exemplum citavit, excusabile ei visum διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου. Plutarchus Mor. T. I. p. 861. Wytt. σὺ μὲν μόλις ἐπαύσω λέγειν. p. 865. Παῦσαι — ἐπ' ἐμοὶ κλαίειν. Longus II. c. 5. ἐξ οὗ νέμειν διὰ γῆρας ἐπαυσάμην. Ita etiam activum. Herodotus VII. c. 54. ἢ μιν παύσει καταστρέψασθαι τὴν Εὐρώπην. Aristophanes Acharn. v. 634. sq.:

παύσας ὑμᾶς ξενικοῖσι λόγοις μὴ λίαν ἐξαπατᾶσθαι,
μήθ' ἥδεσθαι θωπευομένους, μήτ' εἶναι χαυνοπολίτας.

Add. Oudendorp. ad Thom. Mag. l. c.

Ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς παραφράζει τὸ Ὁμηρικὸν, τὸ,

πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.

V. 56. *Τὸ δὲ κερτομέειν, τὸ εἰρωνεύεσθαι σημαίνει.*

Τὸ συνορίνεται, ἀντὶ τοῦ ταράσσεται καὶ φοβεῖται.

V. 62. *Τὸν δὲ Ἰξίωνα παρείληφεν, ὅτι δοκεῖ ἐπικεχειρηκέναι βιάσασθαι τὴν Ἥραν. Φλεγύου δὲ παῖς ὁ Ἰξίων, ὡς καὶ Εὐριπίδης·*

Φλεγύαντος *) *υἱὲ δέσποτ' Ἰξίων.*

Κατὰ δὲ Φερεκύδην Αἴτωνος. Φησὶ δὲ, ὅτι γαμήσας Δίαν τὴν Ἠιονέως πολλὰ ὑπέσχετο δώσειν ἕδνα. Ἐλθόντος δὲ ἐπὶ ταῦτα Ἠιονέως, βάραθρον ποιήσας ὁ Ἰξίων καὶ πυρακτώσας, σκεπάζει αὐτὸ λεπτοῖς ξύλοις καὶ κόνει λεπτῇ. Ἐμπεσὼν εἰς τοῦτο ὁ Ἠιονεὺς ἀπόλλυται. Λύσσα δὲ τῷ Ἰξίονι ἐνέπεσε διὰ τοῦτο, καὶ οὐδεὶς ἤθελεν αὐτὸν ἁγνίσαι, οὔτε θεῶν, οὔτε ἀνθρώπων, ὅτι ἐμφύλιον ἄνδρα πρῶτος ἀπέκτεινεν. Ἐλεήσας οὖν ὁ Ζεὺς ἁγνίζει αὐτόν· καὶ ἁγνισθεὶς ἠράσθη τῆς Ἥρας. Ὁ δὲ Ζεὺς νεφέλην ὁμοιώσας Ἥρᾳ, παρακοιμίζει αὐτῷ. Καὶ ὕστερον ποιήσας τροχὸν τετράκνημον **), *καὶ δεσμεύσας αὐτὸν τιμωρεῖται.*

---

*) Sic egregie Codex Parisinus. Habemus hic exemplum declinationis *περιττοσυλλάβου* v. *Φλεγύας*, quale nec Stephano Byzantino (vid. eum v. *Φλεγύα*) neque Eustathio (ad Homer. Il. p. 904, 22. Bas.) videtur in promtu fuisse. Hinc descendit *Φλεγυαντίς*. V. Sylburg. ad Pausan. p. 782. Kuhn. Ceterum expleveris trimetrum, si in fine addideris *ἄναξ*. Sic Aristophanes Pac. v. 90. *ὦ δέσποτ' ἄναξ*. Similis coniunctio nominum *ἄναξ* et *βασιλεύς*, de qua v. Porson ad Euripid. Orest. v. 342.

**) Vulgarem hanc formam, quae *η* in paenultima habet, Lexicographi nostri paene neglexerunt. Tetigit Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 219.

V. 68. *Εὐνομία δὲ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ καλοπρα-α* *).

V. 69. *Τὸ δὲ νιφετῷ παλύνετο, ἀντὶ τοῦ τῇ ινι ἐσκέπαστο.*

V. 72. *Τὸ δὲ ὀλοφύρατο, ἀντὶ τοῦ ἐλέησε, συν-αθε.*

V. 73. *Διεκπροαλὲς τὸ κατάφορον καὶ ῥοῶδες, τὸ κατωφερὲς καὶ εἰς αἶαν* **) *προϊόν.*

V. 76. *Νεοστασια δὲ ἡ νέα ἐπίστασις καὶ σύν-ια. Ἔλαβεν οὖν τὴν Κύπριν ἐπιστασις καὶ σύννοια ων μύθων.*

V. 77. *Ἀζομένη, ἡ ἱκετεύουσα καὶ λισσομένη. ζετο οὖν καὶ ἐσέβετο ἡ Ἀφροδίτη, ἢ εὐλαβεῖτο ὁρῶ-: τὴν Ἥραν ἀντομένην καὶ ἀντιβολοῦσαν.*

Ἕθεν, ἤγουν αὐτῆς τῆς Ἀφροδίτης.

V. 86. *Παρθένου δὲ, ἢ ἁπλῶς ἀκουστέον τὴν υγατέρα, ἢ πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν ἄλλων εἴρηται, τινὲς οὔπω ἦσαν παρθένοι.*

V. 89. *Δολόεσσα δὲ, ἡ πανοῦργος καὶ φρονίμη. αμβάνεται γὰρ ὁ δόλος καὶ ἐπὶ φρονήσεως. Ἡ ἡ ινή.*

V. 95. sq. *Τὸ δὲ μενέηνα, ἀντὶ τοῦ ὠργίσθην, ἢ ·θυμήσασα κατάξαι τοὺς ἱστοὺς καὶ τὰ τόξα.*

Οἱ, ἤγουν αὐτοῦ.

Τὸ δὲ περισχομένη κακότητι, ἀντὶ τοῦ ὑπερ-λγήσασα.

V. 97—99. *Χαλεφθεὶς δὲ, ἀντὶ τοῦ ὀργισθεὶς, πὸ τοῦ χαλέπτω.*

---

*) Ignorant Lexica.

**) Leg. *ἄλα.*

Ὀργισθεὶς οὖν ἠπείλησέ μοι, εἰ μὴ ἔξω τὰς ἐμὰς χεῖρας τηλόθι, ἤγουν μακρὰν, ἕως οὗ κατέχει τὸν θυμὸν, ἀτεμβοίμην ἂν καὶ μεμφθείην ἐμαυτῇ.

Κεῖται δὲ τὸ ἑοὶ ἀντὶ τοῦ ἐμοί.

V. 106. Τὸ δὲ ῥαδινὸν ἐνταῦθα μὲν τὸ τρυφερὸν σημαίνει. Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τοῦ τάχους τάττει, ῥαδινοὺς εἰπὼν πώλους. Ἴβυκος δὲ ἐπὶ τοῦ εὐμεγέθους· τοὺς γὰρ τὸν οὐρανὸν ἀνέχοντας κίονας ῥαδινοὺς ἔφη, ἤγουν εὐμεγέθεις. Στησίχορος δ' ἐπὶ τοῦ εὐτόνου, εἰπών·

Ῥαδινοὺς δ' ἔπεμπον ἄκοντας.

V. 107. Τὸ δὲ παραβλήδην κεῖται μὲν καὶ ἀντὶ τοῦ ἀπατᾶν καὶ παραλογίζεσθαι· ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ ἐξ ἀντιβολῆς καὶ ὑποκρίσεως εἴρηται, οἱονεὶ παραβάλλουσαι τοῖς εἰρημένοις ἀπεκρίνατο.

V. 112. Παλίσσυτοι δὲ, ἀντὶ τοῦ ὀπισθόρμητοι.

V. 114. Τὸ δὲ ἀπάνευθε Διὸς, ἀμφίβολον ἔχει τὴν φράσιν. Ἤτοι γὰρ ἀπάνευθε τοῦ Διὸς ἐν τῇ ἀλωῇ εὗρεν αὐτὸν, ἢ συνυπακουστέον*) τὸ ἄλλων, ἵν' ᾖ, ἀπάνευθε τῶν ἄλλων ἐν τῇ τοῦ Διὸς ἀλωῇ.

V. 118. Τὸ δὲ ἑψιόωντο, ἀντὶ τοῦ ἔπαιζον κεῖται. Φίλων δὲ ἀντὶ τοῦ ὡμίλουν χρῆται ἀπὸ τοῦ ἔπος.

V. 120. Ὁ δὲ μάργος Ἔρως κατὰ μετωνυμίαν κεῖται, ἀντὶ τοῦ ὁ μαργαίνειν ποιῶν, ὡς καὶ, μαινομένου Διονύσου. Καὶ Ἀνακρέων· τακερὸς δ' ἔρως. Καὶ Ὅμηρος· χλωρὸν δέος.

Ἡ δὲ λαιὰ παρεσχημάτισται ἀπὸ τοῦ λώϊον, ὅ ἐστι βελτίονος. Διὸ καὶ εὐώνυμος λέγεται.

---

*) Schol. ad Lucian. T. I. p. 140. ἢ συνυπακουστέον τὴν εἰς πρόθεσιν. Eustathius ad Homer. Il. p. 901, 10. Rom. ἀπειλεῖ τις τῷ δήμῳ συνυπακούεται.

V. 122. Τὸ δὲ ὀ κ λ α δ ὸ ν, ἀντὶ τοῦ ὀκλάσας κεῖται.

V. 123. Δ ο ι ὼ δ' ἔ χ ε ν, ἀντὶ του δύω ἀστραγάλους ἐκράτει.

V. 125. sq. Ἀπολέσας δὲ τούτους πρὸς τοῖς προτέροις ὁ Γανυμήδης, ἀ μ ή χ α ν ο ς ἀπέβη, ἤτοι ἐν ἀμηχανίᾳ γενόμενος ἀπῆλθεν.

V. 127. Ἐ π ι κ λ ο μ έ ν η ν δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπελθοῦσαν.

V. 129. Ἄφ α τ ο ν δὲ, τὸ ἄῤῥητον καὶ μέγα.

V. 130. Τὸ δὲ π ε ρ ι έ π λ ε ο, ἀντὶ τοῦ ἐνίκησας.

Ν ῆ ϊ ν ἐ ό ν τ α, ἀντὶ τοῦ ἄπειρον ἐόντα.

V. 133. Ἀ δ ρ ά σ τ ε ι α δὲ τροφὸς μὲν Διὸς, ἀδελφὴ Κουρήτων. Καλλίμαχος· σὲ δ' ἐκοίμησεν Ἀδράστεια ἀδελφὴ Κουρήτων *).

V. 134. Ἰ δ α ῖ ο ν δὲ ἄ ν τ ρ ο ν, ἢ τὸ Κρητικὸν, ἢ Τρωϊκόν. Ἀντιποιοῦνται δὲ τῆς τοῦ Διὸς γενέσεως καὶ Τρῶες, ὥς φησι Δημήτριος ὁ Σκήψιος.

V. 137. Κ ύ κ λ α δέ φησι τοὺς ῥόμβους, τὰ κυκλώματα. Κύκλα δὲ εἶπεν Ἰωνικῶς, ἀντὶ τοῦ κύκλους, ὡς ζυγά, δίφρα.

V. 138. Ἁ ψ ῖ δ ε ς δὲ αἱ συναφαί.

Π ε ρ ι η γ έ ε ς, ἀντὶ τοῦ περιφερεῖς καὶ περίδρομοι.

V. 140. Ἐν δὲ τῷ ἑ α ῖ ς ἐ ν ὶ χ ε ρ σ ὶ, τὸ ἑαῖς ἀντὶ τοῦ τεαῖς κεῖται.

V. 141. Ὅ λ κ ο ν δέ φησι τὴν διαδρομὴν τοῦ ἀστέρος.

V. 143. Θ έ λ ξ ο ν δὲ, ἀντὶ τοῦ λύσον τὴν ψυχήν.

V. 144. Ἀ μ β ο λ ί α ν δὲ λέγει τὴν βραδυτῆτα.

Ἀ φ α υ ρ ο τ έ ρ α δέ ἐστιν ἡ ἐλάσσων.

---

*) Poëtae verba una cum glossemate. V. Hymn. in Iov. v. 47. Schol.

V. 146. *Μείλια μὲν ἐνταῦθα τὰ παίγνια.* Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τῶν ξενίων τάττει·

ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω
πολλὰ μάλα.

V. 148—150. *Ἐν δὲ τῷ, ἠδ' ἀγανοῖσιν,* οὕτω συντάττειν δεῖ· ἡ δὲ ἐπερείσασα τὰς παρειὰς κύσε ποτισχομένη, ἤγουν περιλαβοῦσα, καὶ ἀντομένη, καὶ ἀποκρινάμενη δι' ἀγανῶν μύθων καὶ μειδιόωσα. ἀμείβετο.

V. 153. *Τὸ δὲ εἴ κεν ἐνισκίμψῃ,* ἀντὶ τοῦ, ἐὰν ἐνεργήσῃς καὶ ἐπιβάλῃς.

V. 158. *Βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάροιο.* Διὰ τούτων τῶν στίχων παραγράφει *) τὰ εἰρημένα ὑπὸ Ἰβύκου, ἐν οἷς φησὶ περὶ τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς ἐν τῇ εἰς Γορ-

*) *imitatur.* Infra ad v. 876. *Δοκεῖ δὲ παραγράφειν διὰ τούτων τὸ Ὁμηρικόν.* Add. Schol. edit. ad I. v. 1026. Hoc sensu raro usurpatur *παραγράφειν*: frequentius *παραφράζειν*. Infra ad v. 1020. *Ἐν δὲ τῷ — ἔοικε τὸ Ὁμηρικὸν παραφράζειν.* Item *παραποιεῖν*. Scholiastes noster ad III. v. 1372. *Ταῦτα οὖν ἔοικε παραποιεῖν ὁ Ἀπολλώνιος ἐνταῦθα.* ubi Schol. edit. *Ταῦτα δὲ Ἀπολλώνιος παρέγραψε.* Harpocration p. 145. Gron. *Δίδυμός φησι τὴν περὶ ὄνου σκιᾶς παροιμίαν παραπεποιῆσθαι ὑπὸ τοῦ ῥήτορος.* Quod cur Interpres (p. 200. Blanc.) verterit *detortum esse*, probabilis causae nihil me videre fateor. Schol. ad Aristophan. Plut. v. 782. *Ἔστι δὲ τὸ, βάλλ' ἐς κόρακας, παρ' ὑπόνοιαν παραποιηθὲν ἐκ τοῦ, βάλλ' ἐς μακαρίαν.* Eustathius ad Homer. Il. p. 1481, 21. Bas. *Τὸ δὲ ὄζουσα ὡρῶν, παραπεποιῆσθαι δοκεῖ ἐκ Θεοκρίτου.* Demetrius Phaler, de Elocut. XCVIII. *τὴν τοῦ ἐλελεῦ ἀναβόησιν — παραποιήσας ὀνόματι.* Erravit igitur Locella, cum ad Xenophont. Ephes. p. 137. haec notaret: „*παραποιέω* non commemini adhibitum nisi in „malam partem de falsariis, vel saltem de immutationibus minus „probatis." Ceterum quod Facius *παραδρᾶν* eodem modo dictum reperire sibi visus est in Pausaniae Atticis c. II. 4., fefellit eum ratio loci syntactica: nam ibi sic construendum, *δρᾶσαι τελετὴν παρὰ τὴν ἐν Ἐλευσῖνι.* *Παρὰ* accusativo iunctum saepe significat imitationem. Schol. ad Aristophan. Av. v. 1240: *Τοῦτό φησι παρὰ τὸ Σοφόκλειον.* ad Nub. v. 583. *Παρὰ τὰ ἐκ Τεύκρων Σοφοκλέους.* V. Nunnes. ad Phrynich. p. 173. Pauw.

γίαν ᾠδῇ, καὶ ἐπιφέρει περὶ τῆς Ἠοῦς, ὡς ἥρπασε Τιθωνόν.

V. 166. *Τὸ δὲ ἀν' αἰθέρι, ἀντὶ τοῦ ἀν' αἰθέρα, δοτικῇ ἀντὶ αἰτιατικῆς.*

V. 167. *Ἐν δὲ τῷ ἑῆς ἐπὶ σέλμασι νηός, τὸ ἑῆς ἀντὶ τοῦ σφῆς κεῖται. Σημαίνει γὰρ τὸ μὲν ἑῆς, τῆς ἑαυτοῦ, τὸ δὲ σφῆς, τῆς ἑαυτῶν.*

V. 186. *Καὶ ἐν τῷ σφέτερον κτέρας, τὸ σφέτερον ἀντὶ τοῦ ἑὸν κεῖται.*

V. 187. *Τὸ δὲ λωΐτερον ἀπὸ τοῦ λῷον παρῆκται.*

V. 190. *Ἐν δὲ τῷ ὅδε καὶ πότε, ἀπὸ ὀξείας* *) *τὴν πρώτην συλλαβήν. Ἐπὶ τὸν Αἰήτην γὰρ ἀναφέρεται.*

V. 199. *Θρωσμὸν δὲ λέγει τὸν ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ τόπον, ἀφ' οὗ ἔστι θρορεῖν καὶ πηδᾷν ἀπὸ τῆς νεώς.*

V. 200. *Κιρκαῖον δὲ πεδίον ἀπὸ τῆς Κίρκης.*

Τὴν δὲ Κίρκην τινὲς μὲν ἀδελφὴν Αἰήτου, τινὲς δὲ θυγατέρα φασὶν εἶναι. Διονύσιος μὲν οὖν ὁ Μιλήσιος ἐν ᾱ τῶν Ἀργοναυτικῶν Αἰήτου φησὶ θυγατέρα καὶ Ἑκάτης τῆς Περσέως εἶναι, ἀδελφὴν δὲ Μηδείας. Ἡλίῳ γὰρ φησὶ δύο γενέσθαι παῖδας ἐν ἐκείνοις τοῖς τόποις, Περσέα καὶ Αἰήτην. Τούτους δὲ διακατασχεῖν **) *τὴν*

*) Subaud. *τάσεως*. Quae ellipsis addenda Catalogo Bosiano. Pro *ἀπὸ* f. leg. *ἐπὶ*, ut plena oratio sit, *ἐπὶ ὀξείας τάσεως τὴν πρώτην συλλαβὴν ἀναγνωστέον.*

**) Schol. edit. *κατασχεῖν*. Diodorus Sic. III. c. 61. *φρουραῖς διακατέχειν τὰς ἀκροπόλεις*. Wesselingius: „*Διακατέχειν* Steph. „ora, Coisl. Mut. Clar. Vat. bene. Vid. infr. XV, 82. Editi *κατέ*-„*χειν*." Omnino Diodorus hoc compositum frequentat. L. XX. c. 50. *τὸ λαιὸν κέρας διακατεῖχε*. c. 69. *τὰς πόλεις διακατέχοντες*. c. 77. *τάς τε πόλεις — διακατέσχε*. Suidas T. I. p. 854. *Ἐρήτυθεν. κατέσχον*. Sed Hesychius T. I. c. 1427. *Ἐρήτυθεν. διακατέσχον.*

χώραν. Καὶ Αἰήτην μὲν Κόλχων καὶ τῆς Μαιώτιδος, Περσέα δὲ τῆς Ταυρικῆς βασιλεῦσαι. Τὸν δὴ Περσέα πρεσβύτερον ὄντα γῆμαι γυναῖκα τῶν ἐγχωρίων τινὰ, καὶ γενέσθαι αὐτῷ ἐξ αὐτῆς θυγατέρα Ἑκάτην. Οἱ δὲ ἐκ Νύμφης τινὸς ἐγχωρίας τὴν Ἑκάτην φασὶν αὐτῷ γενέσθαι. Γενέσθαι δέ φασι τὴν Ἑκάτην ἀνδρικὴν καὶ κυνηγέτιν *), καὶ περὶ τὰς καλουμένας Ἑκὰς διατρίβουσαν, πρώτην θανασίμους ῥίζας ἐξευρεῖν, καὶ ἐμπειροτάτην γεγονέναι τῶν τε δηλητηρίων καὶ τῶν ἰᾶσθαι δυναμένων, καὶ τὸν ἑαυτῆς πατέρα φαρμάκῳ ἀποκτεῖναι. Μεταπεμψάμενος δὲ αὐτὴν Αἰήτης ὁ πατράδελφος εἰς Κόλχους ἔγημε, καὶ ἔτεκεν ἐξ αὐτῆς Κίρκην τε καὶ Μήδειαν. Κίρκην μὲν οὖν πρεσβυτέραν οὖσαν Μηδείας ὑπερβαλέσθαι τῆς ἑαυτῆς μητέρα, τὰ μὲν διακούσασαν παρ' αὐτῆς, τὰ δὲ καὶ αὐτὴν ἐφευρηκυῖαν πολλὰ καὶ δεινὰ φάρμακα. Μήδειαν νεωτέραν μὲν Κίρκης, οὐχ ἡττωμένην δὲ αὐτῆς. Ταῦτα μὲν Διονύσιος. Ἡσίοδος δὲ ἐν τῇ Θεογονίᾳ Ἡλίου θυγατέρα φησὶν εἶναι τὴν Κίρκην, λέγων οὕτω·

Κίρκη δ', Ἠελίου θυγάτηρ Ὑπεριονίδαο,
τίκτεν Ὀδυσσῆϊ ταλασίφρονι ἐν φιλότητι
Ἄγριον ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

V. 202—209. Ὅτι δὲ τὰ τῶν ἀῤῥένων σώματα οὐ θέμις Κόλχοις, οὔτε καίειν, οὔτε θάπτειν, βύρσαις δὲ νεαραῖς ἐνειλοῦντας ἐκκρεμᾶν, τὰ δὲ θήλεα τῇ γῇ διδόναι, ἱστορεῖ Νυμφόδωρος, ᾧ δοκεῖ οὗτος ἠκολουθηκέναι. Σέβονται δὲ μάλιστα οὐρανὸν καὶ γῆν.

---

*) H. Stephanus Thes. T. II. c. 520. B.: „κυνηγέτιδι αἰγανέῃ „in Epigramm. Venatorio iaculo." Ex Antipatri Sidon. Epigr. XVIII. v. 4.

Τὸ δὲ ἣ γάρ κε δίκη θεσμοῖο τέτυκται, ἀντὶ τοῦ, οὗτος γὰρ ὁ τρόπος τοῦ νόμου ἐστί.

V. 218. Χαλκείας δὲ γλυφίδας τὰ χαλκᾶ τορνεύματα φησὶν, ἢ τὰ χαλκᾶ κιονόκρανα.

V. 222. Τὸ δὲ ἐλάχηνεν, ὤρυξεν, ἔσκαψε. Καταστρέφει δὲ εἰς τὸ κατέσκευσε.

V. 224. Θυώδη δὲ ἀλοιφὴν λέγει, ἢ ἀρώμασι μεμιγμένον ὕδωρ, ἢ εὐῶδες ἔλαιον.

V. 226. Τὸ δὲ θέρμετο, ἀντὶ τοῦ ἐθερμαίνετο.

Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ Ἀπολλώνιος κατὰ μὲν τὴν δύσιν τῶν Πλειάδων λέγων ῥεῖν τὰ ὕδωρ θερμὸν, κατὰ δὲ τὴν ἐπιτολὴν ψυχρὸν, ἁπλούστερον ἀποφαίνεται, μὴ διελὼν, περὶ ποίας ἐπιτολῆς καὶ δύσεως διαλέγεται. Δύο γάρ εἰσιν ἐπιτολαὶ καὶ δύο δύσεις ἑκάστου τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων. Ἑώα μὲν ἐπιτολή ἐστιν, ὅταν ἔξω τῶν αὐγῶν τοῦ ἡλίου πρῶτον ἵστηταί τι ἄστρον, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἀνατέλλον ὀφθῇ· ἑώα δὲ δύσις, ὅταν ἡλίου ἐν τῇ ἀνατολῇ ὄντος περὶ τὰς δύσεις ἄστρον τι ὁραθῇ ὕστατον δῦνον τῶν ὅσα κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα δύνει. Ἑσπερία δὲ ἐπιτολὴ, ὅταν ἡλίου δύνοντος ἐν τῇ ἀνατολῇ ἄστρον ὁραθῇ πρῶτον τῶν ὅσα κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα ἀνίσχει· ἑσπερία δὲ δύσις, ὅταν ἡλίου δύνοντος ἄστρον κατὰ τὴν δύσιν φανῇ πρῶτον τῶν ἄλλων αὐτὸ ἐπικαταδῦνον *), ὃς ἂν ὑπὸ ταῖς αὐγαῖς τοῦ ἡλίου γένηται. Ὁ δὲ ὑπὸ ταῖς αὐγαῖς ἅπας χρόνος κρύψις ὀνομάζεται.

Αἱ δὲ Πλειάδες Πλειόνης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Ἄτλαντος οὖσαι κατὰ μέν τινας ἀπὸ Πλειόνης τῆς μητρὸς οὕτως ἔσχον τὴν ἐπωνυμίαν, κατὰ δὲ ἄλλους ἀπὸ τοῦ πλειόνος, τοῦ ἐνιαυτοῦ· σημαντικαὶ γάρ αὗται καὶ θέ-

*) Hanc formam adde Lexicis.

ρους καὶ χειμῶνος. Αὗται οὖν τὴν ἐναντίαν τῷ Ὠρίωνι ἀεὶ ποιοῦνται πορείαν. Συναντῆσαι γάρ ποτε λέγεται τῇ Πλειόνῃ μετὰ τῶν θυγατέρων αὐτῆς, καὶ εἰς ἔρωτα ἐμπεσὼν αὐτῆς ἐδίωκεν· ἡ δὲ ἔφευγε. Γενέσθαι δέ φασι τὸν δρόμον αὐτῶν ἀδιάλειπτον, καὶ οὕτω καταστερισθῆναι τὰς Πλειάδας τὸν Ὠρίωνα φεύγουσας.

V. 230. *Χαλκόποδας* δὲ εἶναι τοὺς ταύρους καὶ πῦρ πνέοντας, καὶ Φερεκύδης φησίν.

V. 232. *Αὐτόγυιον* δέ φησιν *ἄροτρον* πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ πηκτοῦ. Δύο γὰρ ἀρότρων εἴδη, αὐτόγυιον καὶ πηκτόν. Πηκτὸν μὲν οὖν ἐστι τὸ ἐξ *) συμβολῆς ἔχον τὸ ἔλυμα. Ἔλυμα δέ ἐστιν, ἐν ᾧ ὁ ὕνις ἐντίθεται. Τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐλύματος ξύλον ἐπὶ τοὺς βόας τεῖνον, γύης καλεῖται. Τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ γύου, ἱστοβοεύς. Τοῦ δὲ ζυγοῦ τὰ ἐπιτιθέμενα ἐπὶ τῶν αὐχένων τῶν βοῶν, οἱ μὲν ζεύγλας, οἱ δὲ μέσσαβα καλοῦσι. Τοιοῦτον μὲν τὸ πηκτόν. Τούτου δὲ τὴν κατασκευὴν Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Ἀρχιτεκτονικῷ παραδίδωσιν. Αὐτόγυιον δέ ἐστιν, οὗτινος τὸ ἔλυμα οὐκ ἐστὶν ἐκ συμβολῆς.

V. 233. sq. *Διὰ δὲ τοῦ Ἡλίῳ τίνων χάριν*, καὶ τῶν ἑξῆς, τὴν αἰτίαν ἀποδίδωσιν ὁ Ἀπολλώνιος, δι' ἣν ὁ Ἥφαιστος τοὺς χαλκόνυχας **) ταύρους καὶ τὸ ἄρο-

---

*) Ἐξ pro ἐκ hic et illic legas, quando sequens vocabulum a σ incipit. Fischer. ad Weller. I. p. 259.: „ἐξ Σμύρνης legitur in „Marm. Oxon. II. 81." Imo 82. Diodorus Sic. I. c. 23. T. I. p. 27, 2. Wessel. ἐξ Σεμέλης, sed operarum errore, ut videtur: nam Stephanica et Wecheliana habent ἐκ, quas nuper secuta est Halensis. Non dissimile est Σέξστος, quod pro Σέξτος in libris toties legitur, ut non videatur ortum ab errore librariorum. V. Polyaen. VIII. c. 6. et Fabric. ad Sext. Empir. p. 215. a.

**) Schol. edit. χαλκώνυχας, idque rectius. Sic passim scriptum ἀκρόνυχος, ubi debebat scribi ἀκρώνυχος. V. Iacobs. ad Anthol.

τρον κατεσκεύασε τῷ Αἰήτῃ. Πέπλασται μὲν οὖν ὁ μῦθος διὰ τὴν τοῦ θεοῦ τῶν ποδῶν χωλότητα, οὐ μέντοι πιθανῶς· μείζω γὰρ εἶχε δύναμιν τῶν Γιγάντων, δι' ἧς κατεστρέψατο ἂν αὐτούς. Ὅτι γὰρ δυνατὸς ἦν, ἔδειξεν ὁ Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ Ξάνθου ποταμοῦ.

Φλέγρα δὲ πόλις Θράκης περὶ Παλλήνην, ἐν ᾗ οἱ θεοὶ πρὸς τοὺς Γίγαντας ἐπολέμησαν.

V. 235. Μέσαυλον δὲ τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, ὅπου τῶν βοῶν αἱ στάσεις. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ μέσαυλον φασὶν τὴν φέρουσαν εἴς τε τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ τὴν γυναικωνῖτιν.

V. 237. Δαιδαλέη δ' αἴθουσα, τουτέστι ποικίλη δὲ στοὰ ἦν ἑκατέρωθεν τῆς οἰκίας.

V. 238. Λέχρις δὲ, ἤγουν ἐκ πλαγίου τῆς αἰθούσης, αἰπύτεροι καὶ ὑψηλότεροι ἦσαν δόμοι, τουτέστι πύργοι ἦσαν ἑκατέρωθεν ὑψηλοί.

V. 242. Τὴν δὲ Καυκασίαν Νύμφην ὁ μὲν τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας Ἐριαύγην λέγει. Διονύσιος δὲ Ἑκάτην λέγει μητέρα Μηδείας καὶ Κίρκης, ὡς εἴρηται. Σοφοκλῆς δὲ Νέαιραν, μίαν τῶν Νηρηΐδων. Ἡσίοδος δὲ Εἰδυῖαν·

Αἰήτης δ', υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο,
γῆμε θεῶν βουλῇσιν Εἰδυῖαν καλλιπάρηον.

Ἐπιμενίδης δὲ Κορίνθιον εἶναι φησὶ τὸν Αἰήτην, καὶ

Gr. I. 1. p. 93. Nam „aliud est Ἀκρόνυχος, aliud Ἀκρώνυχος. „Suidas: Ἀκρόνυξ. τὸ ἄκρον τῆς νυκτός. καὶ Ἀκρονυχία, ὁμοί„ως, διὰ τοῦ ὁ μικροῦ. Ἀκρώνυξ δὲ, καὶ Ἀκρωνυχία, τὸ ἄκρον „τοῦ ὄνυχος, καὶ τοῦ ὄρους, διὰ τοῦ ὠ μεγάλου." Toupius Addend. in Theocrit. p. 408. b. Scholiastes ad Philostrat. Icon. ap. Boissonad. ad Heroic. p. 549.: ἀκρονυχία ἡ ἄκρα τῆς νυκτός, ἀκρωνυχία ἐπὶ ὄρους. e quibus Grammaticorum locis ἀκρονυχία Lexicis accedat.

τὴν μητέρα αὐτοῦ Ἐφύραν κεκλῆσθαι· Διοφάνης δὲ ἐν α̅ τῶν Ποντικῶν ἱστοριῶν Ἀντιόπην φησὶ τὴν Αἰήτου μητέρα.

Πρυγενέστερον δὲ γενέσθαι τὸν Ἄψυρτον τῆς Μηδείας φασὶ, γεγονότα Αἰήτῃ ἐξ Ἀστεροδίας τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τιθύος.

V. 255—257. Ἐν δὲ τῷ ἔκτοθι πᾶσαι τὸ ἔκτοθι ἀντὶ τοῦ ἔκτοσε κεῖται, ἵνα τὴν εἰς τόπον σχέσιν*) σημήνῃ. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ὑψοῦ ἀντὶ τοῦ ὑψόσε ἐτέθη. Τὸ μὲν γὰρ ὑψοῦ τὴν ἐν τόπῳ, τὸ δὲ ὑψόσε τὴν εἰς τόπον σχέσιν *) δηλοῖ. Ὅμηρος·

Ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοιο.

V. 260. sq. Τὸ δὲ ἔμπης οὐκ ἂν οὕτω συντακτέον· λιπόντος μὲν ἐν ἀκηδείῃ ἀντὶ τοῦ ἀφροντίστως, ἔμπης οὐκ ἐμέλλετε μακρὰν πλανηθῆναι, ἡ δὲ αἶσα μετέτραπε καὶ μετέστρεψεν ὑμᾶς. Ἔστι δὲ ἐνταῦθα τὸ τηλόθι ἀντὶ τοῦ τηλόσε.

---

*) Sic in Schol. ad I. v. 242. τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν — τὴν εἰς τόπον σχέσιν. Schol. ad Sophocl. Trachin. v. 1012. τὴν δὲ ἐκ τόπου σχέσιν εἶπεν, ἀντὶ τῆς ἐν τόπῳ. Schol. ad Aristophan. Plut. v. 2. ἡ γὰρ παρὰ ἐνταῦθα τὴν ἔξω σχέσιν δηλοῖ. Schol. ad Philostr. Her. p. 358. Boiss. ἡ ἐπὶ, τὴν δευτέραν σχέσιν. scil. δηλοῖ s. σημαίνει, quam ellipsin adde Catalogo Bosiano. Plene idem p. 480. ἡ παρὰ ἐνταῦθα τὴν ἔξω σχέσιν δηλοῖ. Ammonius p. 122. Valck. τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ. Paulo ante aliter: τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ — τὴν ἐν τόπῳ — τὴν ἐκ τόπου. aliterque Photius Lex. c. 269. in. τὴν ἐν τόπῳ σημαίνει δύναμιν. Dionysius Thrax Art. Grammat. c. 24. τὰ δὲ τοπικὰ, οἷον, ἄνω, κάτω, ὧν σχέσεις εἰσὶ τρεῖς, ἡ ἐν τόπῳ, ἡ εἰς τόπον, ἡ ἐκ τόπου. Etymologicum M. a. 309, 1. ποίας σχέσεως τῶν τοπικῶν; τῆς ἐν τόπῳ. Eustathius ad Homer. Il. p. 532, 6. Rom. ἡ γὰρ ἐξ πρόθεσις, οὐ μόνον τὴν ἔξω δηλοῖ σχέσιν, κ. τ. λ. p. 802, 28. ἐπὶ δυϊκῆς σχέσεως. Alia habet Hemsterhusius ad Scholiast. Aristophan. l. c. Congessi haec, quod Lexicographos nostros de hoc usu vocis σχέσις apud Grammaticos tam frequenti tamque vario prorsus tacere vidissem.

V. 262. Τὸ δὲ ἔκποθεν ἄτης, ἀντὶ τοῦ, ἔκ τινος βλάβης.

V. 267. Τὸ δὲ μητέρ' ἐήν, ἀντὶ τοῦ, τὴν ὑμετέραν μητέρα.

V. 275. Πολιὸν δὲ, τὸ διαφανές.

V. 276. sq. Τετρυχὼς δὲ, ὁ τετραχυμμένος *).

---

*) Alibi τετραχυσμένος, ut solent talia participia variare. Aristoteles Hist. Anim. IV. c. 9. extr. ὅμοιον σάλπιγγι τετραχυσμένῃ. Schneiderus: „τετραχυμένῃ Rhen." Quam formam vitiosam puto. Schol. ad Aristophan. Plut. v. 1082. ἐξηραμμένη. Hic quoque al. uno μ, ἐξηραμένη: non minus vitiose. Sed in Herodoto I. c. 186. ἀπεξηρασμένον, et VII. c. 109. ἀπεξηρασμένον. Utrobique al. alteram formam, item vitiose scriptam, dant. Diodorus Sic. XVII. c. 71. πέτρα γὰρ ἦν κατεξαμμένη. Hippocrates T. II. p. 678. med. Lind. εἴρια — κατεξασμένα. Longus l. II. in. λύγου ξηρᾶς πληγαῖς κατεξασμένης. [Praecedit: τὰ ἔνοινα τῶν βοτρύων, quod cum olim perperam solicitavissem, errorem correxi in Melet. Crit. I. p. 110. Quanquam τῶν βοτρύων nunc nolim deducere a nominativo singularis τὸ βότρυον, sublestissimae formâ fidei, siquidem et in Luciano Codex optimae notae dat βότρυσιν, neque in Longo quidquam nos cogit talem formam comminisci. Etenim, quod vulgo ignorari videtur, quando Graeci τὸ γενικὸν τῷ εἰδικῷ sic, ut in Longi loco, iungunt, utcunque se habet genus grammaticum τοῦ γενικοῦ, τὸ εἰδικὸν in neutro genere poni potest, saepissimeque ponitur. Ipse Longus p. 78. meae edit. καὶ ὅπως τὰ μὲν βρόχοις αὐτῶν (τῶν φαττῶν καὶ τῶν κοψύχων), τὰ δὲ ἰξῷ λάβοι. Aristoteles Hist. Anim. II, 12, 16. ἔστι δὲ ἃ (τῶν ὀρνίθων) οὐκ ἔχει —, ὅσα μικρὰ τῶν ὀρνίθων. IV, 9, 9. Καὶ τῶν μικρῶν ὀρνιθίων ἔνια κ. τ. λ. Schneiderus ad h. l.: „ὀρνιθίων. Ita propter sequens ἔνια scripsi pro ὀρνίθων." Vulgatam, quae me quidem non offendit, revocandam puto. V, 12, 4. τὰ ἐκτεμνόμενα (τῶν βοῶν). ubi nihil insoliti video. VI, 8, 1. τὰ πολλὰ τῶν ὀρνίθων. Idem de Gener. Anim. I. c. 4. p. 166, 24. Sylb. ὅσα τῶν ὀρνίθων. Antigonus Caryst. Histor. mirab. c. LIII. τὰ μὴ δυνάμενα τῶν ἰχθύων. Niclasius eâdem, quâ ego olim, chordâ oberrans: „Necessario scribendum est ἰχθυδίων, ut cap. 55. „Alias enim τοὺς μὴ δυναμένους legi deberet." Heraclides Allegor. Homer. p. 2. τὰ νήπια τῶν ἀρτιμαθῶν παίδων. Heynius ad h. l. p. XV.: „expectabam utique παιδίων. τὰ νήπια παιδία, ad-

Οἶστρος δὲ μύωπος διαφέρει. Μύωψ μὲν γὰρ ἀπογεννᾶται ξύλων· ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων.

Τὸ δὲ τέλλεται, κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ σ, ἀντὶ τοῦ στέλλεται *).

V. 281. *Ὀξέα δενδύλλων, ἀντὶ τοῦ συστρέψας ἑαυτὸν καὶ ἀποκαλύψας* **). *Ἢ ἀντὶ τοῦ ὀξέα παρεπι-*

„eoque τὰ νήπια τῶν παιδίων." Defendi posse vulgatam scripturam, bene vidit Bastius meus Epist. Crit. p. 199. ceteroqui minus recte comparans quae diversi sunt generis. Eustathius ad Homer. Il. p. 711, 35. Rom. ἐλάφων τὰ μὲν νέα, νεβροί. — τὰ δὲ τέλεια, οὐκ ἄλλο τι ἢ ἔλαφοι.] Addam eiusdemmodi alia nonnulla, ubi alterutram litteram reperi. Glossator Harleianus ad Homer. Odyss. XXII. v. 184. p. 115. Lips. μεμολυσμένον. Schol. MS. in Aristid. ap. Valckenar. ad Herodot. p. 501, 2. μεμολυσμένος αἵματι τῶν πολεμίων. Add. Photii Lex. c. 502. in. et Schol. infra ad IV. v. 661. Aelianus de Nat. Anim. IV. c. 16. πεπραϋσμένον. Hippocrates T. II. p. 679. med. ὑποτεθερμασμένον. Eustathius ad Homer. Odyss. p. 276, 19. τεθερμασμένον. Athenaeus T. I. p. 215. Schweigh. τοὺς ἐπιπλεῖον ἀπεγλυκασμένους. Quod qui ab ἀπογλυκάζω derivant, non meminerunt, γλυκαίνειν esse *reddere dulce*, sed γλυκάζειν *esse dulce*. V. Athenaeus T. I. p. 99. Hesychius T. II. c. 221. Κεκραιπαληκώς. — εὐφραμμένος. ubi v. Albert. [Εὐφρανσία, quo utitur Scholiastes ad Lucian. T. III. p. 396., Lexicis addi poterit, nisi illic scribendum εὐφρασία. Confidentius dico, εὐφραντὸν Glossatoris Dorvilliani ad Aristophan. Plut. v. 806., quo adiectivo item carent Lexica, mutandum esse in εὐφραντικόν. Solennis est commutatio adiectivorum in ος et ικος. V. Ind. Graecit. ad Gregor. Cor. p. 992. b. et Schneider. Lex. v. ἐπίθετος.]

*) V. Heyn. ad Pindar. T. I. p. 38. Excerpta e Cod. Paris. post Gregor. Cor. p. 681. et Add. p. 912.

**) F. ἐπικάμψας. In Xenophontis Conviv. II, 22. pro καμπτομένη Ald. et Cod. Paris. (v. Gail. ad h. l. p. 35. extr.) habent καλυπτομένη. V. Bastii Comment. Palaeogr. p. 724. [Disputatur ibid. de commutatione litterarum λλ et μ. Addam nunc haec Herodoti verba I. c. 57. οὐδαμοῖσι τῶν νῦν σφέας περιοικεόντων εἰσὶν ὁμόγλωσσοι, ubi citantur in Dionysii Halic. Ant. Rom. I. c. 29., libri huius, quod sciam, omnes, qui quidem hucusque collati sunt,

στρεφόμενος καὶ εἰς ἑαυτὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύων Ὅμηρος δὲ ἐπὶ τοῦ στρέφειν τέθεικε τὴν λέξιν. Τὸ γὰρ ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου παρεγκλίναντα τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐπινεύειν, ὥσπερ καὶ Ἀπολλόδωρος. Σοφοκλῆς δὲ ἐπὶ τοῦ περιβλέπειν τάττει.

V. 288. Ἀμαρύγματα δὲ τὰς λαμπηδόνας τῶν ὀφθαλμῶν λέγει.

Τὸ δὲ καί οἱ ἄηντο, ἀντὶ τοῦ πνοὴν ἔπεμπον, ἢ ἐμετεωρίζοντο.

V. 291. Ἡ δὲ παραβολὴ Ὁμηρικῶς·

Ὡς δ᾽ ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ.

V. 294. Τὸ δὲ ἄγχι, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου. Μένανδρος· Ἔγημεν ἔναγχος, ἀντὶ τοῦ νῦν, ἢ ἀντὶ τοῦ ταχέως.

V. 296. Εἰλυμμένος δὲ ὁ κεκαλυμμένος καὶ οἱονεὶ κεκρυμμένος. Εἰς τοῦτο γὰρ καταστρέφει.

V. 298. Ἀκηδεία δὲ, ἡ πολυκηδεία, τουτέστιν ἡ πολλὴ λύπη.

V. 302. Τὸ δὲ σφετέρης θυγατρὸς, ἀντὶ τοῦ ἰδίας.

V. 307. Τὸ δὲ ἐνέκλασε κατὰ μεταφορὰν εἴρηται, ἀντὶ τοῦ ἐνεπόδισεν, οἷον ἄρα τι *) κακὸν ὑμᾶς ἐνεπόδισε κατὰ τὸν πλοῦν.

V. 311—313. Τὴν δὲ Κίρκην ὁ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Τυῤῥηνικῷ πελάγει οἰκῆσαι φασὶν **), ἑπόμενος τοῖς

---

pro οὐδαμοῖσι vitiose habent οὐδ᾽ ἄλλοις. Aeschines Socraticus, qui dicitur, Axioch. c. 16. (10. Boeckh.) μὴ ξυνυποθέμενος ἄλλως γέ πως μίαν αἴσθησιν. Lego ἀμωσγέπως.]

*) Leg. οἷον, ἆρά τι.

**) Leg. φησίν. Hac commutatione vix alia frequentior. V. Wesseling. ad Diod. Sic. Eclog. T. II. p. 522, 44. et 538, 91. Bast. Specim. edit. nov. Aristaen. p. 46. Heindorf. ad Platon. Gorg. p.

τιθεμένοις τὴν Ὀδυσσέως πλάνην ἐν ἐκείνῳ γεγονέναι πελάγει, ὧν ἀρχηγὸς ἦν Ἡσίοδος. Ἑσπερίαν δὲ θάλασσαν τὴν περὶ Ἰταλίαν λέγει διὰ τὸ πρὸς δυσμὰς κεῖσθαι. Ὅτι δὲ ἐκεῖ κατῴκησαν*) ἡ Κίρκη, δηλοῖ καὶ τὸ Κίρκαιον **) ὄρος ἀπ' αὐτῆς ὀνομασθὲν, πολυφάρμακον ὄρος ὄν.

Ὅ γε μὲν Ἀπολλώνιος Ἡσιόδῳ ἀκολουθῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ ἅρματος τοῦ Ἡλίου τὴν Κίρκην εἰς τὴν ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ νῆσον ἀφικέσθαι φησί.

V. 322. Τὸ δὲ ποτὶ ξηρὸν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ ξηρὸν ἀπὸ τοῦ ὑγροῦ τῆς θαλάσσης. Ἡ δὲ ποτὶ πρόθεσις παρὰ μὲν Δοριεῦσιν ἀντὶ τῆς πρός· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ Ἴωσιν εἴληπται ἀντὶ τῆς παρά. Ὅμηρος·

ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ.

Καὶ ἡ Δωρικὴ παροιμία· Τὸν λίθον ποτὶ τὰν Σπάρταν ***) ἄγοντας.

V. 327. Ἐν δὲ τῷ νηὸς ἑῆς, τὸ ἑῆς ἀντὶ τοῦ σφετέρους †) κεῖται.

V. 334. sq. Τὸ δὲ σφωϊτέρῃ ἀλκῇ, ἀντὶ ††) τῇ ἑαυτοῦ.

---

262. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 489. 520. 548. 550. 588. 615. et 651. Weisk. ad Longin. p. 551. Omnes hi errores inde nati, quod φησὶν et φασὶν eodem compendio scriberentur.

*) Conf. Bastii Comment. Palaeogr. p. 756.

**) Hoc accentu etiam supra p. 160. Sed h. l. Schol. edit. Κιρκαῖον, ut in Strabone legitur T. II. p. 157. 159. Sic accentus fluctuatur in v. Νυμφαιον. V. Casaubon. ad Strabon. p. 476. Alm. coll. Photii Lex. c. 222. Item in v. Ἑρμαιον. V. Rittershus. ad Isidor. l. IV. ep. 22.

***) Leg. σπάρταν. Idem proverbium e Basilio citavit Schneiderus v. σπάρτη. Noster rectius addit articulum τάν.

†) Leg. σφετέρας.

††) Add. τοῦ.

V. 337—339. Στεῦτο δὲ, ἀντὶ τοῦ ὑπέσχετο δὲ ὑπαλήξειν τὴν τῶν Αἰολίδων γενεὰν την τοῦ Διὸς γῆν, καὶ τὸ ἄτλητον ἄγος, ἤγουν τὸ ἀφόρητον ασμα· λέγοι δ' ἂν τὴν ἄδικον φυγὴν τοῦ Φρίξου, καὶ ἐν κοινῇ καὶ τὴν ἐκδίκην *) τοῦ Φρίξου· εἰ μὴ τὸ ρος ἐπανήξει εἰς τὴν Ἑλλάδα.

V. 342. Λίνοτάτη δὲ ἡ καινίστη.

Τὸ δὲ ἤλιθα, ἀντὶ τοῦ ἀθρόως.

Τὸ δὲ ἐπεκύρσαμεν, ἀντὶ τοῦ ἐτύχομεν.

V. 368. Τὸ δὲ ἠερέθοντο, ἀντὶ τοῦ ἐμετεωρίζοντο καὶ ἐδαίνοντο.

V. 375. sq. Ἐν δὲ τῷ αὐτίκ' ὁμαρτήσαντες οσυκτέον ὅτι ἀσαφῶς εἴρηται. Ὡς οὖν αὖθις ἀντοῦ αὐτίκα ληπτέον, καὶ ἀντὶ τοῦ ἀφ' Ἑλλάος, ἐφ' Ἑλλάδα, ἵν' ᾖ, οὐκ ἄφαρ ὑποστρέψετε εἰς λλάδα· εἶτα στίξαντας εἰς τὸ Ἑλλάδα τελείαν **) ξῆς ἐπιφέρειν δεῖ, οὐκ ἐπὶ κῶας δεῦρο νίεσθε, ἐπὶ σκῆπτρα δὲ καὶ τὴν βασίλειον τιμήν. Ἔστι οὐ γραφέον οὐδ' ἐπὶ κῶας, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ κῶας, οὐδὲ ῆπτρα τε, ἀλλὰ σκῆπτρα δέ. Οἱ δὲ σχολιογράφοι ἐοίκασιν ἄλλῃ τινὶ γραφῇ ἐντυχεῖν. Φασὶ γὰρ ἀπὸ νοῦ νοεῖσθαι τὸ ἔολπα. Οὐδαμοῦ δὲ εἴρηται τὸ ἔολπα.

V. 386. Τὸ δὲ σχέο μοι, ἀντὶ τοῦ ἀνάσχου μοι.

Τὸ δὲ τῷ στόλῳ, ἀντὶ τοῦ περὶ τούτου τοῦ λου.

V. 388. Τὸ δὲ οὐδὲ μεν ἱέμενοι, ἀντὶ τοῦ οὐφιέμενοι τῆς σῆς βασιλείας.

---

*) Adde Lexicis. De his formis v. magnum Interpretem ad Etym. Mag. p. 127.

**) Subaud. στιγμήν. Quod ellipsis verae exemplum addi potest o Bosiano talibus exemplis in h. v. citatis.

V. 395. Τὸ δὲ σφωτέροις σκήπτροις, ἀντὶ τοῦ ἰδίοις.

V. 399. Τὸ δὲ πειρήσαιτο βίην, ἀντὶ τοῦ πεῖραν λάβοι τῆς ἰσχύος τῶν ἡρώων.

V. 400. Τὸ δὲ ὑποβλήδην λαμβάνεται μὲν κυρίως, ἐπειδάν τις διακόψας τὸν τοῦ ἑτέρου λόγον ἀποκρίνηται· ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ ἀποκρινομένου ἁπλῶς.

V. 406. Ἑλλάδι δὲ κοιρανέοντα τὸν Πελίαν λέγει.

V. 408. Ὀλοὸν δὲ τὸ μέγα καὶ ἀνύποιστον.

V. 410. Τοὺς ταύρους χαλκόποδας εἶναι καὶ Ἀντίμαχος εἴρηκεν ἐν Λυδῇ.

V. 412. Τετραγύιον χώραν ἔφη, ἣν Φερεκύδης πεντηκοντόγυον.

V. 413. Ὁλκὸν δὲ λέγει τὴν ἐγχάραξιν τοῦ ἀρότρου.

V. 416. Τὸ δὲ περισταδὸν, ἀντὶ τοῦ περιεστῶτες καὶ ἐναντιούμενοι.

V. 422. Τὸ δὲ πάρος ἐπὶ τόπου. Κεῖται δὲ καὶ ἐπὶ χρόνου.

V. 427. Ἐέργεις δὲ, ἀντὶ τοῦ συνέχεις καὶ συγκλείεις.

V. 429. Μόρος δὲ ἀρσενικῶς ἡ μοῖρα.

V. 438. Τὸ δὲ μετελθεῖν, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀρείονα ἄνδρα μετελθεῖν.

V. 441. Τὸ δὲ ἐπεὶ μεσσηγὺς αἰτίας ἀποδοτικόν *) ἐστι, διάτι κατόπιν ἐκείνων ἐπορεύετο ὁ Ἄργος. Διότι, φησὶν, ἔνευσε τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ ἔτι λιπέσθαι καὶ μεῖναι ἐν τῇ οἰκίᾳ.

---

*) Hoc adiectivum Lexicis adde.

V. 442. Οἱ δ' ἤεσαν καὶ ἐξῆλθον, οἱ περὶ Ἰάσω-ι δηλαδή.

V. 445. Τὸ δὲ σχομένη, ἀντὶ τοῦ ἔχουσα οὖν τὰ ιματα ἐπ' αὐτῷ λοξὰ παραθεμένη τὴν λιπαρὰν κάλυ-ραν ἐθαύμαζε.

V. 453. Τὸ δὲ προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν, ἔμ-ισιν ἔχει διὰ τὴν ἐπαλληλίαν τῶν προθέσεων. Ὥσπερ ὶ τὸ προπροκυλινδούμενος *).

V. 455. Ἐν δὲ τῷ οἷα τε ἔειφ', τὸ οἷα θαυ-ιαστικῶς κεῖται.

V. 464. Ἐν δὲ τῷ εἴθ' ὅγε πάντων, τὸ εἴτε πρὸς τὸ φθίσεται, ἀλλὰ πρὸς τὸ προφερέστα-ς ἀναφέρειν δεῖ, ἵν' ᾖ, τε **) ὁ προφερέστατος τῶν ώων φθίσεται, εἴτε ὁ χείρων, ἤγουν ὁ χείριστος. Κεῖ-ι γὰρ τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ ὑπερθετικοῦ.

V. 466. Ἀκήριος δὲ ὁ ἀπαθής.

V. 467. Περσηίδα δὲ τὴν Ἑκάτην λέγει, ὡς τοῦ ρσέως θυγατέρα. Τινὲς μὲν γάρ φασιν, αὐτὴν Διὸς αι παῖδα. Ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς Δήμητρος γενεαλο-ται·

Καὶ τότε δὴ Ἑκάτην Δηὼ τέκεν εὐπατέρειαν.

ιχυλίδης δὲ Νυκτὸς φησὶν αὐτὴν θυγατέρα·

Ἑκάτα δαϊφόρου ***) Νυκτὸς μεγαλοκόλπου †) θύ-γατερ.

) Conf. Addend. ad Gregor. Cor. p. 909.

) Leg. εἴτε.

**) Schol. edit. δαδοφόρου, quod in δαδοφόρος mutarunt Ruhn-ius ad Hymn. in Cerer. v. 24. Ilgenius ad Homer. Hymn. p. . et Iacobsius ad Anthol. Gr. I. 1. p. 390.

) In μελανοκόλπου mutarunt Ilgenius l. c. et Iacobsius l. c. p. . De confusione adiectivorum μέγας et μέλας vocumque cum compositarum v. Brunck. ad Apollon. Rh. II. v. 921. 1172.

Μουσαῖος δὲ Ἀστερίας καὶ Διός. Φερεκύδης δὲ Ἀρισταίου τοῦ Παίωνος. Ἀπολλώνιος δὲ Περσέως.

V. 470. Τὸ δὲ ἐπαγέομαι, ἀντὶ τοῦ ἐπιχαίρω.

V. 471. Ἐόλητο δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐτετάρακτο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν.

V. 482. Ἀντιβολεῖν δὲ, τὸ συναντᾷν. Καταστρέφει δὲ εἰς τὸ κοινολογήσομαι.

V. 485. Ὦ πέπον, ἀντὶ τοῦ, ὦ γλυκύτατε, προςφιλέστατε. Ἐπεὶ καὶ ὁ πέπων μελίχρους.

V. 494. Διειρομένοισιν, ἐρωτῶσιν, ἢ ἐρευνῶσιν.

V. 497. Ἐφίετο δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐνετέλλετο.

V. 510. Ἐντύνεο δὲ, ἀντὶ τοῦ παρασκευάζου.

V. 511. Ἑῇ δὲ, τῇ ἰδίᾳ.

V. 515 — 522. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ μὲν Ἀπολλώνιος τοὺς τρεῖς μόνους λέγει ὑποστῆναι ζεῦξαι τοὺς βόας· ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας πάντας ἀριθμεῖ τοὺς ὑπ' αὐτοῦ φερομένους ἀριστεῖς. Ἔτι δὲ ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Ἄργον φησὶν ἐμποδίσαι τοὺς ἥρωας ὑποστῆναι βουλομένους τὸν ἀγῶνα· ἐν δὲ τοῖς Ναυπακτικοῖς Ἴδμων ἀναστὰς Ἰάσωνι κελεύει ὑποστῆναι τὸν ἆθλον.

V. 529. Τὸ δὲ δάεν, ἀντὶ τοῦ ἐδίδαξεν.

V. 530. Νήχυτον δὲ ὕδωρ, τὸ πολύχυτον. Τὸ γὰρ νη καὶ στέρησιν καὶ ἐπίτασιν δηλοῖ. Καὶ ἄχυνετον τὸ πολὺ κατὰ Ἴωνας καὶ Σικελιώτας.

V. 533. Ἰστέον δὲ, ὅτι τὸ παλαιὸν αἱ φαρμακίδες ᾤοντο καὶ σελήνην καὶ ἥλιον καθελεῖν. Διὸ καὶ μέχρι Δημοκρίτου τὰς ἐκλείψεις καθαιρέσεις *) ἐκάλουν. Σωσιφάνης ἐν Μελεάγρῳ·

Schweighaeuser. Animadv. in Athen. T. I. p. 375. et Schneider. in Cur. poster. ad Aristotel. H. An. p. 477.

*) De hoc usu nominis καθαίρεσις Lexica tacent. Ceterum de hoc Scholio v. D. Heinsii Lection. Theocrit. p. 318.

Μάγοιο ἐπῳδαῖς πᾶσα Θεσσαλὶς κόρη
δευδῆς σελήνης αἰθέρος καταιβάτις.

V. 541. *Πελειάδα παρεισάγει, ὅτι, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς Περὶ θεῶν, ἱερὰ Ἀφροδίτης. Διὸ καὶ λάγνη* *). *Καὶ τὸ ὄνομα δηλοῖ· παρὰ γὰρ τὸ περισσῶς ἐρᾷν λέγεται.*

V. 583. *Ἀποφλύειν δὲ, τὸ ἐκφυσᾷν. Καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ἐκπνεύσωσιν* **). *Ὅθεν καὶ φλυαρός.*

V. 584—588. *Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ μὲν Ἀπολλώνιος προςτάξει Ἑρμοῦ δεχθῆναι τὸν Φρίξον ὑπὸ Αἰήτου φησίν· ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας διὰ δέρας αὐτὸν αὐθαιρέτως φησὶ προσδεχθῆναι. Λέγει δὲ, ὅτι μετὰ τὴν θυσίαν ἁγνίσας τὸ δέρας, οὕτως ἔστειχεν εἰς τοὺς Αἰήτου δόμους τὸ κῶας ἔχων.*

Προσκηδὴς δὲ, ὁ εὐμενής.

Ἀντιᾷν δὲ, τὸ ἀπολαύειν.

V. 594. sq. *Τὸ δὲ μείλια τίσειν, ἀντὶ τοῦ τιμωρίαν ἀποτίσειν οἱ αὐτῷ, τῷ Αἰήτῃ, τοὺς Φρίξου παῖδας χωρίς.*

V. 596—600. *Ὅτι δὲ χρησμὸς ἦν Αἰήτῃ δεδομένος, ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐκγόνων ἀπολέσθαι, καὶ Ἡρόδωρος ἐν τοῖς Ἀργοναύταις* ***) *ἱστορεῖ. Τούτου γὰρ ἕνεκα καὶ τὴν ζεῦξιν τῶν ταύρων φησὶν αὐτὸν ἐπινοῆσαι.*

Ἀκηδὴς, ὁ ἀφρόντιστος, καὶ ὁ μὲν †) *φροντίζων ἕτερον.*

---

*) Hoc femininum adde Lexicis: itemque *λαγνικός*, quo utitur Clemens Alex. p. 225, 40. Pott.

**) Sic paulo ante ad v. 482. *Καταστρέφει δὲ εἰς τὸ κοινολογήσομαι.* Supra ad I. v. 1354. *Καταστρέφει δὲ εἰς τὸ μὴ καθῆκον μηδὲ νόμιμον.* redit huc, ut valeat —.

***) V. ad II. v. 901.

†) Rursus confusa *μὲν* et *μή*.

Τὸ δὲ σφωϊτέρης, ἀντὶ τοῦ ἰδίας.

V. 602. Τὸ δὲ πατρὸς ἐφημοσύνῃ, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν τοῦ Ἡλίου νουθέτησιν.

V. 610. Παρηγορεῖν ἐνταῦθα τὸ παρακαλεῖν καὶ φιλοφρονεῖσθαι.

V. 615. Ἀμφαδὸν δὲ, τὸ φανερὸν καὶ ἀκουστόν.

V. 616. Καταλωφᾷν δὲ, τὸ καταπαύειν ἐνεργητικῶς.

V. 629. Ἰθύνειν ἐνταῦθα τὸ δικάζειν.

V. 641. Τὸ δὲ ἔμπα, ἀντὶ τοῦ ἔμπης. *)

V. 663. Ἐπιστοβέωσι δὲ, ἀντὶ τοῦ χλευάσωσιν, ἢ λοιδορήσωσιν, ἢ μωμήσονται.

V. 665. Ἐν δὲ τῷ ἐπιπρομολοῦσα περιττεύει ἡ ἐπὶ πρόθεσις. Ὡς ἐν τῷ ἐπιβουκόλος.

V. 666. Ἐπέτις δὲ, ἡ ἀκόλουθος.

Κουρίζουσα δὲ, ἡ νεάζουσα.

V. 676. Θευμορίη δὲ νόσος, ἡ ἐκ θεοῦ μεμοιραμένη **).

V. 687. Ἐπεκλονέεσκον, ἀντὶ τοῦ ἐθορύβουν.

V. 688. Τὸ δὲ ἄηται τὸ τετάρακται σημαίνει.

V. 689. Τὸ δὲ σφὲ ἐκ τοῦ σφέας κατὰ ἀποκοπήν.

V. 694. Ἀντιᾷν ἐνταῦθα τὸ παρακαλεῖν καὶ δυσωπεῖν ***).

---

*) Ad vocem οἰέανος v. 646. ipse Ruhnkenius in edit. H. Stephani haec scripsit: „Schol. in marg. ἠέανος, ἑανός. ποικίλον, „λεπτὸν, καλὸν, ἱμάτιον γυναικεῖον. καὶ κατὰ τοῦ στερητικοῦ „ᾱ ἀέανος. καὶ τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η, ἠέανος." Nemo non videt, κατὰ mutandum esse in μετά.

**) Hanc formam iam supra ad I. v. 973. vidimus. Schol. edit. h. l. sine σ, μεμοιραμένη.

***) Δυσωπεῖν hic fere i. q. παρακαλεῖν, rogare. Hoc sensu verbum ponitur in scriptis Graecorum posteriorum. Citavi aliquot exempla ex Aesopeis in animadversionibus, quibus auxi Heusinge-

rianam Fabularum editionem typis Lipsiensibus repetitam, p. 146. Nunc addere iuvat exquisitam Hemsterhusii notam, absconditam illam in angulo, quo pauci Philologorum nostrorum, quamvis moniti a Ruhnkenio, videntur perreptasse. Sic enim vir summus ad Io. Chrysost. Homil. a Raphelio edit. pag. 48. vs. 8.: „ — Hic autem plurimisque aliis in locis Chrysostomus usurpat illud δυσωπεῖν, quod varie solet a recentioribus adhiberi praeter morem veterum, ut monent Phrynich. p. 30. Herodian. p. 92. Harpocr. et „Thom. Mag. in V. Saepe significat non tantum simpliciter *orare* „*et exorare*, sed *supplicando invidiam facere, sic ut prae pudore quis precibus concedere cogatur*; egregie Gregor. Nyss. T. II. „p. 239. C. Schol. Apollon. Rh. ad III, 694. ἀντιάσειεν exponit, „παρακαλέσειε, δυσωπήσειε· ut Hesych. Καταδυσωπῆσαι, παρακαλέσαι. Utraque iunguntur ab Heliodoro X. p. 456. quemadmodum δυσωπεῖν et ἐντρέπειν a Chrysostomo et Sexto Emp. „Pyrrh. Hyp. III, 16. p. 161. quanquam paulo diversa potestate: „τοὺς Σκεπτικοὺς ἐντρέπουσι μὲν οἱ λόγοι, δυσωπεῖ δὲ καὶ ἡ „ἐνάργεια. Hinc infra δυσωπητικὰ, quae vim habent exorandi „atque animum ad preces flectendi, et ἀδυσώπητος, *rigidus et qui* „*exorari se non patitur:* Diogenian. C. VI. n. 79. Ephrem. Syr. „p. 21. ὁ κριτὴς ἰσχυρὸς καὶ τὸ δικαστήριον ἀδυσώπητον· ideo „Suidas interpretatur ἀπροσωπόληπτον· sententiae repugnat hoc „vocabulum, pravamque interpretationem peperit apud Ioseph. de „B. I. VI, 2. §. 10. nam quod MSS. praebent εὐδυσώπητον omnino probandum." [Fugit hoc Schneiderum, qui in Lex. v. ἀδυσώπητος vulgatae in Iosepho scripturae adhaeret. Ceterum in Iosepho paulo ante post ἄσημος videtur excidisse relativum ὅς. Idem relativum, ut per eandem causam extritum, non male restitutas, Stobaeo auctore, Aeschini Axioch. c. 19. in. (12. in. Boeckh.) ante ἔφη: ubi εἰ δὲ καὶ ἕτερον βούλει λόγον compares cum Homerico, εἰ δ' ἐθέλεις καὶ ταῦτα δαήμεναι.] „Nonnunquam ponitur pro „*victum aliquem argumentis in ruborem dare*, atque adeo *refutare*; quae virtus in Sexto Emp. frequens, p. 262. vs. 1. p. 286. vs. „27. p. 353. vs. 30. p. 644. vs. 44. hinc ἀδυσώπητοι ἔλεγχοι, *invicta documenta:* Cyrill. Hierosol. Catech. p. 275. D. Interpretes „si consulas, adparebit non raro, vim verbi parum illis fuisse perspectam." Δυσωπητικὸς legas etiam in Schol. ad Sophocl. Aiac. v. 525. Lob. Δυσωπικῶς, plane omissum Lexicographis, habet Schol. ad Aristophan. Plut. v. 21. Hoc adverbium arguit, in usu fuisse etiam adiectivum δυσωπικός.

*) Σὺν etiam Schneidero cum δρήστειρα iungendum videtur.

V. 758. *Γαυλὸς δὲ ὁ κάδδος* *), ὃ λέγεται βέδουρον **).

V. 759. *Ὠκεῖα δὲ στροφάλιγξ*, ἡ ταχεῖα στροφή.

V. 762. *Σμύχειν δὲ*, τὸ καίειν. Ὅμηρος·

καταςμύξαι πυρὶ νῆας.

V. 765. *Ἐνισκίμψωσι δὲ*, ἀντὶ τοῦ ἐμπέσωσι.

V. 767. *Καταφθίσθαι δὲ καὶ αὐτὴ ἐβούλετο* ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. Καὶ ὅρα, ὅπως μὲν ἕλκεται ***) ὑπὸ τοῦ πάθους, κρατεῖται δὲ ὑπὸ τοῦ λογισμοῦ.

V. 769. *Ὀτλεῖν δὲ*, τὸ ὑποφέρειν.

Τὰ δὲ εὔκηλον, ἀντὶ τοῦ εὐκήλως, ἤτοι ἡσύχως.

V. 780. *Ἐν δὲ τῷ μῦθον ἐνίψω* περισσὴ ἡ ἐπί.

V. 781. *Ἐπίκλοπος δὲ* ἡ παραλογιστική.

V. 784. *Ἐν δὲ τῷ ἄμμι πέλοιτο* τὸ ἄμμι ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ κεῖται.

V. 785. *Ἐπαμείρεται δὲ*, ἀντὶ τοῦ στερηθήσεται.

V. 791. *Ἐπιλλίζουσι δὲ*, ἀντὶ τοῦ καταμωκεύουσι †). Κυρίως δὲ τὸ ἐπικλίνειν τοὺς ὀφθαλμοὺς καταμωκευόμενον.

V. 802—804. *Φωριαμὸν δὲ* τὴν κοιτίδα λέγει νῦν. Σαφὲς δὲ ἐκ τοῦ, *ἐνθεμένη ἐπὶ γούνασιν*. Ἐτυμολογεῖ τὸν φωριαμὸν Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Ἑρμῇ·

---

*) Ita passim, duplicato δ. V. not. et add. ad Thom. Mag. p. 479. Eustathius ad Homer. Od. p. 1390, 52. ἡ ἁρπάγη, δι' ἧς ἐκ φρεάτων κάδδους ἀνάγουσιν. *Κάδδιχος* habet Heracleensis Tabula prior p. 174. 176. de quo v. Koen. ad Gregor. p. 292. Lips.

**) Non habet Ducangius.

***) Meliori ordine verborum ἕλκεται μέν.

†) Hoc verbum, cuius medium statim sequitur, adde Lexicis: item simplex μωκεύειν. Zonaras Lex. T. II. c. 1383. Μωκεύειν. μέμφεσθαι. ubi v. Editor.

Φωριαμὸν δ' ὀνόμηναν, ὅ μιν κύθε*) φώριον ἄχρην.
ἐκ τοῦ φωριαμὸς κικλήσκεται ἀνθρώποισι.
Ῥαιστήρια δὲ τὰ φθαρτικά.

V. 805. Τὸ δὲ ἀστεγὲς, ἀντὶ τοῦ πολυστεγῶς **).
Τὸ γὰρ α ἐπιτατικὸν, ὡς τὸ ἄξυλος ὕλη.

V. 807. Ἐν δὲ τῷ τόφρα πάσαιτο, τὸ τόφρα ἀντὶ τοῦ ὄφρα κεῖται. Τὸ δὲ ὄφρα ποτὲ μὲν τὸ ἵνα δηλοῖ. Ὅμηρος·

Ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ —

Ποτὲ δὲ προηγούμενον ἐστὶν, ἀνταποδοτικὸν ἔχον τὸ τόφρα. Ὅμηρος·

Ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ.

τὸ τῆμος.

V. 836. Ἐν ποσὶ δὲ ἄχη λέγει τὰ παρόντα.

V. 837. Ἀεξήσεσθαι δὲ τὰ αὐξηθησόμενα ὕστερον δεινά.

V. 846. sq. Τὸ δὲ κούρην μουνογένειαν γράφεται καὶ Δαῖραν μουνογένειαν. Ἔστι δὲ δάειρα καὶ κατὰ ἀφαίρεσιν τοῦ ε καὶ κρᾶσιν τοῦ α καὶ ι δαῖρα. Ὅτι δὲ Δαῖρα λέγεται ἡ Περσεφόνη, Τιμοσθένης ἐν τῷ Ἐξηγηματικῷ ***) συγκατατίθεται. Καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ψυχαγωγοῖς φησὶ, τὴν Περσεφόνην ἐκδεχόμενος δαῖραν.

*) Homer. Od. III. v. 16. κύθε. VI. v. 303. κεκύθωσι. — De aliis etymis vocis φωριαμὸς v. Ios. Scaligeri Coniect. in Varron. p. 55. H. St. et Gregor. Cor. p. 421. cum not. Interpr.

**) Addendum Lexicis dicerem, nisi corrigendum esse videretur πολυσταγῶς, quo adverbio Lexica perinde carent. Ceterum conf. Valckenar. ad Theocriti Adoniaz. p. 228.

***) Schol. edit. ἐξηγητικῷ. Ἐξηγηματικὸς Lexica non habent. De fluctuatione formarum ματικος et τικος v. Bast. ad Gregor. Cor. p. 88.

Ἐννύχιον δὲ αὐτὴν λέγει, ἢ ὅτι τῶν χθονίων τόπων βασιλεύει, νύκτα γὰρ τὸν ἀφώτιστον τόπον φησίν, ἢ ἣν νυκτὸς οὔσης ἱλάσκονται. Εὔλογον γὰρ τὴν τῶν ἐννυχίων τόπων ἄρχουσαν καὶ κατὰ τὴν νυκτὸς ὥραν ἱλάσκεσθαι.

Ἀρεσάμενος δὲ, ἀντὶ τοῦ φιλοφρονησάμενος.

Τὸ δὲ ἰκμαίνοιτο, ἀντὶ τοῦ ὑγραίνειν, ἢ εὐφραίνειν.

V. 851. Ἀνέσχε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀνεδόθη τὸ φάρμακον.

V. 858. Ἰκμάδα δὲ φηγοῦ τὸν ὀπὸν τῆς φηγοῦ λέγει, ἤτοι τὸ ἐκχεόμενον ὑγρὸν ἀπ' αὐτῆς.

V. 859. Κάσπιον πέλαγος πλησίον Ὠκεανοῦ. Καὶ ἔθνος παρ' αὐτῷ Κάσπιον, ὅμορον Πέρσαις, ὥς φησιν Ἀρτεμίδωρος ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τῶν γεωγραφουμένων. Ἐν γοῦν τῷ Κασπίῳ τούτῳ πελάγει καὶ ἐν τῷ Ὠκεανῷ γίνεσθαι κόλχους *) μεγίστους, οὓς Κασπίους κόχλους φασίν. Ἐν δὲ τοῖς κόχλοις τούτοις φησὶ φύεσθαι τὸ Προμήθειον φάρμακον.

Τερατεύεται δὲ ὁ Ἀπολλώνιος τὰ περὶ τὴν ῥίζαν. Παρ' οὐδενὶ γὰρ τῶν ῥιζοτόμων τὸ τοιοῦτον εὕρηται.

Τὸ δὲ ἄνθος φασὶ τοῦ φαρμάκου παραπλήσιον εἶναι τὴν χροιὰν κρόκῳ Κωρυκίῳ. Τὸ δὲ Κωρύκιον χωρίον κατὰ τὴν Κιλικίαν ἐστὶν, ἐν ᾧ κρόκος διάφορος φύεται.

V. 860. sq. Βουλόμενος δὲ τερατεύσασθαι μᾶλλον

---

*) Etiam in poëtae textu Codex Parisinus habet κόλχῳ, quam scripturae diversitatem cum aliis enotare neglexit Brunckius. Ammonius p. 137. Valck. τὰ γὰρ εἰς χος δισύλλαβα, παρατελεύτου ὄντος τοῦ ο, βαρυτονεῖται. οἷον λόχος, ὄχος, βρόχος, κόγχος, κόλχος, μόσχος. ut etiam κόλχος in usu fuisse videatur.

περὶ τοῦ φαρμάκου, ἐν ἑπτὰ μὲν φησὶ ποταμοῖς λούσασθαι τὴν Μήδειαν, ἑπτάκις δὲ ἐπικαλέσασθαι τὴν Βριμώ. Λέγει δὲ τὴν Ἑκάτην. Ταύτην γὰρ αἱ φαρμακίδες διαφερόντως τιμῶσιν καὶ ἐπάγονται. Βριμὼ δὲ αὐτὴν λέγουσι διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος. Καὶ φάσματα γὰρ ἐκπέμπει τὰ καλούμενα Ἑκάτεια *), καὶ πολλάκις αὐτὰ ποιεῖ μεταβάλλειν τὸ εἶδος **), διὰ τὸ Ἔμπουσαν λέγεσθαι. Βρόμος γὰρ ὁ τοῦ πυρὸς ψόφος. Λαμπαδοῦχος γὰρ ἡ θεά. Ἢ ἀπὸ τοῦ βρι τοῦ ἐπίτασιν σημαίνοντος, ὡς ἐν τῷ,

βριήπυος ὄβριμος Ἄρης.

Καὶ εἴη ἂν ταύτῃ Βριμὼ ἡ μεγάλην ἔχουσα μῆνιν, οἱονεὶ Βρίμηνίς τις οὖσα.

V. 865. sq. Ἐπεὶ δὲ τὸ φάρμακον ἐκ τοῦ ἰχῶρος τοῦ Προμηθέως ἐβλάστησεν, ὁ δὲ Προμηθεὺς εἷς ἐστι τῶν Τιτάνων, διὰ τοῦτο τὴν ῥίζαν ἔφη Τιτανίδα τοῦ φαρμάκου.

Αὖθις δὲ τερατεύσασθαι βουληθεὶς, συμπάσχειν ἔφη τὸν Προμηθέα ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ῥίζης.

V. 876. Λιαρὸν δὲ ἐνταῦθα μὲν τὸ λαμπρὸν καὶ καθαρόν· παρ' Ὁμήρῳ δὲ τὸ θερμόν.

Παρθένιος δὲ ποταμὸς Παφλαγονίας.

Δοκεῖ δὲ παραγράφειν διὰ τούτων τὸ Ὁμηρικόν·

*) Schol. edit. Ἑκαταῖα. Utrumque adiectivum adde Lexicis. Alterum illud habet etiam Pollux VI. 83. et X. 81.

**) Conf. L. Bos. Ellips. p. 312. et 521. Pollux V. 45. Ἑκάβης εἰς κυνὸς μορφὴν μεταβαλούσης. Talia exempla inprimis arguunt, quae ellipsis obtineat in usu verbi μεταβάλλειν significantis mutari. In Euripidis Bacchis ante v. 1320. Br. inserendus est versus, quem Bredowius nuper in Codice Paris. Dionysii Periegetae reperit:

δράκων γενήσῃ μεταβαλὼν, δάμαρ τε σή.

V. viri doctissimi Epistolas Parisienses p. 44. sq.

Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα.

V. 881. Ἁμορβάδας *) δὲ τὰς ἀκολούθους φησίν.

V. 890. Ἱεμένη δὲ, ἀντὶ τοῦ ἱεμένως **) καὶ προθύμως.

Ἐν δὲ τῷ, μετὰ δμωῇσιν, ἡ μετὰ ἀντὶ τοῦ ***) πρός· ἵν' ᾖ, πρὸς τὰς δμωάς.

V. 891. Ἐν δὲ τῷ, οὐδ' ἐνόησα, ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γάρ.

V. 899. Τὸ δὲ λεξάμεναι, ἀντὶ τοῦ συλλεξάμεναι. Ἐνίοτε δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀνακλινθεῖσαι. Ὅμηρος·

Λέξεται ἐν μέσοισι νομεῦσι.

V. 902. Παρατρέπει δὲ, ἀντὶ τοῦ προτρέπει.

V. 905. Ἐν δὲ τῷ, περὶ βουσὶν ὑπέστη, συνυπακούεται τὸ ἀγωνίσασθαι. Ἡ δὲ περὶ ἀντὶ τῆς ὑπό.

V. 908. Τὸ δὲ εἰς ὠπὴν, ἀντὶ τοῦ εἰς ὄψιν, ἤγουν ἐναντίον ἐμοῦ.

V. 914. sq. Ἐν δὲ τῷ κασιγνήτων †) εἰσήκουσε τὴν Μήδειαν ἠερίαν, ἤγουν κατὰ τὸν ὄρθρον, ἀφικέσθαι εἰς τὸν τῆς Ἑκάτης ναόν.

V. 917. sq. Ἐσθλὸς δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀγαθὸς καὶ ἐπιτήδειος ἦν ὁ Μόψος καὶ ἐπιφανέντων καὶ ἀπιόντων τῶν οἰωνῶν εὖ σημαιώσασθαι.

V. 929. Τὰς δὲ κορώνας λακερύζας λέγει, ἤγουν φλυάρους.

---

*) Ita, aspero spiritu. Etiam in Zonarae Lex. c. 143. editum Ἁμορβός. Obiter Lexicis adde verbum ἀμορβεῖν, sequi, ex Antimachi fragmento, de quo Heringa in Observat. p. 230. quod fugit Schellenbergium XVI.

**) Accedat Lexicis.

***) Leg. τῆς. Error natus e compendio perperam lecto. V. Bastii Comment. Palaeogr. p. 792.

†) Excidit: λείπει ἡ παρά· ἵν' ᾖ, παρὰ τῶν κασιγνήτων. V. Schol. edit.

V. 983. Τὸ δὲ φηλώσῃς ἀντὶ τοῦ ἀπατήσῃς κεῖται, ἀπὸ τοῦ φήληκος, τοῦ ἀώρου σύκου.

V. 997—1001. Βουλόμενος δὲ ἀναπεῖσαι Μήδειαν συναποπλεῦσαι αὐτῷ, τὸν Ἀριάδνης εἰσάγει ἔρωτα, καὶ τὴν Θησέως σωτηρίαν, καὶ ὡς συναπάροι *) μὲν Θησεῖ εἰς Ἀθήνας, καταστερισθείη δὲ αὐτῇ στέφανος διὰ τὸν πρὸς Θησέα ἔρωτα, ὧν οὐδέν ἐστιν ἀληθές. Κατέλιπε μὲν γὰρ αὐτὴν Θησεὺς ἐν Νάξῳ· πεπαρθένευται **) δὲ ὑπὸ Διοσκούρου ***), καὶ ἔτεκεν αὐτῷ Οἰνοπίωνα, Θάληντα, Στάφυλον, Λατραμὺν, Εὐάνθη, Ταυρόπολιν. Ὅτι δὲ οὐ συνεγένετο Θησεὺς Ἀριάδνῃ, οὐδὲ συνεπῆρεν †) αὐτῷ εἰς Ἀθήνας, Ὅμηρος μαρτυρεῖ. Λέγει γοῦν ὁ Ὀδυσσεὺς παρὰ τοῖς Φαίαξι·

Φαῖδράν τε Πρόκνην τε ἴδον καλήν τ' Ἀριάδνην,
κούρην Μίνωος ὀλοόφρονος, ἥν ποτε γῆμεν
Θησεὺς οὐδ' ἀπόνητο ††).

Ὅτι δὲ καὶ ὁ στέφανος ὑπὸ Διονύσου κατηστερίσθη, Ἄρατος φησίν·

Αὐτοῦ κἀκεῖνος στέφανον τὸν ἀγαυὸν ἔθηκε,

*) Leg. συναπάραι.

**) F. διαπεπαρθένευται. Lucianus T. II. p. 294. τὴν Δανάης παρθένευσιν. Al. διαπαρθένευσιν, quod, cum statim sequatur καὶ Περσέως γέννησιν, (ut in nostro Scholio καὶ ἔτεκεν αὐτῷ —) videtur praeferendum. Idemque, ut opinor, placuit Schneidero: nam ex hoc Luciani loco primus Lexicographorum ascivit compositum διαπαρθένευσις.

***) Notanda confusio vocum Διόνυσος et Διόσκουρος, orta e negligentia librariorum in compendiis explendis.

†) Leg. συναπῆρεν. Vicissim in Herodoto I. c. 18. extr. recte editum συνεπελάφρυνον, ubi al. habent συναπελάφρυνον. Ἀπελαφρύνω unde in Lexica irrepserit, ignoro: videturque, sicubi occurrat, ἐπελαφρύνω corrigendum esse.

††) Schol. edit. ἥν ποτε Θησεὺς Γῆμας οὐδ' ἀπόνητο. utrumque perquam notabili a vulgato poëtae textu discrepantia.

σῆμ' ἔμεναι Διόνυσος ἀποιχομένης Ἀριάδνης.

V. 1007. *Ἐπητία* δὲ, ἡ ἐπιστήμη καὶ φρόνησις. Ὅμηρος·

ἐπητῇ ἀνδρὶ ἔοικας.

V. 1009. *Νεκτάρεον* δὲ τὸ λαρὸν καὶ προσηνὲς, παρὰ τὸ νέκταρ.

V. 1013. sq. Τὸ δὲ *προπρὸ δ' ἀφειδήσασα* γράφεται καὶ *προπρὸ δὲ μειδήσασα*. Ἡ δὲ ἐπαναδίπλωσις τῶν προθέσεων ἐρωτικὴν διάθεσιν δηλοῖ. Τὸ δὲ *ἀφειδήσασα*, ἀντὶ τοῦ ἀφροντιστήσασα, ἤγουν μηκέτι πολυπραγμονήσασα, μηδὲ ἀκριβολογησαμένη ἐξείλετο *) φάρμακον ἐκ τῆς *μίτρας*, ἤγουν τῆς στηθοδεσμίδος. Ταῦτα δὲ ἐπίτασίν τε τοῦ ἔρωτος σημαίνει, καὶ δόσιν ταχυτάτην τοῦ φαρμάκου.

V. 1015. Τὸ δὲ *ἀρύσασα*, ἀντὶ τοῦ ἀντλήσασα, ἀφελομένη, ἐκβαλοῦσα.

V. 1018. *Ἀμαρυγαὶ* δὲ, αἱ οἷον συνεχεῖς **) κινήσεις, ἃς ἐπὶ πυρὸς λέγομεν ἀμαρύσεις ***). Ὅμηρος δὲ,

Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν,

ἔφη τὴν ἀκατάλληλον †) κίνησιν.

---

*) Leg. ἐξεῖλε τό.

**) Pollux Lex. c. 144. τὴν οἷον γειτνίασιν. Schol. Ven. ad Homer. Il. XV. v. 676. τὰ κατὰ πρώραν καὶ πρύμναν ὡς σανιδώματα. Pollux VII. 76. τὸ ὥσπερ κάρυον, — τὸ ὥσπερ ἔριον. Sic in Herouis Spiritalibus, quamquam ibi particula comparativa non sequitur articulum, ἔχοντες ἐκ τῶν κάτω μερῶν καθάπερ γλωσσόκομα, Veter. Mathemat. p. 228. med.

***) Recte si habet, ἀμάρυσις Lexicis debebit accedere. Mihi quidem haec forma mira videtur parumque accommodata analogiae, cui aliquanto magis congrueret ἀμάρυξις.

†) Schol. edit. κατεπάλληλον. unde adiectivum κατεπάλληλος, dubiae mihi visum fidei; in Lexica, Scotto praeeunte, intulerunt. Scribendumne in utroque ἀλλεπάλληλον?

V. 1020. Ἐν δὲ τῷ τηκομένη καὶ τοῖς ἑξῆς ἔοικε Ὁμηρικὸν παραφράζειν·

Ἰάνθη δ' ὡς εἴ τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση
ληΐου ἀλδήσκοντος.

ὃ μὲν οὖν τηκόμενον πάντως καταχεῖται. Ὅμηρος·

Αἶψα δ' ἰαίνετο *) κηρὸς, ἐπεὶ κέκλετο μεγάλη ἲς
ἠελίοιο.

ὐ πάντως δὲ ἤτοι ἰαίνεται τοῦτο τήκεται. Ὅθεν Ὅμηρος εἰπὼν ἰάνθη, ἐπήγαγεν ὡσεί τε μεταφορικῶς γων, ὅτε ὀρθὸν ἔχουσι τὸν στάχυν καὶ οἷον μετεωριμενον, ὡς εἶναι τὸ λεγόμενον ἐμφαντικὸν τῆς τῶν σταων ἡδονῆς, καθάπερ ἐμψύχων, ἀντεχομένης τῆς δρόυ τῶν καρπῶν. Οὕτω καὶ τὴν Μενελάου ψυχὴν εἰς ρψιν μετῆχθαι φησὶ τοῖς τοῦ Ἀντιλόχου λόγοις. Τὸ τήξει παραβάλλειν τὴν τερπομένην ψυχὴν δοκεῖ μὲν πιθανόν· ἔνεστι μέντοι καταλλήλως αὐτῷ λαμβάιν, ἥν τις τὸ τηκόμενον μαλάσσεται πάντως διαχεῖι. Τὸ οὖν τηκομένη ἀντὶ τοῦ μαλαχθεῖσα καὶ αχυθεῖσα ἡ Μήδεια.

V. 1029. Τὸ δὲ διαμοιρηδὰ, ἀντὶ τοῦ κατ' ἴσας ιρας, ἢ ζώδια διαιρεῖσθαι τὸν οὐρανὸν, ὡς εἶναι μεουρανοῦντα τῶν ζωδίων τὰ κατὰ τὴν ἑσπέραν ἀνατέλοντα.

V. 1032. Περιηγέα δὲ λέγει τὸν περιφερῆ καὶ τρόγγυλον.

V. 1033. Τὸ δὲ σφάζειν, ἀντὶ τοῦ σφάξον ἀρειὸν, καὶ ἀδαίετον καὶ ἀμέριστον καὶ ἀδιαίρετον ἐς ἐπὶ τὸ πῦρ.

---

*) In marg. τήκετο.

Τὸ δὲ ὠμοθετῆσαι ἐνταῦθα, ἀντὶ τοῦ ὠμοῦ ἱεροῦ ἀπάρχεσθαι τῶν μελῶν.

V. 1035. Μονογενῆ δὲ τὴν Ἑκάτην καὶ Ἡσίοδος ἔφη, λέγων·

Οὐδ᾽ ὅτι μουνογενὴς ἴσον θεὰ ἔμμορε τιμῆς.

Μουσαῖος δὲ ἱστορεῖ, Δία ἐρασθέντα Ἀστερίας μιγῆναι *), καὶ μιγέντα δοῦναι αὐτὴν τῷ Περσεῖ, ἐξ ἧς τεχθῆναι αὐτῷ τὴν Ἑκάτην.

V. 1040. Τὸ δὲ κολούσας, ἀντὶ τοῦ ἀτελῆ καὶ ἄπρακτα ποιήσας ἕκαστα τῶν ἐνεργουμένων. Καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Κολχίσι παρεισάγει Μήδειαν νουθετοῦσαν Ἰάσωνα περὶ τοῦ ἄθλου δι᾽ ἀμοιβαίων **).

V. 1057. Τὸ δὲ στιβαρώτερον, ἀντὶ τοῦ στιβαροῦ. Τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ ***) ἁπλοῦ.

V. 1065. Ἑοῖο δὲ, ἀντὶ τοῦ εἷο. Κτητικὴ ἀντὶ τοῦ †) πρωτοτύπου.

V. 1085—1089. Τὴν δὲ Θεσσαλίαν περίδρομον ὄρεσιν, ἤγουν περιεχομένην ὑπὸ ὀρῶν φησὶ, καὶ εὔβοτον, οἱονεὶ ἐπιτήδειον πρὸς βοσκὴν ††), ἢ καλὰ θρέμματα ἔχουσαν.

---

*) Subaudi αὐτῇ. De hac constructione v. Porson. ad Euripid. Med. v. 734. ubi p. 453. ed. Lips. simillimum nostro exemplum citavi ex Apollodoro.

**) Hoc adde iis quae congesta sunt in L. Bosii Ellips. p. 154.: itemque Sophocleum κακοῖς ἀράσσειν, et Aristophaneum κακοῖς καὶ αἰσχροῖς ἐξαράττειν, de quibus Lobeckius ad Sophocl. Aiac. p. 333.

***) Hic quoque excidit τοῦ.

†) Leg. Ἡ κτητικὴ ἀντὶ τῆς —.

††) Sic haec vox vulgo scribitur. V. Thomas Mag. p. 628. Valckenar. Diatrib. in Euripid. Fragm. p. 52. A. et Musgrav. ad Euripid. Helen. v. 1351. Sed mihi analogia poscere videtur, ut scribamus βαρυτόνως, βόσκη: nam est i. q. βόσκησις. Obiter Lexicis adde βοσκήτωρ, quo nomine utuntur Etymologus M. c. 205, 52.

Ὅτι μὲν οὖν περιέχεται ὄρεσιν, Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. ι δὲ Προμηθέως καὶ Πανδώρας υἱὸς ὁ Δευκαλίων, ίοδος διηγεῖται ἐν τῷ ᾱ τῶν Καταλόγων. καὶ ὅτι ομηθέως, ἢ Δευκαλίωνος καὶ Πύῤῥας Ἕλλην, ἐξ οὗ Ἕλληνες ὠνομάσθησαν καὶ ἡ Ἑλλάς. Ὅτι δὲ Δευκαλίων Θεσσαλίας ἐβασίλευσεν, Ἑλλάνικος ἱστορεῖ ἐν ᾱ τῆς Δευκαλιωνίας. Καὶ ὅτι τῶν ιβ θεῶν ἱδρύσατο οὺς ὁ Δευκαλιων, ὁ αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ συγγράμματι γει. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Δευκαλίων, περὶ οὗ καὶ Ἑλλάνικος ἱστορεῖ. Καὶ τρίτος, ὁ Μίνωος, οὗ μέμνηται ερεκύδης. Καὶ τέταρτος, ὁ Ἄβαντος, οὗ μέμνηται ιστιππος ἐν τοῖς Ἀρκαδικοῖς.

Πολλῶν δὲ καὶ ἄλλων εἰσβαλλόντων εἰς τὴν Θεσσαλίαν ποταμῶν, τέσσαρες εἰσὶν οἱ μάλιστα δόκιμοι, ηνειὸς, Ἐνιπεὺς, Πάνισος, Ἀπιδανός. Τούτων δὲ νομένων ὁμοῦ, κρατήσας τῶν ἄλλων ὁ Πηνειὸς, μόνος τε εἰς τὴν θάλατταν ἐκβάλλει, καὶ τοὺς ἄλλους ἀνωνύμους ποιεῖ.

V. 1090. Ἡ δὲ Θεσσαλία τὸ παλαιὸν καὶ Αἱμονία καὶ Πυῤῥοδία *) ἐκαλεῖτο, καὶ ἄλλας ὀνομασίας εἶχεν, ἄλλοι τε λέγουσιν καὶ Ῥιανὸς ἐν τοῖσδε·

Πύῤῥαν δή ποτε τήνγε παλαιότεροι καλέεσκον·
Πύῤῥης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης ἀλόχοιο·
Αἱμονίην δ' ἐξαῦτις **) ἀφ' Αἵμονος, ὅν ῥα Πελασγὸς

218, 41. et Hesychius T. I. c. 1345. v. Ἐπιβώτορι, e qua glossa praeterea accedat ἐφιππαστήρ.

*) V. Heyn. ad Apollodor. p. 1123. edit. prior.

**) Sunt qui vertant *continuo*, *statim*: male illi confundentes ἐξαυτῆς, a quo plurimum discrepat. Est enim ubique *rursus*, *denuo*. Archilochus I. v. 9. ἐξαῦτις δ' ἑτέρους ἐπαμείψεται. L. v. 4. ἐξαῦθις (l. ἐξαῦτις) κτήσομαι οὐ κακίω.

γείνατο φέρτατον υἱόν· ὁ δ᾽ αὖ τέκεν Θεσσαλὸν Αἵμων.

τοῦ δ᾽ ἀπὸ Θεσσαλίαν λαοὶ μετεφημίξαντο *).

Ἄλλοι δὲ ἀπὸ Θεσσαλοῦ τοῦ Ἡρακλέους τοῦ Φειδιππίδου πατρὸς Θεσσαλίαν κληθῆναι μετὰ τὰ Τρωϊκά. Διαιρεῖται δὲ εἰς τέσσαρα μέρη, εἰς Πελασγιῶτιν, Φθιῶτιν, Ἰωλκῖτιν, Θεσσαλιῶτιν. Ταῦτα παρατίθεται Ἀπολλώνιος ἐν νέων καταλόγῳ.

V. 1093. Ἰστέον δὲ, ὅτι Αἶα μὲν ἐστὶ μητρόπολις Κόλχων· Αἰαίη δὲ νῆσος ἐν Φάσιδι, ἐν ᾗ τὸ δέρας ἐκαλεῖτο, ὥς φησι Φερεκύδης, ἧς νῦν Ἀπολλώνιος μέμνηται. Αἰαίη δὲ λέγεται κτητικῶς ἀπὸ τῆς Αἴας, κατὰ πλεονασμὸν τῆς αι διφθόγγου.

V. 1094. sq. Αἰολίδην δὲ τὸν Μινύαν λέγει, οὐχ ὡς ὄντα υἱὸν τοῦ Αἰόλου, ἀλλ᾽ ὡς μητρόθεν ἀπ᾽ ἐκείνου καταγόμενον **). Σισύφου γὰρ τοῦ Αἰόλου παῖ-

*) Hoc compositum Lexicis accedat. Compares Euphorionis in Etymolog. M. c. 181, 31. τοὔνεκα Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλλέα φημίξαντο. Quod Schneiderus e Demosthene citat, φήμη οὔτις — φημίξωσι, est Hesiodi Ἔργ. extr. (v. 708. sq. Br.), ubi sine controversia unice probandum φημίξωσι. Nihil diversitatis scripturae ad h. l. in nupera editione Florentina enotatum esse, summopere miror: tot enim Codices conspirasse ad vulgatam tuendam, fidem paene excedit. Ceterum quod ibidem antecedit, κούφη μὲν ἀεῖραι Ῥεῖα μάλ᾽, etiam Italus cum vulgo Scholiastarum, Glossatorum Interpretumque recentiorum perperam intellexit, vertens a sorger presta. Compara quae sequuntur, ἀργαλέη δὲ φέρειν, χαλεπὴ δ᾽ ἀποθέσθαι. Igitur ἀεῖραι h. l. est idem quod ἀείρασθαι: beneque egregius ille Guietus vertit *valde facile est eam subire*. De usu activi ἀείρω (αἴρω) pro medio ἀείρομαι (αἴρομαι) apud antiquiores scriptores conf. Lobeck. ad Sophocl. Aiac. v. 129. Idem usus, quod etiam in aliis accidisse scimus, rursus vigere incepit apud recentiores: unde factum, ut Grammatici Scholiastaeque medium per activum certatim interpretarentur. V. Boissonad. ad Philostr. Her. p. 531.

**) Ad I. v. 134. Ὁ Ναύπλιος οὗτος ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ Ναυ-

δες Ἄλμος καὶ Πορφυρίων, Χρυσογόνης δὲ τῆς Ἄλμου καὶ Ποσειδῶνος Μινύας. Ὥστε ἐκ μητρὸς μὲν Αἰολίδης ὁ Μινύας, πατρὸς δὲ Ποσειδῶνος. Τοῦτον οὖν φησὶν Ἀπολλώνιος Ὀρχομενὸν κτίσαι ὅμορον τοῖς Καδμείοις.

V. 1100. Τὸ δὲ αἴθε γὰρ ὡς Θησῆϊ, καὶ τὰ ἑξῆς πάνυ προτρεπτικά εἰσι. Καταστοχασάμενος γὰρ Ἰάσων τοῦ τῆς Μηδείας ἔρωτος, διεγείρει πάνυ διὰ τούτων αὐτὴν, ὥστε ὁμολογῆσαι αὐτῷ τὴν ἑαυτῆς προαίρεσιν.

V. 1102. Καταψύχων δὲ, ἀντὶ τοῦ καταμαλάττων.

V. 1104. Ἀδεινὸν δὲ ἐνταῦθα τὸ οἰκτρὸν καὶ λυπηρόν.

V. 1124. Ὅταν δὲ λέγῃ, θεὸν ὡς πορσανέουσι, τὸ πορσαίνειν τὸ τιμᾶν καὶ σέβεσθαι δηλοῖ· οἱονεὶ καθάπερ θεὸν σεβαστὴν σὲ ἡγήσονται.

V. 1128. sq. Ὅταν δὲ αὖ λέγῃ, ἡμέτερον πορσανέεις λέχος, τὸ προΐστασθαι καὶ αὐξάνειν δηλοῖ, δι' οὗ τὴν συμβίωσιν σημαίνει.

V. 1138. Τὸ δὲ ἐδεύετο ἤματος ὥρη, ἀντὶ τοῦ ἐλείπετο ὁ τῆς ἡμέρας καιρός. Δηλονότι πρὸς ἑσπέραν ἤδη ἔκλινεν ἡ ἡμέρα.

Τὸ δὲ κατείβετο θυμὸς ἀκουῇ, ἀντὶ τοῦ ἐτήκετο ἀκούων *) τῶν ῥημάτων τοῦ Ἰάσωνος. **)

πλίου κατάγεται. Ad II. v. 357. Ἀπὸ τοῦ Πέλοπος γὰρ ἔλεγον κατάγεσθαι οἱ Παφλαγόνες. Ad IV. v. 725. ἐκ τοῦ Ἡλίου κατάγεται. Ibid. ad v. 1763. Κατήγετο δὲ ὁ Θήρας ἀπὸ Οἰδίποδος. Opponitur ἀναφέρειν εἴς τινα, ubi vulgo subaudiunt τὸ γένος. V. L. Bosii Ellips. p. 76. s. Simplicius videtur subaudire pronomen reciprocum.

*) Leg. ἀκούουσα.

**) Ad v. 1151.

V. 1145. Τὸ δὲ *ἀβολήσομεν*, ἀντὶ τοῦ συντευξόμεθα.

V. 1150. Τὸ δὲ *περιπλομένας*, ἀντὶ τοῦ περιϊούσας, ἐπειδὴ καὶ πλόος ἡ ὁδὸς λέγεται. Καλλίμαχος·

Ἔγρει ἔχον *) τὸν περίπλοον.

V. 1151. Τὴν ψυχὴν δέ φησι πέτεσθαι ἐν τοῖς νέφεσι μεταχρονίην, διὰ τὸ μὴ ἡνιοχεῖν τὸν νοῦν.

V. 1156. Τὸ δὲ *περὶ παισὶν*, ἀντὶ τοῦ ὑπὲρ τῶν παίδων, ὅμοιον τῷ, περὶ ξανθῷ Μενελάῳ.

V. 1157. *Παλιντροπίαν* δὲ λέγει τὴν παρεπιστροφὴν, καὶ τὴν εἰς τοὔμπαλιν τροπὴν τῆς ψυχῆς. *Ἀμήχανος* οὖν ἦν, φησὶ, τουτέστιν ἐν ἀπόρῳ κατέστη διὰ τὴν μεταβολήν.

V. 1159. *Σφέλας* δὲ λέγει τὸ ὑποπόδιον τοῦ θρόνου.

V. 1169. Τὸ δὲ *οἰόθεν οἶος*, κυρίως μὲν τὸ μόνως **) ἀπὸ μόνου σημαίνει.

νῦν μὲν δὴ σάφα εἶσε καὶ οἰόθεν οἶος.

Νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ μόνος ἀπ' ἄλλων κεῖται.

V. 1171. *Κνέφας* δὲ *νυκτὸς*, ἀντὶ τοῦ νὺξ περιφραστικῶς.

V. 1172. Τὸ δὲ *εὔκηλοι ἐμέλοντο περὶ σφίσιν*, ἀντὶ τοῦ ἥσυχοι ἐφρόντιζον περὶ ἑαυτῶν.

V. 1178. *Ἀόνιον* δέ φησι *δράκοντα* τὸν Βοιωτικόν.

Ὠγυγίας δὲ τὰς Θήβας ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ Βοιωτοῦ τοῦ βασιλεύσαντος Θηβῶν. Υἱὸν δὲ Ὠγύγου Κοῤῥίν-

*) Ruhnken. ad Callimachi Fragm. p. 537. citat ἔχει.

**) Leg. *μόνος*. Schol. ad Hom. Il. VII. v. 226. *Οἰόθεν οἶος. Μόνος πρὸς μόνον.* Apollonius Lex. Hom. p. 491. L. B. *οἰόθεν οἶος, ἐκ μόνου μόνος.*

ναν λέγουσι γενέσθαι. Ἀπὸ δὲ Ὠγύγου καὶ πύλαι Ὠγύγιαι Θηβῶν.

V. 1179—1187. Περὶ δὲ Εὐρώπης καὶ τῆς Κάδμου εἰς Θήβας παρουσίας Λυσίμαχος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Θηβαϊκῶν παραδόξως πως ἱστορεῖ, καὶ πάνυ τι διάφωνα πρὸς τοὺς ἄλλους. Ἑλλάνικος δὲ ἐν α̅ Φορωνίδος φησὶν, ὅτι Κάδμος ἐξελὼν τοὺς ὄφεως ὀδόντας, ἔσπειρεν αὐτοὺς κατὰ βούλησιν Ἄρεος, καὶ ἐξ αὐτῶν ἔφυσαν ἄνδρες πέντε, Χθόνιος, Πέλωρ, Ἐχίων, Ὑπερήνωρ, Οὐδαῖος. Ἀπολλώνιος δὲ πλείους τοὺς γηγενεῖς λέγει, λέγων·

γηγενῆ εἴσατο λαὸν
Ἄρεος ἀμόωντος ὅσοι ὑπὸ δουρὶ λείποντο.

Καὶ πεφονευκέναι δὲ ἀλλήλους φησίν. Ἐν δὲ τῷ α̅ τῆς Μουσαίου Τιτανογραφίας λέγεται, ὅτι Κάδμος ἐπορεύετο ἐκ τοῦ Δελφικοῦ χρηστηρίου προκαθηγουμένης αὐτῷ βοός. Ἱππίας δὲ ὁ Δήλιος ἐν Ἐθνῶν ὀνομασίαις ἔθνος φησὶν οὕτω καλεῖσθαι Σπαρτούς *). Ὁμοίως δὲ καὶ Ἀνδρόμητος. Φερεκύδης δὲ ἐν ς̅ **) φησίν· Ἐπειδὴ Κάδμος ἐν Θήβῃσιν ***) ᾠκίσθη, Ἄρης διδοῖ αὐτῷ καὶ Ἀθηναίη τοῦ ὄφιος τοὺς ἡμίσεις ὀδόντας, τοὺς δὲ ἡμί-

*) Supra ad I. v. 578. μέλος οὕτω παρὰ τοῖς ἀρχαίοις νόμιον καλούμενον. ad v. 1177. Ἔστι δὲ καὶ ποταμὸς οὕτω καλούμενος Ἴος. Nonnus ad Gregor. Nazianz. p. 152. Mont. ἔσχε δὲ καὶ ἡ Σικελία πηγὴν ὕδατος Ἀρέθουσαν οὕτω καλουμένην. Tzetzes ad Lycophr. p. 575. Lips. περὶ τὰς Γυρὰς οὕτω καλουμένας πέτρας. nuper recte editum. Idem p. 705. εἶτα Ἰόνιος οὕτως ἐκλήθη ἀπὸ τῆς Ἰώ (l. Ἰοῦς). p. 708. Ἕτεροι δὲ Γυμνησίας αὐτὰς οὕτω καὶ κληθῆναι. Compares Ciceronis Tuscul. IV, 6. (15.) quam ita definiunt sine ratione animi elationem.

**) V. Bastii Epist. Crit. p. 189.

***) V. L. Bosii Ellips. p. 700. Photius Lex. c. 114. ἐν Ἀθήνῃσι.

σεις Αἰήτῃ. Καὶ ὁ Κάδμος αὐτοὺς σπείρει εἰς τὴν ἄρουραν, Ἄρεος κελεύσαντος. Καὶ αὐτῷ ἀναφύονται ἄνδρες πολλοὶ ὡπλισμένοι. Καὶ ὁ Κάδμος βάλλει αὐτοὺς λίθοισιν· οἱ δὲ δοκοῦντες ὑπ' ἀλλήλων βάλλεσθαι, κτείνουσί τε ἀλλήλους καὶ θνήσκουσι, πλὴν πέντε ἀνδρῶν, Οὐδαίου, Χθονίου, Πέλωρος, Ἐχίονος, Ὑπερήνορος. Καὶ αὐτοὺς ὁ Κάδμος πολίτας ποιεῖται κατοικήσας *) αὐτοὺς ἐν Θήβαις.

Εἰκότως οὖν ὁ Ἀπολλώνιος τὸν Κάδμον φονέα φησὶ τῶν γηγενῶν.

Φερεκύδης ἐν τῇ δ̄ οὕτως φησίν· Ἀγήνωρ δὲ ὁ Ποσειδῶνος γαμεῖ Δαμνὼ τὴν Βήλου. Καὶ γίνεται αὐτῷ Φοῖνιξ καὶ Ἰσαίη, ἣν ἔσχεν Αἴγυπτος, καὶ Μελίη, ἣν ἔσχε Δαναός. Ἔπειτα ἐνίσχει **) Ἀγήνωρ Ἀργιόπην τὴν Νείλου τοῦ ποταμοῦ, καὶ αὐτῷ γίνεται Κάδμος.

V. 1191. Ἥλιος μὲν ἄπωθεν. Ἐρεμνὴ λέγεται ἡ σκοτεινὴ, παρὰ τὸ ἔρεβος. Ἐνταῦθα δὲ τὸ ἀφανὲς καὶ ἄγνωστον σκοτεινὸν δοκεῖ. ὁρίζοντα δέ φησι τὴν δύσιν.

V. 1192. Αἰθίοπας δὲ τοὺς πρὸς τῇ δύσει.

Ἄκριας δὲ Αἰθιόπων τὰς ὑπερκειμένας, τὴν διακεκαυμένην ***). Ἔστι δὲ ὁ ὁρίζων κύκλος οὐ τῇ φύσει, ἀλλὰ τῇ ὄψει μόνον ἐπισημαινόμενος.

---

*) Leg. κατοικίσας. Perpetua haec est confusio, cuius exempla, si operae pretium esset, numero longe plurima commemorare possem. Conf. Ammon. p. 77. s. ubi Valckenarius Pherecydis verba citavit.

**) Leg. Ἔπειτεν ἴσχει. Iunctae a librario aut negligente aut ignorante forma adverbii vulgaris et Ionica. V. Hoeschel. ad Phrynich. p. 49. Pauw. et Reiz. praefat. ad Herodot. p. XVI. sq.

***) Subaudi ζώνην et adde hanc ellipsin Catalogo Bosiano. V. Plutarch. de physic. Philosophor. decret. III. c. 14.

V. 1195. sq. Πρὸς τὸ κλίμα δὲ τῆς Ἑλίκης ἀναβλέψαντα τὸν Ἰάσωνα φησὶ σημαιώσασθαι *) τὸν καιρὸν τὸν εἰρημένον ὑπὸ τῆς Μηδείας αὐτῷ.

V. 1202. Ὑπεύδιον δὲ τόπον φησὶ τὸν ἥσυχον καὶ ἔρημον ἀνθρώπων.

Εἰαμενὴ δὲ, ὁ κάθυγρος τόπος.

V. 1206. Ἀδινὴ δὲ εὐνὴ, ἡ οἰκτρὰ καὶ λυπηρὰ διὰ τὴν ἀπόλειψιν.

V. 1210. Μιγάδας δὲ λοιβάδας, τὰς μεμιγμένας καὶ συμμιγεῖς ἔκ τινων.

V. 1213. Κευθμὸς δὲ, ὁ κρύφιος τόπος.

Ὕπατος δὲ, ὁ ὑψηλὸς, ἢ ὁ ἐνδότατος.

V. 1215. Ὅτι δὲ ἡ Ἑκάτη δρυΐνῳ κλάδῳ στέφεται καὶ δράκουσι, καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ῥιζοτόμοις παρεισάγει τὸν χρόνον **) λέγοντα·

Ἥλιε δέσποτα καὶ πῦρ ἱερὸν
τῆς ἐνοδίας Ἑκάτης ἔγχος,
τὸ δι' Ὀλύμπου πολλοῦ φέρει
καὶ γῆς καίουσα ***) ἱερὰς τριόδους,
στεφανωσαμένη δρυῒ, καὶ πλείστοις
ὤμῳ σπειρήμασι δρακόντων. †)

V. 1219. Ἑλειονόμοι δὲ Νύμφαι, αἱ ἐν τοῖς ἕλεσιν ἀναστρεφόμεναι.

V. 1220. Ἀμαράντινον δὲ, οἱ μὲν ἔθνος βάρβαρον ὑπὲρ Κόλχων ἐν τῇ ἠπείρῳ ἀπέδωκαν, ὅθεν αἱ τοῦ

*) Leg. σημειώσασθαι. Idem vitium supra ad v. 917. vidimus.

**) De confusione vocum χορός et χρόνος v. Bastii Comment. Palaeogr. p. 849.

***) Brunckius in Sophocl. Fragm. citat καίνουσ'.

†) V. Valckenar. Diatr. in Euripid. Fragm. p. 167.

Φάσιδος ἐξερεύγονται *) πηγαί· οἱ δὲ, ὄρος Κολχικὸν, ὅθεν ὁ Φάσις κατέρχεται.

V. 1226. Θώρηκα δὲ στάδιον ἔφη πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ ἁλυσιδωτοῦ, οἱονεὶ σταδιαῖον, ἀπὸ στάσεως ὠνομασμένον. Οἱ δὲ στάδιον λέγουσι τὸν εὐπαγῆ, ὃν καὶ Καλλίμαχος φησί·

στάδιον ἐμφίηστο χιτῶνα.

V. 1227. Μίμας δὲ ὄνομα Γίγαντος. Φλεγραῖον δὲ αὐτὸν λέγει ἀπὸ Φλέγρας τῆς πλησίον Πελλήνης.

Σφωιτέραις δὲ χερσὶ, ταῖς ἑαυτοῦ, ταῖς ἰδίαις.

V. 1231. Πολύρρινον δὲ σάκος, τὸ πολύβυρσον.

V. 1236. Φαέθων δὲ ὁ Ἄψυρτος ἐκαλεῖτο, ὡς φησι Τιμώναξ ἐν β Σκυθικῶν.

V. 1240. Ἴσθμιον δὲ ἀγῶνα φησὶ τὸν ἐν τῷ Ἰσθμῷ τελούμενον τῆς Κορίνθου, πρότερον μὲν Ποσειδῶνι, ὕστερον δὲ Μελικέρτῃ κατὰ κέλευσιν τοῦ τότε τῆς Κορίνθου βασιλεύσαντος Σισύφου τοῦ Αἰόλου· ὅτε προσβρασθὲν τὸ σῶμα ὡς ἔδει καὶ τῷ ἀγῶνι τῷ Ἰσθμικῷ. Ἐν ᾧ οἱ νικῶντες πάλαι μὲν πιτυῒ ἐστεφανοῦντο, ὕστερον δὲ σελίνῳ ξηρῷ. Μουσαῖος δὲ ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων δύο φησὶν ἀγῶνας τελεῖσθαι ἐν Ἰσθμῷ, τὸν μὲν Ποσειδῶνι, τὸν δὲ Μελικέρτῃ.

V. 1241. Λέρνη δὲ, κρήνη τοῦ Ἄργους ἱερὰ Ποσειδῶνος.

V. 1242. Ὅμηρος·

Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσειδήϊον ἄγλαον ἄλσος.

V. 1243. Ἡ δὲ Καλαύρεια, νῆσος οὖσα πρὸς

---

*) Vulgo de fluminibus in mare effluentibus, cuius usus exempla Scottus collegit: hic rariore usu de fontibus fluminis prorumpentibus.

τῇ Τροιζῆνι, ἱερά ἐστι Ποσειδῶνος, ὥς φησι Φιλοστέφανος. ἡ δὲ Πυθὼ Ποσειδῶνος. ἔπειτα ἀντήλλαξαν.

V. 1244. *Αἱμονίαν δὲ πέτραν* τὴν Θεσσαλίδα πέτραν λέγει. Χωρίον δέ ἐστιν, ἐν ᾧ ἀγὼν ἄγεται *) τῷ Ποσειδῶνι. Ἀπὸ δὲ τοῦ τόπου Πετραῖος ὁ Ποσειδῶν καλεῖται. Πίνδαρος· παῖ Ποσειδῶνος Πετραιον.

Γεραιστὸς δὲ, ἀκρωτήριον Εὐβοίας.

V. 1251. *Ἀαγὲς δὲ*, τὸ ἀκαμπές.

V. 1258. *Χεὶρ δὲ σφριγῶσα*, ἡ ἀκμάζουσα καὶ ῥωμαλέα **) καὶ εὔτονος, καὶ ἐῤῥωμένως κινουμένη, ἢ ἡ δύναμιν ἔχουσα ἰσχυράν. Σφρίγανον δὲ λέγεται τὸ ἰσχυρόν.

V. 1260. *Σκαρθμὸς*, ὁ πούς.

V. 1262. *Ἐπαγείετο δὲ*, ἀντὶ τοῦ ἔχαιρε καὶ ἐγαυρία.

V. 1268. Τὸ δὲ *σχήσεσθαι* τὸ ἀφέξεσθαι σημαίνει.

Τὸ δὲ *μεταπαιφάσσεσθαι* γράφεται καὶ *μεταπαιφάσσουσαν*. Ἑκατέρως δὲ τὸ διαλάμπειν σημαίνει. ***)

V. 1269. *Κληῖδες δὲ* λέγονται τὰ ζυγὰ, ἐφ᾽ ὧν οἱ ἐρέται κάθηνται.

V. 1270. *Ἀρήϊον δὲ πεδίον* τὸ ἀφιερωμένον Ἄρει, ἢ τὸ πλησίον τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἄρεος, ἐν ᾧ καὶ τὸ κῶας ἔκειτο.

---

*) Rarior haec phrasis, paronomasiam quandam continens. Frequentiora talia, quorum tamen eadem est ratio: Herodotus VIII. c. 26. *οἱ δὲ σφι ἔλεγον, ὡς Ὀλύμπια ἄγοιεν.* Plutarchus V. Flamin. c. 10. T. II. p. 684. Reisk. *Ἰσθμίων δὲ ἀγομένων* —.

**) Adverbium *ῥωμαλέως* adde Lexicis e Themistio p. 249. D. Hard.

***) Ad v. 1266.

V. 1272. *Βαλβὶς* δὲ γραμμή τις, ᾗ ἐπιβαίνουσιν οἱ δρομεῖς. Σημαίνει δὲ καὶ τὴν ἐκκοπὴν τοῦ φρέατος. Τοσοῦτον οὖν, φησὶ, τῆς πόλεως ἀφέστηκεν, ὅσον ἡ νύσσα τῆς βαλβίδος ἤγουν τῆς ἀφετηρίας.

V. 1286. *Χρίμψαι* δὲ τὸ πλησιον γενέσθαι.

V. 1288. *Νήριτον* δὲ τὸ πολυ καὶ ἀνάριθμον.

V. 1290. *Κευθμὼν* δὲ τὸ κοίλωμα.

Βόαυλον δὲ, ἡ βούστασις.

V. 1291. Κεκαπνίσθαι δὲ οὖν φησι τὴν βούστασιν ἐκ τῆς τοῦ πυρὸς ἀποφορᾶς τοῦ στόματος τῶν ταύρων.

V. 1299. *Εὔρινον* δὲ *χόανον*, τὸ εὔβυρσον *) καὶ καλῶς ἐριvωμένον **), ἢ τὸ εὔπνοον. Διὰ γὰρ τῆς ῥινὸς τὸ πνεῦμα πέμπεται.

V. 1300. *Ἀναμαρμαίρειν* δὲ κυρίως τὸ καίειν. Μετενήνοχε δὲ τὴν φωνὴν ἀπὸ τῆς σφοδροτάτης φυσήσεως ἐνεργούσης ἔξωθεν.

V. 1304. *Αἶθος* δὲ λέγεται τὸ πῦρ καὶ ἡ φλόξ.

V. 1308. *Ὄκλαξ* δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὰ γόνατα. Καὶ ὀκλάζειν ῥῆμα.

V. 1310. Τὸ δὲ *ἔσφηλε γνὺξ*, ἀντὶ τοῦ σφαλῆναι ἐποίησε καὶ ἐπὶ τὰ γόνατα ἤνεγκε.

Βεβολημένον δὲ, τὸν βεβλημένον καὶ πληγέντα.

V. 1313. Τὸ δὲ *ἐλυσθεὶς*, ἀντὶ τοῦ ἐκταθείς.

V. 1317. *Λόφους* δὲ λέγει τοὺς ἱμάντας.

V. 1318. *Κορώνη* δὲ νῦν ὁ κρίκος τοῦ ζυγοῦ.

Θοὴ δὲ, ἡ εἰς ὀξὺ λήγουσα κορώνη.

Τὸ δὲ *ἄρασσεν*, ἀντὶ τοῦ συνήρμοσε.

V. 1320. Τὸ δὲ *χαζέσθην* εἰς τοὺς Τυνδαρίδας

---

*) Εὔβυρσος Lexica ignorant.

**) Ῥινόω Lexica non magis habent. Schol. edit. perperam ἐῤῥινημένοις.

ἀνενεκτέον, οὓς ἀναχωρῆσαι φησὶν εἰς τὴν ναῦν ὑπὸ τῆς τοῦ πυρὸς ῥύμης.

V. 1321. Θοοὺς δὲ ὀδόντας, τοὺς ὀξεῖς.

V. 1323. Ἐργατίνης δὲ, ὁ ἐργάτης, ἢ ὁ γεωργός.

Ἄκαινα δὲ λέγεται μὲν καὶ τὸ βούκεντρον, λέγεται δὲ καί τι μέτρον γῆς δεκάπουν, Θεσσαλῶν εὕρεμα. Καὶ ποιμενικὴ δέ τις ῥάβδος οὕτω καλεῖται, ὑπὸ Θεσσαλῶν ἢ Πελασγῶν εὑρημένη, περὶ ἧς καὶ Καλλίμαχος οὕτω φησί·

Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν, καὶ κέντρον ἀρούρης.

V. 1331. Ὀκρυόεσσα δὲ, ἡ τραχεῖα.

Τὸ δὲ ἐρείκετο, ἀντὶ τοῦ ἐσχίζετο.

V. 1345. Τὸ διεπτοίησεν, ἀντὶ *) φόβον ἐνέβαλε τοῖς βουσὶν, ὥστε φεύγειν.

V. 1355. Τὸ δὲ ἔφριξαν, ἀντὶ τοῦ ἐξωρθοῦντο, καὶ φοβεροὶ ἐγένοντο.

V. 1358. Ὄλυμπον δὲ τὸν οὐρανὸν λέγει, κατὰ τοὺς νεωτέρους.

V. 1363. Ἀναλδήσκοντες δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀναδιδόμενοι καὶ αὐξόμενοι.

V. 1365. Περιηγέα δὲ, τὸν περιφερῆ.

V. 1366. Σόλος δὲ, ὁ δίσκος.

V. 1372. Τὸν δ' ἕλεν ἀμφασίη. Οὗτος καὶ οἱ ἑξῆς στίχοι παρ' Εὐμήλου εἰσὶν εἰλημμένοι, παρ' ᾧ Μήδεια πρὸς Ἰάσωνα διαλέγεται. Καὶ Σοφοκλῆς δὲ ἐν Κολχίσιν ἐποίησε τὸν ἄγγελον τοῦ Αἰήτου πυθόμενον περὶ τῶν προειρημένων οὕτως·

Ἦ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν οὐπιχώριος,
καὶ κάρτα φρίξας εὐλόφῳ σφηνώματι,

---

*) Add. τοῦ. Etiam ante διεπτοίησεν excidit δέ.

χαλκηλάτοις ὅπλοισι μὴ προσεξέδυ. *)

Ταῦτα οὖν ἔοικε παραποιεῖν ὁ Ἀπολλώνιος ἐνταῦθα.

V. 1376. Καταΐκες δὲ, ἀντὶ τοῦ κατὰ συστροφήν.

V. 1377. Τὸ δὲ ἀναπάλλεται γράφεται καὶ ἀπολάμπεται. Ἔοικε δὲ ὁ Ἀπολλώνιος περὶ τῶν διαττόντων καὶ διατρεχόντων ἀστέρων ποιεῖσθαι τὸν λόγον, οἳ διὰ τὴν τῆς φορᾶς ὀξύτητα παραπλήσιόν τι ἔχουσι τῷ Ἰάσωνι ὑποβούλημα **).

V. 1378. sq. Ὁλκὸν δὲ λέγει τὸ ὑπὸ τὴν ὀξύτητα παρασυρόμενον αὐτῶν φέγγος.

Τὰς δὲ τοιαύτας φαντασίας Μουσαῖος ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ φησὶν ἀναφερομένας κατὰ τὸν αἰθέρα σβέννυσθαι. Τοὺς δὲ λεγομένους ὑπὸ τοῦ Μουσαίου ἀστέρας Ἀπολλώνιος πιθανῶς μαρμαρυγὰς εἴρηκε. Τὰς γὰρ γινομένας ἀκαταλήπτους διὰ τὴν ὀξύτητα ἀποστίλψεις μαρμαρυγὰς καλοῦσιν. Ἀπίθανον δὲ δοκεῖ ἀστέρι παρεικάζειν τὸν Ἰάσωνα τοιούτῳ πρὸς ἐπικίνδυνον ἆθλον πορευόμενον, τῷ ἅμα τῷ φανῆναι σβεννυμένῳ. Ἴσως οὖν τῷ πυρόεντι αὐτὸν ὡμοίωκε, περὶ οὗ Περιγένης ἐν τοῖς Χαλκιδικοῖς περὶ τῶν μαθημάτων καὶ ἐφυμνεῖ τὸν πυρόεντα, τὸν προσαγορευόμενον ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων Ἄρεως, ὑπὸ δὲ Χαλκιδέων ***) Ἡρακλέους. Δυσκίνητον

*) V. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. v. 670. et Brunck. ad Sophocl. Fragm. Ceterum ex hoc fragmento non debebat Schneiderus προαέκδυμι asciscere: nam verissime correxerunt μητρὸς ἐξέδυ.

**) Ex h. l. primus Scottus excitavit, quem recentiores Lexicographi secuti sunt. Sublestae fidei Schneidero videtur: iure, ut opinor.

***) *Chalcidenses* Graecis non possunt opponi: possunt *Chaldaei*. Corrig. *Χαλδαίων*, et paulo ante *ἐν τοῖς Χαλδαϊκοῖς*. Conf. Fabric. Bibl. Gr. T. IV. p. 285. Harl. Solennis commutatio horum

μὲν οὖν φησι τὸν πυρόεντα· ἐπιστρομένου γὲ μὲν *) αὐτοῦ μαρμαρυγὰς καὶ σπινθῆρας γίνεσθαι.

V. 1384. *Τελλομένους* δὲ, ἀντὶ τοῦ φαινομένους.

V. 1390. *Ὡραίην* δέ φησι τὴν ὥραν, ὡς καὶ τὴν ἀνάγκην ἀναγκαίην. **) Ὅμηρος·

ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.

Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως· οὐδὲ ἐς ὥραν καὶ τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν μίμνη τερσήμεναι ταῖς τοῦ ἡλίου βολῆσιν.

V. 1391. *Ὁλκὸν* δὲ λέγει τὴν αὔλακα.

V. 1395. *Δομὴν* δέ φησι τὴν τοῦ σώματος σύστασιν καὶ χροιάν.

V. 1397. Τὸ δὲ *προύτυψαν*, ἀντὶ τοῦ προῆλθον, ἢ προέσχον ὑπὲρ τῆς γῆς τόσον καὶ ὑπὸ γῆν.

V. 1398. *Πλαδαρὸν* δὲ λέγει τὸ δίυγρον.

V. 1403. *Σημαντῆρα* δὲ, τὸν δεσπότην.

---

nominum. V. Wesseling. ad Herodot. III. c. 155. Ruhnken. ad Vellei. Paterc. II. c. 24. et Müller. ad Scholia Tzetzarum in Lycophron. p. 307. et 509.

*) Schol. edit. melius γε μήν. Noster iam supra ad v. 311. p. 238. Ὅ γε μὲν Ἀπολλώνιος. et ad IV. v. 725. Ἥ γε μὲν Κίρκη. Γὲ μὲν proprium videtur Ionicae dialecti. Lucianus de Syria Dea T. III. p. 474. δοκέω γε μὲν Διονύσῳ σφέας καὶ τάδε ποιέειν. In Herodoto VII. c. 234. pro γε μὴν plures libri dant γε μέν.

**) De his formis v. L. Bosii Ellips. p. 534. sq. 577. 849. et 925. et not. ad Gregor. Cor. p. 393. sq. Has quoque formas videtur metri heroici necessitas aut commoditas peperisse.

ΣΧΟΛΙΑ

ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

ΤΩΝ

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

V. 1. *Αὐτὴ νῦν κάματόν γε θεά.* Τὸ τέταρτον τῶν Ἀπολλωνίου Ἀργοναυτικῶν τάδε περιέχει. Οἱ Ἀργοναῦται διαπεράσαντες τὸν Πόντον ἀφίκοντο εἰς τὸν Ἴστρον, καὶ δι' αὐτοῦ κατηνέχθησαν εἰς τὸν Ἀδρίαν, καὶ διεπεραιώθησαν εἰς τὸν καλούμενον Κρόνιον *), ἔνθα ἀναιροῦσιν τὸν Ἄψυρτον δόλῳ. Ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ Διὸς ἐπὶ τούτοις καὶ δυσπνοίᾳ **) θέλοντος ἀνατρέψαι τοὺς Ἀργοναύτας, ἡ Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους. Καὶ διὰ τοῦ Ἠριδανοῦ καταφέρονται εἰς τὴν περὶ Σαρδὼ θάλασσαν. Καιθαίρονται δὲ ὑπὸ τῆς Κίρκης, καὶ διαπλέουσι τὰς πλαγκτὰς πέτρας, Θέτιδος μετὰ τῶν ἄλλων Νηρηΐδων προπεμπούσης. Τὰς δὲ Σειρῆνας ἀποπλέουσι, καὶ διασωθέντες εἰς τὴν πάλαι μὲν Δρεπάνην,

*) Schol. edit. *εἰς τὸ πάλαι καλούμενον Κρόνιον.* Ad hoc subaud. *πέλαγος:* ad nostrum *πόντον.* Plene *Κρόνιον πόντον* dixit Orpheus Argon. v. 1079. sq.

**) *ventis contrariis:* quem huius vocis usum Lexicographi neglexerunt. Simili sensu Sophocles Antig. v. 588. sq. dixit *δυσπνόοις — πνοαῖς.*

ὕστερον δὲ κληθεῖσιν Κέρκυραν, τοὺς διὰ τῶν Συμπληγάδων διώκοντας φίλους Κόλχους καταλαμβάνουσιν, οἵτινες παρὰ τοῦ Ἀλκινόου ἐξῃτοῦντο τὴν Μήδειαν. Ὁ δὲ ἀναβαλλόμενος αὔριον, ἔφη, παρθένον μὲν οὖσαν ἀποπέμψαι τῷ πατρὶ, γυναῖκα δὲ ἀποδόσθαι τῷ ἀνδρί. Γίνεται οὖν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ὁ γάμος. Ὡς οὖν ἄπρακτοι γένοιντο οἱ Κόλχοι, κατέμεινάν ἐν τῇ Σχερίᾳ γῇ δεδοικότες ἐπανελθεῖν εἰς Αἰήτην. Ἀποπλεύσαντες δὲ κεῖθεν οἱ Ἀργοναῦται, κατασύρονται τῆς Λιβύης εἰς Σύρτιν, καὶ τελευτῶσιν ἐκεῖ Κάνθος καὶ Μόψος. Ἀποροῦσι δὲ περὶ σωτηρίας τοῖς Ἀργοναύταις Τρίτων ἐπιφανεὶς, ὅπως διασωθεῖεν δηλοῖ. Βαστάσαντες οὖν τὴν ναῦν κομίζουσιν εἰς Τριτωνίδα λίμνην. Εἶτα γίνονται ἐν Κρήτῃ, ᾗ προσορμισθῆναι κωλύονται ὑπὸ Τάλω, ὃν ἐπῳδαῖς ἠφάνισε Μήδεια. Εἶτα παραγίνονται εἰς Αἴγιναν, κἀκεῖθεν διασώζονται εἰς Θεσσαλίαν.

Σχόλια εἰς τὸ δ τῶν Ἀπολλωνίου Ἀργοναυτικῶν.

V. 1—5. Αὐτὴ νῦν κάματόν γε θεά. Αὐτὴ νῦν, ὦ Μοῦσα, φράσον μοι τὸν μόχθον τῆς Μηδείας, καὶ τὰ δήνεα καὶ τὰ βουλεύματα αὐτῆς. Ἔμοιγε γὰρ ἤδη ἔστι ὁ νοῦς ὑπὸ ἀμφασίας καὶ ἀπορίας ἔνδον ἑλίσσεται σκεπτομένῳ, πότερον ἐρωτικὸν πάθος βλαβεῖσαν ὤτρυνεν αὐτὴν φυγεῖν, ἢ ἄποινα ἂν τοῦτο, ὅτι φύζαν ἀεικελίην ἐποιήσατο, τουτέστι φυγὴν κακόφρονος, φοβηθεῖσα μήπως κακωθῇ ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ἤγουν ὑφ' ἧς κακώσεως, κατέλιπε τὰ ἔθνη τῶν Κόλχων.

Ἐν μὲν οὖν τῷ ἀμφασίῃ τοῦ ᾱ στέρησιν σημαίνοντος ἐπεντέθη *) τὸ μ̄.

*) Sic etiam Schol. edit. V. supra p. 64.

Τὸ δὲ ἀεικελίην, ἐπιθετικῶς μὲν λέγεται κατὰ τὸ φύζαν, καὶ διὰ τοῦτο ὁμοιοπτότως· μεταλαμβάνειν γε μὴν εἰς προσηγορικὴν γενικὴν αὐτὸ δεῖ, ἵν' ᾖ, φύζαν ἀεικελίης. Οὕτω γαρ ὁ νοῦς σώζεται.

V. 8. Στυγερὸν δὲ λέγει τὸν ἆθλον, ὅτι στυγνάσαί ἐποίησε τὸν Αἰήτην.

V. 11. Τὸ δὲ ἀλεγεινότατον, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλγεινότατον γέγονε κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ε, ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλέγειν, τὸ φροντίζειν, παρήχθη ἡ λέξις, ὡς εἶναι ἀλεγεινότατον τὸν πολυφρόντιστον.

V. 12. Κεμὰς δὲ νεβροῦ διαφέρει. Κεμὰς μὲν γὰρ ἡ ἔτι ἐν τῷ σπηλαίῳ κοιμωμένη διὰ σμικρότητα ἔλαφος· νεβρὸς δὲ ὁ ἔτι μείζων καὶ εἰς βορὰν ἐξέρχεσθαι καὶ νέμεσθαι δυνατός.

V. 13. Τάρφεσι δὲ, τοῖς πυκνοῖς.

V. 14. Τὸ δὲ ὀΐσατο ἀπὸ τοῦ οἴω κατὰ διάλυσιν ὀΐω γίνεται. Ἔοικε δὲ καὶ τὸ δοάσασθαι ἀπὸ τοῦ ὀΐσασθαι γίνεσθαι κατὰ πρόσθεσιν τοῦ δ καὶ μεταποίησιν τοῦ ι εἰς α. Οὕτω δὲ προστίθεται τὸ δ καὶ ἐν τῷ δνοφερὸν ὕδωρ· ἀπὸ γὰρ τοῦ νέφους πεποίηται, καὶ ἀπὸ τοῦ ἴψαι. Σοφοκλῆς *) ἐν Ἰξίονι δίψιον φησὶ τὸν βεβλαμμένον. Καὶ Ὅμηρος πολυδίψιον ἐς Ἄργος, τὸ πολλάκις βεβλαμμένον.

V. 16. Ἐπιΐστορας δὲ, ἀντὶ τοῦ συνίστορας, συνειδυίας.

V. 17. Περιβρομέεσκον, ἀντὶ τοῦ ἐνήχουν, ὡς ἐρχομένων τινῶν, καὶ ἀξόντων εἰς την πατρίδα.

V. 18. Λευκανίαν δὲ λεγει την ἀρτηρίαν, δι' ἧς τὸ πνεῦμα ἑλκόμενον φέρεται.

---

*) Leg. — πεποίηται. Καὶ ἀπὸ τοῦ ἴψαι Σ.

Κὸυρὶξ δὲ, ἀντὶ τοῦ κατὰ κόῤῥης, κατὰ κεφαλῆς. Πολλάκις δὲ προσχρῶνται ἐπὶ τοῦ τίλλειν τὰς τρίχας.

V. 23. *Πτερόεις* δὲ ὁ κοῦφος. Ἐλαφρίσθη *) οὖν, φησὶ, τοῦ προτέρου λογισμοῦ, καὶ μετετράπη τῇ ψυχῇ εἰς ἱλαρότητα.

V. 35. Τὸ δὲ *διειλυσθεῖσα*, ἀντὶ τοῦ λάθρα διεξελθοῦσα καὶ διαφυγοῦσα καὶ διαδράσασα.

V. 36. *Ληϊὰς* δὲ, ἡ δορυάλωτος καὶ αἰχμάλωτος.

V. 38. *Ἀηθέουσα* δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀηθὴς οὖσα. *Δύη* δέ ἐστιν ἡ κακοπάθεια.

V. 42. *Ἀοιδὰς* δὲ λέγει τὰς διὰ φαρμάκων ἐπῳδάς.

V. 46. *Πέζα* δέ ἐστι τὸ καταλῆγον τοῦ ἐνδύματος, ὃ ἡμεῖς ὤαν καλοῦμεν. Οἱ γὰρ παλαιοὶ ὑπὲρ τοῦ μὴ τρίβεσθαι τὰ ἐνδύματα δέρματα αὐτοῖς κατὰ τὸ ἄκρον προσέῤῥαπτον.

V. 52. *Δυσπαλαίας* δὲ, τὰς χαλεπὰς καὶ κακὰς, ἢ τὰς ἐπὶ κακῷ ἀναδιδομένας ἐκ τῆς γῆς. Πλείονα γὰρ τὰ φθοροποιὰ τῶν χρηστῶν. Ἢ τὰς δυσχερῶς γινομένας.

V. 54. *Τιτανίδα* δὲ τὴν Σελήνην φησὶν, ὅτι ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη Ὑπερίονος τοῦ Τιτᾶνος καὶ Θείας εἰσὶ παῖδες. Ἡσίοδος·

Θεῖα δ' Ἠέλιόν τε καὶ λαμπρὰν Σελήνην.

V. 55. *Φοιταλέην* δὲ τὴν ἐμμανῆ φησὶ, καὶ ἐμμανῶς πορευομένην. Φοῖτος γὰρ ἡ μανία λέγεται. Εὐφορίων·

---

*) Hic etiam augmentum neglectum. Supra ad II. v. 1. ἐξελάθησαν. ad III. v. 1. ἀναδίδοντο. Schol. ad Callimachi H. in Cerer. v. 7. θεάσατο. Ut paene suspicer, talia non deberi erroribus et negligentiae librariorum, sed imputanda esse Graecitati citeriori.

Φοιταλέος δ' ἀνὰ πᾶσαν ἄδην ἐπάτησε κοθόρνῳ. Καὶ μήποτε διὰ τοῦτο καὶ τὰς ἑταίρας φοιτάδας λέγομεν.

V. 57. sq. Οὐκ ἄρ' ἐγὼ μούνη. Λάτμον, ὄρος Καρίας, ἔνθα ἐστὶν ἄντρον, ἐν ᾧ διέτριβεν Ἐνδυμίων. Καὶ πόλις δὲ ἐκεῖ κληθεῖσα Ἡράκλεια.

Τὸν δὲ Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης εἶναι παῖδα, εἰληφότα παρὰ Διὸς δῶρον, ἐν αὐτῷ ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι ὀλέσθαι *). Καὶ Πείσανδρος δὲ τὰ αὐτὰ φησὶ, καὶ Ἀκουσίλαος, καὶ Φερεκύδης, καὶ Νίκανδρος ἐν β Αἰτωλικῶν, καὶ Θεόπομπος Ἐποποιοῖς. Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις λέγεται τὸν Ἐνδυμίωνα ὑπὸ Διὸς ἀνενεχθῆναι εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐρασθέντα Ἥρας παραλογισθῆναι εἰδώλῳ νεφέλης διὰ τὸν ἔρωτα, καὶ ἐμβληθέντα ἐκεῖθεν κατελθεῖν εἰς ᾅδην. Καὶ Ἐπιμενίδης δέ φησι παρὰ θεοῖς διατρίβοντα τὸν Ἐνδυμίωνα ἐρασθῆναι Ἥρας· χαλεπήναντος δὲ τοῦ Διὸς, αἰτήσασθαι διὰ παντὸς **) καθεύδειν. Τινὲς δέ φασι διὰ πολλὴν δικαιοσύνην ἀποθεωθῆναι φασὶν αὐτόν· ἔπειτα πλημμελήσαντά τι αἰ-

*) V. Bast. ad Gregor. Cor. p. 85. qui versum Hesiodi sic legendum censet: ἶν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίης, ὅτε μέλλοι ὀλέσθαι, notatque: „Verba quidem θέλειν et μέλλειν commutari facile po„tuerunt." Exempla huius commutationis vide in Mülleri notis ad Tzetzarum Schol. in Lycophron. p. 428. b. et 469. a. Etiam βούλεσθαι et μέλλειν in libris commutata sunt. V. eund. ibid. p. 835. b. Ceterum non vera haec confusio est, profecta a socordia librariorum, cuiusque rationem reddas palaeographicam: sed ipse usus verborum illorum, utpote paene idem significantium, promiscuus fuit. Conf. Reisk. ad Dionem Chrysost. T. I. p. 247.

**) Sive sic scribas, sive coniunctim, ut in Schol. edit., διαπαντὸς, nihil refert. Sed in Hegesippi Epigr. VI. v. 5. non debebant dare, iunctis vocibus, διάπαντα, quod graecum non est.

τῆσαι παρὰ Διὸς ἀεὶ καθεύδειν. Τινὲς δὲ τῷ ὄντι φίλυπνόν τινα γενέσθαι φασὶ τὸν Ἐνδυμίωνα. Ὅθεν καὶ παροιμία, Ἐνδυμίωνος ὕπνος, ἐπὶ τῶν πολὺ κοιμωμένων, ἢ ἀμελῶς τι πραττόντων, ὡς δοκεῖν κοιμᾶσθαι. Φασὶ δὲ αὐτὸν οἱ μὲν Σπαρτιάτην, οἱ δὲ Ἠλεῖον. Ἴβυκος δὲ καὶ βασιλεῦσαι φησὶν αὐτὸν τῆς Ἤλιδος. Μέμνηται αὐτοῦ καὶ Θεόκριτος λέγων·

Ζαλωτὸς μὲν ἐμὶν ὁ τὸν ἄτροπον ὕπνον ἰαύων
Ἐνδυμίων.

Περὶ δὲ τοῦ τῆς Σελήνης ἔρωτος Σαπφὼ καὶ Νίκανδρος ἐν β ἀρώπης ἱστοροῦσι. Φασὶ γὰρ κατέρχεσθαι τὴν Σελήνην πρὸς Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα αὐτὸν ἐν τῷ Λάτμῳ τῷ ὄρει. Τινὲς δὲ καὶ ἀναιροῦσι τὸν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἐνδυμίωνος ὕπνῳ μῦθον. Φιλοκύνηγον γὰρ αὐτὸν ὄντα, τὴν μὲν νύκτα πρὸς τῇ σελήνῃ κυνηγεῖν, διὰ τὸ ἐξιέναι τότε τὰ θηρία ἐπὶ τὰς νομάς· τὰς δὲ ἡμέρας ἀναπαύεσθαι ἐν σπηλαίῳ, ὡς δοκεῖν ἀεὶ κοιμᾶσθαι. Ἄλλοι δὲ ἄλλως *) ἀλληγοροῦσι τὸν μῦθον, λέγοντες, Ἐνδυμίωνα πρῶτον ἐπιχειρῆσαι τῇ περὶ τὰ μετέωρα φιλοσοφίᾳ· παρασχεῖν δὲ αὐτῷ ἀφορμὰς τὴν σελήνην ἔν τε τοῖς φωτισμοῖς καὶ ταῖς κινήσεσι. Τὴν μὲν οὖν νύκτα σχολάζοντα περὶ τὰς τοιαύτας θεωρίας μὴ καθεύδειν, μεθ' ἡμέραν δὲ ἀναπαύεσθαι.

Διὰ δὲ τὸν μυθευόμενον ἔρωτα τῆς Σελήνης ἐμυθολόγησαν, ὡς αἱ Θετταλαὶ γυναῖκες αἱ φαρμακίδες καταςπῶσι τὴν σελήνην ἐπῳδαῖς. Ἠπατήθησαν δέ, ὥς φασι, καὶ ὑπὸ Ἀγλανίκης τῆς Ἡγήμονος θυγατρός.

---

*) i. e. Τινὲς δὲ ἄλλως, quomodo rarius haec sic iunguntur. Paulus Silentiar. LXXIV. v. 73. sqq. "Ἄλλοι λέγουσιν ἄλλην Κρυπτοὺς δόλους ἐλέγχειν· Ἄλλην κ. τ. λ.

Αὕτη γὰρ ἔμπειρος οὖσα ἀστρολογίας, καὶ τοὺς χρόνους τῶν τῆς σελήνης ἐκλείψεων ἐπισταμένη, ὅτε ἔμελλεν ἐκλείπειν ἡ σελήνη, ἔλεγεν, ὅτι αὐτὴν κατασπᾷ. Δίκην δ' ὅμως ἔδωκεν τοῦ ψευδολογήματος *). Ἅμα τε γὰρ ἔλεγε τὴν θεὸν κατασπᾷν, καὶ συμφοραῖς περιέπιπτεν ἀποβάλλουσα τινὰ τῶν οἰκείων. Διὸ καὶ παροιμία ἐπὶ τῶν συμφοραῖς κεχρημένων, ὅτι τὴν σελήνην κατασπᾷ. Οὕτω δ' ἐπιστεύετο τὴν σελήνην ἐν ταῖς ἐκλείψεσι καθαίρεσθαι **), ὥστε καὶ τοὺς παλαιοὺς τὰς ἐκλείψεις καθαιρέσεις καλεῖν.

V. 59—61. Τὸ δὲ ἦ θαμὰ δὴ καὶ τὰ ἑξῆς οὕτω συντακτέον· ὄντως θαμὰ ἐγὼ φοιτῶ εἰς τὸ ἄντρον μνησαμένη τῆς τοῦ Ἐνδυμίωνος φιλότητος, καὶ σεῖο, ὦ κύων, μνησαμένη, ἵνα εὔκηλος φαρμάσσῃς ἐν σκοτίῃ νυκτὶ δολίαισιν ἀοιδαῖς, ἅ σοι φίλα τέτυκται.

V. 63. Ἀνιηρὸν δὲ λέγει τὸν ἀθεράπευτον.

V. 69. Ἔδαιον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔκαιον καὶ ἀνῆπτον.

V. 70. Τὸ δὲ ὄρθια τὸ συντεταμένως καὶ μεγάλως δηλοῖ.

V. 71. Τὸ δὲ περαιόθεν ἀπὸ τῆς περαίας γίνεται. Ὅθεν καὶ τὸ πέρας. Δι' ὃ καὶ ἤπειρος λέγεται καταχρηστικῶς πᾶσα γῆ· κυρίως δὲ ἡ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα. Φανερὸν δὲ τοῦτο ἐποίησεν Εὐριπίδης εἰπών·

Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐσβάλλω χθόνα.

V. 86. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ μὲν Ἀπολλώνιος νυκτὰ ***)

---

*) Accedat Lexicis. Item simile compositum χρησμολόγημα, quo utitur Tzetzes in Exegesi ad Homeri Iliad. p. 16, 24. [Ibid. p. 47, 15. legitur χρησμοδότις, item omissum in Lexicis.]

**) Leg. καθαιρεῖσθαι. Eadem verba confusa in Diodoro Sic. XVII. c. 40. extr.

***) Accentus docet, legendum esse νυκτός. V. Bredow. Epist. Par. p. 245.

πεφευγέναι τὴν Μήδειαν φησὶν ἐπὶ τὴν ναῦν, Αἰήτου συνέδριον ἔχοντος Κόλχων περὶ διαφθορᾶς τῶν ἡρώων· ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκὼς ὑπὸ Ἀφροδίτης φησὶ τὸν Αἰήτην κατακοιμηθῆναι ἐπιθυμήσαντα συγγενέσθαι τῇ ἑαυτοῦ γυναικὶ Εὐρυλύτῃ, δεδειπνηκότων παρ' αὐτῷ τῶν Κόλχων καὶ κοιμωμένων, διὰ τὸ βούλεσθαι αὐτὸν ἐμπρῆσαι τὴν ναῦν.

Δὴ τότ' ἄρ' Αἰήτῃ πόθον ἔβαλε δῖ' Ἀφροδίτη,
Εὐρυλύτης φιλότητι μιγήμεναι ἧς ἀλόχοιο,
κηδομένη φρεσὶν ᾗσιν, ὅπως μετ' ἄεθλον Ἰήσων
νοστήσῃ οἶκονδε σὺν ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν.

Ὁ δὲ Ἴδμων συνῆκε τὸ γεγονὸς, καὶ φησὶ,

Φευγέμεναι μεγάροιο *) θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.

Τὴν δὲ Μήδειαν τὴν ποδοψοφίαν **) ἀκούσασαν, ἀναστᾶσαν συνεξορμῆσαι αὐτοῖς. Τὰ αὐτὰ δέ φησι καὶ Ἡρόδωρος.

V. 87. Ἔτι δὲ ἰστέον, ὅτι ὁ μὲν Ἀπολλώνιος μετὰ τὸ φυγεῖν τὴν Μήδειαν ἐκ τῶν τοῦ Αἰήτου οἴκων, πεποίηκεν ὑπισχνουμένην δώσειν τὸ κῶας τῷ Ἰάσωνι· ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκὼς συνεκφέρειν αὐτὴν τὸ κῶας φησίν. Ἔκειτο γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Αἰήτου. Ἡρόδωρος δέ φησι, μετὰ τὴν ἀνάζευξιν τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποσταλῆναι τὸν Ἰάσωνα ἐπὶ τὸ κῶας· τὸν δὲ πορευθέντα τὸν

---

*) Sic Sophocles Philoct. v. 1044. τῆς νόσου πεφευγέναι. Quam constructionem in poëtica oratione non miror. Miror in Diodori Sic. Eclog. T. II. p. 529, 42. φεύγοντα τῆς πολιορκουμένης πόλεως, ubi ἐκ videtur excidisse.

**) Vox videatur poëtici coloris; ut fortasse fuerit in poëmate: — ποδοψοφίην ἀΐουσα. Tamen etiam in Fabularum Aesopearum Syntagmate Schneideriano legas Fab. CXXXVII. p. 70. βάτραχοι ἀκούσαντες τῆς ποδοψοφίας.

τε δράκοντα φονεῦσαι, καὶ τὸ κῶας ἀπενεγκεῖν πρὸς Αἰήτην· τὸν δὲ δόλῳ καλέσαι αὐτοὺς ἐπὶ δεῖπνον.

V. 89. Ἐπιΐστορας μὲν οὖν φησι τοὺς μάρτυρας.

V. 91. Ὀνοτὴν δὲ λέγει τὴν μεμπτήν.

V. 94. Τὸ δὲ προσπτύξατο, ἀντὶ τοῦ περιέλαβε.

V. 102. Τὸ δὲ παρὲκ νόον Αἰήταο, ἀντὶ τοῦ παρὰ τὴν βουλὴν τοῦ Αἰήτου.

V. 106. Τὸ δὲ ἔμπαλιν ἀΐσσουσα, ἀντὶ τοῦ εἰς τοὐπίσω ὁρμῶσα.

V. 111. Ἄγχαυρον δὲ λέγει τὸν πλησίον τῆς ἡμέρας καιρὸν, οἱονεὶ τὸ καλούμενον λυκόφως. Περὶ γὰρ τὸν τοιοῦτον καιρὸν αἱ αὖραι πνέουσιν. Εἴληπται δὲ καὶ τοῦτο ἐξ Ὁμήρου·

Αὔρη δ᾽ ἐκ ποταμοῖο ψυχρὴ πέλει ἠῶθι πρό.

Κνώσσειν δέ ἐστι τὸ ὑπνώττειν.

V. 115. sq. Εὐνὰς δέ φησι κριοῦ, ὅπου πρῶτον τὸν Φρίξον κομίσας ὁ κριὸς ἀνεπαύσατο.

V. 125. sq. Ἀνιόντος δὲ ἡλίου, ἀντὶ τοῦ ἀνατέλλοντος.

V. 131. Διὰ δὲ τοῦ, ἔκλυον, οἳ καὶ πολλὸν ἑκὰς, χρῆται μὲν ὑπερβολῇ κατὰ ποσότητα, εἴγε ἐπὶ τοσοῦτον ἀκούεσθαι φησὶ τὴν τοῦ δράκοντος φωνήν· θαυμαστὸν δ᾽, ὅπως τοῖς μὲν μακρὰν ἠκούετο, τοῖς δ᾽ ἐγγὺς οὐκ ἠκούετο.

Τιτηνίδα δὲ χώραν λέγει τὴν κληθεῖσαν ἀπό τινος ποταμοῦ Τιτήνου, οὗ μνημονεύει καὶ Ἐρατοσθένης ἐν Γεωγραφίᾳ.

V. 132 — 135. Ὁ δὲ Λύκος ποταμὸς ἀπὸ Ἀράξου φερόμενος συγκίρναται *) Φάσιδι, καὶ οὕτως ἀπολέσας

---

*) Schol. edit. συγκιρνᾶται. Ubi optio datur, praetulerim no-

τὸ ἴδιον ὄνομα ἐκδίδωσιν εἰς θάλασσαν. Τὸ δ' αὐτὸ γίνεται καὶ ἐν τοῖς περὶ Θεσσαλίαν *) ποταμοῖς. Ὁνοχῶνος γὰρ καὶ Παμισὸς καὶ Σπερχειὸς, ἐπειδὰν συῤῥεύσωσι, Σπερχειὸς οἱ πάντες καλοῦνται.

Ἀράξης δέ ἐστι ποταμὸς Σκυθίας. Μητρόδωρος δὲ ἐν ᾱ τῶν περὶ Τιγράνην τὸν Θερμώδοντα Ἀράξην φησὶ καλεῖσθαι.

Καυκασίαν δὲ θάλασσαν τὴν Κασπίαν λέγει διὰ τὸ πλησιάζειν τῷ Καυκάσῳ. Βέλτιον δὲ Καυκασίαν νῦν τὸν Εὔξεινον νοεῖν τὸν πλησιάζοντα τῷ Καυκάσῳ. Οὐ γὰρ εἰς τὴν Καυκασίαν **), ἀλλ' εἰς τὸν Εὔξεινον ἐκδίδωσιν ὁ Φάσις.

V. 140. Στροφάλιγγας δὲ φησὶ τὰς τοῦ σφοδροῦ καπνοῦ εἰλύσεις ***), κατὰ ἀναφοράν.

V. 141. Διὰ δὲ τοῦ, ἄλλη δ' αἶψ' ἑτέρῃ ἐπιτέλλεται, τὸ συνεχὲς τῆς ἐπαναφορᾶς δηλοῖ.

V. 142. Εἰλίγγους δὲ λέγει τὰς συστροφὰς τοῦ καπνοῦ.

Ἐπήορος δέ ἐστιν ὁ μετέωρος.

V. 143. Καὶ τὸ ἀπειρεσίας δὲ ὑπερβολικῶς εἴρηκε διαγράφων τὸ τερατῶδες μέγεθος τοῦ δράκοντος.

---

stram formam, quam, in hoc quidem composito, Lexicographos neglexisse miror.

*) Schol. edit. *κατὰ Θεσσαλίαν*, quod idem est. *in Thessalia.* Herodotus I. 24. *περὶ Ἰταλίην.* Interpres Latinus: *circa Italiam.* Melius Larcherus: *en Italie.* Plutarchus V. Thes. c. 6. *περὶ τὴν Ἑλλάδα.* Idem V. Alex. c. 11. *περὶ Θετταλίαν.* c. 47. *περὶ τὴν Ἰνδικήν.* Callistratus p. 899. Olear. *Δαιδάλου — τοῦ περὶ Κρήτην.*

**) Imo *Κασπίαν.*

***) Schol. edit. *εἰλήσεις*, qua forma idem utitur ad I. v. 438. ubi tamen *ψιλῶς* editum *εἰλήσεσιν*, quomodo in Phrynichi Eclog. p. 176, 1. Pauw. Etiam in nostro mox ad v. 144. *εἰλήσεις.*

τὸ ἴδιον ὄνομα ἐκδίδωσιν εἰς θάλασσαν. Τὸ δ' αὐτὸ γίνεται καὶ ἐν τοῖς περὶ Θεσσαλίαν *) ποταμοῖς. Ὀνοχῶνος γὰρ καὶ Παμισὸς καὶ Σπερχειὸς, ἐπειδὰν συῤῥεύσωσι, Σπερχειὸς οἱ πάντες καλοῦνται.

Ἀράξης δέ ἐστι ποταμὸς Σκυθίας. Μητρόδωρος δὲ ἐν ᾱ τῶν περὶ Τιγράνην τὸν Θερμώδοντα Ἀράξην φησὶ καλεῖσθαι.

Καυκασίαν δὲ θάλασσαν τὴν Κασπίαν λέγει διὰ τὸ πλησιάζειν τῷ Καυκάσῳ. Βέλτιον δὲ Καυκασίαν νῦν τὸν Εὔξεινον νοεῖν τὸν πλησιάζοντα τῷ Καυκάσῳ. Οὐ γὰρ εἰς τὴν Καυκασίαν **), ἀλλ' εἰς τὸν Εὔξεινον ἐκδίδωσιν ὁ Φάσις.

V. 140. Στροφάλιγγας δὲ φησὶ τὰς τοῦ σφοδροῦ καπνοῦ εἰλύσεις ***), κατὰ ἀναφοράν.

V. 141. Διὰ δὲ τοῦ, ἄλλη δ' αἶψ' ἑτέρῃ ἐπιτέλλεται, τὸ συνεχὲς τῆς ἐπαναφορᾶς δηλοῖ.

V. 142. Εἰλίγγους δὲ λέγει τὰς συστροφὰς τοῦ καπνοῦ.

Ἐπήορος δέ ἐστιν ὁ μετέωρος.

V. 143. Καὶ τὸ ἀπειρεσίας δὲ ὑπερβολικῶς εἴρηκε διαγράφων τὸ τερατῶδες μέγεθος τοῦ δράκοντος.

---

stram formam, quam, in hoc quidem composito, Lexicographos neglexisse miror.

*) Schol. edit. κατὰ Θεσσαλίαν, quod idem est. *in Thessalia.* Herodotus I. 24. περὶ Ἰταλίην. Interpres Latinus: *circa Italiam.* Melius Larcherus: *en Italie.* Plutarchus V. Thes. c. 6. περὶ τὴν Ἑλλάδα. Idem V. Alex. c. 11. περὶ Θετταλίαν. c. 47. περὶ τὴν Ἰνδικήν. Callistratus p. 899. Olear. Δαιδάλου — τοῦ περὶ Κρήτην.

**) Imo Κασπίαν.

***) Schol. edit. εἰλήσεις, qua forma idem utitur ad I. v. 438. ubi tamen ψιλῶς editum εἰλήσεσιν, quomodo in Phrynichi Eclog. p. 176, 1. Pauw. Etiam in nostro mox ad v. 144. εἰλήσεις.

V. 144. Ῥυμβόνας δέ φησι τὰς εἰλήσεις, τὰς πείρας *), τὰς περιδινήσεις. Ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Πειρίνθῳ· Σὲ τὸν αὐτοφυῆ πάντων θεῶν αἰθέρα ῥύμβῳ, τουτέστι κινήσει. Διὸ καὶ τὸ κινούμενον τροχίσκον **) ὑπὸ τῶν φαρμακίδων ῥόμβον καλοῦσι. Καὶ ἐν Εὐπόλιδι δὲ τὰς περιφερεῖς κινήσεις οὕτως ἐξηγοῦνται· Ὦ ῥύμβοις μαστίξας ἐμέ.

Ἀζαλέαις δὲ, ἀντὶ τοῦ ξηραῖς. Ξηραῖς οὖν, φασὶ ***), φολίσιν, ἤγουν λεπίσιν, ἐπηρεφεῖς καὶ ἐσκεπασμέναι ἦσαν αἱ ῥυμβόνες.

V. 145. Εἴσετο δὲ, ἀντὶ τοῦ ὥρμησε.

V. 147. Θέλξαι δὲ τὸ κοιμῆσαι λέγει.

V. 148. Νυκτίπολον δὲ λέγει τὴν Ἑκάτην, ὅτι ἐν τῇ νυκτὶ πολεῖται. Χθονίην δὲ, ὅτι ὑπὸ γῆν διατρίβει.

Εὐαντέα, τουτέστιν εὐάντητον, εὐεξίλαστον, εὐαπάντητον.

---

*) Leg. σπείρας. V. supra ad p. 153. Sic quod habet Schol. edit. ad IV. v. 1396. πήραν, mutandum in σπεῖραν. V. Heyn. ad Apollodor. p. 428. ed. prior. Similiter Suidas T. I. p. 351. εὐπείροισι κορύμβοις male habet pro εὐσπείροισι. Aeschylus S. c. Theb. v. 1038. Br. λύκοι σπάσονται. Al. πάσονται, quod iure posthabuerunt. Hesychius T. II. c. 449. Λελυκωμένα πρόβατα, τὰ λυκόσπαστα, ut recte editum pro vitioso λυκόπαστα. Infer hinc in Lexica adiectivum λυκόσπαστος. Denique Schol. ad Apollon. Rh. I. v. 972. ἰσόπριος. Corrig. ἰσόσπριος. Idem adiectivum aliam subiit mutationem in Photii Lex. c. 246. ubi corruptum est in κόσπριος: qua ipsa corruptione, sed versa vice, in eodem Lexico c. 188. extr. ἄρκτον abiit in ἄριστον. V. Albert. ad Hesych. T. II. c. 567. n. 2. coll. Bast. ad Gregor. Cor. p. 244. cuius observatio hoc exemplo confirmatur.

**) Scribendum aut, τὸν κινούμενον τροχίσκον, aut, ut Schol. edit. habet, τὸ κινούμενον τροχίσκιον. Τροχίσκιον Lexica ignorant.

***) Leg. φησί.

V. 150. *Τὸ δὲ οἴμῃ θελγόμενος*, ἀντὶ τοῦ ἐπῳδῇ ταπεινούμενος.

Ἄκανθαν δὲ λέγει τὸ τοῦ ὄφεως ὀστοῦν.

V. 155. *Περιπτύξαι* δὲ, τὸ περιλαβεῖν.

V. 156. Ἰστέον δὲ, ὅτι ἀρκεύθῳ φησὶν ἐπιῤῥαίνουσαν τὴν Μήδειαν τὸ φάρμακον κατακοιμίσαι τὸν δράκοντα ἐπᾴδουσαν, καὶ οὕτω τὸ κῶας ἀνελέσθαι καὶ χωρῆσαι ἐπὶ τὴν ναῦν ἀμφοτέρους, κοιμωμένου τοῦ θηρίου. Τούτοις δὲ συμφωνεῖ καὶ Ἀντίμαχος. Φερεκύδης δέ φησιν ἐν τῷ ζ, φονευθῆναι τὸν δράκοντα ὑπὸ τοῦ Ἰάσωνος.

Ἡ δὲ ἄρκευθος δένδρον ἐστὶν ἀκανθῶδες Ἀπόλλωνος, ὡς ἐν τῷ γ τῶν εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένων ἱστορεῖται.

V. 158. *Νήριτος* δὲ, ἡ πολλή.

V. 161. *Πολύπρεμνος* δὲ, ἡ πολυστέλεχος.

V. 175. *Ἀγρῶσται* δὲ λέγονται οἱ κυνηγοί. Πέπτωκε δὲ ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος. Ὅμηρος·

Ἰχθῦς ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ.

Ἀχαιϊνέα δὲ, ἔλαφος ἡ γενομένη ἐν Ἀχαΐᾳ, πόλει Κρητικῇ, ἣ καὶ σπαθιναία καλεῖται. Οἱ δὲ μεγάλα κέρατα ἔχοντες ἔλαφοι κεράσται *) καλοῦνται.

V. 177. *Λῆνος* δὲ λέγεται τὸ ἔριον. Ὅθεν καὶ λανάριοι **) οἱ τὰ ἔρια κτενίζοντες.

Πολλοὶ μὲν οὖν χρυσοῦν τὸ κῶας εἰρήκασιν, οἷς ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος. Ὁ δὲ Σιμωνίδης ποτὲ μὲν λευκὸν, ποτὲ δὲ πορφυροῦν αὐτὸ λέγει.

---

*) De ἐλάφῳ κεράστῃ nihil, quod miror, Schneiderus. Longus p. 37. Villois. ἔριφον ἤδη κεράστην.

**) Ducangius e Schol. edit. ascivit.

*τοῦ Νείλου εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς θάλασσαν. Τοῦτο δέ φησιν Ἀρτεμίδωρος ὁ Ἐφέσιος ψεῦδος εἶναι· τὸν γὰρ Φᾶσιν μὴ συνάπτειν τῷ Ὠκεανῷ, ἀλλ' ἐξ ὀρέων ὑψηλῶν καταφέρεσθαι. Τὰ αὐτὰ δέ φησιν καὶ Ἐρατοσθένης ἐν γ̄ τῶν Γεωγραφικῶν. Τιμάγητος δὲ ἐν τῷ περὶ λιμένων τὸν Ἴστρον φησὶ καταφέρεσθαι ἀπὸ τῶν Κελτικῶν ὀρῶν, ῥέοντα δὲ διὰ τῆς Κελτικῆς εἰσβάλλειν εἰς λίμνην Κελτικήν· ἐκεῖθεν δὲ τὸ ὕδωρ σχίζεσθαι εἰς δύο, καὶ τὸ μὲν εἰς τὴν Κελτικὴν θάλασσαν ἐκβάλλειν, τὸ δὲ εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον. Διὰ τούτου οὖν τοῦ στόματος ἀναπλεύσαντας τοὺς Ἀργοναύτας ἀφικέσθαι εἰς Πυρήνην· ἐκεῖθεν διὰ τοῦ ἑτέρου στόματος καὶ *) καταπλεῦσαι εἰς τὴν Κελτικὴν θάλασσαν. Ἡσίοδος δὲ καὶ Πίνδαρος ἐν Πυθιονίκαις καὶ Ἀντίμαχος ἐν Λυδῇ διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ φασὶν ἐλθεῖν αὐτοὺς εἰς τὴν Λιβύην· εἶτα βαστάσαντας τὴν Ἀργὼ εἰς τὸ ἡμέτερον ἀφικέσθαι πέλαγος.*

V. 261. sqq. *Τοὺς δὲ Αἰγυπτίους Κόσμος μὲν ἐν ᾱ Αἰγυπτιακῶν, καὶ Λέων ἐν ᾱ τῶν πρὸς τὴν μητέρα, καὶ Κνωσσὸς ἐν ᾱ τῶν Γεωγραφικῶν τῆς Ἀσίας πάντων ἀρχαιοτάτους εἶναι τοὺς Αἰγυπτίους φησὶ, κτισθῆναι ἐν Αἰγύπτῳ πόλιν τὴν καλουμένην Θήβην. Καὶ Νικάνωρ δὲ τούτοις συμφωνεῖ καὶ Ἀρχέμαχος ἐν ταῖς Μετωνυμίαις. Πρῶτον γοῦν καὶ αὐτοί φασι Θήβην πόλιν ἐν Αἰγύπτῳ κτισθῆναι. Τὰ αὐτὰ δὲ λέγει καὶ Ξεναγόρας ἐν πρώτῳ Χρόνων. Ἡρόδοτος δὲ τοὺς Φρύγας φησὶ προτέρους γεγενῆσθαι. Ψαμμήτιχον γὰρ τούτων ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέα βουλόμενον εὑρεῖν, τίνες τῶν ἀνθρώπων προγενέστεροί τε εἰσὶ καὶ γηγενεῖς, δύο βρέφη παραδοῦ-*

---

*) Delé copulam, utpote vitiose natam e sequente *κατα*.

ναι ποιμένι, παραγγείλαντα μηδένα μηδ' ὁτιοῦν αὐτοῖς φθέγγεσθαι, θηλὴν δὲ μόνον αἰγὸς αὐτοῖς δίδοσθαι. Ἤδη δὲ δύο ἐτῶν διεληλυθότων, πρώτην φωνὴν ἀφεῖναι τοὺς παῖδας βέκος. Οὕτω δὲ λέγεσθαι παρὰ Φρυξὶ τὸν ἄρτον. Καὶ ταύτῃ γνωσθῆναι, τοὺς Φρύγας προγενεστέρους εἶναι τῶν ἄλλων καὶ γηγενεῖς. Εὔηθες δὲ διὰ τοῦτο προτέρους ὑπολαμβάνειν τοὺς Φρύγας· εἰκὸς γὰρ τοὺς παῖδας ἀκούοντας τῶν αἰγῶν μηκωμένων ὑπὸ τῆς φύσεως συνεργουμένης ἐπὶ τὸ ἔναρθρον ἀποστρέψαι τὴν φωνήν. Καὶ Ἵππων δὲ τό, τε τοῦ Νείλου ὕδωρ γόνιμον εἶναι φησὶ, καὶ τοὺς Αἰγυπτίους ἀρχαιοτάτους ὁμολογεῖ, λέγων πρώτους αὐτοὺς ἄλλων τε στοχάσασθαι φύσεως, καὶ κράσεως ἀέρος ὅπως ἔχει. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος πρὸ τοῦ τὰ ἄστρα φανῆναι φησὶ γεγονέναι. Διὸ τήν τε φύσιν αὐτῶν δοκοῦσι κατανοῆσαι, καὶ ὀνόματα αὐτοῖς θεῖναι, τὰ μὲν ιβ ζώδια θεοὺς βουλαίους προσαγορεύσαντες, τοὺς δὲ πλανήτας ῥαβδοφόρους.

V. 263. Μόνους δέ φησιν ὁ Ἀπολλώνιος τοὺς Ἀρκάδας εἶναι τότε, διὰ τὸ ἀρχαιοτέρους εἶναι τῶν ἄλλων Ἑλλήνων.

Ἀπιδανῆας δὲ τοὺς Ἀρκάδας λέγει, δηλονότι Πελοποννησίους. Οὕτω γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι καλοῦνται ἀπὸ Ἄπιδος τοῦ Φορωνέως.

Τὸ δὲ τοὺς Ἀρκάδας ἀρχαίους εἶναι δηλοῦται μάλιστα ἐκ τοῦ προσελήνους αὐτοὺς λέγεσθαι. Εὔδοξός τε ἐν Περιόδῳ οὕτω φησὶ, καὶ Θεόδωρος ἐν κβ, λέγων ὀλίγῳ πρότερον πρὸ τοῦ τὸν Ἡρακλέα πολεμῆσαι τοῖς Γίγασι τὴν σελήνην φανῆναι. Ὁμοίως δὲ τούτοις καὶ Ἀρίστων ὁ Χῖος ἐν ταῖς Θέσεσι, καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν α Κτίσεων λέγουσι. καί τι ἔθνος Ἀρκαδικὸν Σεληνί-

τας εἶναι φησί. Μνασέας δὲ προσελήνους αὐτοὺς καλεῖσθαι. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Τεγεατῶν πολιτείᾳ φησὶν, ὅτι βάρβαροι τὴν Ἀρκαδίαν ᾤκησαν, οἵτινες ἐξεβλήθησαν ὑπὸ Ἀρκάδων ἐπιτιθεμένων αὐτοῖς πρὸ τοῦ τὴν σελήνην ἐπιτεῖλαι *)· καὶ οὕτω κληθῆναι προσελήνους. Ἔνιοι δέ φασιν, Ἐνδυμίωνα τὰς περιόδους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς εὑρηκέναι τῆς σελήνης· διὰ δὲ τὸ Ἀρκάδα εἶναι, προσαγορευθῆναι ὑπ' αὐτοῦ προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας. Οἱ δὲ ὑπὸ Τυφῶνος φασὶν εὑρεθῆναι· Ξεναγόρας δὲ ὑπὸ Ἄτλαντος. Ὁ δὲ Δοῦρις Ἀρκάδας φησὶ κληθῆναι ἀπὸ Ἀρκάδος υἱοῦ Ὀρχομενοῦ· διὸ καὶ Ὀρχομενὸν εἶναι πόλιν ἐν Ἀρκαδίᾳ.

V. 265. sq. Οὕτω δέ φησιν ὁ Ἀπολλώνιος ἀρχαίαν τὴν Αἴγυπτον, ὥστε καὶ πρὸ Δευκαλίωνος εἶναι. Τὴν δὲ Θεσσαλίαν, ἣ καὶ Θεσσαλὶς **) ἐκαλεῖτο ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ βασιλεύσαντος ἐν αὐτῇ, ὑπὸ τῶν Δευκαλιδῶν βασιλεύεσθαι Ἑκαταῖός τε φησὶ καὶ Ἡσίοδος.

V. 269. Τρίτωνα δὲ τὸν Νεῖλον φησίν. Οὕτω γὰρ πρότερον ἐκαλεῖτο. Μετωνομάσθη δὲ ὕστερον Νεῖλος ἀπὸ Νείλου τοῦ Κύκλωπος τοῦ Ταντάλου, βασιλεύσαντος τῆς χώρας, ὡς Ἕρμιππος φησίν.

---

*) E Grammaticorum canone de sole et luna dicitur ἀνατέλλειν, de ceteris sideribus ἐπιτέλλειν. V. Phrynichus. Ecl. p. 48. Pauw. Sed ut Scholiastes noster, ita is qui Iliadem parvam scripsit: Νὺξ μὲν ἔην μεσάτα, λαμπρὰ δ' ἐπέτελλε σελάνα. (Sic, Δωρικῶς, citant ex inedito in Euripidem Scholio Casaubonus ad Dionysii Halic. Antiquit. Rom. p. 10. a. et Scaliger de Emendat. tempor. p. 378. A., aliis Ionicas formas sufficientibus. V. Müller. ad Tzetzarum Schol. in Lycophron. p. 518.) De sole Suidas T. I. p. 856. Ἐπιτείλας. ἀνατείλας. Νενικηκότας αὐτοὺς ὁ ἥλιος ἐπιτείλας ἴδῃ. Hoc quidem nemo negaverit, ἐπιτέλλειν de sole et luna rarius dici: id quod etiam Grammaticorum glossae arguunt. Vicissim infra ad IV. v. 1629. ὁ ἕσπερος ἀνατέλλει.

**) Leg. Πελασγὶς s. Πελασγία.

Περὶ τῆς ἀναβάσεως τοῦ Νείλου.

Περὶ δὲ τῆς Νείλου ἀναβάσεως *) *διάφοροι αἰτίαι* **) *παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγοντο. Ἀναξαγόρας μὲν γάρ φησι διὰ τῆξιν τῆς χιόνος πληθύειν αὐτὸν, ᾧ καὶ Εὐριπίδης ἕπεται λέγων·*

Εἰλουμένη ***) *δὲ καλλιπάρθενος* †) *ῥοὴ,*
λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύην.

Καὶ Σοφοκλῆς δὲ καὶ Αἰσχύλος οὕτως ὑπέλαβον τοὶ κατ' Αἴγυπτον χιονίζεσθαι τόπον, τηκομένης δὲ τῆς χιόνος, εἰς τὸν Νεῖλον ἐκδίδοσθαι. Νικαγόρας δὲ ἀπὸ τῶν ἀντοίκων αὐτὸν ῥεῖν. Δημόκριτος δὲ ὁ φυσικὸς ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν μεσημβρίαν ὑπερκειμένου πελάγους λαμβάνειν φησὶ τὸν Νεῖλον τὴν ἐπίχυσιν· ἀπογλυκαίνεσθαι δὲ τὸ ὕδωρ διὰ τὸ διάστημα καὶ τὸ μῆκος τοῦ πόρου, καὶ ὑπὸ τοῦ καύματος ἀφεψόμενον· διὸ καὶ ἐναντίαν ἔχει τὴν γεῦσιν. Ἀρίστων δὲ ὁ Χῖος, ὅτι χειμῶνος ὑπὸ

---

*) Diodorus Sic. I. c. 34. de Nilo: *τοῦ μὲν ποταμοῦ διὰ τὴν κατ' ἔτος ἀνάβασιν νεαρὰν ἰλὺν ἀεὶ καταχέοντος, κ. τ. λ.* Scholiastes editus utitur voce *ἀνάδοσις*, quae h. l. non intelligenda de scaturigine.

**) De phrasi *αἰτία περί τινος* v. Lennep. ad Phalar. p. 263. a. et Boeckh. in Platon. Minoëm p. 155. sq. In hac autem similibusque locutionibus *περὶ* non male vertas *quod attinet ad.* Conf. Heindorf. ad Platon. Gorg. p. 71. Similiter, sed satis insolenter, Diodorus Sic. V. c. 35. *ἐν ταῖς περὶ Ἡρακλέους πράξεσι.*

***) Primam huius vocis litteram elisit ultima antecedentis participii. Talia autem, quale est nostrum *εἰλουμένη δέ*, velim tirones Criticae coniecturalis diligenter intueantur.

†) *Καλλιπαρθένους ῥοὰς* Euripidis Interpres permire vertit *formosis Nymphis decora flumina*, nisi *Nymphis*, quod tamen non puto, de ipsa aqua intelligi voluit. Aliquanto rectius versum post Herodotum Wesselingii p. 788. *fluenta amoenissima*. Sunt enim nihil aliud quam *ῥοαὶ καθαραί, καλαί*: nam *παρθένος* adiective dicitur etiam de aqua. V. Valckenar. ad Euripid. Hippol. p. 271. b. A. et Ruhnken. ad Hymn. in Cerer. v. 99.

γῆν ὁ ἥλιος εἰσπέμπει τῇ γῇ τὸ ὕδωρ, θέρους δὲ ὑπὲρ γῆν γινόμενος οὐκέτι, διὰ τὸ μᾶλλον αὐτὴν θερμαίνεσθαι· διὸ καὶ χαλομένη ἡ γῆ πλεῖον ὕδωρ ἀναδίδωσιν. Ἔφορος δέ φησιν, ἀμόχωστον *) *εἶναι τὴν Αἴγυπτον· ῥηγνυμένης δὲ ὑπὸ τοῦ ἡλίου τῆς γῆς, ἀναπηδᾷν τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπαύξεσθαι τὸ ῥεῦμα. Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος ὑπὸ τῶν ἐτησίων συνελαυνόμενα τὰ νέφη κατὰ τὰ ὄρη τῆς Αἰθιοπίας, αὐτόθι ῥήγνυσθαι· ὅταν δὲ τῶν ποταμῶν ἐξεναντίας συστῶσιν αἱ πνοαὶ, προσπίπτουσαι τῇ θαλάσσῃ ἐκ τῆς ἀποπεμπομένης πλήσμης* **) *τὰς ὑπερχύσεις ἀναδέχεσθαι τὸν Νεῖλον. Διογένης δὲ ὁ Ἀπολλωνιάτης ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἁρπάζεσθαι τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης φησὶν, ὃ τότε εἰς τὸν Νεῖλον καταφέρεσθαι· οἴεται γὰρ πληροῦσθαι τὸν Νεῖλον ἐν τῷ θέρει, καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἥλιον εἰς τοῦτον τὰς ἀπὸ γῆς ἰκμάδας τρέπειν.*

V. 271. *Τὸ δὲ ἄλις τῷ ἀνασταχύουσι συναπτέον. Πρὸς γὰρ τὸ ὄμβρος οὐκ ἀναφέρειν δεῖ. Ἤδη γὰρ εἴρηται, ὅτι οὐδέποτε ὕει κατὰ τὴν Αἴγυπτον.*

V. 272—276. *Τὸ δὲ ἔνθεν δή τινα περὶ τοῦ Σεσωγχώσιδος λέγει. Οὗτος γὰρ Αἰγύπτου πάσης βασιλεύσας μετὰ Ὧρον τὸν Ὀσίριδος καὶ Ἴσιδος παῖδα, τήν τε Ἀσίαν ὁρμήσας πᾶσαν κατεστρέψατο, καὶ μέρη πλεῖστα τῆς Εὐρώπης. Ἀκριβέστερον δὲ τὰ περὶ αὐτοῦ Ἡρόδοτος διηγεῖται. Προστίθησι δὲ καὶ τοῦτο, ὡς εἰ μέν τινας τῷ πολέμῳ καταστρέψειε, στήλας ἀνέστη τῆς νίκης σύμβολα· εἰ δέ τινας ἄνευ πολέμου χειρώσαιτο,*

---

*) E Schol. edit. corrig. *ποταμόχωστον*: ne quis de Lexicis novo adiectivo augendis cogitet.

**) Schol. edit. *πλήμμης*, quomodo libri passim habent pro *πλήμης*. V. Sylburg. ad Dionys. Hal. Ant. Rom. I. c. 79. Wesseling. ad Diodor. Sic. XIX. c. 13. et Interpretes ad Thom. Mag. p. 719.

γυναικεῖον αἰδοῖον προσετίθει ταῖς στήλαις τῆς σφῶν μαλακίας σημεῖον. Θεόπομπος δὲ ἐν τῷ γ̄ Σέσωστριν αὐτὸν καλεῖ. Περὶ δὲ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἐγένετο ὁ Σέσωστρις, Ἀπολλώνιος δὲ *) τοῦτο μόνον φησὶ, πολὺς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών. Δικαίαρχος δὲ ἐν ᾱ μετὰ τὸν Ὀσίριδος καὶ Ἴσιδος Ὧρον βασιλέα φησὶ γεγονέναι Σέσωστριν· ὥστε γίνεσθαι ἀπὸ μὲν τῆς Σεσώστριδος βασιλείας μέχρι τοῦ Νείλου ἔτη βφ̄, ἀπὸ τῆς Νείλου βασιλείας μέχρι τῆς ᾱ Ὀλυμπιάδος ἔτη υλς̄, ὡς εἶναι τὰ πάντα ὁμοῦ ἔτη β̄ϡλς̄. **) Καὶ νόμους δὲ λέγει Δικαίαρχος αὐτὸν τεθεικέναι, μηδένα ἐκλείπειν***) τὴν πατρῴαν τέχνην· τοῦτο γὰρ ᾤετο ἀρχὴν εἶναι πλεονεξίας. Καὶ πρῶτον δὲ εὑρηκέναι ἵππον †) ἐπιβαίνειν ἄνθρωπον. Ἄλλοι δὲ ταῦτα εἰς Ὧρον ἀναφέρουσι. Καὶ τοῦτο δέ φησι Δικαίαρχος ἐν β̄ Ἑλληνικοῦ βίου Σεσώστριδι μεμεληκέναι.

Ὅ γε μὴν Ἀπολλώνιος εἰπὼν, τὰ μὲν οὔ ποθι ναιετάουσιν, ἐπήγαγεν, ἠὲ καὶ οὔ· δηλῶν διὰ τούτου, ὅτι αἱ μὲν τῶν πόλεων παντάπασιν ἐκλελοίπασιν, αἱ δὲ μετωνομάσθησαν, καὶ ἀγνοεῖται, ὑφ' οὗ τυγχάνουσιν ἐκτισμέναι.

V. 277. sq. Τὴν δὲ Αἶαν φησὶ ἀπὸ τῶν Σεσώστριδος χρόνων μένειν ἀθραυστον, καὶ τοὺς ἐκείνων ἀπογόνους

*) Leg. μέν. V. supra p. 105.

**) Heynius adscripsit: „V. Larcher Chronolog. Herodot. T. VII. „p. 567. edit. nov."

***) Larcherus l. c. enotavit καταλείπειν.

†) Larcherus ἵππων, quomodo legitur in Schol. edit.: idque videtur rectius. Xenophon Cyrop. III, 3, 27. ἀναβάντας — ἐφ' ἵππων. Al. perperam ἐφ' ἵππον. Idem Anab. I, 8, 3. ἀναβὰς ἐπὶ τὸν ἵππον. Al. τῶν ἵππων aut τοῦ ἵππου. Posterius praeferam.

V. 282. *Κέρας δὲ Ὠκεανοῦ τὸν Ἴστρον λέγει.* Τοὺς γὰρ ἀπὸ τοῦ Ὠκεανοῦ φερομένους ποταμοὺς πάντας Ὠκεανοῦ κέρατα λέγει.

V. 284. *Τὸ δὲ ἑκὰς ἐτεκμήραντο,* ἀντὶ τοῦ μακρόθεν ἔγνωσαν τὸν ποταμόν.

Τὸν δὲ Ἴστρον ἐκ τῶν ὑπερβορέων φέρεσθαι φησὶ καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν, ἀκολουθήσας Αἰσχύλῳ λέγοντι οὕτως ἐν Προμηθεῖ. γενόμενον δὲ τὸν Ἴστρον ἐν τῷ μεταξὺ Σκυθῶν καὶ Θρακῶν σχίζεσθαι εἰς δύο. καὶ τὸ μὲν τῶν ῥείθρων εἰς τὸν Ἀδριατικὸν ἐκβάλλει κόλπον, τὸ δὲ εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον. Ὁ δὲ Σκύμνος ἐν ις τῶν περὶ Εὐρώπης *) μόνον φησὶ τὸν Ἴστρον ἀπὸ ἐρήμων τόπων φέρεσθαι. Ὡσαύτως δέ φησι καὶ Ἐρατοσθένης φέρεσθαι τὸν Ἴστρον ἀπὸ τόπων ἐρήμων, καὶ περιβάλλειν νῆσον Πεύκην.

V. 287. *Ῥιπαῖα δὲ ὄρη ἐν ἀνατολαῖς.* Καλλίμαχος· Ῥιπαίου ἀπ' οὔρεος ἦχον μάλιστα.

Τὸ δὲ μορμύρουσιν, ἀντὶ τοῦ ἠχοῦσιν.

Ἰστέον δὲ, ὅτι οὐδεὶς εἴρηκε τοὺς Ἀργοναύτας διὰ τοῦ Ἴστρου εἰς τὸν Ἀδριατικὸν κόλπον κατελθεῖν πλὴν Τιμαγνήτου, ᾧ ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος. Σκύμνος δὲ διά τε Ναΐδος πεπλευκέναι φησὶν αὐτοὺς, καὶ εἰς τὴν μεγάλην θάλασσαν ἀφικέσθαι. Ἑλκύσαντες γὰρ, φησὶν, αὐτὴν εἰς τὴν ἤπειρον, καὶ ἄραντες ἐπὶ σαυροτήρων ἐκόμισαν μέχρι τῆς καθ' ἡμᾶς θαλάσσης. Οἱ δὲ

*) Scholiastes noster parum favet Holstenio editi scripturam sollicitanti. V. Dodwelli Dissertat. de Scymno Chio §. 8. et Bastii Epist. Crit. p. 175. [Quod Dodwellus Holstenio opposuit: „Cur — „τῇ et ἑκκαιδεκάτῃ, et non potius τῷ et ἑκκαιδεκάτῳ?" hoc quidem argumentum plumbeum est. V. Bastii Comment. Palaeogr. p. 853. et Mülleri not. ad Scholia Tzetz. in Lycophron. p. 707. b. et 1018. b.]

λέγοντες, διὰ τῆς αὐτῆς ἐπανελθεῖν τοὺς Ἀργοναύτας ὁδοῦ, δι' ἧς καὶ ἐπορεύθησαν εἰς Κόλχους, τουτέστι διὰ τῶν Κυανέων, τεκμήριον ποιοῦνται, τούτους μὲν *) εἰς τὸν Ἰόνιον ἀφικομένους διὰ τοῦ Ἴστρου τῶν Κόλχων μὴ εὑρεῖν τοὺς Ἀργοναύτας, τοὺς δὲ διὰ τῶν Συμπληγάδων κατὰ τὴν Κέρκυραν, ὅπου καὶ οἱ Ἀργοναῦται ἦσαν.

V. 291. Τρινάκριον δὲ πέλαγος τὸ Σικελικὸν λέγει. Ἡ γὰρ Σικελία Τρινάκρια ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ τρεῖς ἔχειν ἄκρας, Λιλύβαιον, Πάχυνον, Πέλωρον.

Βουλόμενος δὲ ὁ Ἀπολλώνιος καινότερόν τι περὶ τοῦ Ἴστρου εἰπεῖν, τὸ εἰς τὸν Ἀδρίαν καταφερόμενον ῥεῦμα αὐτοῦ ὑποδιαιρεῖ αὖθις εἰς δύο, καὶ τὸ μὲν εἰς τὸν Ἀδρίαν φησὶ φέρεσθαι, τὸ δὲ εἰς τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος, ὅπερ καταχρώμενος **) Τρινάκριον εἶπε.

V. 293. sq. Τὸν δὲ Τρινάκριον πόντον παρακεκλίσθαι φησὶ τῇ κατὰ τὸν Ἀχελῶον Ἑλλάδι, ὅτι ἀντίκειται τὸ Σικελικὸν πέλαγος τῷ Ἀχελώῳ. Λέγεται δὲ Ἀδριατικὸν πέλαγος τὸ Σικελικόν.

V. 295. Αἴσιον δὲ λέγει τὸ καθῆκον.

V. 296. Ὁλκὸν δέ φησι τὴν διαδρομὴν τοῦ ἀστέρος.

V. 300—302. Τοῦ δὲ μὴ γνάμψαι αὐτοὺς τὴν Κάραμβιν αἴτιον ἀπέδωκε τὸ μένειν τὰς αὐτὰς πνοὰς τῶν ἀνέμων καὶ τὴν οὐρανίαν λαμπηδόνα.

V. 306. sqq. Δύο δὲ στόματα ἔχοντος τοῦ Ἴστρου, ὧν τὸ μὲν Καλὸν λέγουσι στόμα, τὸ δὲ Ἄρηος ἢ Ἄρηκος, διὰ μὲν τοῦ Καλοῦ στόματος εἰσπλεῦσαι τοὺς περὶ τὸν Ἄψυρτον· διὰ δὲ τοῦ Ἄρηος τοὺς Ἀργοναύτας.

V. 308. Ἰόνιον δὲ τὸν Ἀδρίαν λέγει κατὰ ἀντιμετάδοσιν ***) ὀνόματος. Ἐπεὶ γὰρ συνάπτει ὁ Ἀδρίας

*) F. τεκμήριον ποιοῦνται τούτου, τοὺς μὲν —.
) I. e. καταχρηστικῶς. *) Adde Lexicis.

τῷ Ἰονίῳ, διὰ τοῦτο ποτὲ μὲν τὸν Ἀδρίαν Ἰόνιον, ποτὲ δὲ τὸν Ἰόνιον Ἀδρίαν καλοῦσι. Ἰόνιον δὲ λέγεται, ἢ ἀπὸ Ἰόνου ἀνδρὸς Ἰλλυρίου, ἢ ἀπὸ τῆς Ἰοῦς. Πλανηθῆναι γάρ φασιν αὐτὴν καὶ περὶ τὰ μέρη ἐκεῖνα.

V. 310. sq. Τριγλώχινα δέ φησι τὴν Πεύκην νῆσον, διὰ τὸ τρίγωνον εἶναι. Καὶ τὴν μὲν κορυφὴν τοῦ τριγώνου πρὸς τὸ ῥεῦμα οὖσαν τοῦ ποταμοῦ ἀγκῶνα ἐκάλεσαν· τὴν δὲ βάσιν τὴν πρὸς τὴν θάλασσαν εὖρος λέγει.

Φησὶ δὲ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν τῷ γ̄ τῶν Γεωγραφικῶν, περὶ Πεύκην νῆσον τρίγωνον δυσὶ στόμασιν ἐκδιδόναι τὸν Ἴστρον εἰς τὴν θάλασσαν· ἴσην δὲ εἶναι τὴν νῆσον ταύτην τῇ Ῥόδῳ· καλεῖσθαι δὲ Πεύκην διὰ τὰς πεύκας πολλὰς ἔχειν.

V. 320. Οἱ δὲ Σκύθαι, καίπερ ὅμοροι ὄντες τοῖς περὶ Εὐρώπην Θραξὶν, ὅμως οὐκ εἰσὶ, φησὶ, μιγάδες αὐτοῖς. Οὐ γὰρ ἔχουσιν ἐπιμιξίας πρὸς ἀλλήλας.

Καὶ Σίγυννοι δὲ ἔθνος Σκυθικόν. Ὅθεν καὶ δόρυ σίγυννον ὁμώνυμον τῷ ἔθνει.

Ὁ δὲ Τίμων ἐν τῷ ᾱ περὶ Σκυθῶν ἔθνη φησὶν εἶναι Σκυθῶν.

V. 321. sq. Λαύριον δὲ πεδίον Σκυθίας. Ἐρημαῖον δέ φησιν αὐτὸ, διὰ τὸ μὴ πάνυ τοι ὑπ᾽ ἀνθρώπων οἰκεῖσθαι.

Σινδοὶ δὲ ἔθνη Σκυθίας, οὗ μέμνηται Ἑλλάνικος ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν λέγων· Βόσπορον διαπλεύσαντι Σινδοί. τούτων δὲ ἀνωτέρω Μαιῶται. Σκύθαι.

V. 324. Τὸ δὲ Ἄγγουρον γράφεται καὶ Ἄγγυρον. Ὅρος δέ ἐστι Σκυθίας πλησίον Ἴστρου. Μνημονεύει αὐτοῦ Τιμάγητος ἐν Λιμέσιν.

Ὁ δὲ Καυλιακὸς σκόπελος γράφεται μὲν καὶ Καυκάσιος· ἄποθεν δὲ ὢν τοῦ Ἀγγούρου ὄρους πλησίον ἐστὶ τοῦ Ἴστρου. Μνημονεύει τούτου Πολέμων ἐν Κτίσεσιν Ἰταλικῶν καὶ Σικελικῶν.

V. 325. Περὶ δὴ οὖν τὸν Καυλιακὸν σκόπελον ὄντα ἐν τῷ Λαυρίῳ πεδίῳ, ἔνθα κατοικοῦσιν οἱ Σινδοὶ, διασχίζεσθαι φησὶ τὸν Ἴστρον. Ὅθεν Ἱππῶναξ ἔφη· Σινδικὸν διάσφαγμα.

Τοὺς δὲ Σινδοὺς οἱ μὲν πολλοὶ ὀξύνουσιν· Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῷ ς̄ τῆς καθόλου παροξυτόνως γράφει Σίνδους.

V. 327. Κρόνιον δέ φησι τὸν Ἀδρίαν, διὰ τὸ ἐκεῖ κατῳκηκέναι τὸν Κρόνον.

V. 384. Στρευγόμενος δὲ, ἀντὶ τοῦ καταπονούμενος, στρεβλούμενος.

V. 387. Ἀτροπία δὲ, ἡ κακοτροπία καὶ ἀβουλία.

V. 425. Δίαν δέ φησι τὴν Νάξον. Καλλίμαχος· Ἐν Δίᾳ. τὸ γὰρ παλαιότερον ἔσκεν ὄνομα Νάξῳ.

V. 428. Γλήνη δέ φησι τὰ ποικίλματα.

V. 432. Ἀκροχάλιξ δὲ, ὁ ἄκρως μεθύων, καὶ ἄκρατον πεπωκὼς οἶνον καὶ νέκταρ.

V. 433. Μινωΐδα δὲ λέγει τὴν Ἀριάδνην.

V. 470. Βρυσοὶ ἔθνος Ἰλλυρίας.

V. 471. Πρόδομον δέ φησι καταχρηστικῶς τὸν πρόναον.

V. 474. Τὸ δὲ ἐρυθαίνειν τὸ ἐρυθρὸν ποιεῖν σημαίνει.

V. 477. Ἐξάργματα τάμνε θανόντος. Οἱ δόλῳ φονεύσαντες τινὰ τὸ παλαιὸν ἀκρωτηριάσματα τινὰ ἐποίουν τῶν ἀναιρουμένων, καὶ ταῦτα λαβόντες

ἐξήρτων τοῦ τραχήλου αὐτῶν. Καὶ ἐκαλοῦντο τὰ τοιαῦτα ἐξάργματα. Πολλὰ δὲ ἦσαν τὰ τῶν ἀκρωτηριασμάτων ἐξάργματα.

V. 478. Τρὶς δὲ ἀπολείψαντες τοῦ αἵματος αὐτῶν, τρὶς ἀπέπτυον εἰς τὸ στόμα αὐτῶν. Τοῦτο δὲ ἐποίουν εἰς τὸ ἐξιλάσκεσθαι τὴν δολοφονίαν.

V. 481. Ἀψυρτεῖς δὲ ἔθνος ἀπὸ Ἀψύρτου κληθέντες.

V. 505. Ἠλεκτρὶς δὲ νῆσος πλησίον Ἠριδανοῦ.

V. 515. Ἐπωνύμους δὲ τοῦ Ἀψύρτου λέγει τοὺς Ἀψυρτεῖς, οἵτινες ᾤκησαν τὰς νήσους.

V. 518. Ἐγχελεῖς δὲ ἔθνος Ἰλλυρικόν.

V. 524. Ὑλλεῖς δὲ ἔθνος περὶ τὴν Ἰλλυρίαν, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Ἡρακλέους καὶ Μελίτης ὠνομασμένον.

V. 531. Ἱερὴν δὲ τὴν πεῦσιν καὶ τὸν χρησμὸν φησὶ τοῦ Ἀπόλλωνος.

Τοὺς δὲ Ὑλλεῖς φησὶ λαβόντας παρὰ Ἰάσονος τὸν τρίποδα ἕνεκεν τῆς μηνύσεως τῆς ὁδοῦ κρύψαι αὐτὸν ὑπὸ γῆν. Χρησμὸς γὰρ ἦν αὐτοῖς, ἔνθα ἂν διαμείνῃ ὁ τρίπους, ταύτην τὴν πόλιν εἶναι ἀπόρθητον.

V. 534. Τὸ οὖν ὧδε κεύθεται πρὸς τὸν τρίποδα ἀναφέρειν δεῖ.

V. 540. Μάκριν δέ φησι τὴν Σχερίαν. Οὕτω γὰρ πρῶτον ἐκαλεῖτο ἀπὸ Μάκριδος τῆς Διονύσου τροφοῦ.

V. 541. Ἔνθα παραγενόμενόν φησιν Ἡρακλέα, ἵνα τοῦ τῶν παίδων φόνου καθαρθῇ, γεγαμηκέναι Μελίτην τὴν Αἰγαίου τοῦ ποταμοῦ θυγατέρα, καὶ ἐξ αὐτῆς τετοκέναι Ὕλλον.

V. 546—550. Οὗτος οὖν ἀνδρωθεὶς, φησὶν, οὐκ ἤθελε μένειν ἐν τῇ Σχερίᾳ, διὰ τὸ τὸν Ναυσίθοον ἐπ' ὀφρύσι κοιρανεῖν, τουτέστι διὰ τὸ εἶναι ὠφρυωμέ-

νον καὶ ὑπερήφανον. Συλλέξας οὖν τινας τῶν Φαιάκων, εἰς τὴν Κρονίαν θάλασσαν ἀφικόμενος, ἐκεῖ κατῴκησεν.

V. 553. Αὔσονας δὲ λέγει τοὺς Ἰταλοὺς, οὐχ ὅτι κατὰ τὸν καιρὸν τῶν Ἀργοναυτῶν οὕτως ἐκαλοῦντο· ὕστερον γὰρ ἐκλήθησαν Αὔσονες ἀπὸ Αὔσονος υἱοῦ Ὀδυσσέως καὶ Καλυψοῦς· ἀλλ' ὅτι κατὰ τὸν Ἀπολλωνίου καιρὸν οὕτως ἐκαλοῦντο.

Λιγυστίδας δὲ νήσους λέγει τὰς περὶ τὸ Λιγυστικὸν πέλαγος τρεῖς οὔσας, αἵτινες οὕτω καλοῦνται, διὰ τὸ ὑπὸ Λιγύων οἰκεῖσθαι.

V. 554. Στοιχάδες δὲ λέγονται, διὰ τὸ ἐν στίχῳ καὶ τάξει κεῖσθαι.

V. 557. Ἐρωτήσας δὲ τὰς Μούσας διὰ τοῦ, ἀλλὰ θεαὶ, καὶ τῶν ἑξῆς, εἰσάγει αὐτὰς ἀποκρινομένας διὰ τοῦ, αὐτόν που μεγαλωστί.

V. 564. sq. Λιγυρνίδας δὲ νήσους λέγει τὰς ὑπὸ Λιγύρνων οἰκουμένας. Εἰσὶ δὲ τρεῖς, Ἴσσα, Δυσκέλαδος, Πιτυοῦσα, ἣν Πιτύειαν καλεῖ Ὁμήρῳ ἑπόμενος.

V. 566. Μετὰ δὲ τὰς νήσους ταύτας εἰς Κέρκυραν φησὶν ἀφικέσθαι αὐτούς.

V. 576. Τὸ δὲ δόαζον ἀντὶ τοῦ ἐστοχάζοντο κεῖται.

V. 576—580. Τὴν δὲ Ἥραν φησὶ γνοῦσαν τὴν τοῦ Διὸς ὀργὴν ἀνέμους μεγάλους ποιῆσαι, ὡς ἂν ἀποσταῖεν μὲν τῶν τόπων ἐκείνων, ἀφίκωνται δὲ εἰς τὴν Ἠλεκτρίδα νῆσον.

V. 581 — 588. Τὴν δὲ σπεῖραν φησὶ τῆς Ἀργοῦς, φωνῆεν ἔχουσαν ξύλον, μεταδοῦναι τοῖς Ἀργοναύταις φωνῆς, διασαφοῦσαν αὐτοῖς τὸν τοῦ Διὸς χόλον, καὶ ὡς

δεῖ πορευθῆναι αὐτοὺς εἰς Κίρκην κ. θαρθησομένους τοῦ Ἀψύρτου φόνου.

V. 591. Τὸ δὲ δήουσιν, ἀντὶ τοῦ εὑρήσουσιν. Ἀεὶ γὰρ ἐπὶ μέλλοντος κεῖται.

V. 604. Τὰς δὲ Ἡλιάδας τινὲς ἔφασαν Νηρηΐδας τὰς θρηνούσας τὸν Ἀπόλλωνα, αἵτινες εἰς αἰγείρους μεταβαλοῦσαι δάκρυον ἀποστάζουσι τὸ καλούμενον ἤλεκτρον.

V. 611—617. Τοὺς Κέλτας δέ φησι ἐπιφημίξαι *), ὡς ἄρα τὰ δάκρυα οὐ τῶν Ἡλιάδων εἰσὶν, ἀλλὰ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἅπερ ἔκλαυσεν, ὅτε διὰ τὸν τοῦ Ἀσκληπίου **) θάνατον ἀνιαθεὶς εἰς τοὺς Ὑπερβορέους ἀφίκετο διὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἐπιτίμησιν. Οἱ δέ φασι τότε κλαῦσαι, ὅτε διὰ τὸν τῶν Κυκλώπων θάνατον προσετάχθη θητεύειν.

V. 618. Τὸ δὲ κεκλήϊσται, ἀντὶ τοῦ πεφήμισται καὶ ᾄδεται.

V. 625. sq. Τὰ δάκρυα δέ φησι πίπτοντα εἰς τὸν ποταμὸν καὶ μισγόμενα τῷ ὕδατι, οἷον ἐλαίου σταγόνας γίνεσθαι.

Αἱ δὲ στάγες ἀπὸ τῆς στὰξ ἑνικῆς εὐθείας, ἧς ἡ γενικὴ σταγός.

V. 627—634. Ὁ δὲ Ῥοδανὸς ποταμὸς Κελτικῆς συμμισγόμενος τῷ Ἠριδάνῳ. Σχιζόμενος γὰρ εἰς τρία,

---

*) Non differt h. l. a simplici, quo Schol. edit. utitur. Pausanias V. c. 1. καθὰ ποιηταί τε ἐπεφήμισαν, καὶ τῶν πολλῶν ἐστιν ἐς αὐτὸν λόγος. Ceterum in tali scriptore satis insolens usus formae verbi Doricae. Habuitne in suo libro Κελτοὶ δ' ἐπεφημίξαντο?

**) Schol. edit. Ἀσκληπιοῦ, ut vulgo scribitur. Nostri ratio Eustathio probatur. V. eum ad Homer. Il. p. 463, 38. Rom.

τῇ μὲν εἰς τὸν Ὠκεανὸν φέρεται, τῇ δὲ εἰς τὸν Ἰόνιον, τῇ δὲ εἰς τὸ Σαρδώνιον πέλαγος.

V. 640. Ἑρκύνειον ὄρος Κελτικῆς, ἢ δρυμός.

V. 647. Ἀδήϊοι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἄγνωστοι, ἀζήτητοι, ἀνενόχλητοι.

V. 650. sq. Κούρους δὲ Ζηνὸς τοὺς Διοσκούρους λέγει. Οὗτοι γὰρ ηὔξαντο ὑπὲρ τῶν Ἀργοναυτῶν.

V. 653. Ἐν δὲ τῷ πόρε νῆας, νοεῖται τὸ σώζειν κατὰ ἐλλειπτικὸν τρόπον.

V. 661—666. Ἐξ ὧν δὲ ὁ Ἀπολλώνιος περὶ Τυῤῥηνίαν φησὶν οἰκεῖν τὴν Κίρκην, ἔοικεν ἀποδέχεσθαι τὴν Ὀδυσσέως πλάνην περὶ Ἰταλίαν καὶ Τυῤῥηνίαν γενέσθαι. Εὑρεῖν δέ φησι τοὺς Ἀργοναύτας τὴν Κίρκην ἐν τῇ θαλάσσῃ καθαιρομένην καὶ ἀποτρεπομένην ὀνείρατος ὄψιν. Ἔδοξε γὰρ νυκτὸς ὁρᾷν τὴν οἰκίαν αἵματι μεμολυσμένην.

V. 694. Δίκην δὲ ἤτοι νόμον εἶναι τοῖς ἀθλίοις ἱκέταις, καθημένους ἐπὶ τῆς ἑστίας μὴ φθέγγεσθαι.

V. 699. Φύξιος μὲν Ζεὺς ὁ βοηθῶν τοῖς φυγάσι, καὶ πρὸς ὃν καταφεύγουσι. Φύξιος δὲ οὗτος ἐνταῦθα ὁ θάνατος, δι' ὃν καταφεύγουσι.

V. 704—707. Αντήριον δὲ τὸ καθάρσιον λέγει. Ἦν δὲ χοιρίδιον μικρὸν, ὅπερ οἱ ἁγνίζοντες θύσαντες, τῷ αἵματι αὐτοῦ τὰς χεῖρας τοῦ ἁγνιζομένου ἔτεγγον, ἤγουν ἔβρεχον.

V. 708. Ἀγκαλέουσα δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀνακαλοῦσα καὶ ἐπικαλουμένη.

V. 709. Παλαμναῖος δὲ λέγεται ὁ φόνον ταῖς ἑαυτοῦ χερσὶν εἰργασμένος. Ἐνταῦθα δὲ παλαμναίας ἱκεσίας λέγει τὰς ὑπὲρ φόνων γενομένας, ὧν τὸν Δία τιμήορον ἤγουν τιμητὴν φησι.

V. 712. Πελάνους δέ φησι πέμματά τινα, ἅπερ ἔκαιεν ἡ Κίρκη ἐπιχαίουσα ὕδωρ κατὰ τὸν νόμον.

V. 720. Τὸ δὲ ἐνωπαδὶς τὸ κατ' ὄψιν καὶ ἐξ ἐναντίας σημαίνει. Ἐκείνους τε οὖν εἶσεν, ἤγουν καθίσαι ἐποίησεν ἐπὶ θρόνων, καὶ αὐτὴ ἐναντίον ἐκείνων ἵζεν.

V. 725—729. Ἡ γε μὲν Κίρκη, φησὶν, ἵετο αἰεὶ κατανοῆσαι ὀμφὴν, ἤγουν φωνὴν, ἐμφύλιον, ἤτοι ἐγχώριον, τῆς κόρης, μετὰ τὸ νοῆσαι, ὅτι ἐκ τοῦ Ἡλίου κατάγεται. Ἐγνώσθη δὲ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Ἀφίεσαν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἀπὸ τῶν βλεφάρων οἷον χρυσῆν αἴγλην, ἤγουν ἀκτῖνα, ἀντώπιον καὶ ἐξ ἐναντίας ταῖς μαρμαρυγαῖς καὶ φωτοβολίαις *).

V. 734. Τὸ δὲ ὥςε **) κασιγνήτης πολυκηδέος, πλάττεται ἡ Μήδεια, ἵνα μικρὸν ἐπισκιάσῃ τὸ ὄνειδος. Φησὶ γοῦν, διὰ τὸ πεισθεῖσαν τῇ ἀδελφῇ Χαλκιόπῃ βοηθῆσαι τῷ Ἰάσωνι φυγεῖν ἐκ τῆς πατρίδος δεδοικυῖαν τὸν πατέρα.

V. 746. Ἄϊστον δὲ λέγει τὸν ἀφανῆ καὶ ἄγνωστον.

V. 747. Ἐφέστιον δὲ, τὸν ἐπὶ τῇ ἑστίᾳ ὄντα.

V. 761. Ὅθι τ' ἄκμονες Ἡφαίστοιο. Ἐν τῇ Λιπάρᾳ καὶ Στρογγύλῃ, ἐκ τῶν Αἰόλου δὲ νήσων αὗται, δοκεῖ ὁ Ἥφαιστος διατρίβειν· διὸ καὶ πυρὸς βρόμον ἀκούεσθαι καὶ ἦχον σφοδρόν. Τὸ δὲ παλαιὸν ἐλέγετο

*) Adde Lexicis.

**) Debebat esse ὥς τε. Sed sic solent librarii. Supra p. 130. vidimus ὥςις pro ὥς τις. V. Bastii Comment. Palaeogr. p. 733. sq. Illud a librariis coniunctum ὥςε (ὥστε) editores passim retinuerunt, ubi dare debebant ὥς τε: quo factum, ut sensus locorum obscuraretur. Dirimendis his particulis locum quendam Hellenicorum Xenophonteorum nuper illustravi, quem hic citarem, nisi me, quamvis diligenter quaerentem, nunc fugeret.

τὸν βουλόμενον ἀργὸν σίδηρον *) ἀποφέρειν **), καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐλθόντα λαμβάνειν, ἢ ξίφος, ἢ εἴτι ἄλλο ἤθελε κατασκευάσαι, καταβαλόντα μισθόν. Ταῦτα φησὶ Πυθίας ἐν γῆς περιόδῳ, λέγων καὶ τὴν θάλασσαν ἐκεῖ ζεῖν.

Αἱ δὲ τοῦ Αἰόλου νῆσοι ἑπτὰ αἵδε· Λιπάρα, Στρογγύλη, Ἱερὰ, Διδύμη, Εὐώνυμος, Ἐρυκώδης, Φοινίκη ***). Ἀγαθοκλῆς δὲ ἐν τοῖς ὑπομνήμασι περὶ τῶν χαλκείων τοῦ Ἡφαίστου λέγων φησὶ, κατὰ Σικελίαν δύο εἶναι νήσους, ὧν ἡ μὲν καλεῖται Ἱερὰ, ἡ δὲ, Στρογγύλη, αἵτινες ἡμέρας καὶ νυκτὸς πῦρ ἀφιᾶσι. καλεῖται δὲ, ἡ μὲν Αἰόλου, ἡ δὲ Ἡφαίστου. ἐν ᾗ ποταμοὺς πυρὸς φασὶν ἀνιέναι.

V. 765. Αἰθρηγενεῖς δὲ τοὺς ἀνέμους φησὶ διὰ τὸ αἴθραν ἤτοι ψύχος ποιεῖν.

Ὅτι δὲ ὁ Αἰόλος †) ἐξουσίαν εἶχε τῶν ἀνέμων, Ὅμηρος φησίν·

Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων.

Ὅτι δὲ αἴθρα λέγεται τὸ ψύχος, ὁ αὐτὸς ἐδήλωσε ποιητὴς λέγων· . . .

---

*) Ἀργὸς σίδηρος Lexicis accedat, quae tantum ἄργυρον et χρυσὸν ἀργὸν habent.

**) Leg. ἐπιφέρειν. E contrario in Schol. ad Philostrati Her. p. 296. Boiss. corrig. Ἐπιεικὴς ὁ τὸ ἔλαττον τῶν ἀνηκόντων αὐτῷ ἀποφερόμενος.

***) Leg. Ἐρικώδης, Φοινικώδης. V. supra ad III. v. 42. et Wesseling. ad Diodor. Sic. V. c. 7. Obiter hunc in Lexica infer adiectivum φοινικώδης, idem valens quod φοινικόεις, quemadmodum ἐρικώδης est i. q. ἐρικόεις. Schol. ad Aristophan. Plut. v. 586. p. 186. Hemst. καὶ ἡ Ἐρεικοῦσα (melius Ἐρεικοῦσσα) λέγεται διὰ τὰς ἐν αὐτῇ ἐρείκας.

†) Brunckius h. v. προπαροξυτόνως scripsit. Grammatici iubent παροξύνεσθαι. V. Bast. in Addend. ad Gregor. Cor. p. 864. Add. Müller. ad Tzetz. Schol. in Lycophron. p. 521. b.

Αἴθρῃ καὶ καμάτῳ δεδμημένον.
Καὶ ἡμεῖς δὲ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὕπαιθρα φαμὲν τὰ ὑπὸ τῶν ἀνέμων καταπνεόμενα.

V. 786. sq. *Πλαγκταὶ δὲ πέτραι ἐν τῷ πορθμῷ εἰσὶν, ὡς Τίμαιος καὶ Πεισίστρατος ὁ Λιπαραῖος φασιν.*

Ὑπερβατῶς δὲ ἀναγνωστέον· ἔστι γὰρ διαπερῶντας.

V. 788. *Περιβλύειν δὲ, τὸ περικλύζειν κατὰ μίμησιν ἤχου.*

Σπιλάδες δὲ αἱ πέτραι ἀπὸ τοῦ συμπεπιλῆσθαι.

V. 807. *Φυτήσαις δὲ, ἀντὶ τοῦ φυτεύσαις καὶ βλαστήσαις.*

V. 808. *Τὸ δὲ σέλας χείρεσιν ἔσχον φησὶν, ἐπειδὴ ἔθος ἦν ταῖς τῶν γαμούντων μητράσι δαδουχεῖν ἐν τοῖς γάμοις. Καὶ Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις φησίν·*

Ἐγὼ δὲ οὔτέ σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
νόμιμον, ὡς πρέπει μητρὶ μακαρίᾳ.

Ἡ Ἥρα οὖν φησὶ δαδουχῆσαι τῇ Θέτιδι, διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν εὔνοιαν μητρὸς ἔργον ἐπιτελουμένη.

V. 813. *Νηϊάδας δὲ λέγει τὴν Χαρικλὼ καὶ Φιλύραν, ὑφ' ὧν ἐτράφη ὁ Ἀχιλλεύς· ὧν ἡ μὲν Χαρικλὼ γυνὴ Χείρωνος, ἡ δὲ Φιλύρα μήτηρ.*

Λίπτοντα δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμοῦντα.

V. 815. *Τὸ δὲ ἀρήγειν τὸ βοηθεῖν σημαίνει.*

*Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ μὲν Ἀναξαγόρας ταῖς ἀληθείαις φησὶν ὡς θεὸν τετιμηκέναι τὸν Ἀχιλλέα τοὺς περὶ τὴν Λακωνικὴν οἰκοῦντας· ἔνιοι δέ φασιν, ὅτι οἱ θεοὶ συμπαθήσαντες Θέτιδι ἀπεθανάτισαν *) αὐτόν.*

---

*) Sic etiam Schol. edit. Quae scriptura si recte se habet, thema sit oportet *ἀποθανατίζω*. Atque Lexicon Septemvirale: „*Ἀπο-* „*θανατίζω*. — facio immortalem, a morte vindico. —" H. Stephanus Thes. T. I. c. 1567. D.: „In v. l. est etiam *ἀποθανατί-*

Ὅτι δὲ ὁ Ἀχιλλεὺς μετὰ θάνατον εἰς Ἠλύσιον πεδίον ἀφικόμενος ἔγημε Μήδειαν, Ἴβυκος πρῶτος εἴρηκε. Μεθ' ὃν Σιμωνίδης.

V. 816. Ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ μὲν τὸν Αἰγίμιον ποιήσας τὴν Θέτιν φησὶ τοὺς γινομένους ἐκ τοῦ Πηλέως αὐτῇ παῖδας, τοὺς μὲν εἰς λέβητα ἐμβάλλειν ζέοντα, τοὺς δὲ εἰς τὸ πῦρ, βουλομένη μαθεῖν, εἰ ἀθάνατοί εἰσι. Πολλῶν οὖν διαφθαρέντων, ἀγανακτήσαντα τὸν Πηλέα κωλῦσαι ἐμβληθῆναι εἰς τὸν λέβητα τὸν Ἀχιλλέα, καὶ διὰ τοῦτο καταλιπεῖν τὴν Θέτιν αὐτόν. Σοφοκλῆς δὲ Ἀχιλλέως Ἐρασταῖς λοιδορηθεῖσαν φησὶ τὴν Θέτιν ὑπὸ τοῦ Πηλέως καταλιπεῖν αὐτόν.

Στάφυλος δέ φησιν ἐν γ̄ τῶν περὶ Θεσσαλίας, Χείρωνα, σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρολογίας ἔμπειρον, βουλόμενον τὸν Πηλέα ἔνδοξον ποιῆσαι, μεταπέμψασθαι τὴν Ἄκτορος θυγατέρα τοῦ Μυρμιδόνος, καὶ λόγον διασπεῖραι, ὅτι μέλλει ὁ Πηλεὺς γαμεῖν τὴν Θέτιν, Διὸς διδόντος αὐτῷ, οἱ δὲ θεοὶ μετὰ ὄμβρου καὶ χειμῶνος ἥξουσιν εἰς τὸν γάμον. Ταῦτα διαφημίσας παρετήρει τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ὑδάτων τε ἦν ἐπομβρία μεγάλη, καὶ πνευμάτων πλῆθος ἐξαισίων· καὶ τότε δίδωσι Πηλεῖ τὴν Φιλομήλαν. Ἡ δὲ φήμη ἐκράτησεν, ὅτι τὴν Θέτιν ἔγημεν.

V. 820. Ἀΐκες δὲ λέγονται αἱ ἐν τῷ πολέμῳ ἐφ' ἑκάτερα κινήσεις καὶ ὁρμαί. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἐνταῦθα τὰς ἀντιπνοὰς εἴρηκε.

V. 825. sqq. Ἰστέον δὲ, ὅτι τῆς Σικελίας καταντικρὺ κειμένης τῆς Ἰταλίας, ὁ δὲ διὰ μέσου αὐτῶν πορθμὸς διακοσίων ἔστι σταδίων ἀπὸ Σικελίας εἰς Ἰταλίαν.

„ζω —, sed perperam pro — ἀπαθανατίζω." Analogia quidem huic composito non videtur repugnasse.

Κατὰ δὲ τὸ ἄκρον τὸ πρὸς Ἰταλίαν ἀφορῶν, ὃ καλεῖται Πέλωρος, κάτω ἐστὶν ἡ καλουμένη Χάρυβδις. Ἡ δὲ Σκύλλα ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἐστὶ καταντικρὺ τοῦ Πελώρου. Ἔστι δὲ ἡ Σκύλλα ἀκρωτήριον ἐξέχον εἰς θάλασσαν, ὁμοίωμα καὶ πρόσωπον ἔχον γυναικός. Κάτω δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου *) πέτραι εἰσὶν ἄγαν μεγάλαι καὶ πολλαί, ἔχουσαι κοίλους τόπους καὶ σπήλαια, ἐν οἷς θαλάσσια θηρία μένουσιν. Ὅσα μὲν οὖν τῶν πλοίων ὑπὸ τῶν πετρῶν ἀπωθούμενα διὰ τὸν κλύδωνα εἰς τὴν Χάρυβδιν κατακοντισθῇ **), ἀναῤῥοφοῦνται ὑπ' αὐτῆς, καὶ συγκαταφερόμενα τῇ θαλάσσῃ διαφθείρεται. Ὅσα δ' αὖ ὑπὸ τῆς ἐν Χαρύβδει θαλάσσης ἀπωσθῶσιν εἰς τὰς ἐν τῇ Σκύλλῃ πέτρας ὑφάλους οὔσας καὶ τραχείας, ἐκεῖ συγκατακλᾶται καὶ διαφθείρεται. Ἔπειτα κύνες θαλάσσιοι καὶ ἕτερα θηρία θαλάσσια τῶν πετρῶν ἐξελθόντα βορὰν ποιοῦνται τοὺς ναυαγήσαντας τῶν ἀνθρώπων. Διὸ καὶ ἐμυθολογήθη τοῖς ποιηταῖς, ὡς ἄρα ἡ Σκύλλα ἔχει κύνας ἐξέχοντας τῶν πλευρῶν αὐτῆς καὶ τοῦ στήθους, οἵτινες ἀναιροῦσι τοὺς παραπλέοντας αὐτήν. Τὰ γὰρ ὁρμηθέντα θηρία κάτωθεν ἐκ τῶν κοιλωμάτων τῶν πετρῶν ἀνιόντα δοκοῦσιν ἐκ τοῦ στήθους τῆς Σκύλλης καὶ τῶν πλευρῶν ἐξέρχεσθαι. Καὶ τὴν ἐν τῇ μονοταύρῳ δὲ κατάβασιν Χάρυβδιν ἤδη τινὲς τῶν ποιητῶν ὠνομάκασιν.

Ἀκουσίλαος μὲν οὖν Φόρκυνος καὶ Ἑκάτης τὴν Σκύλλαν φησὶ θυγατέρα. Ὅμηρος δὲ οὐχ Ἑκάτης, ἀλ-

*) Etiam ἄνω passim iungitur genitivo. Philetaerus Athenaei T. I. p. 79. ἄνω γόνατος ἀμφέξει. De motu Dionysius Halic. Ant. Rom. I. c. 56. in. ἄνω θαλάττης ἔθει. Interpres: *loca mediterranea cursu petere coepit.*

**) *abrepta sunt.* Hunc usum verbi κατακοντίζειν Lexica ignorant.

λὰ Κραταιῒν φησὶ τὴν μητέρα τῆς Σκύλλης. Ἀμφοτέροις δὲ Ἀπολλώνιος ἠκολούθησεν. Ἐν δὲ ταῖς μεγάλαις Ἠοίαις Φόρβαντος καὶ Ἑκάτης λέγεται θυγάτηρ ἡ Σκύλλα. Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Σκύλλῃ Λαμίας εἶναι θυγατέρα φησὶ τὴν Σκύλλαν.

V. 834. Μαλερὸν δέ φησι πῦρ τὰ περὶ τὸν πορθμὸν ἐν τῇ θαλάσσῃ γινόμενα τοῦ πυρὸς ἀναφυσήματα. Γίνονται γὰρ οὕτω μεγάλα, ὥστε καὶ τὴν θάλασσαν θερμαίνεσθαι ὑπ' αὐτῶν, ὥς φησι καὶ Μητρόδωρος ἐν ᾱ περὶ ἱστορίας. Θεόφραστος δὲ ἐν τοῖς ἱστορικοῖς ὑπομνήμασι τὸν ἀπὸ τῶν Αἰόλου νήσων φησὶ βρόμον τοῦ πυρὸς καίεσθαι μέχρις ἑνὸς σταδίου, καὶ περὶ τὸ Ταυρομένιον ἀκούεσθαι ψόφον βροντῇ παραπλήσιον.

V. 841. Ὑπηῶοι δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἠοῦς, ἤγουν ἕωθεν, ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.

V. 847. sq. Τὴν δὲ Θέτιν ὠκυτέραν φησὶν ἀμαρύγματος καὶ ἡλίου βολῆς ὑπερβολικῶς. Οὐδεὶς γὰρ οὔτε βολῆς ἀκτῖνος ὑπερβαλέσθαι*) δύναται, οὔτε τῆς καλουμένης ἀμαρυγῆς. Ἔστι δὲ ἀμάρυγμα καὶ ἀμαρυγὴ λαμπηδόνος συνεχοῦς ὅρμησις**).

V. 852. Ὀρεξαμένη ἀντὶ τοῦ ἐπιλαβομένη.

V. 855. Εἴσατο δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐφάνη.

V. 859. Ἀντιόωσι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔρχονται.

V. 860. Συνεκδοχικῶς δὲ εἶπε τὸ δι' ἐκ πέτρας. Οὐ γὰρ μία ἦν ἡ πλαγκτή. Διὸ καὶ ἐπήγαγε πληθυν-

---

*) Noster iungit genitivo: editus accusativo. Utraque constructio proba est. Diodorus Sic. XVI. c. 17. πολὺ τῶν Συρακουσίων ταῖς ἀρεταῖς ὑπερεβάλλοντο. Wesselingius: „Maluissem τοὺς Συ„ρακουσίους." Ego non item. E Platone utriusque rationis exempla citavit praestantissimus editor ad Gorgiam p. 97.

**) Adde Lexicis.

τικὸν, αἵτε πλαγκταὶ καλέονται. Εἰ δὲ τὸ πέτρας αἰτιατικὴν πληθυντικὴν ἐκδέξασθαι θέλεις, τότε μὲν τὴν ἐκ περιττὴν ἡγῇ *)· τὸ δὲ διὰ πέτρας ἀντὶ τοῦ διὰ πετρῶν ἐρεῖς.

V. 861. Τὸ δὲ ῥυσέμεναι ἀντὶ τοῦ σώσειεν.

Ἐναίσιμος δὲ, ἡ καθήκουσα καὶ πρέπουσα.

V. 864. Ἀπηλεγέως δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀναμφιλέκτως.

V. 865. Ἀΐδηλος δὲ, ἡ ἀφανής.

V. 868. Νηπιάχειν δὲ, τὸ νηπιάζειν.

V. 871. Ἀμβροσίαν δέ φησι τὸ ἀμβρόσιον ἔλαιον.

V. 872. Τὸ δὲ ἀλάλκειν τὸ ἐκβάλλειν δηλοῖ.

V. 874. Ἀσπαίρειν δὲ, τὸ ἅλλεσθαι καὶ σαλεύειν.

V. 876. Ἁρπάγδην δὲ λέγει τὸ ἁρπακτικῶς.

V. 880. Ἀμηχανία δὲ, ἡ ἀπορία καὶ λύπη.

V. 884. Ἄεσαν δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐκοιμήθησαν.

V. 886. Κατηλυσία δὲ, ἡ κάθοδος καὶ ἐπέλευσις.

V. 887. Κληῖδας δὲ τὰ σανιδώματα λέγει καὶ τὰς καθέδρας τῆς νεώς.

V. 889. Τὸ δὲ ἅρμενα τὰ ἁρμόδια δηλοῖ.

Τὸ δὲ μήρυον τὸ ἐσώρευον ἢ εὐτρέπιζον δηλοῖ. Καὶ τὰ ἄλλα οὖν, φησὶ, τὰ τῷ πόντῳ ἁρμόδια ηὐτρέπιζον κατὰ χρέος καὶ ὡς ἐχρῆν.

V. 890. Ἱμάντας δὲ τῆς κεραίας λέγει, οἷς τὸ ἱστίον προσδέδεται τῇ κεραίᾳ.

V. 891—894. Ἀνθεμόεσσαν δὲ νῆσον τὴν τῶν Σειρήνων λέγει, ἀκολουθήσας Ἡσιόδῳ λέγοντι·

Νῆσον ἐς ἀνθεμόεσσαν, ἵνα σφίσι δῶκε Κρονίων.

Ὀνόματα δὲ αὐτῶν Θελξιόπη ἢ Θελξινόη, Μολπὴ, Ἀγλαόφωνος.

---

*) F. ἡγῇ, i. e. ἡγητέον. Conf. Bastii Comment. Palaeogr. p. 839.

V. 900—902. Ἀλλὰ δὲ, φησὶν, αἱ Σειρῆνες ἐκ τῆς εὐόρμου περιωπῆς δεδοκημέναι καὶ ἐκδεχόμεναι τοὺς παραπλέοντας ἀφείλοντο νόστον πολλῶν, φθείροντες *) αὐτοὺς τῇ τηκεδόνι. Μένοντες γὰρ ἐκεῖ ἐτήκοντο.

Τὸ δὲ πορσύνεσκον, ἀντὶ τοῦ ὑπερήτουν καὶ ἐπιμελείας ἠξίουν ἔτι παρθένον οὖσαν τὴν τῆς Δηοῦς θυγατέρα, ἤτοι τὴν Περσεφόνην. **)

V. 907. Εὐτρόχαλος δὲ, ἡ εὐκόλως καὶ ὁμαλῶς καὶ ἐμμελῶς ῥέουσα.

Τὸ δὲ καναχῆσε τὸ ἦσε καὶ ἐκίνησε δηλοῖ.

V. 909. Κρεγμὸς δὲ λέγεται ἡ κροῦσις τῆς κιθάρας, ἀπὸ τοῦ κρούειν ἢ κρέκειν.

V. 917. Ἔρυξ δὲ πόλις ἐν Σικελίᾳ, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἀφροδίτη. Τινὲς δὲ τὴν Σικελίαν Ἔρυκα φασί.

V. 921. Μιξοδίαν δὲ λέγει τὸν τόπον, καθ' ὃν ἦν ἡ Χάρυβδις καὶ ἡ Σκύλλα, διὰ τὸ ἀντικρὺ εἶναι ἀλλήλων.

V. 923. Ἄμοτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀκατάπαυστον.

V. 926. Πυριθαλπῆ δὲ πέτραν λέγει τὴν ὑπὸ πυρὸς καιομένην.

---

*) Leg. φθείρουσαι. Haud rarum hoc vitium, cuius causa, nisi fallor, quaerenda est in compendiis participiorum perperam expletis. Tales maculas Ioanni Grammatico Gregorioque Corinthio eluit Fischerus in opere utilissimo Animadversionum ad Weller. T. II. p. 395. et 396. In Homeri loco quem commemorat Dionysius Halic. Ant. Rom. VII. c. 72. T. III. p. 1490., pro ἔχοντες Codex Vaticanus, ceteroqui plenus egregiis lectionibus, perperam habet ἔχουσαι. In loco Hieroclis, quem ex Hippiatricis p. 58. Schneiderus citavit in Adnotat. ad Aristotel. H. Anim. T. III. p. 668. corrig. δᾳδῶν σβεσθεισῶν.

**) Ad v. 897.

V. 936. *Παραβολάδην δὲ*, ἀντὶ τοῦ παραβεβλημένως *). Οἱονεὶ παραπλέοντες.

V. 937. *Ἐπήτριμοι δὲ*, ἤγουν ἐκ πλαγίου, ἢ ὁμοῦ πρὸς ἀλλήλας νηχόμεναι **) ἑκατέρωθεν. Ἢ ἐπήτριμοι, αἱ ἐπάλληλοι.

V. 940—942. *Αὐτίκα δὲ*, φησὶν, αἱ Νηρηΐδες ἀνασχόμεναι τὰς *πεζὰς*, ἤγουν τὰ ἱμάτια, μέχρι τῶν λευκῶν γονάτων, ὑπεράνω τῶν σπιλάδων καὶ τῆς *ἀγῆς* κλάσεως ***) τοῦ κύματος *ἐῤῥώοντο*. καὶ ἐκινοῦντο ἔνθα καὶ ἔνθα διϊστάμεναι ἀπ' ἀλλήλων.

V. 943. *Παρηορίην δὲ*, ἀντὶ τοῦ μετέωρον. Ἐδήλωσε δὲ αὐτὸ διὰ τῆς παραβολῆς. Ἐβάσταζον γὰρ αὐτὴν αἱ Νηρηΐδες ὑπεράνων τῶν πετρῶν πρὸς ἀλλήλας ἀκοντίζουσαι ὥσπερ σφαῖραν.

---

*) Accedat Lexicis una cum vicino παραβεβυσμένως, quo utitur Scholiastes ad Lucian. T. II. p. 322.

**) Activo νήχειν utitur Pausanias X, 20, 4. ubi mox fallitur Facius μακρῷ habens pro epitheto substantivi μήκει. Conf. Dionys. Halic. Ant. Rom. I. c. 2. μακρῷ δή τινι τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίαν ἁπάσας ὑπερβεβλημένην ὄψεται.

***) Leg. καὶ κλάσεως, καὶ posito pro ἤγουν. V. Bast. in Bredowii Epistol. Paris. p. 51. Nimirum ultima vocis antecedentis littera particulam elisit. Tetigi nuper in Append. ad Aristophan. Plut. p. 491. In Xenophontis Hist. Gr. III, 1, 27. recte mihi videor dedisse, probatum etiam Wolfio (v. Add. edit. Schneider. p. 119.): ἐκάλει — τοὺς ταμίας, καὶ φράσας κ. τ. λ. Eandem ob causam ibid. VII, 1, 32. bene correxerunt: ἀγγελοῦντα — τῆς τε νίκης τὸ μέγεθος, καὶ ὅτι κ. τ. λ. Plato qui dicitur Min. c. 5. ὡς ἴσως καὶ ἀκήκοας. Cod. Leid. ὡς ἴσως σὺ ἀκήκοας. Iunge utrumque: ὡς ἴσως καὶ σὺ ἀκήκοας. Conf. Boeckhii praefat. ad Simon. Socrat. Dialog. p. XVI. Cumque perpetua sit commutatio vocum καὶ et κατὰ, in Xenophontis Conviv. II, 22. videtur scribendum: ἐκεῖνος κατὰ ταὐτὰ εἰς τὸ ἔμπροσθεν κ. τ. λ. quod cum παλαιογραφικῶς tantopere blandiretur, in ipsum textum inferre nuper ausus sum.

V. 947. Ἠρήρειντο δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπλησίαζον καὶ ἡδράζοντο.

V. 957. Στελεὴν δέ φησι τὴν λαβήν.

Τύπιδα δὲ, τὴν σφῦραν.

V. 957. sq. Ἐρεισθεὶς δὲ ὁ Ἥφαιστος τῇ στελεῇ τῆς σφύρας ἑώρα.

V. 961. Αἶσαν δὲ εἰαρινοῦ εἵματος φησὶ τὸ διάστημα τῆς εἰαρινῆς ὥρας *). Τοῦτο δέ ἐστι τὸ δωδεκάωρον **).

V. 965. Τρινακρία δὲ ἡ Σικελία, κατὰ μὲν Τίμαιον, διὰ τὸ τρεῖς ἔχειν ἄκρας, κατὰ δέ τινας τῶν ἱστορικῶν, ἀπὸ Τρίνακος τοῦ τῆς Σικελίας ἄρξαντος. μύλας ***) δέ φησι, χερόνησον εἶναι ἐν Σικελίᾳ, ἐν ᾗ αἱ τοῦ Ἡλίου βόες ἐνέμοντο.

V. 972. Χαῖον δέ ἐστιν ἡ καμπύλη βακτηρία, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται. Ἀμερίας δὲ ψιλὴν ῥάβδον ἀπέδωκε. Καλλίμαχος·

Ἔπρεπέ τοι προέχουσα κάρης εὐρεῖα καλύπτρη,
ποιμενικὸν πίλημα καὶ ἐν χερσὶ χαῖον ἔχουσα.

Καὶ τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ λεγόμενον ἐρυσίχαιον, τοῦτό ἐστι· σημαίνει γὰρ τὸ τῷ χαίῳ ἐρύοντας, ἢ ποιμαίνοντας.

Πηχύνουσα δὲ, ἀντὶ τοῦ πήχει τῆς χειρὸς προσηρτηκυῖα.

V. 973. Ὁ δὲ ὀρείχαλκος εἶδος μέν ἐστι χαλκοῦ,

---

*) Schol. edit. διάστημα ἡμέρας ἐαρινῆς. Igitur ὥρα hic i. q. ἡμέρα. V. H. Stephan. Thes. T. IV. c. 787. F.

**) *spatium duodecim horarum.* Hoc substantivum Lexicis accedat. Item adiectivum δωδεκάωρος, quo utitur Secundus Sophista Sentent. p. 82. ed. L. B. (p. 86. Lips. p. 635. s. Amstel.) δωδεκάωρος διαδρομή.

***) Sic, initiali parvâ.

ὠνόμασται δὲ ἀπὸ Ὠρείου τινὸς εὑρετοῦ γενομένου. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν Τελεταῖς μηδὲ ὑπάρχειν φησὶ τὸ ὄνομα, μηδὲ τὸ τούτου εἶδος. Τὸν γὰρ ὀρείχαλκον, φησὶν, ἔνιοι ὑπολαμβάνουσι λέγεσθαι μὲν, μὴ εἶναι δέ. Τῶν δὲ εἰκῆ διαδιδομένων καὶ τοῦτο. Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Στησίχορος καὶ Βακχυλίδης, καὶ Ἀριστοφάνης ὁ γραμματικὸς ἐπισημαίνεται. Οἱ δὲ ἀνδριαντοποιοῦ λέγουσιν ὄνομα, ὡς Σωκράτης καὶ Θεόπομπος ἐν λε. ρὕτως οὖν τῇ κωμικῇ λέξει τῇ συμμίκτῳ.

V. 974. Καλάβροπα δὲ οἱονεὶ καλόραβδον. Ἔστι δὲ καλάβροψ ἡ βουκολικὴ ῥάβδος. Ὅμηρος·

καλάβροπα βουκόλος ἀνήρ.

V. 982. Παροιτέρη δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔμπροσθεν, ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.

V. 983. Ἀμφιλαφῆ δέ φησιν αὐτὴν, δηλονότι εὐλίμενον, ἧς ὁ λιμήν ἐστιν ἀμφιλαφὴς, διὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν ἢ πανταχόθεν ἐπιτηδείως ἔχειν πρὸς ὅρμον, ὃν καὶ Καλλίμαχος ἀμφίδυμον λέγει. Ἱστορεῖ δὲ περὶ τοῦ λιμένος τῶν Φαιάκων καὶ Ἀπολλώνιος ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Εὐρώπης. Τινὲς δὲ τὸ ἀμφιλαφὴς ἀντὶ τοῦ ξυλώδης ἀπέδωκαν· ᾧ οἰκείως ἐπισυνάπτει τὸ πίειρα, δηλονότι λιπαρὰ καὶ εὔγειος.

Τὴν δὲ Κέρκυραν τὸ μὲν παλαιὸν κληθῆναι Δρεπάνην, διὰ τὸ τὴν Δήμητραν ἀγαπήσασαν Μάκρην τὴν τοῦ Διονύσου τροφὸν κατοικῆσαι ἐν τῇ νήσῳ. ἔπειτα δρεπάνην κατὰ τὰ παραθαλάσσια τῆς νήσου μέρη. τῆς δὲ θαλάσσης ἐπικλυζούσης κατὰ μικρόν. ὑφαιρουμένης τῆς γῆς συνέβη ὁμοιωθῆναι τὸν κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος αἰγιαλὸν σχήματι δρεπάνης. Τίμαιος δέ φησι, καὶ τὴν δρεπάνην ἐκεῖ κεκρύφθαι, ᾗ ὁ Κρόνος τὰ τοῦ Οὐρανοῦ

σιν ἀπὸ τῶν τοιούτων γενέσθαι σταγόνων. Ὁ δὲ Ὅμηρος οἰκείους φασὶν εἶναι τοὺς Φαίακας τοῖς θεοῖς διὰ τὴν τοῦ Ποσειδῶνος γένεσιν.

V. 993. sq. Ἡ οὖν Ἀργὼ, φησὶν Ἀπολλώνιος, ἐνισχομένη καμάτοισι, τουτέστι κακοπαθήσασα, ἀφίκετο εἰς τοὺς Φαίακας ταῖς αὔραις βοηθουμένη ἐκ τῆς Θρινακίης ἁλὸς, τουτέστι τοῦ Σικελικοῦ πελάγους.

V. 1001—1003. Τοὺς δὲ Κόλχους φησὶν, οὐ τοὺς διὰ τοῦ Ἴστρου διώξαντας τοὺς ἀριστεῖς, ὧν ἦρχεν Ἄψυρτος· ἐκεῖνοι γὰρ κατέλαβον τοὺς ἥρωας κατὰ τὰς νήσους, αἳ καλοῦνταί Βρυγηΐδες· οὐκ ἐκείνους οὖν φησὶν, ἀλλὰ τοὺς διὰ τῶν Κυανέων πλεύσαντας ἀφικέσθαι εἰς Κέρκυραν μετὰ τὸ ἀφικέσθαι τοὺς Ἀργοναύτας.

Μαστῆρας οὖν φησιν αὐτοὺς οἱονεὶ ζητητάς.

V. 1004. Ἔξαιτον δὲ τὸ ἐξαίρετον κατὰ συγκοπήν.

V. 1005. Ἀπροφάτως δὲ, ἀντὶ τοῦ χωρὶς προφάσεως καὶ ἀντιῤῥήσεως.

V. 1015. sq. Ἐν δὲ τῷ ἦνυ καὶ αὐτοὶ ἀνθρώπων γενεῇ, σφόδρα πρὸς συμπάθειαν ἕλκει τὴν Ἀρήτην ἡ Μήδεια. Καὶ γὰρ αἱ διὰ τὸ τῆς αὐτῆς ἡμᾶς εἶναι φύσεως ἀλλήλους ἐλεεῖν χρὴ, καὶ διὰ τὸ ὀξυῤῥεπεῖς εἶναι πρὸς τὰ πάθη.

V. 1019. sq. Ὄμνυσι μὲν κατὰ τοῦ Ἡλίου, ὅτι πρόγονος αὐτῆς· κατὰ δὲ τῆς Ἑκάτης, ὅτι τε προσήκοι *) Κόλχοις, καὶ ὅτι ταῖς φαρμακίσιν οἰκεῖα **). Εὑρετὶς γὰρ τῶν τοιούτων ἡ θεός.

V. 1027. Τελεσφόρον δὲ λέγει τὸ τελοποιόν ***).

---

*) Bastius Epist. Crit. p. 103. haec citans enotavit προσήκει.

**) Imo οἰκεία.

***) Lexica ignorant.

V. 1031. Ἐν δὲ τῷ ὑμέων ὦ περὶ δὴ μέγα, ἡ περὶ καὶ ἀμφὶ ἐκ παραλλήλου. Ὑμῶν οὖν, φησὶν, ἕνεκα καὶ περὶ τοῖς ὑμετέροις ἄθλοις ἀτύζομαι αὐτή.

V. 1043. Τὴν δὲ ἐν ταῖς ἱκεσίαις γινομένην νέμεσιν εἰς χεῖρας θεῶν ἰέναι φησὶν, ὅτι ὥσπερ ἐνώπιον τῶν θεῶν ἱστάμενοι ἱκετεύομεν. Διὸ καὶ αἰδούμεθα τοὺς ἱκετεύοντας.

V. 1047—1049. Χαλεποὶ δὲ καὶ ἀλεήμονες *) ἐστὲ, ἕνεκεν τῆς ἀτροπίας, ἤγουν διὰ τὸ μὴ ἐντρέπεσθαι ὑμᾶς ὁρῶντας με δεομένην τῆς Ἀρήτης.

V. 1058. Στρευγόμενοι δὲ, ἀντὶ τοῦ ταλαιπωρούμενοι, καταπονούμενοι, ἢ καὶ προσδιατρίβοντες. Γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ στρὰγξ, στραγγός. Σημαίνει δὲ στρὰγξ τὴν κατὰ μικρὸν πρόεσιν τοῦ ὕδατος, ὥς φησι Δίδυμος. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ στραγγουρία, ἀπὸ τοῦ κατὰ στράγγα οὐρεῖν.

V. 1059. Τὸ δὲ κατευκήλησε τὸ κατέπαυσε δηλοῖ, καὶ ἡσυχίαν ἐποίησε.

V. 1062. Κλωστῆρα δὲ λέγει τὸν ἄτρακτον.

V. 1064. Σταλάειν δὲ λέγει τὸ στάζειν, ὅθεν καὶ ὁ σταλαγμὸς παράγεται.

V. 1066. Ἰκμαίνεσθαι δὲ, τὸ ὑγραίνεσθαι. Ἔμφασιν δὲ ἔχει τοῦ πολὺ δάκρυον καταλείβειν.

V. 1072. Τὸ δὲ προσπτύσσετο, ἀντὶ τοῦ ἐλιπάρει καὶ παρεκάλει.

*) Leg. ἀνελεήμονες. Lexicon Sangerm. Ms. ap. Ruhnken. ad Hymn. in Cerer. v. 285. Ἀνελήμων καὶ ἀνελεήμων φασίν. Νικόχαρις δὲ ἀνηλεήμων λέγει. Ceterum si Graeci dixerunt et ἀνελεήμων et ἀνηλεήμων, nihil, opinor, obstitit, quo minus dicerent et ἀνελεής et ἀνηλεής: quamquam usus loquendi postremo huc inclinavit, ut prior forma posthaberetur. V. Addenda ad Gregor. Cor. p. 880. Itaque non accedam iis, qui ἀνελεής indeque ductum adverbium ἀνελεῶς, ubicunque occurrunt, ut voces *nihili* exterminant.

V. 1082. Τὸ δὲ ἀμπλακίῃσι γράφεται καὶ ἀτρο-
πίῃσιν. Ἀμπλακίαν *) μὲν οὖν σημαίνει τὴν ἁμαρ-
τίαν· ἡ δὲ ἀτροπία, τὴν κακοβουλίαν.

Ἀκειωμένη δὲ, ἀντὶ τοῦ θεραπεύουσα καὶ ἰωμένη.
Ἡ οὖν Μήδεια, φησὶ, τὸ πρότερον ἁμάρτημα, τὸ
δοῦναι τὰ θελκτήρια τῶν βοῶν, ἰάσατο δι' ἑτέρου ἁμαρ-
τήματος, τοῦ φυγεῖν τὴν πατρίδα.

V. 1090. Οἵα μὲν Ἀντιόπην. Ἀντιόπη Νυ-
κτέως ἦν θυγάτηρ, ἣν ὁ Ζεὺς ὁμοιωθεὶς Σατύρῳ φθείρει.
Καὶ φεύγουσα τὰς τοῦ Νυκτέως ἀπειλὰς καταφεύγει εἰς
Σικυῶνα πρὸς Ἐπωπέα· καὶ τεκοῦσα Ζῆθον καὶ Ἀμφίο-
να, ἐκτίθεται ἐν Κιθαιρῶνι παρά τινι βουκόλῳ. Νυκτεὺς
οὖν διὰ τὴν τόλμαν τῆς παιδὸς λυπηθεὶς τελευτᾷ, δεη-
θεὶς τοῦ ἀδελφοῦ Λύκου μὴ περιϊδεῖν τὴν παῖδα, ἀλλ'
ἐπελθόντα Σικυῶνι. Στρατεύει οὖν Λύκος εἰς Σι-
κυῶνα· καὶ τόν τε Ἐπωπέα ἀποκτείνει, καὶ τὴν Ἀντιόπην
ληφθεῖσαν αἰχμάλωτον παραδίδωσι Δίρκῃ τῇ ἑαυτοῦ γυ-
ναικὶ φυλάττειν. Ἡ δὲ αὖθις φυγοῦσα καὶ ληφθεῖσα πα-
ραδίδοται τοῖς ἑαυτῆς παισὶ Ἀμφίονι καὶ Ζήθῳ. Τότε δὴ
ὁ βουκόλος ὁ τροφεὺς διηγεῖται αὐτοῖς πᾶν τὸ γεγονός.
Καὶ μαθόντες παρ' αὐτοῦ, ὅτι μήτηρ ἐστιν αὐτῶν ἡ Ἀν-
τιόπη, αὐτὴν μὲν σώζουσι, τὴν δὲ Δίρκην δήσαντες ἐκ
ταύρου ἀγρίου διαφθείρουσιν. Ἔπειτα μεταπέμπονται
Λύκον ὡς παραδώσοντες αὐτῷ Ἀντιόπην. Ἐπεὶ δὲ ἀφί-
κετο, ἔμελλον φονεύειν αὐτόν. Ἑρμῆς δὲ φανεὶς, ἐκείνους
μὲν ἐκώλυσε τοῦ φόνου, Λύκῳ δὲ προσέταξε παραχωρῆσαι
τῆς βασιλείας αὐτοῖς.

V. 1091. Ἰδὲ καὶ Δανάη. Φερεκύδης ἐν ιβ φη-
σὶν, Ἀκρίσιον γήμαντα Εὐρυδίκην τὴν Λακεδαίμονος,

*) Leg. Ἀμπλακία.

τεκεῖν ἐξ αὐτῆς Δανάην. Χρωμένου δὲ αὐτῷ τῷ Ἀπόλλωνι περὶ ἄῤῥενος παιδὸς, ἔχρησεν ὁ θεὸς ἐν Πυθοῖ *), *ὡς ἄρα αὐτῷ μὲν οὐκ ἔσεται ἄῤῥεν παιδίον· τὴν θυγατέρα δὲ ἔφη τέξεσθαι παῖδα ἄῤῥενα· τοῦτον δ' αἴτιον ἔσεσθαι Ἀκρισίῳ θανάτου. Ὡς δὲ ἐπανῆκεν εἰς Ἄργος Ἀκρίσιος, θάλαμον ποιήσας χαλκοῦν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας κατὰ γῆς, εἰσάγει εἰς αὐτὸν Δανάην μετὰ τῆς τροφοῦ ἑαυτῆς, φυλάσσων αὐτὴν, ὅπως μὴ παῖς ἐξ αὐτῆς γένηται. Ζεὺς δὲ αὐτῆς ἐρασθεὶς, χρυσῷ παραπλήσιος γενόμενος, ἐῤῥύη ἐκ τῆς ὀροφῆς τοῦ θαλάμου εἰς αὐτήν. Ὡς δὲ ὑπεδέξατο ἡ Δανάη τὸν χρυσὸν εἰς τοὺς κόλπους, ὁ Ζεὺς ἐκφήνας ἑαυτὸν, μίσγεται τῇ παιδί. Καὶ συλλαβοῦσα τίκτει Περσέα, καὶ τρέφει αὐτὸν μετὰ τῆς τροφοῦ κρύφα Ἀκρισίου. Ὡς δὲ τριετὴς ἢ καὶ τετραετὴς ἐγένετο ὁ παῖς, ἤκουσε τῆς φωνῆς αὐτοῦ παίζοντος ἐν τῷ θαλάμῳ Ἀκρίσιος. Καὶ μεταπεμψάμενος τήν τε Δανάην καὶ τὴν τροφὸν αὐτῆς τῶν θεραπόντων, τὴν μὲν τροφὸν εὐθὺς ἀναιρεῖ, Δανάην δὲ μετὰ τοῦ παιδὸς καταγαγὼν εἰς τὸν ὑπὸ τὸ ἕρκιον τοῦ Διὸς βωμὸν, μόνον ἐρωτᾷ αὐτὴν, πόθεν εἴη ὁ τεχθεὶς αὐτῇ παῖς. Φαμένης δὲ ἐκ Διὸς, μὴ πεισθεὶς ὁ Ἀκρίσιος, ἐμβάλλει αὐτὴν εἰς λάρνακα μετὰ τοῦ παιδὸς, καὶ κατακλείσας*

---

*) Sic, cum praepositione *ἐν*, Suidas T. III. p. 691. Grammaticusque in Cod. Vatic. ad Nestoris Larandensis Epigr. III. Ipse Apollonius Rhod. I. v. 536. *ἐνὶ Πυθοῖ.* Compares *ἐν Ἰσθμοῖ*, de quo v. ad Gregor. Cor. p. 369. Ceterum nollem Lexicographi plane neglexissent alteram formam, *Πυθών.* Ammonius p. 121. Valcken. *Πυθὼν θηλυκῶς καὶ ὀξυτόνως, ὁ τόπος.* Simonides LXV. (LXXI.) v. 3. sq.:

Ὀλυμπιάς δὶς, ἐν δὲ Πυθῶνι τρία,
δύω δ' ἐν Ἰσθμοῖ, πεντεκαίδεκα Νεμέᾳ.

ut versus scribendi videntur. *Πυθῶνάδε* habet Pindarus Olymp. IX. v. 18.

κατεποντωσεν ῥίψας εἰς θάλασσαν. Φερομένη δὲ ἡ λάρναξ ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀφικνεῖται εἰς Σέριφον. Δίκτυς δὲ ὁ Πειρισθένους δικτύῳ ἁλιεύων ἐξέλκει τὴν λάρνακα. Ὡς δὲ, δεηθείσης τῆς Δανάης, ἠνοίχθη ἡ λάρναξ, μαθὼν ὁ Δίκτυς, τίνες εἰσὶν, ἄγει αὐτοὺς εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τρέφει καθάπερ συγγενεῖς. Ἦσαν γὰρ Δίκτυς καὶ Πολυδέκτης Ἀνδροθόης τῆς Περικάστορος καὶ Περισθένους τοῦ Δαμάστορος τοῦ Ναυπλίου τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμόνης, ὥς φησι Φερεκύδης ἐν τῇ α. Προστίθησι δὲ Φερεκύδης ἐν τοῖς ἑξῆς καὶ τὰ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀκρισίου. Μετὰ γὰρ τὸ ἀπολιθωθῆναι, φησὶ, Πολυδέκτην καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ ἐν Σερίφῳ ἐκ τῆς Γοργόνος κεφαλῆς, Δίκτυν μὲν Περσεὺς ἐν Σερίφῳ καταλείπει βασιλέα τῶν λελειμμένων Σεριφίων, αὐτὸς δὲ ἀποπλεῖ εἰς Ἄργος μετὰ τῶν Κυκλώπων καὶ Δανάης καὶ Ἀνδρομέδης. Ὡς δὲ οὐχ εὗρεν Ἀκρίσιον ἀφικόμενος εἰς Ἄργος, ἦν γὰρ διὰ τὸν Περσέως φόβον προαπελθὼν εἰς Λάρισσαν τὴν Πελασγικὴν, τὴν μὲν Δανάην ἀφίησι παρὰ τῇ μητρὶ αὐτῆς Εὐριδίκῃ, καὶ σὺν αὐτῇ Ἀνδρομέδαν καὶ τοὺς Κύκλωπας· ὁ δὲ ἀφικνεῖται εἰς Ἄργος *), καὶ εὑρὼν Ἀκρίσιον ἀναγνωρίζει τε αὐτὸν καὶ πείθει, ὥστε **) σὺν αὐτῷ ἐπελθεῖν εἰς Ἄργος. Ὡς δὲ ἔμελλον ἤδη ἀπιέναι, ἀγῶνος νέων ἐν Λαρίσσῃ τελουμένου, ἀποδύεται ***) καὶ ὁ Περσεὺς εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν τὸν δίσκον δισκεύει. Τὸ γὰρ πένταθλον οὔπω ἦν, ἀλλ'

*) Leg. Λάρισσαν.

**) Rarior constructio, πείθω ὥστε —. Schol. edit., ut vulgo solent: καὶ σὺν αὐτῷ ἔπεσθαι εἰς Ἄργος πείθει. — Mox corrig. ἀπελθεῖν.

***) Suidas T. II. p. 45. ἐπὶ τῶν ἀποδύντων μὲν πρὸς τὸ πρᾶγμα. ubi humani quid accidit Kustero non attendenti vim aoristi alterius reciprocam.

ἰδίᾳ ἓν ἕκαστον τῶν ἄθλων ἤθλουν. Ὁ γοῦν δίσκος τροχαλισθεὶς *) ἐπὶ τὸν τοῦ Ἀκρισίου πόδα, τιτρώσκει αὐτόν. Καμὼν δὲ ἐκ τούτου ἀποθνήσκει. Καὶ κατατίθενται **) αὐτὸν Λαρισσαῖοί τε καὶ Περσεὺς πρόσθεν τῆς πόλεως. Καὶ αὐτῷ μὲν ἡρῷον οἱ ἐπιχώριοι ἐδείμαντο· Περσεὺς δὲ ἀνεχώρησεν εἰς Ἄργος.

V. 1092—1095. Τοῦ δὲ Ἐχέτου ὁ μὲν Ὅμηρος ὡς κακίστου γενομένου μέμνηται. Ἀρήτη δὲ περὶ αὐτοῦ λίγει ὡς κατ' αὐτὴν τοῦ πράγματος γεγονότος. Φησὶ γοῦν· νέον γε μὲν οὐκ ἀπὸ τηλοῦ.

Ἐν δὲ τῷ ὀρφναίῃ ἐνὶ χαλκὸν, ἐπιθετέον τὸ ὀρφναίῃ τῷ καλειᾷ ***), ἵν' ᾖ ἐν ὀρναίῃ καλειῇ.

Τὸ δὲ χαλκὸν ἀλιτρεύοντα γράφεται καὶ χαλκὸν ἀλιτεύοντα.

Ὁ δὲ περὶ τὸν Ἔχετον μῦθος κεῖται ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Λυσίππου Ἠπειρώτου Ἀσεβῶν καταλόγῳ.

V. 1100. Τὸ δὲ ἀτίσαι τὸ ἀτιμάσαι καὶ παραβῆναι σημαίνει.

V. 1125. Ὑλλικὸς δὲ λιμὴν ἀπὸ Ὕλλου υἱοῦ Μελίτης καὶ Ἡρακλέους.

V. 1131. Ἠγαθέον δὲ ἄντρον τὸ μέγα καὶ καλὸν, ἐν ᾧ ἡ Μάκρις ἔθρεψε τὸν Διόνυσον. Ἐκαλεῖτο δὲ τὸ ἄντρον διθυρίτης †) διὰ τὸ ἔχειν δύο θύρας. Καὶ

---

*) *cum rotatus incidisset.* Hoc verbum Lexica ignorant. Item haec eiusdem familiae: *Τροχαστικός.* Habet Moeris p. 187. *Τροχώδης.* Habet Apollonius Lex. Homer. p. 596. Vill.

**) *reponunt, sepeliunt.* Rarior hic usus verbi *κατατίθεσθαι.*

***) i. e. τὸ ὀρφναίῃ ἐπίθετον ἡγητέον τοῦ καλιῇ. V. supra ad p. 128.

†) In Lexica non male inferetur.

διὰ τοῦτο φασὶν καὶ τὸν Διόνυσον κληθῆναι διθύραμβον· βῆναι γὰρ αὐτὸν δι' ἀμφοτέρων τῶν θυρῶν.

V. 1134—1138. Διὰ τοῦτο δέ φησι τὴν Ἥραν ἐκβαλεῖν τῆς Εὐβοίας τὴν Μάκριν, διὰ τὸ δέξασθαι παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Διόνυσον καὶ θρέψαι. Ἡ δὲ Εὔβοια ἦν ἱερὰ τῇ Ἥρᾳ.

V. 1141. Ἰστέον δὲ, ὅτι οὗτος μὲν τὸν γάμον τοῦ Ἰάσωνος καὶ τῆς Μηδείας γενέσθαι φησὶν ἐν τῷ τῆς Μάκριδος ἄντρῳ· Φιλητᾶς δὲ ἐν τῇ λέφῳ, ἐν τῇ τοῦ Ἀλκιόνου οἰκίᾳ.

V. 1147. sq. Αἰδεῖσθαι δέ φησι τὰς Νύμφας ἅψασθαι τοῦ δέρους διὰ τὸ μέλλειν γίνεσθαι τὴν μίξιν αὐτῷ *).

Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι σχεδὸν ἅπαντες χρυσοῦν ἱστοροῦσι τὸ δέρος. Ἀκουσίλαος δὲ ἐν τῷ περὶ γενεαλογιῶν πορφυρευθῆναι **) φησὶν ὑπὸ θαλάσσης.

V. 1149. Αἰγαῖος δὲ ποταμὸς Κερκύρας. Τούτου θυγάτηρ Μελίτη, ᾗ συγγενόμενος Ἡρακλῆς ἔτεκε τὸν Ὕλλον, ἀφ' οὗ Ὑλλεῖς, ἔθνος Ἰλλυρικὸν, καὶ Ὑλλικὸς λιμὴν παρὰ Φαίαξι. Πάντασις ***) δέ φησιν, Ἡρακλέα νοσήσαντα ἐν Λυδίᾳ τυχεῖν σωτηρίας †) ὑπὸ

*) F. ἐν αὐτῷ.

**) *purpura tinctum esse.* Hanc verbi illius significationem non erat cur Schneiderus omitteret. Etiam in Philostrato p. 51. Olear., cum sequatur ἁλουργὸν, de tinctura malim intelligere, quam cum Wesselingio Observat. p. 22. de venatione.

***) En novum exemplum commutationis litterarum τ et υ. V. Koen. ad Gregor. Cor. p. 551. Lips. et Valckenar. Adnotat. Crit. in N. F. p. 330.

†) Schol. edit. ἰάσεως, positâ vulgari voce pro exquisitiore Nostri. Hunc usum nominis σωτηρία Lexicographi nostri non curarunt: neque alium, iam H. Stephano commemoratum exemplisque aliquot illustratum, quo dicitur de reditu. Plutarchus Mor. T. I. p. 971. Oxon. ἀπογνοὺς τὰν ἐς Σπάρταν σωτηρίαν.

Ὕλλου τοῦ ποταμοῦ· ἔστι δὲ Λυδίας· καὶ διὰ τοῦτο ἀμφοτέρους τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ Ὕλλους κληθῆναι.

V. 1150. Μελιτήϊον δὲ ὄρος Κερκύρας.

V. 1153. sq. Τὸ δὲ ἄντρον, φησὶ, τῆς Μάκριδος, Μηδείας μέχρι καὶ νῦν καλεῖται.

Ἰστέον δὲ, ὅτι Τιμαίου λέγοντος, ἐν Κερκύρᾳ τοὺς γάμους ἀχθῆναι, Διονύσιος ὁ Μιλήσιος ἐν β̄ τῶν Ἀργοναυτικῶν ἐν Βυζαντίῳ φησὶ γενέσθαι. Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Λυδῇ, ἐν Κόλχοις πλησίον τοῦ ποταμοῦ μιγῆναι φησὶν αὐτῇ.

V. 1160. Προμολὰς δέ φησι τοὺς ἐκτὸς τοῦ ἄντρου τόπους.

V. 1167. Τὸ δὲ παρμέμβλωκε τὸ πάρεστι σημαίνει.

V. 1175. Μακριδίαν δέ φησι τὴν καταντικρὺ τῆς Κερκύρας χερόνησον. Ἴσως διὰ τὸ τοὺς Εὐβοεῖς κατοικῆσαι ἐκεῖ μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου ἅλωσιν. Τὴν δὲ Εὔβοιαν Μάκριν ἐκάλουν τὸ πρότερον. Ὅτι δὲ χερόνησος ἐστὶ, καὶ Ἀπολλωνίδης ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Εὐρώπης φησί.

Χέρνησον δὲ τὴν χερόνησον εἶπε κατὰ συγκοπήν.

V. 1187. Ἀμφιφορεῖς λέγονται κατὰ Θεόπομπον, οὓς οἱ ἄλλοι μετρητάς φασι. Λυσανίας δέ φησιν, ὅτι τὸν ἀμφιφορέα οἱ Ἀττικοὶ ἀμφορέα καλοῦσι.

V. 1188. Λιγνὺς δὲ ἡ καπνώδης ἀναφορὰ, ἢ τὸ τοῦ πυρὸς ἄκρον. Ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον.

V. 1191. Ἀγλαΐην δὲ λέγει, ἃ τῇ συνηθείᾳ καλοῦμεν ἐγκόσμια *).

---

*) Schol. edit. κόσμια, quomodo etiam in Nostro corrigam: ut εγ natum videatur ex ultimis litteris verbi antecedentis. Ceterum

V. 1193. *Εἶδος δὲ μορφῆς διαφέρει.* Κυρίως ἐστὶ τὸ μὲν εἶδος ἐπὶ προσώπου, ὥσπερ καὶ Ἀπολλώνιος ἔταξεν· ἡ δὲ μορφὴ ἐπὶ τοῦ σχήματος·

Μορφὴν ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν.

V. 1194. *Εὔκρεκτος* δέ ἐστιν ἡ εὔηχα κιθάρα.

V. 1210. *Συνήμονας,* τοὺς συνήθεις καὶ ἑταίρους, ἀπὸ τοῦ συνῆσθαι *).

V. 1212. *Εἰσόκε Βακχιάδαι.* Βακχίας ἐγένετο υἱὸς Διονύσου, διέτριβε δὲ ἐν Κορίνθῳ. Οἱ δὲ ἀπ' ἐκείνου τὸ γένος ἔχοντες εὐγενέστατοι τῶν ἐν Κορίνθῳ ἐνομίζοντο καὶ ἐτιμῶντο. Ἐξεβλήθησαν δὲ τῆς Κορίνθου διὰ τὸν Ἀκταιῶνος θάνατον. Ἡ δὲ αἰτία ἐστὶν ἥδε. Μέλισσος εὐεργετήσας Κορινθίους, μέλλοντας ὑπὸ Φείδωνος τοῦ Ἀργείων βασιλέως διαφθείρεσθαι ἐῤῥύσατο. ...μῆς ἠξίωται παρ' αὐτῆς. Καί ποτε τῶν Βακχιαδῶν νυκτὸς ἐπελθόντων εἰς τὴν τοῦ Μελίσσου οἰκίαν, καὶ βουλομένων ἀποσπᾶσαι Ἀκταίωνα τὸν παῖδα, ἀνθισταμένων τῶν γονέων, συνέβη διασπασθῆναι τὸν Ἀκταίωνα. Ἤδη δὲ Ἰσθμίων ἄγεσθαι μελλόντων, στὰς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ὁ Μέλισσος πολλὰ κατηράσατο τοῖς Κορινθίοις, ἐὰν μὴ τὴν τοῦ παιδὸς ἐκδικήσωσι θάνατον. Ταῦτα εἰπὼν εἰς τὸν ὑποκείμενον κρημνὸν ἑαυτὸν ἔβαλλεν. Οἱ δὲ Κορίνθιοι εὐλαβούμενοι ἀνεκδίκητον καταλιπεῖν τὸν τοῦ Ἀκταίωνος θάνατον, ἅμα καὶ τοῦ θεοῦ κελεύσαντος,

---

...σμιον, Schneidero visum fidei dubiae, mihi passim occurrit. ...gathias Epigr. XXXI. v. 6. ταῦτα τὰ τοῦ κάλλευς κόσμια καὶ ...ενίης. Diodorus Sic. Eclog. T. II. p. 512, 26. τὰ τῶν γυναικῶν ...σμια. Idem Excerpt. T. II. p. 616, 36. τὰ τῆς ἀρχῆς ἀνακτη...ίμενος κόσμια. Ammonius p. 149. Valck. τὸ ἄκροις βραχίοσι ...ριτιθέμενον κόσμιον. Denique legas in Schol. ad Homer. Odyss. VIII. v. 297.

*) Hoc verbum adde Lexicis.

ἐξέβαλλον τοὺς Βακχιάδας. Χερσικράτης δὲ, εἷς τῶν Βακχιαδῶν, κτίζει Κέρκυραν, ἐκβαλὼν τοὺς ἐνοικοῦντας Κόλχους. Οἱ δὲ ἐκβληθέντες εἰς τὴν ἤπειρον ᾤκησαν.

Ἐφύρα ἡ Κόρινθος ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ἐπιμηθέως θυγατρός. Σιμωνίδης δέ φησιν ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, γυναικὸς δὲ Ἐπιμηθέως.

V. 1215. Τοὺς δὲ Νεσταίους Σκύλαξ ἔθνος Ἰλλυρικὸν φησίν. Ἐρατοσθένης δὲ ἐν γ̄ Γεωγραφουμένων, Μετὰ Ἰλλυρικοὺς, φησὶ, Νεσταῖοι, καθ' οὓς Φάρος νῆσος, Φαρίων ἀποικία.

V. 1216. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν, φησὶν Ἀπολλώνιος, ἐγίνοντο στείχοντος ἄδην αἰῶνος, ἀντὶ τοῦ μετὰ πολὺν χρόνον. Τιμαῖος γάρ φησι, μετὰ ἔτη ἑξακόσια τῶν Τρωϊκῶν Χερσικράτην, ἕνα τῶν Βακχιαδῶν, εἴτε ἐκπεσόντα τῆς Κορίνθου, εἴτε καὶ ἑκόντα ἀπελθόντα, διὰ τὸ ἠτιμῶσθαι, ᾠκηκέναι τὴν νῆσον. Οἵ γε μὴν Κόλχοι ἐκβληθέντες εἰς τὴν ἀντιπέραν νῆσον ἀφίκοντο, καὶ μετὰ ταῦτα εἰς τὰ Κεραύνια ὄρη, εἴς τε τοὺς Ἄβαντας καὶ Νεσταίους καὶ Ὠρικὸν ᾠκίσθησαν.

V. 1217—1219. Ἰστέον δὲ, ὅτι Τιμώναξ ἐν ᾱ Σικελικῶν Ἰάσωνα φησὶν ἐν Κόλχοις Μήδειαν γῆμαι, Αἰήτου αὐτῷ ἐγγυήσαντος. Δείκνυνται δὲ, φησὶ, παρὰ τὸν παράπλουν ἔνδον τοῦ Πόντου κῆποι τινὲς Ἰασώνειοι καλούμενοι, καθ' οὓς τὰς ἀποβάσεις φασὶν αὐτὸν ποιήσασθαι, καὶ κατὰ τὴν Αἶαν γυμνάσια καὶ δίσκοι, καὶ Μηδείας θάλαμος, καθ' ὃν ἐνυμφεύθη ποτὲ, καὶ πρὸς τῇ πόλει ἱερὸν ἱδρυμένον Ἰάσωνος, καὶ πρὸς τούτοις ἱερὰ πολλά. Τιμαῖος δὲ ἐν Κερκύρᾳ λέγων γενέσθαι τοὺς γάμους καὶ περὶ τῆς θυσίας ἱστορεῖ, ἔτι καὶ νῦν λέγων ἄγεσθαι αὐτὴν κατ' ἐνιαυτὸν, Μηδείας

πρῶτον θυσάσης ἐν τῷ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερῷ. Καὶ βωμοὺς δέ φησι μνημεῖα τῶν γάμων ἱδρύσασθαι, σύνεγγυς μὲν τῆς θαλάσσης, οὐ μακρὰν δὲ τῆς πόλεως. Ὀνομάζουσι δὲ τὸν μὲν, Νυμφῶν, τὸν δὲ, Νηρηΐδων. Ὅ γε μὴν Ἀπολλώνιος τὸν μέν φησι Νυμφῶν εἶναι τῶν βωμῶν, τὸν δὲ, Μοιρῶν.

Θύη δὲ ἐπέτεια λέγει τὰς ἐνιαυσίους θυσίας.

Νομίης δὲ ἱερὸν Ἀπόλλωνος ἡ Μήδεια ἱδρύσατο, ὅτι κατὰ νόμον ἐγένετο ἡ κρίσις τοῦ Ἀλκινόου.

V. 1235. Σύρτεις δὲ δύο εἰσὶν ἐν Λιβύῃ. Εἰσὶ δὲ πηλώδεις. Γίνονται δὲ καὶ ἀμπώτεις εἰς αὐτὰς, ὡς καὶ ἐν τῷ Ὠκεανῷ εἰσὶ τόποι, ἐν οἷς κατασύρονται οἱ πλέοντες καὶ ἀπόλλυνται.

V. 1237. Τέναγος δὲ λέγεται ὁ πηλώδης τόπος.

Μνιόεντα δὲ τὰ σύμφυτα.

V. 1238. Κωφὴ δὲ, ἡ ἀοίκητος, διὰ τὸ πηλώδης εἶναι.

V. 1239. Ἠέρι δὲ, ἤτοι ἀορασίᾳ, ἤτοι πολλῷ *). Πᾶν γὰρ τὸ πολὺ καὶ δαψιλὲς ἠερόεν λέγεται.

V. 1247. Ἀρδμὸς δὲ, ὁ ποτισμός.

V. 1248. Πάτος δὲ, ὁ περίπατος.

V. 1258. Διωλύγιος δὲ, ἤτοι ἡ σκοτεινὴ, ἢ ἡ ἐπὶ πολὺ διήκουσα.

*) Ex usu solenni debebat esse: ἤτοι ἀορασίᾳ, ἢ πολλῷ. Ἤτοι — ἤτοι — qui posuerit, praeter hunc Scholiastam scio neminem. Lobeckius ad Sophocl. Aiac. p. 245.: „nisi plane memoria fallit, „non ἢ — ἤτοι, sed ἤτοι — ἢ dicitur.“ et in Addend. p. 443.: „nunquam ἢ — ἤτοι.“ Legerat vir egregius, sed non meminerat, Pindaricum Nem. VI. 8. sq. ἤ μέγαν νόον, ἤτοι φύσιν. Quod respiciens Thomas Mag. p. 427. sic praecipit: σημείωσαι δὲ, ὡς καταρχὰς μὲν τὸ ἤτοι τίθεται ἀεὶ, ὕστερον δὲ τὸ ἤ. οὕτω γὰρ φαμέν· ἤτοι τόδε, ἢ τόδε. ἑτέρως δὲ οὐκ ἂν ποτε εὕροις, πλὴν ἐν Πινδάρῳ ἅπαξ, διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου.

V. 1260. *Ἰθυντὴρ* δὲ, ὁ κυβερνήτης.

V. 1264. *Τέναγος* δὲ, ὡς εἴρηται, ἢ ὁ πηλώδης τόπος, ἢ τὸ πηλῶδες ὕδωρ. Κυρίως δὲ γῆ ἐπιπόλαιον ὕδωρ ἔχουσα.

V. 1279. *Ἐπαχνώθη* δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπάγη, ἐλυπήθη. Εἴληπται δὲ μεταφορικῶς ἀπὸ τῆς πάχνης.

V. 1284. *Αὐτόματα* δέ φησι τὰ ξόανα ἱδροῦν, ὅτι, ὅταν μέλλῃ τι λυπηρὸν συμβαίνειν, εἴωθε τὰ εἴδωλα ἱδροῦν. Ὥσπερ καὶ ἐν Θήβαις συνέβη, ὅτε ὁ ἐν Χαιρωνείᾳ πόλεμος συνεκροτεῖτο Φιλίππῳ πρὸς Θηβαίους.

V. 1285. *Μύκας* *) δὲ λέγει τοὺς ἤχους, τὰς μυκήσεις. Ὅταν γοῦν ἤτοι ἐν τοῖς ναοῖς φαντασία γένηται ἢ ἤχων, ἢ περὶ τὰ ἀγάλματα, τότε κακὸν σημαίνεται.

V. 1297. Τὸ δὲ *θυγατρὶ τῷ Αἰήταο σύναπτε*, ἵν' ᾖ, ἐπὶ νόσφι δὲ καὶ χωρὶς αἱ κοῦραι ἀθρόαι παρεστινάχοντο τῇ θυγατρὶ τοῦ Αἰήτου.

V. 1299. *Χηραμὸς* δὲ, ἡ κατάδυσις.

Ἀπτῆνες, οἱ μὴ δυνάμενοι πέτεσθαι.

V. 1300. *Πακτωλὸς* δὲ Λυδίας ποταμὸς, ὁ νῦν Χρυσοῤῥόας λεγόμενος.

V. 1304. *Ἰάλεμον* δὲ τὸν θρῆνον λέγει. Εἴρηται δὲ ἀπὸ Ἰαλέμου τοῦ Μούσης παιδός.

V. 1305. Τὸ δὲ *ἐλίασθεν* ἀντὶ τοῦ ἀπέθανον ἐνταῦθα.

V. 1309. *Ἡρῶσσαι* δὲ προπερισπωμένως γράφει Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ια, λέγων ἀπὸ τοῦ ἡρωΐσσαι κατὰ

---

*) Sic, *βαρυτόνως*: quam *τόνωσιν* videtur analogia commendare. Eandem probavit Koenius ad Gregor. Cor. p. 51. Lips. Altera, quam editus poëtae textus habet, placuit Valckenario Animadvers. ad Ammon. p. 154. et Toupio Emendat. T. II. p. 477.

συναλοιφὴν γεγονέναι. Ἔστι γὰρ τοῦ ἥρως τὸ θηλυκὸν ἡρώϊσσαι. Τινὲς δὲ ἡρῶσσαι ἐξέβαλον ἀντὶ τοῦ ἡρωΐναι *).

Τιμήοροι δὲ αἱ ἔκδικοι καὶ ἔφοροι **) τῆς Λιβύης, ἢ αἱ ἐν τῇ Λιβύῃ τιμώμεναι ἡρωΐναι.

V. 1310. Ἰστέον δὲ, ὅτι πρῶτος Στησίχορος σὺν ὅπλοις ἔφη ἐκ τῆς Διὸς κεφαλῆς ἀναπηδῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν.

V. 1311. Τρίτων δὲ, πόλις***) Λιβύης. Ἔστι δὲ καὶ Βοιωτίας. Παρὰ θατέρῳ δὲ τούτων δοκεῖ γεγενῆσθαι ἡ Ἀθηνᾶ. Διὸ καὶ Τριτογένεια λέγεται. Τινὲς δὲ οὕτω καλεῖσθαι φασὶν διὰ τὸ τρεῖν, ὅ ἐστι φοβεῖσθαι, ἐμποιεῖν τοῖς ἐναντιουμένοις.

V. 1312. Ἔθερον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐθέρμαινον καὶ ἔκαιον.

V. 1314. Πέπλος δὲ κυρίως ἐπὶ γυναικῶν.

---

*) Etiam Schol. edit. ἢ ἀντὶ τοῦ πρωΐνάς. Corrigendum videtur ἡρωΐναι. V. Bastii Comment. Palaeogr. p. 715.

**) Ἡ ἔφορος Lexica nostra ignorant: non ignorat, qui tot illis ignota novit, Thesaurus Stephani. Aelianus Fragm. p. 1041. Gronov. Νεμέσεως Ἐφόρου. Schol. ad Aristophan. Plut. v. 64. ἡ γὰρ Δημήτηρ τῆς γῆς ἔφορος.

***) Ita etiam Schol. edit. Nata haec scriptura e compendio perperam expleto: nam corrigendum ποταμός. Πόλις et ποταμὸς confusa etiam in Stephano Byzant. v. Διζηρός. Obiter Lexicis adde ποταμώδης. Photius Bibl. c. 169, 37. Rothom. ἔστι δὲ καλλιεπὴς τὴν φράσιν, εἰ περιέλοι τις αὐτοῦ τῶν λόγων τὸ ἀλεκτρυονῶδες, καὶ ἐλαφωδέστερον, καὶ συωδέστερον, καὶ δὴ καὶ (sic bene marg.) τοὺς ἱερακώδεις, καὶ κορακώδεις, καὶ πιθηκώδεις, καὶ τὸ ποταμῶδες δάκρυον, καὶ τὰ ὅμοια· τούτοις γὰρ καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομάτων περιλυμαίνεται καὶ διανοθεύει εὐγένειαν. e quo loco in Lexica praeterea infer eiusdemmodi adiectiva, qualia Eunapius videtur perdite amasse, ἀλεκτρυονώδης, ἐλαφώδης et ἱερακώδης: item verba, περιλυμαίνεσθαι et διανοθεύειν.

V. 1315. *Παλιμπετὲς δὲ*, ἀντὶ τοῦ παλινκαμπὲς καὶ εἰς τοὐπίσω.

V. 1317. *Τὸ δὲ ἀτύζω* ἀπὸ τῆς ἄτης γίνεται. Ἔστι γὰρ ἀπ' αὐτῆς ῥῆμα ἀτῶ. Ἀπὸ τούτου ἀτύω, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄλλω ὀλλῶ καὶ ὀλλύω. Εἶτα τοῦ ζ περισσεύσαντος γίνεται ἀτύζω, ὥσπερ καὶ ἀπὸ τοῦ ἀτίω ἀτίζω.

V. 1318. *Ἀμηχανία δὲ*, ἡ ἀπορία.

V. 1322. *Οἰοπόλοι δὲ αἱ Νύμφαι* *) περὶ τὰς ὄϊς πολοῦσαι.

Χθονίας δὲ αὐτὰς λέγει διὰ τὸ θυγατέρας εἶναι τῆς Λιβύης. Εἰσὶ δὲ αἱ ἐπιμελίδες, ἢ χθονίαι ἀντὶ τοῦ γηγενεῖς.

Αὐδήεσσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ εἰς λόγον ἀνθρώποις ἐρχόμεναι.

Περὶ δὲ τῶν Νυμφῶν τούτων καὶ Καλλίμαχος λέγει:
Δέσποιναι Λιβύης ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων
αὖλιν καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε,
μητέρα μοὶ ζώουσαν ὀφέλλετε.

V. 1327. *Σφετέρη δὲ* εἶπεν ἀντὶ τοῦ ὑμετέρη. Λέγει δὲ τὴν ναῦν. Φέρει γὰρ αὐτοὺς ἐν τῷ κήτει **), ὡς ἡ μήτηρ ἐν τῇ γαστρί.

V. 1333. *Ἵλατε δὲ*, ἀντὶ τοῦ ἱλάσθητε.

Ἐρημονόμους δὲ αὐτὰς λέγει ὡς διατριβούσας ἐν τῇ ἐρήμῳ.

V. 1339. *Τὸ δὲ ὠρύεται* ἀντὶ τοῦ βοᾷ κεῖται. Ἔστι δὲ τῆς τῶν λεόντων φωνῆς.

V. 1342. *Βουπελάται*, οἱ βουκόλοι. Εἴρηται,

---

*) Post h. v. videtur excidisse articulus *αἱ*.

**) Leg. *κύτει*: „quae voces crebro sibi mutuis insidiis invicem „nocent." Sic Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 521. b. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. III. c. 16.

ἤτοι τοῦ π περισσεύσαντος, βουλάται γὰρ εἰσιν, ἢ παρὰ τὸ πέλας τῶν βοῶν εἶναι, ὃ καὶ βέλτιον.

V. 1348. Στέρφος δέ ἐστι τὸ δέρμα. Ὅθεν καὶ τὰ στερφῶσαι. Ἴβυκος δὲ στερφωτῆρα στρατὰν εἴρηκε τὸν ἔχοντα δέρματα. Διὸ καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἀξιοῦσι γράφειν μελανοστέρφων γένος, ἀλλ' οὐ μελανοστέρνων· οὐ γὰρ μόνον τὰ στέρνα μέλανα ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ σῶμα. Καὶ τὸ κεράμιον δὲ στέρφος λέγουσιν.

V. 1366. Ἀμφιλαφὴς δὲ, ὁ ποικίλος, ἢ μέλας. Ἢ ἀμφοτέρωθεν ταῖς θριξὶ στεγαζόμενος.

V. 1367. Νήχυτος δὲ, ἡ πολύχυτος.

V. 1380. Ἐπήβολος δὲ, ἡ ἐπιβάλλουσα καὶ ἐπιτυχής.

V. 1381. Μουσάων δέ φησιν εἶναι τὸν μῦθον τοῦτον, ὅτι πέπλασται. Ἑαυτὸν δέ φησιν ὑποφήτην τῶν Μουσῶν, ὅτι ἐμπέπνευσται ὑπ' αὐτῶν διηγήσασθαι.

V. 1384. Θῖνας δέ φησι τοὺς τῆς ψάμμου σωρούς.

V. 1396. sq. Ὧι ἐνὶ Λάδων. Τὸν δράκοντα Λάδωνα ἐκάλουν. Τοῦτον δὲ Πείσανδρος μὲν ὑπείληφεν ἐκ τῆς γῆς γεγενῆσθαι· Ἡσίοδος δὲ ἐκ Τυφῶνος. Ἀγροίτας δὲ ἐν τρίτῳ Λιβυκῶν, μὴ μῆλα, ἀλλὰ πρόβατα φησὶν εἶναι, ὀνομασθῆναι δὲ χρυσῷ *), ἔχειν δὲ ποιμένα ἄγριον, ὃν διὰ τὸ ἀνήμερον δράκοντα ἐκάλουν. Φερεκύ-

---

*) Leg. χρυσᾶ. De confusione litterarum ᾱ et ω̄ v. Bastii Comment. Palaeogr. p. 748. sq. Sic in Dial. Platon. Eryx. c 22. (c. 15. Boeckh.) confusa παρῆν et πρώην, ubi fortasse scribendum: εἴ γ' ὁ μὲν Πρόδικος — ἐδόκει ἄρ' οὕτως. Schol. ad Aristophan. Acharn. v. 503. χωρὶς τῶν συμμάχων. Kusterus ad h. l. p. 121. b.: „Sic rescribendum non dubitavi, pro χάριν τῶν συμμάχων, „quod priores Editt. nullo sensu habent." E contrario in Tzetz. Schol. ad Lycophron. p. 250. Lips. ὧν χωρὶς ἐποποιοὶ λέγονται mutandum in ὧν χάριν ἐπ. λέγ.

δης δὲ ἐν ι τῆς Ἥρας φησὶ γαμουμένης τῷ Διῒ τὴν γῆν ἀναδεδωκέναι ἐν τῷ ὠκεανῷ μῆλα χρυσᾶ, ἢ μηλέας χρυσοῦν καρπὸν φερούσας, φυλάττειν δὲ αὐτὰ δράκοντα τὸν Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, ἔχοντα κεφαλὰς ἑκατὸν καὶ φωνὰς παντοίας. Ἔτι δέ φησιν, ὅτι αἱ Νύμφαι αἱ Διὸς καὶ Θέμιδος, οἰκοῦσαι ἐν σπηλαίῳ παρὰ τὸν Ἠριδανὸν, ὑπέθεντο Ἡρακλεῖ ἀποροῦντι μαθεῖν παρὰ Νηρέως, ποῦ ἂν εἴη τὰ χρυσᾶ μῆλα. Ὡς δὲ συνελήφθη ὁ Νηρεὺς ὑπὸ Ἡρακλέους βίᾳ, πρῶτον μὲν μετεμορφοῦτο εἰς ὕδωρ καὶ πῦρ, τὸ δὲ τελευταῖον εἰς τὴν παλαιὰν καταστὰς μορφὴν ἐδήλωσε περὶ τῶν μήλων. Πορευόμενος δὲ ἐπὶ τὰ μῆλα ὁ Ἡρακλῆς, πρῶτον μὲν ἀφικνεῖται εἰς Ταρτησόν· ἐκεῖθεν δ' εἰς Λιβύην ἀφικόμενος, ἀναιρεῖ Ἀνταῖον τὸν Ποσειδῶνος, ὑβριστὴν ὄντα. Εἶτα ἀφικνεῖται ἐπὶ Νεῖλον εἰς Μέμφιν παρὰ Βούσιριν τὸν Ποσειδῶνος· καὶ αὐτόν τε ἀναιρεῖ καὶ τὸν παῖδα Ἰφιδάμαντα, καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην καὶ τοὺς ὀπάονας παρὰ τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς, ἔνθα ἐξενοκτόνει. Εἰς Θήβας δ' ἐκεῖθεν πορευθεὶς, καὶ διὰ τῶν ὀρῶν εἰς τὴν ἔξω Λιβύην, πολλὰ κατὰ τὴν ἔρημον θηρία τοξεύων ἀναιρεῖ· καθήρας δὲ τὴν Λιβύην ἀφικνεῖται εἰς τὴν ἔξω κειμένην θάλασσαν. Καὶ λαβὼν δέπας *) χρυσοῦν παρὰ Ἡλίου, ἀφικνεῖται ἐν αὐτῷ εἰς Πέργην, πλέων διά τε γῆς καὶ θαλάσσης καὶ τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐπελθὼν δὲ εἰς Προμηθέα καὶ ὀφθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, οἰκτείρει ἱκετεύοντα, καὶ τὸν ἀετὸν, ὃς αὐτοῦ τὸ ἧπαρ ἤσθιεν, ἀποκτείνει τοξεύσας προσπετώμενον **) τῷ Προμηθεῖ. Ἀντὶ δὲ

*) i. e. *navigium*. Conf. Porson. ad Euripid. Med. p. 408. b. ed. Lips. alter.

**) *Προσπετᾶσθαι* Lexica nostra ignorant. De forma hac contracta in simplici verbo compositisque v. Wesseling. ad Diodor.

τῆς δωρεᾶς ταύτης Προμηθεὺς ὑποτίθεται αὐτῷ παρὰ τὸν Ἄτλαντα *) κελεύειν αὐτὸν ἐνεγκεῖν αὐτῷ τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων, αὐτὸν δὲ ἀντ' ἐκείνου βαστάζειν τὸν οὐρανὸν; ἕως ἂν ὁ Ἄτλας ἐκ τῶν Ἑσπερίδων ἐπανέλθῃ ἐνεγκὼν τὰ μῆλα. Ἡρακλῆς δὲ ἀκούσας πορεύεται εἰς Ἄτλαντα, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐνεγκεῖν αὐτῷ τρία μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων, διηγησάμενος αὐτῷ τὸν ἆθλον· αὐτὸς δὲ ἔφη ἀντ' αὐτοῦ βαστάζειν τὸν οὐρανὸν, ἕως ἂν ἐπανέλθῃ. Ὁ δὲ Ἄτλας ἐπιθεὶς ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ Ἡρακλέους τὸν οὐρανὸν, πορεύεται ἐπὶ τὰ μῆλα. Ὡς δὲ ἐπανῆκε φέρων τὰ μῆλα, αὐτὰ μὲν ἔφη αὐτὸς ἀποίσειν Εὐρυσθεῖ; τὸν δὲ οὐρανὸν ἀντ' αὐτοῦ βαστάζειν τὸν Ἡρακλέα. Ἡρακλῆς δ' αὖ δόλῳ ἀνταπέθηκεν αὐτὸν τῷ Ἄτλαντι κατὰ τὴν τοῦ Προμηθέως ὑποθήκην. Κελεύει γὰρ, ὥσπερ ἐκεῖνος ὑπέθετο, τὸν Ἄτλαντα δέξασθαι αὐτόν. Ὁ δὲ Ἄτλας βαλὼν τὰ μῆλα κατὰ γῆς, ὑποδέχεται τὸν οὐρανόν. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς χαίρειν εἰπὼν τῷ Ἄτλαντι, λαβὼν τὰ μῆλα, ἐπάνεισί τε εἰς Μηκύνας καὶ δείκνυσιν αὐτὰ τῷ Εὐρυσθεῖ.

V. 1399. Τὰς δὲ Ἑσπερίδας ἢ ἀπὸ τοῦ τῇ ἑσπέρᾳ φαίνεσθαι οὕτω καλεῖσθαι, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἑσπέρᾳ οἰκεῖν. Φόρκου δὲ καὶ Κητοῦς ἦσαν θυγατέρες. Ἀπὸ μιᾶς δὲ τούτων ὠνόμασται ἡ νῆσος, ἣν ᾤκει Γηρυονεὺς, ἔχων κύνα Ὄρθρον **), ἀδελφὸν Κερβέρου, ὃν ἀπέκτει-

Sic. IV. c. 77. extr. πετώμενοι legitur in Dionysio Halic. Ant. Rom. I. c. 86. extr. ubi v. Sylburg. πετωμένα in Mesomedis Aenigm. in Sphing. v. 1. πετασθῆναι in Schol. infra ad v. 1515.

*) Videtur excidisse ἐλθόντα.

**) Schol. edit. Ὄρθον. Eadem fluctuatio librorum in Hesiodi Theogon. v. 293. 309. et 327. Sic confusa ὄρθιος et ὀρθριός. V. Brunck. ad Aristophan. Av. v. 489. et Iacobs. ad Antholog. I. 1. p. 428.

νεν Ἡρακλῆς. Τινὲς δὲ Ἄτλαντος λέγουσιν εἶναι τὸν κύνα.

V. 1401. *Στύπος* δὲ, τὸ στέλεχος.

V. 1404. *Χόλος* δὲ, ἡ χολή. Ὅμηρος·

χολῷ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ.

V. 1405. *Πυθομένοις* δὲ, ἀντὶ τοῦ σηπομένοις. Ἐντεῦθεν καὶ τὸ πύον, ὥς φησι Μύκλος, ὅπερ ἐστὶν αἷμα σεσηπός. Καὶ ἡ Πυθὼ ἐντεῦθεν παρῆκται κατά τινας· ἢ ἀπὸ τοῦ πευστικῶς *) ἔχειν τοὺς εἰς αὐτὴν ἐρχομένους· ἢ ἀπὸ κόρης Πυθικῆς, Πυθίδος μὲν καλουμένης, θυγατρὸς δὲ Δελφοῦ.

V. 1409. Διὰ δὲ τοῦ *ἐσσυμένως ἐγένοντο* δείκνυσιν, ὅτι εὐθὺς ἀφανεῖς ἐγένοντο.

V. 1412. *Οὐρανίας* δὲ αὐτὰς λέγει, ὅτι τῶν Νυμφῶν αἱ μὲν οὐράνιαι ἐκαλοῦντο, αἱ δὲ ἐπίγειοι, αἱ δὲ ἐπιποτάμιοι, αἱ δὲ λημνιάδες **), αἱ δὲ θαλάσσιαι. Καὶ καθόλου εἰς πολλὰ διῄρουν τὸ τῶν Νυμφῶν ὄνομα, ὥσπερ φησὶ Μνησίμαχος ὁ Φασιλήτης ἐν Διακόσμῳ.

V. 1415. *Ἐνωπαδὶς* δὲ, ἀντὶ τοῦ κατ' ὄψιν καὶ φανερῶς.

V. 1418. *Λωφήσομεν* δὲ, ἀντὶ τοῦ παύσομεν. Κυρίως δὲ λωφῆσαι, τὸ βάρος ἀπὸ τοῦ τραχήλου βαλέσθαι. Λόφος γὰρ ὁ τράχηλος.

V. 1421. *Εἰλαπίνας* τὰς θυσίας λέγει.

V. 1422. *Ἀδινῇ* δέ φησιν ὄπα τὴν ἀσθενῆ διὰ τὴν δίψαν.

V. 1433. *Κύντατος* δὲ ὁ χείριστος καὶ ἔσχατος.

---

*) Adde Lexicis. *Πευστικῶς ἔχειν, consulere velle*. Conf. Pierson. ad Moer. p. 15. a.

**) *Λιμνιὰς* Lexica ignorant.

V. 1442. Τὸ δὲ *παίφασσεν*, ἀντὶ τοῦ ἐψηλάφα, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐνθουσιωδῶς ἐφέρετο.

V. 1452. *Χηραμὸν* δὲ τὴν κατάδυσιν τῶν μυρμήκων λέγει.

V. 1453. Τοὺς δὲ μύρμηκας *γειομόρους* εἶπε, διὰ τὸ περὶ τὴν γῆν κακοπαθεῖν.

V. 1454. *Λιβάδα* δὲ λέγει τὴν σταγόνα. Ἡ εὐθεῖα λὶψ ἀρσενικῶς *). Ὁ δὲ λὶψ τὸν ἀπὸ Ἀφρικῆς πνέοντα ἄνεμον σημαίνει.

V. 1460. *Δήοιμεν* δὲ, ἀντὶ τοῦ εὕροιμεν.

V. 1463. Τὸ δὲ *ἐπηλίνδητο* ἐκεκάλυπτο σημαίνει.

V. 1470. Ὁ δὲ *Πολύφημος* ὅτι καταλειφθεὶς ἐν Μυσίᾳ πόλιν ἔκτισε Κίον, ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ Κίου οὕτως ὀνομασθεῖσαν, Χάρης φησὶν ἐν α Χρονικῶν. Ὅτι δὲ καὶ μαχόμενος πρὸς Χάλυβας ἐτελεύτησε, Νυμφόδωρος λέγει.

V. 1471. Τὸ δὲ *οὗ ἕθεν*, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ.

V. 1487. Ὁ δὲ *αὐλείτης* παρῆκται μὲν παρὰ τὴν αὖλιν, σημαίνει δὲ τὸν ἀγροῖκον, ἢ τὸν νομέα.

V. 1490. *Λυκωρίοιο* δὲ, ἀντὶ τοῦ Δελφικοῦ. Οἱ γὰρ Δελφοὶ πρότερον Λυκωρεῖς ἐκαλοῦντο ἀπό τινος κώμης Λυκωρείας.

V. 1492. *Κῦμα* δὲ τὸ κύημα κατὰ συγκοπήν.

Ἀλέξανδρος δὲ ἐν α Κρητικῶν τῇ Κακαλλίδι φησὶ συνελθεῖν τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ ἐκ μὲν Ἀπόλλωνος γενέσθαι Νάξον, ἐκ δὲ Ἑρμοῦ Κύδωνα, ἀφ' οὗ Κυδωνία πόλις καλεῖται ἐν Κρήτῃ. Τὸν δὲ Κακαλλίδος υἱὸν Ἀμφίθεμιν καὶ Γαράμαντα φησὶ κληθῆναι.

*) Imo θηλυκῶς.

Οἱ μὲν οὖν ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἔθνος τοὺς Γαράμαντας καλεῖσθαι φασίν· οἰκοῦσι δὲ οὗτοι τὴν Λιβύην· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔθνους αὐτόν. Εὐσεβεῖς δὲ οἱ Γαράμαντες, καὶ ναοὶ ἐν αὐτοῖς ἵδρυνται, ὡς ἄλλοι τε καὶ Γαράμας ἱστορεῖ.

V. 1515. *Γοργόνος ἀρτίτομον.* *Περσέως παρὰ Δίκτυϊ διάγοντος, καὶ ἡβήσαντος ἤδη, Πολυδέκτης ὁμομήτριος Δίκτυος, βασιλεὺς ὢν Σερίφου, ἰδὼν Δανάην, ἠράσθη αὐτῆς, ἠπόρει δὲ συγγενέσθαι αὐτῇ. Ποιήσας δὲ ἄριστον, καλεῖ ἄλλους τε πολλοὺς ἐπὶ τούτῳ καὶ Περσέα αὐτόν. Παραγενόμενος δὲ ὁ Περσεὺς πυνθάνεται τοῦ Πολυδέκτου, ἐπὶ τίνι εἴη ὁ ἔρανος εὐωχεῖσθαι. Τοῦ δὲ Πολυδέκτου εἰπόντος ἐπὶ ἵππῳ, ὁ Περσεὺς ἐπὶ τῇ τῆς Γοργόνος ἔφη κεφαλῇ. Τῇ δὲ ἑξῆς ἡμέρᾳ ἕκαστος τῶν ἐρανιστῶν τὸν ἵππον ἐκόμιζε, καὶ δὴ καὶ Περσεύς. Πολυδέκτης δὲ οὐκ ἐδέχετο, εἰπὼν ὅτι οὐχ ἵππον ὑποσχέσθαι δώσειν αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν Γοργόνος κεφαλήν· καὶ ἐὰν μὴ κομίσῃ, ἔφη λήψεσθαι Δανάην τὴν ἑαυτοῦ μητέρα. Περσεὺς δὲ ἀνιαθεὶς καὶ ἀμηχανῶν ὅ, τι δράσει, ἀπέρχεται εἰς τὸ ἔσχατον τῆς νήσου. Ἑρμῆς δὲ ἐντυχὼν αὐτῷ, πυνθάνεται παρ' αὐτοῦ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης. Ὁ δὲ εἰπὼν θαῤῥεῖν, πρῶτον μὲν ἡγεῖται αὐτῷ παρὰ τὰς τοῦ Φόρκου γραίας, Πεφριδὼ καὶ Ἐντὼ καὶ Ἰαινώ. Καὶ Ἀθηνᾶς φρασάσης ἀφαιρεῖται αὐτῶν τὸν ἕνα ὀφθαλμὸν καὶ ὀδόντα, ὃν ἐκ διαδοχῆς ἀλλήλαις ὤρεγον. Αἱ δὲ βοῶσαι ἱκετεύουσι ζητοῦσαι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα· ἕνα γὰρ ὀφθαλμὸν καὶ ἕνα ὀδόντα ἔχουσαι αἱ τρεῖς ἐκ διαδοχῆς ἐχρῶντο. Περσεὺς δὲ ὑπισχνεῖται ἀποδώσειν, ἐὰν ἐκεῖναι ὑποδείξωσιν αὐτῷ τὰς Νύμφας, αἵτινες ἔχουσι τὰ ὑπόπτερα πέδιλα καὶ τὴν ἄϊδος κυνέην καὶ τὴν κίβησιν. Ὡς δὲ ὑπέδειξαν,*

ἐκείναις μὲν ἀπέδωκε τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα· σὺν Ἑρμῇ δὲ εἰς τὰς Νύμφας πορευθεὶς εἰς τὰς Νύμφας, λαμβάνει παρ' αὐτῶν τὰ πέδιλα καὶ τὴν κυνῆν καὶ τὴν κίβησιν. Καὶ ὑποδεσμεῖται *) μὲν τὰ πέδιλα, περιβάλλεται δὲ κατὰ τοὺς ὤμους τὴν κίβησιν, περιτίθησι δὲ τῇ κεφαλῇ τὴν κυνῆν. Καὶ δὴ ὑπόπτερος ἀφικνεῖται εἰς τὸν Ὠκεανὸν καὶ τὰς Γοργόνας, συμπαρεπομένων αὐτῷ Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς· καταλαμβάνει δὲ τὰς Γοργόνας κοιμωμένας. Ὑποτίθενται δὲ αὐτῷ Ἀθηνᾶ τε καὶ Ἑρμῆς, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνος ἐκτεμεῖν **), ἀπεστραμμένον δὴ κάτοπτρον ***) ἔχοντα, ὅπερ ἔλαβε παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς. Δεικνύουσι δὲ αὐτῷ ἐν τῷ κατόπτρῳ τὴν Μέδουσαν, ἥτις μόνη τῶν Γοργόνων ἦν θνητή. Πλησιάσας οὖν αὐταῖς ἀπεστραμμένος, ἵνα μὴ ἀπολιθωθῇ ἰδὼν αὐτὰς, καὶ ἐν τῷ κατόπτρῳ ὁρῶν τὴν Μέδουσαν κατ' ἀνάκλασιν, τῇ ἅρπῃ κατατομεῖ †) αὐτὴν, καὶ θεὶς τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν κίβησιν, φεύγει. Αἱ δὲ βοῶσι ††) καὶ διώκουσαι, διὰ τὸ μὴ ὁρᾷν, οὐχ οἷαί τε ἐγένοντο καταλαβεῖν. Περσεὺς δὲ ἀφικόμενος εἰς Σέριφον, ἔρχεται παρὰ Πολυδέκτην, καὶ κελεύει αὐτὸν συναθροῖσαι τὸν λαὸν, ἵνα δείξῃ αὐτοῖς τὴν τῆς

*) Rarus huius verbi usus.

**) Schol. edit. ἀποτεμεῖν. Ἐκτέμνειν de ἀποκεφαλισμῷ satis infrequens est.

***) F. ἀπεστρ. δηλονότι καὶ κάτοπτρ. De confusione vocum δὴ et δηλονότι v. Bastii Comment. Palaeogr. p. 725. De copula elisa per sequens κατ Wesselingius ad Diodor. Sic. XVII. c. 92. extr.: „Mox ἡσυχῇ καὶ κατ' ὀλίγον fuisse olim videtur, copula a sequen„ti voce absorpta, quo mendi genere nihil tritius esse solet. Ex„empla si desideres, Io. B. Coteler. T. II. Mon. Graec. p. 589. in„spice."

†) Leg. καρατομεῖ. Eodem vitio mox legitur κατατομήσαντα.

††) F. βοῶσαι.

Γοργόνος κεφαλὴν, εἰδὼς ὅτι ἀπολιθωθήσεσθαι ἔμελλον. Ὡς δὲ Πολυδέκτης συναθροίσας τὸν λαὸν ἐκέλευε δεικνύναι, ὁ Περσεὺς ἀποστραφεὶς τὴν κεφαλὴν τῆς κιβήσεως δείκνυσιν. Οἱ δ' εὐθὺς λίθοι ἐγένοντο. Ἀθηνᾶ δὲ λαβοῦσα παρὰ Περσέως τὴν Γοργόνος κεφαλὴν, ἐντίθησιν εἰς τὴν ἑαυτῆς αἰγίδα. Τὰ δὲ πέδιλα καὶ τὴν κυνῆν καὶ τὴν κίβησιν ἀποδίδωσιν ὁ Περσεὺς ταῖς Νύμφαις. Ταῦτα ἱστορεῖ Φερεκύδης ἐν τῇ β̄. Ἄλλοι δέ φασι, τὸν Περσέα κατατομήσαντα τὴν Γοργόνα πετασθῆναι ἐπανερχόμενον διὰ τῆς Λιβύης. Ἐκ δὲ τῶν κατενεχθεισῶν σταγόνων τοῦ αἵματος θηρία ἀνέφυσαν πολλὰ καὶ δεινά. Καὶ διὰ τοῦτο τὴν Λιβύην πολύθηρον εἶπεν, ὥς φησι καὶ Ἀλέξανδρος.

V. 1523. Τὸ δὲ ὑπέρβιον ἀντὶ τοῦ ὑπερβίως *) καὶ χαλεπῶς κεῖται, ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος. Γράφεται δὲ καὶ, ἐπεὶ οὔ μιν ὑπέρβιον ἕλκος ἔτειρεν.

V. 1532. Λαχαίνειν δέ ἐστι τὸ σκάπτειν.

V. 1533. Ἡ δὲ μάκελλα τὴν δίκελλαν σημαίνει.

V. 1536. Εὖ δὲ κτερέων ἴσχοντα φησὶν ἀντὶ τοῦ λαβόντα κτέρεα.

Χυτὴν δὲ γαῖαν λέγει Ὁμηρικῶς τὴν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς χεομένην.

V. 1537. Πρόσσειν δέ ἐστι τὸ φυσᾶν.

V. 1543. Ὁ δὲ ῥοῖζος τὸν συριγμὸν ἐνταῦθα δηλοῖ.

V. 1544. Σπινθάριγγες δὲ, οἱ σπινθῆρες καὶ λαμπηδόνες.

V. 1545. Ῥωχμὸς δὲ, ἡ τῆς γῆς ῥῆξις.

---

*) Hoc adverbio Lexica carent.

V. 1549. *Μείλια* δὲ, τὰ δυνάμενα μειλίξεσθαι*) δῶρα, ἤγουν τὰ ἱλαστήρια.

V. 1551. sq. Τὴν δὲ *Τρίτωνος* ἐπιφάνειαν καὶ Πίνδαρος ἐν Πυθιονίκαις ἐν τῇ εἰς Ἀρκεσίλαον ᾠδῇ λέγει. Ἔστι δὲ παρὰ τοῖς γεγραφόσι τὰ περὶ Κύπρου καὶ Λιβύης.

V. 1558. *Ἐπιΐστορα* δὲ ἐνταῦθα μὲν τὸν κριτὴν καὶ ἐπιμελετὴν καὶ ἐπίσκοπον λέγει. Ὅταν δ' οὖν**) Ὅμηρος λέγει·

Ἴστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα —

τὸν μάρτυρα καὶ συνθηκοφύλακα σημαίνει.

V. 1561. *Εὐρύπυλος* δὲ υἱὸς μέν ἐστι Ποσειδῶνος καὶ Κελαινοῦς τῆς Ἄτλαντος, βασιλεὺς δὲ Κυρήνης. Φύλαρχος δὲ ἐν τῷ ζ Εὔρυτον αὐτὸν καλεῖ, καὶ ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀναγράφει Λυκάονα. Ἀκέσανδρος δὲ ἐν τῷ ᾱ περὶ Κυρήνης τῆς Ὑψέως, μετ' αὐτὸν φησὶ βασιλεῦσαι Κυρήνην τὴν Ὑψέως. Μνημονεύει τοῦ Εὐρυπύλου καὶ Καλλίμαχος λέγων·

βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο

περὶ Κυρήνης ποιούμενος τὸν λόγον.

Τὸ δὲ *θηροτρόφῳ* γράφεται καὶ *μηλοτρόφῳ*.

V. 1562. Τὸ δὲ *πρόφρων ὑπερέσχεθεν*, ἀντὶ τοῦ προφρόνως ἐδέξατο. Εἰκότως δὲ τὸν Εὔφημον διὰ τὴν οἰκειότητα τὸν βῶλον***) παρεισάγει δεξάμενον.

---

*) Leg. μειλίξασθαι. Neque enim utar hoc loco ad Thomam refellendum.

**) Leg. δ' αὖ. V. Porson. ad Euripid. Med. v. 305. et Schneider. ad Xenophont. Anab. II, 4, 6.

***) Cum mox sequatur τὴν βῶλον, etiam hic sic scribendum. Conf. Schol. infra ad v. 1734. et 1756. Alioqui τὸν βῶλον non foret repudiandum.

Εὐρύπυλός τε γὰρ υἱὸς Ποσειδῶνος, οὗτινος *) τὴν χώραν ἀφίκοντο, καὶ Εὔφημος ὡσαύτως υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Εὐρώπης τῆς Τιτυοῦ. Καὶ Πίνδαρος δὲ τὸν Εὔφημον φησὶ δέξασθαι τὴν βῶλον.

V. 1563. Τὸ δὲ παραβλήδην ἀλλαχοῦ τὸ ἐξ ἀντιβολῆς, ἢ παραλογιστικῶς, ἐνταῦθα δὲ τὸ ἐξ ἀποκρίσεως σημαίνει.

V. 1564. Τὸ δὲ Ἀτθίδα σημαίνει τὴν Ἄπιδα. Ἄπις γάρ ἐστι νῆσος πρὸ τῆς Κρήτης κειμένη.

Μινώϊον δὲ πέλαγος τὸ πρὸ τῆς Κρήτης, ἢ ὅτι τὰ τοῦ Μίνωος βασίλεια ἦν ἐν τῇ Κρήτῃ, ἢ ὅτι θαλασσοκρατήσας ὁ Μίνως ὑφ' αὐτὸν τὰς νήσους ἐποίησε. Σύνορα δὲ τὸ Κρητικὸν καὶ θαλάσσιον πέλαγος.

V. 1569. Εἰπὼν δὲ χεῦμα δι' ἠπείρου ἄδηλον ἐποίησε τὸ πότερον κατὰ τὸ κοινὸν ἤπειρον λέγει τὴν γῆν, ἢ διότι πᾶσα ἡ οἰκουμένη εἰς τρεῖς ἠπείρους διῄρηται, Ἀσίαν, Εὐρώπην καὶ Λιβύην. Τὴν δὲ Αἴγυπτον οἱ μὲν τῆς Ἀσίας εἶναι φασὶν, οἱ δὲ τῆς Λιβύης.

V. 1571. Ἄποθεν δέ φησιν ἀπὸ διαστήματος.

V. 1573. Διήλυσις δὲ, ἡ διεξέλευσις καὶ ἔξοδος **).

V. 1575. Τὸ δὲ φρίσσουσιν, ἀντὶ τοῦ εἰς ὕψος αἴρονται.

V. 1581. Τὸ δὲ περιῤῥήδην τὸ κατὰ περιφέρειαν δηλοῖ.

V. 1589. Τὸ δὲ εἴσατο, τὸ ὥρμησεν.

V. 1599. Ἀλοσύδναι δὲ λέγονται παρὰ τὸ εἰς τὴν ἅλα δύνειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν, οἱονεὶ θαλάσσιαι.

V. 1608. Ὀδακτάζοντι δὲ ἀντὶ τοῦ δάκνοντι.

---

*) Excidit ἐς s. εἰς.

**) Copula videtur elisisse primam syllabam vocis sequentis: nam scribendum, ut opinor, διέξοδος.

V. 1609. Ὀλκήϊον δέ ἐστι τὸ κάτω τοῦ πλοίου ξύλον τὸ πρὸς τῇ τρόπιδι, οὗ ἕλκεται ἡ ναῦς· ὃ καὶ πήγνυται ἢ πήσσεται πρῶτον ἐπὶ γῆς κατασκευαζομένου τοῦ πλοίου.

V. 1613. Δικραίρα δὲ, ἤγουν διπλῆ. Τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ Τρίτωνος οὐρὰ διῃρημένη εἰς δύο.

V. 1614—1616. Ἔτεμνε τὸ ἄκρον τοῦ ὕδατος ταῖς ἀκάνθαις, αἵτινες κάτωθεν τοῖς κέντροις τοῖς σκαμβοῖς ἐδιχάζοντο, ὅμοιαι οὖσαι τοῖς τῆς σελήνης κέρασιν, ἅτινα ἡμικύκλια *) εἰσί. Τοιοῦτον δὲ σχῆμα ἔχει καὶ τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς τῶν ἰχθύων, ἡμικυκλικὸν **) δηλονότι.

Ὀλκαίαν δὲ λέγει τὴν τοῦ κητοὺς ***) οὐράν. Κυρίως δὲ ὀλκαία ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ, παρὰ τὸ δι' αὐτῆς εἰς ἀλκὴν ἕλκεσθαι. Ὅμηρος·

---

*) Habemus hic adiectivum ἡμικύκλιος, quod a Lexicographis nostris commemoratur quidem, sed nullius scriptoris loco firmatur. Heliodorus p. 340. Cor. πρὸς ἑλιγμὸν ἡμικύκλιον ἐκκυμαπέν. Genuinum hoc videtur Schneidero in Lex. Gr. T. II. p. 704. a.: mihi mutandum in ἡμικύκλιον. Etiam in Photii Lex. c. 256. substantivum ἡμίκυκλον multum vereor ne mutari oporteat in ἡμικύκλιον. Obiter adde Lexicis ἡμικυκλοειδῶς, quo utitur Tzetzes ad Hesiod. p. 109. a. Heins.: ut dubitandum non sit, etiam ἡμικυκλοειδὴς in usu fuisse.

**) Lexica ignorant.

***) Sic, non κήτους, etiam paulo post ad v. 1619.: ut, si recte habet hic accentus, etiam κητῶ in usu fuisse dicendum sit; quanquam huic formae repugnat genus articuli τοῦ, qui esse debebat τῆς. Certe nomen proprium Κητὼ scriptoribus Graecis usitatum fuit, neque aliunde, quam a κητώ, derivari potest adiectivum κητῷος. Sic ab Ἀργὼ descendit Ἀργῷος, a Λητὼ, Λητῷος, a Σαπφὼ, Σαπφῷος (omissum illud Lexicographis ac Posidippo restitutum etiam a Valckenario in Callimacheis p. 3.): quibus adiectivis cur iota vulgo subscribatur, si quis me docuerit, ei δίδακτρον debebo. Obiter Lexicis adde κητοφάγος ex Orac. Sibyll. ap. Pausan. X. c. 12.

Οὐρῇ μὲν πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν
μαστίεται.

Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μηρῶν τέθεικεν· Ὁλκαίας ἀφάσσων. *) Ἡ παρὰ τὸ ἀλκεῖν, τὸ βοηθεῖν, ἢ **) εἰς ἀλκὴν παρορμῶσα. Ὥσπερ καὶ οὐρὰ παρὰ τὸ οὐρεῖν ***), τὸ φυλάττειν. Ἢ παρὰ τὸ ὀρίνειν, τὸ διεγείρειν. Διεγείρει γὰρ ἑαυτὰ τὰ ζῶα τῇ οὐρᾷ, ὡς λέων, ταῦρος, κύων, καὶ τὰ λοιπά. Κυρίως μὲν οὖν ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ὁλκαία λέγεται· ἐν δὲ τῷ κωμικῷ λεξικῷ οὐ μόνον ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ ὁλκαία λέγεται, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἵππου, καὶ τοῦ βοὸς, καὶ τῶν ἐμφερῶν, ὅσα ὥσπερ ἀλεξητηρίῳ τῇ οὐρᾷ χρῆται.

V. 1619. *Τέρας* δὲ λέγει τὸν Τρίτωνα, ἐπεὶ τὸ μὲν ἀνδρὸς ἔχει, τὸ δὲ κητοῦς.

V. 1620. *Ἀργῷος δὲ λιμὴν* ἐν Τριτωνίδι τῇ λίμνῃ.

V. 1629. sq. *Αὔλιον δὲ ἀστέρα* τὸν ἕσπερον λέγει. Λέγεται δὲ οὕτως ἢ παρὰ τὸ αὐλίζεσθαι, ὅ ἐστι κοιμᾶσθαι, ἢ παρὰ τὸ ἐν ταῖς αὐλαῖς διατρίβειν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, ὅτε ὁ ἕσπερος ἀνατέλλει.

V. 1633. *Ἐπεῤῥώοντο δὲ ἐλάτῃσιν*, ἀντὶ τοῦ ἐῤῥωμένως ἤλαυνον †).

V. 1636. *Κάρπαθος* δὲ νῆσος πλησίον τῆς Κῶ, ἧς καὶ Ὅμηρος ἐν νεῶν καταλόγῳ μνημονεύει·

Οἱ δ' ἄρα Νίσυρόν τ' εἶχον Κάρπαθόν τε Θάσον τε,
καὶ Κῶν Εὐρυπύλοιο πόλιν.

Οἱ δὲ πλησίον Κρήτης εἶναι φασὶν αὐτήν.

---

*) Conf. Ruhnken. ad Callimachi Fragm. p. 547. sq.

**) Leg. ἡ.

***) Hoc οὐρεῖν Lexica omiserunt.

†) *remigabant.* Conf. Gesner. ad Orph. v. 223.

V. 1638. *Τάλως δὲ ἦν μὲν τοῦ γένους ἐκείνου τοῦ χαλκοῦ· ὅλος δὲ χαλκοῦς ὢν σύριγγα εἶχεν ἐπὶ τοῦ σφυροῦ ὑμένι περιεχομένην. Σύριγξ δέ ἐστιν ἡ πτέρνη. Ῥαγείσης οὖν τῆς σύριγγος, εἵμαρτο ἀλῶναι αὐτοῦ. Τοῦτο δὲ καὶ Σοφοκλῆς φησὶν ἐν Τάλῳ.*

V. 1640. *Ἐπιωγὴ δὲ λέγεται ἡ σκέπη, παρὰ τὸ τοὺς ἀνέμους ἄγνυσθαι ἐν αὐτῇ.*

V. 1659. *Ὑπ' ἐκ βελέων, ἤγουν ἐκ τῶν πετρῶν. Καὶ Ὅμηρος γὰρ τὴν ὑπὸ τοῦ Κύκλωπος ῥιφθεῖσαν πέτραν βέλος εἴρηκε. Καὶ πᾶν δὲ τὸ πεμπόμενον βέλος λέγεται.*

V. 1661. *Ἀνωΐστως δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀγνώστως* *), *ἢ ἐξαίφνης.*

V. 1667. *Ἐπὶ ζωοῖσι δὲ, φησὶν, ἄγονται, ἀντὶ τοῦ, διὰ τῶν φαρμάκων τοῖς ζῶσιν ἐπάγονται.*

V. 1672. *Δίκηλα δὲ, τὰ εἴδωλα.*

V. 1673. *Ἄηται δὲ, ἀντὶ τοῦ φέρεται ἢ κινεῖται.*

V. 1677. *Βρίμη δέ ἐστιν ἡ ἰσχύς. Παρὰ τὸ βρι πέπτωκε τὸ βρίθω, καὶ ὄνομα Βρίσων, καὶ ῥηματικὸν ὄνομα βρίμη. Τὰ γὰρ εἰς μη λήγοντα ὀνόματα παραλήγοντα φωνήεντα* **) *βαρύνεται, οἷον κρήμη* ***), *φήμη, κνήμη, βρίμη· σύμφωνον δὲ πρὸ τοῦ μ ἔχοντα ὀξύνεται, οἷον γραμμή. Ἐκβεβλήσθω* †) *τὸ τιμή.*

V. 1679. *Στύνυξ δέ ἐστι κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος, καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον.*

V. 1693. *Σαλμωνὶς δὲ καὶ Σαλμώνιον ἀκρωτήριον Κρήτης.*

---

*) Adde Lexicis. **) Leg. *φωνήεντι.*

***) De confusione litterarum *μ* et *ν* v. Porson. ad Euripid. Hecub. v. 373. et Bastii Comment. Palaeogr. p. 725. 726.

†) *excipiatur.*

V. 1695. *Κατουλὰς νὺξ*, ἡ σκοτεινὴ, παρὰ τὸ ὀλοόν. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπάκτῳ· Νυκτὶ κατουλάδι.

V. 1698. *Μυχάτων* δὲ, ἀντὶ του ἐσχάτων.

V. 1700. *Ἠείδειν*, ἀντὶ τοῦ ἠείδεον.

V. 1707. *Μελάντιοι* δέ εἰσι δύο σκόπελοι πρὸς τῇ Θήρᾳ, καλούμενοι οὕτως ἀπὸ Μέλαντος τοῦ κατασχόντος τὴν χώραν ἐκείνην.

Ἀρίηκος δὲ, ὁ λίαν ἐπήκοος.

V. 1711. sq. *Βαιὴ* δέ ἐστι νῆσος τῶν Σποράδων πλησίον Θήρας, ἥτις Ἀνάφη ἐκλήθη.

Καὶ *Ἵππουρις* δὲ νῆσος πλησίον Θήρας. Μέμνηται αὐτῆς Τιμοσθένης καὶ Πυθαίνετος ἐν ᾱ περὶ Αἰγίνης.

V. 1725. *Ἐπεστομέεσκον**) δὲ, ἀντὶ τοῦ ἔπεσιν ἐλοιδοροῦντο καὶ ὕβριζον.

V. 1732. sq. *Τὸν Εὔφημον* δέ φησιν ἐξιλάσασθαι τὸν Ἑρμῆν, διὰ τὸ θεάσασθαι ὄνειρον. Τῷ γὰρ Ἑρμῇ τὰ ὀνείρατα ἀνατιθέασιν. Οὗτος γὰρ ὁ θεὸς ἔφορος τῶν ὀνείρων.

V. 1734. *Δαιμονίαν* δὲ *βώλακα* φησὶ τὸν **) τοῦ Τρίτωνος. Τοῦτον γὰρ δαίμονα εἶπεν.

Ἐπιμάστιος δέ φησιν ἐπὶ τῶν μαστῶν.

---

*) De confusione litterarum β et μ v. Bastii Comment. Palaeogr. p. 708. Ioannes Chrysost. T. X. p. 435. extr. μέμυκε γὰρ ἔτι. Moutefalconius: „μέμυκε. Mss. βέβυκε. Error ortus ex similitudi„ne literarum β et μ in manuscriptis aevi cuiusdam, ut videre pos„sis in Palaeographia nostra p. 336." Photius Lex. c. 564. extr. Ῥυτά, — ἐκτεταμένως παρ' ἥβην λεγόμενα. Corrigendum, ut habet Harpocration p. 160. Gron., ἐκτ. παρ' ἡμῖν λεγ. Sic autem in Photii Lexico consulto editum, non errore typothetae excusum: quo crimine operas Lipsienses, in talibus quidem ab omni delicto immunes, nollem nunc toties exagitari.

**) Leg. τήν.

V. 1748. *Πεμπάζειν δέ ἐστι τὸ ἀναλογίζεσθαι.*

V. 1750. sqq. *Ὁ δὲ Εὔφημος ᾤκει μὲν τὴν Λακωνικὴν κατὰ τὸν αἰγιαλόν· εἷς δὲ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ Σήσαμος εἰς Θήραν ἀπῴκησε* *). *Σησάμου δὲ ἦν ἀπόγονος Ἀριστοτέλης, ὅστις τῆς εἰς Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο. Ἱστορεῖται δὲ ταῦτα παρὰ Τιμάνδρῳ ἐν Πυθιονίκαις· ἐπιμελέστερον δὲ παρὰ Θεοχρήστῳ ἐν ᾱ Λιβυκῶν, καὶ παρὰ Ἀκεσάνδρῳ ἐν ᾱ περὶ Κυρήνης.*

V. 1756. sqq. *Τὴν δὲ Θήραν ὁ Ἀπολλώνιος ἐκ τῆς ῥιφείσης εἰς τὴν θάλασσαν βώλου ἀναπεφυκέναι τε φησὶν ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ γενέσθαι ἐν αὐξήσει. Πίνδαρος μὲν οὖν τακῆναι φησὶ τὴν βῶλον, καὶ περὶ τὴν καλουμένην Θήραν νῆσον διαῤῥυῆναι, ἀμελησάντων τῶν θεραπόντων· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἑκουσίως φησὶ τὸν Εὔφημον τὸν* **) *βῶλον εἰς τὴν θάλασσαν ῥίψαι συμβουλίᾳ Ἰάσωνος.*

---

*) De *ἀποικεῖν εἰς* — v. Ind. Graecit. ad Gregor. Cor. p. 961. a. Schol. edit. *ἀπῴκισε Θήραν*, quod idem est: Pausanias II. c. 30, 8. *Ἁλικαρνασσὸν ἐν τῇ Καρίᾳ καὶ Μύνδον ἀπῴκισαν.* Lucianus T. II. p. 33. *ἀπῴκισαν δ' αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι.* In Epigr. adesp. CCCVIII. v. 6. e Plan. et Cod. Vatic. revocandum *ἀπῳκίσαμεν.* *Ἀποικίζειν* est *colonis frequentare: ἐποικίζειν, aedificare iuxta*, sensuque speciali, quem Lexicographi neglexerunt, *condere urbem, quae vicinam hostilis observet, dataque occasione aggrediatur.* Pausanias IV. c. 28. in. *Μεσσήνης τε ἠνείχοντο ἐποικιζομένης.* Ibid. c. 26, 5. sine cunctatione edi debebat: *ἀξιόμαχον πόλιν ἐποικίσαι Λακεδαιμονίοις.* Compares *ἐπιτειχίζειν*, de quo v. Wyttenbach. Animadvers. in Iulian. p. 143. Lips. nostraque Iulianea p. VII. [Add. e Dionys. Hal. Ant. Rom. III. c. 43. *ἐπιτείχισμα κατὰ τῆς πόλεως.*] Illuc revertor. Appianus T. II. p. 363. *περὶ τῶν ἐξιόντων ἐπὶ τὰς ἀποικίας.* Schweighaeuserus: „*ἐποικίας* Edd. et MSS. Correxi cum Musgravio.“ Laudo factum: vellemque vir egregius etiam p. 888. *ἐποικίσεως* mutasset in *ἀποικίσεως.* Sed in Xenophontis Cyrop. VI, 2, 10. *ἐποικοῦντας* mutem aut in *ἐνοικοῦντας*, aut cum Guelferbytano Codice in *κατοικοῦντας.*

**) Leg. *τὴν.*

V. 1763. Τὴν δὲ Θήραν, Καλλίστην πρῶτον ὀνομαζομένην, ἀλλάξαι φησὶ τὸ ὄνομα καὶ ὀνομασθῆναι Θήραν ἀπὸ Θήρα τοῦ ἡγησαμένου τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀποικίας ἐκ Σπάρτης. Κατήγετο δὲ ὁ Θήρας ἀπὸ Οἰδίποδος. Ἦν γὰρ υἱὸς Αὐτεσίωνος τοῦ Τισαμενοῦ τοῦ Θερσάνδρου τοῦ Πολυνείκους τοῦ Οἰδίποδος. Συνηκολούθησαν δὲ εἰς τὴν ἀποικίαν τῷ Θήρᾳ καὶ Λήμνιοι ἐκβληθέντες ὑπὸ Τυῤῥηνῶν ἐκ τῆς Λήμνου.

V. 1765. Ἀπτερέως δέ φησιν ἀντὶ τοῦ τάχιστα.

V. 1767. Ὑδρείαν δὲ λέγει τὴν ὕδρευσιν.

V. 1768. Τὸ δὲ φθαίη, ἀντὶ τοῦ προφθάσοι, δηλονότι πρῶτος λάβοι, ἢ ὑδρεύσοι.

V. 1778. Ἐριωλαὶ δὲ λέγονται αἱ τῶν μεγάλων ἀνέμων καταιγίδες καὶ συστροφαί.

Ἆθλον δέ φησι τὸν πόνον καὶ τὴν ταλαιπωρίαν.*)

V. 1779. Ἡ δὲ Αὐλὶς πόλις Βοιωτίας καταντικρὺ τῆς Εὐβοίας κειμένη.

V. 1780. Ὀπούντια δὲ ἄστη τὰ τῶν Λοκρῶν λέγει, ἀπὸ Ὀπόεντος τοῦ Διὸς καὶ Πρωτογενείας, οὗ πόλις ἐπώνυμος Λωκρικὴ, ἡ τοῦ Πατρόκλου πατρίς. καὶ ποταμὸς δὲ Ὀποῦς κατά τινας ῥέων διὰ τῆς Λοκρίδος.

V. 1781. Παγασηΐδας δὲ ἀκτὰς λέγει τὰς τῶν Παγασῶν. Παγασαὶ πόλις Μαγνησίας.

Ὅθεν οὖν ἀνήχθησαν τὴν ἀρχὴν οἱ ἥρωες εἰς Σκυθίαν ἐπὶ τὸ δέρος ἀποπλεύσαντες, ἐκεῖσε ὥσπερ διά τινος κύκλου κατήχθησαν ἐπανελθόντες.

*) Ad v. 1776.

SCHOLIA EDITA

IN

APOLLONIVM RHODIVM

REPETITA

EX EDITIONE

HENRICI STEPHANI.

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ
ΤΩΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

V. 1. *Ἀρχόμενος.* Ἀπὸ περιεκτικοῦ ῥήματος ἡ μετοχὴ ἐσχημάτισται. Περιεκτικὰ δέ ἐστιν ὅσα δρᾶσιν καὶ πάθος ἐμφαίνουσιν· οἷον Βιάζομαι, Δωροῦμαι, Σφαγιάζομαι. Οὕτω καὶ τὸ Ἄρχομαι. Τὸ μέν τι σημαίνει, ἀπὸ σοῦ τὴν ἀρχὴν ποιοῦμαι (ἔθος γὰρ ἀπὸ θεῶν προοιμιάζεσθαι·

Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα)

τὸ δέ τι σημαίνει, ἐξουσιαζόμενος ὑπὸ σοῦ, οἷον ἐνθουσιῶν. Παραπλησίως γὰρ τοῖς μαινομένοις οἱ ποιηταὶ ἐνθουσιῶσιν. Ἔνιοι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ἀρξάμενος κεῖσθαι φασὶ τὸ ἀρχόμενος. Ὁ οὖν λόγος, Ἀρξάμενος ἀπὸ σοῦ, εἰς μνήμην ἄξω τὰ ἔνδοξα τῶν Ἀργοναυτικῶν ἔργα.

V. 4. *Ἀργώ.* Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος καλεῖ τὴν Ἀργὼ ἀπὸ Ἄργου τοῦ κατασκευάσαντος· Φερεκύδης δὲ ἀπὸ Ἄργου τοῦ Φρίξου υἱοῦ. Ταύτην δέ φασι πρώτην ναῦν γενέσθαι μακράν. Ἄλλοι δὲ λέγουσι, Δαναὸν διωκόμενον ὑπὸ Αἰγύπτου, πρῶτον κατασκευάσαι· ὅθεν καὶ Δαναῒς ἐκλήθη.

Εὔζυγον, ἤγουν εὐκάθεδρον.

V. 5. Τοίην γὰρ Πελίης. Τὸ τοίην τίθεται καὶ ἀνταποδοτικῶς καθ' ὁμοίωσιν πρὸς τὰς παραβολάς·

Οἵη γὰρ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν.

καὶ ἀναφορικῶς·

Ἀλλὰ καὶ ὣς τοίη περ ἐοῦσα.

Νῦν δὲ δύναται μὲν ἐπὶ θαυμασμοῦ κεῖσθαι τοῦ κατὰ ἀναίρεσιν λόγου· δύναται δὲ καὶ κατὰ ἀναφορὰν πρὸς τὰ ἐπιφερόμενα.

V. 9. Ἄναυρον λέγει τὸν χείμαῤῥον. Οἱ γὰρ ἐξ ὑετῶν συνιστάμενοι ποταμοὶ οὕτω καλοῦνται.

V. 11. Προχοῇσι. Τῶν ποταμῶν οἱ συμβάλλοντες τόποι τῇ θαλάσσῃ, προχοαὶ λέγονται. Ὡς Ὅμηρος·

Ὡς δ' ὅτ' ἐπὶ προχοῇσι.

V. 14. Ἥρης δὲ Πελασγίδος. Ὁμηρικῶς τὴν Ἥραν Πελασγίδα εἶπεν, ἐκ τῆς Θεσσαλικῆς χώρας. Πελασγοὶ γὰρ ἐλέγοντο οἱ τὴν Φθιωτικὴν κατῴκουν, ὥς φησιν Ὅμηρος·

Νῦν δ' αὖ τοὺς ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον,

ἀφορίζων αὐτὸ τῆς Πελοποννήσου, ἣν Ἀχαϊκὸν Ἄργος καλεῖ.

V. 23. Πρῶτά νυν Ὀρφῆος. Ἡρόδωρος δύο εἶναι Ὀρφεῖς φησίν· ὧν τὸν ἕτερον συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις. Φερεκύδης ἐν τῇ ς̄ Φιλάμμωνα φησὶ καὶ οὐκ Ὀρφέα συμπεπλευκέναι· εἶναι δὲ Ὀρφέα, κατὰ μὲν Ἀσκληπιάδην, Ἀπόλλωνος καὶ Καλλιόπης· κατὰ δὲ ἐνίους, Οἰάγρου καὶ Πολυμνίας. Ζητεῖται δὲ, διὰ τί Ὀρφεὺς ἀσθενὴς ὢν συνέπλει τοῖς ἥρωσιν. Ὅτι μάντις

ὁ Χείρων, ἔχρησε μὴ δύνασθαι τὰς Σειρῆνας παρελ-
ιεῖν αὐτοὺς Ὀρφέως μὴ συμπλέοντος. Οὕτως Ἡρό-
ρος.

V. 25. Πιμπληΐδος. Πιμπλιὰς χωρίον κατὰ
ιερίαν. Οἱ δὲ, ὄρος Θράκης. Οἱ δὲ, κρήνην καὶ κώ-
ην τῆς Πιερίας.

V. 27. Θέλξαι. Ἀπατῆσαι καὶ τέρψαι. Τάσσεται
ἡ λέξις ἐπὶ τῆς μετὰ βλάβης ἀπάτης. Νῦν δὲ ὑπερ-
ολικῶς κεῖται.

Ἀοιδάων δὲ ἐνοπῇ, τῇ τῶν ᾠδῶν εὐρυθμίᾳ. Οὐκ
δέ· ἡ γὰρ ἐνοπὴ καὶ ἐπὶ θορύβου τίθεται.

V. 29. Θρηϊκίης ζώνης. Ζώνη ἐστὶν ὀρεινὸς
πος οὕτω καλούμενος· καὶ πόλις ὁμώνυμος, ὥς φησι
ίκανδρος.

V. 30. Ἑξείης στιχόωσιν. Στοιχηδὸν εἰσὶ καὶ
ῆς πυκναί.

V. 31. Πιερίηθεν. Πιερία ὄρος Θράκης, ἐν ᾧ
έτριβεν Ὀρφεύς. Φησὶ δὲ Ἡρόδωρος, ὅτι παρῄνεσεν
Χείρων τῷ Ἰάσονι, ὅπως τὸν Ὀρφέα σὺν τοῖς Ἀργο-
ύταις παραλάβῃ.

V. 36. Ἀπιδανοῖο. Ἀπιδανὸς καὶ Ἐνιπεὺς, ἀμ-
ότεροι Θεσσαλίας ποταμοί. Τὸ δὲ Φυλλεῖον, ὄρος
Ιακεδονίας. Ἡ δὲ Πιρεσία, χώρα, ἢ πόλις· ἧς ἐγγὺς
τὸ Φυλλεῖον.

V. 40. Λάρισσαν δ' ἐπὶ τοῖσι. Λάρισσαν τὴν
εσσαλικὴν λέγει, ἣν ἔκτισεν Ἀκρίσιος· ἥτις ὠνομά-
θη ἀπὸ Λαρίσσης τῆς Πελασγοῦ, ὥς φησιν Ἑλλάνι-
ος. Εἰσὶ δὲ Λάρισσαι τρεῖς· ἀρχαιοτάτη μὲν, ἡ Ἀρ-
ιῶτις ἐστὶν αὐτὴ ἡ ἀκρόπολις· δευτέρα δὲ, ἡ ἐν τῷ
Ιελασγικῷ τῆς Θεσσαλίας, ἣν Ὅμηρος Ἀργισσον φη-
, πλησίον τῆς Γυρτώνης, ἧς νῦν ὁ Ἀπολλώνιος μέμνη-

ται. Ἔστι δὲ καὶ περὶ Τροίαν, ἧς Ὅμηρος μνημονεύει, Φῦλα Πελασγῶν.

Τὸν δὲ Πολύφημον, Ἐλάτου παῖδα εἶπεν Ἀπολλώνιος· Ἰσοκράτης δὲ καὶ Εὐφορίων, Ποσειδῶνος.

V. 41. Οἱ δὲ Λαπίθαι ἀπὸ Λαπίθου τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Στίλβης νύμφης ὠνομάσθησαν.

V. 45. Οὐδὲ μὲν Ἴφικλος. Ἴφικλος υἱὸς ἦν Φυλάκου καὶ Κλυμένης τῆς Μινύου. Τοῦτον Ἡσίοδος ἐπὶ πυρίνων ἀθέρων τρέχειν φησὶ, Δημάρατος δὲ ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Ἐπισημαίνεσθαι δ' ἄξιον, ὡς οὔτε Ἡσίοδος οὔτε Φερεκύδης φησὶ συμπεπλευκέναι τοῖς Ἀργοναύταις Ἴφικλον.

Τὸ δὲ Οὐ δηρὸν, ἀντὶ τοῦ τάχιστα, ὁ τρόπος ἀντίφρασις.

V. 46. sq. Ἰστέον δὲ ὅτι Φερεκύδης μὲν συμφωνεῖ Ἀπολλωνίῳ, λέγοντι Ἀλκιμέδην μητέρα εἶναι Ἰάσονος, τὴν Φυλάκου θυγατέρα· Ἡρόδωρος δὲ Πολυφήμην φησὶν εἶναι τὴν Ἰάσονος μητέρα, θυγατέρα δὲ Αὐτολύκου. Ἄνδρων δὲ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν συγγενειῶν, Θεογνήτην τὴν Λαοδίκου μητέρα Ἰάσονος γεγονέναι φησίν.

Κασιγνήτην γὰρ ὄπυιεν. Διὰ τοῦ παρεπομένου τὸ προηγούμενον δηλοῖ, τὸ ἐγεγαμήκει. ἤτοι ἀπὸ τῶν ὠπῶν ἐσχηματισμένης τῆς λέξεως, ὅ ἐστιν ὀφθαλμῶν· ὁ ὄπτων καὶ ἐπιτηρῶν· ἢ ἀπὸ τῆς ὀπὸς τῆς φωνῆς, διὰ τὰς τῶν ἀνδρῶν πρὸς τὰς γυναῖκας ὁμιλίας· ἀφ' οὗ καὶ ὄαροι αἱ γυναῖκες.

V. 49. Οὐδὲ Φεραῖς Ἄδμητος. Αἱ Φεραὶ ὠνομάσθησαν ἀπὸ Φέρητος τοῦ Κρηθέως, τοῦ Ἀδμήτου πατρός.

Εὐῤῥήνεσσι δὲ, ἀντὶ τοῦ πολυπροβάτοις.

V. 50. *Τὸ δὲ Χαλκωδόνιον*, ὄρος ὑπεράνω Φερῶν.

V. 51. *Οὐδ' Ἀλόπῃ μίμνον*. Θεσσαλίας πόλις, ἢ Μαγνησίας.

Πολυλήϊοι δὲ, ἤτοι ἀπὸ τοῦ λητου, τοῦ σιτοφόρου πεδίου· ἢ ἀπὸ τῆς λείας· ὅπερ βέλτιον. Ἐπιφέρει γὰρ, *Δεδαῶτε δόλους*. Ἱστοροῦνται δὲ ἄϋπνοι καὶ δεινοὶ καὶ φερέπονοι.

V. 54. *Αἰθαλίδης*. Κύριον, πατρωνυμικοῦ τύπον ἔχον.

Ἀμφρύσοιο. Γράφεται καὶ διὰ τοῦ β, ὡς Διονύσιος. Ἔστι δὲ ποταμὸς Θεσσαλίας. Προπαροξύνεται δὲ, ὡς ἐν τῇ η τῆς καθόλου.

V. 57. *Γυρτῶνα Κόρωνος*. Ἣν Ὅμηρος φησὶ Γυρτώνην. Ἔστι δὲ πόλις Θεσσαλίας, ἢ Περαιβίας. Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Γυρτώνης τῆς Φλεγύου. Ὁ δὲ Κόρωνος, υἱός ἐστι Καινέως. Μυθολογοῦσι δὲ τὸν Καινέα πρότερον γεγονέναι γυναῖκα, εἶτα Ποσειδῶνος αὐτῇ πλησιάσαντος, μεταβληθῆναι εἰς ἄνδρα. Τοῦτο γὰρ ᾔτησε καὶ ἀτρωσίαν. Ἤρισε δὲ καὶ Ἀπόλλωνι, καὶ ἐνικήθη. Οὗτος ἐκέλευε τοὺς παριόντας ὀμνύναι τὸ δόρυ αὐτοῦ. Ἔνθεν ἡ παροιμία, τὸ Καινέως δόρυ. Τινὲς δέ φασι, Καινέα συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις, οὐ Κόρωνον. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος παρὰ Πινδάρου εἴληφε, λέγοντος, Ὁ δὲ χλωρῆς ἐλάτῃσι τυπεὶς ᾤχετο Καινεὺς, σχίσας ὀρθῷ ποδὶ γᾶν. Τοῦτο δὲ αὐτῷ συνέβη διὰ τὸ μήτε θύειν τοῖς θεοῖς, μήτε εὔχεσθαι, ἀλλὰ τῷ ἑαυτοῦ δόρατι. Διὸ Ζεὺς ἐφορμᾷ αὐτῷ τοὺς Κενταύρους, οἵτινες κατὰ γῆν αὐτὸν ὠθοῦσιν.

V. 65. *Μόψος Τιταρήσιος.* Ἀμπύκου υἱὸς ὁ Μόψος, τοῦ Τιτάρωνος, μητρὸς δὲ Χλωρίδος.

V. 67. sq. *Ἄγχι δὲ λίμνης Ξυνιάδος.* Ξυνιὰς λίμνη τῆς Θεσσαλίας. Τινὲς δὲ πόλιν παρακειμένην τῇ Βοιβηΐδι λίμνῃ. Ἀπὸ δὲ τῆς πόλεως εἴρηκε Ξυνιάδα, ἐπειδὴ πλησίον αὐτῆς ἐστὶν ἡ πόλις. Οἱ δέ φασι Ξυνιάδα εἰρῆσθαι διὰ τὸ ξυνὸν εἶναι τὸ κοινόν· ταύτην δὲ, κοινὴν εἶναι Θεσσαλίας καὶ Βοιωτίας.

Κτιμένην Δολοπηΐδα. Κτιμένη πόλις τῆς Θεσσαλίας. Δολοπηΐδα δὲ τὴν Θεσσαλίαν εἶπε. Δόλοπες γὰρ ἔθνος Θεσσαλίας. Ὅμηρος·

Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης, Δολόπεσσιν ἀνάσσων.

V. 69. *Ἐξ Ὀπόεντος.* Ὀποῦς πόλις τῆς Λοκρίδος, ἀπὸ Ὀπόεντος τοῦ Ἠλείου. Ὅμηρος·

Οἵ Κῦνον τ' ἐνέμοντ' Ὀπόεντά τε Καλλίαρόν τε.

Μενοιτίου δὲ καὶ Σθενέλης Πάτροκλος.

V. 71. *Καὶ ἀλκήεις Ἐριβώτης.* Ἰσχυρός. Παραγώγως δὲ ἐσχημάτισται παρὰ τὴν ἀλκὴν, ὡς φωνήεις παρὰ τὴν φωνήν. Ἡρόδωρος ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς τοῦτον Εὐρυβάτην καλεῖ, καί φησιν αὐτὸν Τελέοντος υἱόν. Ἄκτορος δὲ υἱοὶ, Μενοίτιος καὶ Ἶρος. Τούτων δὲ υἱοὶ, Μενοιτίου μὲν, Πάτροκλος, Ἴρου δὲ, Εὐρυτίων.

V. 75. *Καὶ ἐπαΐξαι.* Ἀντὶ τοῦ ἐπιδιῶξαι. Περιττὸν μὲν τὸ *μετόπισθεν.* Λείπει δὲ ὁ καί· ἵν' ᾖ, καὶ ὅτε κλίνωσι φάλαγγας, εἰς φυγὴν τρέψειαν.

V. 77. *Κάνθος κίε.* Τὸν Κάνθον καὶ ὁ Κλέων καταλέγει. Ἔστι δὲ Κανήθου υἱὸς, ἀφ' οὗ ὄρος ἐν Βοιωτίᾳ. Ὁ δὲ ἦν Ἄβαντος παῖς, ἀφ' οὗ οἱ Εὐβοεῖς Ἄβαντες.

V. 81. *Δηωθῆναι.* Κοινότερον νῦν δηωθῆναι τὸ φθαρῆναι. Ἐξῆς δὲ ὁ ποιητὴς, ὡς δυσφορῶν ἐπὶ τῇ

ἀπωλείᾳ τῶν ἡρώων, ἐπιφωνεῖ, Ὡς οὐκ ἀνθρώποισι κακ.

V. 82. Ὡς οὐκ ἀνθρώποισιν. Ὁ δὲ νοῦς, Οὐδὲν ἐστι μέγιστον κακὸν οὗ ἄνθρωπος ἀποτυγχάνει. Ἔδει οὖν διὰ τοῦ α, ἀπαυρεῖν. Ἢ ὅτι οὐδὲν κακὸν μέγιστον ὃ μὴ ἀνθρώποις εὐχερὲς ἐπαυρεῖν, ὅ ἐστιν ἐπιτυχεῖν.

V. 85. Δύσιές τε καὶ ἀντολαί. Τοσοῦτον φησὶ κεχωρισμένους τῆς τῶν Κόλχων χώρας, ὅσον τῶν ἀνατολῶν αἱ δύσιες ἀφεστήκασιν. Ἐπεὶ ἡ μὲν Λιβύη πρὸς δύσιν, ἡ δὲ Κολχὶς πρὸς ἀνατολήν.

V. 87. Οἰχαλίης ἐπίουροι. Οἱ τῆς Ἀντιόπης παῖδες. Οἰχαλίαν δὲ οἱ μὲν νεώτεροι ἐν Εὐβοίᾳ φασὶν εἶναι, Ὅμηρος δὲ ἐν τῷ Πελασγικῷ Ἄργει καταλέγει·

Οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.

Οἱ δὲ ὁμώνυμον φασίν.

V. 90. Τὸ δὲ, Οὐ μὲν, ἀντὶ τοῦ οὐ μήν.

V. 91. Οὐδ' ὁμόθεν. Οὐδ' ἐκ τοῦ αὐτοῦ τόπου. Διῳκίσθησαν γὰρ διὰ τὸν Φώκου φόνον· καὶ ὁ μὲν ἐν Σαλαμῖνι κατῴκησεν, ἣν ἔφη νῆσον Ἀτθίδα· ὁ δὲ ἐν Φθίᾳ, ὁ Πηλεύς.

V. 95. Τοῖς δ' ἔπι Κεκροπίηθεν. Ἀντὶ τοῦ, σὺν τούτοις ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς. Κεκροπία γὰρ λέγεται ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Κέκροπος τοῦ βασιλεύσαντος.

V. 96. Ἕτερος δέ ἐστιν ὁ Τελέων οὗτος, ὁ Βούτου πατὴρ, παρὰ τὸν πρότερον εἰρημένον τοῦ Ἐριβώτου πατέρα.

Ἐϋμελίης δὲ, ὁ πολεμικὸς, ἀπὸ τῆς μελίας.

V. 97. Ἄλκων. Ἄλκωνα τὸν Φαλήρου πατέρα Πρόξενος φησὶν υἱὸν Ἐρεχθέως. Φυγεῖν δὲ αὐτὸν λέγει ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς μετὰ τῆς θυγατρὸς Χαλκιόπης εἰς Εὔ-

βοιαν· ἐξαιτοῦντος δὲ τοῦ πατρὸς οὐκ ἐκδοῦναι τοὺς Χαλκιδέας.

V. 99. Τὸ δὲ Τηλύγετον, ἐνταῦθα οὐ τὸν μονογενῆ (πρόσκειται γὰρ, καὶ μοῦνον ἐόντα) ἀλλὰ καταγηράσαντι αὐτῷ γενόμενον. Οἱ γὰρ τοιοῦτοι τῶν παίδων εἰσὶ προσφιλεῖς.

V. 101. Θησέα δ' ὅς πέρι πάντας. Θησεὺς καὶ Πειρίθους, ὁ μὲν, ἐκ Διὸς, ὁ δὲ, ἐκ Ποσειδῶνος· οἳς ἐφαμίλλους ἐποιοῦντο τὰς πράξεις. Καὶ ὁ μὲν Θησεὺς τῆς Ἑλένης ἐρασθεὶς, ἔσχεν συμπράττοντα αὐτῷ τὸν Πειρίθουν· ὁ δὲ Πειρίθους τὴν Περσεφόνην ἁρπάσαι βουληθεὶς, ἀναγκαίως εἶχε τὸν Θησέα ἑπόμενον. Καὶ δὴ διὰ Ταινάρου εἰς ᾄδου κατελθόντες, καὶ ἐπί τινος πέτρας καθεσθέντες, αὖθις ἀναστῆναι οὐ δεδύνηνται. Ἡρακλῆς δὲ ὕστερον κατελθὼν ἐπὶ τὸν Κέρβερον, τὸν μὲν Θησέα ἀπέσωσεν, ὡς μὴ ἑκοντὶ κατελθόντα· τὸν δὲ Πειρίθουν εἴασεν, ἐπειδὴ προαιρέσει ἰδίᾳ κατῆλθεν. Ἐπεστράτευσαν δὲ κατὰ τῆς Τροιζῆνος οἱ Διόσκουροι διὰ τὴν ἀδελφὴν, Θησέως ὄντος ἐν ᾄδου· καὶ πορθήσαντες, ἔλαβον αἰχμάλωτον Αἴθραν τὴν Θησέως μητέρα.

V. 102. Ταιναρίην. Φερεκύδης ἐν τῇ θ φησὶν, ὅτι Ἔλατος ὁ Ἰκάρου γαμεῖ Ἐρυμήδαν τὴν Δαμασίκλου. Τούτου δὲ γίνεται Ταίναρος· ἀφ' οὗ Ταίναρον καλεῖται ἡ πόλις, καὶ ἡ ἄκρα, καὶ ὁ λιμήν.

V. 103. Κεινὴν ὁδόν. Γράφεται καὶ κείνην. Κεινὴν μὲν, ἤγουν κενὴν καὶ ματαίαν· κείνην δὲ, ἀναφορικῶς.

Την δὲ ἀνδρίαν ἑκατέρου τῶν ἡρώων διασαφῶν ὁ Ἀπολλώνιος, φησὶν, ὅτι εἴπερ συνέπλευσαν ἀμφότεροι τοῖς Ἀργοναύταις, ἔπαυσαν ἂν αὐτοὺς μεγάλων μόχθων. Τίθησι δὲ καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ μὴ συμπλεῦσαι αὐτούς.

V. 106. *Προδαῆναι.* Προμαθεῖν. Ἀρίστου γὰρ αὕτη τέχνη κυβερνήτου. Ὁ δὲ λόγος, Ἀγαθὸς μὲν καὶ ἡμέρας τῷ ἡλίῳ, νυκτὸς δὲ πρός τινα τῶν ἀστέρων τὸν καιρὸν τοῦ πλοῦ τεκμήρασθαι.

V. 109. *Τριτωνίς.* Τρίτωνες τρεῖς, Βοιωτίας, Θεσσαλίας, Λιβύης· ἐν δὲ τῷ κατὰ Λιβύην ἐτέχθη ἡ Ἀθηνᾶ.

V. 115. *Ἀραιθυρέηθεν ἵκανεν.* Πόλις Πελοποννήσου ἡ Ἀραιθυρέα, ἐν ὁρίοις τῆς Σικυῶνος κειμένη· ἡ νῦν ὀνομαζομένη Φλιοῦσα, ἀπὸ Φλιοῦντος τοῦ Διονύσου καὶ Χθονοφύλης. Καὶ αὐτὸς δὲ Διόνυσος Φλιοῦς ὠνομάζετο, ἀπὸ του φλύειν τὸν οἶνον, ὅ ἐστιν εὐθηνεῖν.

V. 117. *Ἀσωποῖο* Ἀσωπὸς ποταμὸς Θηβῶν, ἔχων τὰς πηγὰς ἐν Ἀραιθυρέᾳ. Εκεραυνώθη δὲ ὑπὸ Διὸς διώκων αυτὸν, διὰ τὸ ἡρπακέναι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν, ὡς καὶ Καλλίμαχος φησίν.

V. 118. *Ἀργόθεν αὖ Ταλαός.* Ἀμυθάονος, τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου, τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Διὸς καὶ Δορίππης, γίνεται Μελάμπους, ὡς φησι Δηριχίδας. Κληθῆναι δὲ αὐτὸν οὕτως διὰ τὸ τεκοῦσαν τὴν μητέρα ἐκθεῖναι αὐτὸν εἰς σύνδενδρον τόπον· τοὺς δὲ πόδας μελανθῆναι τῷ ἡλίῳ, ἀσκίους ὄντας. Ἐν δὲ ταῖς καλουμέναις μεγάλαις Ἠοίαις λέγεται, ὡς ἄρα Μελάμπους ἀποδημῶν κατέλυσε παρὰ Πολυφάτῃ· θύοντος δ' ἐκείνου δράκων ἀνερπίσας κατέφαγε τὸν θεράποντα. Ἀναιρεθεὶς δὲ ἐτάφη ὑπὸ Μελάμποδος. Τὰ δὲ ἔκγονα αὐτοῦ ἐκτραφέντα, καὶ περιλείχοντα τὰ ὦτα τοῦ Μελάμποδος, ἐνέπνευσαν αὐτῷ τὴν μαντικήν. Φωραθέντα δ' ἐπὶ κλωπείᾳ τῶν βοῶν Ἰφίκλου τοῦ Φυλάκου, καὶ συλληφθέντα ὑπ' αὐτοῦ τὸν Μελάμπουν. ἐπειδὴ γὰρ τὸ στέγος ἔμελλεν ὅσον οὔπω πεσεῖσθαι τῆς οἰκίας, κατα-

νενοηκότα ὑπὸ μαντικῆς, ἐν δεσμωτηρίῳ κατεχόμενον, εἰπεῖν τῇ θεραπαίνῃ. Ὁ δὲ Ἴφικλος, μαθὼν τὸ πρόῤῥημα, αὐτός τε ἀπαλλάττεται τοῦ δεινοῦ, καὶ Μελάμποδα αἰδεσθεὶς ἀπέλυσεν, ἐπιδοὺς αὐτῷ καὶ τὰς βοῦς, ἃς ἀφίκετο κλέψαι.

V. 122. *Οὐδὲ βίην.* Ὁ ἑξῆς λόγος οὕτως· ἐπειδὴ ἤκουσε πλεῖν τοὺς Ἀργοναύτας ὁ Ἡρακλῆς, νεωστὶ διεληλυθὼς τὸ Ἄργος, καθ' ἣν ὁδὸν ἐκόμιζε τὸν κάπρον ζῶντα ἐκ τοῦ Ἐρυμάνθου ὄρους, ὅπου κατὰ τὰς βήσσας ἐνέμετο Λαμπείας τε καὶ Ἐρυμάνθου, ἦλθεν ὡς Ἰάσονα. Λάμπεια, ὄρος Ἀρκαδίας, ἀφ' οὗ καὶ ποταμὸς ῥεῖ Ἐρύμανθος.

V. 125. *Νεῖον ἀπ' Ἀρκαδίης.* Προπερισπωμένως ἀντὶ τοῦ νεωστί· ὀξυτόνως δὲ, τὴν γῆν.

Λυγκήϊον. Ἀπὸ Λυγκέως τοῦ βασιλεύσαντος Ἄργους. Ἐὰν δὲ Λυρκήϊον, ἀπὸ ὄρους Ἀργείου ἀκουστέον, ἀφ' οὗ ὁ Ἴναχος καταφέρεται ποταμός.

V. 127. *Τῖφος.* Τῖφος ὁ κάθυγρος τόπος.

V. 128. sq. Περὶ δὲ τοῦ κάπρου καὶ Ἡρόδωρος φησὶν, ὅτι ἐπὶ τὰς πύλας τῶν Μυκηνῶν κομίσας αὐτὸν ἀπέθετο.

Ἰλλόμενον δὲ, δεδεμένον.

Διὰ δὲ τοῦ *ἀπεθήκατο* τοῦ βαστάζοντος ἐπιδείκνυται ἡ δύναμις, ὅτι εὐχερῶς.

V. 131. *Ὕλας.* Ἡρακλέους ἐρώμενος, υἱὸς Θεοδάμαντος τοῦ Δρύοπος. Οὕτω Μνασέας. Ἑλλάνικος δὲ Θειομένητα Θειοδάμαντος καλεῖ.

V. 132. *Φύλακος.* Ἰωνικῶς ὁ φύλακος ἀπὸ τοῦ φύλαξ, ὥσπερ καὶ τὸ μάρτυρος. Ὀξυτονητέον τὴν πρώτην. Ἡρωδιανὸς δὲ τὴν τελευταίαν ὀξύνει.

Φορεὺς δὲ, ὁ φέρων.

V. 134. *Ναύπλιος.* Ἀπόγονος τοῦ Ἀρχαίου, τοῦ Ποσειδῶνος υἱοῦ καὶ Ἀμυμώνης τῆς Δαναοῦ.

V. 136. *Προίτου δὲ λέγει,* τοῦ Βελλεροφόντου ἐχθροῦ.

V. 139. *Ἴδμων δ' ὑστάτιος.* Χαμαιλέων φησὶ, τὸν Θέστορα Ἴδμονα παρὰ τοῖς ἀρχαίοις καλεῖσθαι διὰ ἐμπειρίαν. Ἄλλοι φασὶ καὶ Θέστορα συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις· Δηΐοχος δὲ καὶ Ἀμφιάραον. Ὁ δὲ Ἴδμων, ὡς ἱστορεῖ Φερεκύδης, παῖς ἦν Ἀστερίας τῆς Κορώνου καὶ Ἀπόλλωνος· οὗ, καὶ Λαοθόης, Θέστωρ· τοῦ δὲ Κάλχας. Ἀναιρεῖται δὲ Ἴδμων ἐν Μαριανδυνίᾳ ὑπὸ κάπρου. Οὗτος δὲ Ἄβαντός φησι νομισθῆναι τὸν Ἴδμονα. Συμματυρεῖ δὲ αὐτῷ καὶ Ἡρόδωρος.

V. 143. *Αἰολίδῃσιν.* Αἰόλου γὰρ τοῦ Ἕλληνος Κρηθεὺς καὶ Ἀθάμας. Κρηθέως δὲ Αἴσων. Αἴσονος δὲ ὁ Ἰάσων. Ἄβας δὲ Μελάμποδος ἦν τοῦ Ἀμυθάονος, τοῦ Κρηθέως, τοῦ Αἰόλου.

V. 146. *Αἰτωλίς.* Εἰκότως Αἰτωλὶς ἡ Λήδα, ἐπεὶ Αἰτωλὸς ὁ Θέσπιος. Καὶ εἴρηκεν ἀπὸ τῆς χώρας, ὡς εἴτις τὸν Συρακούσιον, Σικελόν. Ὁ δὲ Ἴβυκος Πλευρωνίαν φησὶν, Ἑλλάνικος δὲ Καλυδωνίαν. Ἦν δὲ Θεσπίου θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Αἰτωλίας, Ἄρεως υἱοῦ καὶ Ἀνδροδίκης. Γλαύκου δὲ αὐτὴν τοῦ Σισύφου, ἐκ πατρὸς, ἐν Κορινθιακοῖς λέγει Εὔμηλος καὶ Παντειδυίας μητρὸς, ἱστορῶν ὅτι τῶν ἵππων ἀπολομένων, ἦλθεν εἰς Λακεδαίμονα ὁ Γλαῦκος, καὶ ἐκεῖ ἐμίγη Παντειδυίᾳ, ἣν ὕστερον γήμασθαι Θεσπίῳ. Τὴν δὲ Λήδαν, οὖσαν Γλαύκου, κληθῆναι Θεσπίου. Αἰτωλὶς δὲ, ἤτοι διὰ τὴν χώραν, ἢ ἀπὸ Αἰτωλοῦ τοῦ ἥρωος. Φερεκύδης δ' ἐν τῇ β, ἐκ Λαοφόντης τῆς Πλευρῶνος Λήδαν καὶ Ἀλθαίαν Θεσπίῳ γενέσθαι φησίν. Ὅτι δὲ Γλαύκου ἐστὶ

θυγάτηρ καὶ Ἀλθαίας, αἰνίττεται, λέγων, Τοὺς τέκε θυγάτηρ Γλαύκῳ μάκαιρα. Φασὶ τὸν μὲν Πολυδεύκη, Διός· τὸν δὲ Κάστορα, Τυνδάρεω.

V. 149. Τηλυγέτους δὲ νῦν ἀντὶ τοῦ ἀγαπητούς. Ὅμηρος δὲ τοὺς ἐν γήρᾳ γενομένους.

V. 151. sq. Ἀρήνηθεν ἔβαν οἱ Ἀφαρητιάδαι. Φερεκύδης τὴν μητέρα τῶν περὶ Ἴδαν, Ἀρήνην φησὶν, ἀφ' ἧς ἡ πόλις· Πείσανδρος, Πολυδώραν· Θεόκριτος, Λαοκόωσαν. Οὗτοι δὲ συνήκμαζον τοῖς Διοσκούροις.

Ἀρήνη δὲ, πόλις Πελοποννήσου, πλησίον Πύλου. Καὶ Ὅμηρος·

Οἳ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν.

Πύλος δὲ αὕτη ἡ Νέστορος, ἡ καὶ ἀμμώδης.

V. 156. Σὺν δὲ Περικλύμενος. Νηλεὺς ἔσχε παῖδας, ἐκ μὲν Χλωρίδος, Νέστορα, Περικλύμενον, Χρόμιον· ἐκ δὲ διαφόρων γυναικῶν, Ταῦρον, Ἀστέριον, Λυκάονα, Δηΐμαχον, Εὐρύβιον, Ἐπιλέοντα, Φράσιν, Ἀντιμένη. Ὡς δὲ Ἀσκληπιάδης φησὶ, καὶ Ἀλάστορα. Καὶ ὁ ποιητής·

Δώδεκα γὰρ Νηλῆος ἀμύμονος υἱέες ἦμεν.

Ὅτι Νηλέως παῖς Περικλύμενος, δῆλον. Φησὶ γὰρ ὁ ποιητής·

Νέστορά τε, Χρόμιόν τε, Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.

Τοῦτον δὲ ὡς ἔγγονον αὐτοῦ ὁ Ποσειδῶν (Νηλεὺς γὰρ Ποσειδῶνος) ἄλλοις τε ἐκόσμησε, καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ εἰς πάντα μεταβάλλεσθαι. Ὡς καὶ ὁ Εὐφορίων·

Ὅς ῥά τε πᾶσιν ἔϊκτο, θαλάσσιος ἠΰτε Πρωτεύς.

Ἀναιρεῖ δὲ αὐτὸν Ἡρακλῆς εἰς μυῖαν μεταβληθέντα ἐν τῷ πρὸς Πυλίους πολέμῳ, κατὰ συμβουλὴν Ἀθηνᾶς τῷ ῥοπάλῳ πλήξας ἐμπαγέντα, ὥσπερ μέλισσαν τῷ κέντρῳ.

Ἡσίοδος δὲ μεταβληθέντα εἴς τινα τῶν συνήθων μορφῶν ἐπικαθεσθῆναι τῷ ὀμφαλῷ τοῦ ζυγοῦ τῶν Ἡρακλέους ἵππων, βουλόμενον εἰς μάχην καταστῆναι τῷ ἥρωϊ. Τὸν δὲ Ἡρακλέα καιρίως αὐτὸν κατατοξεῦσαι, τῆς Ἀθηνᾶς ὑποδειξάσης. Φησὶ δὲ οὕτως·

— Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον,
ὄλβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων ἐνοσίχθων
παντοῖ'. ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐν ὀρνίθεσσι φάνεσκεν
αἰετὸς, ἄλλοτε δ' αὖτε πελέσκετο, θαῦμα ἰδέσθαι,
μύρμηξ, ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσέων ἀγλαὰ φῦλα,
ἄλλοτε δεινὸς ὄφις καὶ ἀμείλιχος. εἶχε δὲ δῶρα
παντοῖ', οὐκ ὀνομαστὰ, τά μιν καὶ ἔπειτα δόλωσεν
βουλῇ Ἀθηναίης.

V. 162. Οἱ Τεγέην. Τεγέα πόλις Ἀρκαδίας.

Κλῆρον δὲ, τὴν βασιλείαν τοῦ Ἀφείδαντος. Ὁ γὰρ Ἀλεὸς ἱστορεῖται Ἀφείδαντος υἱὸς εἶναι τοῦ Ἀρκάδος. Ἀφείδας δὲ ὁ Ἀρκάδος ἀρχαῖος ἥρως ἐβασίλευσε Τεγέας· ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Ἀρκαδία.

Δύο δέ εἰσι Κηφεῖς· ὁ μὲν, Ἀλεοῦ, οὗ μνημονεύει Ἀπολλώνιος· ὁ δὲ ἕτερος, οὗ μνημονεύει Ἑλλάνικος ἐν τῷ περὶ Ἀρκαδίας.

V. 164. Ἀγκαῖος. Λυκούργου καὶ Ἀντινόης Ἀγκαῖος καὶ Ἐπίοχος. Τιμᾶται δὲ παρ' Ἀρκάσιν, ὡς φησιν Ἀριστομένης. Μνημονεύει καὶ Ὅμηρος τούτου τοῦ Λυκούργου·

— τὸν Λυκόοργος ὑποφθὰς
δουρὶ μέσον περόνησε.

Καὶ ἄγεται μωλεία ἑορτὴ παρ' Ἀρκάσιν, ἐπειδὴ Λυκοῦργος λοχήσας κατὰ τὴν μάχην εἷλεν Ἐρευθαλίωνα. Μῶλος δὲ ἡ μάχη.

V. 168. *Βῆ δ' ὅγε Μαιναλίης.* Μαίναλον, ὄρος Ἀρκαδίας καὶ πόλις, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Ἀρκάδος, οὗ πατὴρ Λυκάων.

V. 170. *Καλιῇ δὲ,* ἀντὶ τοῦ οἰκίᾳ. Κυρίως δὲ ἡ ἐκ κάλων κατεσκευασμένη. Κάλα δὲ τὰ ξύλα. Ξυλίναις γὰρ ἐχρῶντο τὸ παλαιὸν οἰκίαις, λίθων μηδέπω ἐπινοηθέντων.

V. 172. *Βῆ δὲ καὶ Αὐγείης.* Οὗτος λόγῳ μὲν ἦν Ἡλίου, τῇ δὲ ἀληθείᾳ Φόρβαντος, ἐκ τῆς Νηλέως Ὑρμίνης. Οἱ δέ φασιν ἀπὸ τῆς Νυκτέως. Οἱ δὲ αὐτὴν Ἐπόχου θυγατέρα φασίν. Ἐδόκουν δὲ ἀκτῖνες ἀπολάμπειν αὐτοῦ τῶν ὀφθαλμῶν. Τούτου τῶν βοσκημάτων ὁ Ἡρακλῆς τὴν κόπρον ἐκάθηρεν.

V. 176. *Ἀστέριος δέ.* Ἀστέριον τὸν Ἀστερίωνα λέγει, ἀπὸ Ὑπερασίου βασιλέως τῆς Ἀχαΐας. Καὶ πόλις Ὑπερασία. Ὅμηρος·

Οἵ θ' Ὑπερασίην.

V. 177. *Πελλήνης.* Ἡ Ἀχαϊκὴ Πελλήνη διὰ τοῦ ε· ἡ δὲ ἑτέρα, ἡ τῆς Ἀρκαδίας, διὰ τοῦ α γράφεται Παλλήνη. Ἀχαΐς δὲ, μέρος τῆς Θεσσαλίας, ἧς ἡ Πελλήνη.

V. 179. *Ταίναρον.* Ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς, ἀπὸ Ταινάρου τοῦ Ποσειδῶνος.

V. 181. *Εὐρώπη Τιτυοῖο.* Τοῦ Ἐλάρης παιδός. Οὗτος δὲ ἐν ᾅδου τετιμώρηται, διὰ τὸ ἐν Πυθῶνι στελλομένην κατασχεῖν τὴν Λητώ. Ὡς καὶ Ὅμηρος· Τιτυὸν Γαίης υἱόν. Ὁ δὲ Εὐφορίων Ἀρτέμιδος φησὶν αὐτὸν ἧφθαι, καὶ διὰ τοῦτο τιμωρεῖσθαι.

V. 184. *Διερῇ.* Διερὴ κυρίως ἡ ἐκ Διὸς γινομένη κάθυγρος γῆ. Ἐξ οὗ καὶ διαίνω τὸ βρέχω. Εἴληπται παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·

Αἱ δ' ὅτε δὴ σκιρτῷεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν, καὶ τὰ ἑξῆς.

V. 185. *Καὶ δ' ἄλλω δύο παῖδε.* Ὁ μὲν Ἀγκαῖος, υἱὸς, (Ἀστυπαλαίας γὰρ ἦν τῆς Φοίνικος καὶ Ποσειδῶνος) Ἐργῖνος δὲ, ἀπόγονος. Κλυμένου γὰρ ἦν τοῦ Πρέσβωνος, καὶ Βουζίγης τῆς Λύκου.

V. 186. *Ὁ δὲ Μίλητος,* ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλις Μίλητος, Εὐξαντίου τοῦ Μίκωνος ἦν. Οἱ δέ φασιν αὐτὸν Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρείας τῆς Κλεόχου. Ἐκλήθη δὲ Μίλητος, ὅτι ἐκρύβη ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐν μίλακι. Οἱ δέ φασιν ὑπὸ Σαρπηδόνος τοῦ Διὸς Μίλητον κτισθῆναι, ὀνομασθεῖσαν ἀπὸ τῆς ἐν Κρήτῃ. Ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὴν πρῶτον λέγουσι Πιτυοῦσσαν, οἱ δὲ Ἀστερίαν, εἶτα Ἀνακτόριον, εἶτα Μίλητον. Καὶ Ἀριστόκριτος φησὶν, ὅτι Ἀρεία θυγάτηρ ἐγένετο Κλεόχου, ἧς καὶ Ἀπόλλωνος γενέσθαι βρέφος, καὶ τοῦτο ἐκτεθῆναι εἰς μίλακα. Τὸν δὲ Κλέοχον ἀνελέσθαι, καὶ ὀνομάσαι ἀπὸ τῆς μίλακος Μίλητον. Τοῦτον δὲ ἀνδρωθέντα, καὶ φθονούμενον ὑπὸ τοῦ Μίνωος, ἀναχωρῆσαι εἰς τὴν Σάμον· ἀφ' οὗ καὶ τόπος ἐστὶ Μίλητος· καὶ ἀπὸ τῆς Σάμου μεταβὰς εἰς τὴν Καρίαν, ἔκτισε πόλιν, Μίλητον ἀφ' ἑαυτοῦ καλέσας.

V. 187. *Ὁ δ' Ἰμβρασίης.* Τὴν Σάμον φησίν. Ἴμβρασος γὰρ ποταμὸς Σάμου, ὃς μετεκλήθη Παρθένιος, διὰ τὸ ἐκεῖ παρθένον οὖσαν τετράφθαι τὴν Ἥραν. Καὶ Καλλίμαχος μέμνηται. Ὁ δὲ Ταῤῥαῖος οὕτως, Παρθενία δὲ ἡ Σάμος ἀπὸ Παρθενίας τῆς Σάμου γυναικὸς ὠνομάσθη.

V. 188. *Παρθενίης Ἀγκαῖος.* Ἀριστοτέλης φησὶ περὶ Ἀγκαίου, ὅτι φιλογέωργος ὢν, καὶ φυτεύων ἀμπελῶνα, βαρὺς ἐπέκειτο τοῖς οἰκέταις. Εἷς δὲ τῶν οἰκε-

τῶν ἔφη μὴ μεταλήψεσθαι τὸν δεσπότην τοῦ καρποῦ. Ὁ δὲ Ἀγκαῖος, ἐπειδὴ ὁ καρπὸς ἐφθάκει, χαίρων ἐτρύγα, καὶ τὸν οἰκέτην ἐκέλευσε κεράσαι αὐτῷ. Μέλλων δὲ τὴν κύλικα προσφέρειν τῷ στόματι, ὑπεμίμνησκεν αὐτὸν τοῦ λόγου. Ὁ δὲ ἔφη, Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου. Τούτων ἔτι λεγομένων, ἧκέ τις ἀγγέλλων, ὡς ὑπερμεγέθης σῦς λυμαίνεται τὸν ὄρχατον. Ὁ δὲ Ἀγκαῖος, ἀποβαλὼν τὴν πόσιν, ἐπὶ τὸν σῦν ὥρμησε· καὶ πληγεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐτελεύτησεν. Ὅθεν ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν παρὰ προσδοκίαν τὶ πραττόντων. Καὶ Φερεκύδης ἐν τῇ η̄ φησὶ τὸν Ἀγκαῖον ὑπὸ τοῦ Καλυδωνίου συὸς πληγέντα τὸν μηρὸν ἀποθανεῖν.

V. 193. Ἀλλά ἑ θῆσσα. Θῆσσα ἡ δούλη. Ἀθηναῖοι δὲ καὶ τὰς πενιχρὰς γυναῖκας θήσσας λέγουσιν· ἀπὸ τοῦ θητεύειν ἐπὶ μισθῷ, διὰ τὸ ἐνδεεῖς εἶναι τῶν ἐπιτηδείων. Καὶ ὥσπερ τῷ Κρὴς παράκειται τὸ Κρῆσσα, οὕτω καὶ τῷ θὴς, θῆσσα.

V. 201. Ἴφικλος. Ἀλθαία καὶ Ἴφικλος ἀδελφοὶ ἐκ Δηϊδαμείας τῆς Περιήρους.

V. 202. Ὠλενίοιο. Ὤλενοι τῆς Ἀχαΐας δύο. Ὅμηρος·

Οἳ Πλευρῶν᾽ ἐνέμοντο καὶ Ὤλενον.

V. 204. Σιφλός. ἀντὶ τοῦ κεκακωμένος. Οἱ δὲ τὸν κακόποδα καὶ ἐπιμωμητὸν ἀπέδοσαν. Σίφλος δὲ ὁ μῶμος.

V. 207. Ἐκ δ᾽ ἄρα Φωκήων. Οἱ Φωκεῖς ἐκλήθησαν ἀπὸ Φώκου τοῦ Αἰακοῦ.

Τὸν δὲ Ἴφιτον γενεαλογοῦσι Ναυβόλου καὶ Περιμηδίκης τῆς Ἱππομάχου.

V. 209. Ἡ δὲ Πυθὼ, πόλις Φωκίδος, ἔνθα τὸ

μαντεῖον· ἀπὸ τοῦ πυνθάνεσθαι τῶν μαντείων οὕτω κληθεῖσα, ἢ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ σεσῆφθαι τὸν δράκοντα.

V. 211. Ζήτης αὖ Κάλαΐς τε. Τούτοις ἐκ διαφόρων τόπων συμπλεῦσαι τοῖς Ἀργοναύταις φασίν. Οἱ μὲν γὰρ ἐκ Θράκης, ὡς Ἀπολλώνιος· Ἡρόδωρος δὲ, ἐκ Δαυλίδος· Δοῦρις δὲ, ἐξ Ὑπερβορέων. Καταλέγει δὲ τούτους καὶ Ἀντίμαχος. Φανόδικος δὲ ἐν α Δηλιακῶν ἐξ Ὑπερβορέων αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὸν πλοῦν.

V. 212. Τὴν δὲ Ὠρίθυιαν Σιμωνίδης ἀπὸ Βριλισσοῦ φησὶν ἁρπαγεῖσαν, ἐπὶ τὴν Σαρπηδονίαν πέτραν τῆς Θράκης ἐνεχθῆναι. Ἔστι γὰρ καὶ τῆς Κιλικίας ὁμώνυμος, ὡς Καλλισθένης. Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Γηρυονίδι, καὶ νῆσόν τινα ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ πελάγει Σαρπηδονίαν φησί. Περὶ δὲ τῆς Θρακίας Σαρπηδονίας πέτρας, ὅτι πρὸς τῷ Αἵμῳ ὄρει ἐστὶ, Φερεκύδης φησὶ, περὶ τῆς ἁρπαγῆς ἱστορῶν τῆς Ὠριθυίας. Χοιρίλος δὲ ἁρπασθῆναι φησὶν αὐτὴν ἄνθη ἀμέλγουσαν ὑπὸ τὰς τοῦ Κηφισσοῦ πηγάς. Ἡσαγόρας δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς τὸν τὴν Ὠρίθυιαν ἁρπάσαντα Βορέαν, υἱὸν Στρυμόνος φησὶν, οὐχὶ δὲ τὸν ἄνεμον. Ἡ δὲ Ὠρίθυια, Ἐρεχθέως θυγάτηρ, ἣν ἐξ Ἀττικῆς ἁρπάσας ὁ Βορέας ἤγαγεν εἰς Θράκην, κἀκεῖσε συνελθὼν ἔτεκε Ζήτην καὶ Κάλαϊν, ὡς Σιμωνίδης ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. Φινεὺς δὲ Κλεοπάτραν τὴν Ὠριθυίας πρώτην ἔγημεν. Μετὰ ταῦτα δὲ Ἰδαίαν τὴν Δαρδάνου· ἥτις ἀπεχθῶς ἔχουσα πρὸς τοὺς προγόνους, λέγω δὴ τοὺς ἀπὸ Κλεοπάτρας υἱοὺς, ἐπειρᾶτο τυφλῶσαι αὐτούς. Οἱ δὲ, ὅτι ὁ πατὴρ ἐτύφλωσεν αὐτοὺς, διαβαλλούσης τῆς μητρυιᾶς πρὸς αὐτόν. Κέκροπος δὲ, Κρέουσα, Ὠρίθυια, Πρόκρις. Ὠριθυίας δὲ καὶ Βορέου, Χιόνη, Χθονία, Κλεοπάτρα, Ζήτης καὶ Κάλαϊς.

Ὁ δὲ Βορέας ἰδὼν Ὠρείθυιαν παίζουσαν ἐν τῷ Ἰλισσῷ, ἠράσθη αὐτῆς· ἐξ ἧς οὗτοι.

V. 214. Κεκροπίηθεν. Ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἀττικῆς Κεκροπία ἐκαλεῖτο τοπρότερον.

V. 216. Σαρπηδονίην ὅθι. Πόλις τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ Σαρπήδοντος τοῦ τῆς Θράκης βασιλέως, ἀδελφοῦ Πόλτυος. Τὰ δὲ ἐφεξῆς προσέθηκεν, ἐπεὶ καὶ ἑτέρα ἐστὶ Σαρπηδονία πέτρα τῆς Κιλικίας.

V. 218. Λυγαίοις. Σκοτεινοῖς, κατὰ μετωνυμίαν. Λύγος γὰρ τὸ σκότος, ἀπὸ τοῦ λύγου τοῦ φυτοῦ, ὅπερ ἐστὶ πυκνὸν καὶ δασύ.

V. 219. Ἐπ' ἀκροτάτοισι ποδῶν. Τοῖς σφυροῖς, ἢ τοῖς ἀστραγάλοις.

Ἐρεμνὰς δὲ, ἤτοι κατὰ συγκοπὴν ἐρεβεννάς. τοῦτ' ἔστι καταπληκτικάς. Σκοτεινὰς κυρίως, ἐξ οὗ μελαίνας.

V. 221. Φολίδεσσι. Ταῖς στίξεσι, τοῖς ποικίλμασι τῶν πτερῶν.

V. 222. Κράατος ἐξ ὑπάτοιο. Ἄκρας κεφαλῆς. Ὁ δὲ λόγος, Ἔσειον ἐρεμνὰς πτέρυγας κινούμενοι, καταπληκτικὰς τοῦ ἰδέσθαι.

V. 224. Οὐδὲ μὲν οὐδ' αὐτοῖο πάϊς. Ἄκαστος Πελίου υἱὸς ἔγημεν Κρηθηΐδα, ἤ, ὥς τινες, Ἱππολύτην. Ἡ δὲ, Πηλέως ἐρασθεῖσα, αὐτὴ, ὡς ἀπετύγχανε δεομένη, προλαβοῦσα τὸν Πηλέα τῷ ἀνδρὶ κατηγόρει, ὡς πειραθέντα αὐτῆς. Ὁ δὲ, ἐξαγαγὼν τὸν Πηλέα ὡς ἐπὶ θήραν εἰς τὸ Πήλιον, κατέλιπεν αὐτὸν ἄοπλον ἐν τῷ Πηλίῳ, ἵνα ὑπὸ θηρίων διαφθαρῇ. Ἐπιστὰς δὲ ὁ Ἑρμῆς, ἤ, ὥς τινες, Χείρων, ἔδωκεν αὐτῷ ἡφαιστότευκτον μάχαιραν, ᾗ τά τε ἐπιόντα τυγχάνων τῶν θηρίων ἀνῄρει, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἐπανελθὼν, τήν τε Ἀκάστου γυναῖκα, καὶ αὐτὸν, ὥς φασι τινὲς, ἀνεῖλε τὸν Ἄκαστον.

Εἰ δὲ ἐπὶ κίνδυνον αὐτοὺς ἔπεμπεν ὁ Πελίας, διὰ τί ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐξήρχετο; Καὶ οὗτος μέν φησιν, ἄκοντος τοῦ πατρός· Δημάγητος δὲ, ὅτι ἐκέλευσεν ὁ Πελίας τὴν Ἀργὼ ἀραιοῖς γόμφοις παγῆναι, ἵνα ταχέως ἀπολέσῃ αὐτούς· ὁ δὲ Ἄργος τοὐναντίον πεποίηκεν. Τὸ δὴ πιστὸν ἔχων παρὰ τοῦ τέκτονος ὁ Ἄκαστος ἐπέβη. Διὰ τοῦτο ὁ ποιητὴς φησὶν Ἀθηνᾶς ὑποθημοσύνῃσι γενέσθαι αὐτήν.

V. 226. Ἄργος τε θεᾶς. *Διὰ τὸ τὴν Ἀργὼ κατασκευάσαι Ἀθηνᾶς προνοίᾳ.*

V. 230. Ἐπεὶ Μινύαο θυγατρῶν. *Ὁ γὰρ Μινύας πολλὰς εἶχεν θυγατέρας. Καὶ γὰρ ὁ Ἰάσων Ἀλκιμέδης ἐστὶ τῆς Κλυμένης, τῆς Μινύου θυγατρός. Στησίχορος Ἐτεοκλυμένης φησίν. Φερεκύδης δὲ, Ἀλκιμέδης τῆς Φυλάκου. Ἡσιόνης δὲ τῆς Δαναοῦ καὶ Διὸς γίνεται Ὀρχομενός· ἀφ᾽ οὗ καὶ ἡ πόλις Ὀρχομενὸς καλεῖται. Ὀρχομενοῦ δὲ καὶ Ἑρμίππης τῆς Βοιωτοῦ γίνεται Μινύας ἐπίκλησιν, φύσει δὲ Ποσειδῶνος, ὃς οἰκεῖ ἐν Ὀρχομενῷ· ἀφ᾽ οὗ ὁ λαὸς Μινύαι ἐκλήθησαν. Ἐκ δὲ Μινύου καὶ Κλυτοδώρας γίνεται Πρέσβων καὶ Περικλυμένη καὶ Ἐτεοκλυμένη. Ἐκ δὲ Φανοσύρας τῆς Παίονος καὶ Μινύου πάλιν Ὀρχομενὸς καὶ Διοχθώνδης καὶ Ἀθάμας. Ὁ δὲ Σκήψιος Δημήτριος φησὶ τοὺς περὶ τὴν Ἰωλκὸν οἰκοῦντας Μινύας προσαγορεύεσθαι.*

V. 238. Παγασαί. *Ἀκρωτήριον Μαγνησίας. Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν Ἀργώ. Ὁ δὲ Σκήψιος, ἀπὸ τοῦ πηγαῖς περιῤῥέεσθαι τοὺς τόπους. Ἔστι δὲ καὶ Παγασαίου Ἀπόλλωνος ἱερόν.*

V. 240. Ἀστέρες ὣς νεφέεσσι. *Πρὸς τὸ γένος καὶ τὴν τύχην καὶ τὴν ἀνδρίαν ἀπιδὼν, ἀστέρας μὲν τοὺς ἥρωας φησὶ, νεφέλας δὲ, τὸν δημοτικὸν ὄχλον.*

V. 242. *Πόθι τόσσον ὅμιλον.* Οὐχ ὑγιῶς τὸ πόθι. Ἔστι γὰρ τῆς ἐν τόπῳ σχέσεως δηλωτικόν.

V. 243. Τὸ δὲ, *ἔκτοθι βάλλει,* ἀντὶ τοῦ ἀποστέλλει.

Παναχαιΐδα δὲ τὴν Θεσσαλίαν φησὶν, ὅτι αὕτη πρώτη ἐκλήθη Ἀχαΐα, ἀπὸ Ἀχαιοῦ τοῦ Ξούθου.

V. 244. *Πυρὶ δηώσειαν.* Συμφλέξειαν. Ἢ πολεμήσειαν, καταστρέψειαν.

Δόμους δὲ, τὴν χώραν, τὴν γῆν, συνεκδοχικῶς.

V. 246. *Ἀλλ' οὐ φυκτὰ κέλευθα.* Ἀλλ' οὐκ ἐκφεύξιμος αὐτοῖς ἡ ὁδός· κατ' ἀνάγκην γάρ ἐστιν· οὐδὲ ἄπρακτος ὁ ἆθλος· ἀνύσουσι γὰρ ῥᾳδίως. Οἷον εὐκατορθώτως. Ἢ, οὐ φυκτὰ καὶ οὐκ εὔπλοα, διὰ τοὺς ἐν μέσῳ κινδύνους.

Πόνος δ' ἄπρηκτος ἰοῦσιν. Ἤγουν ἐν τῷ πλῷ ὁ κίνδυνος. Ἢ κατὰ κοινοῦ τὸ, οὐ· ἵνα ᾖ, ἀλλ' οὐ φυκτὰ κέλευθα, οὐδὲ ὁ πόνος ἄπρακτος· πρὸς τὸ, Αὐτῆμαρ δὲ δόμους ὀλοῷ πυρὶ δηώσειαν Αἰήτεω, ὅτε μὴ σφιν ἑκὼν δέρος ἐγγυαλίξῃ. Οἱ δὲ οὕτως, ἄπρηκτος, δύσπρακτος, δυσεργὴς, δυσκατόρθωτος.

V. 249. *Νόστοιο τέλος θυμηδές.* Θυμῆρες. Καὶ τοῦτο ὡς πρὸς γυναικείαν φύσιν. Ἄγαν θαυμαστῶς πρὸς τὰς φύσεις καὶ τοὺς λόγους ἀμφοτέρων ἀνέπλασεν. Τοῖς μὲν γὰρ ἀνδράσιν, ἐπεὶ θρασυτέρα ἡ φύσις, ἄνυσιν καὶ τέλος τῶν μελλόντων εἰσάγει· ταῖς δὲ γυναιξὶν, ἐπεὶ ἀσθενέστεραι, εὐχὰς καὶ ἱκεσίας ποιεῖ. Τοιαῦται γὰρ ἐπὶ τῶν μεγάλων καὶ φοβερῶν πραγμάτων αἱ γυναῖκες.

V. 251. *Δειλὴ Ἀλκιμέδη.* Ἐπίπονε. Ὁ δὲ νοῦς, εἰ καὶ ὀψὲ, ὅμως δ' οὖν ἦλθε καὶ σοὶ κακὸν, Ἀλκιμέδη (λείπει δὲ ἡ διὰ πρόθεσις) καὶ οὐ διετέλεσας λαμπρῶς τὸν βίον κύρουσα ἐπὶ τοιούτῳ υἱῷ.

V. 253. Ἠτέ οἱ ᾖεν. Πρὸ τοῦ τὸν ἆθλον ἐπιστῆναι.

V. 255. Κακῶν δὲ, ἤτοι τῶν ἰδίων, ἢ τῶν μελλόντων ἐπιτελεῖσθαι τοῖς Ἀργοναύταις.

V. 256. Ὡς ὄφελεν καὶ Φρίξον. Λέγεται γὰρ, ὅτι τῆς Ἕλλης καταπεσούσης ἀγωνιῶντι τῷ Φρίξῳ κατὰ Διὸς βούλησιν ἐφθέγξατο θαρσύνων αὐτὸν ὁ κριὸς, διασώσειν αὐτὸν εἰς τὴν Σκυθίαν. Τοῦτο δὲ αὐτῇ τῇ Ἀλκιμέδῃ ἔμελλε κακὸν γενέσθαι, τοῦ υἱοῦ ἐκεῖσε στελλομένου. Ὅτι δὲ ἐλάλησεν ὁ κριὸς, καὶ Ἑκαταῖος φησίν. Ἔνιοι δέ φασιν, αὐτὸν ἐπὶ κριοπρώρου σκάφους πλεῦσαι. Διονύσιος δὲ ἐν β Κριὸν φησὶ Φρίξου τροφέα γενέσθαι, καὶ συμπεπλευκέναι αὐτῷ εἰς Κόλχους. Διὸ καὶ μεμύθευται τὰ περὶ τῆς τοῦ κριοῦ θυσίας αὐτόθι.

V. 260. Ἐπὶ προμολῇσι. Τῇ ἐξόδῳ τῶν ἀριστέων. Ἀπὸ τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν μολεῖν. Ἐντεῦθεν καὶ τὰς πρώτας προβάσεις τῶν ὀρῶν προμολὰς λέγουσι.

V. 262. Βεβολημένη. Λύπῃ βλαβεῖσα, ἢ δυςθυμοῦσα.

Ὀξὺ δ' ἑκάστην. Μετενήνεκται ἀπὸ τῶν κατὰ τὴν ἀφήν. Ὡς παρ' Ὁμήρῳ·

Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξύ.

V. 263. Ἄχος δέ ἐστι σύγχυσις ψυχῆς, λύπη ἐπιτεταμένη. Σαφὲς δὲ ἐκ τοῦ λέγειν τὸν ποιητήν·

Ἡ δ' ἄχεϊ οὗ παιδὸς ἀπέφθιτο.

V. 264. Ἐντυπὰς ἐν λεχέεσσιν. Ἄγαν περιεσφιγμένος, ὡς πάντα τὰ μέλη ἐκτυποῦσθαι ἐκ τῆς σφίγξεως. Ὅμηρος·

Ἐντυπὰς ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος.

Ἐντυπὰς δὲ λέγεται καὶ ὁ περιβεβλημένος κατὰ τῆς

ὄψεως, οὕτως ὡς καὶ τὸν τύπον διὰ τοῦ ἱματίου θεωρεῖσθαι.

V. 267. *Κατηφέες.* Κατάστυγνοι διὰ τὴν λύπην. Τὸ δὲ *ἠείροντο*, παθητικὸν ἀντὶ ἐνεργητικοῦ κεῖται τοῦ ἤειρον.

V. 268. *Ἐπεχεύατο.* Ἀντὶ τοῦ ἐπέθηκεν, ἐπέβαλεν.

V. 269. *Ἀδινώτερον ἠΰτε κούρη.* Ὅμοιον τὸ σχῆμα τῷ,

— μελάντερον ἠΰτε πίσσα.

Τὸ γὰρ συγκριτικὸν ἔλαβεν ἀντὶ τοῦ ἀπολελυμένου.

Ἠΰτε κούρη. Ἀκαταλλήλως τὴν παραβολὴν τέθεικεν. Ὑποτίθεται γὰρ γραῦν μὲν τὸν Ἰάσονα, κόρην δὲ τὴν μητέρα. Ἔδει δὲ, φησὶ, κατὰ τὸ ἐναντίον ταῦτα τάξαι. Ἀλλ' ἐροῦμεν, ὅτι προσφόρως ὑπόκειται ὁ Ἰάσων, οὐ κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἀλλὰ κατὰ τὴν γηροκομίαν τῇ μητρί. Καὶ γὰρ ἡ γραῦς τὴν κόρην ἀνατρέφει, ὡς ἡ μήτηρ, πρός τε τὸ ἀφερέπονον, διὰ τὴν ἡλικίαν (καὶ γὰρ τὸ γῆρας καὶ ἡ βραχεῖα ἡλικία παρεοίκασι)· καὶ πρὸς τὸ χρήζειν τῆς τρεφούσης. Μητρυιὰ δὲ ὥσπερ ἀπηνὴς ἐπικειμένη ἐστὶν ὁ Πελίας.

V. 271. Τὸ δὲ *κηδεμονῆες* κατὰ πλεονασμὸν, ἀπὸ τοῦ κηδεμόνες. Οὕτω δὲ λέγονται οἱ κατὰ γάμον οἰκεῖοι, οἱ κηδεσταὶ καὶ κηδόμενοι.

Ἢ οὐκ εἰσίν. Τοῦτο καὶ πρὸς τὴν Ἀλκιμέδην, ἢ οὐκ εἰσὶν ἄλλοι παῖδες.

V. 272. *Βίοτον βαρύν.* Λείπει τὸ οὖσα. Ὑπὸ μητρυιὰν οὖσα, κακὴν ζωὴν διάγει. Τίθεται γὰρ τὸ βίοτος καὶ ἐπὶ της ζωῆς, ὡς νῦν, καὶ ἐπὶ τοῦ πλούτου.

Τὸ δὲ *ἠγηλάζει*, καὶ ἠγηλάσκει, κατὰ τοῦ αὐτοῦ πράγματος κεῖται. Δηλοῖ δὲ τὸ ἐπὶ τῷ αὐτῷ τόπῳ

πτρίβειν καὶ ἐνέχεσθαι, καὶ ἐν τῷ αὐτῷ ἀναστρέφεσθαι. Ἐπὶ γὰρ τῶν μυιῶν φησὶν Ὅμηρος·

Αἵ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσι.

ιί·

— — ὅπη κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει.

V. 275. *Ἐκφλύξαι.* Ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν. Φλύζειν δὲ ρίως τοὺς λέβητας φαμὲν καιομένους, ἀναβάλλειν τῇ ερμότητι τὸ ὕδωρ.

Περισπᾶται δὲ τὸ *ὀρεχθεῖν*, ὡς ποιεῖν. Ἔστι μύκημα φωνῆς ἀνάρθρου. Ὅμηρος·

— πολλοὶ μὲν βόες ὀρέχθεον.

εῖ δὲ μᾶλλον ἀκούεσθαι ἐπὶ τοῦ στένειν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ῦ τραχύνεσθαι. Ὅμηρος·

— — — ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀρέχθων.

οικε δὲ τὸ μὲν περισπώμενον εἶναι διὰ τοῦ ο· τὸ δὲ ρύτονον, διὰ τοῦ ε, ἐρέχθω.

V. 284. *Ἀχαιϊάδεσσιν.* Ταῖς Θεσσαλαῖς, ἀπὸ χαιοῦ τοῦ Φθίου. Ὅμηρος·

Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί.

V. 285. *Δμωὶς ὅπως.* Ἐν τῇ προεκδόσει οὕτως ει·

Δμωὶς ὅπως κεν ἑοῖσι βιώσομαι ἐν μεγάροισιν.

αὶ τὸ ἑξῆς οὕτως, ὀϊζυρὴ ἀχέεσσι δυσάμμορος. Εὕρηαι δὲ καὶ οὕτως·

Σεῖο πόθῳ φίλε κοῦρε δυσάμμορος· ᾧ ἔπι μούνῳ. πὶ ἄῤῥενος δεῖ νοεῖν. Εἶχε γὰρ καὶ ἀδελφὴν Ἰάσων πολύτην, ὡς φησὶν Ἴβυκος.

V. 288. *Μίτρην πρῶτον ἔλυσα.* Λύουσι γὰρ ὰς ζώνας αἱ πρώτως τίκτουσαι, καὶ ἀνατιθέασιν Ἀρμιδι. Ὅθεν καὶ λυσιζώνης Ἀρτέμιδος ἱερὸν ἐν Ἀθήναις.

V. 292. *Κινύρετο.* Ἐθρήνει. Κυρίως δὲ κινύρεσθαι ἐστὶν ἐπὶ βοός. Καὶ εἴρηται παρὰ τὸ κινεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μυκᾶσθαι. Καὶ Ἀπίων δὲ εὑρὼν τὴν ἐτυμολογίαν παρὰ Ἀπολλοδώρῳ ταύτην, ὅτι ταῦρος λέγεται παρὰ τὸ τείνειν τὴν οὐρὰν, μετέθηκε τὴν εὕρεσιν τῆς ἐτυμολογίας.

V. 293. *Ἐπισταδόν.* Ἐφεστηκυῖαι.

V. 296. *Ὧδε λίην.* Πάνυ τετηρημένως. Ἀδύνατον γὰρ μητέρα εἰς τοσοῦτον κίνδυνον ἐξιόντος τοῦ παιδὸς μὴ κλαίειν.

Ἐπεὶ οὐ μέν. Πρὸς τὸ παρ' Ὁμήρῳ,

Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.

V. 297. *Ἀλλ' ἔτι κεν.* Πρὸς τὸ Ὁμηρικὸν καὶ τοῦτο,

— — πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα.

Ἄροιο. Λάβῃς. Ὅθεν καὶ τὸν Ἄρη τινὲς ἐτυμολογοῦσιν, ἀπὸ τοῦ λαμβάνειν, καὶ ὠφελεῖσθαι ἐν πολέμῳ. Ὁ δὲ λόγος, ἐπὶ κακῷ κακὸν ἀποίσῃς.

V. 299. *Ἀνιάζουσά περ.* Ὁ περ σύνδεσμος τίθεται πολλάκις ἀντὶ τοῦ γε, καὶ δή.

Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐών.

Οὕτως Ἀρίσταρχος ἀπέδωκεν. Ἐν γὰρ τῷ, — ἀγαθός περ ἐὼν, τὸν περ μεταλαμβάνει εἰς τὸν δή. Καὶ ἐνταῦθα γοῦν τὸν περ μεταλαμβάνει εἰς τὸν δή. ἀγαθὸς δὴ ὤν. καὶ, — φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον. φυγόντι δή. Ἢ τὸ ἑξῆς οὕτως, τὴν μοῖραν κατὰ θυμὸν ἀνιάζουσα, ὅμως τλῆθι φέρειν.

V. 302. *Ἔχρη.* Ἀντὶ τοῦ ἐχρησμῴδησε περὶ τῆς ναυτιλίας.

Ἀτὰρ μετέπειτά γ'. Ἐπὶ δὲ τοῖς προειρημέ-

νοις, τῇ τε Ἀθηνᾷ καὶ ταῖς θεοπροπίαις ἔτι θάρσει, καὶ ἐπὶ τῇ τῶν ἀριστέων ἀρωγῇ, τοῦτ' ἔστι βοηθείᾳ.

V. 303. Ἀλλὰ σὺ μέν. Παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν,

Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα.

V. 304. Μηδ' ὄρνις. Πάλιν τὸ Ὁμηρικὸν,

— μηδέ μοι αὐτὴ

ὄρνις ἀεικελίη.

V. 305. Κεῖσε δ' ὁμαρτήσουσιν. Τὸ κεῖσε, εἰς τὴν Κολχίδα, ἢ εἰς τὸν λιμένα. Τὸ δὲ ὁμαρτεῖν, ἐνταῦθα μὲν τὸ ἀκολουθεῖν, ἀλλαχοῦ δὲ καὶ τὸ ὁμοῦ τυχεῖν.

Ἔται δὲ ἀντὶ τοῦ ἑταῖροι. Οὐκ ἔστι δὲ συνώνυμος ἡ λέξις, κατὰ ἀποκοπὴν δὲ ἐξενήνεκται. Πρῶτος δὲ Ὅμηρος κέχρηται, λέγων,

— κασίγνητοί τε ἔται τε.

Διὸ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἐκ πλήρους ἐκφέρεται·

Οὐ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι καὶ ἑταῖροι.

V. 306. Προτέρωσε. Ἀντὶ τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν. Ὅμηρος·

Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον.

V. 307. Οἷος δ' ἐκ νηοῖο. Οἰκεία ἡ παραβολή. Ὅ, τε γὰρ Ἰάσων νέος, καὶ ὁ Ἀπόλλων νέος.

V. 308. Δῆλον ἀν' ἠγαθέην. Δῆλος μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ἱερὰ Ἀπόλλωνος· ἡ πρὶν μὲν Δῆλος, ὕστερον δὲ Ἀστερία, διὰ τὸ σχῆμα· πάλιν δὲ Ὀρτυγία, ἀπὸ τῆς ἀδελφῆς τῆς Λητοῦς.

Ἠὲ Κλάρον. Κλάρος πόλις πλησίον Κολοφῶνος, ἱερὰ Ἀπόλλωνος. Καὶ χρηστήριον τοῦ θεοῦ ἀπὸ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς καθιδρυμένον, ἢ ἀπὸ Κλάρου τινὸς ἥρωος, ὡς Θεόπομπος. Νέαρχος δέ φησιν, ὅτι κατὰ κλῆρον ὁ Ἀπόλλων ἔλαχε τὴν πόλιν, καὶ ἀπὸ

τοῦ κλήρου οὕτως αὐτὴν ὠνομάσθαι. Οἱ δὲ τὴν Θηβαΐδα γεγραφότες φασὶν, ὅτι ὑπὸ τῶν Ἐπιγόνων ἀκροθίνιον ἀνετέθη Μαντὼ ἡ Τειρεσίου θυγάτηρ εἰς Δελφοὺς πεμφθεῖσα· καὶ κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος ἐξερχομένη περιέπεσε Ῥακίῳ τῷ Λέβητος υἱῷ, Μηκυναίῳ *) τὸ γένος· καὶ γημαμένη αὐτῷ (τοῦτο γὰρ περιεῖχε τὸ λόγιον, γαμεῖσθαι ᾧ ἂν συναντήσειεν) συναπῆλθεν ἐκείνῳ εἰς Κολοφῶνα. Κἀκεῖ δυσθυμήσασα, ἐδάκρυσε διὰ τὴν τῆς πατρίδος πόρθησιν. Διόπερ ὠνομάσθη Κλάρος, ἀπὸ τῶν δακρύων. Συγγενὲς γὰρ τῷ λ τὸ ρ· ὡς ὑδρηλοὶ, ἀντὶ τοῦ ὑδρηροί. Λέγεται δὲ καὶ κρήνην ἀναβλύσαι ἀπὸ τῶν δακρύων Μαντοῦς κατὰ Κλάρον, καὶ μαντεῖον ἐκεῖ Ἀπόλλωνος αὐτὴν καταστῆσαι. Οἱ δὲ Κλάρον φασὶ κληθῆναι διὰ τὸ κληρώσασθαι ἐκεῖ Ποσειδῶνα καὶ Ἄρην. Ὁ δὲ Ῥάκιος οὕτως ὠνομάζετο διὰ τὴν πενιχρότητα καὶ κακοειμονίαν.

V. 311. Κεκλομένων ἄμυδις. Πάντων ὁμοῦ κελευομένων καὶ ἐπευφημούντων.

Τῷ δὲ ξύμβλητο. Τοῦτο ξύμβολον ἀγαθὸν, ὅτι τε γεραιὰ καὶ ὅτι ἱέρεια ἡ Ἰφιάς.

V. 313. Οὐδ' ἔτι φάσθαι. Προσληπτέον τὸν καί. Ὅμως δὲ καὶ λαλῆσαι προθυμουμένη, οὐκ ἔφθασε. Τὸ γὰρ ἔμπης νῦν ἀντὶ τοῦ ὅμως.

V. 319. Δειδέχατ'. Ἐδεξιοῦντο, ἢ προσεδέχοντο.

V. 322. Καταβλώσκοντας. Κατερχομένους. Καταμολίσκοντας. Τὸ β ἀντὶ τοῦ μ. Συγγενὲς γὰρ τὸ β τῷ μ. Ὅθεν καὶ ὁ ψωμὸς, βλωμὸς, ἀπὸ τοῦ βλώσκειν

---

*) Schol. Paris. Μυκηναίῳ. Vicissim Schol. Paris. ad IV. v. 1396. p. 327. habent Μηκύνας, ubi edita Scholia servarunt genuinum Μυκήνας. Sic in Plethone MS. legas Μηκῖναι, ubi debebat esse Μυκῆναι. V. Bredowii Epist. Paris. p. 97.

διὰ τοῦ λαιμοῦ, ὅ ἐστι κατέρχεσθαι. Καὶ πίτυν βλωθρὴν Ὅμηρος, τὴν ἄχρι τοῦ αἰθέρος μολίσκουσαν.

V. 324. *Δέρμα δ' ὁ μέν.* Σύνηθες τοῖς ἥρωσι τὸ δερματοφορεῖν.

V. 401. *Εὐστείρης.* Εὐτρόπιδος.

Οἰήϊα δὲ, τὰ πηδάλια, οἱονοιήσια, ἐπειδὴ οἰήσεως χρεία τῷ κυβερνήτῃ. Οἱ δὲ γλωσσογράφοι τοὺς οἴακας.

V. 403. *Νήεον αὐτόθι.* Ὠικοδόμουν, κατεσκεύαζον. Ἀπὸ τῆς τῶν λίθων συνθέσεως, ἥ ἐστι νήησις. Ἢ ἐσώρευον. Ἔνθεν καὶ νηδύς· καὶ ναῦς, ἐν ᾗ σωρεύεται ὁ φόρτος.

Ἐπακτίου. Ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος.

V. 406. *Τείως δ' αὖτ' ἀγέληθεν.* Ἐν τοσούτῳ ἐν ὅσῳ ταῦτα ἐποίουν.

Ἡ δὲ *πρὸ* πρόθεσις νῦν ἐστὶ τόπου δηλωτική· ἀντὶ τοῦ, εἰς τοὔμπροσθεν. Ὡς τὸ,

Ἐκ δ' ἄγαγε προφόωσδε.

V. 407. *Δύω βόε.* Εἰκότως ἐπὶ δυσὶ προσηγορίαις, Ἀκτίου Ἐμβασίου τε, δύο βοῦς ἄγουσιν.

V. 408. *Κουρότεροι.* Ἐπεὶ ἴσως ἀεὶ νέος ὁ θεὸς, καὶ οἱ τῶν ἑταίρων νεώτεροι τὴν θυσίαν ἐπιτελοῦσιν. Καὶ Ὅμηρος, ἐπὶ τῆς τῶν νέων θυσίας,

Κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο.

Ἤτοι οὖν συγκριτικῶς ἐστὶν, ἢ πρωτοτύπως.

V. 409. *Χέρνιβα.* *Χέρνιβας* μὲν οἷς τὰς χεῖρας νίπτουσιν· *οὐλοχύτας* δὲ οἱ μὲν τὰ κανὰ, ἐπεὶ δι' αὐτῶν φέρεται τὰ πρὸς θυσίαν· οἱ δὲ τὰς κριθὰς, ἐπειδὴ οὐλὰς ἐνέβαλλον τοῖς βωμοῖς.

V. 411. *Αἰσονίδα.* Αἰσονὶς πόλις τῆς Μαγνησίας, ἀπὸ τοῦ πατρὸς Ἰάσονος, ὡς καὶ Πίνδαρος φησὶ καὶ Φερεκύδης.

V. 413. *Ἄνυσιν καὶ πεῖραθ' ὁδοῖο.* Ἄνυσιν, τὴν ἐνέργειαν, ἢ τὴν ταχυτῆτα. Ὅμηρος·

Οὐκ ἀνύω φθονέουσα.

Πεῖραθ' ὁδοῦ, αὐτὸν τὸν πλοῦν καὶ τὸ πέρας τῆς ὁδοῦ.

V. 414. *Ἐπαίτιος.* Διὰ τὸ χρησμῳδῆσαι τῷ Πελίᾳ. Ῥητορικῶς δὲ, ὥσπερ αἰτίῳ γενομένῳ τοῦ πλοῦ τῷ θεῷ, καὶ τὸ πᾶν πρᾶγμα ἀνατίθησιν, ὥσπερ οἰκεῖον.

V. 416. *Ἑλλάδα.* Ἑλλάδα οἱ μὲν τὴν Φθίαν φασὶ συνωνύμως· ἡμεῖς δὲ χώραν ὑπολαμβάνομεν εἶναι Ἑλλάδα, οὐ μέντοι γε τὴν αὐτὴν τῇ Φθίᾳ. Ἐνταῦθα δὲ καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα.

V. 419. *Ὀρτυγίην.* Περὶ τῆς Ὀρτυγίας Φανόδικος ἐν τοῖς Δηλιακοῖς ἱστόρηκεν· καὶ Νίκανδρος ἐν τρίτῃ Αἰτωλικῶν, ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὀρτυγίας φησὶ τὴν Δῆλον ὀνομασθῆναι, γράφων τάδε·

Οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίης Τιτηνίδος ὁρμηθέντες.

Οἱ μὲν, τὴν Ἔφεσον· οἱ δὲ, τὴν πρότερον Δῆλον καλουμένην· ἄλλοι δὲ, τὴν ὁμοτέρμονα Σικελίας νῆσον. ὅθεν Ὀρτυγίαι πᾶσαι βοῶνται. Καὶ ἡ Δῆλος οὖν οὐχ, ὡς μεμύθευται, ἀπὸ τῆς Ἀστερίας μεταμορφώσεως τῆς Λητοῦς ἀδελφῆς, ἀλλὰ καθὸ πᾶσαι αἱ Ὀρτυγίαι ἀποικίαι εἰσὶ τῆς κατ' Αἰτωλίαν Ὀρτυγίας.

V. 421. *Ἐπίβαθρα.* Ἐπιβατήρια.

Χάριν δὲ, μισθὸν νυνὶ, ὑπὲρ τοῦ ἐπιβῆναι νῦν πρῶτον τῆς νεώς.

Προτεθείμεθα. Ἀντὶ τοῦ ποιοῦμεν. Θεῖναι γὰρ τὸ ποιῆσαι.

V. 425. *Προχύτας.* Οἱ μὲν τὰς κριθὰς, οἱ δὲ τὸ ὕδωρ, ὃ εἰώθασιν ἐμβάλλειν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἱερείου, ἐπὶ τοῦ ἐπινεύειν τὸ ἱερεῖον. Λείπει δὲ ἡ σύν.

V. 426. *Τὸ ζώσασθαι*, ἀντὶ τοῦ ἀναθεῖναι, ἢ ἑτοιμασθῆναι. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ὁπλίσασθαι.

V. 430. *Χαλκείῳ πελέκει*. Ἀπολλώνιός φησιν ἐν πρώτῳ τῶν ὑπομνημάτων τὸν σίδηρον ὑπὸ τῶν ἀρχαίων χαλκὸν λέγεσθαι· ἀγνοῶν ὅτι μηδέπω εὑρεθέντος σιδήρου, χαλκῷ ἐχρῶντο. Ὡς καὶ Ἡσίοδός φησι·

Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.

V. 431. *Περιῤῥηδὴς κεράεσσιν*. Ἐπὶ πρόσωπον μεθ' ὁρμῆς κατενεχθείς. ἐπιῤῥαγεὶς εἰς τοὔμπροσθεν, ἢ ἐπενεχθείς. Ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ,

περιῤῥηδὴς δὲ τραπέζῃ

κάππεσεν·

ὁ Εὐρύμαχος. ἀντὶ τοῦ περιφερόμενος. Τὸ κατὰ κύκλον πεσεῖν, οὕτω λέγεται. Νῦν δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπενεχθεὶς εἰς τὸ ἔμπροσθεν.

V. 434. *Δημῷ*. Τῷ ἐπίπλῳ ἐνειλοῦσι τὰ ἱερεῖα, ἵνα εὐκαέστατα ὦσι.

V. 436. *Θηεύμενος*. Τὸ θηεῖσθαι Ὅμηρος ἐπὶ τοῦ θαυμάζειν τίθησιν, θηήσαντες ἔλαφον. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἐπὶ τοῦ βλέπειν.

V. 438. *Πορφυρέαις*. Πορφυριζούσαις. Ταῖς τοῦ πυρὸς καμπαῖς καὶ εἰλήσεσιν οἷον πορφυριζούσαις. Ἐναργὴς δὲ ἡ φράσις.

Ἑλίκεσσιν. Ταῖς τοῦ καπνοῦ συστροφαῖς.

V. 441. *Κῶας ἄγοντας*. Ἔδει ἄγουσιν εἰπεῖν, πρὸς τὸ ὑμῖν. Καὶ ὁ ποιητὴς δὲ,

Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν, ἐμεῦ ἄπο νόσφιν ἐόντα.

V. 444. *Ἀσίδος*. Ἡ Ἀσία ὠνομάσθη ἀπὸ Ἀσίας τῆς Προμηθέως μητρὸς καὶ Ἄτλαντος. Οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ πολλὴν ἄσιν ἔχειν.

V. 445. *Ὧδε κακοῖς δεδαώς*. Οὐκ ἐν τοῖς κα-

λιν Αἰτωλίας ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτῶν ἐκτίσθαι· ἧς Ὅμηρος μνημονεύει,

— οἵ τ' Ὤλον εἶχον.

V. 485. Ἐκ δὲ γέλασσεν. Καὶ τοῦτο κουφότητος σημεῖον· εἴγε καὶ Ἰσοκράτης φησὶ, Μήτε γέλωτα προπετῆ στέργε.

V. 486. Κερτομίοισιν. Εἰρωνευτικοῖς, τὸ κέαρ τέμνειν καὶ λυπεῖν δυναμένοις.

Ἐπιλλίζων δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐπιμωκώμενος. Ἐπιλλοὶ γὰρ οἱ στραβοί.

V. 487. Ἄγρει νῦν. Δι' ἀμφοτέρων ἐπισκώπτει τὸν Ἴδμονα· πρῶτον μὲν, ὡς ἀτεχνῆ μάντιν· δεύτερον δὲ, ὡς μέγα φρονοῦντα ἐπὶ Ἀπόλλωνι τῷ πατρὶ, ὡς μέγα δυναμένῳ τοὺς αὐθάδεις καθαιρεῖν. Τοῦτο δὲ μετὰ ἀπειλῆς δρᾷ λοιδορῶν.

V. 491. Χρειώ. Δηλοῖ καὶ τὸ κατὰ χρείαν καὶ μοῖραν λεγόμενον, καὶ τὸ μέλλον.

Μεταμώλιον δὲ, μεταμελείας ἄξιον. Γράφεται δὲ καὶ μεταμώνιον· ὅ ἐστι μάταιον, μετὰ ἀνέμων φερόμενον. Ἀπὸ γενικῆς πληθυντικῆς γίνεται κτητικὸς τύπος εἰς ος, τῷ ι παραληγόμενος· οἷον Ἄμμων, Ἀμμώνιος· Ἀνέμων, Ἀνεμώνιος.

V. 492. Χώετ' ἐνιπτάζων. Ἐχολοῦτο καὶ ὠργίζετο κακολογῶν καὶ μεμφόμενος.

V. 495. Λαιῇ. Κατ' εὐφημισμὸν, τῇ ἀριστερᾷ.

Πείραζεν δὲ, ἀντὶ τοῦ ἡρμόττεν.

Περιττὴ δὲ ἡ ἀνά. Τὸ γὰρ ἑξῆς, καὶ Ὀρφεὺς δέ. Εἰ μὴ ὅτι ἐκ τῆς ἀνὰ τὸ ἀναστὰς λέγει· ἀναστὰς δὲ καὶ ὁ Ὀρφεύς.

Ὅρα δὲ τὸ τῆς μουσικῆς χρήσιμον, εἴγε τὰς στάσεις καὶ τὰς φιλονεικίας καταπαύει.

V. 496. *Ἤειδεν δ' ὡς γαῖα.* Τὴν πρώτην σύγχυσιν τῶν στοιχείων ᾄδειν βούλεται, ὡς ἔκ τινος φιλονεικίας τὸ ἴδιον ἕκαστον μετέσχεν, καὶ τάξιν ἔλαβεν. Οἰκεία δὲ καὶ τοῖς ὑποκειμένοις πράγμασιν ἡ ᾠδή· ὅτι πρέπον ἐστὶ τῆς μάχης παύσασθαι, καὶ εἰς τὴν οἰκείαν διάθεσιν ἐπανιέναι.

V. 498. *Νείκεος ἐξ ὀλοοῖο.* Ἐμπεδοκλῆς φησιν, ὅτι συγκεχυμένων ἁπάντων τοπρότερον, νεῖκος καὶ φιλία παραπεμφθέντα τὴν διάκρισιν ἐποιήσαντο· χωρὶς δὲ τούτων οὐδὲν δύναται γενέσθαι. Ὤλλυται, ὡς εἰκὸς, μηδὲ ἀπολωλέναι. Ὁ δὲ Θαλῆς ἀρχὴν ὑπεστήσατο πάντων τὸ ὕδωρ, λαβὼν παρὰ τοῦ ποιητοῦ λέγοντος,

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε.

Καὶ Ζήνων δὲ τὸ παρ' Ἡσιόδου χάος, ὕδωρ εἶναί φησιν· οὗ συνιζάνοντος, ἰλὺν γίνεσθαι· ἧς πηγνυμένης, ἡ γῆ στερεμνιοῦται. Τρίτον δὲ ἔρωτα γεγονέναι καθ' Ἡσίοδον, ἵνα τὸ πῦρ παραστήσῃ· κινητικώτερον γὰρ πάθος ἔρως. Ἀναξαγόρας δὲ μύδρον εἶπεν τὸν ἥλιον, φησὶν, ἐξ οὗ τὰ πάντα γίνεται. Διὸ καὶ Εὐριπίδης γνώριμος αὐτῷ γεγονὼς χρυσέαν βῶλον τὸν ἥλιον εἶπε. Τὴν δὲ σελήνην ὁ αὐτὸς Ἀναξαγόρας χώραν πλατεῖαν ἀποφαίνεται, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Νεμαῖος λέων πεπτωκέναι.

V. 509. *Δικταῖον.* Τὸ Κρητικὸν, ἔνθα ἀνετράφη ὁ Ζεὺς, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἱστορεῖ.

Οὔρεα. Δοῦρις φησὶ τοὺς ὑπὸ τῶν Γιγάντων κατενεχθέντας λίθους, τοὺς μὲν εἰς τὴν θάλασσαν πεσόντας, γενέσθαι νήσους· τοὺς δὲ εἰς τὴν γῆν, ὄρη. *)

V. 513. *Τοὶ δ' ἄμοτον.* Ἀντὶ τοῦ ἀμότως καὶ ἀκορέστως. Ὁ δὲ νοῦς, Λήξαντος δὲ τῆς ᾠδῆς, ἀπλήρω-

*) Ad v. 501.

τοι αὐτῆς ὄντες ἔτι, προτετάκεισαν τὰς κεφαλὰς, ἀνατετακότες τὰ ὦτα, καὶ ἠρεμοῦντες ἐν ἡσυχίᾳ· τοιαύτῃ ἡδονῇ συνείχοντο.

V. 515. Κηληθμῷ. Ἐν δὲ τῇ προεκδόσει μετὰ τοῦτο γέγραπται·

Ἦμος δὲ τριτάτη φάνη ἠὼς, τῇ δ' ἐπὶ νύκτα
βουθύσιον Ἑκάτοιο κατ' αὐτόθι δαινυμένοισι
τῆμος ἄρ' ἐκδιάηεν πνοιὴ πέσεν. ὦρτο δὲ Τῖφυς
κεκλόμενος βαίνειν ἐπὶ σέλμασι· τοὶ δ' ἀΐοντες.

Ἑξῆς δὲ τῶν ἐκκειμένων,

σμερδαλέον δὲ λιμήν.

V. 516. Οὐδ' ἐπιδὴν μετέπειτα. Οὕτως ἀναστρεπτέον τὴν φράσιν, Ἔπειτα οὐκ ἐπιδὴν οὐδὲ μετὰ χρόνον κεράσαντες, ἀντὶ τοῦ, εὐθέως καὶ μετ' ὀλίγον.

V. 517. Ἠι θέμις. Ὅτι ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς κρατῆρα κιρνᾷν, ὅτε μέλλοιεν καθεύδειν, καὶ τὰς γλώσσας τῶν ἱερείων ἐπιθύειν τῷ Ἑρμῇ, καὶ ἐπισπένδειν οἶνον. Καὶ ἴσως φυσικῶς. Ἐπεὶ γὰρ Ἑρμῆς λόγος εἶναι παραδέδοται, ὄργανον δὲ αὐτοῦ ἡ γλῶσσα, ἥτις ὕπνου ἐπιπεσόντος ἠρεμεῖ, εἰκότως τῷ Ἑρμῇ αὐτὴν θύουσιν. Καὶ Ὅμηρος·

Γλώσσας δ' ἐν πυρὶ βάλλον.

Διηχίδας δὲ ἐν τοῖς Μεγαρικοῖς ἱστορεῖ, ὅτι Ἀλκάθους ὁ Πέλοπος διὰ τὸν Χρυσίππου φόνον φυγαδευθεὶς ἐκ Μεγάρων, ἀπήρχετο κατοικήσων εἰς ἑτέραν πόλιν. Καὶ δὴ περιπεσὼν λέοντι λυμαινομένῳ τὰ Μέγαρα (ἐφ' ὃν καὶ ἕτεροι ἦσαν ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Μεγάρων) καταγωνίζεται τοῦτον· καὶ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ εἰς πήραν θέμενος, ἐπανῆλθεν αὖθις εἰς τὰ Μέγαρα. Καὶ ἀπαγγελλόντων τῶν ἀπεσταλμένων ἐπὶ τὴν θήραν, ὅτι αὐτοί εἰσιν οἱ κατηγωνισμένοι τὸ θηρίον,

προσκομίσας τὴν πήραν, ἤλεγξεν αὐτούς. Διόπερ θύσας τοῖς θεαῖς ὁ βασιλεὺς, τὸ τελευταῖον τὴν γλῶσσαν ἐπέθηκεν τοῖς βωμοῖς· καὶ ἀπὸ τότε ἔθος τοῦτο διέμεινεν Μεγαρεῦσι. Φιλόχορος δὲ ἐν τῷ περὶ θυσιῶν φησὶν, ὅτι τὸ κάλλιστον τοῦ σώματος καὶ πρωτεῦόν ἐστι. Καὶ Ὅμηρος·

Ἀλλ' ἄγε τάμνετε γλώσσας.

ἀντὶ τοῦ παύετε τοὺς λόγους.

V. 526. *Ἐν γάρ οἱ δόρυ.* Πιθανῶς ἐκ τῆς Δωδωνίδος φησὶ δρυὸς τὸ ξύλον εἶναι ἐν τῇ Ἀργοῖ τὸ φωνῆεν, ἐπεὶ καὶ αὐτὴ ἐφθέγγετο, ὡς φησιν Ὅμηρος·

— — ὄφρα θεοῖο

ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο βουλὴν ἐπακούσοι.

V. 528. *Οἱ δ' ἀνὰ σέλματα.* Τὰς τῶν ἐρετῶν καθέδρας, τὰ σελιδώματα. Καθόλου δὲ τὸ πλατὺ ξύλον σέλμα λέγεται καὶ σελίδωμα. Ὅθεν καὶ τὰς σελίδας τῶν ῥαψῳδιῶν διὰ τὸ πλάτος φαμέν.

V. 533. *Ποσσὶν ὑπεκλύσθη.* Καὶ αὐτῷ ἐπικαθεσθέντι κάτωθεν παρὰ τοῖς ποσὶ μᾶλλον ἐπεκλύσθη ἡ τρόπις τῆς νεὼς, καὶ ἐν βάθει τῆς θαλάσσης ἐγένετο, τῷ βάρει τοῦ ἥρωος.

V. 537. *Ἤ που ἐν Ὀρτυγίῃ.* Ἐν τῇ Δήλῳ. Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως, Καθάπερ ἤϊθεοι ἐν Δελφοῖς, ἢ ἐν Δήλῳ, ἢ ἐν Ἰσμηνῷ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος χορὰν στήσαντες, πρὸς τὸ τῆς κιθάρας μέλος ἡρμοσμένως κροτοῦσιν τοῖς ποσίν· οὕτω καὶ οὗτοι, τῇ τοῦ Ὀρφέως κιθάρᾳ κηλούμενοι, σφοδρότερον πρὸς τὴν κωπηλασίαν ἦσαν. Τὸ δὲ ἑξῆς, *ὁμαρτῇ ῥήσσωσιν.* Ἡ δὲ ὑπὸ πρόθεσις παρῆκται ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

— — — ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης.

Ἰσμηνοῖο. Ἰσμηνὸς, ποταμὸς Βοιωτίας· ἀφ' οὗ, Ἰσμηνίου Ἀπόλλωνος ἱερόν.

V. 542. *Κήκιεν ἅλμη.* Ἀπεδίδοτο καὶ ἀνεπήδα ἑκατέρωθεν τῆς νεὼς ἡ θάλασσα.

V. 543. *Μορμύρουσα.* Δεινῶς ταρασσομένη καὶ κινουμένη φοβερῶς. Ἐν δὲ τῇ προεκδόσει,

Μορμύρουσα τυπῇσιν ἐρισθενέων μένει ἀνδρῶν.

V. 545. *Τεύχεα.* Εἰς κόσμον τῆς νεὼς εἰώθασιν ὅπλα περιτιθέναι.

Μακραὶ δ' αἰέν. Ὁ νοῦς, ἐλευκαίνετο δὲ τὸ ὕδωρ, καθάπερ ἀτραπὸς διὰ χλοηφοροῦντος πεδίου. Ἢ ἄλλως, ὡς δήλη ἐστὶν ἡ ὁδὸς πεδίου μεταξὺ χλοηφόρου, οὕτω καὶ ὁ τύπος τῆς νεὼς ἐφαίνετο.

V. 547. *Πάντες δ' οὐρανόθεν.* Διὰ τούτου ἐβεβαιώσατο καὶ τοὺς θεοὺς σκοπεῖν καὶ θαυμάζειν τὸν πλοῦν. Οὐ γὰρ ἁπλῶς τινὲς ναῦται ἦσαν, ἀλλ' ἡμίθεοι.

V. 551. Τὸ δὲ νῆα ὑπὸ Ἀθηνᾶς εἰργασμένην, πρὸς πᾶν θαῦμα κεῖται.

Ἰτωνίδος. Γράφεται καὶ *Τριτωνίδος.* Ἰτωνίας δὲ Ἀθηνᾶς ἐστὶν ἱερὸν ἐν Κορωνείᾳ τῆς Βοιωτίας. Ὁ μέντοι Ἀπολλώνιος οὐκ ἂν λέγοι τὴν Ἀθηνᾶν ἐπὶ κατασκευῇ τῆς Ἀργοῦς ἀπὸ τῆς ἐν Ἰτωνίᾳ κλήσεως, μᾶλλον δὲ ἀπὸ Θεσσαλικῆς Ἰτωνίας, περὶ ἧς Ἑκαταῖος μὲν ἐν τῇ πρώτῃ τῶν ἱστοριῶν λέγει· Ἀρμενίδας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς, Ἀμφικτύονος υἱὸν Ἴτωνον ἐν Θεσσαλίᾳ γεννηθῆναι, ἀφ' οὗ Ἴτων πόλις, καὶ Ἰτωνὶς Ἀθηνᾶ. Μέμνηται καὶ Ἀλέξανδρος ἐν πρώτῳ Καρικῶν ὑπομνημάτων.

V. 554. *Πολιῇ δ' ἐπὶ κύματος ἀγῇ.* Τῷ αἰγιαλῷ, ἔνθα τὰ κύματα περιάγνυται.

Σουΐδας ἐν Θεσσαλικοῖς φησὶν Ἰξίονος υἱὸν εἶναι Χείρωνα, ὥσπερ καὶ τοὺς λοιποὺς τῶν Κενταύρων. Ὁ

δὲ τὴν Γιγαντομαχίαν ποιήσας, φησὶν ὅτι ὁ Κρόνος μεταμορφωθεὶς εἰς ἵππον ἐμίγη Φιλύρᾳ τῇ Ὠκεανοῦ· διόπερ καὶ ἱπποκένταυρος ἐγεννήθη ὁ Χείρων. Τούτου δὲ γυνὴ Χαρικλώ. Εἰκότως δὲ παρεισήνεγκεν εἰκόνα τοῦ Χείρωνος, καὶ ὅτι φιλάνθρωπος, καὶ ὅτι δικαιότατος Κενταύρων· καὶ διὰ τὴν οἰκειότητα τὴν εἰς τὸν Ἰάσονα. Παρ' αὐτοῦ γὰρ ἔμαθε τὴν ἰατρικήν. Ὅθεν καὶ Ἰάσων ἐκλήθη, παρὰ τὴν ἴασιν.

V. 558. Πηλείδην Ἀχιλῆα. Ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος τοῖς μεθ' Ὅμηρον ποιηταῖς, ὑπὸ Χείρωνος λέγων τὸν Ἀχιλλέα τραφῆναι. Ὅμηρος δὲ οὐδὲν τοιοῦτον λέγει. Διαπεφωνήκασι δὲ καὶ περὶ τῆς αὐτοῦ μητρός. Ἐκεῖνος γὰρ πανταχοῦ Θέτιδος αὐτὸν ἀποφαίνεται. Λυσίμαχος ὁ Ἀλεξανδρεὺς ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Νόστων κατὰ λέξιν λέγων. * Σουΐδας γὰρ καὶ Ἀριστοτέλης οἱ περὶ Εὐβοίας πεπραγματευμένοι, καὶ ὁ τοὺς Φρυγίους λόγους γράψας, καὶ Δαΐμαχος καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς, οὐ τὴν περὶ Ἀχιλλέως διαπεπαρμένην ἀφῆκαν ἡμῖν ἐπὶ χώρας δόξαν· ἀλλὰ τοὐναντίον οἱ μὲν ἐκ Θέτιδος αὐτὸν νομίζουσι γεγονέναι τῆς Χείρωνος, Δηΐμαχος δὲ ἐκ Φιλομήλης τῆς Ἄκτορος. Ἄλλοι δ' ἄλλως περὶ αὐτοῦ ἀποφαίνονται.

V. 563. Μεσόδμη. Ἡ ἱστοδόκη, ὅπου τίθεται ὁ ἱστὸς, καὶ κλίνεται.

V. 564. Προτόνους δὲ, τὰ ἐξ ἑκατέρου μέρους τοῦ ἱστοῦ ἐπὶ τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρύμναν ἐκτεινόμενα σχοινία.

V. 565. Ἠλακάτη δὲ λέγεται τὸ λεπτότατον καὶ ἀκρότατον μέρος τοῦ ἱστοῦ, κατὰ Ἐρατοσθένην, ὑπὲρ ὅ ἐστι τὸ καρχήσιον.

V. 566. Ἰκρίον δὲ, οἱ μὲν μέρος τοῦ ἱστοῦ λέγου-

σι· βέλτιον δὲ νοεῖν ἰκρίον τὴν καλουμένην κεραίαν, ἧς τὰ ἄκρα, ἀκρότερα λέγονται. Λέγεται δὲ ἰκρία καὶ τὰ σανιδώματα, οἷς οἱ πάσσαλοι πρόσκεινται.

V. 567. Περόνας δὲ τοὺς πασσάλους τοὺς ἐπὶ τῶν σανιδωμάτων, ἢ τοὺς καλουμένους τροχοὺς, οἷς τὰ σχοινία δεσμεύουσι.

Κάλωας δὲ τὰ σχοινία, νῦν μὲν οἷς ὁ ἱστὸς ἰσχυρὸς ποιεῖται ἀφ' ἑκατέρου τοῦ πλευροῦ τῆς νεώς· καὶ καθόλου δὲ πᾶν σχοινίον κάλως λέγεται. Διὸ καὶ διαφοροῦντες αὐτοὺς, οἷς μὲν κατάγεται τὸ ἱστίον, μεσουρίας λέγουσιν· οἷς δὲ ἰσχυροποιεῖται ὁ ἱστὸς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἐπὶ τὴν πρώραν, προτόνους· τοὺς δὲ κατὰ τὰς γωνίας, πόδας· ἐφεξῆς δὲ τούτων πρόποδας· μεθ' οὓς εἰσὶν οἱ καλούμενοι τέρθριοι· εἶτα οὓς λέγουσι μέσους.

Διακριδὸν δὲ, ἀντὶ τοῦ διωρισμένως καὶ ἐκτεταγμένως.

Ὅταν οὖν λέγῃ ἐπὶ τὴν ἠλακάτην ἐρύσαι τὰ λίνα, τοῦτο φησὶν, ἄνω μέχρι τοῦ ἀκροτάτου μέρους τοῦ ἱστοῦ ἀνείλκυσαν τὰ ἱστία.

Ἱστίον ὅτι Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Ἀρχιτεκτονικῷ, μέρη ταῦτα φησὶν ἱστοῦ, Πτέρνη, Θωράκιον, Ἠλακάτη, Καρχήσιον, Κεραία, Ἰκρίον.

V. 568. Τίσαιον δὲ, ἀκρωτήριον Θεσσαλίας. Οἱ δὲ, Θεσπρωτίας.

V. 569. Εὐθήμονι. Εὖ διατεθειμένῃ, εὐρύθμῳ, εὐποιήτῳ. Θεῖναι γὰρ τὸ ποιῆσαι.

V. 571. Τὴν Ἄρτεμιν ὑμνεῖ διὰ τὸ τὸν τόπον ἱερὸν αὐτῆς εἶναι.

V. 574. Ἄπλετοι. Ἀπροσπέλαστοι, μεγάλοι.

Διασκαίροντες καὶ διανηχόμενοι.

Διὰ δὲ τοῦ ἄμμιγα τὰ τοῦ μέλους θελκτικὸν ση-

μαίνει. Οἷον οἱ μηκέτι ἑαυτοὺς βλάπτοντες, ἀλλὰ μεθ' ἡσυχίας ἑπόμενοι.

V. 578. *Νόμιον μέλος.* Ποιμενικὸν, παρὰ τοὺς νομέας. Ἢ νόμιον μέλος, ὕμνος παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὕτω λεγόμενος.

V. 580. *Ἠερίη πολυλήιος.* Ἡ Θεσσαλία, παρὰ τὸ μέλαιναν εἶναι τὴν γῆν *). Οὕτω γὰρ καὶ τὴν Αἴγυπτον ἠερίαν φασίν. Ἢ ἠερία ἀντὶ τοῦ πρωΐα, ἀπὸ τοῦ ἦρι.

Πελασγῶν. Τῶν Θεσσαλῶν, ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ Ἰνάχου. Ἢ ἀπὸ Πελασγῶν, ἔθνους βαρβαρικοῦ, οἰκήσαντος τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὸ Ἄργος. Ἢ ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ Ποσειδῶνος υἱοῦ καὶ Λαρίσσης. Στάφυλος δὲ ὁ Ναυκρατίτης Πελασγὸν φησὶν Ἀργεῖον τὸ γένος, μετοικῆσαι δὲ εἰς Θεσσαλίαν, καὶ ἀπ' αὐτοῦ Πελασγίαν τὴν Θεσσαλίαν κληθῆναι. Ὅτι δὲ καὶ αὐτοὶ οἱ Ἀργεῖοι ἐκαλοῦντο Πελασγοὶ, Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχῳ φησί. Καὶ οἱ Τυρσηνοὶ δὲ, Πελασγοί.

V. 581. *Ἐρίπνας.* Ἀποῤῥῶγας κολώνας, σπήλαια κρημνώδη. Λέγουσι δὲ οὕτω καὶ τὰς οἰκίας, ἀπὸ τοῦ ἐρηρεῖσθαι. Ἐρίπνη δὲ λέγεται ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου, παρὰ τὸ ἄγαν πνέεσθαι.

---

*) Stephanica habet τὴν εἶναι γῆν, manifesto errore typothetae: nam sic articulum a nomine ne Scholiastis quidem divellere licuit. Quod a me moneri, si quis miretur, meminerit, quae in hac litterarum Graecarum luce sit Archilochus Criticorum ausa perpessus. Chariton p. 95, 15. δύσελπιν δέ με τῆς πεποίηκε δίκης τὸ προοίμιον. Nihil notavit Dorvillius, fortasse quod vitium tam manifestum esse crederet, ut ne tironem quidem posset fallere. Vere Lipsiensis editor p. 126.: „Apertum, scribi debere πεποίηκε τῆς δί„κης —." Sed Callimacheo Fragm. Bentl. CXVIII. v. 2. οἵ φασι τεκόντες quid faciam, ignorare me fateor. Sanum esse non puto.

V. 582. *Σηπιάς.* Ἀκρωτήριον ἐν Ἰωλκῷ, οὕτω καλούμενον διὰ τὸ τὴν Θέτιν ἐνταῦθα εἰς σηπίαν μεταβληθῆναι, διωκομένην ὑπὸ Πηλέως.

V. 583. *Εἰναλίη Σκίαθος.* Ἡ παραθαλασσία. Νῆσος γὰρ ἡ Σκίαθος τῆς Θεσσαλίας, ἐγγὺς Εὐβοίας· ἧς καὶ Σιμωνίδης μέμνηται.

V. 584. *Πειρεσιαὶ δὲ,* πόλις Μαγνησίας· *Μάγνησα δὲ,* πόλις τῇ χώρᾳ ὁμώνυμος, ἄγαν εὔδιος καὶ παραθαλάσσιος.

Μάγνησα. Τὴν Μαγνησίαν λέγει τὴν κατὰ Θεσσαλίαν. Ἔστι γὰρ καὶ ἑτέρα Μαγνησία περὶ Ἔφεσον, ἐκτισμένη ὑπὸ Λευκίππου τοῦ Καρὸς, μετοικήσαντος ἐκεῖ σὺν Μάγνησι τοῖς ἐκ Κρήτης.

Μάγνησά θ' ὑπεύδιος. Ο νοῦς, οὐ τραχεῖά τις οὐδὲ πετρώδης, ἀλλ' ὁμαλή τις καὶ εὔδιος.

V. 587. *Καί μιν κυδαίνοντες.* Τὸν Δόλοπα. Ὁ δὲ Δόλοψ, Ἑρμοῦ υἱὸς, ὃς ἐν Μαγνήσῃ τῇ πόλει ἀπώλετο, καὶ αὐτόθι τάφον παρὰ τῷ αἰγιαλῷ ἔσχεν, ὡς Κλέων ἐν πρώτῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν. Τοῖς μὲν οὖν κατοιχομένοις ὡς περὶ ἡλίου δυσμὰς ἐναγίζουσι, τοῖς δὲ Οὐρανίδαις ὑπὸ τὴν ἕω, ἀνατέλλοντος τοῦ ἡλίου.

Ἔντομα δὲ τὰ σφάγια, κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγιζόμενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀποτέμνεσθαι τὰς κεφαλάς. Οὕτω γὰρ θύουσι τοῖς χθονίοις· τοῖς δὲ οὐρανίοις ἄνω ἀναστρέφοντες τὸν τράχηλον σφάζουσιν. Ὅμηρος·

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα.

Ἄλλοι δὲ ἔντομα, φασὶν, τοῖς τεθνεῶσιν ἐνάγιζον, ὡς ἄγονα τοῖς ἀγόνοις· τοῖς δὲ οὐρανίοις θεοῖς ἔνορχα ἔθυον.

V. 588. *Λείπει δὲ ἡ παρὰ πρόθεσις· ἵν' ᾖ, ἔθυον τῷ Δόλοπι παρὰ τῷ οἴδματι τῆς θαλάσσης.*

V. 589. *Ἐλινύεσκον. Περὶ τὸ αὐτὸ διέτριβον, Ἢ ἐστρεύγοντο, ἐμποδιζόμενοι τῆς ὁδοῦ.*

V. 592. *Μελίβοιαν. Πόλιν Θεσσαλίας.*

V. 594. *Ὁμόλην. Ὁμόλη ὄρος Θεσσαλίας οὕτω καλούμενον, ἢ πόλις Θράκης.*

V. 595. *Οὐδ' ἔτι δηρόν. Ὁ λόγος, οὐκ ἔμελλον μετὰ πολὺ παρέρχεσθαι τὰ ῥεύματα τοῦ ποταμοῦ.*

V. 596. *Τὸ δὲ ὑπεκβαλεῖν, τὸ ἀμεῖψαι τὰ ῥεῖθρα τοῦ Ἀμύρου ποταμοῦ σημαίνει.*

V. 597. *Εὐρυμένας δὲ φάραγγας, τὰς εἰς τὸ πλάτος ἀνεῳγμένας.*

Ἀμύροιο ῥέεθρα. Ἄμυρος Θεσσαλίας ποταμὸς ἐκρέων, μετὰ τὴν Μελίβοιαν κείμενος· προσαγορευόμενος ἀπὸ Ἀμύρου τοῦ υἱοῦ Ποσειδῶνος. Ἔστι δὲ καὶ πόλις αὐτόθι.

V. 598. *Ὄσσης. Ὄσσα ὄρος πρὸς τῷ τέλει τῆς Θεσσαλίας, μεθ' ὃ διαδέχεται ἡ Μακεδονία.*

V. 599. *Κλίτεα δὲ, τὰς ἀνακλίσεις τῶν ὀρῶν καὶ βάσεις.*

Παλλήνη δὲ, ὄρος Θράκης καὶ πόλις, ὅθεν ἦν Πρωτεύς.

Κανάστρα δὲ ἀκρωτήριον τῆς Παλλήνης.

Ὄλυμποι δέ εἰσιν ἕξ· Μακεδονίας, Θεσσαλίας (ἐν ᾧ καὶ Ὀλύμπια φησὶν Ἀπολλόδωρος ἄγεσθαι), Μυσίας, Κιλικίας, Ἤλιδος, Ἀρκαδίας.

V. 601. *Ἄθω. Ἄθως ὄρος Θράκης ὑψηλότατον. Ἡ δὲ διάνοια, ἅμα δὲ τῇ ἡμέρᾳ ὁ Ἄθως αὐτοῖς ἀνεφάνη, ἀπέχων τῆς Λήμνου τοσοῦτον, ὅσον ἂν ναῦς πλέουσα ἀπὸ ἠοῦς μέχρι μεσημβρίας πλοῦν διανύσῃ. Καὶ τοσοῦ-*

τον, φησὶν, ἀπέχουσαν τὴν Λῆμνον ὅμως σκιάζει διὰ τὸ ὕψος παρακλίναντος τοῦ ἡλίου. Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ μέχρι Μυρίνης. Πόλις δέ ἐστιν ἡ Μυρίνη πρὸς τῷ τέλει τῆς Λήμνου. Δίπολις γάρ ἐστιν ἡ Λῆμνος· ἔχει γὰρ Ἡφαιστίαν καὶ Μυρίνην. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μυρίνης τῆς Θόαντος γυναικὸς, Κρηθέως δὲ θυγατρός.

V. 604. Καὶ ἐσάχρι. Περιττὸς ὁ καὶ σύνδεσμος.

V. 608. Σιντηΐδα. Ἐπιθετικῶς Σιντηΐς ἡ Λῆμνος. Τυρσηνοὶ γὰρ αὐτὴν πρῶτοι ᾤκησαν, βλαπτικώτατοι ὄντες. Ἢ τὴν ὑπὸ τῶν βαρβάρων οἰκισθεῖσαν. Καὶ Ὅμηρος·

Ὤιχετο δ' ἐς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.

Ἑλλάνικος δέ φησι Σίντιας ὀνομασθῆναι τοὺς Λημνίους, διὰ τὸ πρώτους ὅπλα ποιῆσαι πολεμικὰ πρὸς τὸ σίνεσθαι τοὺς πλησίον καὶ βλάπτειν.

V. 609. Ἔνθ' ἄμυδις. Αἱ Λήμνιαι γυναῖκες ἐπιπολὺ τῶν τῆς Ἀφροδίτης τιμῶν κατολιγωρήσασαι, καθ' ἑαυτῶν τὴν θεὸν ἐκίνησαν. Πάσαις γὰρ δυσοσμίαν ἐνέβαλεν, ὡς μηκέτι αὐτὰς τοῖς ἀνδράσιν ἀρέσκειν. Τῶν δὲ πρὸς Θρᾶκας ἐχόντων πόλεμον, καὶ πολλάκις ἐκεῖθεν αἰχμαλώτους λαμβανόντων, καὶ ἀποστρεφομένων τὰς γνησίας γαμετὰς, κατὰ τὴν τῆς θεοῦ ὀργὴν, ἐψηφίσαντο αἱ γυναῖκες νύκτωρ τοὺς ἄνδρας ἀνελεῖν. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο ἐποίησαν, ἀλλὰ καὶ τὰς αἰχμαλώτους ἀνεῖλον. Δείσασαι δὲ, μὴ οἱ παῖδες ἀνδρωθέντες τιμωρήσωνται αὐτὰς, πᾶν ὁμοῦ τὸ ἄρσεν γένος ἀνεῖλον.

V. 613. Ἀντιπέρηθεν. Ἐξεναντίας. Οὕτω γὰρ κεῖται ἡ Θράκη τῆς Λήμνου.

Ληΐδας, τὰς αἰχμαλώτους.

V. 615. Ἄτισσαν. Οὐκ ἐτίμησαν.

Ἰστέον δὲ, ὅτι τῶν ἄλλων ἱστορούντων, ὅτι κατὰ

χόλον τῆς Ἀφροδίτης αἱ Λημνιάδες δύσοσμοι ἐγένοντο, Μυρτίλος ἐν πρώτῳ Λεσβικῶν διαφέρεται, καί φησι τὴν Μήδειαν παραπλέουσαν, διὰ ζηλοτυπίαν ῥίψαι εἰς τὴν Λῆμνον φάρμακον, καὶ δυσοσμίαν γενέσθαι ταῖς γυναιξίν· εἶναί τε μέχρι τοῦ νῦν κατ' ἐνιαυτὸν ἡμέραν τινὰ, ἐν ᾗ διὰ τὴν δυσωδίαν ἀποστρέφονται τὰς γυναῖκας ἄνδρες τε καὶ υἱεῖς.

V. 620. *Οἴη δ' ἐκ πασέων.* Εἰκότως ἡ Ὑψιπύλη οὐκ ἀπέκτεινε τὸν πατέρα· πρῶτον μὲν, διότι πατὴρ ἔδωκε τὴν ὀφειλομένην τῷ Θόαντι σωτηρίαν· δεύτερον δὲ, διὰ τὴν ἡλικίαν· καὶ ὅτι οὐκ αἴτιος ἦν αὐτὸς οὐδὲ συνεργὸς τῆς τῶν ἄλλων Λημνιάδων ἀσελγείας.

V. 623. *Ἐς Οἰνοίην ἐρύσαντο.* Εἴληφε τὴν ἱστορίαν παρὰ Θεολύτου.

V. 624. *Σίκινος* δέ ἐστι νῆσός τις πρὸ τῆς Εὐβοίας, τὸ πρότερον Οἰνοίη καλουμένη, διὰ τὸ εἶναι αὐτὴν ἀμπελόφυτον. Μνημονεύει δὲ τῆς μετονομασίας Ξεναγόρας, λέγων ὅτι μετωνομάσθη ἀπὸ Σικίνου υἱοῦ Θόαντος καὶ Νηΐδος νύμφης. Ὅτι δὲ ἐνθάδε Θόας ἐσώθη, καὶ Κλέων ὁ Κουριεὺς ἱστορεῖ, καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς, δεικνὺς ὅτι παρὰ Κλέωνος τὰ πάντα μετήνεγκεν Ἀπολλώνιος.

V. 625. *Ἐπακτῆρες.* Ἀντὶ τοῦ ἁλιεῖς. Ἐπὶ νήσου κυνηγοὺς οὐ δεῖ λέγειν.

V. 627. *Ταῖσι δὲ βουκολίαι τε.* Λοιπὸν γὰρ διὰ τὸ ἀνδρῶν πολὺν χρόνον στερίσκεσθαι τὴν νῆσον, ἡ πεῖρα αὐτὰς καὶ εἰς ἀνδρεῖον μετέβαλεν βίον καὶ ἐπιτήδευμα.

V. 631. *Ἦ θαμὰ δὴ πάπταινον.* Ὁ ἦ σύνδεσμος ἰσοδυναμεῖ τῷ δή. Ὥστε κεῖσθαι τὸν δὴ σύνδεσμον, ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

Ἦ δὴ λοίγια,
ἐκ παραλλήλου.

V. 633. Τῷ καὶ ὅτ'. Ἔλεγον γὰρ αὐτοὺς ὡς εἰς πόλεμον ἐλήλυθον.

V. 634. Μυρίνης. Μυρίνη πόλις τῆς Λήμνου, ἧς καὶ ἀνωτέρω μέμνηται.

V. 636. Θυάσιν ὠμοβόροις. Μαινάσιν. Ἔνθεν καὶ τὴν Σεμέλην Θυώνην καλοῦσιν, ἐπειδὴ Αἰσχύλος ἔγκυον αὐτὴν παρεισήγαγεν οὖσαν καὶ ἐνθεαζομένην· ὁμοίως δὲ καὶ τὰς ἐφαπτομένας τῆς γαστρὸς αὐτῆς ἐνθεαζομένας. Ἄλλως. Μαινάσι, βάκχαις. καὶ ὡς Σεμέλη, Θυώνη, παρὰ τὸ θύειν καὶ ὁρμᾷν. μαινομέναις. Τὸ δὲ ὠμοβόροις, ὅτι πολλάκις τῇ μανίᾳ κατασχεθεῖσαι καὶ ὠμοσπάρακτα ἐσθίουσιν, ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Βάκχαις φησίν.

V. 637. Θοαντιάς. Δύο τύποι εἰσὶ τῶν θηλυκῶν πατρωνυμικῶν. Ὁ μὲν εἰς ᾱς, οἷον Πελιάς· ὁ δὲ εἰς ῑς, οἷον Πελοπίς. Καὶ ταῦτα δὲ εἰς ᾱς μεταβάλλει τὴν τελευταίαν, παρεντιθεμένου του ῑ, ἵνα μὴ εἴη κακόφωνα.

V. 640. Τείως δ' αὖτ'. Ἐν τοσούτῳ ἐν ὅσῳ αὗται ὡπλίζοντο. Ἐπεκτέταται δὲ τὸ τέως, κείμενον ἀντὶ τοῦ ἕως. ἕως δή.

V. 643. Σφωϊτέροιο. Ἀκαίρως τῷ δυϊκῷ ἐχρήσατο ἀντὶ ἑνικοῦ.

V. 645. Ἀπροφάτους. Ἀπροσφωνήτους. Ἀπροφασίστους.

Ἐπιδέδρομε λήθη. Ὅτι λέγονται οἱ τεθνηκότες λήθην τῶν γεγονότων αὐτοῖς ἐν τῇ ζωῇ λαμβάνειν. Οὗτος οὖν (φησὶ) καὶ τεθνηκὼς εἰς λήθην οὐκ ἔπεσεν· καὶ μετεμψυχωθεὶς, κατὰ τὸν τῶν φιλοσόφων λόγον,

ᾔδει τίς ἦν, διὰ τὰς τοῦ Ἑρμοῦ βουλάς. Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι δῶρον εἶχε παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ὁ Αἰθαλίδης, τὸ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ποτὲ μὲν εἰς ᾅδου, ποτὲ δὲ ἐν τοῖς ὑπὲρ τὴν γῆν τόποις εἶναι. Φασὶ δὲ τουτον τὸν Αἰθαλίδην οἱ Πυθαγορικοὶ, τῆς ψυχῆς οὔσης ἀφθάρτου, κατὰ μὲν τοὺς Τρωϊκοὺς χρόνους ἀναβιώσαντα, Εὔφορβον εἶναι τὸν Πανθου· ἔπειτα ἐκ τουτου Πύῤῥον τὸν Κρῆτα· εἶτα Ἠλεῖον τινὰ, οὗ τὸ ὄνομα ἀγνοεῖται· μετὰ ταῦτα αὐτὸν τον Πυθαγόραν. Πυθαγόρας δὲ, ἐν τῷ μεταλλοιοῦσθαι τὰς ψυχὰς καὶ παρεισδύνειν εἰς ἕτερα σώματα, φησὶν ὅτι γένοιτο μὲν πρῶτον Αἰθαλίδης, εἶτα Εὔφορβος Τρὼς, εἶτα Ἑρμοῦ υἱὸς καὶ Σαμιας ἑταίρας, καὶ Πυθαγόρας. τὴν δὲ μνήμην αὐτῷ παρέπεσθαι τῷ κεχαρίσθαι Ἑρμῆν τῷ Αἰθαλιδῃ υἱῷ ὄντι.

V. 646. Μεμόρηται. Κατὰ ἔκθλιψιν τοῦ ι. Ἔστι γὰρ μεμοίραται, ἀντὶ τοῦ κεκλήρωται.

V. 647. Αἰθαλίδης δὲ, κῆρυξ τῶν Ἀργοναυτῶν ἑτερήμερος, ὥς φησιν· ὥστε μίαν μὲν ὑπὸ τὸν ᾅδην, μίαν δὲ ὑπὸ τὴν ἡμέραν διάγειν.

V. 650. Μειλίξατο. Παρεκάλεσεν. Ἔπεισε τῷ λόγῳ, συνετὸς ὤν. Καὶ γέγονε παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν,

Ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ.

V. 651. Ἤματος ἀνυμένοιο. Τῆς ἡμέρας ἐπὶ δύσιν ἀνυμένης.

V. 652. Πείσματα. Τὰ τῆς πρώρας σχοινία. Ὁ δὲ λόγος, καίτοι τῇ πνοῇ οὔσῃ τῇ Βορέου ἐπιτηδείᾳ τοῖς Ἀργοναύταις πρὸς τὸν πλοῦν, ὅμως οὐκ ἔλυσαν τὰ σχοινία.

V. 659. Λαρόν. Ἡδὺν, ἀπολαυστικόν. Παρὰ τὸ λῶ πεποίηται, ὃ σημαίνει τὸ θέλω.

Ἤϊα δὲ νῦν, ἐφόδια, βρώματα.

V. 660. *Μηδ' ἄμμε.* Δῶμεν αὐτοῖς χρείας, ἵνα ἐκτὸς τῶν πύργων μένωσιν ἀπρόσοδοι πρὸς ἡμᾶς· μήπως διὰ τὴν τῶν ἐπιτηδείων ἀνάγκην καὶ χρείαν, εἰσιόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀκριβῶς τὰ καθ' ἡμᾶς μάθωσιν.

V. 664. *Ἡμετέρη μὲν νυν.* Κατ' ἔγκλισιν τὸ νυν ἀναγνωστέον. Οὐ γὰρ δηλοῖ χρόνον, ἀλλ' ἴσον ἐστὶ τῷ δή. Ἐκτατέον δὲ διὰ τὸ μέτρον.

V. 665. *Ὑμέων δ' εἴτις.* Παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν,

Νῦν δ' εἴη ὃς τῆσδέ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνίσπῃ.

V. 669. *Ῥικνοῖσι.* Ῥυσοῖς. Ἡ δὲ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ·

Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σῦφαρ ἐμόν.

Διασκευάζει δὲ Ὁμηρικῶς τὴν γραῦν οὕτως,

Ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην.

V. 672. *Ἐπιχνοάουσαι.* Ὡς χνοῦν ἔχουσαι τὰς λευκὰς φυομένας τρίχας.

V. 674. *Μόλις.* Κακῶς διὰ τοῦ λ. Ἔδει γὰρ διὰ τοῦ γ, μόγις, παρὰ τὸν μόγον.

V. 677. *Ἐπαυρέσθαι.* Ἐὰν μὲν παροξυτόνως, ἔσται ἀόριστος, ἀντὶ τοῦ ἀπολαῦσαι· ἐὰν δὲ προπαροξυτόνως, παρατατικὸς, ἀντὶ τοῦ ἀπολαύειν.

V. 681. *Ἄλλα δ' ὀπίσσω.* Πολλὰ δὲ κακὰ χείρονα μάχης καὶ πολέμου ἔσται.

V. 684. *Ἄγονοι.* Ἄσπερμοι, διὰ τὸ ἀνδρὶ μὴ συνεῖναι.

Διὰ δὲ τοῦ ἐπιθέτου τοῦ γήρως τὸν λόγον ἐπιπλεῖον ἐκάκωσε, *στυγερὸν γῆρας* εἰπών.

V. 685. *Βώσεσθε.* Ἀντὶ τοῦ βιώσεσθε. Ὁ δὲ νοῦς, Αἱ δὲ νεώτεραι πῶς βιώσεσθε καὶ ζήσεσθε, ὅταν γηράσητε; τῶν μὲν παλαιοτέρων παρελθουσῶν, ὑμῶν

δὲ λοιπὸν μὴ δυναμένων ἐργάζεσθαι; ἢ αὐτόματοι αἱ βόες ἀροτριάσουσι καὶ θερίσουσι τοῦ ἔτους περιερχομένου, μηδενὸς ἀνθρώπου ἐπικειμένου τῷ ἔργῳ;

V. 688. Καὶ πρόκα. Εὐθέως. Γράφεται καὶ περιτελλομένου ἔτεος.

V. 689. Ἡ μὲν ἐγών. Ἐν ἤθει λέγει ταῦτα.

Εἰ καὶ πεφρίκασσιν. Οἷον φοβοῦνται ἐπ' ἐμὲ αἱ Κῆρες ἐλθεῖν, νῦν ὅμως ἀποθανοῦμαι. Λέγει δὲ τῷ ὑπεργεγηρακέναι.

V. 692. Αὔτως ἧ θέμις. Οὕτως ὡς προσῆκόν ἐστιν.

V. 694. Ἐπήβολος. Ἐπιτυχὴς καὶ κυρία ἐπὶ τύχῃ τῶν κακῶν. Ἡ ἀντὶ τοῦ δεσπόζουσα καὶ συμφέρουσα.

V. 695. Ληΐδα. Καταχρηστικῶς τὰ χρήματα· κυρίως δὲ τὰ ἐκ λαφυραγωγίας.

V. 696. Ἄστυ. Ἐτυμολογεῖ Εὔμολπος τὴν λέξιν, ἄστυ λέγων παρὰ τὸ ἵστασθαι. Ἐπὶ μετεώρου γὰρ κεῖνται αἱ πόλεις.

V. 700. Ἧδε μενοινή. Ἀντὶ τοῦ βουλή. Ἀστείως δὲ, ἐπεὶ αὐτῇ ἤρεσε τὰ λεχθέντα, ἵνα μὴ ὥσπερ ἀκολασίαν κατηγορῆται, τὴν κοινὴν πασῶν ἐπικαλεῖται μαρτυρίαν.

V. 701. Μετὰ νῆα καὶ ἄγγελον. Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὴν ναῦν. Περιττὸς δὲ ὁ καὶ σύνδεσμος.

V. 703. Ὄρσο μοι Ἰφινόη. Τὸ ἑξῆς, Ὄρσο μοι Ἰφινόη τοῦδ' ἀνέρος ἀντιόωσα, ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, ἡμέτερόνδε μολεῖν.

Τὸ δὲ ἀντιόωσα, ἀντὶ τοῦ ἀντιάσουσα, οἷον ἀξιώσουσα, τουτέστι δεησομένη.

V. 704. Στόλος δέ ἐστιν ἐπὶ πρᾶξίν τινα πορευόμενον πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ. Καὶ σχε-

δὸν ἐπὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. Ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νηὸς πλῆθος εἶπε. Προστίθησι, Παλαμήδης, οὕτω δὲ λέγεται καὶ ἡ εἰς ὀξὺ απόληξις.

V. 707. *Εὐμενέοντας*. Τοῦτο ὡς πρὸς ὃ ἐδεδοίκεισαν, μὴ ἄρα πολέμιοι ἦσαν.

V. 712. *Κούρη τοί μ' ἐφέηκε*. Διὰ τοῦ κόρη τὸν τῶν Ἀργοναυτῶν φόβον ἀποκρούεται (καὶ γὰρ αὐτοὶ ἐδεδοίκεισαν, ἑωρακότες αὐτὰς καθωπλισμένας) καὶ ἀποτρέπεται. Παρθένος γὰρ ἡ καλέσασα.

Το δὲ *Θοαντιὰς* ἀντὶ τοῦ Θόαντος.

V. 718. *Εἴσαντο*. Ἀντὶ τοῦ διενοήθησαν, ὑπέλαβον.

V. 719. *Τηλυγέτην* δὲ νῦν ἀκουστέον μόνον. Ὁ γὰρ νοῦς, διενοήθησαν δὲ μονογενῆ Θόαντι τὴν Ὑψιπύλην γεγενημένην, τὴν βασιλείαν τοῦ πατρὸς εἰληφέναι.

V. 721. *Ἰτωνίδος*. Ἐν Θεσσαλίᾳ θεὰ Ἰτωνὶς τιμᾶται, καὶ ἐν Κορωνείᾳ πόλει της Βοιωτιας, ἀπὸ Ἰτώνου τοῦ ἱερέως.

Ἀστείως δὲ, οὐ πολεμικῇ σκευῇ χρώμενον ἐξάγει, ἀλλ' ἐσθῆτι κοσμουμενον. Πρῶτον μὲν, ὅτι ἀπόλεμον αὐτὸν ἐκάλει· ἔπειτα, ὅτι καὶ γυναικῶν μόνον ἡ πόλις, αἳ μάλιστα τοῖς τοιούτοις χαίρουσι. Καὶ ὁ Μένανδρος· Εὐκαταφρόνητος τῇ στολῇ εἴσειμι, καὶ ταῦτα εἰς γυναῖκας. Ἤδη δὲ καὶ διὰ τῆς δωρησαμένης θεοῦ τὸ τῆς χλανίδος κάλλος ἐσήμαινεν.

V. 723. *Δρυόχους*. Ἐν οἷς καταπήγνυται ἡ τρόπις ξύλοις, ταῦτα οὕτως καλοῦσιν. Ὅμηρος·

Ἵστασχ' ἑξείης, δρυόχους ὥς, δώδεκα πάντας.

Δρύοχοι οὖν τὰ ἐγκοίλια τῆς νεώς.

V. 724. *Κανόνας δὲ τὰς στάθμας, αἷς τὰ ξύλα καὶ τοὺς τοίχους οἱ τέκτονες ἐξισάζουσι.*

Δάε δὲ, ἐδίδαξεν ἡ θεός.

V. 725. *Τῆς μὲν ῥήϊτερον.* Ἐν τῇ προεκδόσει, τῷ Τῆς μὲν ῥήϊτερόν κεν, ἑξῆς ἐστιν, Ἄκρα δὲ πορφυρέη. οἱ δὲ μεταξὺ δύο οὐκ εἰσίν.

V. 726. *Ἔρευθος.* Ἐρύθημα. Ἔστι δὲ καὶ βοτάνης εἶδος ἐρυθρὸν, ᾗ τὰ ἔρια βάπτουσιν.

V. 727. *Ἐρευθήεσσα δὲ,* ἀντὶ τοῦ πυῤῥὰ, ὑπέρυθρος. Καὶ ἔστι παρὰ τὸ Σαπφικόν·

Παντοδαπαῖς μεμιγμένα χροιαῖσιν.

V. 730. *Κύκλωπες.* Οὗτοι οἱ κατασκευάσαντες τῷ Διῒ τὸν κεραυνόν. Καὶ Ἡσίοδος·

Οἳ Ζηνὶ βροντὴν ἔδοσαν, τεῦξάν τε κεραυνόν.

Ἐπ' ἀφθίτῳ. Ἐπὶ θείῳ καὶ θαυμαστῷ καὶ ἀθανάτῳ ἔργῳ.

V. 731. *Ὃς τόσον.* Ἤτοι ἐπὶ ποσότητος τόσον, ἢ ἐπὶ θαύματος τοσοῦτον, ἀντὶ τοῦ μεγάλως.

V. 732. *Μιῆς δ' ἔτι δεύετο.* Ὅτι ἦν ἡμιτελὴς παρὰ μίαν ἀκτῖνα κεραυνός. Αἰνίττεται δὲ, ὅτι τὸ κατασκεύασμα ἀληθῶς εἶχε τὸν κεραυνὸν, καὶ ὀλίγῳ ἐλαττούμενον τῆς ἀληθοῦς λαμπηδόνος. Οὐ γὰρ οἷόν τε ἦν τεχνίτην ἐν ποικίλματι ὁμοίαν τὴν λαμπηδόνα ποιῆσαι τῆς ἀληθοῦς.

V. 734. *Μαλεροῖο.* Οἱ νεώτεροι, τοῦ λαμπροῦ· οἱ δὲ, τοῦ μαραντικοῦ.

V. 735. *Ἀντιόπης.* Δύο Ἀντιόπαι ἐγένοντο· ἡ μὲν, Νυκτέως, ἡ δὲ, Ἀσωποῦ (περὶ ἧς νῦν Ἀπολλώνιος), ἧς καὶ Διὸς, Ἀμφίων καὶ Ζῆθος, οἳ καὶ τὰς Θήβας ἐτείχισαν, ὡς καὶ Ὅμηρος φησίν·

Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο.

Φερεκύδης δὲ καὶ τὴν αἰτίαν παραδίδωσι τῆς οἰκοδομῆς, διότι Φλεγύας πολεμίους ὄντας εὐλαβοῦντο βασιλεύοντι Κάδμῳ.

V. 737. Κεῖτο πέλας. Ἀστείως, ὡς πρὸς τὴν ἕδραν τῆς πόλεως τῶν τειχῶν καὶ τὴν στάσιν, τὸ κεῖτο ἔταξεν.

V. 738. Ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν. Κατὰ τοὺς ὤμους ἐβάσταζεν, ἐπὶ τῶν ὤμων ἦρεν.

V. 739. Διὰ δὲ τοῦ ἐοικὼς ἐκόλασε τὸν λόγον, διὰ τὸ ἐν γραφῇ εἶναι. Οὐ γὰρ ἀληθῶς ἐκακοπάθει ἐν τῇ γραφῇ.

V. 740. Ἐπί οἱ. Ἐπ' αὐτῷ τῷ Ζήθῳ ἑπόμενος.

V. 741. Τὸ δὲ δὶς τόσση, ἀντὶ τοῦ διπλασίαν τοῦ Ἀμφίονος ἐπηκολούθει πέτρα.

Ὅτι δὲ ἠκολούθησαν τῇ Ἀμφίονος λύρᾳ οἱ λίθοι αὐτόματοι, ἱστορεῖ καὶ Ἀντιμενίδας ἐν πρώτῳ. Τὴν δὲ λύραν δοθῆναι Ἀμφίονι ὑπὸ Μουσῶν φησί· Διοσκορίδης δὲ, ὑπὸ Ἀπόλλωνος· καὶ Φερεκύδης δὲ ἐν τῇ δεκάτῃ ἱστορίᾳ, ὑπὸ Μουσῶν.

Δὶς τόσση δὲ, διπλῆ ὡς πρὸς ἣν ἐβάσταζεν ὁ Ζῆθος. Διὰ δὲ τούτου οὐδὲν ἕτερον δηλοῖ ἢ τὴν τῆς μουσικῆς καὶ τὴν τῆς εὐπαιδευσίας ἀρετὴν, ὡς πρὸς τὴν ἄλογον ἀνδρίαν· παραινῶν ὅτι ὁ μὲν, ὡς σφόδρα ἰσχυρὸς, ὀλίγον, καίτοι κακοπαθῶν, ἔφερεν, ὁ δὲ μέγιστον τῇ εὐπαιδευσίᾳ φέρειν ἠδύνατο.

V. 743. Θοὸν δὲ, τὸ εὐκίνητον καὶ εὐμετάφορον· ἀπὸ τοῦ θοάζειν, ὅ ἐστι ταχύνειν.

Ὀχμάζουσα. Κατέχουσα, βαστάζουσα. Καίτοι μὴ οὖσα πολεμικὴ, ἀλλ' ὡς ἐραστῇ χαριζομένη τῷ Ἄρει. Κυρίως δέ ἐστιν ὀχμάσαι, τὸ ἵππον ὑπὸ χαλινὸν ἀγα-

γεῖν, ἢ ὑπὸ ὄχημα. Σημαίνει καὶ τὸ ἐν μάχῃ κρατῆσαι, ἀπὸ τῆς αἰχμῆς.

V. 746. Δίκηλον. Κυρίως τὸ τῷ Διῒ ἐοικὸς ἄγαλμα· καταχρηστικῶς δὲ καὶ πᾶν ὁμοίωμα, ὡς καὶ νῦν: Καὶ δικηλίτας δὲ, τοὺς σκωπτικοὺς, τοὺς ἐν τῷ σκώπτειν ἄλλόν τινα μιμουμένους. Ἐν δὲ τῇ ἀσπίδι, φησὶ, χαλκῇ οὔσῃ ἐφαίνετο αὐτῇ μορφὴ ὁμοία. Βουλόμενος δὲ δεῖξαι, ὅτι ἀντανακλάσεις ἐγίνοντο τινὲς ἐν τῇ ἀσπίδι, φησὶν, ὅτι γυμνωθέντος τοῦ ὤμου τῆς Ἀφροδίτης μέχρι τοῦ μαζοῦ εἰς τὸ ἐναντίον τῆς ἀσπίδος τὸ ὁμοίωμα τῆς Ἀφροδίτης ἐφαίνετο, διὰ τὸ λείαν εἶναι τὴν ἀσπίδα.

V. 747. Ἐν δὲ βοῶν. Ἡ Τάφος νῆσος ἐστὶ μία τῶν Ἐχινάδων, ἣν ᾤκησαν Τηλεβόαι, οἱ πρότεροι τὴν Ἀκαρνανίαν οἰκοῦντες, ἄνδρες ληστρικώτατοι τὸν τρόπον. Καὶ εἰς Ἄργος ἐπελθόντες τὰς τοῦ Ἠλεκτρύωνος βόας ἀπήλασαν τοῦ πατρὸς Ἀλκμήνης. Γενομένης δὲ μάχης, καὶ ὁ Ἠλεκτρύων καὶ οἱ τούτου παῖδες ἀνῃρέθησαν. Διὸ Ἀλκμήνη μετέστη, καὶ ἀνεκήρυξεν τὸν ἑαυτῆς γάμον τῷ τιμωρησομένῳ τὸν πατρῷον φόνον. Τιμωρησάμενος δὲ Ἀμφιτρύων ἔγημεν. Ἡ ἱστορία σαφῶς παρ' Ἡσιόδῳ. Περὶ δὲ τῆς μάχης Ἡρόδωρος ἱστορεῖ, ὅτι Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας τέσσαρες παῖδες ἐγένοντο, Ἀλκαῖος, Σθένελος, Μήστωρ, Ἠλεκτρύων, καὶ κοινὴν ἔσχον τὴν βασιλείαν μετὰ τὸν Περσέως θάνατον. Μήστορος δὲ θυγάτηρ Ἱπποθόη, ἧς καὶ Ποσειδῶνος Πτερέλας. Τοῦ δὲ, Τηλεβόας καὶ Τάφος. Ὡς δέ τινες, Πτερέλα τοῦ Τηλεβόου ἐγένοντο παῖδες οἱ καλούμενοι Τηλέβοαι. Ἐλθόντες δὲ ἀπῄτουν Ἠλεκτρύωνα τὰ τῆς μάμμης ἑαυτῶν τῆς μητρὸς Ἱπποθόης. Ἀντιστάντες δὲ αὐτοῖς οἱ Ἠλεκτρυωνίδαι ἀνῃρέθησαν ὑπ'

αὐτῶν. Πτερέλα παῖδες Τηλεβόας καὶ Τάφος· ἀφ' ὧν ἡ νῆσος. Τηλεβόαι οὖν οἱ Τάφιοι, ἤτοι ὅτι τῆλε οἰκοῦντες ἀπὸ Ἄργους τὰς βοῦς ἀπήλασαν, ἢ ἀπὸ Τηλεβόου τοῦ Πτερέλα τοῦ βασιλέως υἱοῦ, οὗ ἀδελφὸς Τάφιος· ἀφ' οὗ καὶ ἡ νῆσος.

V. 749. Ἀμέρσαι δὲ, τὸ στερῆσαι.

V. 752. Δηριόωντες. Ἀγωνιζόμενοι. Ὁ γὰρ Οἰνόμαος, Ἄρεως ὢν παῖς καὶ Ἀρπίνης τῆς Ἀσωποῦ, ἤτοι Εὐρυθόης τῆς Δαναοῦ, θυγατέρα ἔχων Ἱπποδάμειαν, καὶ χρησμὸν λαβὼν, ἀναιρεθήσεσθαι ὑπὸ τοῦ ἰδίου γαμβροῦ, οὐκ ἐβούλετο ἐκδοῦναι αὐτὴν, εἰ μὴ τῷ νικήσαντι αὐτὸν δι' ἵππων. Προέκειτο δὲ αὐτοῖς Κλάδεως ποταμὸς ἀφετηρία, Ἰσθμὸς δὲ τὸ τέρμα. Καὶ ἀνεῖλεν τρεισκαίδεκα μνηστῆρας, ὡς Πίνδαρος ἱστορεῖ. Ἐλθόντος δὲ τοῦ Πέλοπος ἐπὶ τὸν ἆθλον μετὰ ἵππων δεδομένων αὐτῷ ὑπὸ Ποσειδῶνος, ἐρασθεῖσα ἡ Ἱπποδάμεια Πέλοπος, ἔπεισε Μυρτίλον, τὸν Ἑρμοῦ μὲν παῖδα, ἁρματοπηγὸν δὲ καὶ ἡνίοχον Οἰνομάου, ἐμβαλόντα κήρινον ἔμβολον ἐπὶ τοῦ ἀκραξονίου, ἢ οὐδ' ὅλως ἐμβαλόντα τὸν ἔμβολον, ὡς Φερεκύδης ἱστορεῖ. Οὗ γενομένου, Οἰνόμαός τε ἐκκυλισθεὶς τοῦ τροχοῦ ἀπέθανε, καὶ Ἱπποδάμειαν Πέλοψ ἔλαβεν. Αἱ δὲ τοῦ Οἰνομάου ἵπποι, Ψίλλα καὶ Ἄρπιννα. Ὁ δὲ Μυρτίλος, Ἑρμοῦ υἱὸς ἐκ μιᾶς τῶν Δαναοῦ θυγατέρων Φαεθούσης· οἱ δὲ, ἐκ Μυρτοῦς, μιᾶς τῶν Ἀμαζόνων.

V. 754. Παραιβάτις. Οὐχ ὅτι αὐτῷ κατὰ τὸν ἀγῶνα συμπαρῆν, ἀλλ' ὅτι ὁ τεχνίτης, ἀμφότερα δεῖξαι θέλων, καὶ τὸν δρόμον καὶ τὴν νίκην, τοῦτο πεποίηκεν.

V. 756. Προτενές. Προτεταμένον ἔχων τὸ δόρυ.

V. 757. Παρακλιδόν. Παρακεκλιμένος ἔπιπτεν.

Ἄξονος ἐν πλήμνῃσι. Διαφέρει πλήμνη καὶ

πλήσμη. Ἡ μὲν γὰρ τὴν χοινικίδα σημαίνει τοῦ τροχοῦ· ἡ δὲ πλήσμη, τὴν πλημμύραν τοῦ ποταμοῦ. Διόπερ παρ' Ἡσιόδῳ οὕτως ἀναγνωστέον·

Αὐτὸς δ' ἐν πλήσμῃσι διϊπετέος ποταμοῖο.

καὶ οὐχ, ὥς τινες,

ἐν πλήμνῃσι.

εἰ μὴ ἔξωθεν προσλάβοιμεν τὴν σὺν πρόθεσιν, σὺν πλήμνῃσι.

V. 760. Βοῦπαις. Μέγας παῖς, οὔπω τέλειος ἀνήρ.

V. 761. Τιτυὸν μέγαν. Ἐλάρη μήτηρ Τιτυοῦ. Μετὰ τὴν τελευτὴν δὲ τῆς μητρὸς λέγεται παρὰ τῆς γῆς ἀνατετράφθαι, καθὰ καὶ Ὅμηρος ἱστορεῖ·

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐρικυδέος υἱόν.

Φερεκύδης δέ φησιν, ὅτι Ἐλάρῃ τῇ Ὀρχομενοῦ μιγεὶς ὁ Ζεὺς ὤθησεν αὐτὴν κατὰ γῆς ἤδη κύουσαν, δεδιὼς τὴν τῆς Ἥρας ζηλοτυπίαν, καὶ ἀνεδόθη τῆς γῆς Τιτυός. Διὸ καὶ γηγενὴς καλεῖται. Ἄλλως. Ἐλάρη μήτηρ Τιτυοῦ, ὃν τεκοῦσα ἐκ Διός, καὶ ἀδυνατοῦσα γεννῆσαι, διὰ τὸ μέγεθος τοῦ παιδὸς, ἀπώλετο. Δοκεῖ δὲ ἡ ἱστορία ἀπίθανος εἶναι καὶ ἄπιστος, ὅτι ἐκ δευτέρου ἡ γῆ ἐγέννησε τὸν Τιτυόν. Ἀλλ' ἐροῦμεν, ὅτι οἱ ποιηταὶ τοὺς τερατώδεις κατὰ τὸ σῶμα γῆς εἶναι φασίν. Οὕτω γὰρ καὶ Καλλίμαχος τὰ δεινὰ τῶν θηρίων γῆς εἶναι ἔφη. Ὅτι δὲ μέγας ὁ Τιτυὸς, καὶ Ὅμηρος φησίν·

— — — ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πέλεθρα.

Φαμὲν οὖν, ὅτι ὅτε πρὸς Ἐλάρης ἐτέχθη, ἐδόκει αὐτῆς εἶναι, διὰ τὸ βραχὺ τοῦ σώματος· ὡς δὲ αὐξηθεὶς, τερατώδης ἐγένετο, εἶπον καὶ τεχθῆναι αὐτὸν καὶ τετράφθαι πρὸς τῆς γῆς.

Τιτυὸν μέγαν. Τὸ μέγαν θαυμαστικῶς εἴρη-

ται, ὅτι βούπαις ὢν μέγαν ἐτόξευσεν. Καὶ ἤτοι πρὸς τὴν θείαν φύσιν ἀκουστέον, ἢ πρὸς τὸ ὑπ' ὄψιν εἶναι τὴν ὕβριν τῆς μητρός· ὅτι πολλάκις τὰ δεινὰ τῶν πραγμάτων καὶ τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν φύσιν οἶδε βιάζεσθαι. Πρὸς ὃ ὁ ποιητὴς οὐ τῷ κυρίῳ ὀνόματι ἐχρήσατο, ἀλλὰ τῷ κατὰ φύσιν, μητέρα εἰπών.

V. 763. Ἐν καὶ Φρίξος ἔην Μινυήϊος. Ὁ Ἰώλκιος. Τὴν γὰρ Ἰωλκὸν Μινυαι ᾤκουν, ὥς φησι Σιμωνίδης ἐν Συμμίκτοις. Δύναται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ Ὀρχομένιος. Πολλοὶ γάρ φασιν ἐν Ὀρχομενῷ οἰκῆσαι τὸν Ἀθάμαντα.

Ζητητέον δὲ, τί βούλεται αὐτῷ ταῦτα τὰ ποικίλματα. Καὶ ἐροῦμεν, ὅτι ὁ ποιητὴς διὰ τῆς χλαμύδος οὐδὲν ἕτερον ἢ την κοσμικὴν τάξιν καὶ τὰς πράξεις φησί. Καὶ πρῶτον μὲν διὰ τοῦ κεραυνοῦ καὶ τῶν Κυκλώπων θεόν τινα καὶ θείαν φύσιν ἀλληγορεῖ· διὸ καὶ φησὶν, ἐπ' αφθίτῳ ἥμενοι ἔργῳ. Μεθ' ὃ πόλεις κτιζομένας διὰ τῆς τοῦ Ἀμφίονος λύρας ἱστορεῖ· ἔπειτα τὰ ἐν πόλεσι πάντα γενόμενα, ἔρωτάς τε καὶ πολέμους. Τοῦτο γὰρ βούλεται αὐτῷ ἡ Ἀφροδίτη ὁπλοφοροῦσα. Ἡ δὲ βία καὶ αἱ μάχαι, διὰ τῆς τῶν Ταφίων ἱστορίας· ἀγῶνάς τε καὶ γάμους διὰ τῶν τοῦ Πέλοπος ἄθλων· ἀσεβείας τε καὶ τιμωρίας πρὸς τῶν κρειττόνων, διὰ τοῦ Τιτυοῦ· ἐπιβουλάς τε καὶ δόλους, καὶ συμβουλὴν ἀγαθὴν, καὶ σωτηρίαν ἀπροσδόκητον δείκνυσι διὰ τῆς τοῦ Φρίξου ἱστορίας. Καὶ σχεδὸν πάντα τὰ ἐν ταῖς πόλεσι γινόμενα διὰ τῆς χλαμύδος ποιητικῶς ἔφρασε. Δῶρον δέ φησιν εἶναι τὴν χλαμύδα τῆς Ἀθηνᾶς, ἐπειδὴ ὅ, τε κόσμος ὑπὸ τῆς θείας φρονήσεως γέγονε, τῶν τε ἐν αὐτῷ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων πραττομένων οὐδὲν ἄνευ φρονήσεως ὀρθῶς γένοιτ' ἄν.

V. 764. *Εἰσαΐων.* Ἐφθέγγετο γὰρ ὁ κριὸς πιστούμενος τῷ Φρίξῳ τὴν σωτηρίαν, κατὰ βούλησιν Διός.

V. 769. sq. *Ὀῤῥ' Ἀταλάντη.* Ἰάσονος θυγάτηρ, ἣν ἔγημε Μειλανίων. Ἑτέρα γάρ ἐστιν ἡ Ἀργεία ἡ Σχοινέως, ἣν ἔγημεν Ἱππομέδων.

Μαιναλος δὲ ὄρος Ἀρκαδίας, ἐν ᾧ ἡ Ἀταλάντη διῆγεν, ἀπὸ Μαινάλου τοῦ Ἀρκάδος, ὥς φησιν Ἑλλάνικος.

Οἱ δὲ Ἀριστάρχειοι δι' ἑτέρου ρ ἔχουσι τὰς τοιαύτας γραφάς, ὡς Ἡρακλέων φησὶν ἐν τῇ π τῆς Ἰλιάδος:

Τόῤῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβών.

Πρὸς δὲ παρθένον στελλόμενος, παρθένου δῶρα μεταχειρίζεται.

V. 773. Τὸ δὲ, *Δεῖσεν δ' ἀργαλέας ἔριδας,* τὰς τῶν μνηστήρων, λέγει, τῆς Ἀταλάντης ἔριδας ἔδεισεν, μὴ εἰς στάσιν αὐτοὺς ἐξάψῃ, καὶ διαφορά τις γένηται μεταξὺ, τῶν μὲν μιγῆναι αὐτῇ θελόντων, τῆς δὲ, τὴν παρθενίαν τηρῆσαι.

Ὅτι δὲ ἐμίγησαν οἱ Ἀργοναῦται ταῖς Δημνίαις, Ἡρόδωρος ἱστορεῖ ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς. Αἰσχύλος δὲ ἐν Ὑψιπύλῃ ἐν ὅπλοις φησὶν αὐτοὺς ἐπελθούσας χειμαζομένοις τοῖς Ἀργοναύταις, μέχρις οὗ ὅρκον ἔλαβον παρ' αὐτῶν ἀποβᾶσι μιγήσεσθαι αὐταῖς. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Λημνίαις καὶ μάχην ἰσχυρὰν αὐτὰς συνάψαι φησίν.

V. 775. *Καλύβησιν.* Ταῖς διὰ τῶν ἱματίων κατεσκευασμέναις, ἃς καλοῦσι παστούς.

Ἤτοι δὲ δι' ἔρωτα, ἢ δι' ἀμνηστίαν εἴργεσθαι φησί.

Νηγατέαις δὲ, ταῖς νεοκατασκευαστοις.

V. 777. *Κυανέοιο.* Νῦν λαμπροῦ.

Δώλου δὲ ἁρμόζουσα καὶ οἰκεία ἡ εἰκών. Καὶ γὰρ

καὶ αὐτὸν ἐρῶσα ἐξεδέχετο παρθένος, καταλαμπόμενοι τῷ κάλλει.

V. 781. Ἀνὰ στίβον. Ἀνὰ τὴν ὁδόν. Παρὰ τὸ στείβω τὸ περιπατῶ.

V. 783. Ἐπεκλονέοντο. Οὐ καλῶς τὸ ἐπεκλονέοντο εἴρηκεν ἅμα τῇ χαρᾷ. Κλόνος γὰρ ἡ ταραχή. Ὅμηρος·

Ὡς ὑπὸ Τυδείδῃ πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες.

V. 785. Ἀπηλεγέως. Ἀντὶ τοῦ συντόμως. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου ἀνηλεγέως φησί.

V. 786. Προφανέντι. Περιττὴ ἡ πρὸ πρόθεσις. Θεράπναι δὲ κατὰ συγκοπὴν τοῦ θεράπαιναι.

V. 787. Σανίδεσσιν. Οὕτω λέγονται τὰ ὑπερμήκη ξύλα καὶ πλατέα, οἷον τανίδες, παρὰ τὴν τάσιν.

V. 788. Ἔνθά μιν. Ἐν τῇ προεκδόσει·

Ἔνθά μιν Ἰφινόη πρὸ δόμου διὰ ποιητοῖο
ἐσσυμένως καλῆς διὰ δίφρακος εἶσεν ἄγουσα.

V. 789. Καλῆς δι' ἀναστάδος. Ἣν ἡμεῖς προπαστάδα λέγομεν. Εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἐν αὐτῇ σιτᾶσθαι ἡμᾶς, οἱονεὶ πάσασθαι. Καλῆς δέ, ἤτοι ὅτι βασίλεια τὰ οἰκήματα, ἢ ὅτι ἐρωτικά. Τοιαῦτα γὰρ τὰ τῶν ἐρώτων. Ὡς καὶ Ἀνακρέων ἐπὶ ἐρωμένης φησίν.

V. 794. Ἧσθ' αὔτως. Εἰκῇ ἐκαθέζεσθε. Ἤδη δὲ καὶ διὰ τούτου ἐφ' ὃ ἐκάλεσεν αὐτὸν ᾐνίξατο, καὶ τὰ τῆς εὐμενείας οὕτω πορίζεται.

Ὑπ' ἀνδράσιν. Ἀντὶ τοῦ ὑπ' ἀνδρῶν. Ὅμηρος·

Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε.

Τοῦτο δὲ Ἰώνων ἴδιον.

Ταῦτα δὲ πλάττεται ἡ Ὑψιπύλη, ἀποδημεῖν ἐπὶ Θρᾴκης τοὺς ἄνδρας.

V. 798. Ἀρόωσι δὲ, ἀροτριῶσιν. Ἀφ' οὗ τὸ διάνυσιν ἀκουστέον.

Πλάττεται δὲ καὶ ἀφανίζει τὸ ἀληθῶς γεγονὸς, ὶ τὸν φόνον τῶν ἀνδρῶν.

V. 800. Ἐπαύλεις. Τὰς ἐπαύλεις, τὰς μάνδρας· [. καταχρηστικῶς, τὰς οἰκίας τῶν Θρακῶν ἐπόρθουν οἱ ήμνιοι.

V. 801. Αὐτῇσι δ' ἀπείρονα. Θαυμαστικῶς. ἴον, ληΐδας αὐτὰς καὶ δεσποίναις ἡμῶν ἔφερον ἄγοντες· ν δὲ τῇ προεκδόσει·

Ἐκ νηῶν· ἄμυδις δὲ βόας καὶ μῆλα κόμιζον
αὐτῇσιν κούρῃσιν, ἀπείρονα ληΐδα δεῦρο.
καὶ τότ' ἔπειτ' ἀνὰ δῆμον ἀάατος ἔμπεσε λύσσα,
οὐκ οἶδ' ἢ θεόθεν, ἢ αὐτῶν ἀφροσύνῃσιν.

V. 802. Οὐλομένης. Ἀντὶ τοῦ τῆς δεινῆς, ἢ καὶ συμβαίνοντος, ὀλέθρου ποιητικῆς. Ὡς τὸ, πολύδαιν Ἄρηα, τὸν δακρύων ποιητικόν.

V. 805. Ἠι ματίῃ. Τῇ ἑαυτῶν ματαιότητι καὶ ορίᾳ καὶ φρενοβλαβείᾳ νικηθέντες.

V. 807. Εἴ κέ ποτ' αὖτις. Περιττὸς ὁ κε σύνσμος. Ὁ γὰρ λόγος, πολὺν χρόνον ὑπεμείναμεν, εἴτε μεταμεληθῶσιν. Ἵνα δὲ μὴ ὥσπερ ζηλοτυπίαν καὶ ερασίαν κατηγορήσῃ τῶν γυναικῶν, ἐπιπολὺ αὐτὰς φην ἐνηνοχέναι τὸ πάθος.

V. 811. sq. Χῆραί τ' ἐπὶ τῇσιν. Ἵνα μὴ τῶν ρθένων ἀσέλγειαν κατηγορῇ, εἶπεν, ἐπὶ τούτων, φην, ἐδυσφόρουν, διὰ τὰς χηρευούσας μητέρας, καὶ ρόντιζον. Κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ἀλάληντο. Καὶ πρόστερον, ὅτι οὐδεμία ἡμῶν πρὸς γάμον ἤρχετο· εἴχομεν ὰρ τὴν τῶν μητέρων χηρείαν καὶ ὕβριν διδάσκαλον τῶν ιῖν ἐσομένων.

V. 813. *Οὐδὲ πατήρ.* Πρὸς πλείονα οἶκτον καὶ ἔμφασιν διόλου τοῖς φυσικοῖς ὀνόμασι χρῆται.

V. 820. *Ὑπερβιον.* Μέγα καὶ θαυμαστόν. Οἶδε γὰρ αὐτὸ δεινὸν καὶ ἄπιστον, εἰ γυναῖκες ἀνδρῶν ἐκράτησαν. Διὸ καὶ τὴν τοῦ δαιμονίου σύνταξιν εἴληφεν.

V. 823. *Αὐταῖς ληϊάδεσσιν.* Λείπει ἡ σὺν πρόθεσις, ἵν᾽ ᾖ, σὺν αὐταῖς ταῖς γυναιξί.

V. 824. *Θεσσάμενοι.* Ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες. Θέσθαι γὰρ τὸ αἰτῆσαι καὶ ἱκετεῦσαι. Καὶ Ἡσίοδος·

Θεσσάμενος γενεὴν Κλεαδαίου κυδαλίμοιο.

Καὶ Ἀρχίλοχος·

Πολλὰ δ᾽ ἐϋπλοκάμου πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι
θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον.

Δαιμονίως δὲ καὶ τοῦτο πλάττεται. Ἦν γὰρ εὐθέως ζητῆσαι, εἰ οἱ ἄνδρες ἀπέβησαν, κἂν ἡ βραχυτέρα τῶν ἀρσένων ποῦ ἡλικία.

V. 826. *Χιονώδεα.* Οἱ μὲν, ὅτι λευκόγεως ἡ Θράκη· οἱ δὲ, τὴν συνεχῶς χιονιζομένην, παρὰ τὸ δυσχείμερον εἶναι. Ὃ καὶ βέλτιον. Ψυχρὰ γάρ ἐστιν ἡ χώρα. Διὸ κἀκεῖθεν τοὺς ἀνέμους πνεῖν ἐμυθεύσαντο. Διονυσοφάνης δὲ βόθρον φησὶν εἶναι ἐν τῇ Θράκῃ, ἐξ οὗ φυσήματα ἀνέμων γίνεσθαι, καὶ μεμυθευθῆναι οὕτω Θράκην ἀνέμων οἰκητήριον.

V. 831. *Αἰγαίῃ.* Τὸ Αἰγαῖον πέλαγος φησίν. Ἐκλήθη δὲ ἀπὸ νήσου Αἰγῶν καλουμένης. Ὅμηρος·

Οἱ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγάς.

Αὕτη γὰρ ἱερὰ Ποσειδῶνος, ἐν ᾗ μηδένα κοιμᾶσθαι λόγος, διὰ τὰ φαντάσματα τοῦ θεοῦ, ὥς φησι Νικοκράτης. Οἱ δὲ ἀπὸ Ποσειδῶνος ὀνομασθῆναί φασι τὸ πέλαγος. Αἰγαῖος γὰρ οὗτος ὁ θεὸς προσαγορεύεται, ὡς

ησι Φερεκύδης. Νικοκράτης δέ φησιν, ὅτι ἀπὸ Αἰ-
ως καταχρημνίσαντος ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως εἰς
ἣν θάλασσαν. Οὐκ εὖ. Πολὺ γὰρ ἀπέχει ἡ ἀκρόπο-
ς τῆς θαλάσσης παραπλέοντι.

V. 834. Ἀμαλδύνουσα. Ἀφανίζουσα, καὶ τῷ
λάσματι κρύπτουσα.

Ἀντεγκληματικῶς πανταχόθεν μετάγει τὴν αἰτίαν
ὶ τοὺς ἄνδρας. Οὐ γὰρ λέγει, ὅτι ἐφόνευσαν αὐτοὺς,
ὶ τοὺς ἄρρενας παῖδας καὶ τὰς γυναῖκας, ἀλλ' ὅτι σὺν
αῖς γυναιξὶ ταῖς Θρᾴσσαις καὶ τοῖς ἄρρεσι παισὶν ἀπῆλ-
ον εἰς Θρᾴκην, κἀκεῖ διάγουσιν. Οὕτω γὰρ ἐκ τῶν ἐνόν-
ν ἀπέλυσεν αὐτὰς μέμψεως. Καὶ ὅλος δὲ ὁ λόγος
ῆς Ὑψιπύλης πολλὴν περιέχει δεινότητα. Ἀντεγκλημα-
κὴν ποιοῦσα τὴν στάσιν, αὔξει τὸ ἐκείνων ἔγκλημα,
ὰ πολλῶν δεικνῦσα πολλῷ μεῖζον ἁμάρτημα τοῦ τῶν
ναικῶν. Πολύν τε γάρ φησι χρόνον ὑπομεμενηκέναι
ὰς γυναῖκας τὴν ὕβριν. Ἀλλὰ δὴ καὶ τὸ τὰς μὲν κου-
δίας μισεῖσθαι καὶ τῆς οἰκίας ἐκβαλεῖν, ταῖς δὲ δορυ-
ήτοις συγγενέσθαι, πάνυ τὸ ἔγκλημα τῶν ἀνδρῶν αὐ-
ἀνει. Αὔξησις δὲ μεγάλη καὶ τὸ τοὺς μὲν γνησίους
αῖδας ἀτιμάζεσθαι, τοὺς δὲ νόθους θάλλειν. Ὄνειδος
μέγα, καὶ τὸ τὰς κόρας τὰς γνησίας καὶ τὰς χηρευ-
ούσας γυναῖκας· ἴσως δὲ καὶ πάσας νῦν χήρας καλεῖ,
ὰ τὸ ἐστερῆσθαι τῶν οἰκείων ἀνδρῶν· ταύτας οὖν πά-
ας πλανᾶσθαι περὶ τὴν πόλιν ἀτημελήτως, καθάπερ
ροσηλύτους. Παροξυντικὸν δὲ τὸ τὸν πατέρα μὴ φρον-
ίζειν τῆς οἰκείας θυγατρὸς, εἰ καὶ τυπτομένην ἴδοι ὑπὸ
ῆς μητρυιᾶς, μηδὲ τοὺς παῖδας ἀμύνειν τῇ μητρὶ, μηδὲ
οὺς ἀδελφοὺς ἀλλήλων φροντίζειν. Μάλιστα δὲ διε-
είρει εἰς ὀργὴν καὶ τὸ τὰς μὲν γυναῖκας τὰς ἀστυχὰς,
αὶ κόρας καὶ παῖδας ἐν ἁπάσαις ταῖς πολιτικαῖς κοι-

γωνίαις καθάπερ μετοίκους διατρίβειν καὶ προσηλύτους· τὰς δὲ δορυκτήτους τούτων ἁπάντων ἀφθόνως μετέχειν. Ἱκανὴ δὲ ἀπολογία ὑπὲρ τῶν γυναικῶν, καὶ τὸ μὴ εὐθὺς ἐκδιῶξαι ἐκ τῆς νήσου τοὺς ἄνδρας, ἀλλ' αἵρεσιν δοῦναι, ἢ τὰ καθήκοντα σώζειν πρὸς τὰς γυναῖκας, ἢ ἄλλοσέ ποι ἀπελθόντας μετὰ τῶν δορυκτήτων διάγειν. Ὅλως γὰρ τὸ ἐνδιάσκευον καὶ διατυπωτικὸν ὁ λόγος ἔχει, δι' οὗ περιπαθῆ τὸν ἀκροατὴν ἐργάζεται, συμπάσχοντα ταῖς γυναιξὶ δυστυχούσαις. Οὕτω δὲ ἀντεγκληματικὸν ποιήσασα τὴν στάσιν, καὶ εἰς μεταστατικήν περί που τὰ μέσα ἀνήνεγκεν, εἰποῦσα παρά του τῶν θεῶν θάρσος λαβούσας σφᾶς ἀποπέμψαι τοὺς ἄνδρας. Οὕτω γὰρ οὐ μόνον δικαία, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαία γίνεται ἡ ἐκβολή. Τὰ ὑπὸ θεοῦ κριθέντα, ἀναγκαῖα. Καὶ τὸ προοίμιον δὲ οὐ μόνον θαῤῥαλεωτέρους τοὺς Ἀργοναύτας ποιεῖ, λέγον ὅτι ἀποδημοῦσι τῆς πόλεως οἱ ἄνδρες, ἀλλὰ καὶ μέμψεως τὰς γυναῖκας ἀπολύει. Μονονουχὶ γὰρ λέγει, ὅτι οὐκ ἀπεκτείναμεν ἐκείνους, ὡς ἡ φήμη κρατεῖ, ἀλλ' ἀποδημοῦσιν εἰς Θράκην. Ὁ δὲ ἐπίλογος πάντη ἐπισπᾶται τὸν Ἰάσονα. Οὐ γὰρ μόνον τὸ ἡδὺ προβάλλεται (ὅπερ ἦν τὸ συγγενέσθαι αὐτῇ), ἀλλὰ καὶ τὸ εὐπρεπὲς καὶ χρήσιμον. Τὴν γὰρ βασιλείαν τοῦ Θόαντος ἐπαγγέλλεται.

Τὸ δὲ ἔσκεν, ἐνταῦθα μὲν ἀντὶ τοῦ ἔλεγε· παρὰ δὲ Ὁμήρῳ, ἀντὶ τοῦ ὡμοίου.

V. 836. sq. Μάλα κεν. Ὁ νοῦς, λίαν ἡμῖν ἐστιν ἀρεστὸν τυχεῖν ὧν ἔχομεν χρείαν· σὺ δὲ ὁμοίως δίδως. Νῦν γὰρ τὸ ὀπάζεις κεῖται ἀντὶ τοῦ δίδως.

V. 838. Ὑπότροπος. Ἀπελθὼν πρὸς τὰς ναῦς, πάλιν ἥξω πρὸς τὴν πόλιν.

V. 842. *Χειρὸς θίγε.* Ἤδη σύμβολον αὐτῇ τῆς αιρείας διὰ τῆς ἐφάψεως δίδωσιν.

V. 847. *Μῦθον ὅτ' ἤδη.* Μετέπειτα δὲ αἱ θεπαινίδες ἦλθον βαστάζουσαι ξένια, ὅτε ἤδη ὁ Ἰάσων ἰντα τὰ παρὰ τῆς Ὑψιπύλης ῥηθέντα τοῖς ἑαυτοῦ ἑταίις συνετέλεσε λέγων.

V. 851. *Ἡφαίστοιο χάριν.* Ἱερὰ γὰρ Ἡφαίστου Λῆμνος.

Τὸ δὲ *πολυμήτιος*, παρὰ τὸ,

εἰδυίῃσι πραπίδεσσι.

V. 855. *Ἡρακλῆος ἄνευθεν.* Τοῦτο ἕνεκα τῆς κονομίας φησὶν ὁ ποιητής. Πάντων γὰρ ταῖς ἡδοναῖς ιωμένων, μόνος οὗτος πρὸς τὸν ἆθλον αὐτοὺς προέπεται, καὶ πρὸς τὴν κρατερὰν καὶ σώφρονα φύσιν ῦ ἥρωος.

V. 859. *Ἥρης υἷα.* Ἡσιόδῳ ἐπηκολούθησεν, ἐξ ρας μόνης τὸν Ἥφαιστον λέγοντι γεγενῆσθαι.

Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν ἐν φιλότητι μιγεῖσα
γείνατο.

ιηρος δὲ Διὸς καὶ Ἥρας φησὶν αὐτόν.

V. 859. sq. *Καὶ αὐτὴν Κύπριν.* Διότι τὰ παντα, ἐρωτικὰ, καὶ ὅτι τοῦ θεοῦ γαμετὴ αὕτη, οὗ ἱεή Λῆμνος.

V. 862. *Ἀνελίνυον.* Ἀντὶ τοῦ ἤργουν. Καὶ τὰ λινα τὰ θρηνητικὰ ἐντεῦθεν γεγένηταί, παρὰ τὸ ἀνήκτα τινὰ εἶναι. Παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·

Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.

V. 865. *Δαιμόνιοι.* Οἰκεῖοι τῷ ἀξιώματι τοῦ ωος οἱ λόγοι. Τεχνικῶς δὲ καὶ συνετῶς οὐχ ἕνα τινὰ ιδορεῖ, ἀλλὰ πάντας. Καὶ οὐ πρῶτον τὴν ἀκρασίαν τοῖς ὀνειδίζει, πρὶν τὰ συμφέροντα δηλώσῃ. Παρὰ

δὲ τοῖς φυσικοῖς ὁ Ἡρακλῆς σύνεσις καὶ ἀλκὴ λαμβάνεται. Ὥστε δηλοῦν τὸν λόγον, ἐνδόντας ἡδονῇ τοὺς ἥρωας, τῷ λόγῳ ἀναλαβεῖν ἑαυτούς. Ὁ δὲ νοῦς, ὦ μακάριοι, ἐξειργόμεθα τοῦ ἡμῶν αἵματος τῆς πατρίδος; ἢ γάμων ἐνδεεῖς ὄντες ἐνταῦθα ἥκομεν, μεμψάμενοι τὰς ἑαυτῶν πολίτιδας; καὶ Λῆμνον κατοικήσοντες, τοῖς κλήροις διελόμενοι; ἢ οὕτως, ὦ μακάριοι, ἐμφύλιον φόνον δράσαντες ἐξειργόμεθα τῆς πατρίδος; ἐπειδὴ οἱ τοιοῦτοι ἐκ τῆς πατρίδος φυγῇ ἐνιαυσιαίᾳ ἐζημιοῦντο.

V. 867. Ὀνοσσάμενοι πολιήτιδας. Κυρίως τὰ πολίτιδας γυναῖκας ἔταξεν, οἱονεὶ, τὰς Ἑλληνίδας γυναῖκας ἀπαρνησάμενοι, συμβιοῦν βαρβάροις ἤλθομεν; Καὶ οὔ φησι, τὸ κάλλος αὐτῶν ἀποφυγόντες. Τάχα γὰρ ἀληθῶς ἐν τῇ Λήμνῳ εὐπρεπεστέρας εἶναι γυναῖκας συνέβαινεν.

V. 869. Εὐκλειεῖς. Ἔνδοξοι. Καὶ διὰ τούτου δὲ ἐνυβρίζει. Οἶδε γὰρ ἕκαστον αὐτῶν πρὸς τὸν πλοῦν ἐλθόντα εἰς εὐδοξίαν. Ταύτην δὲ ἂν ἀπώλεσαν, εἰ ἐπιπολὺ διέτριψαν.

V. 870. Ἐπὶ δηρὸν ἐελμένοι. Καὶ τοῦτο συνετῶς καὶ τεχνικῶς τὸν χρόνον αἰτιᾶται. Τὸ μὲν γὰρ ὀλίγον ἀμελῆσαι τοῦ πόνου, συγγνώμης ἂν εἴη· τὸ δὲ ἐπιπολὺ, ἀνυπόστατον ἦν παντὶ ἀνδρί. Καὶ ἔσπασεν αὐτὸ παρὰ τὸ,

Πάντων μὲν κόρος ἐστίν.

V. 872. Ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφέα. Οὐχ ὑγιῶς τὸ σφέα κεῖται. Ἰσοδυναμεῖ γὰρ τῷ σφὰ ἐπὶ τρίτου προσώπου τασσόμενον. Ἔδει οὖν εἰπεῖν, ἴομεν αὖτις ἕκαστοι ἐφ' ἡμέτερα. Ἔστι γὰρ συζυγία τῶν προσώπων αὕτη, ἡμέτερα, ὑμέτερα, σφέτερα. τοῦ δὲ σφὰ, ἀμὰ, ὑμά.

V. 874. Ἐσανδρώσῃ. Ἀνδρῶν πληρώσῃ, εἰρωνικῶς.

V. 879. Λείρια. Καθόλου τὰ ἄνθη λείρια λέγεται. Ἔστι δὲ κυρίως ἄνθος λεγόμενον λείριον· ὅ φησιν ὁ Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ φυτῶν τὸν νάρκισσον εἶναι. Οἱ δὲ, τὸ κρίνον.

V. 880. Σιμβληΐδος. Σίμβλους καλοῦσι τὰ ἀγγεῖα, ἐν οἷς κηροποιοῦσιν αἱ μέλισσαι. Σιμβληΐδος οὖν πέτρας, ἐν ᾗ μελιτουργοῦσιν ἐν τοῖς ὄρεσιν, οἱονεὶ σίμβλων τάξιν ἐχούσης.

V. 881. Ἄλλοτέ τ' ἄλλον. Παρὰ τὸ Ἰσοκράτους· Ὥσπερ γὰρ τὴν μέλισσαν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν, ἀφ' ἑκάστου δὲ τὰ χρήσιμα συλλέγουσαν, οὕτω δὴ καὶ τῆς παιδείας.

V. 882. Ὣς ἄρα ταί γε. Αἱ Λημνιάδες γυναῖκες. Ἡ δὲ παραβολὴ οὐχ ὑγιῶς, οὐδὲ εἰς πάντα ἁρμόζεται. Ἔστω γὰρ μελίσσαις εἰκάσθαι τὰς γυναῖκας, ἄνθεσι δὲ τοὺς ἥρωας, σίμβλῳ δὲ κοίλῳ τὴν πόλιν· τὰ δὲ ἐπίλοιπα πῶς ἂν οὐκ εἴη ἀνάρμοστα; δι' ὧν φησὶ, χαίρει καὶ ἀγάλλεται ὁ λειμών· καίτοι λυπεῖται ἡ πόλις, δι' ὧν φησὶ κινυρόμεναι. Καὶ πάλιν ἀνάρμοστον τὸ, γλυκὺν ἄλλοτέ τ' ἄλλον καρπὸν ἀμέργουσιν: Οὐ γὰρ δὴ τὸν ἀρειότερον τῶν ἡρώων ἑκάστη ἔσπευδεν ἀπολαμβάνειν. Ταῦτα δὲ παρὰ τὴν πρώτην μῖξιν καὶ σύνοδον ἡρμόζετο. Ἄλλως. Πρὸς τοὺς ἐπιλαμβανομένους τῆς παραβολῆς, ὅτι οὐ πάντα τὰ λεγόμενα ἁρμόττει τοῖς προκειμένοις, ῥητέον, ὅτι τὰ μὲν τῆς παραβολῆς πρὸς σαφήνειαν τοῦ γενομένου λαμβάνεται, τὰ δὲ πρὸς κάλλος μόνον καὶ ἔκφρασιν συντελεῖ.

V. 883. Ἐνδυκέως. Ἐπιμελῶς, σπουδαίως,

Τὸ δὲ κινυρόμεναι, οὐκ εὖ. Σημαίνει γὰρ τὸ θρηνῳδοῦσαι, κλαίουσαι, καὶ ἔδει δακρυόεσσαι.

V. 885. Εὐχόμεναι. Ὅτι διὰ τὸ ἀσθενὲς ἡ γυναικεία φύσις πάντοτε ἐπὶ τὸ εὔχεσθαι τρέπεται, δῆλον ἐκ τῶν πρώτων, δι' ὧν φησίν·

— — αἱ δὲ γυναῖκες
πολλὰ μάλ' ἀθανάτοισιν ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον.

V. 888. Νείσεο. Ἄγαν ἐρωτικὴ προσφώνησις καὶ ἡ εὐχή. Πρῶτον γὰρ αὐτῷ κατεύχεται, ἔπειτα, ἐπεὶ οἶδε καὶ τὴν πᾶσαν σπουδὴν καὶ τὸ φίλτρον τῷ Ἰάσονι οὐδὲν ἕτερον ἢ τὴν τῶν ἑταίρων σωτηρίαν, καὶ ταύτην αὐτῷ κατεύχεται· οὐ τοσοῦτον ἐκείνοις χαριζομένη, ὅσον Ἰάσονι.

V. 893. Ῥηϊδίως δ' ἂν ἑοῖ. Βούλεται λέγειν, ῥαδίως δ' ἂν σαυτῷ καὶ πολὺν ἀθροίσαις λαόν. Οὐκ εὖ δὲ ἔθηκεν τὸ ἑοῖ. Ἔστι γὰρ τρίτου προσώπου δηλωτικόν, ὡς παρ' Ὁμήρῳ·

Ὀτρηροὺς θεράποντας ἐπισπέσθαι ἑοῖ αὐτῷ.

V. 894. Μενοινήν. Ἀντὶ τοῦ γνώμην καὶ διάνοιαν, ἢ μέριμναν.

V. 895. Προτιόσσομαι. Προορῶμαι.

V. 897. Ἐξανύσαιμι. Τελέσαιμι.

Λίπε δ' ἡμὶν ἔπος. Ὁ νοῦς ἐστι τοιοῦτος, εἰπὲ δή μοι συμβουλήν τινα, ἐὰν γένηταί με τεκεῖν, ὥστε τῷ γεννωμένῳ ὑποθέσθαι τινά. Ἐλλείπει γὰρ εἰς τὸν πλήρη λόγον.

V. 899. Ἀγαιόμενος. Θαυμάζων τῆς διαθέσεως καὶ τοῦ ἔρωτος.

V. 901. Ἐμέθεν περὶ θυμὸν ἀρείω. Ὁ νοῦς, σὺ δὲ κρείττονα περὶ ἐμοῦ ψυχὴν καὶ ὑπόνοιαν ἔχε, τὰ περὶ τῆς πατρίδος ἡμῶν σκεπτομένη. Οὐ γὰρ εὐτελεῖς

ἔσμὲν, ὡς τὴν ἰδίαν καταλείψαντες *), εἰς ἑτέραν μετοικεῖν.

V. 902. *Πελίαο ἕκητι.* Τοῦτ' ἔστιν, ἕνεκα Πελίου ἔστι μοι οἰκεῖν.

V. 904. *Ἑλλάδα γαῖαν.* Νῦν τὴν Θεσσαλίαν. Ὅμηρος δὲ μίαν Θεσσαλίας πόλιν οἶδε τὴν Ἑλλάδα.

V. 906. *Πελασγίδος δὲ,* τῆς Θετταλικῆς, ἀπὸ τῶν ἐνοικησάντων Πελασγῶν.

Σὺ δ' ἄρσενα. Τοῦτο ὡς ἐν θαυμασμῷ, εἰ ἄρα ἐν γυναικῶν πόλει κἂν ἐξ ἐπιγονῆς ἔσται ποτὲ ἄῤῥην τις. **)

V. 907. *Δύης ἄκος.* Τῆς ταλαιπωρίας οἷον παραμύθιον καὶ ἴαμα. Ὅθεν καὶ ἐνδυκὲς, περιττεύοντος τοῦ κ, ὡς φησι Τρύφων. Ἔστι γὰρ ἐνδυὲς τὸ μετὰ πολλῆς κακοπαθείας γενόμενον προσηνὲς καὶ ἡδύ. Καὶ ἐνδυκέως ἐξ αὐτοῦ.

V. 909. *Ἐφέστιοι.* Ἔποικοι. Λακεδαιμόνιοι γὰρ τὴν οἰκίαν ἑστίαν φασίν.

V. 910. *Παροίτατος.* Ἀντὶ τοῦ πρότερος. Ἐσχημάτισται δὲ ἀπὸ τοῦ πάρος. Καὶ Ὅμηρος·

Ἄλλοι μοι δοκέουσι παροίτεροι ἔμμεναι ἵπποι.

Ὡς δὲ καὶ ἄλλοι. Διὰ τούτου τῶν ἡρώων ὑπεραπολογεῖται, ὅτι καὶ τῆς πρὸς τὰς Λημνιάδας συνόδου προαρξαμένου τοῦ ἀρχηγοῦ, καὶ οὗτοι συνετίθεντο· καὶ νῦν δὲ πάλιν ἐκείνου τοῦ πλοῦ ἀρχομένου, καὶ οὗτοι εἵποντο.

---

*) V. Append. ad Aristophan. Plut. p. 510. et 555. Add. Argument. Hippol. Euripid. e Plutarchi Parall. in edit. Musgrav. et conf. Heindorf. ad Platon. Gorg. p. 302. [ubi mox in textu miror relictum θέμες,] itemque Buttmann. ad eund. loc. p. 525.

**) Ad v. 905.

V. 913. Ἁλιμυρέος. Τῆς ὑπὸ θαλάσσης περιῤῥεομένης. Ἁλιμυρήεντες δὲ ποταμοὶ, οἱ εἰς τὴν θάλασσαν βάλλοντες.

V. 916. Νῆσον ἐς Ἠλέκτρης. Τὴν Σαμοθράκην λέγει. Ἐκεῖ γαρ ᾤκει Ἠλέκτρα ἡ Ἄτλαντος, καὶ ὠνομάζετο ὑπὸ των ἐγχωριων Στρατηγὶς· ἥν φησιν Ἑλλανικος Ἠλεκτρυώνην καλεῖσθαι. Ἐγέννησε δὲ τρεῖς παῖδας, Δάρδανον, τὸν ἐς Τροίαν κατοικήσαντα (ὃν καὶ Πολυάρχη φασὶ λέγεσθαι ὑπὸ των ἐγχωρίων), καὶ Ἠετίωνα, ὃν Ἰασίωνα ὀνομαζουσι· καί φασι κεραυνωθῆναι αὐτὸν ὑβρίζοντα ἄγαλμα τῆς Δήμητρος. Τρίτην δὲ ἔσχεν Ἁρμονίαν, ἣν ἠγάγετο Κάδμος. Καὶ ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς Ἠλεκτρίδας πύλας τῆς Θήβης ὀνομάσαι ἱστορεῖ Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ Τρωϊκῶν, καὶ Ἰδομενεὺς ἐν πρώτῳ Τρωϊκῶν.

V. 917. Ἀῤῥήκτους ἀγανῇσι. Τὰς τελετὰς λέγει τὰς ἐν Σαμοθράκῃ ἀγομένας· ἃς εἴ τις μυηθείη, ἐν τοῖς κατὰ θάλασσαν χειμῶσι διασώζεται. Καὶ Ὀδυσσέα δέ φασι μεμυημένον ἐν Σαμοθράκῃ, χρήσασθαι τῷ κρηδέμνῳ ἀντὶ ταινίας. Περὶ γὰρ τὴν κοιλίαν οἱ μεμυημένοι ταινίας ἅπτουσι πορφυρᾶς. Καὶ Ἀγαμέμνονα δέ φασι μεμυημένον, ἐν ταραχῇ ὄντα πολλῇ κατα Τροιαν, δι᾽ ἀκαταστασίαν τῶν Ἑλλήνων, παυσαι την στάσιν, πορφυρίδα ἔχοντα. Μυουνται δὲ ἐν τῇ Σαμοθράκῃ τοῖς Καβείροις, ὧν Μνασέας φησὶ καὶ τὰ ὀνόματα. Τέσσαρες δ᾽ εἰσὶ τὸν ἀριθμόν· Ἀξιερος, Ἀξιόκερσα, Ἀξιόκερσος. Ἀξιερος μὲν οὖν ἐστιν ἡ Δημήτηρ· Ἀξιόκερσα δὲ, ἡ Περσεφόνη· Ἀξιόκερσος δὲ, ὁ ᾅδης. Ὁ δὲ πρόστιθέμενος τέταρτος, Κάσμιλος, ὁ Ἑρμῆς ἐστιν, ὡς ἱστορεῖ Διονυσόδωρος. Ἀθηνίων δέ φησιν, ὅτι Διὸς καὶ Ἠλέκτρας ἐγένετο Ἰασίων καὶ Δάρδανος. Κάβειροι δὲ

δοκοῦσι προσηγορεῦσθαι ἀπὸ Καβείρων τῶν κατὰ Φρυγίαν ὀρῶν, ἐπεὶ ἐντεῦθεν μετηνεχθησαν. Οἱ δὲ δύο εἶναι τοὺς Καβείρους φασὶ πρότερον· πρεσβύτερον μὲν, Δία· νεώτερον δὲ, Διόνυσον. Ἡ δὲ Σαμοθράκη ἐκαλεῖτο πρότερον Λευκοσία, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Σαμοθράκης πολιτείᾳ. Ὕστερον δὲ ἀπὸ Σάου τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Ῥήνης παιδὸς Σαμος προσωνομάσθη, κατὰ παρένθεσιν τοῦ μ. Θρακῶν δὲ οἰκησάντων αὐτὴν, ἐκλήθη Σαμοθράκη.

V. 918. Σωότεροι. Ἀκινδυνότεροι. Λέγονται γὰρ οἱ αὐτόθι μυηθέντες ἐπακούεσθαι εἰς ὃ ἂν εὔξωνται, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν·

Ἀλλ' εἴ τις ὑμῶν ἐν Σαμοθράκῃ τυγχάνῃ
μεμυημένος, νῦν ἐστιν εὔξασθαι καλόν.

Δοκοῦσι γὰρ μᾶλλον σώζεσθαι οἱ τὰ μυστήρια εἰδότες.

V. 919. Τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω. Τὸ μὲν προτέρω ἐστὶ σημαντικὸν τοῦ εἰς τοὔμπροσθεν (ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ,

Οὐδ' ἄρα μοι προτέρω νῆες κίον)

κεῖται δὲ νῦν καταχρηστικῶς ἐπὶ τοῦ λόγου. Ὁ γὰρ νοῦς, Τοιούτων δὲ οὐκ ἂν ἔτι πλέον τὶ εἴποιμι· ἀλλὰ χαίροι μὲν ἡ νῆσος, χαίροιεν δὲ καὶ οἱ δαίμονες, ὧν ἐστι τὰ μυστήρια· οὐ γὰρ καθῆκον ἡμῖν ἐστιν αὐτὰ λέγειν.

V. 920. Ὄργια. Τὰ μυστήρια. Παρὰ τὸ εἴργειν τοὺς ἀμυήτους αὐτῶν. Ἢ τὰ ἐν ὀργάσι γινόμενα. Ὀργάδες δὲ, οἱ σύμφυτοι τόποι καὶ ὑγροί.

V. 922. Μέλανος. Μέλας πόντος οὕτω λεγόμενος, ὡς ἱστορεῖ Εὔδοξος ἐν δ̄ τῆς Περιόδου. Ὄπισθεν δὲ αὐτοῦ εἶναι τὴν Σαρπηδονίαν πέτραν φασίν. Ὅτι δὲ οὕτω λέγεται, καὶ Ὅμηρος·

— — ἔνθορε Μέλανι πόντῳ.

Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ Μέλανος τοῦ Φρίξου υἱοῦ ἐμπεσόντος, ἢ ἀπὸ ποταμοῦ Μέλανος καλουμένου, κἀκεῖ ῥέοντος.

V. 923. Τῇ μὲν Θρηκῶν. Ταύτῃ μὲν τῇ χειρὶ τῇ δεξιᾷ.

Περαίην δὲ, τὴν κατὰ τὸ ἐναντίον κειμένην. Ἡ γὰρ Ἴμβρος ἀντικρὺ ἐστι τῆς Θράκης. Ὅμηρος, ἐς τ' Ἴμβρον καὶ ἐς Σάμον καὶ Λῆμνον. Σάμον γὰρ εἶπεν ἐνταῦθα τὴν Σαμοθράκην.

V. 925. Χέρνησον. Τὴν μετὰ Θράκην κειμένην Χερσόνησον. Ἦν δὲ πρότερον νῆσος. Κεῖται δὲ ἀντικρὺ τῆς Τροίας. Ἔστι καὶ ἑτέρα Χερσόνησος Καρίας, ἔνθεν ἦν Ἀλέξανδρος ὁ περὶ Καρίας γράψας.

V. 927. Ἀθαμαντίδος. Τοῦτ' ἔστιν εἰς τὸν Ἑλλήσποντον, ἀπὸ Ἕλλης τῆς Ἀθάμαντος θυγατρὸς κληθέντα.

V. 929. Ῥοιτειάδος. Ἀπὸ Ῥοιτείας τῆς Πρωτέως θυγατρός. Ῥοίτειον δὲ καὶ Σίγειον, ἀκρωτήριον τῆς Ἰλίου.

V. 932. Ἀβαρνίδος. Ἡ Ἀβαρνὶς, πόλις τῆς Λαμψάκου. Ὠνομάθη δὲ ἀπὸ αἰτίας τοιαύτης. Διονύσου ἐρασθεῖσα Ἀφροδίτη ἐμίγη αὐτῷ· καὶ ἀναχωρήσαντος αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰνδικὴν, ἐμίγη τῷ Ἀδώνιδι. Ὡς δὲ ἦλθεν ὁ Διόνυσος, στέφανον ποιήσασα ὑπήντησεν αὐτῷ· καὶ στέψασα αὐτὸν, ἀκολουθῆσαι μὲν ᾐδεῖτο, διὰ τὸ ἤδη γεγαμῆσθαι· εἰς δὲ Λάμψακον ἀναχωρήσασα, τὸ ἐξ αὐτῆς κυοφορούμενον ἐβούλετο τεκεῖν. Ἥρα δὲ ζηλοτυποῦσα, μεμαγευμένῃ τῇ χειρὶ ἐφήψατο τῆς γαστρὸς αὐτῆς, καὶ ἐποίησε τεκεῖν παῖδα τά τε ἄλλα δύσμορφον, καὶ αἰδοῖον ἔχοντα ὑπέρμεγα· ὃν Πρίαπον προσαγορευθῆναι. Ἰδοῦσα δὲ ἡ Ἀφροδίτη, οὐκ ἠξίωσεν ἀναλαβέσθαι, τά

ἄλλα μισήσασα τὸν παῖδα, καὶ διὰ τὸ ἀπρεπὲς τοῦ δοίου. Διὰ οὖν τὸ τὴν Ἀφροδίτην ἀπαρνηθῆναι τὸν ..ῖδα ἐκεῖ, Ἀπαρνὶς ἡ πόλις ἐκλήθη· ὕστερον δὲ κατὰ τάθεσιν τοῦ στοιχείου ἐκλήθη Ἀβαρνίς.

Περκώτη δὲ, πόλις Τροίας, ἧς καὶ Ὅμηρος μέ-ηται.

V. 933. Πιτύεια. Ἡ Λάμψακος τοπρότερον Πι-εια προσηγορεύετο, ἣν τινὲς Πιτύαν ὀνομάζουσιν. Τι-; δέ φασιν, ὅτι Φρίξος γενόμενος ἐνταῦθα θησαυρὸν ..ηκεν, καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὠνομάσθη. Θρᾶκες ..ρ τὸν θησαυρὸν πιτύην λέγουσιν. Μνημονεύει δὲ αὐ-ς καὶ Ὅμηρος·

Καὶ Πιτύειαν.

V. 935. Πορφύροντα. Τὸν τοῖς ῥοθίοις μελαι-μενον καὶ σφοδρὰ κύματα ἔχοντα.

V. 936. Ἔστι δέ τις αἰπεῖα. Προποντίς ἐστι .. μετὰ τὸν Ἑλλήσποντον πέλαγος· οὗ ἑξῆς ὁ Θρακικὸς όσπορος. Ἐν οὖν ταύτῃ τῇ Προποντίδι ἐστὶ νῆσος, ἣ ..τερον χεῤῥόνησος γεγένηται, ἢ ἰσθμόν τινα ἔσχεν. Πᾶ-ι γὰρ γῆ ἐξέχουσα εἰς θάλασσαν ἰσθμὸς καλεῖται. ..αύτῃ οὖν τῇ χεῤῥονήσῳ παράκειται Ἄρκτον ὄρος, κυ-ως οὕτω λεγόμενον· ἐπειδή φασι τὰς τροφοὺς τοῦ Διὸς ..εῖ διατριβούσας εἰς ἄρκτους μεταβληθῆναι· ἢ ὅτι ὁ ..πος ἔνθηρος, καὶ ἀπὸ τοῦ θηρίου τῆς ἄρκτου ὠνομά-θη· ἢ διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦ ὄρους, ἀπὸ τοῦ δοκεῖν ταῖς ..κτοις προσπελάζειν ταῖς ἀστρῴοις. Τοῦτο δὲ ἄγριοι ..νὲς γηγενεῖς ᾤκουν. Αὐτὴν δὲ τὴν χεῤῥόνησον καὶ τὸν ..θμὸν ᾤκουν Δολίονες, ὧν ἐβασίλευε Κύζικος.

Τὸ δὲ ἑξῆς οὕτως, Ἔστι δέ τις ἐν τῇ Προποντίδι νῆ-..ς ὑψηλὴ, ἀπέχουσα βραχὺ τῆς Φρυγίας κατὰ τὸ ῥεῦ-α τοῦ ἰσθμοῦ, ἐπικειμένη τῇ γῇ ὑπὲρ τὸν Αἴσηπον πο-

ταμὸν, ἔχουσα ἑκατέρωθεν ἀκτάς. Καλοῦσιν Ἄρκτον τὸ ὄρος.

Ἔστι δὲ χεῤῥόνησος, ἐφ' ἧς κεῖται ἡ Κυζικηνῶν πόλις. Νῆσον δὲ αὐτὴν ἔφη, διὰ τὸ πρότερον αὐτὴν οὖσαν νῆσον, ὕστερον συνηφθαι τῇ ἠπείρῳ.

V. 940. Ἀμφίδυμοι δὲ, ὅτι ὁ τῆς Κυζίκου λιμὴν δισσὰς εἰσόδους ἐξ ἑκατέρου μέρους ἔχει.

Ἀπὸ Φρυγίης. Ἡ Φρυγία παράκειται τῇ Τροίᾳ. Ἔστι δὲ τὰ ἔθνη τῆς Ἀσίας. Τοῖς οὖν εἰς Κόλχους πορευομένοις ἐκ μὲν δεξιῶν ἐστιν ἡ Ἀσία, ἐκ δὲ ἀριστερῶν ἡ Εὐρώπη. *)

Πολυλήϊον δὲ τὴν Φρυγίαν εἶπε, τὴν πολύπυρον, ἢ πολυθρέμμονα. *)

Ὅσσόν τ' ἐπιμύρεται. Ὅσον, φησὶ, διάστημα ἰσθμοῦ ἐστιν. Οἱ δὲ τὸ ὅσσον θαυμαστικῶς ἤκουσαν, ὃ κρεῖττον· ἵνα ᾖ, ἡ χεῤῥόνησος, καὶ εἰς θάλασσαν κειμένη, καὶ ἰσθμὸν ἔχουσα. εἶτα θαυμαστικῶς, ὅσον γὰρ ἐκεῖνος ὁ ἰσθμὸς βοᾷ τοῖς κύμασι ῥησσόμενος. **)

Ἰσθμὸς δὲ καλεῖται ὁ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν θάλασσαν ἔχων τόπος, οἷον ἴσιμός τις ὤν. Εἴρηται δὲ ἰσθμὸς παρα τὸ ἐν στενῷ εἶναι. Ὅθεν καὶ τραχήλου τὰ παρίσθμια. Πορθμὸς δὲ, ἡ ἐξ ἀμφοτέρων τῶν μερῶν γῆν ἔχουσα στενὴ θάλασσα. **)

Καταειμένος. Καταῤῥεόμενος, ἢ καταπνεόμενος, ἢ κεκαλυμμένος φυτοῖς. ***)

V. 943. Γηγενέες. Τούτων καὶ Ἡρόδωρος μνημονεύει ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς· καὶ ὅτι ἐπολέμησαν Ἡρα-

---

*) Ad v. 937. **) Ad v. 938. ***) Ad v. 939.

ει. Οἱ μὲν οὖν γηγενεῖς παρὰ Κύζικον ᾤκουν, οἱ δὲ
λίονες παρὰ τὸν ἰσθμόν.

V. 948. Ἐν δ' ἥρως Αἰνήϊος. Ὅτι Αἰνεὺς Θετ-
λὸς ὢν τὸ γένος ᾤκησεν ἐν Ἑλλησπόντῳ. Γήμας δὲ
ἰσώρου βασιλέως τῶν Θρακῶν Αἰνήτην, γεννᾷ Κύζι-
ν, ἀφ' οὗ ἡ πόλις. Εὐσώρου δὲ υἱὸς Ἀκαμας· ὃν
ιηρος ἐν τῇ Βοιωτίᾳ ἡγεῖσθαι Θρακῶν ἅμα τῷ Πείρῳ
ησίν. Ἄλλως. Κυζίκου πατὴρ Αἰνεὺς, Ἀπόλλωνος
ιὺς καὶ Στίλβης, ὅθεν καὶ πόλις ὠνόμασται, θυγατρὸς
Εὐανθείας. Μετέστη δὲ ἐκ Θεσσαλίας, καὶ ᾤκησε
ρὶ τὸν Ἑλλήσποντον.

V. 949. Δίου Εὐσώροιο. Τοῦ ἐνδόξου Εὐσώρου
θυγάτηρ. Εὔσωρος δὲ Θράκης βασιλεύς. Ὅμηρος·
Υἱὸν Εὐσώρου Ἀκάμαντ' ἠΰν τε μέγαν τε.

V. 954. Λιμὴν ὑπέδεκτο πάνορμος. Λιμὴν
ῆς Κυζίκου, οὗ ὁμώνυμος πόλις ἐν Σικελίᾳ.

V. 955. Κεῖσε καὶ εὐναίης. Λείπει ἡ ἀντὶ πρό-
εσις, ἵν' ᾖ, τὸν ἀντὶ εὐναίας καὶ ἀγκύρας λίθον, διὰ
ὸ βεβρῶσθαι ἐκ τῆς θαλάσσης, ἀπολύσαντες, ἕτερον
λαβον· ἐκεῖνον δὲ κατέλιπον ἐν τῇ Ἀρτακίᾳ κρήνῃ.
Μιλήσιοι δὲ ἐνοικήσαντες κατὰ χρησμὸν Ἀπόλλωνος,
ραντες τὴν ἄγκυραν, ἀνιέρωσαν ἐν τῷ ναῷ τῆς Ἰασο-
ίας Ἀθηνᾶς.

V. 957. Κρήνῃ ὑπ' Ἀρτακίῃ. Ἀρτακία κρήνη
ερὶ Κύζικον· ἧς καὶ Ἀλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμα-
ος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν.

V. 959. Νηλεῖδαι. Οἱ μετὰ Νηλέως τοῦ Κόδρου
ἐποικήσαντες ἐκ τῆς Ἀττικῆς Ἴωνες, καὶ τὴν Καρίαν
καὶ Φρυγίαν κατασχόντες, χρησμοῖς τοῦ Ἀπόλλωνος
ἐκεῖνον τὸν λίθον τῇ Ἀθηνᾷ ἀφιέρωσαν.

Ὀλίγον λίθον, τὸν μικρὸν ἔφη. Ὡς καὶ Ὅμηρος ὀλίγην τράπεζαν, καὶ Θεόκριτος ὀλίγον κοῦρον.*)

V. 961. Τοὺς δ' ἄμυδις. Δηΐλοχος τοὺς μὲν Δολίονας οὐκ ὀνομάζει, τὸν δὲ Κύζικον φησὶ πυθόμενον τὴν τῶν ἀριστέων γενεὰν ξενίσαι.

V. 962. Στόλον δὲ τὸν πλοῦν φησὶν, ὃν ἐστείλαντο.

Τὸ δὲ ἑξῆς, τούτους δὲ οἱ Δολίονες καὶ ὁ Κύζικος, ἐπειδὴ ἔμαθον τίνες εἰσὶ, φιλοφρόνως ἐξένισαν. καὶ γὰρ καὶ οἱ Δολίονες ἄποικοι Θετταλῶν εἰσί. διὸ καὶ αὐτοὺς ὡς ὁμοφύλους ἐδέξαντο.

V. 964. Πέπιθον. Ἔπεισαν αὐτοὺς ἐνδότερον ὁρμίσαι τὴν ναῦν. Τὸ γὰρ πλοῖον ἔξωθεν τῆς πόλεως ἦσαν ὁρμίσαντες.

V. 966. Ἔνθ' οἵγ' Ἐκβασίῳ. Ἀπὸ τῆς ἐκβάσεως τῆς νεὼς ἐπὶ τὴν Δολιονίαν. Δηΐλοχος δὲ τὸ ἱερὸν οὐκ Ἐκβασίου Ἀπόλλωνος φησὶν εἶναι, ἀλλ' Ἰασονίου Ἀπόλλωνος. Σωκράτης δὲ ἐν ταῖς Ἐπικλήσεσι Κυζικηνοῦ Ἀπόλλωνος φησὶ καλεῖσθαι.

V. 970. Ὁ δὲ στόλος, ὡς περιληπτικὸν ὄνομα, συντάσσεται ἐνταῦθα πρὸς πληθυντικὸν ῥῆμα τὸ ἵκοντο.

V. 972. Ἰσόν που κἀκείνῳ. Ἀντὶ τοῦ νεωστί. Τοῦτο δὲ φησιν, ὡς καὶ τοῦ Κυζίκου τὴν αὐτὴν ἡλικίαν ἄγοντος τῷ Ἰάσονι. Γράφεται δὲ, Ἀρμοῖ που κἀκείνῳ ὑποσταχύεσκον, ἀντὶ τοῦ, ἀρτίως, νεωστὶ ὑπηύξανον, ὑπήνθουν.

Ἴουλος δὲ καλεῖται ἡ πρώτη ἐξάνθησις καὶ ἔκφυσις τῶν ἐν τῷ γενείῳ τριχῶν. Ὁ μέντοι Ἐρατοσθένης ὄνομα ᾠδῆς ἐρίθων ἀπέδωκεν ἐν τῷ Ἑρμῇ, λέγων οὕτω·

---

*) Ad v. 955.

Ἡ χερνῆτις ἔριθος, ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος
δενδαλίδας τεύχουσα, καλὰς ἤειδεν ἰούλους.

ὐκ ἔστι δὲ (φησὶ Δίδυμος), ἀλλ' ὕμνος εἰς Δήμητρα, ; ὁ οὖπιγγος παρὰ Τροιζηνίοις εἰς Ἄρτεμιν. Ἔστι γὰρ λος καὶ ἴουλος ἡ ἐκ τῶν δραγμάτων συναγομένη δέσμη. αὶ Οὐλὼ ἡ Δημήτηρ. Λέγεται δὲ ἴουλος καὶ ζῶόν τι, ηρίδιον πολύπουν. Ἑκατέρωθεν γὰρ ἔχει πολλοὺς πό- ς, ὥσπερ ἡ σκολόπενδρα. Θεόφραστος δὲ ἐν τῇ πρὸς ανίαν ἐπιστολῇ καὶ ὄνον φησὶν αὐτὸν καλεῖσθαι. Ὡς ιρὰ Σοφοκλεῖ ἐν Κωφοῖς Σατύροις· Κυλισθεὶς ὥς τις ος ἰσόπριος.

V. 973. Μεμόρητο. Ἐκεκλήρωτο, ὑπὸ τῆς τύχης μοιραμένως εἶχεν. Τὸ δὲ κατάλληλον, οὐδέ νύ πω ιάδεσσιν ἀγάλλεσθαι (μετοχὴ ἀντὶ ἀπαρεμφάτου) με- ιρητο.

V. 974. sq. Ἀκήρατος ὠδίνων. Ἀντὶ τοῦ ἄπαις ιὰ καθαρὰ ὠδίνων.

V. 976. Κλείτη δὲ, θυγάτηρ Μέροπος, Περκω- ου τὸ γένος, μάντεως, ἣν Κύζικος ἔγημεν, ὡς ἱστορεῖ ηΐλοχος καὶ Ἔφορος.

V. 977. Ἀντιπέρηθεν. Ἢ τὸ ἐκ τῆς Εὐρώπης ;λοῖ (ἀντίκειται γὰρ ἡ Εὐρώπη τῇ Ἀσίᾳ), ἢ τὸ ἐκ τοῦ ντικειμένου τῆς Προποντίδος πρὸς τὴν Κύζικον. Τῆς ὲρ Πιτυείας βασιλεὺς ἦν Μέροψ ὁ Περκώσιος, ὡς δη- οῖ Ὅμηρος ἐν Καταλόγῳ.

V. 979. Βάλεν δ' ἀπὸ δείματα θυμοῦ. Τοῦτ ἐμφαίνει, ὅτι χρησμόν τινα ἔοικε φοβεῖσθαι, ὡς μέλ- ον τεθνήξεσθαι ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν.

V. 981. Ἄνυσιν. Τόν τε πλοῦν καὶ ἐφ' ἣν πρᾶξιν ιλεον.

V. 982. Ἀστείως δὲ ταύτην αὐτοῖς τὴν ἐρώτησιν δίδωσι τὴν κατεπείγουσαν καὶ χρησίμην.

Περικτιόνων δὲ, περιοίκων.

V. 983. Οὐ μὲν ἐπιπρό. Εἰς τοὔμπροσθεν τῆς Δολιονίας. Ἢ ἀντὶ τοῦ διόλου. Διὰ δὲ τούτου οὐδὲν ἕτερον ἢ τὴν ἀπραγμοσύνην τοῦ Κυζίκου ἐμφαίνει.

V. 985. Ἠοῖ δ' εἰσανέβαν. Ἡ εἰς πρόθεσις περιττή.

Δίνδυμον δὲ, ὄρος Κυζίκου, ἱερὸν τῆς Ῥέας· διὰ τὸ διδύμους μαστοὺς ἐν αὐτῷ ἀνήκειν, ὥς φησι Φιλοστέφανος, οὕτω προσαγορευθέν. Σύμπασα δὲ ἡ Φρυγία ἱερὰ τῇ θεῷ. Ἢ διὰ τὸ δύο ἔχειν, οὕτω καλεῖται.

V. 987. Χυτοῦ λιμένος. Χυτὸς λιμὴν ἐν Κυζίκῳ οὕτω καλούμενος. Ἐπεχείρησαν γὰρ οἱ Πελασγοὶ χῶσαι αὐτὸν, ὥς φησι Δηΐλοχος, κατὰ ἔχθος τὸ πρὸς τοὺς Θεσσαλοὺς, ὑφ' ὧν ἐξεβέβληντο. Οὗτος δὲ ὑπὸ τῶν γηγενῶν φησὶ κεχῶσθαι αὐτὸν, ποιητικῶς.

V. 989. Γηγενέες. Δηΐλοχος Θετταλοὺς εἶναι φησὶν ἐγχειρογάστορας. Τοὺς δὲ γηγενεῖς φησὶ τοῖς Ἀργοναύταις ἐπιβουλεῦσαι, δοκοῦντας λῃστὰς εἶναι.

V. 995. Ἀμφιῤῥῶγας. Ἤτοι διεῤῥωγυίας καὶ διεσχισμένας· ἢ διαβεβρωμένας ὑπὸ τῆς θαλάσσης.

V. 996. Θεὰ τρέφεν. Μυθικῶς φησὶν ὑπὸ Ἥρας ἐφ' Ἡρακλεῖ τεθράφθαι τοὺς γηγενεῖς. Ὁ δὲ μῦθος ἀπὸ τοῦ Νεμεαίου λέοντος αὐτοὺς γεννᾷ. Πολύγνωστος δὲ ἐν τοῖς περὶ Κυζικου λῃστὰς αὐτους λέγει. Μέμνηται δὲ καὶ Καλλίμαχος, ἐν οἷς φησί·

Τὴν δὲ μίαν κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν
Ἥρης ἐννεσίῃσιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ
ὕστερον ὄφρα γένοιτο, πάγος κεραύνιος ἔδεκτο.

V. 998. Ὦ'λλοι. Τῆς νεωτέρας Ἰάδος τὸ ὦ'λλοι.

Τὸ δὲ δῆθεν, ποτὲ μὲν παραπληρωματικὸν, ποτὲ δὲ ἀντὶ τοῦ δηλαδή. Ἢ ὡς δή.

Ὑπερβιβασται δὲ ἡ φράσις. Ἔστι γὰρ τὸ ἑξῆς, ὡς δὲ καὶ ὤλλοι δῆθεν ὑπότροποι ἀντιόωντες ἥπτοντο φόνοιο.

V. 1002. *Ἀσπερχὲς ὀρινομένους*. Ἀδιαλείπτως, ἢ ἀνεκπλήκτως ταρασσομένους ἐδάϊξαν. Ἢ οὕτως, ἐναντιουμενοι ταῖς δυνάμεσιν ἀκαταπαύστως αὐτοὺς ἀνεῖλον.

V. 1003. *Ὡς δ' ὅτε δούρατα μακρά*. Ἡ παραβολὴ εἰς πάντα ἁρμόδιος καὶ ὑγιής. Ξύλοις γὰρ εἰκάζει αυτοὺς, πρὸς τὸ εὐτράπελον τῶν σωμάτων, καὶ πρὸς τὴν ἐν τοῖς ὄρεσιν αὐτῶν διατριβήν. Καὶ ξυλοτόμους δὲ τοὺς ἥρωας. Τὸ δὲ, *Ὄφρα νοτισθέντα κρατεροὺς ἀνεχοίατο γόμφους*, πρός τε τὴν τῶν αἰγιαλῶν ἐγγύτητα, καὶ πρὸς ἕτερον, ὅτι οἱ τέκτονες τοῦτο ποιοῦσιν, ἵνα πλείονος καμάτου ἀπαλλαγῶσιν ἐργαζόμενοι, καὶ τοὺς σφῆνας ἐπιβάλλοντες. Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἥρωες αὐτοὺς ἀνεῖλον, ὅπως λοιπὸν αὐτοῖς ἀκίνδυνος γένηται ἡ εἰς τὸ ὄρος ἀνάβασις.

V. 1005. *Ὄφρα νοτισθέντα*. Ὅπως βραχέντα, εὐεπίδεκτα γένηται τῶν σφηνῶν.

V. 1006. *Ἐνὶ ξυνοχῇ*. Ἐν τῇ περιφερείᾳ καὶ τῷ πρώτῳ τοῦ λιμένος.

V. 1008. *Δύπτοντες κεφαλάς*. Ἀντὶ τοῦ δύνοντες τὰς κεφαλάς. Παρατατικὸν δὲ εἴρηκεν ἀντὶ συντελικοῦ δύψαντες. Ἐπὶ τῷ δύπτειν ἐπὶ κεφαλὴν κατενεχθέντες. Δύπτειν δέ ἐστι τὸ δύνειν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ·

δύπται δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.

Πρότερος δὲ Ἀντίμαχος·

Ἠΰτέ τις καύηξ δύνῃ ἐς ἁλμυρὸν πέλαγος.

V. 1012. Ἀταρβής. Ἀκίνδυνος καὶ ἄφοβος, ὡς τῶν ἐχθρῶν ἀπολωλότων.

V. 1016. Ῥιπὴ μένεν. Οὐκ ἔτι ἀσφαλὴς καὶ ὁμοία ἔμενεν ἡ τοῦ ἀνέμου πνοὴ, ἀλλ' ἐναντία ἐγένετο. Προσληπτέον γὰρ τὸ ἡ ἄρθρον. Ἑξῆς ὁ λόγος, ἐπιούσης δὲ νυκτὸς, οὐκ ἔτι ἔμεινεν ὁμοίως ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου.

Ἀλλὰ θύελλαι. Αἱ χειμεριναὶ καταιγίδες καὶ πνοαί. Ὅθεν Ὅμηρος ἐν συνωνυμίᾳ τίθησι θυέλλας τε καὶ ἁρπυίας, ἀντὶ τοῦ καταιγιδώδεις πνοάς· ἀπὸ τοῦ οἷον ἁρπάζειν παραγώγως·

Ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρας ἀνέλοντο θύελλαι.

εἶτα·

Τόφρα δὲ τὰς κούρας ἅρπυιαι ἀνηρείψαντο.

ὡς τῶν αὐτῶν οὐσῶν. Τὸ μὲν, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν· τὸ δὲ, ἀπὸ τοῦ θύειν, ὅ ἐστι μετὰ βίας ἄγειν.

V. 1017. Ἁρπάγδην δὲ εἶπεν ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν· ὡς φοράδην, ἀπὸ τοῦ φέρειν· καὶ ἀΐγδην, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσειν.

V. 1018. Ἐκ δ' ἄρ' ἔβησαν. Ἐξέβησαν καὶ προσεπελάσθησαν πάλιν τοῖς Δολίοσι.

Τὸ δὲ ἐΰξείνοισιν, ὥσπερ καὶ αὐτὸς δεινοπαθῶν ἐπὶ τοῖς συμβεβηκόσι τοῦτο φησίν.

V. 1019. Ἱερὴ δὲ φατίζεται. Κατ' εὐφημισμόν. Τὰ γὰρ μεγάλα τῶν παθῶν εὐφήμως ἱερὰ καὶ καλὰ φασίν· ὡς καὶ τὰς Ἐριννύας, Εὐμενίδας· καὶ τὴν λοιμικὴν, λέπραν. Οἱ δὲ καὶ νόσον ἱεραν ἐκάλεσαν, ὡς καὶ Καλλίμαχος·

Ψευδόμενοι δ' ἱερὰν φημίζομεν.

V. 1023. Ἐπήϊσαν. Οὐκ ἐπήρχοντο, φησὶν, ἀληθῶς, ὡς ἐπὶ τοὺς ἥρωας· ἠγνόησαν γὰρ, διότι νὺξ ἦν.

V. 1024. *Μακριέων.* Τῶν καλουμένων Μακρώνων, οἵ εἰσιν ἄποικοι Εὐβοέων. Ἀφ' οὗ καὶ Μάκρωνες ἐκλήθησαν. Καὶ Μάκρις γὰρ ἡ Εὔβοια ἐκαλεῖτο.

Πελασγικὸν δὲ εἶπεν, διὰ τὸ πλησιόχωρον εἶναι τὴν Εὔβοιαν τῇ Πελοποννήσῳ, ἣ πρότερον ἐκαλεῖτο Πελασγία.

Ἦσαν δὲ ἀστυγείτονες τῶν Δολιόνων οἱ Μάκρωνες. Οἱ δὲ ἔθνος Βεχείρων φασὶ τοὺς Μάκριας, οἵτινες ἀεὶ πολεμοῦσι τοῖς Κυζικηνοῖς. Ἦσαν δὲ τὰ πολεμικὰ ἔργα ἠσκηκότες, ὡς ἱστοροῦσι Φιλοστέφανός τε καὶ Ἡρόδωρος, οἱ τὰ περὶ τῶν βίων αὐτῶν γεγραφότες. Διονύσιος δὲ ο Χαλκιδεὺς εἰρῆσθαι φησὶν αυτοὺς Μάκρωνας, ἐπειδὴ Ευβοέων εἰσὶ Μάκρωνες ἄποικοι. Ἄλλοι δὲ Μάκρωνας αὐτοὺς φασὶ λέγεσθαι διὰ τὸ πλείστους εἶναι παρ' αὐτοῖς μακροκεφάλους, ὥσπερ παρὰ τοῖς Πέρσαις γρυπούς. Μέμνηται δὲ τούτων Ἡρόδοτος ἐν δευτέρᾳ.

Πελασγικὸν δὲ Ἄρεα εἶπεν τὸν τῶν Μακριέων, ἐπεὶ Εὐβοέων εἰσὶν ἄποικοι· ἡ δὲ Εὔβοια πλησίον Πελοποννήσου κεῖται, ἥτις τὸ παλαιὸν Πελασγὶς ἐκαλεῖτο.

V. 1026. *Σὺν δ' ἔλασαν.* Τὸ Ὁμηρικὸν παραγράφει,

Σὺν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένη ἀνδρῶν.

V. 1027. *Ἦτ' ἐνὶ θάμνοις.* Τοις στελέχεσι τῶν δένδρων, ἀπὸ τῆς θέσεως.

— — θάμνος ἔφυ τανύφυλλος ἐλαίης.

Καὶ ταῦτα δὲ ἐξ Ὁμήρου παρῆκται·

Μαίνετο δ' ὡς ὅτ' Ἄρης ἐγχέσπαλος, ἢ ὀλοὸν πῦρ
οὔρεσι μαίνηται βαθέης ἐνὶ ταρφεσιν ὕλης.

V. 1029. *Ζαμενής.* Ἄγαν ἰσχυρός· τοῦ ζα κατ' ἐπίτασιν ὄντος, ὡς ζάπλουτος, ζάκοτος, ζάθεος.

V. 1030. *Ὑπὲρ μόρον.* Συνυπακούεται τὸ σχὼν, ἢ ἄλλό τι παραπλήσιον, ἵν' ᾖ, οὐδ' ὅγε ὁ Κύζικος ὑπερσχὼν τὸν μόρον τῆς δηϊοτῆτος.

V. 1034. *Ἐῤῥαίσθη.* Ἀντὶ τοῦ ἐθραύσθη.

V. 1035. *Τὸ δὲ μοῖραν ἀνέπλησεν*, τὸ πρόςταγμα τῆς εἱμαρμένης ἐτέλεσε.

Τὴν γὰρ θέμις. Τοῦτο ὥσπερ ἀποδεικτικόν ἐστιν τοῦ ἄφυκτον εἶναι τὴν μοῖραν, ὡς καὶ Ὅμηρος ἐν πολλοῖς δείκνυσιν.

V. 1037. *Ἀδευκέος ἔκτοθεν ἄτης.* Οὐ προςηνοῦς, ἀπεοικυίας, πικρᾶς. Δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ. Ὅθεν Πολυδεύκης. Καὶ γὰρ ζῶν, εὐεργετικώτατος· καὶ ἀποθεωθεὶς, ἅμα τῷ ἀδελφῷ διασώζει τὰς ναῦς. Ἢ ἀφανοῦς καὶ ἀπροοράτου, παρὰ τὸ δείκω.

Τὸ δὲ ἔκτοθεν ταυτόν ἐστι τῷ ἐκτός.

Περὶ τῆς μάχης καὶ Δηΐλοχος ἱστορεῖ. Περὶ δὲ τῆς τοῦ Κυζίκου ἀναιρέσεως καὶ τῆς ὅλης μάχης οὐ συμφωνεῖται. Ἔφορος μὲν γὰρ τοὺς Δολίονας, Πελασγοὺς ὄντας, καὶ ἐχθρωδῶς διακειμένους πρὸς τοὺς τὴν Θεσσαλίαν καὶ Μαγνησίαν κατοικοῦντας, διὰ τὸ ἀπελασθῆναι ὑπ' αὐτῶν, ἐπιθέσθαι αὐτοῖς νύκτωρ, γράφει ἐν τῇ ἐννάτῃ. Ἠκολούθηκε δὲ Ἀπολλώνιος Δηϊλόχῳ. Καλλισθένης δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ Περίπλου, κατ' ἔχθραν φησὶ τοὺς οἰκοῦντας τὴν Κύζικον ἐπιθέσθαι νυκτὸς τοῖς Ἀργοναύταις.

V. 1040. sq. *Τηλεκλῆα ἠδὲ Μεγαβρόντην.* Πέπλακε τὰ ὀνόματα ταῦτα Ἀπολλώνιος, οὐκ ἀπὸ ἱστορίας ἔλαβεν. Οὕτω Ταῤῥαῖος.

Τὸν δὲ Κύζικον οἱ μὲν ὑπὸ Διοσκούρων φασὶν ἀναιρεθῆναι, ἄλλοι δὲ ὑπὸ Ἰάσονος.

Τὸ δὲ ἑοῖο καὶ νῦν κακῶς κεῖται. Ἔστι γὰρ προςληπτικὸν, ἰσοδυναμοῦν τῷ ἑαυτοῦ. *)

V. 1047. Ἀρτακέα. Ἡρωδιανὸς βαρυτονεῖ τὸ ὄνομα ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου. Ἀρτάκης γάρ.

V. 1049. Ἠΰτε κίρκους. Εἶδος ἱέρακος. Ἔστι δὲ ἱεράκων γένη ἕξ, ὡς Καλλίμαχος ἐν τοῖς περὶ ὀρνέων. Καὶ Ὅμηρος δὲ ἔοικε τοῦτο γινώσκειν·

— — οὐδέ κεν ἴρηξ
κίρκος ὁμαρτήσειεν, ἐλαφρότατος πετεηνῶν.

καί·

Κίρκος Ἀπόλλωνος ταχὺς ἄγγελος.

Ὁ δὲ ἱέραξ ἱερός ἐστιν Ἀπόλλωνος.

V. 1050. Πέλεια δὲ περιστερᾶς εἶδος, ὅμοιον φάττῃ, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης.

V. 1052. Ὑποτροπίῃ. Ὑποστροφῇ, τουτέστι φυγῇ.

V. 1053. Ἠῶθεν δ' ὀλοήν. Ἅμα ἠοῖ κακὴν ἀμπλακίην καὶ ἀπροσμήχανον εἶδον, οἷον ἀβοήθητον.

V. 1059. Τρὶς περὶ χαλκείοις δίχα. Καλκείοις σὺν ἔντεσιν. Ὑπερβατὸν δέ ἐστι. Τὸ γὰρ ἑξῆς, χαλκείοις σὺν ἔντεσι περιδινηθέντες, ὅ ἐστι περιδραμόντες.

V. 1060. Τύμβῳ ἐνεκτερέϊξαν. Τύμβον ἔστησαν. Καὶ Ταρχῦσαι, τὸ θάψαι· Κτερεΐξαι, τὸ τύμβον ποιῆσαι, καὶ τὰ ἐπὶ τῷ τύμβῳ τελέσαι. Ἔθαψαν γὰρ, τάφον αὐτῷ ποιήσαντες.

V. 1062. Τὸ δὲ ἐγκέχυται, Ὁμηρικῶς, κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἀγωγὴν,

— — χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.

Τοῦ δὲ Λειμωνίου πεδίου μέμνηται Δηΐλοχος, περί τε τοῦ τάφου Κυζίκου ὁ αὐτός.

*) Ad v. 1032.

V. 1063. *Οὐδ' ἄλοχος Κλείτη.* Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος νεόγαμον τὸν Κύζικον καὶ ἄπαιδα ἱστορεῖ, Εὐφορίων δὲ εν Ἀπολλοδώρῳ μελλόγαμον. Τὴν δὲ Κλείτην οὐ Μέροπος λέγει θυγατέρα, Θρῆσσαν δὲ τὴν Πιάσου· οὐδὲ παθεῖν τι ἐπὶ τῷ τοῦ ἀνδρὸς θανάτῳ, ἀπαχθῆναι δὲ οἴκαδε ὑπὸ τοῦ πατρός. Εὐάνθης δὲ ἐν τοῖς Μυθικοῖς συμφωνεῖ τῷ Ἀπολλωνίῳ. Περὶ δὲ τῆς Κλείτης φησὶ Δηΐλοχος, ὑπὸ λύπης τελευτῆσαι. Ἱστορεῖ δὲ Ἀπολλώνιος, ἄτεκνον τον Κύζικον ἀνῃρῆσθαι. Εὐάνθης δὲ, ἐσχηκέναι φησὶ παῖδα ὁμώνυμον ἑαυτῷ.

V. 1065. *Τὴν δὲ καὶ αὐτὴν.* Τουτο ἤτοι ὅτι πρὸς θαυμασμὸν του πάθους, (τοσουτον γαρ ἦν, ὡς καὶ τὴν θειαν φυσιν ἀνεγεῖραι) ἢ ὅτι ὑπόκεινται αἱ γυναῖκες θρηνοῦσαι, ἵνα ᾖ, μετα τῶν Δολιόνων καὶ αυταὶ αἱ Νυμφαι ὠδύροντο τὴν Κλείτην.

Εὐάνθης δὲ καὶ Δηΐλοχος ἱστοροῦσιν, ὅτι ἀπήγξατο ἡ Κλείτη, καὶ ὅτι ἡ ταυτης κρήνη ἐν Κυζίκῳ

V. 1068. sq. *Ἣν καλέουσι Κλειτην.* Ἀντὶ τοῦ, ὁμωνύμως τῇ παιδί· πρὸς πλείονα χρονον τοῦ παθους τὴν μνήμην σώζεσθαι βουλόμενοι.

Περικλεὲς δὲ, ἢ τὸ ἐπίδοξον καὶ διαβόητον, ἐκ τῆς του πάθους ὑπερβολῆς καὶ τῆς πρὸς τον ἄνδρα διαθέσεως γενόμενον.

V. 1073. *Ἔργοιο μυληφάτου.* Τοῦ πυροῦ, τουτέστι τοῦ σίτου. Τοῦ ἀλεύρου τοῦ ὑπὸ μύλης τεθλαμένου ἐν τῷ ἀλήθεσθαι. Φησὶ δὲ τοὺς ἄρτους.

V. 1075. *Χύτλα.* Κυρίως τὰ μεθ' ὕδατος ἔλαια· καταχρηστικῶς δὲ, ὡς ἐνταῦθα, τὰ ἐναγισματα καὶ αἱ χοαί.

V. 1077. *Πέλανοι* δὲ, πέμματα ποιά. Ἀττικοὶ δὲ πᾶν τὸ πεπηγὸς οὕτω λέγουσι.

Τὸ δὲ Κύζικον ἐνναίοντες, ἀντὶ τοῦ Κυζικηνοί.

Ἰάονες δὲ, τῷ ἀποίκους εἶναι Μιλησίων. Καὶ γὰρ εἰς Μίλητον ὁ Νηλεὺς ἀποικίαν ἐστείλατο, καὶ ἐκεῖθεν ἐπὶ Κύζικον μετὰ πολὺν χρόνον. Ὅθεν καὶ τοὺς Μιλησίους Ἴωνας ἐκάλεσεν.

Πελάνους ἐπαλετρεύουσι. Πᾶς δῆμος ἐπὶ τῆς μύλης ἐπαλετρεύουσι καὶ ἀλήθουσι πελάνους. Πέλανοι δὲ, ὁ διαπεπηγμένος καὶ ῥυπαρὸς κατὰ Ἀττικούς. Ὡς καὶ Εὐριπίδης·

Στόματος ἀφρώδη πέλανον.

Φησὶ δὲ τοὺς ἀκαθάρτους καὶ εὐτελεῖς ἄρτους, οὓς ὁ Θεόκριτος Δωρικοὺς φησιν.

V. 1079. Ἤμαθ᾽ ὁμοῦ. Τὸ ὁμοῦ παρ᾽ Ὁμήρῳ μὲν τὸ ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ σημαίνει,

— — ὁμοῦ δ᾽ ἔχον ὠκέας ἵππους.

παρὰ δὲ τοῖς μεθ᾽ Ὅμηρον καὶ ἄλλα σημαίνει. Ὡς καὶ Σοφοκλῆς ἐπὶ χρόνου τέθεικεν αὐτό·

Πόλις δ᾽ ὁμοῦ μὲν θυμιαμάτων γέμει,
ὁμοῦ δὲ παιάνων τε καὶ στεναγμάτων.

Νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ὁμοίως κεῖται. Ὡς καὶ παρ᾽ Εὐριπίδῃ·

Ὁμοῦ γέροντες καὶ νέοι καὶ μητέρες.

V. 1080. Ἐπιπλομένη. Τὴν ἐπερχομένην φησίν.

V. 1081. Ὦ ᾽λλοι μέν ῥα. Ἡ τοιαύτη συναλοιφὴ τῆς νεωτέρας Ἰάδος ἐστί. Διὸ μέμφονται Ζηνοδότῳ, εἰπόντι,

Ὦ ᾽λλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες.

Οὐ κέχρηται γὰρ ταύτῃ Ὅμηρος.

V. 1082. Πύματον λέχος. Ὕστερον κλῆρον καὶ μερίδα τοῦ ἐν τῇ Δολονίᾳ ὕπνου λαμβάνοντες, καὶ ἐκεῖσε ὑπνοῦντες· τῇ γὰρ ἑξῆς ἀναπλεῖν ἔμελλον.

V. 1083. *Ἀδινὰ κνώσσοντας.* Ἐφύλαττον μεγάλως καὶ βαθέως υπνοῦντας. Ὁ δὲ Ταῤῥαῖος, λεπτὰ κοιμωμένους, καὶ οὐ κατὰ βάθος.

V. 1086. *Λῆξιν ὀρινομένων.* Τὴν κατάπαυσιν καὶ λώφησιν τῆς τῶν ἀνέμων βίας. Τὸ γὰρ ὄρνεον θαλάσσιον καὶ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς βιοῦν. Λέγεται δὲ καὶ ὁ Ζευς ἐφεξῆς πέντε καὶ δέκα ἡμέρας, ἢ (ὥς τινες) δεκατέσσαρας εὐδιεινὰς ποιεῖν, ἵνα ἀποκυήσῃ παρὰ τοῖς αἰγιαλοῖς. Καὶ ἀλκυονίδες ἡμέραι καλοῦνται ἑπτὰ πρὸ τοῦ τόκου, καὶ ἑπτὰ μετὰ τὸν τόκον. Εἴληφε δὲ τὰ περὶ τῶν ἀλκυόνων παρὰ Πινδάρου ἐκ Παιανων.

V. 1087. *Εὐλόγως δὲ ὄσσαν εἶπε τὴν ἀλκυόνος φωνήν.* Ὑπὸ γὰρ Ἥρας ἦν ἀπεσταλμένη, ὥς φησι Πίνδαρος.

Ἀκταίης ὄρνιθος. Τῆς παρὰ ταῖς ἀκταῖς καὶ τοῖς αἰγιαλο ς διατριβούσης καθήκουσαν φωνὴν ἀκούσας.

V. 1089. *Ἀφλάστοιο.* Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς Λέξεσιν ἀποδέδωκεν ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον· οὐκ εὖ· ἐπειδὴ τὸ ἀκροστόλιον ἐστὶ τοῦ στόλου. Στόλος δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πτύχης καὶ διῆκον ἄχρι τῆς πρώρας ξύλον. Πτύχη δὲ λέγεται, ὅπου τὸ τῆς νεως ἐπιγράφεται ὄνομα. Ἔστιν οὖν ἀκροστόλιον τὸ ἄφλαστον κατὰ τὴν πρῶραν. Ἀλλ' ὁ ποιητὴς αὐτὸ παραδιδωσιν ἐπὶ τῆς πρυμνης, λέγων·

> Ἕκτωρ δὲ πρύμνηθεν ἐπεὶ λάβεν οὔτι μεθήει,
> ἄφλαστον μετὰ χερσὶν ἔχων.

Καὶ εἴρηται ἄφλαστον κατὰ συγγένειαν τοῦ φ πρὸς τὸ θ. ἄθλαστον, κατὰ ἀντίφρασιν· ἐπεὶ εὔθλαστον ἐστιν. Ἔστιν οὖν ἄφλαστον, σανίδιον κατὰ τὴν πρυμναν.

V. 1098. *Ἐκ γὰρ τῆς ἄνεμοί τε.* Ἐκ ταύτης τῆς Ῥέας καὶ γῆ καὶ θάλασσα καὶ οὐρανὸς συνέχεται.

Οἱ γὰρ φυσικοὶ αὐτὴν γῆν φυσιολογοῦσιν τὴν πάντων ἁρμογὴν καὶ δεσμόν. Καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐτυμολογοῦσι παρὰ τὸ ῥεῖν ἀεὶ καὶ ποιεῖν τείρεα. Καὶ φυσικῶς ταύτης ἄνδρα τὸν Κρόνον φασὶν, οἱονεὶ τὸν χρόνον, μεταβολῇ τοῦ ἀντιστοίχου. Σύνεστι δὲ τῇ τῶν στοιχείων τάξει ἐξ ἀνάγκης ὁ χρόνος. Καὶ εἶτα λοιπὸν ἀλληγορικῶς τούτους τῶν θαλασσίων καὶ οὐρανίων καὶ χθονίων θεῶν πατέρας εἶναι φασί. Μετὰ γὰρ τὴν τῶν στοιχείων θέσιν καὶ σύνδεσμον συνέβη καὶ θεοὺς καὶ θεῶν δυνάμεις καὶ διαφορὰς μαθεῖν τοὺς ἄνδρας, καὶ τιμῆσαι.

V. 1099. Τὸ πεπείρηται, ἀντὶ τοῦ συνέχεται καὶ συνέζευκται.

V. 1109. Ἱερῆς ἐκ πείσματα πέτρης. Ἧς καὶ ἐν τοῖς πρώτοις μέμνηται, εἰπών·

— — ἱερὴ δὲ φατίζεται ἤδ' ἔτι πέτρη.

V. 1110. Ἤρεσαν. Ἐκωπηλάτησαν. Τῷ δὲ συντελικῷ ἐχρήσατο ἀντὶ παρατατικοῦ τοῦ ἤρεσσον.

Λιμένα δὲ Θρηΐκιον λέγει, ἐπειδὴ κεῖται μὲν ἡ Κύζικος ἐπ' ἐσχάτοις τῆς Φρυγίας, συνάπτει δὲ ἡ Βιθυνία τῇ Φρυγίᾳ. Βιθυνοὶ δὲ Θρᾷκες κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος. Ἢ ἐπειδὴ Θρᾷκες Κύζικον ᾤκησαν.

V. 1112. sq. Καὶ πᾶσα περαίη Θρηϊκίης. Καὶ πᾶσα ἡ ἐναντία χώρα τῆς Θρᾴκης. Ποντικὸν δὲ ἔθνος οἱ Μάκρωνες.

Τὸ δὲ, χερσὶν ἑαῖς, οὐκ εὖ εἴρηκεν. Ὤφειλε γὰρ σφετέραις.

V. 1114. Στόμα Βοσπόρου ἠερόεν. Οἷον ἀερῶδες, ἤτοι ὀμιχλῶδες. Βόσπορος δὲ τὸ τῆς Προποντίδος στενόν· οὕτω κληθὲν ἀπὸ τῆς διανηξαμένης βοὸς, τῆς Ἰοῦς.

V. 1115. Ἐκ δ' ἑτέρης. Οὐ λέγει ἠπείρου, τῆς

Εὐρώπης, (καὶ γὰρ ἡ Μυσία καὶ ὁ Αἴσηπος τῆς Ἀσίας.) ἐπὶ ἑτέρας δὲ χώρας λέγει, τῆς Τρωάδος, καθ' ἣν ὁ Αἴσηπος ῥεῖ, χωρίζων αυτην τῆς Μυσίας. Καὶ Ὅμηρος·

Γρήνικος τε καὶ Αἴσηπος.

Ἡ δὲ Τρωὰς ἀπὸ Μυσίας ἀρχομένη τῆς μεγάλης ἐπὶ Αἰσήπου λήγει. Ἡ δὲ Δολιονία καὶ Φρυγία ἄρχεται μὲν ἀπὸ Αἰσήπου, λήγει δὲ ἐπὶ Ῥύνδακον. Μυσίαι δὲ δύο, ἥ τε Εὐρωπαία καὶ ἡ Ἀσιανή. Τῆς οὖν ἐν Ἀσίᾳ Μυσίας αἱ κολῶναι τοῖς Ἀργοναύταις ἐφαίνοντο.

V. 1116. *Καὶ πεδίον Νηπήϊον.* Πεδίον Νηπείας ἐστὶ περὶ Κύζικον. Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ·

Νηπείης ἤτ' ἄργος ἀοίδιμος ἀδρήστεια.

Τὴν δὲ Νήπειαν Διονύσιος ὁ Μιλήσιος πεδίον τῆς Μυσίας φησὶν εἶναι. Ὁ γὰρ βασιλεὺς τῶν Μυσῶν θυγατέρα Ἰάσου ἔγημεν Ὄλυμπος Νήπειαν ὄνομα· καὶ κατῴκησεν ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ, ὃ νῦν καλεῖται Νηπείας πεδίον. Ἀπολλόδωρος δέ φησι Νηπείας πεδίον ἐν Φρυγίᾳ. Ὁ δὲ Καλλίμαχος φησὶν ἐν Ὑπομνήμασι, Νέμεσιν εἶναι τὴν τὸ πεδίον κατέχουσαν. Ἔστι δὲ καὶ πόλις καλουμένη Ἀδρήστεια ἀπὸ τοῦ ἱδρυσαμένου. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἑκατέρων μέμνηται, τῆς τε πόλεως καὶ τοῦ πεδίου. Φησὶ γάρ·

Ἄστυ τε καὶ πεδίον Νηπήϊον Ἀδρηστείης.

Τῆς δὲ πόλεως καὶ Ὅμηρος μνημονεύει·

Οἳ δ' Ἀδρήστειάν τ' εἶχον.

V. 1117. *Στιβαρὸν στύπος.* Στύπος τὸ πρέμνον καὶ στέλεχος, ἐξ οὗ καὶ ἀπεστύπαζον.

V. 1119. *Βρέτας δὲ,* τὸ βροτῷ ἐοικός.

Καὶ Εὐφορίων ἐκ τούτου κινηθεὶς, τὸ ξόανον τῆς

μητρὸς τῶν θεῶν φησὶν ἀμπέλινον εἶναι, διὰ τὸ τὴν ἄμπελον ἴσως ἱερὰν εἶναι τῆς Ῥέας.

Πρόχνυ δὲ, παντελῶς. Γεράνδρυον, τὸ παλαιὸν ξύλον. *)

V. 1120. Κολωνῷ. Τῇ ἐξεχούσῃ ἀκρωρείᾳ.

V. 1123. Χεράδος. Χερὰς, ἡ τῶν βραχέων λίθων συλλογὴ, τῶν καθ' ἕνα χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων· οὓς Ὅμηρος χερμάδια φησί. Τὸ δὲ βωμὸν, ἀντὶ τοῦ εἰς βωμοῦ κατασκευήν. Ἡ χεράδες λέγονται οἱ μικροὶ σωροὶ τῶν λίθων. Φησὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος τὴν διάλεκτον Ἀπολλωνιατῶν εἶναι τῶν ἐν Πόντῳ. Μνημονεύει καὶ Σαπφώ·

Μὴ κενὴ χεράδος.

Καὶ Ὅμηρος·

— ἅλις χεράδος περιχεύας.

Χέραδος δὲ, ὁ τῶν λίθων σωρός. Εἰς δὲ τὴν τοῦ βωμοῦ κατασκευὴν λίθους ἐσώρευον.

V. 1124. Δρυΐνοισιν. Εἰκότως. Ἡ γὰρ δρῦς ἱερὰ τῆς Ῥέας, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ἐν τρίτῳ περὶ θεῶν. Δρυΐνοις δὲ αὐτοὺς φησὶ στέφεσθαι, διὰ τὸ μεμερίσθαι τῇ θεῷ τὸ δένδρον τοῦτο· διὰ τὸ καὶ πρὸς στέγας καὶ πρὸς τροφὴν πρῶτον χρησιμεῦσαι.

V. 1125. Δινδυμίην. Τὴν ἐν τῷ Δινδύμῳ ὄρει τιμωμένην ἐπικαλούμενοι καὶ ἱκετεύοντες.

V. 1126. Ἐνναέτιν Φρυγίης Τιτίην θ' ἅμα. Περὶ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων καλουμένων πρώτους φησὶν εἶναι καὶ παρέδρους τῇ μητρὶ τῶν θεῶν· ἀκολουθῶν Μενάνδρῳ, λέγοντι Μιλησίους, ὅταν θύωσι τῇ Ῥέᾳ, προσθύειν Τιτίᾳ καὶ Κυλλήνῳ. Εἰσὶ δὲ οὗτοι τῶν

*) Ad v. 1118.

Ἰδαίων Δακτύλων μοιρηγέται καὶ μητρὸς θεῶν πάρεδροι. Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ τοῦ καθ' Ἡράκλειαν περὶ Τιτίου φησί· Τιτίας, ἥρως ἐγχώριος, ὃν οἱ μὲν μυθεύονται παῖδα Διὸς, οἱ δὲ, πρεσβύτερον τῶν Μαριανδυνοῦ τοῦ Κιμμερίου παίδων· δι' ὃν μάλιστα τὸ ἔθνος ηὔξηται, καὶ προάγεται ἔτι εἰς εὐδαιμονίαν. Καὶ Προμαχίδας δὲ ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας λέγει περὶ Τιτύου, ὅστις ἦν, καὶ Θεοφάνης. Ἀπεθεώθη δὲ ἀπὸ Μαριανδυνῶν.

V. 1129. Ὅτι δὲ νύμφη τὶς Οἰαξίδος γῆς δραξαμένη τοὺς καλουμένους Ἰδαίους Δακτύλους ἐποίησε, παρὰ Στησιμβρότου εἴληφε· καὶ ὅτι διὰ τὸ ῥυῆναι αὐτοὺς διὰ τῶν χειρῶν, Δάκτυλοι κληθῆναι. Σοφοκλῆς δὲ αὐτοὺς Φρύγας καλεῖ ἐν Κωφοῖς Σατύροις.

Δάκτυλοι Ἰδαῖοι. Ἓξ καὶ πέντε φασὶ τούτους εἶναι· δεξιοὺς μὲν, τοὺς ἄρσενας· ἀριστεροὺς δὲ, τὰς θηλείας. Φερεκύδης δὲ τοὺς μὲν δεξιοὺς, εἴκοσι λέγει· τοὺς δὲ εὐωνύμους, τριακονταδύο. Γόητες δὲ ἦσαν καὶ φαρμακεῖς. Καὶ δημιουργοὶ σιδήρου λέγονται εἶναι πρῶτοι καὶ μεταλλεῖς γενέσθαι. Ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ τῆς μητρὸς Ἴδης, ἀριστεροὶ μὲν (ὡς φησι Φερεκύδης) οἱ γόητες αὐτῶν· οἱ δὲ ἀναλύοντες, δεξιοὶ, ὡς Ἑλλάνικος. Οἱ δέ φασιν, ὅτι Ἰδαῖοι Δάκτυλοι ἐκλήθησαν, ὅτι ἐντὸς Ἴδης ἐντυχόντες τῇ Ῥέᾳ ἐδεξιώσαντο τὴν θεὸν, καὶ τῶν δακτύλων αὐτῆς ἥψαντο. Ὡς δὲ Μνασέας ἐν πρώτῳ περὶ Ἀσίας, Ἰδαῖοι Δάκτυλοι λέγονται ἀπὸ τοῦ πατρὸς Δακτύλου καὶ τῆς μητρὸς Ἴδης. Ὁ δὲ τὴν Φορωνίδα συνθεὶς, γράφων οὕτως·

— — ἔνθα γόητες
Ἰδαῖοι Φρύγες ἄνδρες ὀρέστεροι οἰκί' ἔναιον,
Κέλμις, Δαμναμενεύς τε μέγας καὶ ὑπέρβιος Ἄκμων,

εὐπάλαμοι θεράποντες ὀρείης Ἀδρηστείης·
οἳ πρῶτοι τέχνην πολυμήτιος Ἡφαίστοιο
εὗρον ἐν οὐρείῃσι νάπαις, ἰόεντα σίδηρον·
ἐς πῦρ τ' ἤνεγκαν, καὶ ἀριπρεπὲς ἔργον ἔδειξαν.

V. 1130. Δικταῖον. Τὸ Κρητικὸν σπήλαιον. Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης.

V. 1131. Δραξαμένη. Ἔθος ἐστὶ ταῖς κυούσαις τῶν παρακειμένων λαμβάνεσθαι, καὶ ἀποκουφίζειν *) ἑαυτὰς τῶν ἀλγηδόνων. Ὡς καὶ Λητὼ ἐλάβετο τοῦ φοίνικος.

Ἔδει δὲ εἰπεῖν Ὀαξίδος· προσετέθη δὲ τὸ ι.

Ἐβλάστησεν. Ἀντὶ τοῦ ἐγέννησε.

V. 1132. Ἐργώλας. Διαφόρως ἀνεγνώσθη· ἐπικρατεῖ δὲ ἡ βαρεῖα τάσις.

V. 1134. Ὀρφῆος ἀνωγῇ. Τῇ τοῦ Ὀρφέως παρακελεύσει, ὡς αὐτοῦ τῆς ὀρχήσεως προκαταρχομένου.

V. 1135. Βηταρμὸν δὲ, τὴν ὄρχησιν, παρὰ τὴν ἁρμόδιον βάσιν αὐτῶν. Λέγει δὲ νῦν τὴν πυῤῥίχην ὄρχησιν.

Τὸ δὲ ἑξῆς, ὠρχοῦντο τοῖς ξίφεσι τὰς ἀσπίδας κομποῦντες, διὰ τὸ τὸν Κύζικον θρηνεῖσθαι ὑπὸ τῶν Δολιόνων, ἵνα μὴ, τῆς θυσίας οὔσης, δύσφημος φωνὴ ἀναφέρηται. Ὅθεν καὶ Φρύγες κυμβάλοις καὶ τυμπάνοις τὴν Ῥέαν ἱλάσκονται.

V. 1139. Ῥόμβῳ. Ῥόμβος, τροχίσκος, ὃν στρέφουσιν ἱμᾶσι τύπτοντες, καὶ οὕτως κτύπον ἀποτελοῦσι.

---

*) Etiam Paris. Schol. p. 93. ἀποκουφίζεσθαι τῶν ἀλγηδόνων legiturque hoc compositum etiam aliis locis. Quod si quis eius auctoritate tueatur simillimum ἀπελαφρύνω, de quo notavi p. 253., vix habeo quod opponam.

Τινὲς δὲ ῥόμβον αὐτὸ καλοῦσιν· ὧν καὶ Εὔπολις ἐν Βάπταις, καὶ Δίδυμος.

V. 1141. Ἀνταίη. Ἡ Ῥέα οὕτω λέγεται, διότι ἐναντία τοῖς Τελχῖσιν ἐγένετο. Ὡς δέ τινες, ἀνταίη, ἡ εὐλιτάνευτος καὶ εὐάντητος.

Σήματ' ἔγεντο. Διὰ τούτου οὐδὲν ἕτερον ὁ ποιητὴς φησὶν, ἢ τὴν τῆς θεοῦ φύσιν. Καὶ τοῖς φυσικοῖς, φασὶ, δοκεῖ τὴν αὐτὴν εἶναι τῇ γῇ. Τῆς δὲ εὐμενείας σημεῖον, τὸ ἔγκαρπα εἶναι τὰ δένδρα καὶ πόας αὐτομάτους φύειν.

V. 1143. Τερείνης. Τῆς ἁπαλῆς καὶ χλωρᾶς.

V. 1144. Εἰλυοὺς δὲ, τὰς καταδύσεις τῶν θηρῶν. Ξυλόχους δὲ, τοὺς ἐν τοῖς ὄρεσιν ὑλώδεις τόπους. Ἔστι δὲ ὑπερβατὸν, εἰλυούς τε ξυλόχους τε καταλιπόντες.

Διὰ πολλῶν δὲ τὸ θαυμαστὸν παρέστησε, διά τε τῆς διψάδος, καὶ ὅτι οὐκ ὀλίγον τὸ ἀναδοθὲν ὕδωρ, ἀλλὰ καὶ ἄληκτον.

V. 1146. Τὸ δὲ ναῖεν, οὐκ εὖ. Ἔδει γὰρ χωρὶς τοῦ ι, νάεν· ἵν' ᾖ, ἔῤῥει. Ὡς παρ' Ὁμήρῳ·

— — νᾶεν δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα.

Ἡ δὲ σύνταξις κατὰ μετάθεσιν· ὡς τὸ,

— — — ῥέε δ' αἵματι γαῖα.

ἀντὶ τοῦ, αἷμα ἔῤῥεεν ἐν τῇ γῇ. Ἢ μεταληπτέον τὸ νᾶεν εἰς τὸ κατάῤῥυτον· ἵν' ᾖ, κατάῤῥυτον τὸ Δινδυμον ὕδασιν.

V. 1147. Ἀνέβραχε. ἀντὶ τοῦ ἀνεδόθη.

Διψάδος. Διψὰς τὴν ξηρὰν γῆν σημαίνει.

V. 1152. Νῆσον δὲ ἔοικε τὴν Κύζικον λέγειν ἐνταῦθα.

V. 1158. Ἀελλόποδας δὲ, τοὺς ταχεῖς.

Τὸ δὲ κίχον, ἀντὶ τοῦ κατέλαβον.

V. 1159. *Ζαχρηέσιν αὔραις. Μεγάλως ἐπιβαρούσαις καὶ πνεούσαις. Κυρίως δὲ ζαχρηὲς, τὸ βιαίως ταῖς χερσὶ πραττόμενον. Παρὰ γὰρ τὰς χεῖρας πεποίηται ἡ λέξις καὶ τὸ ζα ἐπιτατικόν.*

V. 1161. *Τὸ μετελώφεον, ἀντὶ τοῦ ἐπαύσαντο.*

V. 1162. *Ἐφέλκετο. Πρὸς τὴν πάντων αὐτῶν ἀργίαν καὶ τὴν τοῦ κύματος ὑπερβολὴν, τὸ ἐφέλκετο, πρὸς πλείονα εἶπεν ἔμφασιν. Ὅπερ καὶ Καλλίμαχος ἐπὶ τοῦ ἡττηθέντος ταύρου φησὶν,*

ὁ δ' εἵπετο νωθρὸς ὁδίτης.

V. 1165. *Ῥυνδακίδας. Ῥυνδακὸς τόπος* *) *ἐστὶ Φρυγίας, οὗ μνημονεύει Βακχυλίδης. Ταῖς δὲ ἀληθείαις τάφος ἐστὶ τοῦ Βριάρεω, κατὰ τὴν εἴσοδον. Καλλίμαχος δὲ ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν ποταμῶν, καὶ Δημήτριος ὁ Σκήψιος ἐν τῷ αὐτῷ διακόσμῳ. Ἄλλως. Ῥυνδακὸς, ποταμὸς Φρυγίας, ὁ νῦν Μέγιστος, πρὸς ᾧ κατὰ τὴν ἔξοδον καὶ Αἰγαίωνος τινὸς ἥρωος Μυσοῦ τάφος. Ῥυνδακὸς δὲ, ὡς Αἰακός.*

Μέγα τ' ἠρίον. Γράφεται καὶ, μέγα τε ῥίον. Καὶ τὸ μὲν ῥίον ἐστὶν ὄρος, ἤτοι ἀκρωτήριον· τὸ δὲ ἠρίον, μνημεῖον. Οἴομαι δέ τινα ἀγνοοῦντα τὸν μῦθον, τὸ ἠρίον μεταπεποιηκέναι· ἢ γραφέως ἁμαρτήματι περιλελεῖφθαι τὸ η.

Ὁ δὲ πρὸς τὸν Αἰγαίωνα μῦθος ὑπὸ Δημητρίου φέρεται τοῦ Κνιδίου. Κόνων δὲ ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ φησὶν, ὅτι Αἰγαίων καταγωνισθεὶς ὑπὸ Ποσειδῶνος, κατεποντίσθη εἰς τὸ νυνὶ λεγόμενον ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνίου ἠρίον

---

*) Leg. *ποταμός*. Etymolog. M. c. 338, 3. *καὶ ἐναύλους, τοὺς χειμερινοὺς τόπους*. Vere Heynius coniecit *ποταμούς* ad Hom. Il. T. VII. p. 151.

V. 1168. *Τὸ δὲ μεσσόθεν ἔμφασιν καὶ τῆς τοῦ πελάγους δεινότητος καὶ τῆς τοῦ ἥρωος ῥώμης ἔχει.*

Τρύφος δὲ, τὸ κλάσμα τῆς κώπης.

Μεσσόθεν ἄξεν. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν φασὶ καταλελεῖφθαι τὸν Ἡρακλέα ἐν Κίῳ· οἱ δὲ ἐν Ἀφέταις, ἐπειδὴ ἑτεροκλινῆ τὴν Ἀργὼ ἐποίει. Ἔφορος δὲ ἐν πρώτῳ παραδέδωκεν αὐτὸν δι' Ὀμφαλὴν καταλελεῖφθαι.

V. 1171. *Ἀήθεσσον ἠρεμέουσαι. Ἀήθεις ἦσαν τοῦ ἠρεμεῖν, διὰ τὴν ἔμφυτον τοῦ ἥρωος δύναμιν.*

V. 1174. *Ἐν προμολῇ. Τῇ προστάδι καὶ τοῖς προθύροις. Λέγονται δὲ προμολαὶ καὶ τὰ ἐξώπυλα μέρη, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς πρώτοις φησί·*

Στῆ δ' ἄρ ἐπὶ προμολῇσιν, οἱ δ' ἀντίοι ἠερέθοντο.

Τετρυμμένα δὲ, ἀντὶ τοῦ καταπεπονημένα ὑπὸ τοῦ καμάτου.

V. 1175. *Αὐσταλέος. Ὁ κατάξηρος καὶ ἀνεπιμέλητος.*

Περιτριβέας. Τὰς πολὺ πονησάσας χεῖρας ὑπὸ τοῦ κόπου.

V. 1176. *Τὸ δὲ ἠρήσατο, ἀντὶ τοῦ κατηράσατο, ἢ προσεῖπεν.*

V. 1177. *Κιανίδος ἤθεα γαίης. Περιφραστικῶς τὴν Κίον. Ἔστι δὲ πόλις Μυσίας, ἀπὸ Κίου τοῦ ἀφηγησαμένου τῆς Μιλησίων ἀποικίας, ὡς ἱστορεῖ Ἀριστοτέλης ἐν Κιανῶν πολιτείᾳ. Κατῴκησαν δὲ αὐτὴν πρῶτον Μυσοὶ, ἔπειτα Κᾶρες, τρίτον Μιλήσιοι. Καὶ ποταμὸς δέ ἐστιν οὕτως ὀνομαζόμενος, τὴν Μυσίαν περιῤῥέων· οὗ μνημονεύει Σκύλαξ ὁ Καριανδεύς. Περιῤῥέει δὲ καὶ τὴν πόλιν ὁ ποταμὸς οὗτος.*

V. 1178. *Ἀμφ' Ἀργανθώνειον. Ὄρος τῆς Κίου.*

V. 1180. Ἠϊά τέ σφι. Ἐφόδια. Βρώματα. Σημαίνει δὲ καὶ τὰ ἄχυρα. Ὅμηρος·

— — ἠΐων θημῶνα τινάξῃ.

V. 1182. Κάγκανα. Κατάξηρα ξύλα.

V. 1182. sq. Λεχαίην φυλλάδα. Τὴν πρὸς λέχη καὶ στιβάδας ἐπιτηδείαν, ὑπὸ τοῦ λέχους.

V. 1184. Στόρνυσθαι. Λείπει τὸ ὡς, ἵν' ᾖ, ὥστε στόρνυσθαι.

Τὸ δὲ δινεύεσκον, ἀντὶ τοῦ ἔστρεφον, παρέτριβον. Τὰ γὰρ ξύλα παρέτριβον, καὶ ἐπ' αὐτῶν πῦρ ἔβαλλον. Πυρήϊα γὰρ ταῦτα φησὶ τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ πῦρ ἐγγεννᾷν· ὧν τὸ μὲν ἐστιν ὕπτιον, ὃ καλεῖται στορεύς· θάτερον δὲ παραπλήσιον τρυπάνῳ, ὅπερ ἐπιτρίβοντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν.

V. 1188. Διὸς δὲ υἱὸν τὸν Ἡρακλέα φησί.

V. 1189. Τὸ δὲ φθαίη, ἀντὶ τοῦ προλάβοι τοῦ πλοῦ. Καταχειριον. Τὸ τῇ χειρὶ ἁρμόδιον.

V. 1190. Ἀλαλήμενος. Ἢ διὰ τὸ ἄπειρος εἶναι τῶν τόπων· ἢ ἀντὶ τοῦ περιερχόμενος, ἕως ἂν αὐτῷ ἁρμόδιον εὕρῃ.

V. 1192. Αἴγειρος δὲ, παρὰ τὸ ἐκ τῆς ἔρας αἴσσειν καὶ κινεῖσθαι. Ἢ παρὰ τὸ κατάγνυσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

V. 1195. Ἕδυ δ' ἀπὸ δέρμα. Τὸ ἑξῆς, ἀπέδυ δέρμα λέοντος.

V. 1196. Χαλκοβαρεῖ δὲ, τῷ ἰσχυρῷ, ἢ τῷ πρὸς τῷ τέλει χαλκῷ βεβαρημένῳ. Πείσανδρος δέ φησιν ὁλόχαλκον εἶναι τὸ ῥόπαλον Ἡρακλέους. Ἐτυμολογοῦσι δὲ αὐτὸ παρὰ τὴν ῥοπὴν καὶ τὸ ἀλοιᾷν.

Δαπέδοιο δὲ, ἐκ τῆς γῆς, ἢ τῆς ῥίζης.

V. 1197. Στύπος. Στέλεχος.

V. 1200. Ἔχμα. Κώλυμα.

V. 1201. *Ἀπροφάτως.* Ἀθρόως.

V. 1203. *Καταΐξ.* Ἡ σφοδρὰ ὁρμή.

V. 1204. *Αὐτοῖσι σφήνεσσιν.* Τοῖς περὶ τὴν ἱστοδόκην σφησὶ, τοῖς περιέχουσι καὶ κρατοῦσι τὸν ἱστόν. Διόλου δὲ ἡ παραβολὴ ὑγιὴς καὶ ἐῤῥωμένη. Ἱστῷ γὰρ τὴν ἐλάτην εἰκάζει, διὰ τὸ ἰθυτενὲς καὶ εὐαυξὲς, (καὶ γὰρ κἀκείνη ἱστοῦ δίκην ἵσταται) χειμερινῷ δὲ καιρῷ τὴν ἀθρόαν τοῦ ἥρωος ἐπιφάνειαν, σφοδρῷ δὲ ἀνέμῳ τὴν ῥώμην. Τὸ δὲ, *αὐτοῖσι σφήνεσσι*, διὰ τὰ περιέχοντα τῆς ἐλάτης ῥίζαν χώματα· καὶ γὰρ ἐκεῖνα σφηνῶν δίκην τὴν ῥίζαν περιεῖχεν. Τοὺς δὲ προτόνους, εἰς τὸν τόνον καὶ τὴν τάσιν τῶν ῥιζῶν.

V. 1207. *Τόφρα.* Ἀντὶ τοῦ ἐν ὅσῳ.

Ὕλας. Τὸν Ὕλαν ὁ μὲν Ἀπολλώνιος Θειοδάμαντος φησὶν υἱὸν εἶναι, Ἑλλάνικος δὲ Θειομένους. Ἀντικλείδης δὲ ἐν Δηλιακοῖς ἱστόρησεν, οὐ τὸν Ὕλαν εἰς τὴν ὑδρείαν ἐξεληλυθέναι, ἀλλὰ τὸν Ὕλον, καὶ ἀνεύρετον γενέσθαι. Ἐγένοντο δὲ πολλοὶ ἐρώμενοι Ἡρακλέους, Ὕλας, Φιλοκτήτης, καὶ Δίομος, καὶ Περιθύας, καὶ Φρὶξ, ἀφ' οὗ πόλις Λιβύης. Σωκράτης δὲ ἐν τῷ πρὸς Εἰδόθεον φησὶ τὸν Ὕλαν ἐρώμενον Πολυφήμου καὶ οὐχ Ἡρακλέους γενέσθαι. Ὄνασος δὲ ἐν πρώτῳ Ἀμαζονίδων ἀληθέστερον τὴν ἱστορίαν ἐκτίθεται, οὐχ ἡρπάσθαι αὐτὸν ὑπὸ νυμφῶν, ἀλλὰ κατηνέχθαι εἰς κρήνην, καὶ οὕτως ἀποθανεῖν. Ἀπρεπὲς δὲ νεανίαν ὑδρίαν βαστάζειν· Ὅμηρος δὲ πρεπόντως παρθένον. Πιθανώτερον δὲ ἦν ἀμφότερα εἰπεῖν, ὡς Καλλίμαχος.

V. 1212. *Νηπιάχοντα.* Ἡρακλῆς γήμας Δηϊάνειραν τὴν Οἰνέως θυγατέρα, καὶ διάγων ἐν Καλυδῶνι, ἐν συμποσίῳ Κύαθον, ἤτοι τὸν Οἰνέως οἰνοχόον, Ἀρχιτέλους δὲ παῖδα, πλήξας κονδύλῳ ἀνεῖλεν, ὅτι αὐτῷ τὰ

ποδόνιπτρα ὕδατα ἀγνοῶν ἐπὶ τῶν χειρῶν ἐπέχεεν. Φεύγων οὖν τὸν φόνον, καὶ σὺν τῇ γαμετῇ στελλόμενος, ἀνεῖλεν ἐν Εὐήνῳ ποταμῷ Νέσσον Κένταυρον, ὡς καὶ Ἀρχίλοχος ἱστορεῖ. Ἔπειτα προϊὼν, ἔφερεν καὶ Ὕλον τὸν υἱόν. Καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν Δρυοπίαν, (ληστρικὸν δὲ τὸ ἔθνος, ὁμοροῦν τοῖς Μηλιεῦσιν, ὡς Φερεκύδης ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν,) τοῦ παιδὸς πεινῶντος, καὶ τοῦ παιδαγωγοῦ Λίχα ἀπολιμπανομένου, συντυχὼν τῷ Θειοδάμαντι, ᾐτεῖτο ὀλίγην τροφήν· ὁ δὲ οὐκ ἐδίδω. Ὀργισθεὶς δὲ ὁ Ἡρακλῆς, καὶ ἀποσπάσας αὐτοῦ ἕνα τῶν βοῶν, θύσας εὐωχεῖτο. Ὁ δὲ Θειοδάμας ἐλθὼν εἰς τὴν τῶν Δρυόπων πόλιν, ἐξῆγεν αὐτοὺς καθ' Ἡρακλέους. Καὶ εἰς τοσαύτην ἀνάγκην κατέστη ὁ Ἡρακλῆς, ὡς καὶ τὴν γυναῖκα Δηϊάνειραν καθοπλίσαι· ὅτε δὴ καὶ τρωθῆναι φασὶν αὐτὴν κατα τὸν μαζόν. Περιγενόμενος δὲ αὐτῶν, καὶ ἀνελὼν τὸν Θειοδάμαντα, ἀνεδέξατο τὸν τούτου υἱὸν Ὕλαν· καὶ τὸ πᾶν δὲ ἔθνος διὰ τὴν ληστείαν μετῴκησεν περὶ Τραχῖνα τὴν Θεσσαλικὴν πόλιν, καὶ τὴν Οἴτην τὸ ὄρος, πρὸς τοῖς ὅροις τῆς Φωκίδος· ἵνα τῇ πολλῇ τῶν ἀνθρώπων ἐπιμιξίᾳ τοῦ ληστρικοῦ ἤθους ἀπόσχωνται. Τούτων δὲ καὶ ὁ Καλλίμαχος μέμνηται. Φερεκύδης δὲ ἐν τῷ δευτέρῳ φησὶν, ὅτι Πολυδώρᾳ τῇ Δαναοῦ μίσγεται Πηνειὸς ὁ ποταμός· τῶν δὲ γίνεται Δρύοψ· ἀφ' οὗ Δρύοπες καλοῦνται· οἰκοῦσι δὲ ἐπὶ τῷ Σπερχειῷ ποταμῷ.

V. 1218. Ἵετο γὰρ πρόφασιν. Οὐκ ἄδικος ὢν ὁ Ἡρακλῆς τοῦτο ἤθελεν, ἀλλ' ἵνα τὸ ἐκείνων ληστρικὸν ἄγαν παύσῃ. Ἀλεξίκακος γὰρ ὁ θεός. Ταύτῃ τοι καὶ Θειοδάμαντα ἠρέθισεν, ἵν' ἀφορμῆς λαβόμενος τιμωρήσηται τὸ ἔθνος.

Δρυόπεσσι βαλέσθαι. Δρύοπες, ἔθνος περὶ τὸν Παρνασσὸν ἄδικον, ὃ κατεπολέμησεν Ἡρακλῆς, καὶ

μετέστησεν εἰς Πελοπόννησον. Ὠνομάσθησαν δὲ ἀπὸ Δρύοπος τοῦ Λυκάονος καὶ Δίας τῆς Λυκαονείας.

V. 1220. Ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ κεν ἀποπλάγξειεν ἀοιδῆς. Φησὶν, ὅτι τὴν ἡμῶν ποίησιν καὶ τὸν τῶν Ἀργοναυτῶν πλοῦν καὶ τὰ σπουδαζόμενα ἀποπλανήσειεν, εἰ βουλοίμην εἰπεῖν τὰ συμβάντα τοῖς Δρύοψιν. Ἄλλως. Λείπει τὸ λεγόμενα, ἵν' ᾖ, ἀλλὰ ταῦτα λεγόμενα ἀποστήσει με τῆς ἐν χερσὶν οὔσης ᾠδῆς.

V. 1221. sq. Ἣν καλέουσι Πηγάς. Ὄνομα κρήνης Πηγαὶ, οὕτω κυρίως.

Ἀγχίγυοι δὲ, οἱ πλησιόχωροι, οἱ γείτονες.

V. 1226. Ἐναύλους. Τὰ σπήλαια νῦν.

V. 1227. Ὑλήωρος. Αἱ ἐν τοῖς ὄρεσι διατρίβουσαι.

V. 1228. Καλλινάοιο. Καλλιῤῥόου.

V. 1229. Ἐφυδατίη. Ὄνομα νύμφης.

V. 1230. Ἐρευθόμενον. Τὸν λάμποντα.

V. 1231. Διχόμηνις. Πανσέληνος.

V. 1233. Κύπρις. Τὸ ἐρωτικὸν πάθος.

V. 1235. Λέχριος ἐπιχριμφθείς. Πλαγίως πρὸς τὴν κρήνην ἐπικλιθείς. Ὁ δὲ νοῦς, ὡς καθῆκε τὴν ὑδρίαν ἐπὶ τὴν κρήνην, ἐμφορουμένου τοῦ ὕδατος εἰς τὸ ἀγγεῖον μετὰ σφοδροῦ ἤχου· ἡ νύμφη τῇ μὲν εὐωνύμῳ χειρὶ τοῦ αὐχένος αὐτοῦ ἐπιλαβομένη, ἐφίλει, φησὶν, τῇ δεξιᾷ δὲ καθείλκυσεν αὐτὸν εἰς τὸ ὕδωρ.

V. 1236. Αὐτίκα δ' ἤγε. Θεόκριτος ἐν τοῖς Βουκολικοῖς, ἐν τῷ Ὕλᾳ ἐπιγραφομένῳ, ὑπὸ πασῶν φησὶν αὐτὸν τῶν νυμφῶν ἡρπάσθαι· Ὄνασος δὲ ἐν τῷ α̅ τῶν Ἀμαζονικῶν πεσόντα τὸν Ὕλαν φησὶν ὑποβρύχιον γενέσθαι. Καὶ Νίκανδρος ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν Ἑτεροιουμένων ὑπὸ πασῶν φησὶν αὐτὸν ἁρπαγῆναι τῶν νυμφῶν· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, ὑπὸ μιᾶς.

V. 1256. *Ἄσθματι.* Τῷ ἐκ τοῦ δρόμου γενομένῳ φυσήματι.

V. 1265. *Ὡς δ᾽ ὅτε τίς τε μύωπι.* Μύωψ, εἶδος μυίας κατὰ τὸ ἔαρ γινόμενον, ἥτις ταῖς λαγόσι τῶν βοῶν ἐπικαθεζομένη, δάκνει αὐτὰς, καὶ εἰς μανίαν ἄγει· ἀφ᾽ οὗ καὶ οἶστρος λέγεται. Σώστρατος δὲ ἐν τῇ τετάρτῃ περὶ ζώων διαστέλλει τὸν μύωπα τοῦ οἴστρου. Ὁ μὲν γὰρ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται, ὁ δὲ οἶστρος ἐκ τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς ἐπιπλεόντων ζωαρίων.

V. 1266. *Πίσεα.* Τοὺς συμφύτους ἢ ἑλώδεις καὶ πηλώδεις τόπους.

Ἐλεσπίδας. Τινὲς τοὺς ἑλώδεις καὶ πηλώδεις τόπους. Ἄμεινον δὲ τοὺς πετρώδεις, παρὰ τὸ λέπεσθαι ὑπό τε τοῦ ἡλίου καὶ ἀνέμου καὶ ὑετοῦ. Ὅθεν καὶ λέπη, τὰ ἀκρωτήρια τῶν ὀρῶν. Εὐριπίδης·

— — καὶ Κιθαιρῶνος λέπας.

V. 1270. *Ὥς ὅγε μαιμώων.* Διόλου ὑγιὴς ἡ παραβολή. Ταυρῷ γὰρ βεβλημένῳ εἰκάζει τὸν Ἡρακλέα, διὰ τὸ τοῦ ἥρωος καρτερόν. Ἐπικείμενον δὲ μύωπα φησὶ τὴν τοῦ Ὕλα ζήτησιν. Καὶ γὰρ αὕτη δίκην μύωπος αὐτὸν ἤλγυνεν. Τὸ δὲ, *πίσεά τε προλιπὼν*, πρὸς τὴν ναῦν καὶ τὴν τῶν ἑταίρων σύνοδον. Τὸ δὲ, *οὐδὲ νομήων οὐδ᾽ ἀγέλης ὄθεται*, ὅτι οὐδὲ τοῦ ἐξάρχου τοῦ πλοῦ Ἰάσονος ἐπεστράφη, οὐδὲ τῶν ἄλλων ἑταίρων. Τὸ δὲ, *ἄλλοτ᾽ ἄπαυστος, ἄλλοτε δ᾽ ἱστάμενος*, ὅτι ποτὲ μὲν ἔτρεχεν, ἕως κάμῃ, ποτὲ δὲ ἕστηκεν. Τὸ δὲ, *ἵησι μύκημα*, ὅτι καὶ οὗτος ποτὲ ἐβόα καλῶν τὸν Ὕλαν.

V. 1273. *Αὐτίκα δ᾽ ἀκροτάτας.* Ἠῷον ἀστέρα τὸν ἑωσφόρον. Ὁ δὲ ἑξῆς λόγος, ὡς δὲ πρὸς ταῖς ἀκρωρείαις ὁ ἑωσφόρος ἐφάνη, παραχρῆμα πνοαὶ παρῆλ-

θον. Ταχέως δὲ ὁ Τίφυς παρεκελεύσατο ἐμβάντας ἀπολύσαι.

V. 1277. Ἀνεκρούσαντο κάλωας. Διὰ τοῦ προηγουμένου τὸ ἐπακολουθοῦν ἐδήλωσεν. Ἀντὶ τοῦ, τὸ ἱστίον ἐχάλασαν.

Ὕψι δὲ νηός. Ἀνασπάσαντες τὰς ἀγκύρας, καὶ τοῦ ὅρμου ἀνακινήσαντες την ναῦν. Γελοῖος δὲ Ἔφορος, νομίζων πρῶτον Ἀνάχαρσιν τὴν διπλῆν ἄγκυραν ευρηκέναι· πρεσβυτεροι γὰρ Ἀναχάρσιδος οἱ Ἀργοναῦται.

V. 1280. Ἦμος δ' οὐρανοθεν χαροπή. Χαροπὴν τὴν ἠῶ, διὰ τὸ λαμπρύνειν τὸν ἀέρα καὶ φωτίζειν. Τὸ δὲ γλαυκὸν καὶ χαροπὸν συνωνύμως λέγεται· ἀμφότερα γὰρ ἐπὶ τοῦ λαμπροῦ. Διὸ καὶ ἐπήνεγκεν διαγλαύσσουσιν, ἀντὶ τοῦ φωτίζουσι. Ἢ διαλάμπουσι. Ὅθεν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ γλαυκῶπις, καὶ γλήνη, ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ. Παρὰ τὸ γλαύσειν, ὅ ἐστι λάμπειν. Καὶ Εὐριπίδης ἐπὶ τῆς σελήνης ἐχρήσατο·

Γλαυκῶπίς τε στρέφεται μήνη.

V. 1281. Περάτης. Σημαίνει μὲν, κατά τινας, καὶ τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον· λέγεται δὲ κυρίως ἡ ἀνατολή. Πέρας γὰρ αὕτη τῆς τοῦ οὐρανοῦ κινήσεως. Ἐκεῖθεν γὰρ ἄρχεται, καὶ εἰς αὐτὴν τελευτᾷ.

V. 1289. Τελαμῶνα δ' ἕλεν χόλος. Οὗτος γὰρ πάνυ Ἡρακλέους γέγονεν ἑταῖρος, ὃς καὶ εἰς πολλοὺς ἄθλους αὐτῷ συνεμαχησεν, καὶ εἰς Ἴλιον συνεπλευσεν, καὶ συνεπολέμησεν Ἀμαζόνας· καὶ τὸν Ἀλκυονέα ἀνεῖλεν, ὡς καὶ ὁ Πίνδαρος ἱστορεῖ. Θεόκριτος ἐνεδειξε τὴν φιλίαν αὐτῶν, εἰπών·

Οἱ μίαν ἄμφω ἑταῖροι ἀεὶ δαίνυντο τράπεζαν.

Ὁ δὲ λόγος, καθέζη ὡς ἔτυχεν ἥσυχος.

Ἀπολλώνιος μὲν οὖν ἀπολελεῖφθαι φησὶ τὸν Ἡρα-

κλέα περὶ Κίον, ἐκβάντα ἐπὶ τὴν Ὕλα ζήτησιν· Διονύσιος δὲ ὁ Μιτυληναῖος συμπεπλευκέναι φησὶ τὸν ἥρωα τοῖς ἀριστεῦσιν ἕως Κόλχων, καὶ τοῖς περὶ Μήδειαν συμπεπραχέναι τῷ Ἰάσονι. Ὁμοίως καὶ Δημάρατος. Ἡρόδωρος δέ φησι μὴ συμπεπλευκέναι αὐτόν τε καί τινας ἄλλους. Ἡσίοδος ἐν τῷ Κήϋκος γάμῳ, ἐκβάντα φησὶν αὐτὸν ἐφ᾽ ὕδατος ζήτησιν, τῆς Μαγνησίας παρὰ τὰς ἀπὸ τῆς ἀφέσεως αὐτοῦ Ἀφέτας καλουμένας ἀπολειφθῆναι. Ἀντίμαχος δὲ ἐν τῇ Λυδῇ φησὶν ἐκβιβασθέντα τὸν Ἡρακλέα, διὰ τὸ καταβαρεῖσθαι τὴν Ἀργὼ ὑπὸ τοῦ ἥρωος. Τούτῳ καὶ Ποσείδιππος ὁ ἐπιγραμματογράφος ἠκολούθησε, καὶ Φερεκύδης. Ἔφορος δὲ ἐν τῇ ͅ φησὶν αὐτὸν ἑκουσίως ἀπολελεῖφθαι πρὸς Ὀμφάλην τὴν Λυδῶν βασιλεύουσαν. Ἰδίως δὲ Ἀντικλείδης ἐν τῇ β̄ τῶν Δηλιακῶν, Ὕλλον φησὶ τὸν Ἡρακλέους υἱὸν ἀποβάντα ἐφ᾽ ὕδωρ, μὴ ὑποστρέψαι.

V. 1292. Ὄφρα τὸ κείνου κῦδος. Ἀστείως καὶ τεχνικῶς οὐ τοῦ κατεπείγοντος καιροῦ μέμνηται, ἀλλ᾽ ἐπὶ τὸν νόστον ἀνάγει τὸν λόγον, ἵνα πλέον κακίσῃ τὴν πρᾶξιν. Οὐδὲν γάρ σοι διεφέρετο ἐν Σκυθίᾳ ὑπὸ Ἡρακλέους ἡττῆσθαι, ἀλλ᾽ ὅμως τοῦτό σοι αἰσχύνην ἔφερεν ὕστερον, ἡμῶν εἰς Ἑλλάδα ἐπανελθόντων. Διὸ καὶ τὴν κοινὴν πάντων σωτηρίαν ὑπὲρ τῆς σῆς εὐδοξίας παρῆκας.

V. 1294. Ἀλλὰ τί μύθων ἦδος. Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ εἰκοστῷ φησὶν, ὅτι τὰ εἰς ος λήγοντα οὐδέτερα δισύλλαβα, ἀρχόμενα ἀπὸ φύσει μακρᾶς ψιλοῦται, αἶσχος, ἦθος, εὖρος, εἶδος. Οὕτως οὖν καὶ ἦδος. Τὸ δὲ ἠθμὸς δασύνεται, καίτοι τὸ η ἔχον πρὸ τοῦ θ, τῇ ἐννοίᾳ τοῦ ἥσω μέλλοντος δασυνομένου.

Ἐλλείπει δὲ τὸ σοί. Ὁ γὰρ νοῦς, ἀλλὰ τί τοσούτων

ἤδός μοι λόγων; πορεύσομαι γὰρ χωρὶς τῶν συντεθειμένων σοι τοῦτον τὸν δόλον.

V. 1297. Ὄστλιγγες. Αἱ λαμπηδόνες. Ἐν ἄλλοις δὲ σημαίνει ἡ λέξις τοὺς βόστρυχας·

— ἀπ' ὀστλίγγων δ' αἰὲν ἄλειφα ῥέει.

Τοῦτο δέ φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ δευτέρῳ τῆς καθόλου. Παρὰ μὲν Ἀπολλωνίου καὶ Φιλητᾶ διὰ τοῦ ᾱ.

V 1298. Τὸ ἂψ καὶ ὀπίσσω ἐκ παραλλήλου.

V. 1299. Λαῖτμα βιησάμενοι. Ἀντὶ τοῦ μαχεσάμενοι τῷ κατεπείγοντι ἀνέμῳ, καὶ βιασάμενοι. Λαῖτμα δὲ τὸ κύτος τῆς θαλάσσης καὶ διάστημα, οἱονεὶ λάτμημα Ἢ παρὰ τὸ λατύπεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, ὅ ἐστι τύπτεσθαι. Σιληνὸς δὲ ἐν Γλώσσαις πέλαγος εἶναι, καὶ Εἰρηναῖος ἐν πρώτῳ Ἀπολλωνίου, ἀποδεδώκασιν.

V. 1300. Εἰ μὴ Θρηϊκίοιο. Τούτους Ἡρακλῆς ἀνεῖλεν ὕστερον, εὑρὼν περὶ Τῆνον τὴν νῆσον, ἣ παράκειται Δήλῳ, ἐπειδὴ Ἡρακλῆς ἐμνησικάκει τῷ Βορέᾳ. Ὅμηρος·

Τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θύελλα.

Αἰνησίδαμος δὲ ἐν Ταιναχοῖς, ἐπειδὴ τὸν Ἡρακλέα ξενίσαντες ἐνήδρευσαν αὐτὸν, φονεῦσαι βουλόμενοι.

V. 1304 — 1306. Ἄθλων γὰρ Πελίαο, ἕως τοῦ, ἀμφ' αὐτοῖς. Ὅτι Ἡρακλῆς ἀνεῖλε τοὺς Βορεάδας, διὰ τὸ κωλῦσαι τὴν ναῦν ὑποστρέψαι πάλιν εἰς τὴν Μυσίαν, φησὶν Ἀπολλώνιος. Σῆμος δέ φησι, διὰ τὸ ληφθῆναι δρόμῳ τὸν Ἡρακλέα τῶν Βορεαδῶν. Στησίμβροτος δέ φησιν, ὅτι διαφορὰν ἔσχον πρὸς τὸν Ἡρακλέα περὶ τῶν δεδομένων δώρων ὑπὸ Ἰάσονος τοῖς ἀριστεῦσι. Νίκανδρος δὲ ὁ Κολοφώνιος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Οἰταϊκῶν

φησὶ Βορέαν αἴτιον γεγονέναι τοῦ θανάτου τῶν προειρημένων, διὰ τὸ χειμάσαι τὸν Ἡρακλέα ἐν Κῷ ὑποστρέφοντα.

Δεδουπότος. Μετὰ γὰρ τὸν θάνατον Πελίου ἀνιόντας ὡς ἐπὶ τὴν πατρίδα τοὺς Βορεάδας ἐκ τοῦ ἐπιταφίου αὐτοῦ ἀγῶνος συντυχὼν Ἡρακλῆς, καὶ ὑπομνησθεὶς αὐτοῦ τούτου, ὅτι αὐτὸν ἀναζητηθῆναι ἐκώλυσαν, ἀνεῖλεν αὐτοὺς ἐν Τήνῳ τῇ νήσῳ.

Στήλας τε δύω. Τῶν δύο τάφος ἐστὶν ἐν Τήνῳ τῇ νήσῳ καὶ στῆλαι· ὧν τὴν ἑτέραν πάντως συμβαίνει ὑπὸ ἀνέμου κινεῖσθαι τοῦ Βορέου τοῦ πατρὸς αὐτῶν.

V. 1309. Καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε. Καλλιμάχου ὁ στίχος. Κοινὸν δὲ ἁμάρτημα πάντων τῶν μεθ' Ὅμηρον ποιητῶν, τὰ ἀπὸ συμφώνου ἀρχόμενα ῥήματα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα χρόνον, διὰ τοῦ η ἐκφέρειν ἐπὶ τοῦ παρατατικοῦ.

V. 1310. Τοῖσι δὲ Γλαῦκος. Γλαῦκος, Πολύβου παῖς, Ἀνθηδόνιος τὸ γένος, (ἡ δὲ Ἀνθηδὼν Βοιωτικὴ πόλις, ὡς καὶ Ὅμηρος·

Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόεσσαν.)

ἁλιεὺς τὴν τέχνην. Ὃς πολλῶν ποτὲ ἰχθύων εὐτυχήσας ἄγραν, μεταξὺ τῆς ὁδοῦ ἀποκαμὼν ἀπέθετο τὸ φορτίον τῶν ἰχθύων. Ὁ δὲ εἷς τούτων, ἀθάνατον φαγὼν βοτάνην, ἀνέζησε. Λαβὼν δὲ καὶ ὁ Γλαῦκος, φαγὼν καὶ αὐτὸς ἀπεθεώθη. Εἶτα ὡς εἰς ἄκρον γήρως ἤρχετο, μηκέτι φέρων, ἐδίσκευσεν ἑαυτὸν εἰς θάλασσαν· καὶ ἐτιμήθη ὡς θαλάσσιος δαίμων. Καὶ τὸν ἰχθὺν τὸν γλαῦκον ἀπ' αὐτοῦ κεκλῆσθαι λέγουσι.

Βρυχίης. Βρυχώδους.

V. 1314. Νηΐου. Μέρος λέγει τῆς νεώς, ὅπερ σύρεται κατὰ τὸ ὕδωρ.

V. 1315. *Τίπτε παρὲκ μεγάλοιο.* Τὸ ἑξῆς, τίπτε μενεαίνετε παρὲκ μεγάλοιο Διὸς βουλήν. Τουτέστι, τί προθυμεῖσθε παρὰ τὴν τοῦ Διὸς βουλήν.

V. 1317. *Ἄργει οἱ μοῖρ' ἐστίν.* Ὅτι ἄθλους ἐπιτελῶν Ἡρακλῆς, παραλιπὼν τούτους, ὥρμησεν ἐπὶ τοὺς ἀριστεῖς, αὐτὸς Ἀπολλώνιος ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἡρώων φησίν.

V. 1319. *Εἴ κ' ἔτι παύρους.* Ἐὰν ἔτι ὀλίγους, πρὸς οὓς ἤνυσεν, ἀνύσῃ ἄθλους.

Συνέστιον δὲ, συνδιαιτητὴν, ὁμοτράπεζον, ὁμότιμον· ὅτι ἡ κοινὴ τράπεζα τὴν αὐτὴν τιμὴν τοῖς μεταλαμβάνουσιν αὐτῆς δίδωσιν.

V. 1321. *Προχοῇσι Κίοιο.* Ποταμὸς Μυσίας, ἀφ' οὗ ἡ Κίος, ὁμωνύμως τῷ ποταμῷ. Ἐτελεύτα γὰρ Πολύφημος τοῖς Χάλυψι μαχόμενος. Ἔστι δὲ ἔθνος Σκυθικόν.

V. 1323. *Χαλύβων.* Χάλυβες, ἔθνος Σκυθίας, ὅπου ὁ σίδηρος γίνεται. Καλλίμαχος·

— — Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος.

V. 1325. *Ὃν πόσιν.* Κακῶς τέθεικεν τὸ Ὃν πόσιν. Ἔστι γὰρ προσληπτικὸν, ἰσοδυναμοῦν τῷ ἑαυτῆς. Δεῖ δὲ εἰπεῖν, ἧς πόσιν. Τοῦτο γὰρ ἰσοδυναμεῖ τῷ αὐτῆς, ἵν' ᾖ ὁ λόγος, ἐποιήσατο νύμφη ἑαυτῆς πόσιν.

V. 1326. *Ἀλίαστον.* Πολύ.

Δύψας. Καταδύς.

V. 1329. *Γήθησαν.* Ἐχάρησαν τῷ μαθεῖν τὴν αἰτίαν τῆς ἀπολείψεως.

Ἐσσυμένως. Ταχέως.

V. 1331. *Προσπτύξατο.* Ἐδεξιώσατο. Ἐφιλοφρονήσατο τοῖς λόγοις.

V. 1332. *Αἰσονίδη, μή μοι τι χολώσεαι.* Διὰ

μὲν τοῦ μή μοι χολώσεαι, τὸ ἀποφατικὸν τέτακται ἀπὸ τῆς ἀπαγορεύσεως. Ἔδει γὰρ εἰπεῖν, μή μοι χόλου, προστακτικῶς.

Ἀφραδίῃσιν. Ἀγνοίαις. Κατὰ μεσότητα ἀκουστέον, ἀφραδέως, ἀδιανοήτως.

V. 1333. Εἴτι περ ἀασάμην. Κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ἁρματοδρόμων.

V. 1334. Ὑπερφίαλον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἡμαρτημένον. Οἷον ὑπερφίαλον κατὰ παρέμπτωσιν τοῦ α. Καταστρέφει δὲ εἰς τὸ οὐ καθῆκον οὐδὲ νόμιμον.

V. 1336. Ἐπιφραδέως. Διανενοημένως καὶ συνετῶς.

Ἀλλ' ἀνέμοισιν δώομεν. Ἡ διάνοια παρὰ τῷ ποιητῇ·

— — ἔπος δ' εἴπέρ τι βέβακται
δεινὸν, ἄφαρ τὸ φέροιεν ἀναρπάξασαι θύελλαι.

V. 1337. Ἐκυδάσσαο. Ἐλοιδόρησας. Κῦδος γὰρ ἀρσενικῶς ἡ λοιδορία παρὰ Συρακουσίοις. Σοφοκλῆς Αἴαντι Μαστιγοφόρῳ·

Κυδάζεται πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ.

V. 1338. Ἐνηέος ἀνδρός. Ἐνηλλαγμέναι εἰσὶν αἱ πτώσεις. Ὁ γὰρ νοῦς, εἰς προσηνῆ ἄνδρα ἁμαρτεῖν.

V. 1344. Ἀρθμηθέντες. Φιλιωθέντες.

V. 1345. Βάλλεσθαι ἐνταῦθα τὸ πολίσαι καὶ οἰκίσαι.

V. 1346. Ἐπώνυμον. Ἀντὶ τοῦ ὁμώνυμον τοῦ ποταμοῦ. Καὶ γὰρ Κίος ὁ ποταμὸς καὶ πόλις. Ὠνόμασται δὲ ὁ ποταμὸς ἀπὸ Κίου τοῦ ἡγησαμένου Μιλησίων.

V. 1348. sq. Γαῖαν Μυσίδ' ἀνστήσειν αὐτοσχεδόν. Ἀνάστατον καὶ ἔρημον ποιήσειν παραυτίκα,

εὐθέως, τὴν Μυσίδα, ἤτοι Μυσῶν χώραν, ἠπείληαι. Τὸ Μυσίδα, ἔχει μὲν τόπον ὑποκοριστικοῦ, οὐ μὴν ἔστιν ὑποκοριστικόν. Ὥσπερ καὶ τὸ Ἀσίδα, ἀντὶ τοῦ Ἀσίαν.

Ὁππότε. Ἀττικόν ἐστι παρῳχημένου χρόνου, ἰσοδυναμοῦν τῷ ὅτε·

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι ὀλύμπιοι ἤθελον.

Τίθεται δὲ κατὰ τὸν ἐπιόντα χρόνον, συνεκφερομένοι αὐτῷ τοῦ ἐπιζευκτικοῦ συνδέσμου τοῦ ἄν·

Ὁππότ' ἂν ἡβήσητε.

Ἔδει οὖν ἐπιζευκτικῷ αὐτὸν χρήσασθαι τῷ εἰ·

Εἰ μή μοι τλαίης γε θεά.

V. 1350. Ἢ ζωοῦ εὕροιεν Ὕλα μόρον. Ἀντὶ τοῦ μοῖραν ἀκουστέον. Παρεσχημάτισται γὰρ ἀπὸ τοῦ μοῖρα, ὡς τῷ πύλῳ παρ' Ὁμήρῳ·

Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλών.

Μόρον οὖν, μοῖραν, ἢ ζῶντος ἢ τεθνηκότος. Ἥς ἐστι ποτὲ μοίρας, εἴτε ζῶν, εἴτε νεκρός.

V. 1351. Τοῖο δὲ ῥύσι' ὄπασσαν. Ἀντὶ τοῦ, Ὕλα ἐνέχυρα οἱ Μυσοὶ παρέσχον τῷ Ἡρακλεῖ ὑπὲρ τοῦ πάντοτε αὐτὸν ἐπιζητεῖν.

Πλεονάζει δὲ ἡ ἀπὸ πρόθεσις.

V. 1353. Μαστεύοντες. Ζητοῦντες. Ἐξ οὗ καὶ μαστὺς, ἡ ζήτησις. Καλλίμαχος·

Μαστύος ἄλλοτ' ἔκαμνον ἀλητύϊ.

Ὅθεν καὶ μαστοὶ καλοῦνται, διὰ τὸ ἀναγκαίως ζητεῖσθαι ὑπὸ τῶν παίδων.

V. 1354. Ἐρέουσιν. Ἀντὶ τοῦ ἐρευνῶσι, ζητοῦσιν. Ὅμηρος·

Τὰς ἐρέων, Ὀδυσῆϊ συνήντετο.

καί·

Κνημοὺς ἐξερέησιν.

V. 1355. sq. Εὐκτιμένης τε μέλονται Τρηχῖνος. Τραχὶν πόλις Θεσσαλίας, ἔνθα τοὺς παῖδας τῶν Μυσῶν ἐνῴκισεν Ἡρακλῆς, ὅτε ἀντενέχυρα τοῦ Ὕλα ἐδέξατο αὐτούς.

Οὐχ ὑγιῶς δὲ τέθεικεν τὸ αὐτόθι. Δηλωτικὸν γάρ ἐστι τοῦ παρόντος τόπου, ἴσον τῷ,

Αὖθι μένειν, μήπως ἀβροτάζομεν ἀλλήλοιϊν.

Ἔδει γὰρ εἰπεῖν τὸν ἀφεστῶτα τόπον, ὡς τὸ,

— — ὅθι ποιμένα ποιμὴν ἀπύει.

V. 1357. Ῥύσια. Τὰ ἀντὶ τινὸς ἐνέχυρα διδόμενα ὑπὲρ τῆς ἄξεως.

Ὅτι δὲ Κιανοὶ ὅμηρα ἔδοσαν Ἡρακλεῖ, καὶ ὤμοσαν μὴ λήξειν ζητοῦντες Ὕλαν, καὶ φροντίδα ἔχουσι Τραχινίων διὰ τὸ ἐκεῖσε κατοικισθῆναι ὑφ' Ἡρακλεῖ τοὺς ὁμηρεύσαντας, Κιναίθων ἱστορεῖ ἐν Ἡρακλείᾳ.

V. 1358. Ναῦν δὲ πανημερίην. Ὁ νοῦς οὕτως, τὴν δὲ ναῦν δι' ὅλης ἡμέρας καὶ νυκτὸς ὁ ἄνεμος ἔφερεν σφοδρῶς ἐπιπνέων· τῆς δὲ ἡμέρας ἐπιφανείσης οὐδὲ ὀλίγον ἔπνει, ἀλλ' εὐθέως ἐπαύετο.

V. 1360. Εἰσανέχουσαν. Ἐξέχουσαν καὶ ἐπηρμένην, ἢ ἀνέχουσαν ἀκτὴν, ἀνατεταμένην πλαγίαν ἰδόντες, ἐπίκωποι γενόμενοι, καθώρμισαν τὴν ναῦν.

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ
ΤΩΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

Τοῦ δευτέρου τῶν Ἀργοναυτικῶν τὰ κεφάλαια ἐστὶ τάδε· Ἄμυκος ὁ τῶν Βεβρύκων ἡγούμενος διαπυκτεύει Πολυδεύκει, καὶ ἀναιρεῖται. Δι' ὃν μάχη γίνεται τῶν Ἀργοναυτῶν καὶ τῶν Βεβρύκων· καὶ πολλοὺς ἀναιροῦσιν οἱ Ἀργοναῦται, οἱ δὲ λοιποὶ φεύγουσιν. Ἔπειτα παραγίνονται οἱ Ἀργοναῦται πρὸς Φινέα, πεπηρωμένον τὰς ὄψεις ὄντα· ὃς δὲ ἱκετεύει βοηθῆσαι αὐτῷ. Ἅρπυιαι γὰρ ἐξ ἀφανοῦς τινὸς πορευόμεναι, τούτου τὴν τροφὴν ἁρπάζουσαι, ἄγευστον αὐτὸν ἐποίουν. Ἐγίνωσκε δὲ, ἅτε δὴ μάντις, ὑπὸ τίνων ἦν μεμοιραμένον αὐτὰς διωχθῆναι. Ἱκετεύσαντος δὲ, Βορεάδαι οὐκ ἠπείθησαν, ἀλλ' ἐδίωξαν αὐτάς. Ἐν τοσούτῳ δὲ Φινεὺς αὐτοῖς ἐξηγεῖται τὸν εἰς Κόλχους πλοῦν. Ἐπανελθόντες δὲ οἱ Βορεάδαι διηγοῦνται, ὡς κατηγωνίσαντο τὰς Ἁρπυίας. Ἑξῆς δέ ἐστι τὰ περὶ Κυρήνην τὴν Ὑψέως καὶ Ἀρισταῖον τὸν Ἀπόλλωνος καὶ αὐτῆς τῆς Κυρήνης υἱόν· καὶ ὅσα μεμύθευται περὶ τῶν ἐτησίων ἀνέμων· καὶ ὡς τὰς Συμπληγάδας διέπλευσαν, καὶ ἐν τῇ παρακειμένῃ νήσῳ ἐγέ-

νοντο τῇ Θυννίδι χώρᾳ, καὶ ἐπεφάνη αὐτοῖς ὁ Ἀπόλλων, ἔνθα τέμενος κατασκευάσαντες, Ἑῷον τὸν θεὸν ἐπωνόμασαν· τά τε περὶ τὴν Μαριανδυνίαν καὶ ἐνταῦθα Ἀχερουσίαν ἄκραν· καὶ ὡς Λύκος ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ταύτης φιλοφρονέστατα αὐτοὺς ὑπεδέξατο, ὅτι ἐχθρὸν αὐτῷ Ἄμυκον ὄντα ἐκόλασαν· καὶ ὡς Ἴδμων ὁ μάντις καὶ Τίφυς ὁ κυβερνήτης τελευτῶσιν ἐν τῇ Μαριανδυνίᾳ. Τὰ δὲ ἑξῆς, περὶ τῶν παρὰ Χάλυψι καὶ Τιβαρηνοῖς καὶ Μοσυνοίκοις νομίμων λέγεται, καὶ τῶν ἐν τῇ νήσῳ τοῦ Ἄρεως μυθευομένῃ ὀρνέων, καὶ ὡς ἐξηλάθησαν ὑπὸ τῶν Ἀργοναυτῶν· καὶ ὡς οἱ Χαλκιόπης τῆς Μηδείας ἀδελφῆς καὶ Φρίξου υἱοὶ στελλόμενοι εἰς Ὀρχομενὸν, ἐναυάγησαν, καταχθέντες δὲ εἰς τὴν Ἄρεως νῆσον, συνέβαλον τοῖς Ἀργοναύταις, καὶ ἀλλήλους γνωρίσαντες, κοινῇ ἔπλευσαν εἰς τὸν ἐν Κόλχοις ποταμὸν Φᾶσιν.

V. 1. Ἐνθάδε. Ἐν τῷ αἰγιαλῷ, ᾧ προσωρμίσθησαν.

Αὖλις δὲ, ἡ διατριβὴ καὶ ἡ διαγωγή.

V. 2. Βεβρύκων βασιλῆος. Τῶν Βεβρύκων ἐβασίλευσεν Ἄμυκος, τῆς Βιθυνίας τά τε ἄλλα κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους καὶ τὰ παραθαλάσσια κατέχων. Κατῴκησαν δέ τινες τῶν Βεβρύκων καὶ περὶ τὴν Λυδίαν ἐν τοῖς πλησίον Ἐφέσου τε καὶ Μαγνησίας τόποις. Χάρων δέ φησι καὶ τὴν Λαμψακηνῶν χώραν πρότερον Βεβρυκίαν καλεῖσθαι ἀπὸ τῶν κατοικησάντων αὐτὴν Βεβρύκων. Τὸ δὲ γένος αὐτῶν ἠφάνισται διὰ τοὺς γενομένους πολέμους, καθάπερ καὶ ἄλλων ἐθνῶν.

Ἀγήνορος. Ἀγήνωρ, ὁ ὑπερήφανος.

V. 4. Βιθυνὶς μελίη. Ἄδηλον, ποῖόν ἐστι τὸ κύριον. Μελίαν δέ φησιν αὐτὴν διὰ τὸ τινὰς τῶν νυμφῶν Μελίας καλεῖσθαι ἀπὸ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ, ὡς

περ καὶ τὸ ὤν. Τὸ γὰρ προτιθέμενον τοῖς δασυνο-
νοις ε, καὶ αὐτὸ δασύνεται· οἷον, ἕρση, ἑέρση, ἕδνα,
δνα.

V. 22. Ἴσχεο. Ἐπίσχες, ὅς τις ποτὲ ὑπάρχεις· πει-
ρχήσομεν γὰρ οἷς λέγεις νόμοις. Διὰ δὲ μηδὲ τὸ ὄνο-
ι εἰπεῖν, σφόδρα αὐτοῦ τὴν ἀξενίαν ὠνείδισεν.

Τὸ δὲ, ὅ τις εὔχεαι εἶναι, ἐπὶ καταφρονήσει
ηται.

V. 25. Ἑλίξας. Περιστρέψας τὰ ὄμματα ἐς τὸν
ολυδεύκην.

V. 27. Ἰλλόμενος. Ἀντὶ τοῦ συνειλούμενος, συ-
ρεφόμενος.

V. 28. Ἐπὶ δ' ὄσσεται οἰόθεν οἶος. Φασὶ
ν λέοντα τρωθέντα, μόνον τηρεῖν τὸν τρώσαντα. Μό-
ς οὖν ὑπάρχων, μόνον ἐκεῖνον προσβλέπει τὸν τρώ-
ντα.

Οἰόθεν. Μόνον. Καὶ Ἀριστοτέλης δέ φησι τοῦ-
ποιεῖν τὸν λέοντα.

V. 30. Εὔστιπτον. Εὔστρεπτον, εὐπίλητον. Πα-
τὸ στείβω. Ὅθεν καὶ στιβάς· καὶ στιβεῖς, οἱ κναφεῖς.

V. 32. Λώπην. Χλανίδα. Ὁ δὲ λόγος, ὁ δὲ τὴν
λαιναν καὶ διπλῆν χλανίδα σὺν αὐταῖς ταῖς περόναις
έβαλεν, ἢ τὴν διφθέραν.

V. 33. Καλαύροπα δέ. Ποιμενικὴν ῥάβδον. Καὶ
ῦτο δὲ διὰ τὸ σκληρὸν καὶ ἄγριον τοῦ ἀνδρός.

V. 34. Τὴν φορέεσκεν. Ἥντινα ἐβάσταζεν ἐκ
τίνου οὖσαν, τουτέστιν ἀγριελαίου.

Ὀριτρεφέος δὲ, τοῦ ἐν ὄρει τεθραμμένου κοτίνου.

V. 38. Ὀλοοῖο Τυφωέως. Διὰ τὸ τερατῶδες
ὶ ἐκτράπελον τοῦ σώματος τοῦτο φησίν. Ἐνομίζετο,

ναι, Ἀζανίαν φασὶ κληθῆναι τὴν Ἀρκαδίαν. Τραχεῖα γάρ ἐστι καὶ ξηρά.

Πέρι δ' οἵγ' ἔσαν ἐσκληῶτες. Περισσῶς κατεσκληκότες ἦσαν. Ὅθεν καὶ σκέλος, τὸ ἄσαρκον μέρος τοῦ σώματος.

V. 54. *Ὑπερφιάλοισιν.* Ὑπερηφάνοις. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς φιάλης. Τὸ γὰρ πληθύον αὐτῆς, ὑπερφίαλον, ἀντὶ τοῦ ὑπέρμετρον. Φιάλη δὲ εἶδος λεβητώδους ἀγγείου.

V. 55. *Πάλου ἄτερ.* Χωρὶς κλήρου. Καὶ διὰ τούτου δὲ πάλιν ὑπερήφανον δείκνυσι.

V. 56. Τὸ δὲ, *ἵνα μή μοι ἀτέμβηαι μετόπισθεν,* ὥσπερ ἤδη σεαυτῷ πεπιστευκὼς τὴν νίκην. Καὶ τοῦτο βάρβαρον. Εἰ γὰρ ὁ κλῆρος τὴν στάσιν λύειν ἐπίσταται, καὶ ἑκάστῳ τὰ ἴσα διδόναι, πῶς ἂν ὕστερον ἔμελλεν αὐτῷ ἀντιμάχεσθαι; Μᾶλλον γὰρ νῦν ἐστασίασεν ἂν, μὴ κληρωθείς.

Ἀτέμβηαι. Ἵνα μή μοι μέμψῃ ὕστερον, ὡς χείρονας εἴληφας. Τὸ γὰρ *ἀτέμβειν* οἱ νεώτεροι οὐκ ἐπὶ τοῦ στερίσκεσθαι ἤκουσαν, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέμφεσθαι.

V. 62. *Ἀπροφάτως.* Ἀδιστάκτως, ἀδιακρίτως, μηδὲν πρὸς τὴν ἀναίρεσιν προφασισάμενος.

V. 65. *Ἤδειν.* Τὸ *ᾔδειν* ἀντὶ τοῦ πληθυντικοῦ κεῖται τὸ ᾔδεσαν. Ὡς καὶ τὸ,

Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί.

V. 67. *Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἐν ἱμᾶσι διασταδὸν ἠρτύναντο.* *Διασταδὸν* μέν φησιν, ἀντὶ τοῦ, ἐν τῇ παρ' ἀλλήλων διαστάσει παρεσκευάσαντο.

V. 68. *Ῥέθος δὲ,* ἅπαν μέλος. Ἐνταῦθα δὲ τὰ πρόσωπα.

V. 70. *Ἅτε κῦμα θαλάσσης.* Καθάπερ (φησὶ)

μετεωριζόμενον νηῒ προσπίπτει, τῇ δὲ ἐμπειρίᾳ τοῦ κυβερνήτου παρακλίναντος ἡ ναῦς διαφεύγει· οὕτω καὶ ὁ Ἄμυκος ἐπέκειτο μὲν ἐκφοβῶν αὐτὸν, διεκκλινόμενος δὲ ἐκεῖνος, ἄτρωτος ἦν.

V. 72. Ἀλύσκει. Ἐκφεύγει. Διὰ δὲ τὴν τραχύτητα καὶ τὴν σφοδρὰν αὐτοῦ ὁρμὴν κύματι εἰκάζει τὸν Ἄμυκον, κυβερνήτῃ δὲ τεχνίτῃ τὸν Πολυδεύκην.

V. 74. Φοβέων. Ταράσσων τῇ ἀθρόᾳ κατ' αὐτοῦ ὁρμῇ, ἐμβραδύνειν οὐ συνεχώρει αὐτόν.

V. 76. Ἀΐσσων. Λείπει ἡ ὑπό· ἵνα ᾖ, ὑπαΐσσων καὶ ὑποφεύγων τὸν Ἄμυκον τῇ ἑαυτοῦ τέχνῃ, ἄπληκτος καὶ ἀβλαβὴς διέμεινεν.

. Ἀπηνέα δ' αἶψα. Συνιδὼν (φησὶν) ὁ Πολυδεύκης, ὅπου ἄπρακτος καὶ εὐεπιχείρητος ἦν, συνέμιξεν αὐτῷ τὰς χεῖρας ὑποστάς.

V. 77. Ἢ κάρτος. Ὁ Πολυδεύκης (φησὶν) ἐτήρει τὸν Ἄμυκον, ὅπου ἄτρωτος τυγχάνει καὶ οὐκ ἀνεπιχείρητός ἐστιν, ἢ οὔ. Συνιδὼν, ἐν ᾧ ὑπερεῖχεν αὐτοῦ, καὶ ἐν ᾧ καταδεέστερος ἦν, ὑποστὰς συνέμιξεν αὐτῷ τὰς χεῖρας.

Θάρσος δὲ θράσους διαφέρει. Θάρσος γὰρ, τὸ εὔλογον· θράσος δὲ, τὸ μετὰ ἰταμότητος. Οὕτω καὶ Ἀρίστιππος ὁ φιλόσοφος.

V. 79. Ὡς δ' ὅτε νήϊα. Οὕτως ἀντεξεσμένα ἀλλήλοις, ὥστε, ἡνίκα συμβάλλονται ἐναντία, συναρμόζειν ἀλλήλοις. Ἢ τὰ ἀντικείμενα τοῖς σφησίν. Εἰς γὰρ τὰ πλάγια τῶν σανίδων τιθέασι τοὺς σφῆνας πρὸς ἀσφάλειαν.

V. 80. Ὑληουργοὶ δὲ, ὑλοτόμοι, καὶ τὰς ναῦς ἐργαζόμενοι.

Ὥσπερ δὲ ναυπηγήσιμα ξύλα συναρμόζοντες ξυλουρ-

γοὶ γόμφοις συνεχῶς ταῖς σφύραις τύπτουσιν, ἐγείρεται δὲ ἄλλος ἐξ ἄλλου ψόφος· οὕτως ὁ Ἄμυκος καὶ ὁ Πολυδεύκης ἀλλήλων ἔτυπτον τὰς σιαγόνας.

Θοοῖς. Ὀξέσιν.

V. 81. Ἄηται. Ἐξηχεῖται καὶ ἐξακούεται.

V. 84. Ἐπισταδόν. Ἀντὶ τοῦ ἐπιστατικῶς καὶ ἀμετακινήτως.

Ἄδην. Συνεχῶς, ἢ ἀκορέστως. *)

V. 89. Φορβάδος ἀμφὶ βοός. Ὑπὲρ νομάδος καὶ εὐτραφοῦς βοός. Ἵνα τὸ τῆς κατανομῆς ὄνομα πλέον καὶ μεῖζον τῇ βοῒ δοίη τὸ σῶμα καὶ τὸ κάλλος.

Ἀντίπατρος ἐν τῷ Περὶ ζώων φησὶ τὸν ἀλκιμώτατον ἐν τῇ ἀγέλῃ ταῦρον μίγνυσθαι πάσαις ταῖς βουσὶν, μὴ ἐπιτρέπειν δὲ ἑτέρῳ. Ἐὰν δέ τις πεποιθὼς τῇ ἰδίᾳ δυνάμει ἀντίσταται αὐτῷ, καταγωνισάμενος, τοῦ λοιποῦ πλησιάζει ἐκεῖνος.

V. 90. sq. Ἀερθεὶς βουτύπος οἷα. Ἐπαρθείς. Ἐπ' ἄκρων τῶν ποδῶν (φησὶ) σταθεὶς, καὶ ἐκτείνας ἑαυτὸν ὡς βουτύπος, τὴν χεῖρα ἑαυτοῦ κατέφερεν. Ἐπιόντος δὲ αὐτοῦ, ὁ Πολυδεύκης ὑπέστη, καὶ παρακλίνας τὴν κεφαλὴν τῷ ὤμῳ αὐτοῦ ἐδέξατο τὸν πῆχυν. Βουτύπος δέ ἐστιν ὁ τοὺς θυομένους βοῦς τῷ πελέκει τύπτων κατὰ τοῦ αὐχένος. Οὗτος δὲ ἐπ' ἄκροις τοῖς ὄνυξιν ἵσταται μέλλων κρούειν.

V. 94. Ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο. Ἐγγὺς δὲ αὐτοῦ προβαίνων καὶ μεταφέρων τὰ σκέλη ἔτυψεν αὐτὸν πρὸς τὸ οὖς.

V. 95. Μεταΐγδην. Ὁρμητικῶς.

V. 96. Ὁ δ' ἄμ' ὀδύνῃ. Ὁ δὲ Ἄμυκος ὑπὸ τῆς ἀλγηδόνος ἐπὶ γόνυ κατενεχθεὶς εἰς τὴν γῆν ἀπώλετο.

*) Ad v. 82.

V. 98. *Οὐδ' ἄρα Βέβρυκες.* Ἀπολλώνιος μὲν ἐμφαίνει ὡς ἀνῃρημένον τὸν Ἄμυκον· Ἐπίχαρμος δὲ καὶ Πείσανδρος φασὶν, ὅτι ἔδησεν αὐτὸν ὁ Πολυδεύκης. Δηΐλοχος δὲ ἐν πρώτῳ περὶ Κυζίκου καταπυκτευθῆναι φησὶν αὐτὸν ὑπὸ Πολυδεύκους.

Οὐκ ἠμέλησαν δὲ (φησὶν) οὐδὲ κατεφρόνησαν τοῦ Ἀμύκου πεπτωκότος· διὰ δὲ τὸ βάρβαρον αὐτῶν καὶ πόλεμον ἤγειραν.

V. 99. *Ἀξηχέας δὲ, τὰς ξηράς.* Τὰς ἠχούσας ξηρὸν ἦχον.

Σιγύννους δὲ καλοῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀκόντια· ἄλλοι δὲ τὰ ὁλοσίδηρα ἀκόντια.

V. 105. *Αὐτὸς δ' Ἰτυμονῆα.* Ὁ δὲ Πολυδεύκης λὰξ ἐπορούσας ἔπληξεν.

V. 106. *Λέγεται* δὲ λὰξ ὁ ὑπὸ τοὺς δακτύλους τοῦ ποδὸς ψόφος. Ἢ οὕτω κυρίως, τὸ ὑποκάτω τῶν τοῦ ποδὸς δακτύλων λὰξ καλεῖται. Οὕτως ἀποδέδωκεν καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ Ποσειδώνιος,

Λὰξ ποδὶ κινήσας.

V. 107. *Τοῦ δ' ἄσσον ἰόντος.* Ἐναλλαγὴ γέγονε τῶν πτώσεων. Ἔδει γὰρ εἰπεῖν, τὸν δ' ἄσσον ἰόντα. Οὕτω γὰρ καταλλήλως ἂν ἀπέδωκε πρὸς τὰ ἀνώτερα, εἰπὼν Ἰτυμονῆα καὶ Μίμαντα. Πρὸς μὲν τὸν πρῶτον, αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν, ἐπενεγκὼν, τὸν μὲν ὑπὸ στέρνοιο· πρὸς δὲ τὸν δεύτερον, οὐκ ἐφύλαξε τὸ κατάλληλον. Συγχωρεῖται δ' ὅμως, διὰ τὸ συγγενὲς τῶν πλαγίων. Τοῦ Μίμαντος τῇ δεξιᾷ ὁρμήσαντος ἐγγὺς τοῦ Πολυδεύκους, αὐτὸς τὸ εὐώνυμον ἀπέδρυψε βλέφαρον τοῦ Μίμαντος, ἀποκόψας αὐτοῦ τὸν ὀφθαλμόν. Τοῦτο γὰρ νοεῖται διὰ τοῦ ἐπιφερομένου, τοῦ, γυμνὴ δ' ὑπελίπετ' ὀπωπή. ἡ τοῦ ὀφθαλμοῦ χώρα δηλονότι.

V. 110. *Ὠρεΐδης δ' Ἀμύκοιο.* Διὰ τῆς ει διφθόγγου ἡ παραλήγουσα. Οὕτως Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ τρίτῳ τῆς καθόλου.

V. 112. *Ὅσον δ' ἐπὶ δέρματι.* Μέχρις. Ὅσον ἀντὶ τοῦ ὀλίγου. Δι' αὐτῆς τῆς ἐπιφανείας ἦλθεν ὁ σίδηρος ὑπ' αὐτὸν τὸν κατὰ τὴν ζώνην τόπον· ὥστε τῶν ἐντοσθιδίων μὴ ψαῦσαι, ἀλλ' ἐπὶ τῷ δέρματι μόνον.

V. 114. *Μενεδήϊον* ἔφη τὸν Ἴφιτον, ὡς ἐμμενετικὸν ἐν τῷ πολέμῳ. Δηῒς γὰρ ὁ πόλεμος καὶ ἡ μάχη.

V. 115. *Ἀζαλέῃ.* Τῇ ξηρᾷ, ἐπεί ἐστι ξυλίνη. Ὅμηρος δὲ καὶ σιδηρᾶν οἶδεν·

Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ.

Τινὲς δὲ ἀποδεδώκασι σιδηρείῃ, τῇ εὐτόνῳ, ὥσπερ καὶ,

σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

V. 116. *Οὔπω κηρὶ κακῇ.* Οὔπω πεπρωμένον ἀποθανεῖν.

V. 117. *Ὁ δὲ Κλυτίος* υἱὸς ἦν Εὐρύτου, ἀδελφὸς Ἰφίτου.

Δῃώσεσθαι δὲ, φονευθήσεσθαι.

V. 118. *Ὁ δὲ Ἀγκαῖος,* Ἀρκὰς τὸ γένος ἐστί. Φησὶ δὲ αὐτὸν ὡπλίσθαι πελέκει καὶ ἄρκτου δορᾷ.

Ὁ δὲ *θρασὺς* ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ ἀνδρείου, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦ ὑπερβάλλοντος κεῖται.

V. 119. Τὸ *μέλαν* ἐπὶ τοῦ δέρους ἀναφέρειν δεῖ, ὥσπερ καὶ τὸ *κελαινὸν*, ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τοῦ πέλεκυν. Οὐ γὰρ καταλλήλως τὸ οὐδέτερον ἐπιτεθήσεται τῷ ἀρσενικῷ. Καὶ ἤτοι ἐκ παραλλήλου ληπτέον τὸ *μέλαν* καὶ τὸ *κελαινόν*· ἢ τὸ μὲν *μέλαν* ἐπὶ τὸ χρῶμα ἀναφέρειν δεῖ, τὸ δὲ *κελαινὸν* ἐπὶ τὸ ἐκπληκτικόν.

Τεταγών. Ἀντὶ τοῦ ἐκτείνας, ἀκοντίσας.

ἐπιβλέποντες καὶ μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Παμφαλᾶν γὰρ τὸ μετὰ πτοιήσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ ἐπιβλέπειν. Κέχρηται δὲ τῇ λέξει καὶ Ἱππῶναξ καὶ Ἀνακρέων. Λέγει δὲ καὶ Ἐρύκιος· Πάντοσε παμφαλόωντες δινήσαντο πόδεσσι. Παραιτητέον δὲ Εἰρηναῖον ἀμφανόωντες γράφοντα, καὶ ἐξηγούμενον κτείνοντες. Οὔτε γὰρ κέχρηταί τις οὕτως τῇ λέξει, οὔτε ἐστὶν ἁπαξαπλῶς ἡ γραφὴ τοῦ ποιητοῦ.

V. 128. *Περὶ σφίσιν.* Ἔδει εἰπεῖν περὶ ἀλλήλοις πίπτοντα. Οὐ γὰρ περὶ ἑαυτά. Τὸ δὲ ἁμάρτημα τῶν μεθ' Ὅμηρον.

V. 130. *Ὡς δὲ μελισσάων.* Ὅτι τὸν καπνὸν φεύγουσιν αἱ μέλισσαι, διὰ τὸ στενόπορον εἶναι αὐτῶν τὴν ὄσφρησιν. Ὅπερ καὶ ἐπὶ τῶν ὄφεων συμβαίνει, θυμιωμένου τοῦ ἐλαφείου κέρως, ὥς φησι Νίκανδρος.

Σμῆνος δέ ἐστι τὸ τῶν μελισσῶν πλῆθος.

V. 133. *Βομβηδόν.* Ἀντὶ τοῦ μετὰ ἤχου καὶ βόμβου. Βόμβος δέ ἐστιν ὁ τῶν μελισσῶν ἦχος. Ἔνιοι δὲ, τῆς βοξύνου μελίττης λεγομένης.

Λιγνυόεντι. Τῷ αἰθαλώδει.

Ὁ δὲ λόγος, ἐπιπλέον δὲ τῷ λιγνυώδει καὶ σποδιώδει καπνῷ καπνιζόμεναι ὑποχωροῦσι τῶν σίμβλων.

Σίμβλος δέ ἐστιν, εἰς ὃ τὰ κηρία συνάγεται ἀγγεῖον, ἡ κυψέλη.

V. 134. *Καπνῷ τυφόμεναι.* Ἀντὶ τοῦ καπνιζόμεναι. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ καιόμεναι. Εἰώθασι δὲ καπνίζειν κόνυζαν. Δριμὺς γὰρ μάλιστα ὁ ταύτης καπνός.

V. 138. *Ἠμὲν ἀλωαί.* Αἱ ἀμπελόφυτοι χῶραι.

V. 139. *Οἶαι δὲ,* αἱ κῶμαι, διὰ τὸ ἐν αὐταῖς τὰ πρόβατα καὶ τὰ ἄλλα βοτὰ νέμεσθαι.

V. 140. *Καὶ Μαριανδυνῶν.* Φινέως παῖδες,

ἐκ μὲν Κλεοπάτρας, Παρθένιος καὶ Κράμβις· ἐκ δὲ Ἰδαίας τῆς Δαρδάνου, ἢ Σκυθικῆς τινὸς παλλακίδος, Θύνος καὶ Μαριανδυνός. Ἐξ ὧν τὰ ἔθνη κέκληνται. Οἱ δέ φασι κεκλῆσθαι τοὺς Μαριανδυνοὺς ἀπὸ Μαριανδυνοῦ υἱοῦ Κιμμερίου.

Ἀπεόντος ἄνακτος. Ἤγουν τεθνηκότος. Ὥσπερ καὶ τὸ περιεόντος τοῦ ζῶντος.

Οἱ δὲ Μαριανδυνοὶ, ἔθνος ὁμοροῦν αὐτοῖς.

V. 141. Σιδηροφόρου περὶ γαίης. Τῆς τῶν Χαλύβων.

V. 142. Οἱ δ' ἤδη. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται, τῶν Βεβρύκων πεφευγότων, τὰς παρὰ θάλασσαν ἐπαύλεις ἐπόρθουν. Ἤδη δὲ καὶ τῶν θρεμμάτων πολλὰ περιεληλακότες ἀπετέμοντο.

V. 143. Περιτροπάδην. Περιτρέποντες, ἐπὶ τὴν ναῦν ἐλαύνοντες. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ νικᾶν.

Διακριθήμεναι. Χωρισθῆναι.

V. 145. Φράζεσθ' ὅ, ττι κεν ἦσιν. Ὁ νοῦς, καὶ τί ἂν ἐποίησαν οἱ Βέβρυκες, εἰ καὶ ὁ Ἡρακλῆς μεθ' ἡμῶν ἐληλύθει; οἷον, πῶς ἔφυγον καὶ ἡττήθησαν. Οἴμαι γὰρ, ὅτι οὐδὲ ἀγὼν ἂν τῆς πυγμαχίας ἐγένετο, ἀλλὰ προκαλούμενον τὸν Ἄμυκον τότε οἷς συνετίθει νόμοις ἡμῖν, τῷ ῥοπάλῳ πλήξας ἀνῄρηκεν.

V. 151. Ναὶ μὲν ἀκήδεστον. Ὁ νοῦς, ἐκεῖνον μέντοι ἀφροντίστως καταλιπόντες (τουτέστι τὸν Ἡρακλέα) ἐπ' ἀλλοτρίας ἐπλεύσαμεν. Ἐκείνου δὲ ἀπόντος, ἕκαστος ἡμῶν αἰσθήσεται, ὅσον βεβλάμμεθα.

V. 159. Ἐρεψάμενοι δάφνῃ. Δάφνῃ ἐστέψαντο δι' Ἀπόλλωνα. Ἐχρῶντο δὲ τῇ στέψει τριχῶς, ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐπὶ τοῦ τραχήλου τιθέμενοι τοὺς στεφάνους, διὰ τὸ θυμηδὲς τῆς τριμεροῦς ψυχῆς·

Ἄλλως. Στεψάμενοι δὲ ὑπεράνω τῶν μετώπων δάφνῃ τὰς κεφαλάς· ἐξ ἧς δάφνης ἀνημμένα ἦν τὰ σχοινία τῆς νεώς. Οὐ ποιητικῶς δὲ ἀνέπλασε τὴν δάφνην ὁ Ἀπολλώνιος, ἀλλ' ἔστιν ὄντως ἐν τῷ τόπῳ δένδρον δάφνης εὐμέγεθες, ὥς φησιν Ἀνδροίτας ὁ Τενέδιος ἐν τῷ Περίπλῳ τῆς Προποντίδος, παριστορῶν, ὅτι Ἄμυκος μὲν καλεῖται τὸ χωρίον, ἔχει δὲ ἐποίκια καὶ νῦν, διέστηκε δὲ τοῦ Χαλκηδονίου Νυμφαίου σταδίους πέντε. Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ποντικῶν ἡρῷον αὐτόθι φησὶν εἶναι Ἀμύκου ἐκεῖ· καὶ εἴ τις ἐκ τῆς δάφνης κλάδον λάβοι, εἰς λοιδορίαν ἀνίστησι.

V. 161. Συνοίμιον. Συνῴδιον. Οἴμη γὰρ ἡ ᾠδή.

V. 162. Περὶ δέ σφιν ἰαίνετο. Διεχέετο ἡ ἀκτή. Καθ' ὑπερβολήν· καθ' ὃ μυθεύεται ὁ Ὀρφεὺς κηλεῖν καὶ τὰ ἄψυχα. Ἦιδον δὲ ἐπινίκιον τῷ Ἀπόλλωνι.

V. 163. Θεραπναῖον δὲ ἀπὸ μέρους, τὸν Λάκωνα. Θεράπναι γὰρ τόπος τῆς Σπάρτης. Οἱ δὲ, πόλιν. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος, τόπον ἱερὸν Ἀπόλλωνος.

V. 165. Ἐκ περάτων. Ἐκ τοῦ ὑπερορίζοντος ἡμισφαιρίου.

V. 168. Ἀνὰ Βόσπορον. Βόσπορος ὀνομάζεται διὰ τὸ δοκεῖν τὴν Ἰὼ βοῦν οὖσαν διαπορεύεσθαι τὸ ἀπὸ Βυζαντίου καὶ Καλχηδόνος διάστημα σταδίων ἐστὶ τοῦτον τὸν τόπον, * ἐκ τῆς Εὐρώπης εἰς τὴν Ἀσίαν διαβαίνουσαν. Ἢ διὰ τὸ πάντας τοὺς στενοὺς πορθμοὺς βοσπόρους καλεῖσθαι. Ἔνιοι δέ φασι, τοὺς ἐπὶ τοῦ στόματος οἰκοῦντας τοπαλαιὸν, εἴ ποτε ἐθέλοιεν εἰς τὸ πέραν διαβαίνειν, σχεδίας πηγνύντας καὶ βόας ἐπιζεύξαντας, ἐπὶ τούτων διαπεραιοῦσθαι· ὅθεν καὶ ὠνομάσθαι τὴν θάλασσαν. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Βόσπορος τῆς Σκυθικῆς, Κιμμερικὸς προσαγορευόμενος, διὰ τὸ

τη Βιθυνία νῆσος περὶ τὸν Πόντον. Ἔστι δὲ ἀμφίβολον, εἰς ποίαν Βιθυνίαν φησὶν, ἀμφοτέρων οὐσῶν ἐπὶ τὸ πέραν. Ἄμεινον οὖν τὴν περὶ τὴν Εὐρώπην Βιθυνίαν λέγειν. Τῇ γὰρ ἐπιούσῃ (φησὶν) ἡμέρᾳ ἐν τῇ Βιθυνίᾳ τὰ ἀπόγεια ἔδησαν, ὡς δῆλον, ἐκ τῆς Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. Καὶ γὰρ ὁ Φινεὺς (ὡς οἱ πλεῖστοι) ἐπὶ τοῦ Σαλμυδησσοῦ λέγεται ᾠκηκέναι, ὅς ἐστι τῆς Θράκης, κατὰ τὰ ἀριστερὰ μέρη τὸν Πόντον εἰσπλέοντι. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα Βιθυνία, νῆσος μετὰ τὸν Πόντον, ἐν ᾗ ἐστιν Ἀπόλλωνος ἱερόν. Ἄλλως. Οὐκ ἐν τῇ πέραν Βιθυνίᾳ, ἀλλ' ἐν τῇ τῆς Θράκης· ἥτις ἐστὶ τῆς Εὐρώπης, ὡς ἀποδέδεικται, ἔνθα Φινεὺς ᾤκει.

V. 178. Ἀγηνορίδης. Ἀγήνορος γὰρ παῖς ἐστιν, ὡς Ἑλλάνικος. Ὡς δὲ Ἡσίοδος φησὶν, Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος καὶ Κασσιεπείας. Ὁμοίως δὲ καὶ Ἀσκληπιάδης, καὶ Ἀντίμαχος, καὶ Φερεκύδης φησίν. Ἐκ γὰρ Κασσιεπείας τῆς Ἀράβου Φοίνικι γίνεται Κίλιξ, καὶ Φινεὺς, καὶ Δόρυκλος. Ὁ δὲ Ἀτύμνιος κατὰ μὲν ἐπίκλησιν, καὶ αὐτὸς τοῦ Φοίνικος· ταῖς δὲ ἀληθείαις, τοῦ Διός. Ἔνιοι δὲ αὐτὸν ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ βασιλεῦσαι ἱστοροῦσιν, ἥτις ἐστὶ τῆς Ἀσίας, ὥς φησιν Ἑλλάνικος.

Ἀγηνορίδην δὲ εἶπε τὸν Φινέα, καθὸ Ἀγήνορος ἐστὶ παῖς. Ὁ δὲ Ἡσίοδος τοῦ Φοίνικος αὐτόν φησι τοῦ Ἀγήνορος.

Πηρωθῆναι δὲ λέγουσι τὸν Φινέα ὑπὸ Ἡλίου, ὅτι πολυχρόνιος εἵλετο μᾶλλον εἶναι ἢ βλέπειν.

Ἔνιοι δὲ ἀπίθανον οἴονται, τοσαύτας γενεὰς ἐζηκέναι Φινέα, ὥστε τοῦ Φοίνικος ὄντα υἱὸν μέχρι τῶν Ἀργοναυτῶν διαρκέσαι, καὶ ἕτερον τοῦτον φασὶ τὸν Φινέα, ἕβδομον ὄντα ἀπὸ Φοίνικος τοῦ Ἀγήνορος, πρὸς ὃν ἀπήντησαν οἱ ἥρωες. Πηρωθῆναι δὲ αὐτὸν, ὅτι ἐπεβού-

V. 197. *Ἀκήριον*. Ὡς ἄψυχον ὀνειράτιον. Διὰ τὸ καταλελεπτύνθαι ὑπὸ τῆς νόσου.

V. 198. *Ῥικνοῖς*. Ἀντὶ τοῦ ῥυσσοῖς.

V. 200. *Πίνῳ τέ οἱ*. Τῷ δὲ ῥύπῳ ὁ αὐσταλέος καὶ κατεσκληκὼς αὐτοῦ χρὼς ἐῤῥυπαίνετο.

V. 201. *Τὴν δὲ σὺν συναπτέον τῷ ἔεργον*, ἵν' ᾖ, οἱ ῥινοὶ δὲ μόνοι ξυνεῖχον τὰ ὀστᾶ αὐτοῦ.

Ῥινὸς δέ ἐστι τὸ δέρμα.

V. 203. *Κάρος*. Κάρος δὲ αὐτὸν κατέσχεν, τουτέστι σκότωσις.

V. 204. Τὴν δὲ γῆν διὰ τὴν σκοτοδινίαν ᾠήθη φέρεσθαι. Ὡσεὶ εἶπεν, ὅτι ᾠήθη τὴν γῆν ἐπικεῖσθαι ἑαυτῷ.

V. 205. *Ἀβληχρῷ*. Ἀσθενοποιῷ. Ἢ ἀσθενεῖ, κατὰ στέρησιν τοῦ βληχροῦ. Ὁ δὲ νοῦς, ὑπὸ τῆς λεπτῆς ἐκείνης διὰ τὴν σκότωσιν καταφορᾶς ἔκειτο ἄφωνος.

Κώματι δὲ, ὕπνῳ, ἐκλύσει. Καὶ ἔστι κατὰ συγκοπὴν ἀπὸ τοῦ κοίμημα, ὡς οἴμημα, οἶμα, καὶ δώμημα, δῶμα, καὶ τροπῇ τῆς οι διφθόγγου εἰς ω, κῶμα.

V. 206. *Περισταδόν*. Ἀντὶ τοῦ, περιέστησαν συναθροισθέντες ἐπ' αὐτόν.

V. 207. *Καὶ ἔταφον*, ἀντὶ τοῦ ἐξεπλάγησαν.

V. 207. sq. *Ἐξ ὑπάτοιο στήθεος*. Οἷον ἐξ ἄκρου καὶ ἐκ βάθους, διὰ τὴν ἀσθένειαν ἀναπνεῖν τε καὶ λαλεῖν οὐ δυνάμενος.

Τὸ δὲ *μόλις* οὐδὲν ἕτερον ἢ τὸ τῆς νόσου σφοδρὸν καὶ μέγα αἰνίττεται.

Διονύσιος δὲ ἐν τοῖς Ἀργοναύταις φησὶν ἀναιρεθῆναι τὸν Φινέα ὑπὸ Ἡρακλέους, ἰδόντος τοὺς παῖδας ἐν ἐρημίᾳ, καὶ μαθόντος, ὅτι ὑπὸ Φινέως ἦσαν ἐκβεβλη-

μένοι κατὰ διαβολὴν Σκυθικῆς γυναικὸς, ἣν γεγαμήκει ὁ Φινεὺς, παραιτησάμενος Κλεοπάτραν. Γεγόνει δὲ τοῦ Φινέως καὶ πρεσβύτης κατήγορος παρὰ τῷ Ἡρακλεῖ. Διοπερ Ἡρακλῆς ἀναιτίους εὑρὼν τοὺς παῖδας, κατήγαγεν εἰς τὴν πατρῴαν οἰκίαν. Φινέα δὲ ἀνιστάμενον, καὶ θελήσαντα καταποντίσαι τὸν ἕτερον τῶν παίδων, λακτίσας ὁ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν.

Ἴστρος δέ φησι, τὸν Αἰήτην γνόντα, ὅτι τοὺς Φρίξου υἱοὺς εἴη σεσωκὼς ταῖς μαντείαις, καταράσασθαι αὐτῷ, τὸν δὲ Ἥλιον ἐπακούσαντα πηρῶσαι.

V. 212. Ὑμεῖς ἀτρεκέως. Λείπει τὸ ἐστί.

Ὁ δὲ ὁ λόγος, Ἔτι μοι νόος διὰ τῆς ἐμῆς μαντείας ἕκαστα οἶδεν. Διὰ δὲ τούτου ουδὲν ἕτερον ἢ τὴν τέχνην ἐπαγγελλόμενος, λέληθεν ὡς αὐτοὺς εἰς συμμαχίαν παρακαλεῖ.

V. 213. Χάριν νύ τοι ὦ ἄνα. Ἀναφέρω σοι χάριν, καίπερ ὢν ἐν κακοῖς.

V. 214. Ὁ καὶ ἐναντιωματικὸς, ἀντὶ τοῦ καίπερ.

V. 215. Ὅτις ῥίγιστος. Ὅστις φοβερός ἐστι τοῖς ἁμαρτάνουσιν εἰς ἱκέτας.

Κυρίως δὲ πρὸς τὰ ὑποκείμενα, οὐ ξενίου Διὸς, ἀλλ' ἱκεσίου μέμνηται, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ὡς ἱκέτης ἐστὶ τῶν ἡρώων διὰ τὴν κατεπείγουσαν χρείαν.

V. 216. Φοίβου τ' ἀμφί. Τοῦτο ἢ ὡς μάντις, ἢ ὡς αἴτιον τοῦ πλοῦ τὸν θεὸν γεγονότα φασίν.

V. 218. Χραίσμετέ μοι. Βοηθεῖτέ μοι. Τὸ γὰρ χραισμεῖν Κλιτόριοι λέγουσι τὸ ἐπαρκεῖν. Ἀπὸ βαρυτόνου δὲ κέκλικε τοῦ χραίσμω, ὡς βαίνω, βαίνετε. Τὸ γὰρ περισπώμενον, χραισμεῖτε. Ἄλλως. Τὸ χραισμεῖν ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ παραινεῖν λαμβάνουσι Κλιτόριοι· κοινῶς δὲ τὸ βοηθεῖν.

V. 221. *Ἀμήρυτον.* Γράφεται καὶ Ἀμήρυον· τοῦτ᾽ ἔστιν, ἀτέλεστον καὶ διηνεκῶς ἐπιμένον, ἀπέραντον. Ἢ τὸ τέλος μὴ ἔχον. Λέγει δὲ τὸ θάνατον μὴ ἔχον. Ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων.

V. 222. *Πρὸς δ᾽ ἔτι πικρότατον.* Πλέον τὸ πάθος ποιῆσαι βουλόμενος, ἀπ᾽ αὐτοῦ τοῦ πάθους ἤρξατο. Ὁ δὲ νοῦς, πρὸς δὲ τοῖς ἄλλοις κακοῖς πικρότατον ἄλλο ἐπ᾽ ἄλλῳ ἐπικρέμαται.

V. 224. *Ἀφράστοιο δὲ,* ἀνεπιγνώστου, ἀπροοράτου, ἀδήλου.

V. 225. *Ἀλλά κε ῥεῖα.* Οὕτω ταχέως ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ἔρχονται.

V. 226. *Κακῶς δὲ τὸ ἑὸν τέθεικεν,* ἀντὶ τοῦ ἐμὸν εἰπών.

Μεμηλώς. Φροντίζων. Τοῦτο δὲ δαιμονίως εἶπεν· οὐ γὰρ ἔφη εὐωχούμενος, ἢ ἐσθίων, ἀλλὰ μόνον, φροντίδα τροφῆς ἔχων, ἵνα τὸ πάθος ἐπάρῃ.

V. 231. *Ἐληλάμενον.* Ἀντὶ τοῦ κεχαλκευμένον. Ὁ *ἀδάμας* δὲ καὶ στερεοῦ σιδήρου εἶδος.

V. 232. *Ἀλλά με πικρή.* Ἡ πολυβλαβής. Τοῦτο δὲ πρὸς πλείονα ἔμφασιν· οἱονεὶ, οὐ μόνον φέρειν τὴν ὀδμὴν, ἀλλὰ καὶ ἑδραίως μένειν, διὰ τὸ τυφλώττειν καὶ διὰ τὸ δεῖσθαι πάντων τροφῆς.

V. 234. *Τὰς μὲν θέσφατον.* Τὰς Ἁρπυίας. Τῷ δὲ *θέσφατον* σφόδρα ἀναγκαίως ἐχρήσατο, ὥσπερ εἰ καὶ κατὰ ἀνάγκην ὑπὸ τῶν Βορεαδῶν ἀναιρεθῆναι.

V. 235. *Οὐδ᾽ ὀθνεῖοι.* Οὐκ ἀλλότριοι δὲ ὄντες μοι βοηθήσουσιν. Ὅτι δὲ ἡ συγγένεια προθυμοτέρους πάντας πρὸς τὰς εὐεργεσίας ποιεῖ, καὶ Εὐριπίδης φησίν·

Ἑλληνικόν τι τὸν ὁμόθεν τιμᾶν ἀεί.

V. 238. Τὴν δὲ κασιγνήτην. Κλεοπάτρα Βορέου καὶ Ὠρειθυίας θυγάτηρ, ἀδελφὴ τῶν περὶ Ζήτην καὶ Κάλαϊν, ἣν ἔγημεν ὁ Φινεύς. Γεγόνασι δὲ αὐτῶν παῖδες Ὤρνιθος καὶ Κράμβις.

V. 241. Περὶ δ' αὖτε δύω. Ἴσως διὰ τὴν συγγένειαν τοὺς Βορεάδας πλέον οἰκτείρειν φησίν.

V. 243. Ἀσχαλόωντος. Δυσφοροῦντος.

V. 244. Στυγερὸν σημαίνει μὲν καὶ τὸ μισητὸν καὶ τὸ ἐπίφοβον· ἐνταῦθα δὲ ἴσως τὸ ἐπίπονον.

V. 246. Ἦ ῥα θεοὺς ὀλοῇσιν. Ἆρα εἰς τοὺς θεοὺς ἠσέβησας καὶ ἥμαρτες, ἀφραδίᾳ ἢ κακοτροπίᾳ τινί. Γράφεται γὰρ καὶ ἀτροπίῃσι· τοῦτ' ἔστιν, ἐκτραπεὶς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ· παρὰ τὴν ἀτραπὸν, ἥ ἐστιν ὁδός.

V. 247. Τὸ δεδαὼς, τὸ μαθεῖν μᾶλλον ἢ τὸ διδάσκειν σημαίνει. Διὰ γοῦν τὸ μαθεῖν σε (φησὶ) την μαντικὴν καὶ μαντεύεσθαι παρὰ τὴν τῶν θεῶν γνώμην, ἥμαρτες εἰς τοὺς θεούς.

V. 248. Ἀτύζεται. Ἀντὶ τοῦ φοβεῖται.

V. 249. Εἰ δή. Εἴπερ παρέθετο ἡμῖν ταύτην τὴν τιμὴν ἀπαραιτήτως τὸ δαιμόνιον, ὥστε σοὶ βοηθῆσαι. Ὁ δὲ λόγος καθ' ὑπερβατὸν, ἵν' ᾖ οὕτως, ἄμ μεγε μὴν νόος ἔνδον ἀτύζεται ἱεμένοισι χραισμεῖν· ἀρίζηλοι γὰρ ἐπιχθονίοισιν ἀθανάτων ἐνιπαὶ, εἰ δὴ πρόχνυ γέρας τόδε πάρθετο δαίμων. Ἄλλως. Ἡμεῖς δὲ, εἰ ὄντως ἔχομεν παρὰ τοῦ δαιμονίου τὸ γέρας, δεδοίκαμεν, μὴ ἄρα χαλεπήνῃ τὸ θεῖον.

V. 253. Θεοῖς ἀπὸ θυμοῦ ἔσεσθαι. Ὅτι γὰρ τὸ τοῖς ἀσεβέσι βοηθεῖν εἰς τοὺς θεοὺς, ἔχει ἀσέβειαν, καὶ Εὐριπίδης φησίν·

Ὡς οὖν ἂν ἴδῃς, Μενέλεως, τοῖσιν θεοῖς

μὴ πράσσ' ἐναντία, ὠφελεῖν τοῦτον θέλων.
Ἀσεβὴς γάρ τις εἶναι δοκεῖ παρ' αὐτῷ ὁ Ὀρέστης.

V. 254. sq. *Κενὰς γλήνας* ἔφη τοὺς κενοὺς καὶ τυφλοὺς ὀφθαλμούς.

V. 257. *Ἴστω Λητοῦς υἱός.* Τὸν ὅρκον εἴληφε παρὰ τοῦ ποιητοῦ·

Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον.

Ἐπέβαλλε γὰρ μάντει εἰς πίστιν ἄγοντι, τὸν προστάτην αὐτοῦ τῆς τέχνης ὀμνύειν θεόν.

V. 259. *Καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἀλαόν.* Γράφεται καὶ *ὀλοόν.* Κατηγοροῦσι τινὲς τοῦ Ἀπολλωνίου, ὡς οὐκ εὖ τὸν ὅρκον τοῦτον εἰσαγηοχότος. Ὀμνύει γὰρ καθ' ὧν κινδυνεῦσαι οὐ δύναται. Ῥητέον δὲ, ὅτι ἐμπαθέστερος γίνεται ὁ ὅρκος, ὅταν τὶς κατὰ τῆς ἰδίας ὀμνύῃ συμφορᾶς·

Οὐ μὰ Ζῆν', Ἀγέλαε, καὶ ἄλγεα πατρὸς ἐμοῖο.

Καὶ Δημοσθένης· Μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσαντας καὶ τοὺς ἐν Πλαταιαῖς παραταξαμένους. Ἔθος οὖν ἀρχαῖον, πρῶτον θεοὺς ὀμνύναι, εἶτα ἐπάγειν καὶ τὰς ἰδίας συμφοράς.

Καὶ τόδ' ἐπ' ὀφθαλμῶν ἀλαὸν νέφος. Φησὶ τὸ τυφλὸν νέφος, καὶ ἡ ἐπικειμένη μοι ἀχλύς. Ὥστε τὸ *ἀλαὸν* οὐ παθητικῶς, ἀλλ' ἐνεργητικῶς μόνον κεῖται. Οὐ γὰρ τὸ τυφλὸν, ἀλλὰ τὸ τύφλωσιν ἐμποιοῦν σημαίνει.

V. 260. *Οἳ μηδ' οἵδε.* Οἳ μηδὲ οὗτοι ὡς ἐπιόρκῳ εὐμενεῖς εἴησαν. Παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·

Εἰ δέ τι τῶνδ' ἐπίορκον, ἐμοὶ θεοὶ ἄλγεα δοῖεν.

V. 263. *Κουρότεροι.* Τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ἀπολελυμένου κεῖται τὸ κοῦροι. Καὶ ἡμεῖς πολλάκις λέ-

γομεν, νεώτεροι εἰσὶν, ἀντὶ τοῦ νέοι. Καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ·

Δεξιτερὴν ἕλε χεῖρα,

ἀντὶ του δεξιάν.

Πεπονήατο. Πρὸς τὴν τῶν νέων σπουδὴν καὶ ταχυτῆτα τὸ πεπονήατο· οἷον ἐνεργῶς ἐποίουν, ἠτοίμαζον.

V. 264. Ἑλώριον δὲ, ἀναίρεμα, ἅρπαγμα. Ἢ βρῶμα.

Λοίσθιον δὲ, ἔσχατον.

V. 265. Τὸ δὲ ἐπεσσυμένας πρὸς τὴν ἀθρόαν πτῆσιν τῶν Ἁρπυιῶν εἴρηται.

V. 267. Ἀδευκέες. Ἀπροσδόκητοι. Ἢ πικραί. Δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ.

V 268. Ἀπρόφατοι. Ἀντὶ τοῦ ἀπροόρατοι, ἀπροφάσιστοι. Οἷον, ἄνευ προφάσεως καὶ ἐποχῆς καὶ ἐπιςθέσεως· παρόσον τοῖς προφασιζομένοις παρέπεται ὑπέρθεσις.

V. 269. Κλαγγῇ μαιμώωσαι. Ὥρμων μετὰ κλαγγῆς ἐπιθυμοῦσαι τῆς τροφῆς. Τοῦτο δὲ ὡς ἐπὶ ὀρνέων ἁρπακτικῶν· καὶ γὰρ ἐκεῖνα πρὸ τῆς ἁρπαγῆς κλάζειν φιλεῖ.

V. 270. Καὶ τὸ μεσσηγὺς κατὰ ἀθρόαν ἐπίπτησιν κατὰ τάχος ἀναφέρεται.

V. 271. Καταβρώξασαι. Καταφαγοῦσαι. Ἀπὸ τοῦ βιβρώσκω κατενεχθέν.

Ὑπὲρ πόντοιο. Ὅτι διὰ τοῦ Αἰγαίου πόντου καὶ τοῦ Σικελικοῦ αὐτὰς ἐδίωκον, Φερεκύδης ἐν ἕκτῃ φησί.

V. 274. Φάσγαν' ἐπισχόμενοι. Τὰ ξίφη ἐν χεροῖν ἔχοντες, παραπλησίως ἔτρεχον ὀπίσω αὐτῶν.

V. 275. Ἀτὰρ Διὸς οὐκ ἂν ἑπέσθην. Οὐ γὰρ ἂν (φησὶ) χωρὶς τοῦ Διὸς ταῖς Ἁρπυίαις ἠκολούθησαν.

V. 276. Ἐπεὶ Ζεφύροιο. Ἤτοι ταχίονες τῶν πνοῶν τοῦ Λιβός. Ἢ, εἰς τὰς πνοὰς ἔτρεχον, ὡς Ἡσίοδος φησίν. Ἐπεὶ πάντοτε αἱ Ἅρπυιαι καὶ τὰς τοῦ Ζεφύρου ἀέλλας παρεπέτοντο, εἴποτε εἰς τὰ τοῦ Φινέως ἔρχοιντο, ἢ ἐκεῖθεν ὑπαναχωροῖεν. Ἄλλως. Αἱ τῶν ἀνέμων συστροφαὶ, πνοῶν εἰσὶ ταχύτεραι. Συμβαίνει μὲν γὰρ τὴν πνοὴν παρατετάσθαι καὶ βραδύνειν· ἡ δὲ ἄελλα ταχυτέρα καὶ κουφοτέρα ἐστὶ τῆς πνοῆς. Εὐλόγως δὲ τοῦ Ζεφύρου ἐμνήσθη. Ταχύτατος γάρ ἐστιν ὁ Ζέφυρος τῶν λοιπῶν ἀνέμων, ὡς καὶ Ὅμηρος·

Νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν,
τόν περ ἐλαφρότατον φάσ' ἔμμεναι.

V. 279. Ἠὲ πρόκας. Ζῶόν τι ὅμοιον ἐλάφῳ ὁ λεγόμενος νεβρός. Διονύσιος δὲ φησιν ὁ Ἀθηναῖος ἐν ταῖς κνήσεσι τὰς ἐλάφους οὕτω λέγεσθαι πρόκας. Ὅθεν καὶ Προκόννησος, ἐπεὶ καὶ ἐν ταύτῃ πληθύνουσιν ἔλαφοι. Οἱ δὲ Προχόννησον λέγουσιν εἰρῆσθαι ἀπὸ τῆς προχοου, ἣν ἔχουσα τοῖς Μιλησιοις ἀπήντησεν ἡ παρθένος, ἅτε τὴν ἀποικίαν ἐστέλλοντο. Οἱ δὲ Προχόννησον ἐτυμολογοῦσι, καθὸ πρότερον οὖσα νῆσος προσεχώσθη. Ὑπὸ τινῶν δὲ Προκόννησος καὶ Ἐλαφόνησος ἐκλήθη. Φιλητᾶς δέ φησι πρόκας λέγεσθαι τὰς ἐλάφους τὰς πρώτως τικτούσας, οἷον πρωτοτόκους.

V. 280. Τυτθὸν δέ. Μικρὸν δὲ ἄποθεν μετὰ διαστάσεως ἔτρεχον.

V. 281. Μάτην ἀράβησαν. Προσδοκῶντες ἀεὶ διὰ τὸ σφόδρα ἐγγὺς εἶναι, καὶ δάκνειν καὶ ἐπιψαύειν δοκεῖν.

V. 283. Ἐπέχραον ἤλιθα. Πολλάκις, φησὶν, ἐθελήσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐπήνεγκαν τὰς χεῖρας.

V. 284. Ἀέκητι θεῶν. Τὸ παρὰ γνώμην τῶν θεῶν σημαίνει. Οὐ γὰρ ἦν μόρσιμον αὐτὰς ἀποθανεῖν.

V. 285. Πλωτῇσι. Πλωτάς φησι νήσους, ἤτοι πάσας ἐπιθετικῶς καλῶν, διὰ τὸ περικεχύσθαι καὶ κλείεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἢ ἰδίως ταύτας φησὶ πλωτὰς, ἐν αἷς ὑπὸ τῶν Βορεάδων κατελήφθησαν, κατὰ τὸ μυθολόγημα οὕτω κληθείσας. Σχεδὸν δὲ οἱ ποιηταὶ οὕτως αὐτὰς ὀνομάζουσιν. Εἰσὶ δὲ ἐν τῷ Σικελικῷ πελάγει. Ταύτας δὲ ὁ ποιητὴς Καλυδνὰς νήσους καλεῖ· εἰ καὶ Λυκόφρων ἄλλας νήσους καλεῖ Καλυδνάς.

V. 286. Εἰ μὴ ἄρ᾽ ὠκέα Ἶρις. Ἄλλοι τὸν Ἑρμῆν φασίν. Ἀστείως δὲ ταύτῃ τῇ θεῷ τὸ κωλύσαι τοὺς Βορεάδας δίδωσιν, ἤτοι ὅτι ἄγγελος, ἢ ὅτι τῶν Ἁρπυιῶν ἀδελφή.

V. 292. Ὀπιδνοτάτη. Τιμία, καὶ ἐπιστροφῆς ἀξία. Παρὰ τὴν ὄπιδα καὶ ἐπιστροφήν.

Ῥιγίστη δὲ, φρικτή. Διὰ τὸ τιμωρεῖσθαι τοὺς ἐπιόρκους.

V. 296. Στροφάδας φησὶ κεκλῆσθαι διὰ τὸ τοὺς Βορεάδας αὐτόθεν ὑποστρέψαι, στραφέντας εἰς τοὐπίσω· λαβὼν παρὰ Ἀντιμάχου. Οἱ δὲ Στροφάδας φασὶν αὐτὰς κεκλῆσθαι, καθὸ ἐπιστραφέντες αὐτόθι ηὔξαντο τῷ Διῒ καταλαβεῖν τὰς Ἁρπυίας. Κατὰ δὲ Ἡσίοδον καὶ Ἀντίμαχον καὶ Ἀπολλώνιον οὐ κτείνονται.

V. 297. Πάρος Πλωτὰς καλέοντες. Αἱ Πλωταὶ νῆσοι μετωνομάσθησαν Στροφάδες. Μέμνηται αὐτῶν καὶ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ.

Ὅτι δὲ ηὔξαντο οἱ περὶ Ζήτην τῷ Διῒ στραφέντες, λέγει καὶ Ἡσίοδος·

Ἔνθ' οἵγ' εὐχέσθην Αἰνηΐῳ ὑψιμέδοντι.

Ἔστι γὰρ καὶ Αἶνος ὄρος τῆς Κεφαληνίας, ὅπου Αἰνησίου Διὸς ἱερόν ἐστιν· οὗ μνημονεύει καὶ Λέων ἐν Περίπλῳ, καὶ Δημοσθένης ἐν τοῖς λιμέσιν.

Ἀπολλώνιος μὲν οὖν τὴν ἀποστρέψασαν τοὺς περὶ Ζήτην Ἶριν λέγει, Ἡσίοδος δὲ Ἑρμῆν.

Αἱ δὲ Πλωταὶ νῆσοι κεῖνται ἐν τῷ Σικελικῷ πελάγει.

V. 299. *Κευθμῶνα.* Κοιλάδα τῆς Κρήτης κατέδυσαν. Τοῦτο δέ φησι καὶ Νεοπτόλεμος ὁ τὰ Ναυπακτικὰ ποιήσας. Καὶ Φερεκύδης ἐν ϛ̄ φησὶν, εἰς τὸ σπέος αὐτὰς φυγεῖν τῆς Κρήτης, τὸ ὑπὸ τῷ λόφῳ τῷ Ἀργινοῦντι.

V. 302. *Φοιβήσαντες.* Τὸ ῥυπαρὸν σῶμα καθάραντες. Φοῖβον γὰρ, τὸ καθαρόν. Ὅθεν καὶ Φοῖβος ὁ Ἀπόλλων. Εἶπε γὰρ,

πίνῳ δέ οἱ αὐσταλέος χρώς.

Ἀπεσκληκὼς τῷ ῥύπῳ ἐτύγχανε. Φοιβήσαντες οὖν, λαμπρύναντες, καθάραντες.

Ἐπικριδόν. Ἀντὶ τοῦ, ἐπικρίναντες ἱερεῖον ἔθυσαν.

V. 306. *Ἁρπαλέως.* Ἀδηφαγῶν ἤσθιεν, ἴσον ὀνείρου ἡδονὴν ἔχων· μὴ πιστεύων μηδὲ νῦν, εἰ εὐωχεῖται, δι' ἃ πέπονθεν, ἀλλ' ὥσπερ ὀνείρατα εἶναι δοκῶν.

V. 308. *Ἐγρήσσοντες.* Ἐγρήσσειν, τὸ ἐγρηγορεῖν.

Μένον. Προσεδέχοντο.

V. 310. *Πείρατα.* Ἃ δεῖ αὐτοὺς διαπεράσαι. Ἢ τὰ τέλη.

Ἄνυσίν τε. Ἀστείως καὶ καιρίως ταύτῃ τῇ λέξει

ἐχρήσατο. Ἀνύσαι γὰρ κυρίως τὸ μετὰ καμάτου τι ποιῆσαι.

V. 311. Κλῦτέ νυν. Τὸν νῦν ἀντὶ τοῦ οὖν. Διὰ δὲ τοῦ οὖν, ὥσπερ ὀφειλομένην τὴν μαντείαν αὐτοῖς ἀποδίδωσι, λέγων, ἐπακούσατε οὖν ὥσπερ τὸ χρέος ἀπολαμβανοντες.

Οὐ μὲν πάντα. Τοῦτο δέ φησιν, ἵνα μὴ ὕστερον ὀχλήσωσιν αὐτὸν τὸ ἀκριβὲς ζητουντες. Καὶ δαιμονίως τουτου τὴν αἰτιαν τοῖς θεοῖς περιάπτει, καὶ οὐχὶ ἑαυτῷ, λέγων, ὅσσα δ' ὄρωρε θεοῖς φίλον οὐκ ἐπικεύσω.

V. 313. Τὸ ἀασάμην ἀντὶ τοῦ ἐλυπήθην κεῖται. Ἀφραδιαν δέ φησι τὴν ἀβουλίαν. Καὶ τὴν αἰτίαν δὲ ἐπάγει, δι' ἣν ἐλύπησε τὸν Δία.

V. 314. Χρείων ἑξείης. Μαντευόμενος πᾶσαν ἐφεξῆς καὶ τελείως. Παρατίθησι δὲ αὐτοῦ τὰς συμφορὰς, ἤδη δηλῶν, ὡς οὐκ ἀκριβῶς αὐτοῖς οὐδὲ ἄκρως μαντεύεται, εἴγε διὰ τουτο ἐβλαβη.

V. 315. Ἐπιδευέα. Μὴ τέλεια, ἀλλ' ἔτι ἐνδέοντα λόγια τοῖς ἀνθρώποις ἐκφαίνειν, ἵνα καὶ τοῦ θείου χρείαν ἔχωσι.

Θέσφατα δὲ μαντοσύνης τὰ θεσπίσματα τῆς μαντικῆς λέγει.

V. 318. Ξυνοχὴν δὲ ἁλὸς, ὅπου στενοῦται ἡ θάλασσα. Λέγει δὲ ἐπὶ τοῦ στοματος τοῦ Πόντου.

Πέτρας μέν. Περὶ τῶν Συμπληγάδων, ὅτι ἐπὶ τοῦ Ποντικοῦ στόματος ἦσαν, καὶ ὅτι Κυάνεαι ἐκαλοῦντο διὰ τὸ χρῶμα, ἐν τῷ πρώτῳ εἴρηται.

Ὁ δὲ διὰ πάντων καὶ ἐκ πρώτης ἀκοῆς δεδίσσεται τοὺς ἥρωας, διά τε τῆς ποιᾶς χροιᾶς τῶν πετρῶν, καὶ

διὰ τοῦ ἐν θαλάσσῃ στενοῦ, ὅπερ καὶ ἐπὶ γῆς ἄγαν κινδυνῶδες καὶ φοβερόν ἐστιν.

V. 319. *Διαμπερὲς ἐξαλέασθαι.* Τοῦτο φησὶν, ἐπεὶ οὐδεὶς οὐδέποτε ἀβλαβὴς τελέως ἐξέφυγεν, ὥσπερ οὐδὲ ἡ Ἀργὼ, καίτοι Ἥρας προνοουμένης.

V. 321. *Ἀλλὰ θαμά.* Διὰ πάντων τὸ δεινὸν τοῦ λόγου ἐπαίρει, διά τε τοῦ μὴ ἁπλῶς συνιέναι, ἀλλὰ συνεχῶς, καὶ διὰ τοῦ *ἐναντίαι.* Εἰ μὲν γὰρ ἐκ τῶν πλαγίων ἑαυταῖς συνήρχοντο, τάχα ἂν πως δυνατὸν ἦν ὑποτηρήσαντα τὴν σύνοδον ἐκφυγεῖν· εἰ δὲ ἐξ ἐναντίας συνέρχονται, ἄντικρυς καὶ ὡμολογημένος ὁ κίνδυνος. Δεινοποιεῖ δὲ, καὶ τῇ ἀκοῇ ἐκπλήττει τοὺς ἥρωας, ἐπεὶ μεγάλας ἔσχε παρ' αὐτῶν τὰς εὐεργεσίας, ἵνα καὶ αὐτὸς μεγάλα αὐτοῖς καὶ δεινὰ προμηνύων, ὥσπερ ἴσος ἀντευεργέτης ὀφθῇ.

V. 322. sq. *Κορθύεται βρασσόμενον.* Μετὰ ἤχου καὶ ταραχῆς αἰρόμενον ὑπ' αὐτῶν τὸ ὕδωρ διαχνεῖται.

Στρηνὲς δέ ἐστι τὸ ἀνατεταμένον καὶ μέγα καὶ ὀξὺ καὶ διάτορον. Ὄνομα δὲ ἀντὶ ἐπιῤῥήματος κεῖται.

V. 324. *Τῷ νῦν.* Διὸ νῦν, ἐπεὶ μέγας καὶ πολὺς ὁ κίνδυνος.

Παραιφασίῃσι. Παραινέσεσιν, ὑποθήκαις.

Στυφελὴ δὲ ἡ ταραχώδης ἀκτή.

V. 326. *Πείρειν* δὲ ἐνταῦθα μὲν, τὸ διαπλέειν, καὶ διαπερᾶν, (ὡς τὸ,

— — ἀλγεινά τε κύματα πείρων)

ἀλλαχοῦ δὲ καὶ τὸ διατρυπᾶν,

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἐμπείραντες.

Αὐτάγρετον. Τὸ αὐθαίρετον δηλοῖ.

V. 327. *Τὸ δὲ ἰθύνειν τὸ ὁρμᾷν σημαίνει. Οἱ δὲ ἰθύνειν γράφοντες αμαρτάνουσιν.*

V. 328. *Οἰωνῷ δὴ προσθε. Τὸ ἑξῆς, οἰωνῷ δὴ πρόσθε πελειάδι πειρήσεσθε ἐφιέμενοι.*

Πελειας δὲ, ειδος περιστερᾶς, ὡς καὶ Ἀριστοτέλης φησίν. Ὅτι δὲ ἐχρήσαντο περιστερᾷ πλεῖν μέλλοντες, καὶ Ἀσκληπιάδης ἐν Τραγῳδουμένοις φησίν.

Πρόσθε. Τὸ πρότερον δηλοῖ.

V. 329. *Τὸ δὲ ἐφιέναι, ἐνταῦθα μὲν τὸ ἐνδιδόναι σημαίνει· ἐστι δ' ὅτε τὸ ἐντέλλεσθαι καὶ ἐπιτρέπειν. Παρὰ δὲ τοῖς ῥήτορσιν, ἰδίως το ἀπὸ δικαστηρίου εἰς δικαστήριον μεταβαίνειν. Καὶ ἔφεσις, ἡ μετάβασις. Λουκιανός· Ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία ἔσται. Ἐφίεμαι δὲ, τὸ ἐπιθυμῶ.*

V. 330 *Σόη. Ἀβλαβής.*

Δίηται. Διωχθείη καὶ πετασθείη ἡ ὄρνις.

V. 332. *Ἀλλ' ευ καρτύναντες. Ἀσφαλισάμενοι, καρτύναντες. Δωρικὸν δέ ἐστι τὸ κατ' ἐναλλαγὴν στοιχείων διαλέγεσθαι· ὡς καὶ κραδιαν καὶ κάρτος λέγουσιν.*

V. 333. *Ἐπεὶ φάος οὔ νύ τι τόσσον. Ἡ διάνοια αὕτη γέγονε παρὰ τὴν ἐν ἄλλοις λεχθεῖσαν,*

— — οὐδέ τι κῶας

αὐτόματον δώσει τις ἑλὼν θεὸς εὐξαμένοισιν.

V. 335. *Ὀνήϊστον. Ὠφελιμώτερον ποιεῖτε καὶ πράττετε. Λέγει δὲ τὸ κωπηλατεῖν*

V. 336. *Πρὶν δ' οὔτι θεούς. Πρὸ δὲ τοῦ εἰς τὸν πορθμὸν ἐλθεῖν, οὐ κωλύω ὑμᾶς τοὺς θεοὺς ἐπικαλεῖσθαι βοηθούς.*

V. 341. *Ὦ μέλεοι. Τοῦτο φησὶν ὡς τῶν ἡρώων μέγα φρονούντων ἐπὶ τῇ κατασκευῇ τῆς Ἀργοῦς· διὰ δὲ*

τὸ τῶν ξύλων μέγεθος, καὶ τὴν κατασκευάσασαν Ἀθηνᾶς τέχνην.

Τὸ δὲ πάρεξ βαρυτόνως, ἀντὶ τοῦ χωρίς. Συντάσσεται δὲ γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ.

V. 312. Εἴ κέ με τρὶς τόσσον. Διὰ τοῦτο μάλιστα ὥσπερ ἐκ θεῶν τὸ κώλυμα της ὁδοῦ λέγων εἶναι, πείθει αὐτοὺς ἐπαναχωρεῖν, ἐάν τι φαῦλον συμβῇ τῇ ὄρνιθι. Τουτο δέ φησιν, ἐπεὶ τοὺς παρὰ τῶν αδίκων λόγους ὡς ἀπίστους καὶ ἀπληρώτους λαμβάνομεν, διὰ τὸ ἀσεβὲς αὐτῶν. Φησὶν οὖν, εἰ καὶ τρὶς τοσοῦτον ἢ καὶ πλέον ὑπονοεῖτέ με μισεῖσθαι ὑπὸ τῶν θεῶν, ὅσον ἀληθῶς μισοῦμαι, μὴ τολμήσητε χωρὶς οἰωνοῦ παρελθεῖν.

V. 343. Ἀνάρσιος. Σημαίνει καὶ τὸν ἐχθρόν. Οἱ γὰρ ἐχθροὶ ἀλλήλοις οὐ συμβαίνουσι.

V. 345. Καὶ τὰ μὲν ὥς κε. Καὶ ταῦτα μὲν οὕτως ἂν γένηται, καθὼς καὶ ἔστι καὶ εἵμαρται.

V. 346. Σύνδρομα. Τὴν σύνοδον. Διὰ δὲ τούτου πάλιν αἰνίττεται μᾶλλον, ὡς οὐ ῥᾳδία αὐτοῖς οὐδὲ ἀκίνδυνος ἡ ἔξοδος.

V. 347. Αὐτίκα Βιθυνῶν. Μετὰ γὰρ τὴν Φινέως νῆσον, ἐπὶ τὰ δεξιὰ μέρη ἐστὶ Βιθυνία παρὰ τὸν Βόσπορον. Ταχέως γὰρ ἐκπλεύσαντι τὸ στόμα τοῦ Πόντου ἡ ἑτέρα πλευρὰ τῆς Βιθυνίας. Ἡ γὰρ Βιθυνία, ὡς προείρηται, περὶ τὸν Βόσπορον ἐστὶν ἐν δεξιᾷ, ἐν ἀριστερᾷ δὲ Σαλμυδησσὸς Θρακῶν ἀγρίων. Ῥῆβας δὲ ποταμὸς Βιθυνίας. Ὠνομάσθη δὲ Σαλμυδησσὸς ἀπὸ τοῦ συῤῥέοντος εἰς αὐτὸν ποταμοῦ.

V. 348. Πλώετε. Ἐχόμενοι τῆς Βιθυνίας πλεῖτε πρὸς τὰ δεξιά, φυλαττόμενοι τὰς ἐκ τοῦ ἀριστερου μέρους ῥηγμῖνας. Λέγοι δ' ἂν τοῦ Σαλμυδησσοῦ, ἐπειδη

οἱ περὶ τὸν Σαλμυδησσὸν κατοικοῦντες Θρᾷκες, ἐπιτιθέμενοι διήρπαζον τοὺς παραπλέοντας.

V. 351. *Κεῖθεν δ' οὐ μάλα.* Ἐκ τῆς Θυνιάδος νήσου πλεύσαντες, οὐ πολὺ ἐκ τοῦ πέραν εἰς τὴν Μαριανδυνῶν ἥξετε γῆν. Τὴν δὲ Μαριανδυνῶν γῆν σὺν Γνησιόχῳ τῷ Μεγαρεῖ Βοιωτοὶ κατέσχον, ὡς Εὐφορίων ἱστορεῖ. Παραῤῥεῖ δὲ αὐτὴν ὁ Ἀχέρων ποταμός. Ἀχέρων δὲ παρὰ τὰ ἄχεα εἴρηται.

V. 353. *Ἔνθα μὲν εἰς Ἀΐδαο.* Κατὰ τὴν ἐν τῇ Μαριανδυνίᾳ ὡς ἐπὶ τὸν τοῦ ᾅδου ποταμὸν Ἀχέροντα καταβατή τις ἐστὶν ὁδός. Ὁ δὲ, ῥεῖθρα σφοδρὰ ἔχων, διατέμνει αὐτὴν τὴν Μαριανδυνίαν, κάτωθεν ῥέων, καὶ εἰς ἄκραν αὐτὴν ἔκ τινος φάραγγος ῥέων τὰ ῥεύματα εἰσβάλλει.

V. 354. *Ἀκτή τε προβλής.* Ἄκρα κατὰ τὴν Ἡράκλειαν, ἣν Ἀχερούσιον καλοῦσιν οἱ ἐγχώριοι.

Ἡρόδωρος δὲ καὶ Εὐφορίων ἐν τῷ ξενίῳ ἐκείνῃ φασὶ τὸν Κέρβερον ἀνῆχθαι ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους, καὶ ἐμέσαι χολήν· ἐξ ἧς φυῆναι τὸ καλούμενον ἀκόνιτον φάρμακον. Ἄνδρων δὲ ὁ Τήϊος ἐν τῷ Περίπλῳ φησὶν Ἀχέροντα τινὰ βασιλεῦσαι τῶν τόπων, οὗ θυγατέρα γενέσθαι Δαρδανίδα. Ταύτῃ δὲ Ἡρακλέα πλησιάσαντα ἐσχηκέναι υἱὸν Ποιμένα λεγόμενον. Ἀποθανόντων δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον τῆς τε Δαρδανίδος καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῇ Ποιμένος, τοὺς τόπους ἀπ' αὐτῶν κληθῆναι κατὰ τὴν Ἡράκλειαν Δαρδανίδα τε καὶ Ποιμένα.

V. 355. *Δινήεις τ' Ἀχέρων.* Καὶ ὁ Ἀχέρων ποταμὸς εἰς θάλασσαν ῥεῖ, διὰ μεγάλης φάραγγος τέμνων τὴν Ἀχερουσίαν ἄκραν. Παρὰ δὲ τὴν Ἡράκλειαν τὴν ἐν Μαριανδυνοῖς Ἀχεροντίς ἐστι καὶ στόμιον πηλῶδες.

V. 356. *Φάραγγος δὲ*, τῆς τοῦ ὄρους τραχύτητος, καὶ ὀρεινῆς κοιλάδος. Φάραγξ γὰρ ἡ ὀρεινη κοιλας.

V 357. *Ἀγχίμολον δ᾽ ἐπὶ τῇ*. Ἐπὶ τῇ Μαριανδυνῶν χώρᾳ. Το δὲ ἑξῆς, ἐπὶ δὲ τῇ Μαριανδυνῶν γῇ ἐκ τοῦ σύνεγγυς παραπλεετέ τὰ των Παφλαγόνων ὄρη.

V. 358. *Τοῖσιν τ᾽ Ἐνετήϊος*. Ἀπο Ἐνέτης, πόλεως Παφλαγόνων. Ὅμηρος·

Ἐξ Ἐνετῶν, ὅθεν ημιόνων γένος ἀγροτεράων.

Τούτους δὲ Καυκωνας ἐκαλουν πρὸ τῶν Τρωϊκῶν.

V. 359. *Τὸν δὲ Πέλοπα Παφλαγόνα* τὸ γένος εἶπεν. Ἄλλοι δὲ Λυδὸν αὐτὸν ἱστοροῦσιν. Ὁ δὲ Εὐφορίων ἀμφοτέραις ταῖς δοξαις συντίθεται.

Τὸ *καίπερ* περισσὸν ἔχει τὸν περ. Ἀπὸ τοῦ Πέλοπος γὰρ ἐλέγοντο κατάγεσθαι οἱ Παφλαγόνες.

V. 360. *Ἔστι δέ τις ἄκρη*. Ὅτι ἡ Κάραμβις ἄκρα ὑψηλή τε καὶ καταντικρὺ τῆς Παφλαγονίας, καὶ εἰς τὸ πέλαγος τείνει πρὸς ἄρκτον, μνημονεύει καὶ Εὔφορος *) ἐν δ. Ὁ δὲ νοῦς, ἔστι δέ τις ἐξοχὴ καὶ ἄκρα ὑψηλη εἰς τὸ πέλαγος τείνουσα, κατεναντίον τῆς Ἑλίκης ἄρκτου κειμένη· ὑφ᾽ ἧς καὶ αἱ τοῦ Βορέου ἄελλαι περισχίζονται, τοῦτ᾽ ἔστιν αἱ πνοαί. Ἔστι δὲ ὑπερβατὸν, καὶ ἡ *ὑπὲρ* ἀντὶ τῆς ὑπό· ὑφ᾽ ἧς καὶ αἱ τοῦ Βορέου

*) Ἔφορος librarii centies et tanquam datâ operâ corruperunt in Εὔφορος. Exempla huius corruptionis habent Vossius in Aristarcho l. I. p. 46. (a. 1662.) Holstenius in Miscell. Observat. Crit. Nov. T. II. p. 118. Wesselingius ad Diod. Sic. Exc. T. II. p. 553, 60. Siebelisius Not. ad Hellen. p. 339. et Tzschuckius ad Strabon. T. IV. p. 66. 133. 242. et 245. Pariter confusa adiectiva εὔφορος et ἔφορος. V. Valckenar. Opusc. T. II. p. 100. Photius Lex. c. 387. Σκοπὸς, κατάσκοπός τις καὶ εὔφορος. Schleusnerus ad h. l. Cur. Noviss. c. 409.: „Loco εὔφορος scribere mallem ἔφορος." Similiter peccavit scriba Scholiorum Parisinorum ad Apollon. Rhod. I. v. 644. p. 51. ubi vicissim Ἔφορβον mutandum in Εὔφορβον.

πνοαὶ σχίζονται. Ἴσως δὲ βέλτιον συνάπτειν οἰκείως· καὶ αἱ πνοαὶ τοῦ Βορέου σχίζονται, ἤτοι διαλύονται, ὑπὲρ τῆς Καραμβίδος, ἀντὶ τοῦ ἐπάνω. Εἰ γὰρ ἐν ταῖς κορυφαῖς τῶν ὑψηλῶν ὀρέων νηνεμία ἐστὶν, ὡς οἱ φυσιολόγοι ἀξιοῦσι, πολλῷ μᾶλλον ὑπὲρ ἐκείνας. Δι' ὃ καὶ ἐπάγει, οὕτως ἀνὰ τὸ πέλαγος τετραμμένη τῷ αἰθέρι κύρει καὶ προσπελάζει.

V. 366. Ἅλυος ποταμοῖο. Ἅλυς ποταμὸς Παφλαγονίας, ὃν φυλάττεσθαι ὁ Πύθιος τῷ Λυδῶν βασιλεῖ Κροίσῳ εἶπεν. Ἔστι δὲ μεταξὺ Σύρων τῶν ἐν τῷ Πόντῳ καὶ Παφλαγόνων, εἰς τὸν Πόντον ἐκδιδοὺς, περὶ Σινώπην πόλιν.

V. 367. Τὸ δὲ ἐρεύγεσθαι τὸ μετὰ ἤχου ῥεῖν σημαίνει.

V. 369. Ὑπείροχος. Ὑψηλὸς καὶ μέγας κόλπος.

V. 370. Ἐξανέχει δὲ τῆς γῆς, ἀντὶ τοῦ ἔκκειται εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἔοικε δὲ ὑπὸ ὀρῶν περιέχεσθαι τὸν κόλπον· καὶ διὰ τοῦτο ὑπείροχον ἐξανέχειν ἔφη τὸν ἀγκῶνα.

Μετὰ τόνδ' ἀγχίῤῥοος. Μετὰ τὸν Ἅλυν πλησίον ῥεῖ ὁ Ἶρις, ἐλάττων ὢν τοῦ Ἅλυος κατὰ τὸ μέγεθος.

Κεῖθεν δέ. Ἐκεῖθεν προελθοῦσιν, ἀκτήν τινα εἶναι φησὶν ἐκκειμένην εἰς θάλασσαν. Κάμψαντι δὲ αὐτὴν, κόλπον εἶναι· εἰς ὃν καταφέρεσθαι φησὶ τὸν Θερμώδοντα ὑπὸ τὴν Θεμισκύρειον ἄκραν, ἔνθα ᾤκησαν αἱ Ἀμαζόνες.

V. 372. Ἀπὸ τοῦ ἵημι δὲ, τὸ πορεύομαι, εἶμαι παρακείμενος.

Ἐπισημήνασθαι δ' ἄξιον, ὅτι εἰπὼν στόμα Θερμώδοντος, ἐπήνεγκε μετοχὴν ἀρσενικὴν τὴν διαει-

μένος· δεικνὺς, ὅτι ταυτόν ἐστι στόμα Θερμώδοντος καὶ Θερμώδων.

Μύρεται. Ἀντὶ τοῦ ἐκρεῖ. Συναπτέον δὲ, αὐτῷ τὸ στόμα Θερμώδοντος κόλπῳ μύρεται.

Διαειμένος δὲ, κατὰ ἀντιστροφὴν διαφερόμενος. μεθ᾽ ὁρμῆς ῥέων. Οἷον, διὰ πολλῆς γῆς ῥέων ὁ ποταμὸς ὁ Θερμώδων κατὰ τὴν Θεμισκύρειον ἄκραν εἰς κόλπον εὔδιεινὸν ἐκρέει.

V. 373. *Ἔνθα δὲ Δοίαντος.* Δοίας καὶ Ἄλκμων, ἀδελφοί. Τίνος δὲ πατρὸς, οὐ φέρεται, ὥς φησι Φερεκύδης.

Πλησίον δὲ (φησὶ) τοῦ Δοίαντος πεδίου εἰσὶ τρεῖς πόλεις, ἔνθα κατῴκουν αἱ Ἀμαζόνες, Λυκαστία, Θεμισκύρα, καὶ Χαλυβία.

V. 375. *Οἱ δὲ Χάλυβες,* ἔθνος Σκυθικὸν, μετὰ τὸν Θερμώδοντα· οἳ μέταλλα σιδήρου εὑρόντες, μοχθοῦσι περὶ τὴν ἐργασίαν. Ἐκλήθησαν δὲ Χάλυβες ἀπὸ Χάλυβος τοῦ Ἄρεως υἱοῦ. Μέμνηται αὐτῶν καὶ Καλλίμαχος·

— — Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
γειόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

Σμυγερώτατοι. Ἤγουν ἐπιπονέστατοι.

V. 376. *Μέλονται.* Ἀντὶ τοῦ φροντίδα ποιοῦνται.

V. 378. *Γενηταίην ὑπὲρ ἄκρην.* Γενηταία ἄκρα κυρίως οὕτω λεγομένη ἀπὸ Γένητος ποταμοῦ, ἔνθα Διὸς ξενίου ἱερόν ἐστι.

Καὶ *Τιβαρηνοὶ* ἔθνος Σκυθικὸν, πλησιόχωροι Χαλύβων.

V. 379. *Μοσσύνοικοι* δὲ, ἔθνος καὶ αὐτὸ ἀπὸ τῆς διαγωγῆς τὴν προσηγορίαν ἐσχηκός. Μόσσυνοι γὰρ οἱ ξύλινοι οἶκοι λέγονται, οἷς καὶ αὐτοὶ ἐχρῶντο.

Ὅπερ καὶ αὐτὸς αἰνιττόμενος, ὑλήεσσαν γῆν αὐτοὺς οἰκεῖν ἔφη. Ἀπὸ γοῦν του μόσσυνος (ὃ λέγεται ὁ ξύλινος οἶκος) ἐκλήθησαν Μοσσυνοικοι.

V. 382. Λισσῇ ἐπικέλσετε νήσῳ. Τῇ τραχείᾳ καὶ ὑψηλῇ. Ἡ δὲ νῆσος καλεῖται Ἀρητιάς. Ἐν δὲ ταύτῃ τῇ νήσῳ αἱ Στυμφαλίδες ἦσαν ὄρνιθες, ἀπὸ Στυμφάλου τῆς Ἀρκαδίας πόλεως ὑπὸ Ἡρακλέους διωχθεῖσαι. Εν ταύτῃ οὖν τῇ νήσῳ (φησὶ) παντοίᾳ σπουδῇ κατάχθητε. Ἐκεῖ γὰρ ὑμῖν ἐπιφανήσεταί τις ὠφέλεια.

Λισσὴ δὲ, ἀντὶ τοῦ ὁμαλή. Ἀμεριας δὲ ἐν Γλώσσαις λισσὸν τὸ ὑψηλὸν ἀποδίδωσιν.

Ὅτι δὲ ἡ νῆσος αὕτη ὄρνιθας ἔχει τοξευούσας τοῖς πτεροῖς ὡς βέλεσιν, ἱστορεῖ καὶ Εὐριπίδης ἐν Φρίξῳ.

V. 387. Ὀτρηρή τε καὶ Ἀντιόπη. Ἀμαζόνων αὗται βασίλειαι.

Ποίαν δὲ στρατείαν, οὐδεὶς ἐδήλωσεν.

Ἐφέπουσι δ' ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ διατρίβουσι. *)

V. 388. Ἔνθα γὰρ ὔμμιν. Ἐνταῦθα γὰρ ὑμῖν ὄφελος ἐν τῇ Ἀρητιάδι νήσῳ ἐκ τῆς θαλάσσης ἥξει ἄφρητον· δηλονότι διὰ τὸ ναυάγιον. Λέγει δὲ τοὺς Φρίξου καὶ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου θυγατρὸς παῖδας, οἵτινες ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στελλόμενοι διὰ τὸν Ἀθάμαντος κλῆρον, ἐν ταύτῃ τῇ νήσῳ ναυαγήσαντες, ἔτυχον ἐπιμελείας παρὰ τῶν ἡρώων, καὶ ὁδηγοὶ αὐτοῖς εἰς τὴν Σκυθίαν ἐγένοντο. Εἰσὶ δὲ οὗτοι, Ἄργος, Μέλας, Κυτίσωρος, Φρόντις.

Ἀδευκέος. Τῆς ἀπροσδοκήτου. Ἀντὶ τοῦ, τῆς παρ' ἐλπίδας ὑμῖν φανείσης.

Ἀδευκῆ δέ φησι τὴν θάλασσαν, ἤγουν πικράν. Δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ.

*) Ad v. 384.

V. 389. *Τῷ κέν τε φίλα φρονέων.* Διὸ ἐπεὶ ὠφελήσει ὑμᾶς, εὐνοῶν ὑμῖν κελεύω προσχεῖν τῇ νήσῳ. Ἢ κατέχειν, ἤγουν μνημονεύειν αὐτῶν.

V. 390. Τὰ δὲ ἑξῆς προστίθησιν, ἐπεὶ ἔλαθεν ἑαυτὸν τὰ πάντα μέλλων λέγειν, τίνες τε εἴησαν οἱ συντευξόμενοι, καὶ ὅπερ αὐτοῖς ποιήσουσιν· καὶ παρεκβαίνων τὰ προαγγελθέντα αὐτῷ. Ἔφη γὰρ τὰ πάντα ἀκριβῶς μὴ εἰπεῖν, διὰ τὸ μὴ προσκροῦσαι τοῖς θεοῖς πάλιν. Ἑαυτοῦ δ' ἐπιλαμβάνεται· καὶ τὰ μὲν κατὰ μέρος συμβησόμενα οὐ λέγει, τὰ δὲ ἑξῆς τῶν Μοσυνοίκων ἔθνη καταλέγει.

V. 392. *Νήσου δὲ προτέρωσε.* Μετὰ δὲ τὴν νῆσον καὶ τὴν περαίαν γῆν οἰκοῦσιν οἱ *Φίλυρες.* Ὑπεράνω δὲ τῶν Φιλύρων καὶ ἔμπροσθεν εἰσὶν οἱ *Μάκρωνες*, ἔθνος Σκυθικὸν, ἄποικον τῶν Εὐβοέων. Ἡ γὰρ Εὔβοια καὶ Μάκρις ἐκαλεῖτο διὰ τὴν θέσιν.

Νήσου δὲ προτέρωσε. Τῆς δὲ νήσου τῆς Ἀρητιάδος ἔμπροσθεν καὶ τῆς κατὰ τὸ ἐναντίον γῆς οἰκοῦσι Φίλυρες· οἳ ἐκλήθησαν ἀπὸ Φιλύρας τῆς Ὠκεανοῦ θυγατρὸς, γαμετῆς δὲ Κρόνου, μητρὸς δὲ Χείρωνος, ἐνταῦθα διατριψάσης. Ἢ οὕτως, μετὰ δὲ τὴν νῆσον τὴν περαίαν γῆν νέμονται Φίλυρες.

V. 394. *Περιώσια.* Φησὶ δὲ τοῦτο διὰ τὸ εἰς πολλὴν χώραν διεσπάρθαι αὐτούς.

V. 395. *Ἑξείης δὲ Σάπειρες.* Ἐπὶ τοῖς Βεχείροις. *Σάπειρες* δὲ ἔθνος Σκυθικὸν, οὕτω κληθὲν διὰ τὸ πολλὴν παρ' αὐτοῖς γίνεσθαι τὴν Σαπειρίτην λίθον.

V. 396. *Ὁμώλακες.* Ὅμουροι. Ὦλακα γὰρ τὴν αὔλακα, Δωρικῶς. Καὶ Ὅμηρος·

Ἱεμένων κατὰ ὦλκα.

V. 397. *Ἀλλ' ἐνὶ νηΐ.* Ἀλλὰ *πείρετε* καὶ πλεῖτε (φησὶν), ἕως ἂν εἰς τὸ μυχώτατον τῆς θαλάσσης ἀφίκησθε. Ἐνταῦθα γὰρ καὶ ἡ Σκυθία τελευτᾷ. Καὶ τὴν μὲν Σκυθίαν διαδέχεται ἡ Σαρματία, τὸν δὲ Εὔξεινον ἡ Μαιῶτις. Περιοικοῦσι δὲ τὴν Μαιῶτιν οἱ Σαρμάται. Ὑπὲρ δὲ τοὺς Σαρμάτας ὁ Σαρματικός ἐστι καὶ ἀρκτικὸς Ὠκεανός.

V. 399. *Κυταΐδος.* Κολχικῆς. Κύταια γὰρ, πόλις Κολχίδος. Ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα πόλις τῆς Εὐρώπης Κύταια, ὁμώνυμος τῇ Σκυθικῇ· ἀφ' ἧς φασὶ καὶ τὴν Κολχικὴν ἐσχηκέναι τὴν ἀρχήν. Ἀπολλώνιος δὲ Κυταΐδα τὴν πόλιν ἐνταῦθα φησίν.

Ἀμαραντῶν δὲ περισπωμένως, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ καθόλου. Ἔστι δὲ Ἀμαραντὸς πόλις ἐν Πόντῳ. Ὡς δὲ αὐτός φησιν, ὄρη τῆς Κολχίδος, ἐξ ὧν ὁ Φᾶσις ποταμὸς καταφέρεται.

Ἔστιν οὖν καὶ ἑτέρα Κύταια πόλις τῆς Εὐρώπης κατὰ τὸν εἴσπλουν τοῦ Εὐξείνου· ἐκεῖθεν δὲ τὴν ἀρχὴν λαμβάνουσι. Λέγεται δὲ οὕτως ὀνομαστικῶς. Κυταΐδα γὰρ τὴν Μήδειαν προσαγορεύουσιν. Ἀμαραντὸς δὲ, πόλις ἐν Πόντῳ. Ἢ ὄρη τῆς Κολχίδος, ὥς φησιν Ἡρωδιανός· ὅθεν καταφέρεται ὁ Φᾶσις. Ὅπερ ἀγνοήσας Ἡγήστρατος ὁ Ἐφέσιος, Ἀμαραντίους ἀπέδωκε λιμένας τοῦ Φάσιδος. διὰ δὲ τὸ εὐθαλεῖς εἶναι, καὶ ἀμαράντους. Ὅτι δὲ Ἀμάραντα ὄρη ἐστὶ Κόλχων, ἱστορεῖ Κτησίας ἐν β. Ὁ δὲ Φᾶσις φέρεται μὲν ἀπὸ τῶν Ἀρμενίας ὀρῶν, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης· ἐκδίδωσι δὲ εἰς Κόλχους κατὰ θάλασσαν.

V. 400. *Κίρκαιον* δὲ τόπος ἐστὶ τῆς Κολχίδος, ἀπὸ Κίρκης τῆς Αἰήτου ἀδελφῆς, ἢ πεδίον. Οὐ δύναται δὲ ἀπὸ τῆς ἑτέρας Κίρκης ὠνομάσθαι. Ἐγένοντο

γὰρ Κίρκαι δύο, περὶ ὧν ἐν τοῖς ἑξῆς ἐροῦμεν. Τίμαιος δέ φησι, πεδίον ἐν Κόλχοις εἶναι Κίρκαιον.

V. 404. Ἄλσος τε σκιόειν. Ὁ δὲ Ἑλλάνικος ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Διὸς φησὶ κεῖσθαι τὸ δέρας.

Τοῦ δὲ ἐν Κόλχοις λεγομένου Ἀργείου πεδίου καὶ τοῦ αὐτόθι Ἄρεος τεμένους μέμνηνται πολλοί. Φασὶ δὲ, ὅτι τὸ χρυσοῦν δέρας ἀνάκειται ἐν τῷ τοῦ Ἄρεος ἄλσει ἐπί τινος φηγοῦ, φυλασσόμενον ὑπὸ δράκοντος τερατίου τὸ μέγεθος.

Τὸ δὲ σκιόειν ἀντὶ τοῦ σκιόεν, κατὰ Ἰωνικὴν πρόσθεσιν τοῦ ι.

V. 409. Ἀφασίᾳ βεβολημένοι. Ἀντὶ τοῦ ὑπὸ ἀφασίας ἐκπεπληγμένοι.

V. 415. Ἀσπαστῶς κεν. Ἡδέως ἂν παρὰ σοῦ μάθοιμι, εἰ καὶ ὑποστρέψαντες ἐκ Κόλχων ἐπιζευξόμεθα. Δύο δὲ μάλιστα ἐφίεται ὁ Ἰάσων μαθεῖν παρὰ τοῦ Φινέως· ἓν μὲν, πῶς ἂν αὖθις κατὰ τὴν ὑποστροφὴν διαπλεύσει τὰς Συμπληγάδας· δεύτερον, πῶς μέχρι τῆς Κολχίδος ἀφίκοιτο, διαπλεύσας τοσαύτην θάλασσαν. Τὸ δὲ δυσχερὲς τοῦ πλοῦ ἐνέφηνε διὰ τὸ τὴν Κολχίδα κεῖσθαι ἐπὶ τὰ ἔσχατα τῆς γῆς καὶ τοῦ Πόντου.

V. 417. Αἶα δέ. Ἡ Αἶα, πόλις τῆς Κολχίδος. Αὕτη ἐπ' ἐσχάτοις κεῖται τῆς οἰκουμένης. Ἄλλοι δὲ τὴν γῆν τῆς Κολχίδος ἰδίως αἶαν καλεῖσθαι λέγουσιν.

V. 421. Ἐπεὶ δαίμων. Ἐκ δὲ τῆς Αἴας (φησὶν), τουτέστιν ἐκ τῶν Κόλχων, θεὸς ὑμῖν καθηγήσεται, καὶ εἰς τὴν Αἶαν πλέουσι πολλοὶ ἔσονται καθόλου πομποί. Ἄλλος ὑμῖν, φησὶ, γενήσεται πλοῦς ἐκ τῆς Αἴας. Τοῦτο δὲ λέγει, παρόσον οὐ διὰ τῶν Συμπληγάδων ὑποστρέφουσιν.

V. 422. Μετὰ δ' Αἶαν. Ἡ μετὰ, ἀντὶ τῆς πρός.

V. 423. *Ἀλλὰ φίλοι φράζεσθε.* Διὰ φροντίδος ἔχετε (φησὶ) τὴν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης δολίαν βοήθειαν. Αἰνίττεται δὲ τὸν ἔρωτα τῆς Μηδείας.

V. 431. sq. *Τὸ δὲ, ὅσσον ἄπωθεν ἤλασαν,* ἀντὶ τοῦ, ὅσον μακρὸν ἐπορεύθησαν.

V. 434. *Δικταίης.* Δικταῖον ὄρος ἐν Κρήτῃ.

Ἐρίπναι δὲ, κατὰ μέν τινας, τὰ ἀποθραύσματα τῶν ὀρῶν· κατὰ δὲ τοὺς γλωσσογράφους, πάντα τὰ ὄρη ἐρίπναι καλοῦνται.

V. 438. *Ἡ ἄρα δή τις.* Τὸ ἢ ἄρα, ἠθικῶς, ἀντὶ τοῦ, ὡς ἔοικε. Καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ·

— — οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδει καὶ φρένες ἦσαν.

Καὶ Ἡσίοδος·

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος.

οὐκ ἦν, ὡς ἔοικε, μία ἔρις.

V. 441. *Εἰ δὲ καὶ ὀφθαλμοῖσιν.* Εἰ δὲ καὶ ἀναβλέψαι θεῶν τις σὲ ποιήσειεν, χαρείην ἂν τόσον, ὡς εἰ σωθείην εἰς τὴν πατρίδα.

V. 445. *Ὑποσμύχονται.* Ὅπερ ἐστὶν, ὑπὸ βάθους ἠμαύρωνται. Ἔστι δὲ ὑποσμύχειν καὶ τὸ ἠρέμα ὑποκαίειν. Οἱονεὶ ὑποκέκαυνται.

V. 451. *Οἳ καὶ πρόσθεν.* Οἵτινες συνεχῶς ἤρχοντο πρὸς αὐτόν. Τὸ ἑξῆς, φέροντες μέρος τῆς ἰδίας τροφῆς.

V. 456. *Σὺν τοῖσιν δ' ἵκανε Παραίβιος.* Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος τὸν Παραίβιον φίλον Φινέως εἶναι φησίν· οἱ δὲ ἄλλοι δοῦλον εἶναι πιστόν.

Οἱ δὲ περὶ τὸν Παραίβιον (φησὶν) ἐχάρησαν, ἰδόντες τοὺς ἥρωας. Αὐτὸς γὰρ ὁ Φινεὺς ὑπεμυθήσατο καὶ προεῖπε τῷ Παραιβίῳ τὴν τῶν ἡρώων ἔλευσιν. Συν-

ἅπτειν γὰρ δεῖ τὴν ὑπὸ τῷ ἐμυθήσατο, λαμβάνειν δὲ ἀντὶ τῆς πρό· ὥσπερ καὶ τὸ ὑπειπὼν ἀντὶ προειπών.

V. 460. Θυνίδι γαίῃ. Τὴν περὶ τὸν Βόσπορον χώραν πάλιν Θυνίδα εἶπεν, ἣν κατῴκει Φινεύς· ὡς εἶναι μέρος τι Θράκης, ὃ καλεῖται Θυνίς.

V. 470. Μόρον δὲ ἐνταῦθα, οὐ τὸν θάνατον, ἀλλ' ἢ τὴν δυστυχίαν ἔφη, ἢ τὴν ποιὰν τῆς τύχης διάθεσιν.

V. 471. Εὖτε γὰρ οὖν. Ὁ Παραίβιος (φησὶ) πατρικὴν ἁμαρτίαν ἀποτιννὺς, ἀεὶ ἐν ἀπορίᾳ ἦν βίου, καὶ εἰ πλεῖστα μοχθήσειεν.

V. 473. Χρησμοσύνῃ. Ἀπορίᾳ, πενίᾳ, ἐνδείᾳ.

V. 477. Ἁμαδρυάδος νύμφης. Ἁμαδρυάδας νύμφας Μνησίμαχος φησὶ, διὰ τὸ ἅμα ταῖς δρυσὶ γεννᾶσθαι. Ἢ ἐπεὶ δοκοῦσιν ἅμα ταῖς δρυσὶ φθείρεσθαι, νύμφαι Ἁμαδρυάδες λέγονται.

Χάρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὡς ἄρα Ῥοῖκος θεασάμενος δρῦν ὅσον οὔπω μέλλουσαν ἐπὶ γῆς καταφέρεσθαι, προστάξαι τοῖς παισὶν ὑποστηρίξαι ταύτην. Ἡ δὲ μέλλουσα συμφθείρεσθαι τῇ δρυὶ νύμφη, ἐπιστᾶσα τῷ Ῥοίκῳ, χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας, ἐπέτρεπεν δὲ αἰτήσασθαι ὅ, τι βούλοιτο. Ὡς δὲ ἐκεινος ἠξίου συγγενέσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δοῦναι τοῦτο· φυλάξασθαι μέντοιγε ἑτέρας γυναικὸς ὁμιλίαν παρήγγειλεν· ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἄγγελον μέλισσαν. Καί ποτε πεσσεύοντος αυτοῦ, παρίστατο ἡ μέλισσα. Πικρότερον δὲ ἀποφθεγξάμενος, εἰς ὀργὴν ἔτρεψε τὴν νύμφην, ὥστε πηρωθῆναι αὐτόν.

Καὶ Πίνδαρος δέ φησι περὶ νυμφῶν ποιούμενος τὸν λόγον· Ἰσοδένδρου τέκμαρ αἰῶνος λαχοῦσα.

Ὁ οὖν τοῦ Παραιβίου πατὴρ ἐκκόπτων δρῦν, παρεκαλεῖτο ὑπὸ νύμφης μὴ τεμεῖν αὐτήν· συγγεγεννημένη

οὔσῃ γάρ, ἐὰν ἐκκοπῇ, παραιτίαν αὐτῇ ἔσεσθαι θανάτου. Ἀπιθήσαντος δὲ αὐτοῦ, νεμεσῆσαι τὸ δαιμόνιον αὐτῷ τε καὶ τοῖς ἐγγόνοις, καὶ κακῶν γενέσθαι παραίτιον.

V. 483. Ἔγωγε μέν, εὖτ' ἀφίκανεν. Πρὸς ἐμὲ ὅτε ἦλθε (φησὶν) ὁ Παραίβιος μαντευσόμενος, καὶ τὴν ἀτυχίαν ἀνεκοινώσατο, ἔγνων αὐτὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ πατρὸς ἁμαρτίας δίκην ἀποτιννύντα.

V. 485. Λωφήϊα ῥέξαι. Ἐφ' οἷς λωφήσει καὶ παύσεται ἡ τῆς νύμφης ὀργή· τουτέστι καταπαυστικὰ τῆς ὀργῆς.

Λωφήϊα, ἐξιλαστήρια, ἐφ' οἷς λωφήσει καὶ παύσεται κακούμενος. Λωφῆσαι δὲ κυρίως ἐπὶ τῶν ζώων, τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἄχθος ἀποθέσθαι. Καὶ λωφήσων ἀντὶ τοῦ λήξων, ἀναπαύσων. ἢ ἀναπαυσάμενος τὸν λόφον, τούτεστι τὸν τράχηλον.

V. 493. Μαντήϊον. Μαντικόν.

V. 494. Ἐπ' ἐσχαρόφιν. Ἐν τῇ ἑστίᾳ.

Νέον ἤματος ἀνομένοιο. Ὑπὸ τὴν πρωΐαν αὔξησιν τῆς ἡμέρας λαμβανούσης.

V. 495. Ἀλέγυνον. Εὐτρέπιζον.

V. 498. Ἦρι δ' ἐτήσιοι αὖραι. Ἐπιφέρει καὶ Ἀπολλώνιος, δι' ἣν αἰτίαν πνέουσι τῷ θέρει. Τοῦ γὰρ κατηστερισμένου κυνὸς φλέγοντος τὰς Κυκλάδας νήσους, καὶ πολὺν χρόνον αὐχμοῦ τε καὶ ἀπορίας οὔσης, οἱ τὴν Κέω κατοικοῦντες ἐκ θεοπροπίου ἐπεκαλέσαντο Ἀρισταῖον τὸν Ἀπόλλωνος καὶ Κυρήνης ἐκ Φθίας. Ὁ δέ, παραλαβὼν τινὰς ἐξ Ἀρκαδίας, ἦλθεν εἰς τὴν Κέω, καὶ Διὸς ἱερὸν ἱδρύσατο Ἰκμαίου, ἕνεκα τοῦ τοὺς ὄμβρους γίνεσθαι· καὶ τὸν κύνα ἐξιλάσατο. Καὶ ἐνομοθέτησε κατ' ἐνιαυτὸν τοῖς Κῴοις μεθ' ὅπλων ἐπιτηρεῖν τὴν ἐπιτολὴν τοῦ κυνός, καὶ θύειν αὐτῷ. Ὅθεν οἱ ἐτήσιαι

πνέουσι, καταψύχοντες τῷ θέρει τὴν γῆν. καὶ αὐχμοῦ ἀπηλλάγησαν οἱ Ἕλληνες.

Ὅτι ἐτησίαι ἔπνευσαν Ἀρισταίου αἰτησαμένου, ὃς ἦν Κυρήνης τῆς Ὑψέως καὶ Ἀπόλλωνος, ἀδελφὸς δὲ Αὐτούχου. Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Λιβύῃ, Ἀρισταῖος δὲ ἐν τῇ Κέῳ εὑρὼν τὰ μελισσουργικὰ πρῶτος, καὶ τὴν τοῦ ἐλαίου κατεργασίαν. Καὶ κατακαλεσάμενος τοὺς ἐτησίας, Ζεὺς Ἀρισταῖος ἐκλήθη, καὶ Ἀπόλλων, ἀγρεὺς καὶ νόμιος.

Περὶ δὲ τῆς Κυρήνης Πίνδαρος ἱστορεῖ ἐν Πυθιονίκαις, ὡς παρθένος οὖσα, μέχρι πολλοῦ συνεκυνήγει τῷ Ἀπόλλωνι· διαπαλαίουσα δέ ποτε λέοντι, ἠγαπήθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος· ὃς καὶ ἁρπάσας αὐτὴν, διεκόμισεν εἰς τὴν νῦν ἀπ' αὐτῆς Κυρήνην τῆς Λιβύης· καὶ μιγεὶς Ἀρισταῖον ἔτεκε. Φερεκύδης δέ φησι καὶ Ἄραιθος ἐπὶ κύκνων αὐτὴν ὀχηθεῖσαν, κατὰ Ἀπόλλωνος προαίρεσιν, εἰς τὴν Κυρηνην ἀφικέσθαι. Ἀγροίτας δὲ ἐν πρώτῳ Λιβυκων, ὑπὸ Ἀπόλλωνος εἰς Κρήτην αὐτὴν κομισθῆναι· ἐκεῖθεν δὲ εἰς Λιβύην. Ἀδελφὴ δὲ Κυρήνης Λάρισσα· ἧς ὁμώνυμος πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Τινὲς δέ φασι τὴν Κυρήνην Πηνειοῦ θυγατέρα γενέσθαι, κακῶς. Ἔνεμεν γὰρ παρ' αὐτῷ θρέμματα, οὐκ ἔτι δὲ καὶ θυγάτηρ αὐτοῦ ἦν. Μνασέας δέ φησι, κατ' ἰδίαν αὐτὴν προαίρεσιν ἐς Λιβύαν ἐληλυθέναι, οὐχ ὑπ' Ἀπόλλωνος διαχθεῖσαν. Ἀκέστωρ δὲ ἐν τοῖς περὶ Κυρήνης ἱστορεῖ, ὡς ἐπ' Εὐρυπύλου βασιλεύοντος Λιβύης, ὑπὸ Ἀπόλλωνος διακομισθείη ἐς Λιβύην ἡ Κυρήνη· λέοντος δὲ τὴν χώραν λυμαινομένου, προσθείη τὴν βασιλείαν ὁ Εὐρύπυλος ἆθλον τῷ ἀποκτενοῦντι τὸν λέοντα. Τὴν δὲ διαχρήσασθαι αὐτὸν, καὶ τὴν βασιλείαν λαβεῖν. Παῖδας δὲ αὐτῆς γενέσθαι Αὐτοῦχον καὶ Ἀρισταῖον. Φησὶ δὲ αὐτὴν Φύλαρχος ἐλθεῖν μετὰ πλειόνων εἰς Λιβύην. Τούτων δὲ ἐκπεμ-

φθέντων ἐπὶ τὴν κυνηγεσίαν, τούτοις καὶ αὐτὴν συνεξελθεῖν, κἀκεῖ ἀνελεῖν τὸν λέοντα, καὶ λαβεῖν τὴν βασιλείαν. Ἐγέννησε δὲ ἐξ Ἀπόλλωνος παῖδας δυο, Αὐτοῦχον καὶ Ἀρισταῖον.

Τινὲς δὲ τέσσαρας Ἀρισταίους γενεαλογοῦσιν, ὡς καὶ Βακχυλίδης· τὸν μὲν, Καρύστου· ἄλλον δὲ, Χείρωνος· ἄλλον δὲ, Γῆς καὶ Οὐρανοῦ· καὶ τὸν Κυρήνης.

Οἱ ἐτησίαι ἄρχονται πνεῖν περὶ τὴν ἐσχάτην μοῖραν τοῦ ἡλίου ὄντος ἐν καρκίνῳ, μέχρις οὗ τὸν λέοντα παρέλθῃ. Ὡς καὶ Ἄρατος·

Ἠελίου τὰ πρῶτα συνερχομένοιο λέοντι,
τῆμος καὶ κελαδοντες ἐτησίαι εὐρέϊ πόντῳ
ἀθρόοι ἐμπίπτουσι.

V. 500. Κυρήνη πέφαται. Ἤγουν λέγεται, ὅτι Κυρήνην τὴν Ὑψέως ὁ Ἀπόλλων θεασάμενος παρὰ Πηνειὸν, εἰς Λιβύην ἐκόμισεν· ἔνθα μιγεὶς αὐτῇ (ὅπου καὶ Κυρήνη πόλις ἔκτισται) τὸν Ἀρισταῖον ἐγέννησε. Λέγουσι δὲ Κυρήνην, οἱ μὲν Πηνειοῦ, οἱ δὲ Ὑψέως τοῦ Πηνειοῦ.

V. 504. Αἱμονίης. Τῆς Θεσσαλίας, ἀπὸ Αἵμονος, υἱοῦ Ἄρεως.

Χθονίαις. Ταῖς ἐγχωρίαις.

V. 505. Μυρτώσιον. Τόπος ἢ ἄκρα περὶ Κυρήνην.

V. 507. Ἀγρέα καὶ νόμιον. Τὸ μὲν, ὅτι ἐν ἀγρῷ ἐμίγη τῇ μητρὶ αὐτοῦ ὁ Ἀπόλλων· νόμιον δὲ, ὅτι τεμούσῃ ἐμίγη. Οἱ δὲ, ὅτι τὴν κατὰ τοὺς ἀγροὺς θεραπείαν τοῖς νομεῦσιν εἰσηγήσατο.

V. 509. Μακραίωνα. Πολυχρόνιον.

Ἀγρότιν. Τὴν Κυρήνην, ὅτι φιλοκύνηγος ἦν.

V. 512. Ἀκεστορίην τε. Ὑπὸ Μουσῶν γὰρ αὐτὸν τὴν ἰατρικὴν καὶ τὴν μαντικὴν δεδιδάχθαι φησί.

Καὶ πρὸς γάμον Αὐτονόην λαβεῖν δηλαδὴ, τὴν Κάδμου θυγατέρα.

V. 513. *Θέσαν ἥρανον. Καὶ τῶν ἰδίων ποιμνίων προστάτην αὐτὸν ἐποίησαν αἱ Μοῦσαι.*

V. 514. *Ἀθαμάντιον δὲ πεδίον οὕτω καλούμενον περὶ τὴν Ἅλων. Κατῴκησε γὰρ Ἀθάμας ἐν Ἅλῳ τῇ νήσῳ, τῆς βασιλείας ἐξελθών.*

V. 515. *Ὄθρυν. Ὄθρυς, ὄρος Θεσσαλίας ὑψηλόν. Καὶ ὁ Ἀπιδανὸς δὲ, ποταμὸς Θεσσαλίας.*

V. 516. *Μινωΐδας. Τὰς Κυκλάδας φησὶν, ἐπεὶ Μίνως, Κρὴς ὢν, ἐβασίλευσε τῶν νήσων θαλασσοκρατῶν, τοὺς Κᾶρας ἐξελάσας.*

V. 517. *Σείριος. Ἤτοι παρὰ τὴν ζέσιν, ζείριος καὶ σείριος· ἢ παρὰ τὸ ἐκκενοῦν ἡμᾶς ἱδρῶσι ῥεομένους· σειροῦν γὰρ τὸ κενοῦν. Ἢ τοῦ σεσηρέναι αἴτιος. Τοὺς γοῦν κύνας διασεσηρέναι καὶ χάσκειν ποιεῖ. Ἢ παρὰ τὸ σείεσθαι καὶ πάλλεσθαι. Ὁμοίως δὲ καὶ πάντα τὰ ἄστρα σείρια λέγοιντο, οἱονεὶ τείρεα τινὰ ὄντα· ἢ διὰ τὸ τείρειν, τὸ δαμάζειν· ἢ ὅτι τέρατα εἰσὶν, καὶ σημεῖα τῶν πλοϊζομένων. Οἱ μέντοι ἀστρολόγοι τοὺς ἐν κινήσει ὄντας ἀστέρας, στίλβοντας καλοῦσιν. Εἶναι δὲ τὸ ἄστρον, οἱ μὲν, τοῦ Ὠρίωνος κυνός· οἱ δὲ, τῆς Ἠριγόνης· οἱ δὲ, τῆς Ἴσιδος· οἱ δὲ, Κεφάλου. Ὁ δὲ Τιμοσθένης κύριον ὄνομα εἶναι φησί.*

V. 520. sq. *Παῤῥάσιον λαόν. Τὸν Ἀρκαδικόν. Ἀπὸ μιᾶς Ἀρκαδικῆς πόλεως, καλουμένης Παῤῥασίας.*

V. 522. *Διὸς Ἰκμαίοιο. Ἕνεκα τῆς ἰκμάδος. Ἐν τῇ Κῷ δέ ἐστιν ἱερὸν Διὸς ἰκμαίου, τουτέστι διύγρου. Ἐπεὶ αἴτιος γέγονε τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.*

V. 524. *Τοῖο δ' ἕκητι. Ἤγουν τοῦ Διὸς χάριν.*

V. 526. *Ἤματα τεσσαράκοντα. Τὰς τῶν ἐτη-*

σίων ἀνέμων ἡμέρας, οἱ μὲν, τεσσαράκοντα, ἄλλοι δὲ, πεντήκοντα φασὶν, ὡς Τιμοσθένης. Ἄρχονται δὲ πνεῖν ὄντος τοῦ ἡλίου ἐν τῷ τοῦ καρκίνου τέλει. Πνέουσι δὲ δι' ὅλου τοῦ λέοντος, καὶ λήγουσιν ἐν τῷ διμοίρῳ τῆς παρθένου.

Κέῳ δ' ἔτι νῦν. Ἐνομοθέτησε γὰρ τοῖς Κείοις κατ' ἐνιαυτὸν μεθ' ὅπλων ἐπιτηρεῖν τὴν ἐπιτολὴν τοῦ κυνὸς, καὶ θύειν αὐτῷ. Ὅθεν οἱ ἐτησίαι πνέουσι, καταψύχοντες τῷ ἀέρι τὴν γῆν· καὶ αὐχμοῦ ἀπηλλάγησαν οἱ Ἕλληνες.

V. 528. Ὑδέονται. Ἀντὶ τοῦ ᾄδονται καὶ λέγονται.

V. 529. Ἐρυκομένους. Κωλυομένους τοὺς Ἀργοναύτας, διὰ τοὺς ἐτησίας. Ὑπάρχουσι γὰρ ἐναντίοι οἱ ἐτησίαι τοῖς εἰσπλέουσι τὸν Πόντον, ὄντες Βορέαι κατ' ἐκείνους τοὺς τόποις· ὥσπερ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος ἐναντίοι εἰσὶν οἱ Ζέφυροι.

V. 531. Ἐκ δὲ τόθεν. Ἤγουν μετὰ ταῦτα.

V. 532. Βωμὸν ἁλὸς ῥηγμῖνι πέρην. Ἐν δὲ τῷ πέραν (φησὶν) αἰγιαλῷ τῆς Ἀσίας διαπλεύσαντες, ἐπ' αὐτὸν βωμὸν τοῖς δώδεκα θεοῖς ἐδομήσαντο, καὶ ἔθηκαν ἐπ' αὐτῷ ἱερὰ, τοῦτ' ἔστι καλλιέρησαν. Φανερὸν οὖν ἐστιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Καὶ γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἱερόν ἐστιν οὕτω καλούμενον ἐν τῷ πέραν τῆς Εὐρώπης τῆς Ἀσιάδος. Δημοσθένης δέ φησι, τοὺς μὲν Φρίξου παῖδας βωμοὺς δώδεκα ἱδρύσασθαι τῶν θεῶν· τοὺς δὲ Ἀργοναύτας, τοῦ Ποσειδῶνος. Ἡρόδωρος δὲ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ φησὶ τεθυκέναι τοὺς Ἀργοναύτας, ἐφ' οὗ Ἄργος ὁ Φρίξου ἐπανιὼν ἐτεθύκει. Εἰσὶ δὲ οἱ δώδεκα θεοὶ οὗτοι, Ζεὺς, Ἥρα, Ποσειδῶν, Δημήτηρ, Ἑρμῆς, Ἥφαιστος, Ἀπόλλων, Ἄρτεμις, Ἑστία, Ἄρης, Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ.

V. 533. *Οὐδὲ πελείης.* Οὐκ ἐπελάθοντο δὲ τῆς περιστερᾶς. Τὸ ἑξῆς, ἀλλ' ἐν τῇ χειρὶ εἶχεν ὁ Εὔφημος.

V. 535. *Δήματι.* Γράφεται καὶ *δείματι.* Τὸ μὲν διὰ τοῦ η, τὸν δεσμὸν σημαίνει· τὸ δὲ διὰ διφθόγγου, τὸν φόβον.

V. 542. *Ὡς δ' ὅτε τίς.* Εἴρηται ἡ παραβολὴ παρὰ τὸ Ὁμηρικόν·

Ὡς δ' ὅταν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος.

Ὁ δὲ νοῦς, ὥσπερ δὲ ὅταν τις ἀπὸ τῆς πατρίδος πλανώμενος (οἷα πολλάκις συμβαίνει τοῖς ἀνθρώποις) τοὺς ἰδίους τῇ διανοίᾳ ἐθεάσατο οἴκους, οὐδὲ τὸ μεταξὺ διάστημα πολὺ αὐτῷ φαντασιοῦται εἶναι, ἀλλὰ καὶ πάσας καταφανεῖς πόλεις· ἅμα τε τοῖς εἰρημένοις ἡ εἰς τὰ οἰκεῖα ὁδὸς ἥ τε διὰ γῆς καὶ θαλάσσης ὑποφαίνεται αὐτῷ, καὶ ἄλλοθι ἄλλην ἐκ τοῦ τόπου, ἐν ᾧ ἐστὶν, ἐπέρχεται, καὶ ταχέως ἐν κινήσει ὀξείᾳ τὴν διάνοιαν ἔχων· οὕτω ταχέως διῆλθεν ἡ Ἀθηνᾶ τὴν μεταξὺ χώραν, καὶ παρεγένετο ἐπὶ τὰς Κυανέας πέτρας.

Τὸ *ἀλώμενος* εἰς τὸ *ἐνόησεν* ἀναφέρειν δεῖ.

V. 542. Ἐν δὲ τῷ, *πλαζόμεθα τετληότες,* μετάθεσιν ποιητέον, οἷον, πλαζόμενοι τέτλαμεν.

Ἐν δὲ τῷ, *οὐδέ τις αἶα,* τὸ διάστημα δηλοῖ.

Οὐδέ τις αἶα. Οὐδὲν αὐτῷ πολὺ πάσης διάστημα γῆς φαίνεται.

V. 544. *Σφωϊτέρους.* Κακῶς ἐχρήσατο τῷ *σφωϊτέρους.* Ἔδει γὰρ εἰπεῖν σφετέρους.

Τὸ δὲ, *ἐνόησε δόμους,* ἀντὶ τοῦ, διανοίᾳ τοὺς ἰδίους οἴκους ἐθεάσατο.

V. 545. *Ὑγρή τε τραφερή τ' ἰνδάλλεται.* *Ὑγρὴν κέλευθον* Ὁμηρικῶς τὴν διὰ θαλάσσης νοεῖ, *τραφερὴν* δὲ τὴν διὰ ξηρᾶς.

V. 546. *Ὀξέα πορφύρων.* Πορφύρειν λέγεται τὸ μὴ ἐξ ἐπιπολῆς, ἀλλὰ κατὰ βάθους τι μεριμνᾷν. Ἀπὸ τῆς πορφύρας τῆς ἐν βάθει τῆς θαλάσσης εὑρισκομένης.

V. 548. *Ἀξείνοιο.* Τὸν εὔξεινον πόντον φησὶν, οἱονεὶ κακόξεινον, τοῦ ᾱ σημαίνοντος τὸ κακόν. Πρότερον μὲν γὰρ ὑπὸ ληστῶν περιοικούμενος, ἄξεινος ἐκαλεῖτο· καθαρθεὶς δὲ, εὔξεινος τὸ μετὰ ταῦτα ἐκλήθη.

V. 550. Τὸ δὲ *ἐεργμένον* παράγεται μὲν ἀπὸ τοῦ εἴργω, τὸ κωλύω· σημαίνει δ' ὅμως καὶ τὸ περικυκλούμενον, ὡς ἐνταῦθα.

V. 551. *Δινήεις δ' ὑπένερθεν.* Ὁ ῥοῦς (φησὶ) δίνας καὶ συστροφὰς ἔχων ῥευμάτων ἀνέκοπτε τὴν ναῦν· καὶ πολὺ εἰς τοὔμπροσθεν προήεσαν μετὰ φόβου.

V. 553. *Ἀρασσομένων.* Ἀντὶ τοῦ, συγκροτομένων ἀλλήλαις. Οὕτω δὲ ἀναγινώσκεται καὶ τὸ, θυρῶν ἀρασσομένων.

V. 554. *Νωλεμές.* Συνεχές.

Ἁλιμυρέες ἀκταί. Αἱ ὑπὸ θαλάσσης περιῤῥεόμεναι, ἢ περιῤῥαινόμεναι.

V. 557. *Θελήμονα.* Πρόθυμον καὶ ἐπιτεταμένην. Οὐ γὰρ τὴν ἡσύχιον ἐνταῦθα σημαίνει.

V. 559. *Τὰς δ' αὐτίκα.* Τοῦτο ἔφη, ἐπεὶ πεπρωμένον ἦν στηριχθῆναι αὐτὰς, ἂν διέλθῃ αὐτῶν ἡ ναῦς.

V. 562. *Προέηκε πελειάδα.* Ὅτι διὰ πελειάδας ἐπείρασαν οἱ Ἀργοναῦται τὰς Συμπληγάδας, καὶ Ἀσκληπιάδης ἱστορεῖ ἐν δευτέρῳ Τραγῳδουμένων.

V. 568. *Σπήλυγγες.* Αἱ κοιλάδες αἱ ὑπὸ τὰς πέτρας.

V. 569. *Ἐβόμβεον.* Ἦχουν. Ὅθεν καὶ βομβύ-

λη, εἶδος μελίσσης. Καὶ ποτηρίου δὲ εἶδος. ὡς Ἀντισθένης παραδίδωσιν. Ἔστι δὲ τοῦτο στενοτράχηλον.

V. 570. *Καγχλάζοντος.* Ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦντος. Περιέκλυζε τὰς ἐφ' ὕψους ἀκτὰς ὁ τοῦ κύματος ἀφρός.

V. 571. *Νῆα δ' ἔπειτα.* Περιῆγε δὲ τὴν ναῦν καὶ περιέστρεφεν ὁ ῥοῦς.

Εἴλει. Περιέστρεφε.

V. 572. *Οὐραῖα πτερὰ ταίγε.* Αὗται ἔκοψαν τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς πτερά.

V. 576. *Πλήμμυρις καὶ πλημμυρὶς,* διχῶς. Ἄμεινον δὲ *πλημμυρίς.* Τὰ γὰρ ἀπὸ βαρυτόνων ῥημάτων θηλυκὰ ὀνόματα εἰς ις ὀξύνεται· βασιλεύω, βασιλὶς· πλημμύρω, πλημμυρίς.

Κατένειχε. Κατήνεγκε τὴν ναῦν εἴσω τῶν πετρῶν.

V. 579. *Ἤδη δ' ἔνθα καὶ ἔνθα.* Γενομένων δὲ αὐτῶν μεταξὺ τοῦ στενοῦ, ἡ πρόσω καὶ ἡ κατόπιν θάλασσα ἐπεφαίνετο. Ἢ τὸ *ἔνθα καὶ ἔνθα* πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τοῦ Πόντου ἀνενεκτέον.

V. 580. *Ἀπροφάτως* δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀπροοράτως.

V. 581. *Κυρτὸν ἀποτμῆγι σκοπιῇ ἴσον.* Ἀνεφάνη δὲ καὶ ἐπήρχετο αὐτοῖς ἀπροόπτως προπάροιθεν ὑψηλὸν καὶ μέγα κῦμα, παραπλήσιον ἀπερρηγμένῃ σκοπιῇ, ἤτοι ὄρει.

V. 582. *Ἤμυσαν.* Ἔκλιναν λοξὰς τὰς κεφαλὰς, ὡς καλυφθησόμενοι ὑπὸ τοῦ κύματος.

V. 583. *Κατεπάλμενον.* Ὑπεραναβάν. Ἀναφέρεται δὲ πρὸς τὸ μέγα κῦμα.

V. 584. *Ἀλλά μιν ἔφθη.* Προέλαβε δὲ ὁ Τῖφυς

τὴν ναῦν. Ἢ διὰ τῆς νεὼς αὐτῆς. Ἢ λείπει ἡ σύν. Ὁ δὲ νοῦς, ἐλπίζω ἤδη σεσῶσθαι ἡμᾶς σὺν αὐτῇ τῇ νηΐ. Ἡ δὲ Ἀθηνᾶ τῆς σωτηρίας αἰτία. Ταῦτα δέ φησι περιθαρσύνων αὐτούς.

V. 615. *Αἰσονίδη, τύνη δέ.* Ἐπειδὴ (φησὶν) ἅπαξ ἐφύγομεν τὰς πέτρας, μηκέτι εὐλαβοῦ τὸν θάνατον.

V. 620. *Σεῦεν.* Ἀντὶ τοῦ, ἴθυνεν ἐπὶ τὴν Βιθυνίαν τὴν ναῦν.

V. 622. *Παρηγορέεις.* Ἀντὶ τοῦ, παραμυθητικῶς λέγεις.

V. 624. *Χρῆν γὰρ ἐφιεμένοιο.* Ἀντὶ τοῦ, ἐπιτάττοντος. Τὸ δὲ χρῆν ῥῆμά ἐστι. Παρ' αὐτὸ γὰρ καὶ ὄνομα πίπτει τὸ χρεία· ὡς παρὰ τὸ δρῶ, δρᾶμα. Ἐπίῤῥημα γὰρ οὐ δύναται εἶναι· ὅτι ἀπὸ ἐπιῤῥήματος οὐ σχηματίζεται ὄνομα.

V. 626. *Δαιόμενος.* Διακοπτόμενος, μεριζόμενος.

V. 627. *Ἀτλήτους μελεδῶνας.* Ἀνυποστάτους μερίμνας ἔχω, ἀνυπομονήτους καὶ μεγάλας.

V. 628. *Στυγέων δὲ,* ἀντὶ τοῦ δεδοικώς. Καὶ Ὅμηρος·

— — τά τε στυγέουσι θεοί περ.

Καὶ αὖθις·

— — τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

V. 631. *Αἰεὶ δὲ στονόεσσαν.* Αἰεὶ πρὸς τῇ ἡμέρᾳ καὶ διὰ νυκτὸς τὰς τύχας ὀδύρομαι. Ὅμηρος·

Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ Μελάνθιε νύκτα φυλάξεις.

V. 633. *Εὐμαρέως.* Εὐχερῶς. Ἔνθεν καὶ εὐμαρὶς, εἶδος ὑποδήματος, ᾧ εὐχερῶς ἐχρῶντο.

V. 634. *Ἑῆς δὲ ψυχῆς* ἀντὶ τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς.

V. 635. Τὸ δὲ *εἶο,* ἀντὶ τοῦ ἐμεῖο· τρίτον πρόσωπον ἀντὶ πρώτου. Βούλεται δὲ λέγειν, ὅτι ἐμαυτοῦ

οὐδὲ τὴν τυχοῦσαν ποιοῦμαι φροντίδα, περὶ δὲ σοῦ, καὶ τοῦδε, καὶ τῶν ἄλλων, δέδια.

Ἰδίως δὲ ἠβαιὸν, τὸ διὰ σμικρότητα βάσιν μὴ ἔχον, ἄβαιόν τι ὄν.

V. 638. Οἱ δ' ὁμάδησαν. Ὁμοῦ ἀνεφώνησαν, θαρσύνοντες αὐτόν. Ὅμαδος δὲ, παρὰ τὸ ὁμοῦ ᾄδειν, ὁμόαδός τις ὤν.

V. 640. Ἐπιῤῥήδην. Φανερώτερον, παῤῥησιαστικώτερον, οἱονεὶ ἀναφανδόν.

V. 643. Τάρβος ἀνάψομαι. Τὸ φόβον περιθήσομαι σημαίνει.

V. 649. Αἶψα δὲ τοίγε. Ταχέως δὲ κατέλαβον τόν τε Ῥῆβαν καὶ τὸν πρὸ τοῦ Ῥῆβα σκόπελον, κολωνοειδῆ ὄντα.

V. 650. Κολώνη δὲ, οὕτω ἄκρα καλουμένη περὶ τὸν Λύκον ποταμόν. Μέμνηται αὐτῆς Νύμφις ὁ Ἡρακλεώτης ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας.

V. 652. Προχοὰς Φυλληΐδας. Φύλλις, ποταμὸς Βιθυνίας.

V. 653. Διψακὸς δὲ, υἱὸς τοῦ Φύλλιδος καὶ νύμφης τινὸς ἐγχωρίου· ὃς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος ἐξένισεν ἐπὶ τοῦ κριου, ὅτε ἐξέφυγε τὸν θάνατον, μέλλων σφαγιάζεσθαι.

Υἱ' Ἀθάμαντος. Τὸν Φρίξον ὑπεδέξατο ὁ Διψακὸς εἰς Κόλχους πορευόμενον. Φασὶ δὲ ἐκεῖ σφαγιασθῆναι τὸν κριὸν τῷ Λαφυστίῳ Διΐ. Καὶ μέχρι τοῦ νῦν νόμος ἕνα τῶν Φρίξου ἀπογόνων εἰσιέναι εἰς τὸ πρυτανεῖον, καὶ θύειν τῷ εἰρημένῳ Διΐ.

V. 658. Καὶ εὐρείας ποταμοῖο. Διονύσιος ὁ Ἀλβιανὸς ἱστορεῖ τὰς εὐρείας ἠϊόνας λέγεσθαι Ἀχιλλέως δρόμον.

V. 660. Ὁμῶς δ' ἐπὶ ἤματι. Ἡμέραν δὲ καὶ νύκτα ὁμῶς ἐν νηνεμίᾳ διῆγον κωπηλατοῦντες.

V. 662. Πλαδόωσαν. Ἔνυγρον ἔτι οὖσαν.

V. 667. Χηλὰς σκηρίπτοντε. Τοὺς ὄνυχας ἐπερείδοντες, ἐμπείροντες. Ὅθεν καὶ τὸ σκηπάνιον.

V. 668. Ὑπ' ἐξ ἁλὸς εἷλκον ἐρετμά. Ἐκ τῆς θαλάσσης ἀνέφερον καὶ ἀνῆγον τὰς κώπας.

V. 671. Ἀμφιλύκην μιν. Σκοτεινήν. Λύγη γὰρ σκοτία. Καὶ λυγόφως ἐξ αὐτοῦ καὶ λυκόφως.

V. 672. Τῆμος ἐρημαίης. Περὶ τῆς Θυνιάδος νήσου προείρηται, ἧς μέμνηται Νύμφις ὁ Ἡρακλεώτης. Φησὶ δὲ αὐτὴν ἑπτὰ σταδίους ἔχειν τὴν περίμετρον. Καλλισθένης δὲ ἐν τῷ Περίπλῳ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων φησὶ προσαγορεύεσθαι τήν τε χώραν καὶ τὴν νῆσον Θυνιάδα, ὑπὸ δὲ τῶν βαρβάρων Θυνίαν.

V. 675. Ὑπερβορέων ἀνθρώπων. Ὑπερβορείους μὴ εἶναι τελέως φησὶν Ἡρόδοτος· ἐπεὶ εἰ εἰσὶν ὑπερβόρειοι τινὲς, πάντως καὶ ὑπερνότιοι. Ποσειδώνιος δὲ εἶναι φησὶ τοὺς ὑπερβορείους, κατοικεῖν δὲ περὶ τὰς Ἄλπεις τῆς Ἰταλίας. Μνασέας δέ φησι νῦν τοὺς ὑπερβορείους Δελφοὺς λέγεσθαι. Ἑκαταῖος δὲ μέχρι τοῦ αὐτοῦ χρόνου εἶναι φησὶ τὸ τῶν ὑπερβορείων ἔθνος. Ἔστι δὲ αὐτῷ βιβλία ἐπιγραφόμενα Περὶ τῶν ὑπερβορείων. Τιμᾶται δὲ παρὰ τοῖς ὑπερβορείοις ὁ Ἀπόλλων. Διὸ καὶ πλεῖστα χορῶν ὤφθη.

V. 684. sq. Ὀψὲ δὲ τοῖον Ὀρφεύς. Τὸν Ὀρφέα φασὶ καὶ μάντιν εἶναι.

Ἐν δὲ τῇ Θυνίδι νήσῳ ἱερόν ἐστιν Ἀπόλλωνος. Ἡρόδωρος οὖν φησιν ἑῷον τὸν Ἀπόλλωνα προσαγορεύεσθαι, διὰ βωμὸν αὐτοῦ εἶναι ἐν τῇ νήσῳ, οὐ καθὸ ὄρθρῳ ἐπε-

V. 711. *Πολλὰ δὲ Κωρύκιαι.* Ἄντρον ἐν Παρσσῷ Κωρύκιον.

Ὠνομάσθη δὲ Παρνασσὸς ἀπὸ Παρνησσοῦ τοῦ ἐγρίου ἥρωος, ὡς Ἑλλάνικος. Ἄνδρων δὲ, ἐπεὶ προσωρσθη ἡ λάρναξ τοῦ Δευκαλίωνος, καὶ τοπρότερον Λαρσσὸς ἐκαλεῖτο· ὕστερον δὲ κατὰ φθορὰν τοῦ στοιχείου κρνασσός.

Πλεῖστος δὲ, ποταμός. Τινὲς δὲ ἀναγινώσκουσι *λειστοῖο* περισπωμένως. Ἐπεὶ καὶ ὑπὸ τῶν ἐγχωων λέγεται *Πλειστὸς*, ὡς καλός. Ἔστι δὲ ποταμὸς Δελφοῖς.

Τὴν δὲ ἀναιρεθεῖσαν δράκαιναν *Δελφύνην* καἶσθαι θηλυκῶς φησὶ Λέανδρος καὶ Καλλίμαχος.

Κωρύκιον ἄντρον ἐν Παρνασσῷ. Κέκληται δὲ ἀπὸ μφης Κωρυκίας, ἧς καὶ Ἀπόλλωνος παῖς Λυκωρεὺς, ὀ οὗ Λυκωρεῖς οἱ Δελφοί.

Πλειστὸς δὲ, ποταμὸς Δελφίδος.

V. 712. *Θαρσύνεσκον ἔπεσσιν.* Ὅτε (φησὶν) όξευσε τὸν δράκοντα, ἐπεφώνουν αἱ νύμφαι τοῦ βάλιν αὐτὸν, ἵη ἵη βέλος· ἐξ οὗ τὸ ἐφύμνιον ἐγένετο ἰηιιήων.

V. 714. *Χορείῃ μέλψαν ἀοιδῇ.* Τῇ μετὰ χοῦ λεγομένῃ ᾠδῇ.

V. 715. *Λοιβαῖς εὐαγέεσσιν.* Ὤμοσαν (φησὶν) ιονοήσειν ἀλλήλοις· ὅθεν καὶ Ὁμονοίας θεᾶς ἵδρυται ρόν.

V. 719. *Κυδίστην.* Ἀντὶ τοῦ κρατίστην θεῶν ιόνοιαν τιμῶντες. *Πορσαίνοντες* γὰρ, ἀντὶ τοῦ μῶντες. Ἀλλαχοῦ δὲ ἀντὶ τοῦ ὑπηρετεῖν. Γράφεται κὶ *κικλήσκοντες*.

V. 722. *Ποταμοῦ στόμα.* Σαγγάριος, πο-

ταμὸς Φρυγίας. Ὁ δὲ Μυρλεανὸς Σάγγαρον αὐτὸν λέγεσθαι φησίν. Ἑρμογένης δὲ ἐν τῷ περὶ Φρυγίας φησὶν, Σάγγαν τινὰ ἀσεβήσαντα περὶ τὴν Ῥέαν, μεταβαλεῖν εἰς τοῦτο τὸ ὕδωρ, καὶ ἀπ' αὐτοῦ τὸν ποταμὸν Σαγγάριον ὀνομασθῆναι. Πλησίον δὲ αὐτοῦ ὀρείας Δήμητρος ἱερόν ἐστιν, ὥς φησι Ξάνθος.

V. 723. Καὶ Μαριανδυνῶν. Οἱ Μαριανδυνοὶ ὅμοροι τοῖς Παφλαγόσι. Προσηγορεύθησαν δὲ ἀπὸ Μαριανδυνοῦ τοῦ Κιμμερίου παιδός.

V. 724. Λύκοιο ῥέεθρα. Λύκος ποταμὸς ὁμώνυμος τῷ βασιλεῖ. Ῥεῖ δὲ διὰ τῆς τῶν Μαριανδυνῶν χώρας.

Ἀνθεμοεισίδα δὲ, ἀπὸ Ἀνθεμοεισίας, τῆς Λύκου μὲν θυγατρὸς, γυναικὸς δὲ Δασκύλου τοῦ Ταντάλου υἱοῦ.

V. 727. Ἠῶθεν δ' ἀνέμοιο. Νυκτὸς δὲ (φησὶ) τοῦ ἀνέμου λήξαντος περὶ τὸν ὄρθρον, εἰς τὸ πέραν, εἰς τὴν Ἀχερουσίαν ἄκραν, εἰς ὅρμον κατήχθησαν.

V. 729. Ἡ μέν τε κρημνοῖσιν. Ὅτι ἡ παρὰ Ἡράκλειαν Ἀχερουσιὰς καλουμένη πανταχόθεν ἐκ θαλάσσης ἐστὶν ὑψηλή τε καὶ ἀπόκρημνος, καὶ ἀπονένευκεν εἰς δυσμὰς εἰς τὸ πρὸ τῆς Βιθυνίας πέλαγος· καὶ ὅτι προσπίπτον αὐτῇ τὸ κῦμα σφοδροὺς ἀποτελεῖ ἤχους· καὶ περὶ τῶν ἐπ' ἄκρας αὐτῆς πεφυκυιῶν πλατάνων, καὶ τοῦ ἐπ' αὐτῇ πεδίου· καὶ ὅτι δοκεῖ αὐτόθι κατάβασις εἰς ᾅδου ὑπάρχειν, Νύμφις ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας ᾱ φησί· παρ' οὗ Ἀπολλώνιος ἔοικε ταῦτα μεταφέρειν.

V. 731. Λισσάδες ἐῤῥίζωνται. Ὑψηλαὶ καὶ ἀνάντεις ἐν βάθει τεθεμελίωνται.

V. 733. Ἀμφιλαφεῖς. Ἀνθηραὶ, μεγάλαι καὶ περίοπτοι.

V. 734. Ἐκ δ' αὐτῆς εἴσω. Κατὰ τὸ πρὸς ἤπειρον τὲ καὶ μεσημβρίαν μέρος τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας τὸ Ἀχερόντειον σπήλαιόν ἐστι, καὶ τὸ χάσμα τὸ κατὰ γῆς.

V. 735. Ὕπαιθα. Τὸ ἔμπροσθεν καὶ ἐκ πλαγίου σημαίνει.

V. 736. Ἐπηρεφές. Ἀντὶ τοῦ σύσκιον.

Φησὶ δὲ, ὅτι πνεῦμα καὶ ψυχρά τις αὔρα ἀναφέρεται ἐκ τοῦ στομίου, καὶ διὰ τοῦτο κύκλῳ περιπεπάχνωνται.

V. 737. Πηγυλὶς δέ ἐστιν ἡ παγετώδης καὶ ψυχρά.

V. 739. Ἰαίνεται ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ λύεται καὶ τήκεται.

V. 740. Σιγὴ δ' οὔποτε. Φησὶν, ὅτι καὶ διὰ τῶν δένδρων καὶ διὰ τῶν κυμάτων ἦχον καὶ ψόφον ἀποτελεῖ, καὶ ἡσυχίαν οὐκ ἔχει.

Βλοσυρὰν ἐνταῦθα τὴν λαμπρὰν ἴσως σημαίνει.

V. 743. Ἔνθα δὲ καὶ προχοαί. Φησὶν, ὅτι καὶ ὁ Ἀχέρων Σοωναύτης λέγεται, καὶ ὅτι ἐκ τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας φέρεται διά τινος φάραγγος εἰς τὴν πρὸς ἀνατολὰς θάλασσαν.

V. 744. Ἀνερεύγεται. Οἷον καταῤῥεῖ καὶ ἔξεισι.

V. 746. Σοωναύτην. Οἱ εἰς τὴν Ἡράκλειαν κατοικήσαντες Μεγαρεῖς, ὅτε εἰς τὴν ἀποικίαν ἔπλεον, χειμασθέντες εἰς τὸν Ἀχέροντα ποταμὸν κατέφυγον. Ὅθεν καὶ διασωθέντες οἱ ναῦται Σοωναύτην ἐκάλεσαν αὐτόν. Οὗτοι δὲ οἱ Ἡρακλεῶται Μεγαρέων εἰσὶν ἄποικοι καὶ Βοιωτῶν, κατοικοῦσι δὲ ἐν τῇ Μαριανδυνῶν χώρᾳ.

Σοωναύτης, ποταμὸς περὶ Ἡράκλειαν, οὕτως ὠνομασμένος, ἐπειδὴ πάντας τοὺς ναυτιλλομένους διασώζει, ἀπαθεῖς ἔχων καὶ ἠρεμαίους λιμένας.

V. 749. Ἐγχρίψαι τὸ ἐμπεσεῖν σημαίνει.

V. 751. *Εἰσωποὶ*, ἐναντίοι ἰσώτεροι γενόμενοι.

V. 752. *Οὐδ' ἄρα δηθά.* *Λύκον* φησὶ τότε Μαριανδυνῶν βασιλεύειν, ὃς διὰ τὸ πρὸς τοὺς Βέβρυκας καὶ Ἄμυκον ἔχθος φιλοξένως τοὺς Ἀργοναύτας ὑπεδέξατο. Φασὶ δὲ αὐτὸν υἱὸν εἶναι Δασκύλου τοῦ Ταντάλου, καὶ Ἀνθεμοισίας τῆς Λύκου τοῦ ποταμοῦ· ὡς μαρτυρεῖ καὶ Νύμφις ἐν τῷ α̅ τῆς Ἡρακλείας, καὶ Ἡρόδωρος παριστορῶν. Ὑπεδέξατο δὲ τοὺς ἥρωας, ὥς τινες, διὰ τὸ τὸν Πέλοπα, τὸν θεῖον αὐτοῦ, τιμηθῆναι παρὰ τῶν Ἑλλήνων· ἅμα δὲ καὶ διὰ τὸν Ἀμύκου καὶ τῶν Βεβρύκων φόνον. Ἐχθροὶ γὰρ ἦσαν τοῖς Μαριανδυνοῖς οἱ Βέβρυκες.

V. 754. *Αὐθένται Ἀμύκοιο.* Συλληπτικῶς εἶπεν φονέας Ἀμύκου τοὺς ἥρωας, καίτοι Πολυδεύκους μόνου τοῦτο δεδρακότος. *Αὐθέντης* δὲ λέγεται ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπί τινος φόνον ἱέμενος, οἷον αὐτοέντης τὶς ὤν.

Κλέος. Ἡ διαδεδομένη φήμη.

V. 755. *Ἀρθμός.* Ἡ φιλία.

V. 758. *Ἀντιβίην Βέβρυξιν.* Ἐχθροὶ ἀεὶ οἱ Μαριανδυνοὶ τῶν Βεβρύκων. Ἡττήθησαν δὲ πολλάκις ὑπ' αὐτῶν· καὶ ὁ ἀδελφὸς δὲ Λύκου Πριόλας συλληφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀμύκου ἀνῃρέθη. Ὕστερον δὲ προσλαβόμενος Ἡρακλέα σύμμαχον, πρὸς Ἀμαζόνας στρατευόμενον, ἐξ εὐχεροῦς περιεγένετο τῶν Βεβρύκων. Τινὲς δὲ τὸν Πριόλαον υἱὸν αὐτοῦ καὶ οὐκ ἀδελφὸν ἱστοροῦσιν.

V. 765. *Ὅσσά τε Κύζικον.* Οὐ Κύζικον τὸν βασιλέα τῶν Δολιόνων φησὶν, ἀλλὰ τὴν πόλιν.

V. 767. *Γλαύκοιό τε βάξιν.* Ὁ Γλαῦκος παρὰ τοῖς Ἴβηρσι τιμᾶται, γέρων καλούμενος. Ἔστι δὲ ἄκρα Γλαύκου ἐκεῖ καλουμένη.

V. 777. *Ὅτε δεῦρο δι' Ἀσίδος.* Τῆς Λυδίας λέγει. Ἀσία γὰρ τοπρότερον ἐκαλεῖτο ἡ Λυδία. Καὶ Ὅμηρος·

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι.

Καὶ ἡ κιθάρα Ἀσία λέγεται, ἐπεὶ ἐν Λυδίᾳ πρῶτον εὑρέθη.

V. 778. Τὸ δὲ, *πεζὸς ἔβη*, ἀκολούθως τῷ μύθῳ, πεζὸν τὸν Ἡρακλέα φησὶν ἐπὶ τὸν ζωστῆρα τῆς Ἱππολύτης· δηλαδὴ διὰ τὸ τὰς Συμπληγάδας πέτρας τότε συντρέχειν. Ἆθλος δὲ ἦν οὗτος ἔνατος. Πολλοὶ δὲ λόγοι περὶ τοῦ ζωστῆρος εἰσίν. Τινὲς μὲν γὰρ Ἱππολύτης, ἄλλοι δὲ Διϊλύκης· Ἴβυκος δὲ ἰδίως ἱστορῶν Βριάρεω θυγατρὸς φησίν.

V. 780. *Ἔνθα δ' ἐπὶ Πριόλαο.* Φησὶν, ὅτι ἡνίκα Ἡρακλῆς ἐπὶ τὸν Ἱππολύτης ἐπορεύετο ζωστῆρα, κατέλαβε Μαριανδυνοὺς ὑπὸ Βεβρύκων καταπονουμένους· ἐπιστρατεύσας δὲ μετὰ Μαριανδυνῶν ἐχειρώσατο τοὺς πολεμίους. Πεσόντος δὲ ἐν τῇ μάχῃ Πριολάου τοῦ Μαριανδυνῶν προηγουμένου, ἀγὼν ἐπιτάφιος ἐτέθη ἐπ' αὐτῷ, ἐν ᾧ Ἡρακλῆς ἐνίκησε Τιτίαν, ἕνα τῶν Μαριανδυνῶν. Πριόλας δὲ, ἀδελφὸς Λύκου, καὶ Πριόλα πόλις πλησίον Ἡρακλείας. Τὸν δὲ Τιτίαν οἱ μὲν φασὶ Διὸς παῖδα, ἕνα τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, οἱ δὲ τὸν πρεσβύτατον τῶν Μαριανδυνοῦ παίδων. Ὁ δὲ Μαριανδυνὸς Φινέως ἢ Φρίξου ἢ Κιμμερίου λέγεται παῖς εἶναι. Ἀπὸ δὲ Τιτίου φασὶ Τίτιον τὴν πόλιν κληθῆναι.

Ἔνθα δ' ἐπί. Ἰδίως τὸν θρυλλούμενον Πριόλαον φησί· τῶν ἄλλων Βάρυνον λεγόντων τὸν Τιτίου υἱὸν, ὡς Νύμφις καὶ Καλλίστρατος.

V. 782. *Ἐλέγοισιν.* Τοῖς γὰρ ἐλεγείοις ἐν τοῖς ἐπιταφίοις ἐχρῶντο οἱ παλαιοί.

V. 786. sq. *Αὐτὰρ ὁμοῦ.* Τὸ ἑξῆς, ὁ Ἡρακλῆς τῷ ἐμῷ πατρὶ Δασκύλῳ ὑπέταξεν ὁμοῦ Μυσοὺς καὶ Φρύγας.

Τινὲς γράφουσι *Μυγδόνας*, ἵνα ᾖ, ὁμοῦ Μυσοὺς καὶ Μυγδόνας ὑπέταξε τῷ πατρί μου. Ὅτι δὲ Φρύγας ἐχειρώσατο τοῖς Μαριανδυνοῖς, καὶ Νύμφις ἱστορεῖ. Διὸ καὶ οὕτω γράφει. Εἰ δὲ γράφοιτο *Μυγδόνας*, ἤτοι τοὺς Βέβρυκας ἀπὸ Μυγδόνος βασιλέως αὐτῶν οὕτω κέκληκεν· ἢ ῥητέον, ὅτι Μοίριδι κατηκολούθησεν. Οὗτος γὰρ Μυγδόνας ἔφησε καταπολεμῆσαι τὸν Ἡρακλέα.

V. 789. *Ἐστ' ἐπὶ Ῥηβαίου.* Τῆς μὲν Παφλαγονίας μέχρι τοῦ Βιλλαίου ποταμοῦ κατεστρέψατο πᾶσαν· οὗτος δὲ διὰ τῆς ἐπικειμένης Φρυγίας ῥέων, ἔξεισι παρ' αὐτὴν τὴν Τιτάνων πόλιν· ἐκ δὲ τούτου, πρὸς δυσμὰς, ἕως τοῦ Ῥήβα καὶ τοῦ ἐπικειμένου σκοπέλου κατὰ τὴν ἐκβολὴν τούτου.

Ὅτι δὲ τοὺς Παφλαγόνας ὑπέταξεν Ἡρακλῆς τοῖς περὶ Λύκον, ἱστορεῖ Δεινίας ἐν πρώτῳ Ἀργολικῶν, καὶ Ἀσκληπιάδης ὁ Μυρλεανὸς ἐν δεκάτῳ Βιθυνιακῶν.

V. 791. *Βιλλαῖος* προπερισπωμένως. Οὕτω φησὶν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ πέμπτῳ τῆς καθόλου. Ἔστι δὲ ποταμὸς Παφλαγονίας· οἱ δὲ, Φρυγίας.

V. 794. sq. *Ὄφρ' ἐβάλοντο.* Φησὶν, ὅτι οἱ Βέβρυκες πόλιν ἀπετάμοντο τῆς Μαριανδυνῶν χώρας, καὶ μέχρι τοῦ Ὑπίου ποταμοῦ προσηγάγοντο τοὺς ὅρους. Ὤκισται δὲ παρὰ τῷ ποταμῷ ἐν τῇ Θυνίᾳ καὶ πόλις Ὑπία λεγομένη. Ὁ δὲ Ὕπιος ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ καταφέρεσθαι ἀπὸ τῶν Ὑπίων ὀρῶν.

Εἱαμενὰς δὲ λέγει τοὺς καθύγρους τόπους.

V. 799. *Ἄρκιος* ἐστὶν ὁ ἱκανὸς καὶ ὁ ἕτοιμος.

V. 800. *Τίειν*, τὸ ἀποδιδόναι.

V. 801. *Ὀφέλλειν*, τὸ εὐεργετεῖν.

V. 804. *Ἀντιᾶν*, τὸ περιτυχεῖν ἐνταῦθα.

Ἐπελάσσαι ἄρηα. Ἐπαγαγεῖν. Οὐ χωρὶς θεῶν (φησὶ) προνοίας, ὦ Πολύδευκες, ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀπέκτεινας τὸν Ἄμυκον. *)

V. 806. *Νόσφι δὲ Τυνδαρίδαις.* Χωρὶς δὲ τούτων τοῖς Τυνδαρίδαις, τοῦτ' ἔστι, τοῖς Διοσκούροις, ἱερὸν ἱδρύσομεν ἐπὶ τῆς Ἀχερουσίας ἄκρας.

V. 810. *Πίονας εὐαρότοιο.* Ἀντὶ τοῦ, τέμενος πρὸ τῆς πόλεως ἀπομερίσω αὐτοῖς.

V. 811. *Ὣς τότε μέν.* Οὕτως τότε δι' ὅλης ἡμέρας περὶ τὴν εὐωχίαν ἐτέρποντο καὶ ἔπαιζον.

V. 812. *Ἐγκονέοντες.* Ἐνεργοῦντες. Ὅθεν καὶ γόνυ, οἷον κόνυ τὶ ὄν· παρὰ τὸ ἐνεργεῖν δι' αὐτοῦ.

V. 815. *Ἔνθα δ' Ἀβαντιάδην.* Περὶ τοῦ ἐν Μαριανδυνοῖς γενομένου θανάτου τοῦ Ἴδμονος καὶ Ἡρόδωρος ἱστορεῖ ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας, ὡς Προμηθίδας εἶπε, καὶ Νύμφις ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείας, ὡς Ἴδμων ὑπὸ συὸς ἐπλήγη.

V. 817. *Ἐπεὶ χρεώ.* Ἡ χρεία, ἡ εἱμαρμένη.

V. 819. *Ψυχόμενος.* Τῷ ψυχρῷ βρεχόμενος.

V. 821. *Ἐλειονόμοι.* Αἱ ἐν τοῖς ἕλεσι διατρίβουσαι.

V. 822. *Τῖφος.* Ὁ ἐλώδης τόπος.

V. 823. *Ἀνὰ θρωσμούς.* Ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὰς ἀναβολὰς καὶ ἀναβάσεις καὶ καθόδους.

V. 824. *Ἀφράστοιο.* Ἄφραστος, ἀπροσδόκητος.

---

*) Ad v. 797.

V. 828. Ὀρέξατο τὸ ἔτεινε σημαίνει.

V. 829. Αἰγανέην. Ἡ παρὰ τὸ ἄγαν ἵεσθαι· ἢ διὰ τὴν ἀγκύλην τὴν ἐξ αἰγείου δέρματος γεγενημένην· ἢ διὰ τὰς αἶγας, παρὰ τὸ ἐπ' αὐτὰς νεῖσθαι.

V. 831. Θοῷ. Θοὸν τὸ ὀξύ.

V. 833. Ψυχοῤῥαγέοντα. Ἀποψυχοῦντα.

V. 836. Κηδείαν δὲ λέγει τὸ ἐπὶ τῶν νεκρῶν πένθος.

V. 838. Μεγαλωστί. Μεγαλοπρεπῶς.

V. 843. Νηΐου ἐκ κοτίνοιο. Κότινος οὐ μόνον ὁ ἀγριέλαιος, ἀλλὰ καὶ ἡ ἄκαρπος ἐλαία.

Φάλαγξ δὲ, τὸ ἐπίμηκες καὶ στρογγύλον ξύλον. Πολλὰς δὲ τοιαύτας εἶχον φάλαγγας οἱ ἀριστεῖς πρὸς τὰς νεολκίας, ἀφ' ὧν ἐπὶ τῷ τοῦ Ἴδμονος τάφῳ κατὰ παραίνεσιν τοῦ Ὀρφέως μίαν λαβόντες προσέπηξαν· ἥτις βλαστήσασα, ἔτι καὶ νῦν δείκνυται. Περὶ ταύτην δὲ τὴν Ἡράκλειαν ἔκτισαν.

V. 845. Χρειὼ ἀπηλεγέως. Εἰ δέ με (φησὶ) καὶ τοῦτο δεῖ ἁπλῶς καὶ κατὰ ἀλήθειαν ἐξειπεῖν, οὗτός ἐστιν ὁ Ἴδμων, ὃν ἐχρησμῴδησεν ὁ θεὸς ἐξιλάσκεσθαι Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτοῖς, ὅτε τὴν Ἡράκλειαν ἔμελλον κτίζειν. Τοῦτο δὲ ἔφη ὁ Ἀπολλώνιος, ὡς μὴ εἰδότων τῶν Ἡρακλεωτῶν, τίς εἴη ὁ τεθαμμένος παρ' αὐτοῖς, καὶ χρησμῳδηθεὶς εἶναι πολιοῦχος ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Λέγει δὲ καὶ Προμαθίδας, ὅτι διὰ τὸ ἀγνοεῖν, ὅστις εἴη, ἐπιχώριον ἥρωα καλοῦσιν οἱ Ἡρακλεῶται. Ὅτι δὲ Βοιωτοὶ καὶ Μεγαρεῖς ἔκτισαν τὴν ἐν Πόντῳ Ἡράκλειαν, καὶ Ἔφορος ἐν πέμπτῳ καὶ ἄλλοι ἱστοροῦσιν.

V. 847. Ἐπιῤῥήδην. Ὅτι διαῤῥήδην καὶ φανερῶς ἐπικαλεῖν αὐτὸν πολιοῦχον ὁ θεὸς προσέταξεν.

V. 848. Ἀμφὶ δὲ τήνδε. Περὶ δὲ τὸν ἀγριέλαιον

τὸν ἐπιπεφυκότα τῷ Ἴδμονος τάφῳ ἐθέσπισεν ὁ θεὸς τοῖς Μεγαρεῦσι καὶ Βοιωτοῖς τὴν πόλιν κτίσαι. Λέγει δὲ τὴν Ἡράκλειαν. Ἐν γὰρ τῇ ἀγορᾷ τῶν Ἡρακλεωτῶν ὑπάρχει ὁ τάφος (ὥς φησιν Ἡρόδωρος), ἐφ' οὗ ἐστιν ὁ ἀγριέλαιος.

V. 849. Οἱ δ' ἀντὶ Θεουδέος. Ὅτι τὸν τάφον τοῦ Ἀγαμήστορος λέγουσι τινὸς ἥρωος ἐπιχωρίου.

V. 854. Ἀγνιάδην Τῖφυν. Ὅτι ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ τέθνηκεν καὶ ὁ Τῖφυς, εἶπε Νύμφις. Ἡρόδωρος δέ φησιν, ὅτι οὐκ ἀπιόντων εἰς Κόλχους τέθνηκεν ὁ Τῖφυς, ἀλλ' ὑποστρεφόντων.

V. 857. Εἰσότ' Ἀβαντιάδαο. Ἐν ὅσῳ ἔθαψαν τὸν Ἴδμονα, ἐν τοσούτῳ καὶ ὁ Τῖφυς νοσήσας ἐτελεύτησεν.

V. 858. Κῆδος. Ἡ λύπη.

V. 859. Παρασχεδὸν αὐτῶν. Ἐγγύς. Ἢ ἐν τῷ μεταξύ.

V. 862. Κατήμυσαν. Ἐστύγνασαν ταῖς λύπαις. Κατεκλίνθησαν. Ὅτι ἀπηλπίκεισαν τὴν σωτηρίαν παντάπασιν.

V. 866. Ἰμβρασίοισι. Ἴμβρασος, ποταμὸς Σάμου, πρότερον Παρθένιος λεγόμενος. Καλλίμαχος·

Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου.

Ἀστυπάλαια. Ὅτι Ποσειδῶνος καὶ Ἀστυπαλαίας τῆς Φοίνικος ὁ Σάμιος Ἀγκαῖος ἦν παῖς, ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν μετὰ τὴν Τίφυος τελευτὴν, καὶ Σιμωνίδης ὁ γενεαλόγος ὁμοίως τῷ Ἀπολλωνίῳ γενεαλογεῖ.

V. 867. Περιπρὸ γὰρ εὖ. Ἀντὶ τοῦ διαφερόντως.

V. 872. Παρθενία δὲ ἡ Σάμος. Ἐκέχρητο γὰρ πολλοῖς ὀνόμασι. Καὶ γὰρ Μελάνθεμος καὶ Παρθενία καὶ Ἀνθεμοῦσα ἐκαλεῖτο.

V. 875. Ὅτινα. Ἀντὶ τοῦ ὅντινα. Ὡς γὰρ ὅτου καὶ ὅτῳ λέγομεν, οὕτω καὶ ὅτινα ποιητικῶς.

Τὸ δὲ ἰάψει, ἀντὶ τοῦ βλάψει καὶ διαφθερεῖ τὸν πλοῦν.

V. 878. Ὠρέξατο. Ὄρεξιν ἔλαβε, καὶ οἷον πρόθυμος ἐγένετο.

V. 888. Τὸ κατηφῆσαι ἀντὶ τοῦ δυσανασχετῆσαι.

V. 889. Τῷ καὶ ὁμοῦ. Διὸ καὶ σὺν τοῖς ἀπολλυμένοις καὶ αὐτὸς προορῶμαι τὴν ἀπώλειαν.

V. 895. Ἐτράπεθ' ὁρμῇ. Μετέπεσε καὶ μετετράπη εἰς εὐελπισίαν ὁ Ἀγκαῖος.

Ἡρόδωρος Ἐργῖνον φησὶ κυβερνῆσαι τὴν Ἀργὼ μετὰ τὸν θάνατον Τίφυος.

V. 901. Καρπαλίμως. Ταχέως διὰ τοῦ Ἀχέροντος ἐξήλασαν ποταμοῦ. Ἔτυχον γὰρ μέχρι ε̄ σταδίων ἀναπλεύσαντες, διὰ τοῦ Ἀχέροντος καθορμισάμενοι, ὥς φησι καὶ Ἡρόδωρος ἐν τοῖς Ἀργοναύταις.

V. 904. Ὦκα δὲ Καλλιχόροιο. Ποταμὸς Παφλαγονίας, ἱερὸς Διονύσου, περὶ Ἡράκλειαν· οὗ μέμνηται καὶ Καλλίμαχος. Ἔξεισι δὲ διὰ στομάτων δισσῶν. Οὕτω δὲ κέκληται ἀπὸ τοῦ τὸν Διόνυσον αὐτόθι στῆσαι χορὸν, ὅτε ἀπὸ Ἰνδῶν ὑπέστρεφε. Τοῦτον δὲ πάλιν Ὀξύνοντα ἐκάλουν.

Ὅτι δὲ κατεπολέμησεν Ἰνδοὺς ὁ Διόνυσος, Διονύσιος φησὶ καὶ Ἀριστόδημος ἐν πρώτῳ Θηβαϊκῶν ἐπιγραμμάτων, καὶ Κλείταρχος ἐν ταῖς περὶ Ἀλεξάνδρου ἱστορίαις, προσιστορῶν, ὅτι καὶ Νύσα ὄρος ἐστὶν ἐν Ἰνδικῇ, καὶ κισσῷ προσόμοιον φυτὸν φυτεύεται ἐκεῖ, ὃ προσαγορεύεται σκινδαψός. Ὡσαύτως δὲ καὶ Χαμαιλέων ἱστόρησεν ἐν πέμπτῳ περὶ Ἰλιάδος.

V. 908. *Ἀμειδήτους.* Ἤτοι φοβερὰς διὰ τὰ μυ-
:ήρια τοῦ θεοῦ· ἢ ὅτι φοβεραί εἰσιν αἱ νύκτες. Εὐρι-
δης·

Νύκτωρ τὰ πολλὰ σεμνότητ' ἔχει σκότος.

V. 911. *Σθενέλου ταφον.* Ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ θενέλου τάφος ἐστὶ τοῦ Ἄκτορος· ὃς συστρατεύσας ρακλεῖ ἐπ' Ἀμαζόνας, τρωθεὶς ἀνεχώρησεν, καὶ ἀπέ-ανε καθ' ὁδὸν περὶ τὴν Παφλαγονίαν. Την δὲ περὶ θενέλου ἱστορίαν ἔλαβε παρὰ Προμαθίδα, τὰ δὲ περὶ ὺ εἰδώλου αυτὸς ἔπλασεν.

V. 915. *Ἀνεμέτρεον,* ἀντὶ τοῦ παρέπλεον.

V. 918. *Στεφάνην,* τὴν ἄκραν.

V. 926. *Ἥγνισαν,* ἀντὶ τοῦ ἐκάρπωσαν καὶ ἔκαυ-ν.

V. 929. *Ἐκ τοῦδε Λύρη.* Οὗτος μὲν φησὶν ἐπὶ ι τοῦ Ἀπόλλωνος βωμῷ τὴν λύραν ἀνατεθεῖσθαι ὑπὸ ;φέως· (διὸ καὶ τὴν χώραν προσηγορεῦσθαι) ὁ δὲ Προ-ιθίδας, ἐπὶ στήλης τινός.

V. 933. *Ἐντενές.* Συντόνως.

V. 934. *Ταρσὸν* δὲ τὸ σῶμα φησίν. Δηλοῖ δὲ τὰς έρυγας.

V. 936. *Καὶ δὴ Παρθενίοιο ῥοάς.* Ποταμὸς αφλαγονίας. Ἐκβάλλει δὲ τὰ ῥεύματα περὶ πόλιν ἰσαμόν. Τὸ δὲ ὕδωρ αὐτοῦ ἐν πᾶσι παρέρχεται. Παρ-νιον δὲ φησὶν αὐτὸν ὠνομάσθαι Καλλισθένης διὰ τὸ ν Ἄρτεμιν ἐν αὐτῷ λούεσθαι. Ἔνιοι δὲ διὰ τὸ στάσι-ν τοῦ ῥεύματος καὶ ἤρεμον φασὶν οὕτω προσαγο-ὐεσθαι.

V. 941. *Σήσαμον.* Πόλιν Παφλαγονίας. Ὅμηρος·

— — — καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο.

ἱ δὲ Σήσαμον μετωνομάσθη Ἄμαστρις ἀπὸ Δαρείου,

ἀδελφοῦ θυγατρός. Ἐκλήθη δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τοῦ σήσαμον λαβεῖν παρὰ Καρῶν ἀντὶ τῆς χώρας βουλόμενοι κτίσαι τὴν πόλιν.

Ἐρυθῖνοι δὲ, οὕτω λεγόμενοι λόφοι περὶ Παφλαγονίαν. Οὕτω δὲ λέγονται διὰ τὴν ἐρυθρότητα τοῦ χρώματος. Εἰσὶ γὰρ τοιοῦτοι. Καὶ Ὅμηρος αὐτῶν μέμνηται·

— — — — καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

V. 942. Ὑλήεντα δὲ εἶπεν, διὰ τὸν πύξον ἐκεῖ πολὺν γίνεσθαι.

Κρωβίαλον πόλις περὶ Παφλαγονίαν, ἧς μέμνηται Στράβων ἐν Γεωγραφουμένοις. Παρ' Ὁμήρῳ δὲ μεταγράφει ἀντὶ τοῦ, Κρώμναν τ' Αἰγιαλόν τε, Κρῶμναν Κρωβίαλόν τε.

V. 945. Αἰγιαλόν. Ἔστι γὰρ αἰγιαλὸς σταδίων μυρίων κάμψαντι τὴν Κάραμβιν μέχρι Σινώπης.

V. 946. Αὐτίκα δ' Ἀσσυρίης. Ἀσσυρίαν λέγει τὴν Συρίαν τὴν Καππαδοκίαν. Ἐκαλεῖτο δὲ πάλαι Συρία, διὰ τὸ τὸν Ἅλυν ποταμὸν μεταξὺ Σύρων καὶ Παφλαγόνων ῥέοντα, (φησὶν) εἰς τὸν Εὔξεινον ἐκδιδόντα πόντον. Τινὲς δὲ τῶν ἀρχαίων Λευκοσυρίαν αὐτὴν ἐκάλουν.

Ἔνθα Σινώπην. Πόλις τοῦ Πόντου ἡ Σινώπη, ὠνομασμένη ἀπὸ τῆς Ἀσωποῦ θυγατρὸς Σινώπης· ἣν ἁρπάσας ὁ Ἀπόλλων, κατὰ Φιλοστέφανον, ἀπὸ Βοιωτίας ἐκόμισεν εἰς τὸν Πόντον, καὶ μιγεὶς αὐτῇ, ἔσχε Σύρον, ἀφ' οὗ οἱ Σύροι. Τὴν δὲ τῶν Ἀσσυρίων χώραν Λευκόσυρον φησὶ καλεῖσθαι Ἄνδρων ἐν τῷ περὶ Πόντου, κατὰ ἀντίφρασιν τῶν ἐν τῇ Φοινίκῃ Σύρων. Ὁ δὲ Τήϊος Ἄνδρων φησὶ μίαν τῶν Ἀμαζόνων φυγοῦσαν εἰς Πόντον γήμασθαι τῷ τῶν τόπων ἐκείνων βασιλεῖ, πι-

νουσάν τε πλεῖστον οἶνον, ὀνομασθῆναι Σανάπην, ἐπειδὴ μεταφραζόμενον τοῦτο σημαίνει τὴν πολλὰ πίνουσαν. Ὅτι δέ τινες τοὺς Ἀσσυρίους Λευκοσύρους λέγουσι, φησὶ καὶ Ἀρτεμίδωρος. Ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς Ἄρεος καὶ Αἰγίνης γενεαλογεῖται ἡ Σινώπη· κατὰ δέ τινας, Ἄρεος καὶ Παρνάσσης· κατ' Εὔμηλον καὶ Ἀριστοτέλην, Ἀσώπου. Καὶ οὗτος μέν φησιν, ὅτι Ἅλυν τε τὸν ποταμὸν ἐπλάνησε καὶ Ἀπόλλωνα, καὶ Δία, αἰτησαμένη παρ' αὐτῶν πρότερον, ἵν' ἐπιτύχῃ οὗ ἂν ἐθέλοι· ἔπειτα εἰποῦσα παρθενίας ὀρέγεσθαι, ταύτης ἐπέτυχεν, ὡς ἂν ὅρκῳ δεδεμένων αὐτῶν. Φιλοστέφανος δέ φησι τοὐναντίον, Ἀπόλλωνι αὐτὴν μιγεῖσαν, ἀποκυῆσαι τὸν προσαγορευθέντα Σύρον· ἐπεὶ δὲ οἱ μέθυσοι Σανάπαι λέγονται παρὰ Θραξὶν (ῇ διαλέκτῳ χρῶνται καὶ Ἀμαζόνες) κληθῆναι τὴν πόλιν· ἔπειτα κατὰ φθορὰν Σινώπη. Ἡ δὲ μέθυσος Ἀμαζὼν ἐκ τῆς πόλεως παρεγένετο πρὸς Λυτίδαν, ὥς φησιν Ἑκαταῖος.

V. 955. Τρικκαίοιο. Ἡνίκα ὁ Ἡρακλῆς ἐστράτευσεν ἐπὶ Ἀμαζόνας, σύμμαχοι ὄντες οἱ περὶ τὸν Αὐτόλυκον ἐπλανήθησαν, καὶ περὶ τὴν νῦν καλουμένην Σινώπην ᾤκησαν. Ἄλλοι δέ φασιν, ἑκουσίως καταλειφθῆναι αὐτούς, ἵνα τοὺς περὶ Σινώπην καταπολεμήσωσι τόπους.

V. 956. Δηϊλέων τε. Οὗτοι καταλειφθέντες ὑπὸ Ἡρακλέους ἐπὶ τὸν τῆς Ἀμαζόνος ζωστῆρα κεχωρηκότος, φήμης δοθείσης, ὡς ἀπόλωλεν Ἡρακλῆς, τῶν Σινωπαίων λεγόντων, παραπλεόντων τῶν Ἀργοναυτῶν, παρεκάλεσαν ἀναλαβεῖν αὐτοὺς τῇ νηΐ. Τινὲς δέ φασιν, ὅτι ἐπλανήθησαν ἀπὸ Ἡρακλέους, καὶ περὶ τὴν νῦν καλουμένην Σινώπην ᾤκησαν.

V. 961. Ἀργέσταο. Τοῦ Ζεφύρου οὕτω λεγομένου. Ἄρχεται δὲ πνεῖν ἀπὸ θερινῆς δύσεως.

πεν, ἐπειδὴ ἀπὸ Σινώπης μέχρι Τραπεζοῦντος τῆς Κολχικῆς ἀπὸ τριῶν σταδίων λιμὴν ἄλλος οὐχ ὑπόκειται πλὴν τούτου, κατὰ τὸν Ἡράκλειον τόπον. Τῆς δὲ Θεμισκύρας ἄκρας καὶ ἄνω μέμνηται.

Ἔφορος δὲ ἐν ἐννάτῳ φησὶ, τὰς Ἀμαζόνας ὑβριζομένας ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἐξελθόντων αὐτῶν ἐπί τινα πόλεμον, τοὺς μὲν καταλειφθέντας ἀναιρεῖν, τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς ξένης προσιόντας μὴ δέχεσθαι. Διονύσιος δὲ ἐν δευτέρῳ κατὰ Λιβύην αὐτὰς ᾠκηκέναι φησί· ῥώμῃ δὲ διενεγκούσας καὶ τρεψαμένας τοὺς ὁμόρους, ἐλθεῖν καὶ ἐπὶ τὴν Εὐρώπην, καὶ πολλὰς αὐτόθι πόλεις κτίσαι· ὑποτάξαι τε αὐταῖς τὸ Ἀτλαντικὸν ἔθνος, ὃ ἦν δυνατώτατον τῶν τῆς Λιβύης. Ζηνόθεμις δὲ αὐτὰς φησὶν ᾠκηκέναι ἐν Αἰθιοπίᾳ, καὶ διερχομένας ἐπὶ τὸ ἀντιπέραν, συγγίνεσθαι τοῖς αὐτόθι ἀνδράσιν· καὶ εἰ μὲν θῆλυ ἀποκυήσειαν, προσεθίζειν τῇ ἀγωγῇ· εἰ δὲ ἄῤῥεν, τοῖς ἀνδράσι διδόναι.

Λιμενήοχον ἄκρην. Ἐὰν μὲν τὴν συνεχομένην, προπαροξυτόνως· ἐὰν δὲ τὴν συνέχουσαν τὸν λιμένα, παροξυτόνως.

V. 970. *Τῆς οἵ γ' ἐν κόλπῳ.* Τῆς προειρημένης ἄκρας ἐν τῷ κόλπῳ ὥρμησαν.

V. 972. *Τῷ δ' οὔτις ποταμῶν.* Ὅτι ὁ Θερμώδων ἐν τῇ Λευκοσυρίᾳ ἐστὶν, ἣν πρότερον Ἀμαζόνες ᾤκουν, οὐκ ἀγνοεῖται. Φησὶ δὲ αὐτὸν Ἀπολλώνιος ἑκατὸν τεσσάρων δεούσας καταχεῖν ἀποῤῥύσεις εἰς ἄλλα καὶ ἄλλα μέρη, ῥεούσας ἀπὸ μιᾶς πηγῆς. Ἄλλοι δέ φασι, πόρους ἑτέρους δέχεσθαι εἰς αὐτόν. Ὁ αὐτὸς δὲ οὗτος Ἀράξης ἐκαλεῖτο τοπρότερον, ὁμωνύμως τῷ ἐκ τῆς Ἀρμενίας ῥέοντι.

V. 973. *Παρὲξ ἔθεν.* Περισσή ἐστιν ἡ παρά.

Ἐστι γὰρ, ἐξ αὐτοῦ χωρὶς βάλλων τοσαῦτα ῥεύματα ἀπὸ μιᾶς πηγῆς ἄλλος οὐκ ἔστι ποταμός.

V. 975. Πεμπάζειν τὸ ψηφίζειν καὶ μετρεῖν σημαίνει:

V. 978. Ἔνθεν δ' αἰπυτέραν. Ἐκ τῆς ἀνωτάτω (φησὶ) πηγῆς καταντικρὺ φερόμενον τὸν Θερμώδοντα ὑψηλὴ ὑποδέχεται γῆ. Ὅθεν πολλὰς ἔχει ἀποῤῥοὰς καὶ ἐπιστροφὰς, διὰ τὸ ὕδωρ ἐκτρέπεσθαι.

V. 980. Αἰεὶ δ' ἄλλυδις ἄλλη. Ἀεὶ δὲ ταπεινῆς οὔσης τῆς χώρας, τοὺς μὲν τῶν πόρων εἰς μακρὰν ἔχει πεμπομένους, τοὺς δὲ ἐγγύς.

V. 981. Χθαμαλῆς, ἀντὶ τοῦ ταπεινῆς.

V. 983. Ὁ δ' ἀμφαδόν. Ὁ δ' ὑπὸ τὴν κυρτὴν ἄκραν συμμεμιγμένος τοῖς ἄλλοις, εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον ῥεῖ.

V. 984. Κυρτὴν δὲ τὴν ἄκραν φησὶν εἶναι, διὰ τὸ ἐπικαμπῆ εἶναι.

V. 987. Ἐπητέες. Λόγιαι. Παρὰ τὸ ἔπος. Ἢ οὐ συγγνώμονες καὶ προμηθεῖς, ἀλλὰ θρασεῖαι καὶ ἐπιρίσκεπτοι.

V. 988. Δοιάντιον. Πεδίον Θερμώδοντος, ἀπὸ Δοίαντος οὕτω κληθέν.

V. 990. Γενεὴν ἔσαν Ἄρεος. Ἁρμονία, νύμφη ναΐς· ἧς καὶ Ἄρεως Ἀμαζόνας εἶναι φησὶ Φερεκύδης, ᾧ ἕπεται Ἀπολλώνιος.

V. 992. Ἄλσεος Ἀκμονίοιο. Οὐδέποτε ἄλσος Ἀκμόνιον ἐδήλωσεν Εἰρηναῖος. Ἔστι δὲ περὶ τὸν Θερμώδοντα. Μέμνηται αὐτοῦ Φερεκύδης ἐν β̄.

V. 995. Ἔνθα Θεμισκύριαι. Αἱ ἐκ τῆς Θεμισκύρας (φησὶν) Ἀμαζόνες ἐπὶ τὴν ἄκραν, ἔνθα κατέ-

πλευσαν, ὡπλίζοντο, ἔφθασαν δὲ ἀνενεχθέντες οἱ ἥρωες.

V. 999. *Λυκάστιαι.* Χωρίον τῆς Λευκοσυρίας, ἀφ' οὗ Λυκαστίας εἶπε τὰς Ἀμαζόνας. Χαδησίας δὲ αὐτὰς εἶπεν Ἑκαταῖος, ἀπὸ τοῦ χαδῆσαι. Χωρὶς οὖν τὰς ἐκ Θεμισκύρας φησὶ, καὶ χωρὶς τὰς ἐκ Λυκαστίας ὁπλίζεσθαι κατὰ τῶν ἡρώων, διὰ τὸ κεχωρισμένως οἰκεῖν. Ἔφθασαν δ' ὅμως προσανεχθέντες οἱ ἥρωες.

V. 1005. *Στυφελήν.* Τραχεῖαν καὶ σκληράν. Οὕτως Κλειτόριοι λέγουσιν, ὥς φησι Ζηνόδοτος ἐν Γλώσσαις· Κυρηναῖοι δὲ, τὴν χέρσον. Τίθεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τοῦ χαλεποῦ, ὡς τὸ,

ἀπὸ στυφελοῦ Ἀφροδίτης.

V. 1006. *Ὦνος* δέ ἐστι τὸ τῆς τροφῆς τίμημα.

Οἱ δὲ Χάλυβες μεταλλεύοντες σίδηρον, πωλοῦσι, καὶ οὕτω τὰ ἐπιτήδεια πορίζονται, τραχεῖαν ἔχοντες πρὸς καρπὸν τὴν γῆν. Προείρηται δὲ ἤδη περὶ αὐτῶν.

V. 1008. *Ὀτλεύουσιν.* Ὑπομένουσι. Διὰ τὸ χαλκεύειν αὐτοὺς τὸν σίδηρον, περὶ τῷ καπνῷ ταλαιπωρεῖν φησί.

Κελαινὴν λιγνὺν τὴν αἰθάλην φησί.

V. 1010. *Τιβαρηνίδα γαῖαν.* Τιβαρηνοὶ, ἔθνος Σκυθίας. Οὗτοι δικαιότατοι λέγονται. Καὶ οὐδέποτε μάχην τινὶ συνέβαλον, εἰ μὴ πρότερον καταγγείλειαν καὶ ἡμέραν καὶ τόπον καὶ ὥραν τῆς μάχης. Ἐν δὲ τῇ τῶν Τιβαρηνῶν γῇ αἱ γυναῖκες, ὅταν τέκωσι, τημελοῦσι τοὺς ἄνδρας, ὥσπερ λεχούς· ὡς ἱστορεῖ Νυμφόδωρος ἔν τισι νόμοις.

V. 1015. *Ἱερὸν δ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν ὄρος.* Ὄρος οὕτω καλούμενον τὸ καθῆκον εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον. Ἄλλως. Τοῦτο καθῆκόν ἐστιν εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον. Μέμνηται αὐτοῦ καὶ Κτησίας ἐν τῷ α. Περιόδων, καὶ

Σουΐδας ἐν β, περὶ τοὺς λεγομένους Μάκρωνας· ἀκριβέστερον δὲ ὁ Ἀγάθων ἐν τῷ τοῦ Πόντου Περίπλῳ· ὅς καὶ ρ ἀπέχειν σταδίους αὐτὸ φησὶ τῆς Τραπεζοῦντος. Ὁ δὲ Εἰρηναῖος Μνησίμαχον φησὶ περὶ αὐτοῦ ἱστορεῖν ἐν ε περὶ Σκυθῶν, ἀγνοῶν. Ὁ γὰρ Μνησίμαχος ἐν τῇ Εὐρώπῃ μέμνηται κειμένης τῆς Σκυθικῆς· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος καὶ οἱ προειρημένοι περὶ τῆς Ἀσίας διαλέγονται. Ἔστι καὶ ἄλλο ἱερὸν ὄρος Θράκης.

V. 1026. Ξυνῇ φιλότητι. Οὐχ ὡς αὐτῶν συνερχομένων ταῖς ἀλλήλων γυναιξὶ τοῦτο λέγει, ἀλλὰ ἕκαστος τῇ ἑαυτοῦ φανερῶς.

V. 1030. Λιμῷ μιν κεῖν' ἦμαρ. Ἱστορεῖ Ἔφορος καὶ Νυμφόδωρος περὶ τούτων, ὅτι τὸν βασιλέα αὐτῶν ἄδικόν τι κρίναντα ἐγκλείουσι καὶ λιμαγχονοῦσι.

V. 1032. Τὴν Ἀρητιάδα νῆσον φασὶν ὑπὸ Ὀτρήρας τῆς Ἄρεος κατοικισθῆναι. Περὶ δὲ τῶν ἐν αὐτῇ ὀρνέων μέμνηται Τιμάγνητος. Εἰσὶ δὲ σιδηρόπτεροι, αἳ λέγονται Στυμφαλίδες.

V. 1053. Οὐδὲ γὰρ Ἡρακλέης. Τὰς Στυμφαλίδας ὄρνιθας (φησὶν) οὐκ ἠδύνατο ἀπώσασθαι, εἰ μὴ κρόταλον χαλκοῦν καὶ ψόφον ποιῶν ἐξεφόβησεν.

V. 1054. Πλωΐδες δὲ ὄρνιθες καλοῦνται, διὰ τὸ ἐν τῇ λίμνῃ αὐτὰς νήχεσθαι τῆς Ἀρκαδίας, ἃς Ἡρακλῆς ἀπεδίωξεν.

Στύμφηλος δὲ, πόλις Ἀρκαδίας· καὶ Στυμφαλὶς δὲ, λίμνη. Καὶ Ὅμηρος·

Στυμφηλόν τ' εἶχον.

Στυμφαλίδες δὲ λέγονται περὶ αὐτὴν ὄρνιθες, ἃς πλωΐδας εἶπεν Ἀπολλώνιος. Οὕτω δὲ αὐτὰς ὀνομάζει καὶ Σέλευκος ἐν Συμμίκτοις, καὶ Χάρων, αὐτοῦ τοῦ Ἀπολ-

λωνίου γνώριμος, ἐν τῷ Περὶ ἱστοριῶν τοῦ Ἀπολλωνίου. Ἰδίως δὲ Μνασέας φησὶ Στυμφάλου τινὸς ἥρωος καὶ Ὄρνιθος γυναικὸς γενέσθαι Στυμφαλίδας θυγατέρας· ἃς ἀνελεῖν τὸν Ἡρακλέα, ὅτι οὐ προσεδέξαντο αὐτὸν, καὶ ἐξένισαν τοὺς Μολίονας. Φερεκύδης δέ φησιν, οὐ γυναῖκας, ἀλλ' ὄρνιθας εἶναι, καὶ ἀναιρεθῆναι πρὸς Ἡρακλέους, πλαταγῆς δοθείσης αὐτῷ πρὸς τὸ κτυπεῖν καὶ ἐκφοβεῖν αὐτάς. Ὁμοίως καὶ Ἑλλάνικος φησίν. Τὴν δὲ Στυμφαλίδα λίμνην φασὶ διὰ βερέθρων ἐκδοθεῖσαν ξηρανθῆναι.

V. 1056. *Πλαταγήν.* Ὀξυτόνως, ὥς φησιν Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ἕκτῳ τῆς καθόλου. Σημαίνει δὲ τὸν κρόταλον. Φασὶ δὲ αὐτὴν ἡφαιστότευκτον οὖσαν, Ἡρακλεῖ παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς δοθῆναι. Ὁ δὲ Ἑλλάνικος φησὶν αὐτὸν κατασκευάσαι.

V. 1058. *Ἀτυζηλῷ.* Ἐκπληκτικῷ. Περισπαστέον δὲ τῷ ἀτυζηλῷ. Ἔστι γὰρ ἀπὸ ὀξυτόνου τοῦ ἀτυζηλὸς, ὡς Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ἕκτῳ τῆς καθόλου.

V. 1061. *Ἀερσιλόφους τρυφαλείας.* Ὧν οἱ λόφοι ἐπηρμένοι εἰσὶ καὶ μετέωροι.

V. 1062. *Ἀμοιβαδίς.* Ἀντὶ τοῦ ἀμοιβαίως.

V. 1069. *Ἐπίῤῥοθος* βουλὴ, ἡ ὠφέλιμος.

V. 1074. *Ὡς δ' ὅτε τὶς κεράμῳ.* Ταῖς κεραμίσι καταστεγάζει.

V. 1076. *Ἄλλῳ δ' ἔμπεδον.* Ἄλλος δὲ ἄλλῳ (φησὶ) κέραμος ἀνθίσταται ἀσφαλῶς καὶ συνήρμοσται. *Ἐπαμοιβοὶ* γὰρ, οὐχ οἱ ἀμείβοντες, ἀλλ' ἐπηλλαγμένοι τὴν σύνθεσιν.

V. 1078. *Οἵη δὲ κλαγγή.* Ὁποία δὲ βοὴ γίνεται ἐν πολέμῳ, ὁπόταν ἀλαλάξαντες ξυνέρχωνται.

V. 1086. *Ἐνναέται.* Κατ' ἐξαίρεσιν τοῦ ι, ἵν' ᾖ

ἐνναιέται. Κλεινίας δέ φησι καὶ τὸν ναὸν ποτὲ οὕτως εἰρῆσθαι ἔνναιον, διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς.

V. 1087. Ἧνται ἀκήν. Κάθηνται ἐν οἴκῳ, ἐπιστρεφόμενοι τοῦ χειμῶνος, ἢ τῆς χαλάζης, διὰ τὸ ἐξηρτημένους αὐτοὺς εἶναι.

V. 1088. Μέλαθρον. Τὴν ὀροφήν. Κράτης δὲ τὴν δοκὸν ἐδέξατο, ὡς καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ·

— Αἰθαλόεντος ἀνὰ μεγάροιο μέλαθρον.

V. 1089. Ὡς πυκινὰ πτερά. Χαλάζης πυκνότερα ἐφίεσαν αὐτοῖς πτερὰ, φεύγοντες διὰ τῆς θαλάσσης. Πιθανῶς δὲ ὁ Πίσανδρος τοὺς ὄρνιθας φησὶν εἰς Σκυθίαν ἀποπτῆναι, ὅθεν καὶ ἐληλύθεσαν.

V. 1091. Τίς γὰρ δὴ Φινῆος. Τοῦτο ἐρώτησις ὡς ἀπὸ τοῦ ποιητοῦ πρὸς τὰς Μούσας. Τί φρονῶν (φησὶν) ὁ Φινεὺς ἐκέλευσεν αὐτοῖς προσορμισθῆναι τῇ τοῦ Ἄρεος νήσῳ; καὶ τίνα ὠφέλειαν αὐτοῖς προορώμενος, τοῦτο προσέταξεν; Εἶτα, ὥσπερ ἐμπνευσθεὶς, ἐπιφέρει·

Υἱῆες Φρίξοιο —

Κατὰ δὲ τὴν Ἀρητιάδα νῆσον οἱ τοῦ Φρίξου υἱοὶ ἐναυάγησαν, ἔνθα ἦν καὶ τὰ σιδηρόπτερα ὄρνεα.

V. 1094. Υἱῆες Φρίξοιο. Οἱ παῖδες Φρίξου ἔπλεον εἰς Ὀρχομενὸν ἐκ Κόλχων, ἵνα τὰ πατρῷα κληρονομήσωσιν· ναυαγήσαντες δὲ ἐξεβράσθησαν πρὸς τὴν Ἀρητιάδα νῆσον. Ὅθεν ἀναλαβόντες αὐτοὺς οἱ Ἀργοναῦται ἔσχον καθηγεμόνας, καὶ πάλιν αὐτοὺς ἀπήγαγον εἰς Ὀρχομενόν.

V. 1099. Ζεὺς δ' ἀνέμου. Δεικνὺς τὴν ἑῴαν ἐπιτολὴν τοῦ ἀρκτούρου, βορέαν ἐποίησε πνεῖν, ὅπως ῥᾳδίως ὄμβρος καὶ ταραχὴ γένηται. Τοῦτο δὲ ἔφη, ἐπεὶ κατὰ τὴν ἐπιτολὴν τοῦ ἀρκτούρου σφοδροὶ καταχέονται

ὄμβροι, ὥς φησι Δημόκριτος ἐν τῷ Περὶ ἀστρονομίας. Καὶ Ἄρατος·

Φράζεσθαι δ' αἰνοῦ μεμνημένος ἀρκτούροιο.

Ἔστι δὲ ὁ ἀρκτοῦρος ἀστὴρ ἐπὶ τῆς ζώνης τοῦ ἀρκτοφύλακος. Εἴωθε δὲ καὶ ὁ βορέας ὄμβρους καταῤῥήσσειν.

V. 1101. Ἠμάτιος. Ὁ ἡμερινός. Κατὰ τὴν ἡμέραν οὖν (φησὶν) ὁ βορέας ἐτίνασσε τὰ φύλλα.

V. 1102. Ἀήσυρος δὲ, ὁ ἐλαφρῶς πνέων. Ἀπὸ τοῦ ἄω τὸ πνέω.

V. 1107. Μυδαλέαι. Οἱ κάθυγροι.

V. 1110. Ῥόθιον. Τὸ κῦμα.

V. 1112. Ὠρέξαντο, ἀντὶ τοῦ ἐλάβοντο.

V. 1113. Ῥαισθεῖσα. Διαφθαρεῖσα.

Κεκέδαστο, ἀντὶ τοῦ διεσκόρπιστο.

V. 1114. Παρὲξ ὀλίγον. Παρ' ὀλίγον ἐκ τοῦ θανάτου.

Οἷά τε πολλά. Οἷα πολλὰ ἦν πρότερον μὲν συνηρμοσμένα τοῖς γόμφοις, τότε δὲ διαφθαρείσης τῆς νεὼς διεσκορπίσθη τὰ ξύλα. *)

V. 1121. Νύχθ' ὑπὸ λυγαίην. Τὴν σκοτεινήν. Ἀπὸ τοῦ λύγου τοῦ φυτοῦ. Καὶ γὰρ ἐκεῖνο μέλαν. Καὶ τὸν ἐνιαυτὸν λυκάβαντα, οἱονεὶ λυγάβαντα, ἐπεὶ μετὰ λύγης βαίνει. Σοφοκλῆς Πολυξένῃ·

Ἀπ' αἰθέρος δὲ κἀπὸ λυγαίου νέφους.

V. 1123. Ἄργος δὲ παροίτατος. Εἷς τῶν Φρίξου παίδων οὗτος. Τούτους δὲ Ἡρόδωρος φησὶν ἐκ Χαλκιόπης τῆς Αἰήτου θυγατρός· Ἀκουσίλαος δὲ καὶ Ἡσίοδος ἐν ταῖς Μεγάλαις Ἠοίαις φασὶν ἐξ Ἰοφώσσης τῆς Αἰήτου. Καὶ οὗτος μὲν φησὶν αὐτοὺς τέσσαρας, Ἄργον,

---

*) Ad v. 1112.

νίαν αὐτὴν φησὶ καλεῖσθαι. Ἐπώνυμον δὲ αὐτῇ Χαλκιόπη καὶ Ὀφιοῦσα.

V. 1157. Συνηβολίῃ. Συνηβολίη, τὸ σύμβολον, ἢ ἡ συμβουλή.

V. 1159. Κατὰ μοῖραν. Κατὰ τὸ πρέπον.

V. 1160. Γνωτοί. Οἱ συγγενεῖς. Κρηθεὺς γὰρ καὶ Ἀθάμας, ἀδελφοί. Κρηθέως, Αἴσων. Αἴσονος, Ἰάσων. Ἀθάμαντος δὲ, Φρίξος. Φρίξου, Ἄργος.

V. 1172. Στιάων. Στῖαι αἱ ψῆφοι παρὰ Σικυωνίοις καλοῦνται. Ἡ ἐσχάρα οὖν καὶ ὁ βωμὸς ἐκ ψήφων κατεσκεύαστο. Καλλίμαχος·

— — Πολύστιόν τε μέτωπον.

V. 1176. Ἐπηετανὸν κομέουσαι· ἀντὶ τοῦ ἐπιμελῶς καὶ ἐκ πολλοῦ τρέφουσαι.

V. 1177. Ἐπαρτέα. Ἑτοίμην.

V. 1179. Ζεὺς αὐτός. Τὸν Δία φησὶν ἐπιδέρκεσθαι ἕκαστα ὁ Ἰάσων, καὶ τὰ ἑξῆς· ἅμα μὲν παραμυθούμενος τὸν Ἄργον· (πρὸς αὐτὸν γὰρ ὁ λόγος) ἅμα δὲ καὶ λεληθότως βοήθειαν αἰτῶν παρ' αὐτοῦ, ὡς ἂν συνεργήσῃ αὐτοῖς ἀνακομίσαι τὸ δέρας εἰς τὴν Ἑλλάδα.

V. 1186. Μετὰ Φθίην. Οἱ μὲν τὴν Φθίαν Ὀρχομενοῦ πόλιν φασὶν εἰρῆσθαι, Φθίην πόλιν Ὀρχομενοῖο, παρόσον οἱ Ὀρχομένιοι ἄποικοί εἰσι Θεσσαλῶν. Δύναται δὲ καὶ Ὀρχομενοῦ μνημονεύειν τοῦ μεθορίου Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας. Ἔστι γὰρ Ὀρχομενὸς καὶ ὄρος καὶ πόλις Θεσσαλίας, καὶ Βοιωτίας, καὶ Ἀρκαδίας, καὶ Πόντου.

V. 1193. Ἐπίῤῥοθοι. Ἐπιῤῥοθεῖν κυρίως τὸ τοῖς κυσὶν κελεύειν, καὶ ἐρεθίζειν· καὶ τὸ τῇ νηῒ συνεργεῖν, παρὰ τὸ ῥόθιον, ὅ ἐστι τὸ κῦμα. Ἐνταῦθα δὲ ἐπίῤῥοθον ἁπλῶς τὸν βοηθὸν λέγει.

Ἔστι δέ τις Νύση, ὕπατον κέρας ἀνθέον ὕλῃ,
τηλοῦ Φοινίκης, σχεδὸν Αἰγύπτοιο ῥοάων.

Ὁ δὲ Καύκασος διήκει ἀπὸ τῆς Ἀρμενίων χώρας ἕως Κόλχων. Ἡ δὲ Σερβωνὶς λίμνη διάκειται περὶ τὸ Πηλούσιον τῆς Αἰγύπτου.

V. 1219. Μηδ᾽ οὕτως ἠθεῖε. Πρὸς τὸ, τῷ καὶ περιδείδια ναυτίλλεσθαι, ἀπήντησεν ὁ Πηλεὺς, κελεύων μὴ δεδιέναι. Διὸ θυμῷ γραπτέον. Γράφεται δὲ καὶ μύθῳ, ἵνα ᾖ, μὴ ἐκφόβει ἡμᾶς τῷ περὶ Αἰήτου λόγῳ. Οὐ φέρεται δὲ οὕτως, ἀλλ᾽ ἐν πᾶσι, δειδίσσεο θυμῷ. Κατ᾽ οὐδὲν γὰρ (φησὶ) τοῦ Αἰήτου ἐσμὲν χείρους.

Τὸ δὲ, ἠθεῖε, οἶμαι κατ᾽ ἐπένθεσιν τοῦ η γεγονέναι, ὥσπερ καὶ τὸ βαιὸς, ἠβαιός· μύω, ἠμύω. Σημαίνει δὲ κατὰ τὸ πρόχειρον τὸ θεῖε, συγγενές. Ἢ τὸ θαυμάσιε· μηδαμῶς ὦ θαυμάσιε. Ἢ τὸ καλέ.

V. 1231. Φιλυρίδα νῆσον. Τὴν τῶν Φιλύρων φησὶν, ἀπὸ Φιλύρας τῆς Ὠκεανοῦ, κατοικούσης περὶ τοὺς τόπους τούτους. Κρόνου δὲ μιγνυμένου αὐτῇ, ὅτε ἐβασίλευε Τιτάνων, τὴν Ῥέαν αὐτοὺς ἐπαυτοφώρῳ καταλαβεῖν. Ὅθεν τὸν μὲν Κρόνον αἰδεσθέντα εἰς ἵππον μεταβληθῆναι, τὴν δὲ φυγεῖν εἰς Θεσσαλίαν. Φερεκύδης φησὶν, ὅτι Κρόνος ἀπεικασθεὶς ἵππῳ ἐμίγη τῇ Φιλύρᾳ τῇ Ὠκεανοῦ· καὶ διὰ τοῦτο διφυὴς ὁ Χείρων. Σουΐδας δὲ ἐν πρώτῳ Θεσσαλικῶν τὸν Χείρωνα Ἰξίονος εἶναι παῖδα φησὶν, ἀδελφὸν δὲ Πειρίθου.

V. 1233. Κρηταῖον ὄρος, τὸ Κρητικόν. Γέγονε δὲ καθ᾽ ὁμοιότητα τοῦ Σιναῖον.

V. 1237. Τὸ δὲ χαιτήεις, χαίτην ἔχων. Ἀπὸ τῆς χαίτης, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἕρση, ἑρσήεις· καὶ τιμὴ, τιμήεις.

V. 1242. sq. Περὶ Μακρώνων καὶ Βεχείρων καὶ Σαπείρων προείρηται.

V. 1246. Εἰπὼν δὲ, μυχὸς διεφαίνετο πόντου, ἔδειξεν, ὅτι ἐν τῷ μυχῷ τοῦ πόντου ἡ Κολχική.

V. 1247. Καὶ δὴ Καυκασίων. Τὰ προσαγορευόμενα Καυκάσια Ἐρατοσθένης πλησίον εἶναι φησὶ τῆς προσαγορευομένης Κασπιανῆς θαλάσσης.

Ἐρίπναι. Τῶν Καυκασίων ὀρῶν αἱ ἀποῤῥῶγες καὶ ἐξοχαί. Τινὲς δὲ ἐρίπνας, τὰς τραχείας καὶ εἰς ὕψος ἀνεχούσας πέτρας φασί.

V. 1248. Τόθι γυῖα. Ὁ Προμηθεὺς ἐδέδετο ἐν τῷ Καυκάσῳ, καὶ ὁ ἀετὸς τὸ ἧπαρ αὐτοῦ κατήσθιεν. Ἀγρέτας δὲ ἐν τρισκαιδεκάτῃ τῶν Σκυθικῶν δαπανᾶσθαι φησὶ τὸ ἧπαρ Προμηθέως δόξαι ὑπὸ τοῦ ἀετοῦ, διὰ τὸ τὴν κρατίστην τοῦ Προμηθέως χώραν τὸν ποταμὸν τὸν καλούμενον Ἀετὸν φθείρειν. Ἧπαρ δὲ παρὰ πολλοῖς, ὥσπερ καὶ οὖθαρ, τὴν εὔκαρπον λέγεσθαι γῆν. Ἡρακλέους δὲ ἐξοχετεύσαντος διόρυξι τὸν ποταμὸν, τόν τε ἀετὸν δόξαι ὑπ' αὐτοῦ κεχωρίσθαι, καὶ τὸν Προμηθέα λελύσθαι τῶν δεσμῶν. Θεόφραστος δὲ τὸν Προμηθέα φησὶ, σοφὸν γενόμενον, μεταδοῦναι πρῶτον τοῖς ἀνθρώποις φιλοσοφίας. Ὅθεν καὶ διαδοθῆναι τὸν μῦθον, ὡς ἄρα πυρὸς μεταδοίη. Καὶ Ἡρόδωρος ξένως περὶ τῶν δεσμῶν τοῦ Προμηθέως ταῦτα. Εἶναι γὰρ αὐτὸν Σκυθῶν βασιλέα φησί· καὶ μὴ δυνάμενον παρέχειν τοῖς ὑπηκόοις τὰ ἐπιτήδεια, διὰ τὸ τὸν καλούμενον Ἀετὸν ποταμὸν ἐπικλύζειν τὰ πεδία, δεθῆναι ὑπὸ τῶν Σκυθῶν· ἐπιφανέντα δὲ Ἡρακλέα, τὸν μὲν ποταμὸν ἀποστρέψαι εἰς τὴν θάλασσαν, (καὶ διὰ τοῦτο μεμυθεῦσθαι ἀνῃρηκέναι τὸν ἀετὸν Ἡρακλέα) τὸν δὲ Προμηθέα λῦσαι τῶν δεσμῶν. Φερεκύδης δὲ ἐν δευτέρῳ, Τυ-

φῶνος καὶ Ἐχίδνης τῆς Φόρκυνος φησὶ τὸν Ἀετὸν τὸν ἐπιπεμφθέντα Προμηθεῖ· καὶ ὅτι δὲ ὁ Ἀετὸς ἤσθιεν τῆς ἡμέρας τοῦ ἥπατος, τὸ δὲ λειπόμενον ηὔξετο τῆς νυκτὸς, καὶ ἐγίνετο ἴσον.

V. 1249. Ἰλλάμενος χαλκείῃσιν. Δεθῆναι τὸν Προμηθέα φησὶν Ἡσίοδος, καὶ τὸν ἀετὸν ἐπιπεμφθῆναι αὐτῷ διὰ τὴν τοῦ πυρὸς κλοπήν. Δοῦρις δέ φησι, διὰ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐρασθῆναι. Ὅθεν τοὺς περὶ τὸ Καυκάσιον οἰκοῦντας μόνῳ Διῒ καὶ Ἀθηνᾷ μὴ θύειν, διὰ τὸ κολάσεως αἰτίους Προμηθεῖ γενέσθαι· καθ' ὑπερβολὴν δὲ σέβειν Ἡρακλέα, τῆς τοῦ ἀετοῦ τοξείας χάριν. Εἰκότως οὖν ὁ Ἀπολλώνιος, περὶ Καύκασον γενόμενος, καὶ τούτων ἐμνήσθη.

V. 1251. Τὸν μὲν ἐπ' ἀκροτάτης. Παρὰ τὴν ἑσπέραν (φησὶν) εἶδον οἱ ἀριστεῖς τὸν ἀετὸν ἐπὶ τὸν Προμηθέα.

V. 1253. Παραιθύξας δὲ, παραπνεύσας, τοῦτ' ἔστι, πνοὴν ποιήσας, τῇ βίᾳ τῶν πτερύγων ἐτίναξε τὰ ἱστία.

V. 1255. Ἶσα δ' ἐϋξέστοις. Τὰ ἐν ταῖς πτέρυξι πτερὰ ἴσα εἶχεν ἐρετμοῖς, ὅ ἐστι κώπαις. Τοῦτο δέ φησι δεικνὺς τὸ μέγεθος τοῦ ὀρνέου.

Αἰθερίοιο. Ἀντὶ τοῦ ἀεροπόρου.

V. 1256. Ἐν τῷ, δηρὸν οὐ μετέπειτα, ἀναστρεπτέον, ἔπειτα δὲ οὐ μεταδηρόν.

V. 1260. Ἄργοιο. Τοῦ Φρίξου υἱοῦ.

Ἀλημοσύνῃ. Τῇ ἐμπειρίᾳ τῶν τόπων.

V. 1270. Πεπτάμενον Ἡρωδιανὸς παροξύνει.

V. 1272. Μελισταγέας. Γλυκείας.

V. 1273. Ἐνναέταις τε θεοῖς. Τοῖς ἐγχωρίοις θεοῖς. Τοὺς γὰρ ἐπιδημοῦντας ἔθος ἦν ἐν τῇ ἀλλοδα-

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ
ΤΩΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

Τοῦ τρίτου λόγου τῶν Ἀργοναυτικῶν τὰ κεφάλαια, ἐστὶ τάδε. Ἥρα καὶ Ἀθηνᾶ βουλευσάμεναι πείθουσι τὴν Ἀφροδίτην τῇ Μηδείᾳ ἐπιπέμψαι τὸν Ἔρωτα. Ἰάσων δὲ μετὰ τῶν Φρίξου υἱῶν παραγενόμενος πρὸς τὸν Αἰήτην, ἀξιοῖ λαβεῖν τὸ δέρος. Ἀγανακτήσας δὲ ὁ Αἰήτης, ἄθλους αὐτῷ προστάττει μεγάλους· ὥστε τοὺς πυρίπνους ταύρους ζεῦξαι, καὶ σπεῖραι τοὺς τοῦ δράκοντος ὀδόντας, ὑφ' ὧν ἀνεδίδοντο γίγαντες· οὐ μόνον δὲ σπεῖραι, ἀλλὰ καὶ τὸν γηγενῶν στάχυν θερίσαι. Μήδεια δὲ, διὰ τὸν ἐπὶ τὸν Ἰάσονα ἔρωτα, ὑπάγεται ὑπὸ τῇ Χαλκιόπῃ τοῖς υἱοῖς αὐτῆς βοηθῆσαι. Καὶ δὴ συνθεμένη καὶ συντυχοῦσα τῷ Ἰάσονι κατὰ τὸ τῆς Ἑκάτης ἱερὸν, δίδωσί τε τὰ φάρμακα, καὶ ὑποτίθεται, ὃν τρόπον δεῖ πρὸς τὸ θέρος τῶν γιγάντων ἁρμόσασθαι. Τοῖς δὲ φαρμάκοις χρησάμενος ὁ Ἰάσων, ἤνυσε παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα τοῦ Αἰήτου τοὺς προβληθέντας ἄθλους.

V. 1. *Εἰ δ' ἄγε νῦν Ἐρατώ.* Τὴν Ἐρατώ φασὶν ὄρχησιν εὑρηκέναι. Εὐλόγως δὲ ὁ Ἀπολλώνιος με-

γάμῳ καὶ ὄρχησις ἕπεται. Ῥιανὸς δέ φησι μηδὲν διαφέρειν ἢ πάσας ἐπικαλεῖσθαι τὰς Μούσας, λέγων οὕτως·

Πᾶσαι δ' εἰσαΐουσι, μιᾶς ὅτε τοὔνομα λέξεις.

Ἴσως δὲ καὶ ἐπειδὴ περὶ ἔρωτος μὲν διαλέγεται, ἡ Ἐρατὼ δὲ παρὰ τὸ ἐρᾷν παράγεται, διὰ τοῦτο ταύτης μνημονεύει, τὸ κοινὸν εὐεργέτημα αὐτῇ ἀνατιθεὶς διὰ τὸ ὄνομα.

Ἐρατώ. Ἀντὶ τοῦ Ἐρατοῖ, Ἀττικῶς.

Τὸ ἑξῆς, παρίστασο καὶ εἰπέ.

V. 6. Ἀνωΐστως. Ἀνυπονοήτως.

V. 13. Μεθ' Ἑλλάδα. Ἀντὶ τοῦ εἰς Ἑλλάδα.

V. 16. Ἀποτρωπᾶσθαι. Ἀποτρέπεσθαι. Ὁ δὲ νοῦς, ὅμως οὐδεμίαν πεῖραν παριέναι δεῖ.

V. 17. Τὴν δὲ παρ' ἆσσον. Παραχρῆμα, εὐθέως. Ἢ λείπει τὸ καθημένην.

V. 19. Ἀπηλεγέως. Σημαίνει μὲν καὶ τὸ ἀληθῶς καὶ ἁπλῶς, ἔτι δὲ καὶ τὸ σαφῶς· νῦν δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποτόμως. Ἐπιφέρει γὰρ, ἀλλά τοι οὔπω φράσσασθαι νοέω.

V. 23. Ἄνδιχα πορφύρουσαι. Διῃρημένως μεριμνῶσαι.

V. 25. Μετὰ Κύπριν. Πρὸς τὴν Κύπριν.

Ἐπιπλόμεναι. Παραγενόμεναι καὶ ἐπελθοῦσαι.

V. 26. Παιδὶ ἑῷ. Ἀπολλώνιος μὲν Ἀφροδίτης τὸν Ἔρωτα γενεαλογεῖ· Σαπφὼ δὲ, Γῆς καὶ Οὐρανοῦ· Σιμωνίδης δὲ, Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεος,

Σχέτλιε παῖ δολόμηδες Ἀφροδίτας, τὸν Ἄρει δολομηχάνῳ τέκεν.

Ἴβυκος καὶ Ἡσίοδος ἐκ χάους λέγει τὸν Ἔρωτα. Ἐν δὲ τοῖς εἰς Ὀρφέα Κρόνου γενεαλογεῖται·

Αὐτὰρ Ἔρωτα Κρόνος καὶ πνεύματα πάντ' ἐτέκνωσε.

σιν πάντοτε ἰώδεις εἰσὶ καὶ διακεκαυμένοι τὴν ὄψιν, καὶ τὴν δύναμιν καθ' ἥλιον ἔχουσιν. Νύκτωρ μὲν οὖν πάντα τὰ περὶ τὴν ἐργασίαν τοῦ θεοῦ γινόμενα καλῶς δηλοῦται· μεθ' ἡμέραν δὲ ἐκ τῆς κορυφῆς, ὅθεν ἡ φλὸξ ἀνίησιν, ὥσπερ νέφος ὑπερκείμενον ὁρᾶται.

Διὰ δὲ τοῦ λέγειν, δαίδαλα χάλκευεν ῥιπῇ πυρὸς, ἐμφαίνει περὶ τῆς λεγομένης ὑπὸ τοῦ Καλλίου ἀναφυσήσεως τοῦ πυρὸς ἐκ τοῦ χάσματος.

Ἦρι. Ἕωθεν.

V. 48. Ἔσχεθεν. Ἐπαύσατο κτενίζεσθαι.

V. 50. Ἀψήκτους. Ἀκτενίστους.

V. 52. Ἠθεῖαι. Προσφώνησις παρ' Ὁμήρῳ νεωτέρων πρὸς πρεσβυτέρους. Ἀπολλώνιος δὲ συλληπτικῇ τῇ φράσει κέχρηται· τὸ γὰρ τῇ Ἥρᾳ πρόσον καὶ κατὰ τῆς Ἀθηνᾶς ἔταξεν. Ταῦτα δὲ ἁρμόσει λέγεσθαι κατὰ τὴν Ὁμήρου ποίησιν. Κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους, οὐ μόνον Ἀθηνᾶς καὶ Ἥρας, ἀλλὰ καὶ Διὸς ἐστὶ πρεσβυτέρα ἡ Ἀφροδίτη. Ἡσίοδος γὰρ αὐτὴν ἐκ τῶν αἰδοίων τοῦ Οὐρανοῦ φησὶ γενέσθαι.

V. 53. Δηναιὰς δὲ, πολλοῦ χρόνου ὀφθείσας.

Οὔτι πάρος γε. Παραγράφει τὸ Ὁμηρικόν·

— — πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.

V. 56. Κερτομέεις. Εἰρωνεύῃ.

Συνορίνεται. Ταράσσεται, θορυβεῖται.

V. 62. Λυσόμενος χαλκέων. Τὸν Ἰξίονα παρείληφεν, ὅτι δοκεῖ ἐπικεχειρηκέναι τῇ Ἥρᾳ. Φλεγύον δὲ υἱὸς Ἰξίων, ὡς καὶ Εὐριπίδης·

Φλεγύου υἱὲ δέσποτ' Ἰξίων.

Φερεκύδης δὲ, Αἴτωνος. Φησὶ δὲ, ὡς γαμήσας Δίαν τὴν Ἠϊονέως θυγατέρα, πολλὰ ὑπέσχετο δώσειν δῶρα. Ἐλθόντος δὲ ἐπὶ ταῦτα τοῦ Ἠϊονέως, βέρεθρον ποιήσας

καὶ πυρακτώσας, σκεπάζει αὐτὸ λεπτοῖς ξύλοις καὶ κόνει λεπτῇ· ἐμπεσὼν δὲ ὁ Ἠϊονεὺς ἀπόλλυται. Λύσσα δὲ τῷ Ἰξίονι ἐνέπεσε διὰ τοῦτο, καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἤθελεν ἁγνίσαι οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων· πρῶτος γὰρ ἐμφύλιον ἄνδρα ἀπέκτεινεν. Ἐλεήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἁγνίζει· καὶ ἁγνισθεὶς ἠράσθη τῆς Ἥρας. Ὁ δὲ Ζεὺς νεφέλην ὁμοιώσας Ἥρᾳ, παρακοιμίζει αὐτῷ. Καὶ ὕστερον ποιήσας τετράκνημον τροχὸν, καὶ δεσμεύσας αὐτὸν, τιμωρεῖται.

V. 68. Εὐνομίης. Εὐνομία, δικαιοσύνη· καὶ ἡ καλοπραγία.

V. 69. Νιφετῷ παλύνετο. Τῇ χιόνι ἐσκέπαστο.

V. 72. Ὀλοφύρατο. Ὅτι τὸ ὀλοφύρατο εἴρηται ἐπὶ τοῦ ἠλέησεν. Ὀλοφυρόμενος· συμπαθῶν, πάσχων.

V. 73. Διεκπροαλές. Κατώφορον, κατωφερές· καὶ ἐπὶ τὴν ἅλα προϊὸν, ῥοῶδες.

V. 76. Κύπριν. Λείπει τὸ ἀκούσασαν.

Νεοστασίῃ. Ἀντὶ τοῦ, ἐν ἐπιστάσει ἐγένετο νέων μύθων. Ἢ, μύθων ἐπίστασις εἷλεν αὐτὴν, καὶ νεωστὶ προσπεπτωκότος λόγου σύννοια.

V. 77. Ὁ δὲ νοῦς, ἐσέβετο δὲ, τιμωμένην ὑπὸ τῆς Ἥρας ἑαυτὴν βλέπουσα.

Ἀντομένην. Ἱκετεύουσαν, λισσομένην.

V. 86. Παρθένον Αἰήτεω. Ἀντὶ τοῦ θυγατέρα ἁπλῶς. Δύναται δὲ καὶ οὕτως ἀκούεσθαι, τῶν Αἰήτου θυγατρῶν τὴν οὖσαν παρθένον.

V. 89. Δολόεσσα. Ἀντὶ τοῦ φρονίμη. Ἔστι γάρ ποτε ὁ δόλος καὶ ἐπὶ τῆς φρονήσεως.

V. 95. Μενέηνα. Ὠργίαθην. Ὑπεράλγησα.

V. 97. Χαλεφθείς. Ὁ νοῦς, χαλεπῶς γάρ μοι

χαλεπαίνων, ἠπείλησεν, εἰ μὴ ἀποσχοίμην τὰς χεῖρας, ἕως ἔτι τοῦ θυμοῦ κρατεῖ, ὡς μεμφοίμην ἐμαυτῇ.

V. 99. Τὸ δὲ ἑοῖ οὐκ εὖ κεῖται· ἀντὶ τοῦ ἐμοὶ γὰρ λαμβάνεται.

V. 106. Ῥαδινῆς. Τρυφερῆς. Ἀνακρέων δὲ ἐπὶ τάχους ἔταξε τὸ ῥαδινόν·

Ῥαδινοὺς πώλους.

Ἴβυκος δὲ ἐπὶ τῶν τὸν οὐρανὸν βασταζόντων κιόνων ῥαδινοὺς ἀντὶ τοῦ εὐμεγέθεις λέγει. Στησίχορος ἐπὶ τοῦ εὐτόνου·

— — ῥαδινοὺς δ' ἐπέπεμπον ἄκοντας.

V. 107. Παραβλήδην. Ἀντὶ τοῦ παραβάλλουσα τοῖς εἰρημένοις. Οὐ γὰρ ἀκουστέον ἐπὶ τοῦ ἀπατῆν. Παλαμήδης δὲ, ἐξ ἀντιβολῆς, ἢ παραλογιστικῶς. Νῦν δὲ, ἐξ ἀποκρίσεως.

V. 112. Παλίσσυτοι. Ὀπισθόρμητοι.

V. 114. Ἀπάνευθε Διός. Ἀμφίβολος ἡ φράσις. Τὸ μὲν γὰρ δηλοῖ ἀπάνευθε Διός, χωρὶς τοῦ Διός· ὃ καὶ μᾶλλον. Ἢ λείπει τὸ ἄλλων, ἵν' ᾖ, χωρὶς τῶν ἄλλων ἐν τῇ Διὸς ἀλωῇ.

V. 115. Τὸν δὲ Γανυμήδην Ὅμηρος οὐχ ὑπὸ Διὸς ἡρπάσθαι, ἀλλ' ὑπὸ θεῶν, φησίν· οὐδὲ δι' ἔρωτα καὶ πόθον, ἀλλ' ὥστε Διῒ οἰνοχοεύειν·

Τὸν καὶ ἀνηρείψαντο θεοὶ Διῒ οἰνοχοεύειν.

V. 118. Ἐψιόωντο. Ἀντὶ τοῦ ἔπαιζον. Φίλων δὲ, ἀντὶ τοῦ ὡμίλοιν, παρὰ τὸ ἔπος.

V. 120. Μάργος Ἔρως. Κατὰ μετωνυμίαν, ὁ μαργαίνειν ποιῶν. Ὡς καὶ, μαινομένου Διονύσου. Καὶ Ἀνακρέων·

Ταχερὸς δ' ἔρως.

Καὶ Ὅμηρος, χλωρὸν δέος.

Ἡ δὲ λαιὰ ἐσχημάτισται ἀπὸ τοῦ λαίου, ὁ ἐστι βελτίονος. Ὅθεν καὶ εὐώνυμος.

V. 122. Ὀχλαδόν. Ἀντὶ τοῦ ὀχλάσας.

V. 123. Δοιώ. Λείπει τὸ ἀστραγάλους.

V. 125. Ἐπὶ προτέροισιν ὀλέσσας. Καὶ τούτους ἐπαπολέσας τοῖς προτέροις, κεναῖς χερσὶν ἀμηχανῶν, ἤτοι ἐν ἀπορίᾳ γενόμενος, μὴ δυνηθεὶς νικῆσαι τὸν Ἔρωτα, ἀπῆλθε. Συμπαίζει γὰρ ὁ Γανυμήδης τῷ Ἔρωτι.

V. 127. Ἐπιπλομένην. Ἀντὶ τοῦ ἐπελθοῦσαν. Ἢ ταρασσομένην ἐνταῦθα.

V. 129. Τίπτ' ἐπιμειδιάας. Τί γελᾷς κακὸν μέγα καὶ ἄῤῥητον; ἢ αὐτὸν ματαίως ἐξηπάτησας καὶ παρελογίσω, οὐδὲ δικαίως αὐτοῦ περιεγένου, ἀλλὰ παρελογίσω ἄπειρον αὐτὸν ὄντα;

V. 133. Ἀδρήστεια. Αὕτη τροφὸς Διός. Καλλίμαχος· Σὲ δὲ κοίμησεν Ἀδρήστεια ἀδελφὴ Κουρήτων.

V. 134. Ἄντρῳ ἐν Ἰδαίῳ. Ἢ τῷ τῆς Κρήτης, ἢ τῷ τῆς Τροίας. Ἀντιποιοῦνται γὰρ καὶ Τρῶες τῆς τοῦ Διὸς γενέσεως, καθά φησι Δημήτριος ὁ Σκήψιος.

V. 137. Κύκλα. Κύκλα λέγει τοὺς ῥόμβους, πελώματα. Ἰωνικῶς δὲ τὰ κύκλα ἀντὶ τοὺς κύκλους, ὡς λύχνα καὶ δίφρα.

V. 138. Ἀψῖδες δὲ, αἱ συναφαί.

Περιηγέες δὲ, περιφερεῖς, περίδρομοι.

V. 140. Ἑαῖς. Ἔδει τεαῖς εἰπεῖν.

V. 141. Ὁλκόν. Νῦν τὴν διαδρομὴν τοῦ ἀστέρος λέγει.

V. 143. Θέλξον. Ἀντὶ τοῦ λῦσον τὴν ψυχήν.

V. 144. Ἀμβολίαν, τὴν βραδυτῆτα.

Ἀφαυροτέρη. Ἐλάσσων.

V. 146. *Μείλια.* Τὰ παίγνια, δι' ὧν οἱ παῖδες ιλίσσονται. Ὅμηρος ἐπὶ τῶν ξενίων·

— — ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω

πολλὰ μάλα.

V. 148. *Ἀγανοῖσιν.* Οὕτω τὸ ἑξῆς, ἡ δὲ ἐπειρύσα παρειὰς κῦσε, ποτισχομένη, περιλαβοῦσα καὶ ἁπτονη, ἀγανοῖς μύθοις ἀμείβετο μειδιόωσα.

V. 153. *Ἐνισκίμψῃς.* Ἐνεργήσῃς, ἐπιβάλῃς.

V. 158. *Βῆ δὲ δι' ἐκ μεγάροιο.* Διὰ τούτων ἱν στίχων παραγράφει τὰ εἰρημένα ὑπὸ Ἰβύκου, ἐν οἷς ρὶ τῆς Γανυμήδους ἁρπαγῆς εἶπεν, ἐπὶ τῇ εἰς Γοργίαν δῇ. καὶ ἐπιφέρει περὶ τῆς Ἠοῦς, ὡς ἥρπασε Τιθωνόν.

V. 166. *Ἐν αἰθέρι.* Ἀντὶ τοῦ ἀν' αἰθέρα.

V. 167. *Ἑῆς ἐπὶ σέλμασι νηός.* Ἑῆς ἔδει εἰεῖν, ἢ σφῆς· ἵν' ᾖ, τῆς ἑαυτῶν. Τὸ μὲν γὰρ σφῆς, ῆς ἑαυτῶν· τὸ δὲ ἑῆς, τῆς ἑαυτοῦ.

V. 173. *Ξυνὴ γὰρ χρειώ.* Κοινὴ γὰρ ἡ χρεία καὶ οἱ λόγοι.

V. 174. *Ὁ δὲ σῖγα νόον.* Ὁ δὲ κατὰ σιγὴν πράττων καὶ ἐν ἑαυτῷ κρύπτων τὸ συμφέρον, οὗτος τὴν σωτηρίαν ἡμῶν παραιρεῖται.

V. 186. *Σφέτερον κτέρας.* Οὐκ ὀρθῶς τὸ σφέτερον. Ἔστι γὰρ τρίτον πρόσωπον πληθυντικόν. καὶ ιαρτάνει. Ἔδει γὰρ ἑνικὸν, καὶ οὐ πληθυντικόν· ἀποφορίσαι ἑὸν κτέρας.

V. 187. *Λωΐτερον.* Ἀντὶ τοῦ λῷον, συγκριτικόν. Τὸ δὲ λωΐτερον παρῆκται διὰ τὸ μέτρον.

V. 190. *Ὅδε καὶ ποτέ.* Ἀπὸ ὀξείας τὴν πρώτην συλλαβήν. Κατὰ ἀναφορὰν γὰρ λέγεται ἐπὶ τοῦ Αἰήτου. Τὸ δὲ ἑξῆς, ὅδε καὶ ποτὲ Φρίξον ἔδεκτο πατρὸς φεύγοντα θυηλάς.

ειν· βύρσαις δὲ νεαραῖς εἱλοῦντες ἐκρέμων τῶν ἀρρέ-
ν τὰ σώματα, τὰ δὲ θήλεα τῇ γῇ ἐδίδοσαν, ὥς φησι
υμφόδωρος, ᾧ ἠκολούθησε. Σέβονται δὲ μάλιστα οὐ-
νὸν καὶ γῆν.

V. 209. Ἡ γάρ κε δίκη θεσμοῖο. Ἀντὶ τοῦ,
τος γὰρ ὁ τρόπος τοῦ νόμου.

V. 215. Τεθηπότες ἕρκε᾽ ἄνακτος. Τὴν
ύρωσιν τῆς οἰκήσεως. Τῶν οἰκημάτων τὴν ἀσφάλειαν.

V. 218. Χαλκείαις ἐπὶ γλυφίδεσσιν. Ἐπὶ
λκοῖς τορεύμασιν, ἢ χαλκοῖς κιονοκράνοις.

V. 222. Ἐλάχηνεν. Ὤρυξεν, ἔσκαψεν. Κατα-
ρέφει δὲ εἰς τὸ κατεσκεύασεν.

V. 224. Θυώδει νᾶεν ἀλοιφῇ. Ἀρώμασι με-
γμένον ὕδωρ ἔῤῥει, ἢ εὐῶδες ἔλαιον.

V. 225. Ἡ δ᾽ ἄρ᾽ ὕδωρ προρέεσκεν. Ὁ Ἀπολ-
ώνιος κατὰ τὴν Πλειάδων δύσιν λέγων τὴν κρήνην
ερμὸν ῥεῖν, κατὰ δὲ τὴν ἐπιτολὴν ψυχρὸν, οὐ παρέ-
τησεν εἰλικρινῶς τὸν καιρόν. Δύο γάρ εἰσιν ἐπιτολαὶ
ῶν ἀπλανῶν ἄστρων, καὶ δύο δύσεις. Ἑῴα μέν ἐστιν
ιτολὴ, ὅταν ἔξω τῶν αὐγῶν τοῦ ἡλίου πρῶτον ἱστᾶται
ἄστρον, καὶ πρὸ αὐτοῦ ἀνατέλλον ὀφθῇ. Ἑῴα δὲ
ύσις, ὅταν ἡλίου πρὸς τὴν ἀνατολὴν ὄντος ὁραθῇ τι
στρον περὶ τὰς δύσεις ὕστατον δύνον τῶν ὅσα κατ᾽
ιείνην τὴν νύκτα δύνει. Ἑσπερία δὲ ἐπιτολὴ, ὅταν
ύνοντος ἡλίου ὁραθῇ τι ἄστρον ἐπὶ τῆς ἀνατολῆς πρῶ-
ον τῶν ὅσα κατ᾽ ἐκείνην τὴν νύκτα ἀνίσχει. Ἑσπερία
ὲ δύσις λέγεται, ὅταν ἡλίου δύνοντος ἄστρον ὁραθῇ τι
ρὸ τῶν ἄλλων ἐγκαταδύνον αὐτὸ, ὡς ἂν ὑπὸ ταῖς αὐ-
γαῖς τοῦ ἡλίου γένηται. Ὁ δὲ ὑπὸ ταῖς αὐγαῖς χρόνος
ᾶς κρύψις ὀνομάζεται.

V. 226. Αἱ δὲ Πληϊάδες, Πληϊόνης τῆς Ὠκεανοῦ

καὶ Ἄτλαντος· ὡς μέν τινες, ἀπὸ τῆς μητρὸς ἔσχον τὴν ἐπωνυμίαν· ἢ μᾶλλον παρὰ τὸν πλειῶνα, ὅ ἐστιν ἐνιαυτός. Σημαντικαὶ γὰρ αὗται καὶ χειμῶνος καὶ θέρους. Αὗται δὲ τὴν ἐναντίαν ἀεὶ πορείαν ποιοῦνται τῷ Ὠρίωνι. Συναντῆσαι γάρ ποτε λέγεται τῇ Πληϊόνῃ μετὰ τῶν θυγατέρων κατὰ τὴν Βοιωτίαν· καὶ εἰς ἔρωτα ταύτης ἐκπεσὼν ἐδίωκεν, ἡ δὲ ἔφευγεν. Γενέσθαι δὲ τὸν δρόμον αὐτῶν φασὶν ἀδιάλειπτον· καὶ οὕτω καταστερισθῆναι τὰς Πληϊάδας τὸν Ὠρίωνα φεύγουσας.

V. 230. sq. Ὅτι δὲ χαλκόποδες οἱ ταῦροι, καὶ πῦρ πνέοντες, καὶ Φερεκύδης φησί.

V. 232. Πρὸς δὲ καὶ αὐτόγυον. Δύο ἀρότρων εἰσὶν εἴδη. Τὸ μὲν, πηκτὸν, τὸ δὲ, αὐτόγυον. Πηκτὸν μὲν, τὸ ἐκ συμβολῆς ἔχον τὸ ἔλυμα. Ἔστι δὲ τὸ ἔλυμα, ἐν ᾧ ὁ ὕνις ἐντίθεται. Τὸ δὲ ξύλον τὸ ἀπὸ τοῦ ἐλύματος τεῖνον ἐπὶ τοὺς βόας γύης καλεῖται. Τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ γύου, ἱστοβοεύς. Τοῦ δὲ ζυγοῦ τὰ ἐπὶ τοὺς αὐχένας τῶν βοῶν ἐπιτιθέμενα, αἱ μὲν ζεύγλας, οἱ δὲ μέσσαβα λέγουσι. Τοιοῦτον μὲν τὸ πηκτόν. Αὐτόγυον δέ ἐστιν, οὗτινος τὸ ἔλυμα οὐκ ἔστιν ἐκ συμβολῆς. Τὴν δὲ κατασκευὴν τῶν ἀρότρων Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Ἀρχιτεκτονικῷ καταγράφει.

V. 233. Ἤλασεν ἠελίῳ τίνων χάριν. Πέπλασται ὁ μῦθος διὰ τὴν τῶν ποδῶν χωλότητα. Οὐ μέντοι πιθανῶς. Μείζονα γὰρ εἶχεν δύναμιν τῶν γιγάντων, δι' ἧς αὐτοὺς ἐτρέψατο ἄν. Ὁ μέντοι Ἀπολλώνιος αἰτίαν ἀποδέδωκε, δι' ἧς ὁ Ἥφαιστος κατεσκεύασε τῷ Αἰήτῃ τούς τε χαλκώνυχας ταύρους καὶ τὸ ἄροτρον. Ὅτι δὲ δυνατὸς ἦν Ἥφαιστος, Ὅμηρος ἔδειξεν ἐπὶ Ξάνθου τοῦ ποταμοῦ.

V. 234. *Φλεγραίη.* Φλέγρα πεδίον Θράκης, πε- Παλλήνην, ἔνθα οἱ θεοὶ τοὺς γίγαντας ἐπολέμησαν.

V. 235. *Μέσσαυλος.* Τὸ μέσον τῆς αὐλῆς, ὅπου ν βοῶν αἱ στάσεις. Μέσαυλον δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὴν φέ- υσαν εἴς τε τὴν ἀνδρωνῖτιν καὶ γυναικωνῖτιν.

V. 237. *Δαιδαλέη δ' αἴθουσα.* Στοὰ δὲ ποι- λη ἦν ἑκατέρωθεν τῆς οἰκίας.

V. 238. *Λέχρις.* Ἐκ πλαγίου δὲ τῆς αἰθούσης ψηλότεραι ἦσαν οἰκοδομαί· ὅ ἐστι πύργοι.

V. 242. *Τὰν μὲν Καυκασίη.* Ὁ τὰ Ναυπακτι- ὰ πεποιηκὼς Εὐρυλύτην αὐτὴν λέγει. Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιος Ἑκάτην μητέρα Μηδείας καὶ Κίρκης, ὡς ροείρηται. Σοφοκλῆς Νεαίραν, μίαν τῶν Νηρηΐδων. Ἡσίοδος δὲ Ἰδυῖαν·

Αἰήτης δ' υἱὸς φαεσιμβρότου Ἠελίοιο,
γῆμε θεῶν βουλῇσιν Ἰδυῖαν καλλιπάρῃον.

Ἐπιμενίδης δέ φησι Κορίνθιον τῷ γένει τὸν Αἰήτην· ητέρα δὲ αὐτοῦ Ἐφύραν φησί. Διοφάνης δὲ ἐν τῇ α ν Ποντικῶν ἱστοριῶν Ἀντιόπην φησὶν Αἰήτου μητέρα.

Προγενέστερον δέ φασι τὸν Ἄψυρτον Μηδείας γε- σθαι Αἰήτῃ ἐξ Ἀστεροδείης τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος υγατρός.

V. 255. *Ἔκτοθι πᾶσαι.* Ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς, ἵνα τὸ ς τόπον σημαίνῃ.

V. 257. *Ὑψοῦ χάρματι.* Ἔδει ὑψόσε. Τὸ γὰρ ψοῦ τοῦ ἐν τόπῳ δηλωτικόν ἐστι· τὸ δὲ ὑψόσε τοῦ εἰς όπον. Ὅμηρος·

Ὑψοῦ ἐπὶ ψαμάθοιο.

V. 260. *Οὐκ ἄρ' ἐμέλλετον.* Ἀφροντίστως με ιταλιπόντες, ὅμως οὐκ ἐμέλλετε μακρὰν πορεύεσθαι. ποστρέψαι οὖν ὑμᾶς ἡ μοῖρα πεποίηκε.

V. 298. *Ἀκηδείῃσι.* Ταῖς πολυκηδείαις. τοῦτ' 'τι ταῖς λύπαις.

V. 302. *Σφετέρης.* Ἀντὶ τοῦ ἰδίας.

V. 306. sq. *Ἠέ τις ἄτη.* Οἷον, κακόν τι ὑμᾶς επόδισε κατὰ τὸν πλοῦν. Τὸ γὰρ *ἐνέκλασε*, κατὰ ταφορὰν, ἐνεπόδισε.

V. 311. *Κίρκην Ἑσπερίης.* Ἠκολούθησεν Ἀ- ολλώνιος τοῖς κατὰ τὸ Τυρσηνικὸν πέλαγος ὑποτιθε- ένοις τὴν Ὀδυσσέως πλάνην· ὧν ἀρχηγὸς Ἡσίοδος, κα- ρκηκέναι λέγων Κίρκην ἐν τῷ προειρημένῳ πελάγει.

Ἑσπερίης εἴσω χθονός. Περὶ τὴν Ἰταλίαν κησεν ἡ Κίρκη· ὅθεν ὄρος Κιρκαῖον ἀπ' αὐτῆς πολυ- άρμακον. Φησὶ δὲ Ἀπολλώνιος, Ἡσιόδῳ ἑπόμενος, ὶ τοῦ ἅρματος τοῦ ἡλίου εἰς τὴν κατὰ Τυῤῥηνίαν κει- ένην νῆσον τὴν Κίρκην ἐλθεῖν. *Ἑσπερίαν* δὲ αὐ- ὴν εἶπεν, ἐπεὶ πρὸς δυσμὰς κεῖται.

V. 322. *Ποτὶ ξερόν.* Ἐπὶ τὸ ξηρὸν ἀπὸ τοῦ ὑγροῦ ῆς θαλάσσης. Ἡ δὲ *ποτὶ* πρόθεσις παρὰ μὲν Δω- εῦσι πρὸς, παρ' ἡμῖν δὲ καὶ Ἴωσιν εἴληπται ἀντὶ τῆς αρά. *Ὅμηρος*·

— — — ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ.

αὶ ἡ Δωρικὴ παροιμία, τὸν λίθον ποτὶ τὸ σπάρτον γοντας.

V. 327. *Νηὸς ἑῆς.* Κακῶς τὸ *ἑῆς*, ἐπὶ πλήθους. στι γὰρ ἑνικόν. Ἔδει δὲ εἰπεῖν σφετέρης.

V. 335. *Σφωϊτέρῃ.* Κακῶς εἶπεν ἐπὶ ἑνικοῦ. Ἔστι ὰρ δυϊκόν.

Ὁ δὲ Ἰάσων ἀπὸ Αἰόλου τὸ γένος κατάγει, ὡς Ἑλ- άνικος.

V. 337. *Στεῦται ἀμειλίκτοιο.* Ὁ νοῦς, Ὁρί- εται δὲ τοὺς ἀπ' Αἰόλου οὐκ ἐκφεύξεσθαι τὸν ἀνεξι-

ἐικασιν ἄλλῃ τινὶ γραφῇ ἐντυχεῖν· φασὶ γὰρ ἀπὸ κοινοῦ νοεῖσθαι τὸ ἔολπα. Οὐδαμοῦ δὲ εἴρηται τὸ ἔολπα.

V. 386. *Αἰήτη, σχέο μοι.* Ὦ Αἰήτη, ἐπίσχες ἢ νάσχου μοι περὶ τούτου τοῦ στόλου.

V. 388. *Οὐδὲ μὲν ἱέμενοι.* Οὐδὲ ἐφιέμενοι τῆς ῆς βασιλείας.

V. 395. *Σφωϊτέροισι.* Κακῶς τῷ σφωϊτέροιιν ἐχρήσατο. Ἔδει γὰρ εἰπεῖν τεοῖσι.

V. 396. *Τὸ δὲ ἴσχεν* Ὁμηρικῶς.

V. 399. *Πειρήσαιτο βίην.* Πεῖραν λάβοι τῆς σχύος τῶν ἡρώων.

V. 400. *Ὑποβλήδην.* Κακῶς τὸ ὑποβλήδην. Κεῖται γὰρ πρὶν ἢ καταλῆξαι τὸν ἕτερον λέγοντα.

V. 401. Τὸ δὲ, *διηνεκέως ἀγορεύεις,* ἀντὶ οῦ μακρηγορεῖς.

V. 406. *Ἑλλάδι κοιρανέοντα.* Τὸν Πελίαν ἐγει.

Τὸ δὲ ἄνω ῥηθὲν *μεγαίρω,* ἀντὶ τοῦ οὐ φθονῶ ρεῖν, ὡς ὁ Πελίας. Πεῖραν δὲ λαβὼν τῆς σῆς ἀνδρείας ταρέξω τὸ δέρας· οὐ γὰρ φίλον μοι τὸ φθονεῖν.

V. 408. *Ὀλοόν.* Τὸν ἆθλον.

V. 409. *Δοιώ μοι πεδίον.* Καὶ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ ἡφαιστοτεύκτους τοὺς ταύρους ἀπεφήνατο.

V. 411. *Στυφελήν.* Τραχεῖαν.

V. 412. Πεντηκοντόγυον φησὶ Φερεκύδης ἐν τῇ ‛κτῃ.

V. 413. *Σπόρον,* Πυρόν.

Ὁλκοῖσι. Ταῖς ἐγχαράξεσιν. Ἑλκομένου γὰρ τοῦ ἀρότρου, ἡ γῆ διαῤῥήγνυται.

Δηοῦς. Δήμητρος.

V. 416. *Κείρω.* Κτείνω.

V. 453. *Προπρὸ δ' ἄρ.* Ἐμφαντικῶς αἱ προθέσεις τὴν συνεχῶς ἀνειδωλοποιοῦσαν τῷ νῷ ἐμφαίνουσι. Καὶ παρ' Ὁμήρῳ, προπροκυλινδόμενος.

V. 460. *Ὀδύρετο δ' ἠΰτε.* Ἐθρήνει δ' αὐτὸν ὡς ἤδη τεθνηκότα.

V. 461. sq. *Ἐλέῳ δὲ συνεχομένη, ἔκλαιεν ἐπ' αὐτῷ λυπουμένη.*

V. 464. *Εἴθ' ὅγε.* Τὸ εἴτε οὐ πρὸς τὸ φθίσεται, ἀλλὰ πρὸς τὸ προφερέστατος ἀναφέρειν δεῖ, ἵν' ᾖ, εἴτε ὅγε προφερέστατος τῶν ἡρώων φθίσεται, εἴτε χείρων, ἤγουν χείριστος. Κεῖται γὰρ τὸ συγκριτικὸν ἀντὶ ὑπερθετικοῦ.

V. 466. *Ἐῤῥέτω.* Φθειρέσθω. Ἢ ὤφελε χωρισθῆναι ἀπαθὴς, μηδὲν παθών. Τοῦτο γὰρ σημαίνει τὸ *ἀκήριος.*

V. 467. *Πότνια θεὰ Περσηΐ:* Περσηΐδα τὴν Ἑκάτην λέγει, ὡς τοῦ Περσέως θυγατέρα. Τινὲς δὲ αὐτὴν φασι Διὸς εἶναι παῖδα. Ἐν δὲ τοῖς Ὀρφικοῖς Δήμητρος γενεαλογεῖται·

Καὶ τότε δὴ Ἑκάτην Δηὼ τέκεν εὐπατέρειαν.

Βακχυλίδης δὲ Νυκτὸς φησὶν αὐτὴν θυγατέρα·

Ἑκάτα, δᾳδοφόρου Νυκτὸς μεγαλοκόλπου θύγατερ.

Μουσαῖος δὲ, Ἀστερίας καὶ Διός. Φερεκύδης δὲ, Ἀρισταίου τοῦ Παίονος.

V. 470. *Οὕνεκεν.* Ὅτι οὐκ ἐπιχαίρω ἐγὼ κακοῖς. Ὁ δὲ λόγος ἐρωτικός.

V. 471. *Ἐόλητο.* Ἐτετάρακτο καὶ ἐν ἀγωνίᾳ ἦν.

V. 474. Ὑπερβατόν ἐστι. Τὸν γὰρ Ἰάσονα ὁ Ἄργος προσέειπεν.

V. 478. *Ἑκάτης.* Εἰς ἣν αἱ φαρμακίδες ἀναφέρονται.

V. 530. *Νήχυτον ὕδωρ.* Τὸ πολύχυτον. Τὸ γὰρ νη καὶ στέρησιν σημαίνει καὶ ἐπίτασιν. Καὶ ἀχύνετον ὕδωρ, τὸ πολὺ, κατὰ Ἴωνας καὶ Σικελιώτας. Διονύσιος·

Πλαζομέναις ἵνα λύσσαν ἀχύνετον ἧκα βαλοῦσα.

V. 533. *Ἄστρά τε καὶ μήνης.* Τὸν παραδεδομένον μῦθον λέγει, ὡς αἱ φαρμακίδες κατάγουσι τὴν σελήνην. Τινὲς δὲ καὶ τὰς ἐκλείψεις ἡλίου καὶ σελήνης καθαιρέσεις ἐκάλουν τῶν θεῶν. Τὸ παλαιὸν ᾤοντο αἱ φαρμακίδες τὴν σελήνην καὶ τὸν ἥλιον καθαιρεῖν. Διὸ καὶ μέχρι τῶν Δημοκράτους χρόνων πολλοὶ τὰς ἐκλείψεις καθαιρέσεις ἐκάλουν. Σωσιφάνης ἐν Μελεάγρῳ·

Μάγοις ἐπῳδαῖς πᾶσα Θεσσαλὶς κόρη,
ψευδὴς σελήνης αἰθέρος καταιβάτις.

V. 539. *Τάχα.* Τὸ τάχα ἐν δισταγμῷ κεῖται. Τινὲς δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ταχέως.

V. 541. Ἀπολλόδωρος φησὶν ἐν τῷ περὶ θεῶν, ὅτι ἡ περιστερὰ ἱερὰ Ἀφροδίτης. διὸ καὶ λάγνον. παρὰ γὰρ τὸ περισσῶς ἐρᾷν λέγεται.

V. 551. *Κέαρ δέ μοι.* Ὡς δὲ ἡ ψυχή μου προορᾶται, οὕτως γένοιτο.

V. 564. *Μεμαώς.* Ἀντὶ τοῦ ὀργιζόμενος νῦν. Οὐ γὰρ ἐπὶ κακοῖς τὶς πρόθυμός ἐστι.

V. 579. *Στεῦτο.* Ἀπὸ κοινοῦ τὸ στεῦτο.

V. 583. *Ἀποφλύξωσιν.* Ἀντὶ τοῦ ἐκφυσήσωσιν. Καταστρέφει δὲ εἰς τὸ ἐκπνεύσωσιν. Ἔνθεν καὶ ὁ φλύαρος.

V. 584. sq. *Οὐδὲ γὰρ δέχθαι.* Λείπει τὸ ὑπέμεινεν.

V. 587. *Εἰ μή οἱ Ζεύς.* Ἄγγελον φησὶν Ἑρμῆν ὑπὸ Διὸς πεμφθῆναι, κελεύοντα δέξασθαι τὸν Φρίξον,

V. 616. *Κατελώφεεν.* Ἐκ τῶν λυπῶν αὐτὴν καταπέπαυκεν ὁ ὕπνος.

V. 622. *Σφέτερον.* Καὶ νῦν κακῶς τὸ σφέτερον. Πληθυντικὸν γάρ ἐστιν ἑνικοῦ προσληπτικόν. Ἔδει δὲ ἑὸν δόμον εἰπεῖν.

V. 625. *Σφωϊτέρους.* Οὐχ ὑγιῶς οὐδὲ νῦν τὸ σφωϊτέρους. Δυϊκὸν γάρ ἐστιν ἐπὶ ἑνικοῦ. Ἔδει οὖν εἰπεῖν ἑούς.

V. 628. *Ἄμφω.* Ἀμφότεροι δὲ ἐπιτρεψάν τῇ κόρῃ τὴν δίκην, ὁμολογήσαντες ἐμμένειν οἷς ἂν δικάσῃ.

V. 629. *Ὥς κεν ἰθύσειεν.* Ὡς ἂν ταῖς διανοίαις ἐπιβάλοι.

V. 641. *Ἔμπα.* Ἀντὶ τοῦ ἔμπης.

V. 656. *Ὡς δ' ὅτε τις.* Ὁ νοῦς, Καθάπερ δὲ νύμφη ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων καὶ τῶν ἀδελφῶν εἰς γάμον, ἀπολόμενον κατά τινα μοῖραν τὸν γήμαντα, πρὶν ἐπ' ἀλλήλοις τερφθῆναι, διακαιομένη τὴν ψυχὴν ὑπὸ λύπης, ἐν τῷ θαλάμῳ κλαίει· αἰδουμένη καὶ τῶν θεραπαινίδων τὴν ἐντροπὴν, ἵνα μή τις αὐτῶν μωμήσηται, προσιουσῶν γυναικῶν.

V. 662. *Χῆρον.* Ἔρημον.

V. 663. *Ἐπιστοβέωσι.* Χλευάζουσαι λοιδορήσωσι. Μωμήσωνται.

V. 665. *Ἐπιπρομολοῦσα.* Περιττεύει ἡ ἐπὶ πρόθεσις. Ὡς ἐν τῷ ἐπιβουκόλος.

V. 666. *Ἐπέτις.* Ἀκόλουθος ἦν νεάζουσα.

Κουρίζουσα. Νεάζουσα.

V. 668. *Ἀρέσασθαι.* Πείσειν.

V. 676. *Θευμορίῃ.* Ἐκ θεῶν μεμοιραμένῃ νόσος περιέδραμεν.

V. 680. *Ἵνα.* Ὅπου.

τὸν πόθον ἀντὶ τοῦ ἔρωτος. Πόθος γὰρ ἡ ἐπιζήτησις· ὁ δὲ ἔρως ἐπιτεταμένον ἐστὶ πάθος.

V. 753. Δειδυῖαν. Τοῦ δείδω ῥήματος παρακείμενος δείδια. Ἀφ' οὗ μετοχὴ κατὰ συγκοπὴν δειδὼς· τὸ θηλυκὸν δειδυῖα.

V. 755. Ἔθυεν. Ὥρμα, ἐκινεῖτο. Ἔνθεν καὶ θυάδες, αἱ βάκχαι.

V. 756. Ἠελίου ὥς τίς τε δόμοισ. Καθάπερ τὶς αὐγὴ ἡλίου κατ' οἶκον ἐξ ὕδατος ἀναφέρεται πρὸς τοῖχον, ὅπερ νεωστὶ κέχυται ἢ ἐν λέβητι ἢ ἐν κάδῳ· εἰς ἑκάτερα δὲ τὰ μέρη συνεχῶς κινεῖται στρεφομένη.

V. 762. Τεῖρ' ὀδύνη. Κατεπόνει αὐτὴν ἡ ὀδύνη καίουσα. Ὅμηρος·

— — κατασμύξαι πυρὶ νῆας.

V. 764. Ἔνθ' ἀλεγεινότατον. Καθ' ὃν τόπον ἄλγιστόν ἐστι μέρος τῆς ψυχῆς, ὅταν ἀδιαλείπτως τὶς τῷ ἔρωτι κατέχηται. Ἐπιμένει δὲ πιθανῶς τῷ χαρακτῆρι ἑλκομένης μὲν τῷ πάθει, λογισμῷ δὲ κρατουμένης.

V. 765. Ἐνισκήψωσιν. Ἐμπέσωσι.

V. 767. Καταφθίσθαι. Τῷ ἔρωτι δηλαδή.

V. 769. Ὀτλησέμεν. Ὑποφέρειν τὴν ἄτην ἐσκέψατο.

V. 775. Ἀχαιΐδα. Ἀντὶ τοῦ Θεσσαλικήν. Ὅμηρος· Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί.

V. 780. Φάρμακα μησαμένη. Λείπει τὸ δοῦναι. Περιττὴ δὲ ἡ ἐπὶ πρόθεσις.

V. 781. Τίς μῆτις. Τίς δέ μοι ἔσται παραλογιστικὴ βουλὴ τῆς βοηθείας.

V. 784. Ἄμμι. Ἀντὶ ἐνικοῦ τοῦ ἐμοὶ κεῖται τὸ ἄμμι.

V. 791. Ἐπιλλίζουσιν. Ἐπικατεμμωμήσονται.

χίων τόπων κρατοῦσαν κατὰ τὴν τῆς νυκτὸς ὥραν ἰλύσκεσθαι. Ὅτι δὲ τὴν Δαίραν Περσεφόνην καλοῦσι, Τιμοσθένης ἐν τῷ Ἐξηγητικῷ συγκατατίθεται. Καὶ Αἰσχύλος ἐν Ψυχαγωγοῖς ἐμφαίνει, τὴν Περσεφόνην ἐκδεχόμενος Δαίραν.

V. 858. *Τῆς οἵην τ' ἐν ὄρεσσι.* Τὸ ἀποφερόμενον ὑγρὸν, ὀπὸν εἶπε τῆς φηγοῦ.

V. 859. *Κασπίῃ ἐν κόχλῳ.* Κάσπιον πέλαγος παρὰ τῷ ὠκεανῷ· παρ' ᾧ καὶ ἔθνος Κάσπιον, ὅμορον Πέρσαις. Ἔχει δὲ ὁ ὠκεανὸς μεγίστους κόχλους, ἐφ' ὧν, φησὶ, τὸ φάρμακον εἵλετο. Ἰδίως δὲ ὁ ποιητὴς τερατεύεται τὰ περὶ τὴν ῥίζαν. Παρ' οὐδενὶ γὰρ τῶν ῥιζοτόμων εἴρηται. Τὸ δὲ ἄνθος αὐτοῦ φησὶ παραπλήσιον *Κωρυκίῳ κρόκῳ.* Τὸ δὲ Κωρύκιον, καὶ χωρίον τῆς Κιλικίας, ἐν ᾧ διάφορος γίνεται κρόκος.

Περὶ τῆς Κασπίας θαλάσσης ἱστορεῖ Ἀρτεμίδωρος ἐν τῇ Ἐπιτομῇ τῶν Γεωγραφουμένων. Ἔστι δὲ πλησίον τοῦ ὠκεανοῦ· ᾗ παράκειται ἔθνος ὠνομασμένον Κάσπιον, ὅμορον δὲ Πέρσαις.

V. 860. *Ἑπτὰ μέν.* Ἐφ' ἑπτὰ ποταμῶν λουσαμένη ὕδασι. Τερατεύεται δέ.

V. 861. *Ἑπτάκι δὲ Βριμώ.* Ἑπτάκις δέ φησι καὶ τὴν Ἑκάτην ἐπικαλέσασθαι. Δοκοῦσι γὰρ αἱ φαρμακίδες τὴν Ἑκάτην ἐπάγεσθαι. *Βριμὼ* δὲ αὐτὴν προσηγόρευσε, διὰ τὸ φοβερὸν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐπιπέμπειν τὰ καλούμενα ἑκαταῖα· καὶ πολλάκις αὐτὰ μεταβάλλειν τὸ εἶδος, διὰ τὸ Ἔμπουσαν καλεῖσθαι. Ἢ παρὰ τὸν βρόμον, τὸν τοῦ πυρὸς ψόφον·

Τόσσος γὰρ πέλεται βρόμος.

ρὰ τῶν κασιγνήτων εἰσήκουσε τὴν Μήδειαν κατὰ τὸν ὄρθρον ἀφίξεσθαι εἰς τὸν τῆς Ἑκάτης ναόν.

V. 917. Ἐσθλὸς μέν. Ὁ νοῦς, ἀγαθὸς μὲν καὶ ἐπιφανέντας καὶ ἀπιόντας εὖ σημειώσασθαι.

V. 929. Λακέρυζαι. Αἱ φλύαροι διέτριβον καὶ ἔμενον.

V. 932. Ἀκλειής. Ἄδοξος.

V. 935. Ἐπήλυδες. Οἱ ξένοι, καὶ οἱ ἀκόλουθοι.

V. 938. Ἴσκεν ἀτεμβομένη. Ἔλεγε μεμφομένη τῷ Μόψῳ.

V. 939. Ὀμφήν. Φήμην.

Θεήλατον. Τὴν ὑπὸ τῆς θεᾶς Ἥρας ἐλασθεῖσαν καὶ λεχθεῖσαν.

V. 942. Ἥ τοι συνέριθος. Ἥτις Κύπρις συνεργὸς καὶ συμπράκτρια τῶν σῶν κινδύνων γενήσεται.

V. 946. Λίσσεό μιν. Εἶπε γὰρ Φινεύς·

— — ἐν γὰρ τῇ κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλου.

Παρατροπέων. Παρατρέπων, παραπείθων.

V. 949. Ἀθύροι. Παίζοι.

V. 955. Δοάσσαι. Ἔδοξεν ἀκούειν παραδραμόντα. Τοῦ δὲ δοάσσαι τὸ θέμα δοάζω. Σημαίνει δὲ τὸ νομίσαι.

V. 963. Θερμὸν δέ. Καὶ τὸ ἐρύθημα δὲ τὸ θερμὸν τὰς παρειὰς κατέλαβεν. Οἷον, ἐρυθρὰ ἐγένετο.

V. 971. Ὁμάδησαν. Κατεχρήσατο· ὅμαδος γὰρ κυρίως ἐπὶ ἀνδρῶν, ὁμόανδός τις ὤν.

V. 974. Θευμορίῃ. Τῇ ἐκ θεῶν μεμοιραμένῃ αὐτῇ ἄτῃ.

V. 976. Οἷοί τε δυσαυχέες. Οἱ κακαυχούμενοι ἀλαζονικῶς ἐν ἑτέρων διαβολαῖς.

V. 982. Τερπνοῖς. Παραλογιστικοῖς.

προπρὸ δὲ μειδήσασα. Ἐμφαντικὴ ἡ ἐπαναδίπλωσις τῆς προθέσεως· ἐμφαίνει γὰρ μᾶλλον τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ προχείρως γεγενῆσθαι τὴν δόσιν.

Ἀφειδήσασα. Ἀφροντιστήσασα πρὸς τοῦτον εἰπεῖν. Ἀντὶ τοῦ, μηκέτι ἀκριβωσαμένη, ἢ πολυπραγμονήσασα, ἀφεῖλεν ἐκ τῆς στηθοδεσμίδος τὸ φάρμακον. Διὰ δὲ τούτου φαίνεται ἡ ἐπίτασις τοῦ ἔρωτος.

V. 1015. *Ἀρύσασα.* Ἀντὶ τοῦ ἀφελομένη, ἀπαντλήσασα. Ἢ ἐκκενώσασα.

V. 1018. *Ἀμαρυγάς.* Τὰς οἷον συνεχεῖς κινήσεις. Καὶ ἐπὶ τοῦ πυρὸς λέγεται ἀμαρύσσειν, ἀπὸ τοῦ τὴν φλόγα συνεχῶς ἀΐσσειν. Ὅμηρος·

Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν —

τὴν κατεπάλληλον δηλῶν κίνησιν.

V. 1020. *Τηκομένη.* Τὸ Ὁμηρικὸν παρέφρασεν·

Ἰάνθη δ' ὡσεί τε περὶ σταχύεσσιν ἐέρση
ληΐου ἀλδήσκοντος.

Τὸ μὲν οὖν τηκόμενον πάντως καταχεῖται. Ὅμηρος·

Αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, ἐπεὶ κέκλετο μεγάλη ἲς
ἠελίοιο.

Οὐ πάντως δὲ, εἴ τι ἰαίνεται, τοῦτο καὶ τήκεται. Ὅθεν Ὅμηρος, εἰπὼν ἰάνθη, ἐπήνεγκεν ὡσεί τε, μεταφορικῶς λέγων, ὅτε ὀρθὸν ἔχουσι τὸν στάχυν, οἷον μετεωριζόμενον. ὥστε εἶναι τὸ νοούμενον ἐμφατικὸν τῆς τῶν σταχύων ἡδονῆς, καθάπερ ἐμψύχων, τῆς δρόσου ἀντεχομένης τῶν καρπῶν. οὕτω καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ Μενελάου εἰς τέρψιν μετῆχθαι τοῖς λόγοις τοῦ Ἀντιλόχου. Τὸ δὲ τήξει παραβάλλειν τὴν τερπομένην ψυχὴν οὐ πιθανόν. Δύναται μὲν οὖν ἀναγινώσκεσθαι καὶ τὸ τήκεται ἐπὶ τέρψεως· τὸ γὰρ τηκόμενον πάντως λύεται καὶ μαλάσ-

V. 1085. *Ἔστι τὶς αἰπεινοῖσιν.* Ὅτι ἡ Θεσσαλία περιέχεται ὄρεσι κυκλόθεν, Ἡρόδοτος ἱστορεῖ. Ὅτι ὁ Προμηθέως υἱὸς Δευκαλίων ἐβασίλευσε Θεσσαλίας, Ἑλλάνικος φησί· καὶ ὅτι δώδεκα θεῶν βωμὸν ἱδρύσατο. Εἰς αὐτὴν δὲ καὶ ἄλλων ποταμῶν εἰσβαλλόντων, τεσσάρων δὲ μάλιστα τῶν δοκίμων, Πηνειοῦ, καὶ Ἀπιδανοῦ, καὶ Πανισοῦ, καὶ Ἐνιπέως, τούτων συμμιγνυμένων, ὁ Πηνειὸς τῷ ὀνόματι κατακρατῶν, ἀνωνύμους τοὺς ἄλλους ποιεῖ.

V. 1086. *Καὶ εὔβοτος.* Πρὸς τὸ βόσκειν ἐπιτηδεία· ἢ καλὰ θρέμματα ἔχουσα.

Ἔνθα Προμηθεύς. Ὅτι Προμηθέως καὶ Πανδώρας υἱὸς Δευκαλίων, Ἡσίοδος ἐν πρώτῳ Καταλόγων φησί· καὶ ὅτι Προμηθέως καὶ Πύῤῥας Ἕλλην. Ὅτι δὲ καὶ ὁ Δευκαλίων ἐβασίλευσε Θεσσαλίας, Ἑλλάνικος ἐν πρώτῳ τῆς Δευκαλιωνίας φησίν. Καὶ ὅτι δώδεκα θεῶν βωμοὺς ὁ Δευκαλίων ἱδρύσατο, Ἑλλάνικος ἐν τῷ αὐτῷ φησὶ συγγράμματι.

V. 1087. *Ἰαπετιονίδης.* Ἐκ τίνος γυναικὸς ὁ Δευκαλίων ἐγένετο Προμηθεῖ, σεσιώπηται. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Δευκαλίων, περὶ οὗ Ἑλλάνικος ἱστορεῖ· καὶ ἄλλος, ὁ Μίνωος, περὶ οὗ Φερεκύδης· καὶ τέταρτος, ὁ Ἀβαντος, οὗ μνημονεύει Ἀρίστιππος ἐν Ἀρκαδικοῖς.

V. 1090. *Αἱμονίην δή.* Αἱμονία τοπρότερον ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο· καὶ ἄλλας δὲ ἔσχεν ὀνομασίας. Ἐλέγετο δὲ καὶ Πυῤῥοδία ἀπὸ Πύῤῥας τῆς Δευκαλίωνος. Ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο τοπαλαιὸν Πύῤῥα, ὡς Ῥιανός·

Πύῤῥαν δή ποτε τήνγε παλαιότεροι καλέεσκον,
Πύῤῥης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης ἀλόχοιο·
Αἱμονίην δ' ἐξαῦτις ἀφ' Αἵμονος, ὅν ῥα Πελασγὸς

V. 1131. *Κατείβετο.* Κατετήκετο, τῶν Ἰάσονος κούουσα ῥημάτων.

V. 1138. *Ἐδεύετο.* Ἐδέετο. Ἔχρηζεν. Ἀπήτει. Ι ὅτι ἐνελείπετο ὁ τῆς ἡμέρας καιρός.

V. 1145. *Ἀβολήσομεν.* Συντευξόμεθα.

V. 1150. *Περιπλομένας.* Παριούσας. Ἐπεὶ καὶ λόος λέγεται ἡ ὁδός. Καλλίμαχος·

Ἔγρει καί τιν' ἔχοντα περίπλοον.

V. 1151. *Μεταχθονίη.* Οὐχ ἡνιοχοῦντος τοῦ νοῦ.

V. 1157. *Παλιντροπίῃσιν.* Ἤτοι ταῖς παρεστροφαῖς· ἢ διὰ τὸ ἔμπαλιν τετράφθαι αὐτῆς τὴν υχήν. ἢ δὲ τῇ ὑποστροφῇ ἐν ἀπόρῳ καταστᾶσα.

V. 1169. *Οἰόθεν οἶος ἑταίρων.* Οὐχ ἁρμόζει ἰν τὸ οἰόθεν οἶος. Μόνος γὰρ ἀπὸ πολλῶν. Ἦν εἰπεῖν, οἶος ἀπ' ἄλλων.

V. 1172. *Εὔκηλοι μέλλοντο.* Σολοικισμός. Ὁ ἰρ λόγος, ἥσυχοι ἐμέλλοντο αὐτοῖς, ὡς ἀλλήλων τινῶν ἐλλόντων αὐτοῖς. Ἔδει δὲ εἰπεῖν, ἐμέλλοντο σφέων, ὅ τιν ἑαυτῶν.

V. 1178. *Ἀονίοιο δράκοντος.* Ἀντὶ τοῦ, Βοιωκοῦ. Ἀονία γὰρ τοπρότερον ἡ Βοιωτία.

Ὠγυγίας δὲ τὰς Θήβας ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ βασιύσαντος αὐτῶν. Κορίννα δὲ τὸν Ὤγυγον Βοιωτοῦ υἱὸν τεν. Ἀπὸ τούτου δὲ καὶ Ὠγύγιαι τῶν Θηβῶν πύλαι.

V. 1179. Περὶ δὲ Εὐρώπης καὶ τῆς Κάδμου εἰς Θήις παρουσίας Λυσίμαχος ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Θηβαϊκῶν ιραδόξως συνείλεχε πολλὴν τὴν ὕλην διαφωνοῦσαν.

Κάδμος ὅτ' Εὐρώπην. Περὶ τῆς Κάδμου εἰς ήβας παρουσίας Λυσίμαχος ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν Θηϊκῶν παραδόξως ἱστορεῖ; καὶ Ἑλλάνικος ἐν ᾱ Φο-

Αἴγυπτος· καὶ Μελία, ἣν ἴσχει Δαναός. ἔπειτα ἐνίσχει Ἀγήνωρ Ἀργιόπην τὴν Νείλου τοῦ ποταμοῦ, τοῦ δὲ γίνεται Κάδμος.

V. 1191. sq. Ἠέλιος μὲν ἄπωθεν. Ἐρεμνὴν γαῖαν λέγει τὴν ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα. Δύσιν γὰρ εἴρηκε τὸν ὑπὸ τῶν ἀρχαίων παραδεδομένον ὁρίζοντα. Αἰθίοπας δὲ λέγει τοὺς πρὸς τῇ δύσει. Ἐρεμνὴν δὲ γῆν, τὸ ἀφανὲς ἡμισφαίριον τὸ περὶ τὸ ἔρεβος. Τοιοῦτον δὲ ἀκουστέον τὸν ὑπὸ τὸν ὁρίζοντα τόπον παρ' Ἀπολλωνίῳ. Ἑσπέριον δὲ τὸν ἥλιον εἴρηκε, τὴν ὥραν σημαίνων, καθ' ἣν ὥραν παρέπεται αὐτῷ τὸ δύνειν. Νεάτας δὲ ἄκριας τῶν Αἰθιόπων, τὰς ἐσχατιὰς, ὡς ὑπερκειμένας τὴν οἰκουμένην. Οὐκ ὀρθῶς δὲ εἴρηκεν, ὑπὲρ ἄκριας Αἰθιόπων τὸν ἥλιον δύνειν. Ὁ γὰρ ὁρίζων κύκλος, οὐκ ὢν τῇ φύσει, τῇ ὄψει ἐπισημαίνεται.

V. 1193. Νὺξ δ' ἵπποισιν. Νεώτερος τῶν Ὁμήρου χρόνων ἡ τοῦ ἅρματος ὑπόζευξις.

V. 1195. Αὐτίκ' ἐπεί. Πρὸς τὸ κλίμα τῆς Ἑλίκης φησὶν ἀναβλέψαντα τὸν Ἰάσονα σημειώσασθαι τὸν καιρὸν τὸν εἰρημένον ὑπὸ τῆς Μηδείας αὐτῷ.

V. 1202. Ὑπεύδιος. Ὑπ' ἀνθρώπων εὔδιος. Ἀντὶ τοῦ, ἐν εὐδίᾳ καὶ ἡσυχίᾳ τυγχάνων ἀνθρώπων ὑγρὸς τόπος.

V. 1206. Ἀδινῆς εὐνῆς. Νῦν οἰκτρᾶς, λυπηρᾶς, διὰ τὴν ἀπώλειαν.

V. 1210. Ἐπὶ δὲ μιγάδας. Τὰς μεμιγμένας· ἢ τὰς συμμιγεῖς ἔκ τινων.

V. 1213. Κευθμὸς δὲ, ὁ κρύφιος τόπος.

Ὕπατος, ὁ ὑψηλός· ἢ ὁ ἐνδότατος.

V. 1214. Πέριξ δέ μιν ἐστεφάνωντο. Ὅτι δράκουσι καὶ δρυΐνῳ κλάδῳ στέφεται ἡ Ἑκάτη, καὶ Σο-

φοκλῆς ἐν Ῥιζοτόμοις τὸν χορὸν πεποίηκε λέγοντα· Ἥλιε δέσποτα καὶ πῦρ ἱερὸν τῆς εἰνοδίας Ἑκάτης, ἔγχος τὸ δι' Ὀλύμπου πολλὸν φέρει καὶ γῆς ναίουσ' ἱερὰς τριόδους, στεφανωσαμένη δρυσὶ καὶ πλείστοις ὠμῶν σπειράμασι δρακόντων.

V. 1219. Ἑλειονόμοι νύμφαι. Αἱ ἐν τοῖς ἕλεσιν ἀναστρεφόμεναι.

V. 1220. Εἱαμενῇ. Ὁ κάθυγρος τόπος.

Ἀμαραντίου. Ἀμαράντιοι, ἔθνος βάρβαρον ὑπὲρ Κόλχων ἐν τῇ ἠπείρῳ· ὅθεν αἱ τοῦ Φάσιδος πηγαὶ ἐξερεύγονται. Ἢ ὄρος Κολχικὸν καλούμενον Ἀμαράντιον, ὅθεν ὁ Φᾶσις καταφέρεται.

V. 1226. Θώρηκα στάδιον. Ὅτι οὐκ ἦν άλυσιδωτὸς, ἀλλὰ σταδιαῖος. Ἀπὸ τῆς στάσεως ἐσχημάτισται. Τινὲς δὲ στάδιον τὸν εὐπαγῆ· ὃν καὶ ὁ Καλλίμαχος λέγει·

— — στάδιον δ' ὑφίεστο χιτῶνα.

V. 1227. Σφωϊτέραις χερσί. Ταῖς ἑαυτῶν, ἰδίαις.

Φλεγραῖον. Τὸ ἀπὸ Φλέγρας. Φλέγρα δὲ πεδίον Θράκης περὶ Παλλήνην.

Μίμας δὲ, τὸ κύριον τοῦ Γίγαντος.

V. 1231. Πολύῤῥινον σάκος, τὸ πολύβυρσον.

V. 1236. Φαέθων. Ὅτι ὁ Ἄψυρτος καὶ Φαέθων ἐκαλεῖτο, ὡς φησι Τιμώναξ ἐν δευτέρῳ Σκυθικῶν.

V. 1240. Οἷος δ' Ἴσθμιον. Ἴσθμια τὰ ἐν Ἰσθμῷ τελούμενα τῆς Κορίνθου, πρότερον μὲν τῷ Ποσειδῶνι, ὕστερον δὲ Μελικέρτῃ, κατὰ κέλευσιν τοῦ τότε τῆς Κορίνθου βασιλεύοντος Σισύφου τοῦ Αἰόλου· ὅτε προςβρασθὲν τὸ τοῦ Μελικέρτου σῶμα ἰδὼν τῇ Κορίνθῳ, ἐπέγνω ἀδελφιδοῦν ὄντα, καὶ Ἀθάμαντος τοῦ Αἰόλου

υἱὸν ἐτίμησεν, ὡς ἔδει, τῷ ἀγῶνι τῷ Ἰσθμικῷ, ἐν ᾧ οἱ νικῶντες πίτυϊ ἐστέφοντο πάλαι, ὕστερον δὲ ξηρῷ σελίνῳ. Μουσαῖος δὲ ἐν τῷ περὶ Ἰσθμίων δύο φησὶ γίνεσθαι ἀγῶνας ἐν τῷ Ἰσθμῷ· καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶνος εἶναι, τὸν δὲ Μελικέρτου.

V. 1241. Ἠ Ταίναρον. Ταίναρον ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς.

Λέρνη δὲ, κρήνη τοῦ Ἄργους, ἱερὴ Ποσειδῶνος·

Λερναίων ἀδύτων περιώσιος ὀργιοφάντης.

V. 1242. Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο. Τοῦ Εὐβοϊκοῦ. Ὕαντες γὰρ τὸ πρὶν ᾤκουν τὴν Βοιωτίαν. Ὀγχηστὸς δὲ, πόλις τῆς Βοιωτίας, ἱερὰ Ποσειδῶνος. Ὅμηρος·

Ὀγχηστόν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος.

Ὑάντιον δὲ, ἀντὶ τοῦ Βοιώτιον. Ὕαντες γὰρ Βοιωτίας ἔθνος βάρβαρον. Ὅθεν καὶ παροιμία, Βοιωτία ὗς.

V. 1243. Καὶ ἡ Καλαύρια δὲ ἱερά ἐστι Ποσειδῶνος, ὥς φησι Φιλοστέφανος. Ἦν δὲ πρότερον μὲν Ἀπόλλωνος, ἡ δὲ Πυθὼ Ποσειδῶνος· καὶ ἀντήμειψαν, ἤγουν κατήλλαξαν.

V. 1244. Πέτρην θ' Αἱμονίην. Τὴν Θεσσαλίαν πέτραν. Χωρίον δέ ἐστιν, ἐν ᾧ Ποσειδῶνος ἄγεται ἀγών· ὡς ἀπὸ τοῦ τόπου Πετραῖον καλεῖσθαι. Πίνδαρος·

Παῖ Ποσειδῶνος Πετραίου.

Γεραιστὸς, ἀκρωτήριον Εὐβοίας.

V. 1251. Ἀαγές. Τὸ ἀκαμπές.

V. 1258. Περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι. Ἀκμάζουσαι. Ῥωμαλεώτεραι τῇ δυνάμει ἐγένοντο. Εὐτονοῦσαι ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο. Τεταμέναι τῇ δυνάμει, σφριγῶσαι. Σφριγανὸν γάρ ἐστι τὸ ἰσχυρὸν καὶ στερεόν.

V. 1308. Ὀκλάξ. Ἐπὶ τὰ γόνατα. Καὶ ὀκλάζειν ῥῆμα.

V. 1310. Σφῆλε γνύξ. Σφαλῆναι ἐποίησε, καὶ ἤνεγκεν ἐπὶ τὰ γόνατα.

Βεβλημένον. Πληγέντα.

V. 1313. Ἐλυσθείς. Ἐκταθείς.

V. 1318. Θοῇ. Τῇ εἰς ὀξὺ ληγούσῃ κορώνῃ.

Ἄρασσε. Συνήρμοσε.

Λόφους. Τοὺς ἱμάντας.

Κορώνῃ. Τῷ τοῦ ζυγοῦ κρίκῳ συνήρμοσεν.

V. 1319. sq. Οἱ Τυνδαρίδαι (φησὶν) ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἐχωρίσθησαν εἰς τὴν ναῦν.

Χαζέσθην. Εἰς τοὺς Τυνδαρίδας ἀνενεγκτέον· οὓς ἀναχωρῆσαι φησὶν εἰς τὴν ναῦν ὑπὸ τῆς τοῦ πυρὸς ῥύμης.

V. 1321. Θοοὺς ὀδόντας, τοὺς ὀξεῖς.

V. 1323. Ἐργατίνης. Ὁ ἐργάτης, ἢ ὁ γεωργός.

Ἀκαίνῃ. Ἀντὶ τοῦ κέντρῳ. Ἄκαινα δέ ἐστι μέτρον δεκάπουν, Θεσσαλῶν εὕρεμα· ἢ ῥάβδος ποιμενικὴ, παρὰ Πελασγοῖς εὑρημένη: περὶ ἧς Καλλίμαχος φησίν·

Ἀμφότερον, κέντρόν τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης.

V. 1331. Ὀκρυόεσσα δ' ἐρείκετο. Νῦν ἀντὶ τοῦ, τραχεῖα διεσχίζετο γῆ.

V. 1345. Διεπτοίησε φέβεσθαι. Ἐθορύβησεν, ὥστε φεύγειν.

V. 1355. Φρίξαν. Ἐξωρθοῦντο. Φοβεροὶ ἐφαίνοντο.

V. 1358. Οὔλυμπόνδε. Τὸν οὐρανὸν λέγει, κατὰ τοὺς νεωτέρους.

V. 1363. Ἀναλδήσκοντες. Ἀναδιδόμενοι, αὐξανόμενοι.

τοῦ, μαρμαρυγὰς καὶ σπινθῆρας γίνεσθαι. ὁ δὲ πυρόεις δυσκίνητος ἐστίν.

Ὁλκὸν λέγει τὴν αὔλακα.

V. 1390. Ὡρείην. Παραγώγως εἶπεν ἀντὶ τοῦ εἰς ὥραν καὶ τὸν δέοντα καιρόν. Ὅμηρος·

— — ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει.

Τὸ δὲ ἑξῆς, οὐδὲ μίμνει, ὥστε εἰς ὥραν τερσήμεναι βολαῖς ἠελίοιο.

V. 1395. Δομήν. Τὴν τοῦ σώματος σύστασιν, καὶ χροιάν.

V. 1397. Προὔτυψαν. Προῆλθον. Ὅσον οὖν προῆλθον ἢ πρόεσχον ὑπὲρ τῆς γῆς, τόσον καὶ ὑπὸ γῆν.

V. 1398. Πλαδαρόν. Τὸ δίυγρον.

V. 1403. Σημαντῆρα. Τὸν δεσπότην.

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ ΤΟ ΤΕΤΑΡΤΟΝ
ΤΩΝ
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΩΝ.

Τοῦ τετάρτου τῶν Ἀργοναυτικῶν τὰ κεφάλαια ἐστὶ ταῦτα. Οἱ Ἀργοναῦται διαπεράσαντες τὸν Πόντον ἀφίκοντο ἐς τὸν Ἴστρον, καὶ δι' αὐτοῦ κατηνέχθησαν εἰς τὸν Ἀδρίαν, καὶ ἐπεραιώθησαν εἰς τὸ πάλαι καλούμενον Κρόνιον· ἔνθα καὶ ἀναιροῦσι τὸν Ἄψυρτον δόλῳ. Ἀγανακτοῦντος δὲ τοῦ Διὸς ἐπὶ τούτῳ, καὶ δυσπνοίᾳ θέλοντος παρατρέψαι τοὺς Ἀργοναύτας, Ἥρα ἐπιπέμπει ἀνέμους· καὶ διὰ τοῦ Ἠριδανοῦ εἰς τὴν περὶ Σαρδὼ καταφέρονται θάλασσαν. Καθαίρονται δὲ ὑπὸ Κίρκης, καὶ διαπλέουσι τὰς πλαγκτὰς πέτρας, Θέτιδος μετὰ τῶν ἄλλων Νηρεΐδων προπεμπούσης αὐτούς· τὰς δὲ Σειρῆνας ἀποπλέουσι. Διασωθέντες δὲ εἰς τὴν πάλαι μὲν Δρεπάνην, αὖθις δὲ κληθεῖσαν Κέρκυραν, τοὺς διὰ τῶν Συμπληγάδων διώκοντας αὐτοὺς Κόλχους καταλαμβάνουσιν. οἵτινες τὸν Ἀλκίνουν ἐξῃτοῦντο τὴν Μήδειαν. Ὁ δὲ ὑπερθέμενος τὴν κρίσιν εἰς τὴν αὔριον, ἔφη, παρθένον μὲν οὖσαν τῷ πατρὶ ἀποστέλλεσθαι δεῖν· εἰ δὲ γυνὴ εἴη, παραδίδοσθαι τῷ ἀνδρί. Γίγνεται οὖν ὁ γάμος ἐκείνη

τῇ νυκτί. Καὶ οὕτως ἄπρακτοι γενόμενοι οἱ Κόλχοι, μένουσι μὲν ἐν τῇ Σχερίᾳ, δεδοικότες ἐπανελθεῖν πρὸς Αἰήτην· ἀποπλεύσαντες δὲ οἱ Ἀργοναῦται, κατασύρονται τῆς Λιβύης εἰς Σύρτιν· καὶ τελευτῶσιν ἐκεῖ Κάνθος καὶ Μόψος. Ἀπoροῦσι δὲ περὶ σωτηρίας τοῖς Ἀργοναύταις ἐπιφαίνεται Τρίτων, καὶ ὡς διασωθήσονται δηλοῖ. Βαστάσαντες οὖν τὴν ναῦν, ἐκόμισαν εἰς τὴν Τριτωνίδα λίμνην. Εἶτα γίνονται ἐν Κρήτῃ, ἣ εἴργοντο προσχεῖν ὑπὸ Τάλω· ὃν ἐπῳδαῖς ἠφάνισε Μήδεια. Μετὰ δὲ ταῦτα παραγίνονται εἰς Αἴγιναν, κἀκεῖθεν διασώζονται εἰς Θεσσαλίαν.

V. 1. *Αὐτὴ νῦν κάματόν γε.* Ἐλλείπει τὸ ὦ μόριον, ἵνα ᾖ, ὦ θεά. Ὁ δὲ νοῦς, αὐτὴ νῦν ἐμοὶ εἰπὲ, ὦ Μοῦσα, τόν γε μόχθον καὶ τὰς βουλὰς Μηδείας, ἀποροῦντός μου, πότερον ἐρωτικῷ πάθει, ἢ κακώσεως φυγὴν ποιουμένη, κατέλιπε τὴν πατρίδα.

V. 2. sq. *Η γάρ ἔμοιγε ἀμφασίη.* Ἀντὶ τοῦ ἀπορίᾳ, ἀμφασίᾳ. ὥστε μὴ δύνασθαι εἰπεῖν, πότερον ἐρωτικῷ πάθει, ἢ κακώσεως φυγὴν ποιουμένη (ἤγουν, φοβηθεῖσα μήπως κακωθῇ ὑπὸ τοῦ πατρὸς) ἀπέλιπε τὴν πατρίδα. Ἐν μὲν οὖν τῷ ἀμφασίῃ τοῦ ᾱ στέρησιν σημαίνοντος, ἐπεντέθη *) τὸ μ̄.

V. 5. Τὸ δὲ *ἀεικελίην*, ἐπιθετικῶς μὲν λέγεται κατὰ τὸ *φύζαν*, καὶ διὰ τοῦτο ὁμοιοπτώτως· μεταλαμβάνειν γε μὴν εἰς προσηγορικὴν γενικὴν αὐτὸ δεῖ, ἵν' ᾖ, φύζαν ἀεικελίης. Οὕτω γὰρ ὁ νοῦς σώζεται.

V. 8. *Στυγερῷ ἐπὶ θυμὸν ἀέθλῳ.* Στυγερὸν εἶπε τὸν ἆθλον, ἐφ' ᾧ αὐτὸς κατεστύγναζε δυσφορῶν.

---

*) Sic etiam Schol. Paris. ad I. v. 312.

V. 36. *Ληϊάς.* *Αἰχμάλωτος· δοριάλωτος.*

V. 38. *Ληθέσσουσα.* *Λήθης οὖσα.*

Δύης δὲ, κακοπαθείας.

V. 42. *Ἀοιδαῖς.* *Ταῖς διὰ φαρμάκων ἐπῳδαῖς.*

V. 46. *Πέζαν.* *Τὸ ἀπολῆγον τοῦ χιτῶνος· ὃ ἡμεῖς ᾤαν λέγομεν. Τὸ γὰρ πρότερον, ὑπὲρ τοῦ μὴ τρίβεσθαι, δέρμα προσεῤῥαπτο.*

V. 52. *Ἀμφί τε δυσπαλέας.* *Χαλεπὰς καὶ κακάς· ἢ τὰς ἐπὶ κακῷ ἀναδιδομένας ἐκ τῆς γῆς. Πλείονα γὰρ τῶν σωτηρίων τὰ φθοροποιὰ φάρμακα. Ἢ τὰς δυσχερῶς ἀνασπωμένας.*

V. 54. *Τιτηνίς.* *Ἥλιος καὶ Σελήνη Ὑπερίονος τοῦ Τιτᾶνος καὶ Θείας εἰσὶ παῖδες, ὡς Ἡσίοδος φησί·*

Θεία δ' Ἠέλιον τέκε λαμπράν τε Σελήνην.

V. 55. *Φοιταλέην.* *Ἐμμανῆ, μανιωδῶς πορευομένην. Φοῖτος γὰρ ἡ μανία λέγεται. Καὶ Εὐφορίων·*

Φοιταλέος διὰ πᾶσαν ἄδην ἐπάτησε κοθόρνῳ.

Μήποτε διὰ τοῦτο καὶ τὰς ἑταίρας φοιτάδας λέγουσιν.

V. 57. *Οὐκ ἄρ ἐγὼ μούνη μετὰ Λάτμιον.* *Λάτμον, ὄρος Καρίας, ἔνθα ἐστὶν ἄντρον, ἐν ᾧ διέτριβεν Ἐνδυμίων. Ἔστι δὲ καὶ πόλις ἡ λεχθεῖσα Ἡράκλεια. Τὸν δὲ Ἐνδυμίωνα Ἡσίοδος μὲν Ἀεθλίου τοῦ Διὸς καὶ Καλύκης παῖδα λέγει, παρὰ Διὸς εἰληφότα δῶρον, αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλοι ὀλέσθαι. Καὶ Πείσανδρος δὲ τὰ αὐτὰ φησὶ, καὶ Ἀκουσίλαος, καὶ Φερεκύδης, καὶ Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Αἰτωλικῶν, καὶ Θεόπομπος ἐν Ἐποποιοῖς. Ἐν δὲ ταῖς Μεγάλαις Ἠοίαις λέγεται τὸν Ἐνδυμίωνα ἀνενεχθῆναι ὑπὸ Διὸς εἰς οὐρανόν· ἐρασθέντα δὲ Ἥρας, εἰδώλῳ παραλογισθῆναι τὸν ἔρωτα Νεφέλης, καὶ ἐκβληθέντα κατελθεῖν εἰς ᾅδου. Περὶ δὲ τοῦ τῆς Σελήνης ἔρωτος ἱστορεῖ Σαπφὼ καὶ*

ατἀσπᾷν. καὶ παραχρῆμα περιέπιπτε συμφοραῖς, τῶν ἰκείων τινὰ ἀποβάλλουσα, καὶ δίκην διδοῦσα τοῦ ἁμαρτήματος. Ὅθεν κατὰ τὸν βίον λέγεται παροιμία ἐπὶ ῶν συμφοραῖς κεχρημένων, ὅτι τὴν σελήνην κατασπᾷ.

Παρὰ δὲ τῷ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκότι οὐκ ἔστι ατὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν ἐξιοῦσα ἡ Μήδεια, ἀλλ' ἐφ' στίαν καλουμένη. Οἱ γὰρ Ἀργοναῦται, κατ' ἐπιβουλὴν νστάντος τοῦ τῆς ἀναιρέσεως αὐτῶν καιροῦ, προτραπομένου δὲ τοῦ Αἰήτου ἐπὶ τὴν Εὐρυλύτης τῆς γυναικὸς υνουσίαν, Ἴδμονος ὑποθεμένου αὐτοῖς, ἀποδιδράσκουν, καὶ Μήδεια συνεκπλεῖ.

V. 60. Μνησαμένη φιλότητος. Τῆς τοῦ Ἐνδυμίωνος, διὰ τῶν σῶν ἐπῳδῶν.

Σκοτίῃ δὲ, ἐν ἀσελήνῳ, διὰ τὴν ἐμὴν περὶ τὸν ρώμενον ἀσχολίαν. Διαλαμβάνουσι δὲ ἔνιοι, τὴν τῆς τελήνης ἔκλειψιν ὑπὸ φαρμακίδων γίνεσθαι καθαιρουμένης. Διὸ καὶ οἱ παλαιοὶ καθαιρέσεις ἐκάλουν τὰς ἐκλείψεις.

Ἄλλως. Ἦ θαμὰ δὴ, καὶ τὰ ἑξῆς, οὕτω συντακτέον, ὄντως θαμὰ ἐγὼ φοιτῶ εἰς τὸ ἄντρον, μνησαμένη τῆς τοῦ Ἐνδυμίωνος φιλότητος, καὶ σεῖο, ὦ κύον, μνησαμένη, ἵνα εὔκηλος φαρμάσσῃς ἐν σκοτίῃ νυκτὶ δολίαισιν ἀοιδαῖς, ἅ τοι φίλα ἔργα τέτυκται.

V. 63. Ἀνιηρὸν δὲ λέγει τὸν ἀθεράπευτον.

V. 69. Ἔδαιον. Ἀντὶ τοῦ ἔκαιον, καὶ ἀνῆπτον.

V. 70. Ὄρθια. Ἐπιτεταμένως, μεγάλως.

V. 71. Περαιόθεν. Γέγονε μὲν ἀπὸ τοῦ περαία καὶ πέρας καὶ τὸ περαιόθεν. Ὅθεν καὶ ἤπειρος λέγεται πᾶσα γῆ καταχρηστικῶς· κυρίως δὲ ἡ εἰς ἄπειρον ἐκβάλλουσα, ὡς φανερὸν Εὐριπίδης πεποίηκεν·

Ἤπειρον ὡς ἄπειρον ἐκβάλλων χθόνα.

V. 86. *Φεύγωμεν, πρὶν τόνδε θοᾶν.* Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος νυκτὸς φησὶ πεφευγέναι τὴν Μήδειαν ἐπὶ τὴν ναῦν, Αἰήτου συνέδριον ἔχοντος Κόλχων περὶ διαφθορᾶς τῶν ἡρώων· ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιηκὼς ἐπ' Ἀφροδίτης φησὶ τὸν Αἰήτην κατακοιμηθῆναι, ἐπιθυμήσαντα τῇ αὐτοῦ γυναικὶ συγγενέσθαι, δεδειπνηκότων παρ' αὐτῷ τῶν Κόλχων καὶ κοιμωμένων· διὰ τὸ βούλεσθαι αὐτὸν τὴν ναῦν ἐμπρῆσαι.

Δὴ τότ' ἄρ Αἰήτῃ πόθον ἔμβαλε δῖ' Ἀφροδίτη,
Εὐρυλύτης φιλότητι μιγήμεναι, ἧς ἀλόχοιο,
κηδομένη φρεσὶν ᾗσιν, ὅπως μετ' ἄεθλον Ἰήσων
νοστήσῃ οἰκόνδε σὺν ἀγχεμάχοις ἑτάροισιν.

Ὁ δὲ Ἴδμων συνῆκε τὸ γεγονὸς, καὶ φησί·

Φευγέμεναι μεγάροιο θοὴν διὰ νύκτα μέλαιναν.

Τὴν δὲ Μήδειαν τὴν ποδοψοφίαν ἀκούσασαν, ἀναστᾶσαν ἐξορμῆσαι. Λέγει δὲ καὶ Ἡρόδωρος ταῦτα.

V. 87. *Δώσω δὲ χρύσειον.* Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος μετὰ τὸ φυγεῖν τὴν Μήδειαν ἐκ τοῦ Αἰήτου οἴκου πεποίηται ὑπισχνουμένην τὸ κῶας τῷ Ἰάσονι· ὁ δὲ τὰ Ναυπακτικὰ γράψας συνεκφέρουσαν αὐτὴν ποιεῖ τὸ κῶας κατὰ τὴν φυγὴν, ἐν τῷ οἴκῳ κείμενον τοῦ Αἰήτου. Ὁ δὲ Ἡρόδωρος, μετὰ τὴν ἀνάζευξιν τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποσταλῆναι τὸν Ἰάσονα ὑπὸ τοῦ Αἰήτου ἐπὶ τὸ κῶας· τὸν δὲ πορευθέντα φονεῦσαί τε τὸν δράκοντα, καὶ τὸ κῶας ἀπενεγκεῖν πρὸς Αἰήτην· τὸν δὲ δόλῳ καλέσαι αὐτοὺς ἐπὶ δεῖπνον.

V. 89. *Ἐπιΐστορας.* Μάρτυρας.

V. 91. *Ὑνοτήν.* Μεμπτήν.

V. 94. *Προσπτύξατο.* Περιέλαβε.

V. 102. *Παρὲκ νόον.* Παρὰ τὴν βουλήν.

V. 106. *Ἔμπαλιν ἀΐσσουσα.* Εἰς τοὐπίσω ὁρμῶσα.

V. 111. *Ἄγχαυρον.* Τὸν καιρὸν τὸν πλησίον καὶ ἐγγὺς τῆς ἡμέρας, ὥσπερ τὸ κ[illegible]μενον λυκόφως. Περὶ γὰρ τὸν τοιοῦτον καιρὸν αἱ αὖραι πνέουσι. Καὶ τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ποιητοῦ·

Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πέλει ἠῶθι πρό.

Κνώσσειν, τὸ ὑπνώττειν.

V. 115. sq. *Εὐνὰς δέ φησι κριοῦ,* ὅπου πρῶτον τὸν Φρίξον κομίσας ὁ κριὸς ἀνεπαύσατο.

Ἵνα κριοῦ. Ἐν Κόλχοις, ὅπου πρῶτον τὸν Φρίξον κομίσας ὁ κριὸς ἀνεπαύσατο.

V. 119. *Ὃν ῥά ποτ' Αἰολίδης.* Διονύσιος ἐν τοῖς Ἀργοναυτικοῖς λέγει, Κριὸν γεγονέναι Φρίξῳ παιδαγωγόν· ὃν πρῶτον αἰσθόμενον τὴν ἐκ τῆς μητρυιᾶς ἐπιβουλὴν, ὑποθέσθαι φυγεῖν. Ὑφ' οὗ καὶ σωθέντος τοῦ νεανίου, διαδεδόσθαι, ὡς ἄρα ἐπὶ κριοῦ μέχρι Κόλχων διασωθείη ὁ Φρίξος.

V. 131. *Ἔκλυον οἳ καὶ πολλόν.* Ὑπερβολῇ κέχρηται περὶ ποσότητα, εἴγε φησὶ τὴν τοῦ δράκοντος φωνὴν τοῖς μὲν μακρὰν οὖσι τῶν Κόλχων ἀκούεσθαι, αὐτοῖς δὲ μή.

Τιτηνίδος αἴης. Τοῦ Τιτῆνος ποταμοῦ, ἀφ' οὗ καὶ ἡ χώρα Τιτηνὶς κέκληται, μνημονεύει Ἐρατοσθένης ἐν Γεωγραφίᾳ.

V. 132. *Ὁ δὲ Λύκος* ποταμὸς ἀπὸ Ἀράξου φερόμενος συγκιρνᾶται Φάσιδι· καὶ οὕτως ἀπολέσας τὸ ἴδιον ὄνομα, ἐκδίδωσιν εἰς θάλασσαν. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο γίνεται ἐπί τε Ὀνοχώνου τοῦ κατὰ Θεσσαλίαν καὶ Παρμισοῦ καὶ Σπερχειοῦ· ὅταν γὰρ εἰς ταυτὸ συῤῥεύσωσι πάντες, Σπερχειὸς καλοῦνται.

Εὐαντέα δὲ, τὴν εὐάντητον καὶ εὐεξίλαστον, ἢ εὐαπάντητον.

V. 150. Οἴμῃ θελγόμενος. Τῇ ἐπῳδῇ ταπεινούμενος.

Ἄκανθαν. Τὰ τῶν ὄφεων ὀστᾶ ἄκανθαι λέγεται.

V. 151. Κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ γηγενέος, ὡς καὶ ἄλλων ἑρπετῶν.

V. 155. Περιπτύξαι. Περιλαβεῖν.

V. 156. Ἡ δέ μιν. Ἐν τούτοις καὶ τοῖς ἐφεξῆς φησὶ τὴν Μήδειαν ἐπιῤῥαίνουσαν ἀρκεύθῳ τὸ φάρμακον κοιμίσαι τὸν δράκοντα, ἐπᾴδουσαν, καὶ οὕτω τὸ κῶας ἀνελέσθαι· καὶ χωρῆσαι ἀμφοτέρους ἐπὶ τὴν ναῦν, κοιμωμένου τοῦ θηρίου· συμφώνως Ἀντιμάχῳ. Φερεκύδης δέ φησιν ἐν ἑβδόμῳ, φονευθῆναι τὸν δράκοντα ὑπὸ Ἰάσονος.

Ἡ δὲ ἄρκευθος, δένδρον τι ἀκανθῶδες, Ἀπόλλωνος ἴδιον, ὡς ἱστορεῖται ἐν τρίτῳ τῶν εἰς Μουσαῖον ἀναφερομένων.

V. 158. Νήριτος. Ἡ πολλή.

V. 161. Πολύπρεμνος. Ὁ πολυστέλεχος.

V. 175. Ἀγρῶσται. Οἱ κυνηγοί. Ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος πέπτωκεν. Ὅμηρος·

Ἰχθῦς ἀγρώσσων πυκινὰ πτερὰ δεύεται ἅλμῃ.

Ἀχαιϊνέην. Ἀχαία ἐστὶ τῆς Κρήτης πόλις, ἐν ᾗ γίνονται ἀχαιϊνέαι λεγόμεναι ἔλαφοι, αἳ καὶ σπαθιναῖαι καλοῦνται. Οἱ δὲ κέρατα μεγάλα ἔχοντες ἔλαφοι, κεράσται.

V. 177. Βεβρίθει λήνεσσιν. Τοῖς ἐρίοις. Ὅθεν καὶ λανάριοι καλοῦνται οἱ κτενισταί. Πολλοὶ δὲ χρυσοῦν τὸ δέρας εἰρήκασιν (οἷς Ἀπολλώνιος ἠκολούθησεν),

ὁ δὲ Σιμωνίδης ποτὲ μὲν λευκὸν, ποτὲ δὲ πορφυ[illegible] Διονύσιος δὲ ὁ Μιτυληναῖος ἄνθρωπον φησὶ γεγενῆσ[illegible] παιδαγωγὸν τοῦ Φρίξου ὀνόματι Κριόν.

V. 181. Ἀφασσόμενος. Ψηλαφῶν.

V. 182. Νοσφίσσεται. Ἀφαιρήσεται.

V. 190. Μηκέτι νῦν χάζεσθε. Ἀναχωρ[illegible] καὶ μεριμνᾶτε περὶ τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἀνακομι[illegible] Τινὲς δὲ γράφουσι φράζεσθε.

V. 191. Ἤδη γὰρ χρειώ. Ἡ γὰρ χρεία (φησ[illegible] ἧς χάριν τοῦτον τὸν πλοῦν ὑπέστημεν τὸν χαλεπὸν, καλῶς ταῖς βουλαῖς τῆς κόρης τετέλεσται.

V. 200. sq. Πηδοῖσι. Τοῖς πλάτεσι τῶν κω[illegible] Δι' οὗ δηλοῖ τὰς κώπας ἀπὸ μέρους. Πηδὸν γὰρ [illegible] λεῖται τὸ πλατὺ τῆς κώπης. Θεόφραστος δὲ, εἶδος [illegible] λου, τὸ πηδόν.

Τοὶ δὲ βοείας ἀσπίδας ἡμίσεες. Οἱ [illegible] ἡμίσεις ὁπλισθέντες, ἀμύνεσθε τοὺς ἐπιόντας.

Θοόν. Ἀντὶ τοῦ θοῶς. Ὄνομα ἀντὶ ἐπιῤῥήμα[illegible]

Ἔχμα δὲ βολάων εἴρηκε τὰς ἀσπίδας. Ἔχ[illegible] γὰρ τὸ κώλυμα.

V. 213. Περίπυστος. Περιβόητος.

V. 214. Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο. Συνηθρ[illegible] ζοντο πρὸς μάχην. καὶ *) φησὶν, οὐκ ἔστι χειμῶνος κύματα τῆς θαλάσσης τεκμήρασθαι, οὕτως οὐδὲ τὸ πλ[illegible] θος τῶν ὁπλισθέντων Κόλχων.

V. 218. Παρεμέτρεον. Παρέπλεον.

---

*) Pro καὶ leg. ὡς. Plato Gorg. c. 147. p. 230. Heind. ἀλλ' ἃ πολλάκις ἴσως καὶ βέλτιον ταῦτα ταυτὰ διασκοπώμεθα, [illegible] σῃ. Ἴσως delendum puto, natum illud ex antecedentibus litte[illegible] ως maleque intellectâ notâ copulae sequentis.

V. 223. *Πεύκην περιμήκεα.* Τὴν λαμπάδα. ὡς ἐμπρήσων τὴν ναῦν.

Ὁ μὲν Ἀπολλώνιος ἄπρακτον ἀναχωρῆσαι φησὶ τὸν Αἰήτην σὺν ὀχήματι, ἡνιοχοῦντος Ἀψύρτου· Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιος φησὶν, ὅτι καταλαβὼν τὴν ναῦν ὁ Αἰήτης, παραταξαμένων τῶν ἀριστέων, Ἶφιν ἀνεῖλεν Εὐρυσθέως ἀδελφὸν, καὶ αὐτὸς πολλοὺς ἀπέβαλε. Φερεκύδης δὲ ἐν ἑβδόμῳ τὴν Μήδειαν φησὶν ἆραι τὸν Ἄψυρτον ἐκ τῆς κοίτης, Ἰάσονος εἰπόντος αὐτῇ, καὶ ἐνεγκεῖν πρὸς τοὺς Ἀργοναύτας· ἐπεὶ δὲ ἐδιώχθησαν, σφάξαι, καὶ μελίσαντας ἐκβαλεῖν εἰς τὸν ποταμόν. Ἐν δὲ τοῖς Σκύθαις ὁ Σοφοκλῆς ἑτερομήτορα τῆς Μηδείας τὸν Ἄψυρτον λέγει· Οὐ γὰρ ἐκ μιᾶς κοίτης ἔβλαστον· ἀλλ' ὁ μὲν Νηρηΐδος τέκνον ἄρτι βλαστάνεσκε, τὴν δ' Εἰδυῖα πρίν ποτ' Ὠκεανοῦ κόρη τίκτεν.

V. 226. *Νηῦς ἤδη κρατεροῖσιν.* Ἡ ναῦς (φησὶν) βιαίᾳ ὁρμῇ τὸν πλοῦν ἤνυεν, τῇ τε τῶν ἐρετῶν δυνάμει βιαζομένη καὶ τῷ τοῦ ποταμοῦ καθέλκοντι καὶ καταφόρῳ ῥεύματι.

V. 228. *Αὐτὰρ ἄναξ.* Ὁ δὲ Αἰήτης (φησὶν) ἐν πολλοῖς κακοῖς γεγενημένος τὸν Ἥλιον καὶ τὸν Δία μάρτυρας τῶν πεπραγμένων ἐπεκαλεῖτο.

Φησὶ δὲ ὁ Ἀπολλώνιος διὰ τούτων, τὸν Αἰήτην ἄπρακτον ὑποστρέψαι. Διὰ δὲ τῶν ἑξῆς φησὶ τὸν Ἄψυρτον νέον ὄντα ἡνιοχεύειν, παραβεβηκότα τῷ πατρί. Διονύσιος δὲ ὁ Μιλήσιος φησὶν, ὅτι Αἰήτης ἐδίωξεν αὐτούς· οἱ δὲ ἀριστεῖς ἠγωνίζοντο ἀκοντίζοντες, οἱ δὲ περὶ τὸν Αἰήτην ἵππευον. Ἔνθα καὶ Ἶφιν τελευτῆσαι, τὸν Σθενέλου μὲν υἱὸν, Εὐρυσθέως δὲ ἀδελφόν· καταβαλόντα γὰρ δύο τῶν περὶ Αἰήτην ἱππέων, περικατάληπτον γενέσθαι ὑπὸ τοῦ Αἰήτου, περιστάντος αὐτὸν βρό-

χῳ. Ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς φησὶν, ὡς οἱ Κόλχοι εἰς φυγὴν ἐτράπησαν. Φερεκύδης δὲ ἐν ἑβδόμῳ, διωκομένους ἀναβιβάσαι ἐπὶ τὴν ναῦν τὸν Ἄψυρτον, καὶ μελίσαντας ῥίψαι εἰς τὸν ποταμόν. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Κολχίσι φησὶ κατὰ τὸν οἶκον τοῦ Αἰήτου τὸν παῖδα σφαγῆναι.

Ἑξῆς δὲ Ἀπολλώνιος τὴν ἀπειλὴν τάσσει τὴν πρὸς τοὺς Κόλχους.

V. 217. sq. Καὶ δὴ τὰ μὲν ὅσσα θυηλῇ. Ἐκ τούτου βούλεται δηλῶσαι, ὅτι τοιαύτην θυσίαν ἐβούλετο τελέσαι, ὁποίαν αἱ φαρμακίδες εἰώθασι. Νύμφις δὲ ἐν τῷ ἕκτῳ περὶ Ἡρακλείας Ἑκάτης φησὶν ἱερὸν εἶναι ἐν τῇ Παφλαγονίᾳ, Μηδείας ἱδρυσαμένης. Κατὰ δὲ τὴν ἀποσιώπησιν ἐμφάσει κέχρηται, τὴν ταῖς φαρμακίσι τελουμένην θυσίαν μὴ ἐπεξεργάζεσθαι.

V. 257. Νεισόμεθ' Ὀρχομενόν. Διὰ τούτου φησὶν ὁ Ἄργος ἀληθῆ αὐτοῖς εἰρῆσθαι ὑπὸ Φινέως· εἶναι γὰρ πλοῦν ἕτερον ἔξω φέροντα, ὃν Αἰγύπτιοι ἱερεῖς ἐσημήναντο. Ἐγίνωσκε γὰρ τὰ μέρη ἐκεῖνα ὁ Ἄργος. Διό φησιν, ὄντως δὴ τῇ ἐσωτάτῃ ὁδῷ κεχρημένοι, ἧ καὶ ἡμεῖς εἰς Ὀρχομενὸν ἐπορευόμεθα, πορεύεσθε.

V. 259. Ἔστι γὰρ πλόος ἄλλος. Ἡρόδωρος ἐν τοῖς Ἀργοναύταις φησὶ διὰ τῆς αὐτῆς θαλάσσης ἐπανελθεῖν, δι' ἧς καὶ ἐπορεύθησαν εἰς Κόλχους. Ἑκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος ἐκ τοῦ Φάσιδος διελθεῖν εἰς τὸν ὠκεανόν. εἶτα ἐκεῖθεν εἰς τὸν Νεῖλον· ὅθεν εἰς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν. Τοῦτο δὲ ὁ Ἐφέσιος Ἀρτεμίδωρος ψεῦδος φησὶν εἶναι· τὸν γὰρ Φᾶσιν μὴ συμβάλλειν τῷ ὠκεανῷ, ἀλλ' ἐξ ὀρέων καταφέρεσθαι. Τὸ αὐτὸ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν γ̄ Γεωγραφικῶν φησί. Τιμάγητος δὲ ἐν ᾱ περὶ λιμένων τὸν Ἴστρον φησὶ καταφέρεσθαι ἐκ τῶν Κελτ-

κῶν ὀρῶν, εἶτα ἐκδιδόναι εἰς Κελτικὴν λίμνην· μετὰ δὲ ταῦτα εἰς δύο σχίζεσθαι τὸ ὕδωρ, καὶ τὰ μὲν εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον ἐσβάλλειν, τὸ δὲ εἰς τὴν Κελτικὴν θάλασσαν· διὰ δὲ τούτου τοῦ στόματος πλεῦσαι τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ ἐλθεῖν εἰς Τυῤῥηνίαν. Κατακολουθεῖ δὲ αὐτῷ καὶ Ἀπολλώνιος. Ἡσίοδος δὲ, καὶ Πίνδαρος ἐν Πυθιονίκαις, καὶ Ἀντίμαχος ἐν Λυδῇ διὰ τοῦ ὠκεανοῦ φησὶν ἐλθεῖν αὐτοὺς εἰς Λιβύην, καὶ βαστάσαντας τὴν Ἀργὼ εἰς τὸ ἡμέτερον πέλαγος γενέσθαι.

V. 262. *Οὐδέ τι πω Δαναῶν.* Τοὺς Αἰγυπτίους παλαιοτάτους εἶναι φησὶν, Ἡρόδοτος δὲ Φρύγας. Κόσμης δὲ ἐν πρώτῳ Αἰγυπτιακῶν, καὶ Λέων ἐν πρώτῳ τῶν πρὸς τὴν μητέρα, καὶ Κνωσσὸς ἐν ᾱ Γεωγραφικῶν τῆς Ἀσίας, πάντων ἀρχαιοτάτους Αἰγυπτίους φασί· καὶ ἐν Αἰγύπτῳ πρώτην κτισθῆναι πόλιν Θήβας. Καὶ Νικάνωρ δὲ τούτοις συμφωνεῖ, καὶ Ἀρχέμαχος ἐν ταῖς Μετωνυμίαις, καὶ Ξεναγόρας ἐν πρώτῳ Χρόνων. Καὶ Ἵππυς δὲ τοὺς Αἰγυπτίους ἀρχαιοτάτους γεγονέναι λέγει, καὶ πρώτους στοχάσασθαι τῆς τοῦ ἀέρος κράσεως· καὶ γονιμώτατον εἶναι τὸ τοῦ Νείλου ὕδωρ. Γεγονέναι δὲ αὐτοὺς φησὶν ὁ Ἀπολλώνιος πρὸ τοῦ πάντα τὰ ἄστρα φανῆναι· καθὸ τήν τε φύσιν κατανοῆσαι αὐτῶν δοκοῦσι καὶ τὰ ὀνόματα θεῖναι. Καὶ τὰ μὲν δώδεκα ζώδια θεοὺς βουλαίους προσηγόρευσαν· τοὺς δὲ πλανήτας ῥαβδοφόρους. Ἡρόδοτος δέ φησι Φρύγας πρώτους γεγενῆσθαι. Ψαμμίτιχον γὰρ τῶν Αἰγυπτίων βασιλέα, βουλόμενον διαγνῶναι, τίνες τῶν ἀνθρώπων προγενέστεροι, παραδοῦναι ποιμένι δύο βρέφη· κελεύσαντα μηδένα μηδὲν αὐτοῖς φθέγγεσθαι, μόνον δὲ αὐτοῖς αἰγὸς θηλὴν δίδοσθαι. Οἱ δὲ, δύο ἐτῶν διελθόντων, πρώτην φωνὴν ἀφῆκαν τὸ βέκ. Οὕτω δὲ λέγεται παρὰ Φρυξὶν ὁ ἄρτος. Ἐγνώ-

σθησαν οὖν ἀπὸ τούτου οἱ Φρύγες γηγενεῖς. Οἱ δέ φασιν, ὅτι εὔηθές ἐστιν ὑπολαμβάνειν τοῦτο· ἀκούοντες γὰρ οἱ παῖδες βληχωμένων τῶν προβάτων, ὡς ἂν ἐπὶ τῆς φύσεως ἐνεργούμενοι, πρὸς τὸ ἔναρθρον τὴν φωνὴν ἀπέτρεψαν.

V. 263. *Οἷοι δ' ἔσαν Ἀρκάδες*. Μόνοι δὲ ἦσαν Ἀρκάδες (φησὶν) τῶν Ἑλλήνων ἀρχαιότεροι.

Ἀπιδανήων δὲ, τῶν Πελοποννηαίων, ἀπὸ Ἄπιδος τοῦ Φορωνέως.

V. 264. *Ἀρκάδες, οἳ καὶ πρόσθε*. Οἱ Ἀρκάδες δοκοῦσι πρὸ τῆς σελήνης γεγονέναι, ὡς καὶ Εὔδοξος ἐν τῇ Περιόδῳ. Θεόδωρος δὲ ἐν εἰκοστῷ ἐννάτῳ, ὀλίγῳ πρότερον φησὶ τοῦ πρὸς τοὺς γίγαντας πολέμου Ἡρακλέους τὴν σελήνην φανῆναι. Καὶ Ἀρίστων ὁ Χῖος ἐν ταῖς Θέσεσι, καὶ Διονύσιος ὁ Χαλκιδεὺς ἐν πρώτῃ Κτίσεως τὰ αὐτά φασι· καὶ ἔθνος δὲ Ἀρκαδίας Σεληνίτας εἶναι. Μνασέας δέ φησι πρὸ σελήνης Ἀρκάδας βασιλεῦσαι. Ἀριστοτέλης δὲ ἐν τῇ Τεγεατῶν πολιτείᾳ φησὶν, ὅτι βάρβαροι τὴν Ἀρκαδίαν ᾤκησαν, οἵτινες ἐξεβλήθησαν ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων ἐπιθεμένων αὐτοῖς, πρὸ τοῦ ἐπιτεῖλαι τὴν σελήνην. διὸ κατωνομάσθησαν προσέληνοι. Δοῦρις δὲ ἐν πέμπτῳ καὶ δεκάτῳ τῶν Μακεδονικῶν Ἀρκάδα φησὶν, ἀφ' οὗ ἡ Ἀρκαδία καλεῖται, Ὀρχομενοῦ υἱόν. διὸ καὶ πόλιν τῆς Ἀρκαδίας Ὀρχομενόν. Τινὲς δέ φασιν, Ἐνδυμίωνα εὑρηκέναι τὰς περιόδους καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τῆς σελήνης. ὅθεν καὶ προσελήνους τοὺς Ἀρκάδας κληθῆναι. Ἀρκὰς γὰρ ὁ Ἐνδυμίων. Ἔνιοι δὲ ὑπὸ τοῦ Τυφῶνος. Ὑπὸ δὲ Ἄτλαντος Ξεναγόρας εἴρηκεν.

V. 266. *Ἀνάσσετο Δευκαλίδῃσιν*. Οἱ ἀπὸ Δευκαλίωνος τὸ γένος ἔχοντες ἐβασίλευον Θεσσαλίας, ὡς

φησιν Ἑκαταῖος καὶ Ἡσίοδος. Ἡ Θεσσαλία δὲ Πελασγία ἐκαλεῖτο, ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ βασιλεύσαντος.

V. 269. Καὶ ποταμὸς Τρίτων. Περὶ τῆς τοῦ Νείλου ἀναδύσεως διάφοροι αἰτίαι παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγοντο. Ἀναξαγόρας μὲν γάρ φησι διὰ τὴν τῆξιν τῆς χιόνος πληθύειν αὐτόν. Ὧι ἕπεται καὶ Εὐριπίδης, λέγων·

Εἰλουμένη δὲ καλλιπάρθενος ῥοὴ
λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύην.

Καὶ Αἰσχύλος δὲ καὶ Σοφοκλῆς ὑπέλαβον τοὺς κατ' Αἴγυπτον χιονίζεσθαι τόπους, καὶ τηκομένης τῆς χιόνος τὴν χύσιν εἰς τὸν Νεῖλον ἐκδίδοσθαι. Νικαγόρας δέ φησιν, ἀπὸ τῶν ἀντοίκων αὐτὸν ῥεῖν. Δημόκριτος δὲ ὁ φυσικὸς, ἀπὸ τοῦ κατὰ μεσημβρίαν ὑπερκειμένου πελάγους λαμβάνειν τὸν Νεῖλον τὴν ἐπίχυσιν. ἀπογλυκαίνεσθαι δὲ τὸ ὕδωρ, διὰ τὸ διάστημα καὶ τὸ μῆκος τοῦ πόρου, καὶ ὑπὸ τοῦ καύματος ἀφεψόμενον. δι' ὃ καὶ ἐναντίαν (φησὶν) ἔχει τὴν γεῦσιν. Ἀρίστων δὲ ὁ Χῖος, ὅτι χειμῶνος ὢν ὑπὸ γῆν ὁ ἥλιος εἰσπέμπει τὸ ὕδωρ· τοῦ δὲ θέρους γινόμενος ὑπὲρ γῆν, οὐκ ἔτι, διὰ τὸ μᾶλλον θερμαίνεσθαι αὐτήν. διὸ καὶ χαλωμένη ἡ γῆ πλέον ὕδωρ ἀναδίδωσιν. Ἔφορος δὲ ποταμόχωστον εἶναι φησὶ τὴν Αἴγυπτον· ῥηγνυμένης δὲ τῆς γῆς ὑπὸ τοῦ ἡλίου τῷ ἔαρι ἀναπηδᾷν τὸ ὕδωρ, καὶ ἐπαύξεσθαι τὸ ῥεῦμα. Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος φησὶν ὑπὸ τῶν ἐτησιῶν συνελαυνόμενα τὰ νέφη κατὰ τὰ ὄρη τῆς Αἰθιοπίας, αὐτόθι ῥήγνυσθαι. ὅταν γὰρ τοῦ ποταμοῦ ἐξεναντίας συστῶσιν αἱ πνοαὶ προσπίπτουσαι τῇ θαλάσσῃ ἐκ τῆς ἀποπεμπομένης πλήμμης, τὰς ὑπερχύσεις ἀναδέχεσθαι τὸν Νεῖλον. Διογένης δὲ ὁ Ἀπολλωνιάτης, ὑπὸ ἡλίου ἁρπάζεσθαι τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης, ὃ τότε εἰς τὸν Νεῖλον καταφέρε-

γίγνεσθαι ἀπὸ τῆς Σεσογχώσιδος βασιλείας μέχρι τῆς Νείλου ἔτη δισχίλια φ̄, ἀπὸ δὲ τῆς Νείλου βασιλείας μέχρι τῆς πρώτης ὀλυμπιάδος ἔτη ῡλ̄ς̄. ὡς εἶναι τὰ πάντα ὁμοῦ ἔτη δισχίλια ἐννακόσια, λς̄.

V. 277. *Αἶα γε μήν.* Τὴν Αἶαν φησὶν ἀπὸ τῶν Σεσογχώσιδος χρόνων μέχρις αὐτοῦ μένειν ἄθραυστον, καὶ τοὺς ἐκείνων ἀπογόνους τοὺς ἀπὸ Σεσογχώσιδος κατοικισθέντας. Τούτους γὰρ υἱωνοὺς εἴρηκε καταχρηστικῶς· ὡς Ἡρακλεῖδαι λέγονται οὐ μόνον οἱ Ἡρακλέους παῖδες, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκείνων ἀπόγονοι. Ὅτι δὲ Κόλχοι Αἰγυπτίων ἄποικοι, ὡς φησιν Ἀπολλώνιος, καὶ Σκύμνος ἐν τοῖς περὶ Ἀσίας λέγει· καὶ Ἡρόδοτος βεβαιοῖ, ὅς γε καὶ αὐτῶν τῶν αἰδοίων τῆς περιτομῆς μέμνηται, καὶ τῆς τῶν λίνων ὑφῆς, καὶ νόμοις αὐτοὺς χρῆσθαι τοῖς Αἰγυπτίων λέγει.

V. 279. *Οἳ δή τοι γράπτυς.* Γράπτυς τοὺς νόμους λέγει. Εἰσὶ δὲ (φησὶ) καὶ νόμοι παρ' αὐτοῖς τῶν προγόνων, καὶ στῆλαι, ἐν αἷς γῆς καὶ θαλάσσης ἀναγραφαί εἰσι.

V. 280. *Κύρβιας.* Στήλας. Λέγει δὲ τοὺς ἄξονας, ἐν οἷς οἱ νόμοι γράφονται, ὡς Ἀριστοφάνης ὁ κωμικός. Ἀπολλόδωρος δέ φησι, πᾶσαν δημοσίαν γραφὴν καὶ νόμους κύρβιν καλεῖσθαι, ὅτι οἱ ἀρχαῖοι λίθους ἱστάντες εἰώθεσαν τὰ δόξαντα ἐν αὐτοῖς ἀναγράφειν. Κύρβεις, οἱονεὶ κορύφεις, κατὰ συγκοπὴν, καὶ μεταθέσει καὶ τροπῇ τοῦ φ εἰς β, κύρβεις. Ὕστερον δὲ ξύλα λελευκωμένα γράφοντες, κύρβεις ὁμοίως ἐκάλεσαν καὶ αὐτά. Κύρβεις μὲν οὖν, αἱ περιέχουσαι τὰς ἱερὰς ἀναγραφάς. Κύρβεις λέγουσιν, ὡς Ἐρατοσθένης φησὶ, καὶ τοὺς ἄξονας καλουμένους Ἀθήνησιν, ἐν οἷς οἱ νόμοι περιέ-

καθ' ὃν καὶ πρότερον· ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ, καὶ Καλλίμαχος. ὅθεν καὶ τῶν Σκυθῶν τοὺς μὲν εἰς τὸν Ἀδρίαν πεπλευκότας μὴ εὑρεῖν τοὺς Ἀργοναύτας· τοὺς δὲ διὰ τῶν Κυανέων εὑρεῖν ἐπὶ τὴν Κέρκυραν καταπεπλευκότας. Ὁ δὲ Ἴστρος, καταφερόμενος ἐξ ὑπερβορέων, ὅταν φθάσῃ ἐπὶ τὸν μεταξὺ Σκυθίας καὶ Θράκης τόπον, σχίζεται εἰς δύο· καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον βάλλει, τὰ δὲ ἕτερον εἰς τὴν Τυῤῥηνικὴν θάλασσαν.

V. 291. Τρινακρίου. Τὸ Τυῤῥηνικὸν πέλαγος παράκειται τῇ Σικελίᾳ. Ἐκαλεῖτο δὲ Τρινακρία τοπρότερον, διὰ τὸ τρεῖς ἄκρας ἔχειν, Πάχυνον, Λιλύβαιον, Πέλωρον. Βουλόμενος δὲ ὁ Ἀπολλώνιος καινότερόν τι περὶ τοῦ Ἴστρου εἰπεῖν, τὸ εἰς τὸν Ἀδρίαν καταφερόμενον ῥεῦμα αὐτοῦ ὑποδιαιρεῖ αὖθις εἰς δύο· καὶ τὸ μὲν εἰς τὸν Ἀδρίαν φέρεσθαι, τὸ δὲ εἰς Τυῤῥηνικὸν πέλαγος λέγει· ὅπερ, καταχρώμενος, Τρινάκριον εἶπε.

V. 292. Γαίῃ ὅς ἡμετέρῃ. Ἐὰν μὲν οὕτω γράφηται, γαίῃ ὅς ὑμετέρῃ, ἔσται τῆς Ἑλλάδος· ἐὰν δὲ ἡμετέρῃ, ἔσται τοῦ Ἴστρου. Παράκειται γὰρ τοῖς Κόλχοις οὗτος.

V. 293. Ὑμετέρης γαίης. Ὁ Ἀχελῷος τῶν τῆς Ἑλλάδος ποταμῶν τῶν ἄλλων διαπρεπέστατος. Τὸ δὲ Τρινάκριον πέλαγος παράκειται τῇ τῶν Ἑλλήνων γῇ. Εἰ οὖν ἐστιν ὁ Ἀχελῷος, παρ' ὑμῖν ἐστιν. τὸ γὰρ ὄνομα ἀκούομεν. ἀγνοεῖ γὰρ ὁ Ἄργος, ὡς αὐτῆς ἐκ τῆς χώρας ἀναπηδῶν. φησὶν οὖν, τὸν Ἴστρον εἰς τὸν Ἀχελῷον εἰσβάλλειν, διὰ τὸ τὰς πηγὰς αὐτῷ παρέχεσθαι.

V. 295. Αἴσιον. Τὸ καθῆκον.

V. 296. Ὁλκόν. τὴν διαδρομὴν τοῦ ἀστέρος.

κὴν ἀγκῶνα δύο εἶναι φησὶ στόματα τοῦ Ἴστρου· ὧν τὸ μὲν καλεῖται Ἄρηκος, τὸ δὲ, Καλὸν στόμα· ἐν ᾧ τάχιον οἱ Κόλχοι σὺν Ἀψύρτῳ ἔπλευσαν.

V. 315. Οἱ δ᾽ ὑψοῦ νήσοιο. Οἱ περὶ τὸν Ἰάσονα ἄνωθεν τῆς νήσου διὰ τοῦ Ἄρηκος στόματος ἔπλευσαν· οἱ δὲ νομεῖς (πάντας ἀκουστέον) δόξαντες τὰς ναῦς θαλάσσια θηρία εἶναι, δείσαντες εἰς φυγὴν ἐτράπησαν.

V. 316. Εἱαμεναὶ, οἱ κάθυγροι τόποι καὶ στεγανώδεις.

Δεῖ δὲ ἀκούειν ἑκατέρωθεν τοὺς νομεῖς πεφευγότας.

V. 320. Θρήϊξι μιγ. Τοῖς ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Θραξὶν ὅμοροι εἰσὶν οἱ Σκύθαι.

V. 321. sq. Οὔθ᾽ οἱ περὶ Λαύριον. Λαύριον πεδίον τῆς Σκυθίας. Τῆς δὲ Σκυθίας ἔθνη πεντήκοντα Τιμώναξ ἀναγράφει ἐν πρώτῳ περὶ Σκυθῶν. Κατὰ δὲ τὸ τῶν Σίνδων πεδίον σχίζεται ὁ ποταμὸς Ἴστρος· καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ ῥεῦμα εἰς τὸν Ἀδρίαν, τὸ δὲ εἰς τὸν Εὔξεινον πόντον εἰςβάλλει.

Τὸ δὲ Σίνδοι Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ ἕκτῳ τῆς καθόλου βαρυτονεῖν φησὶ δεῖν· τινὲς δὲ ὀξύνουσιν, οὐκ εὖ.

Καὶ Ἱππῶναξ δὲ μνημονεύει· πρὸς τὸ Σινδικὸν διάσφαγμα. Ἑλλάνικος δὲ ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν φησί· Βόσπορον δὲ πλεύσαντι Σινδοί· ἄνω δὲ τούτων Μαιῶται Σκύθαι.

Ἔστι δὲ καὶ σίγυννος εἶδος δόρατος, παρώνυμον τῷ ἔθνει. *)

V. 324. Ἀγγούρου ὄρεος. Πλησίον Ἴστρου ποταμοῦ. Μνημονεύει δὲ αὐτοῦ Τιμάγητος ἐν λιμέσιν.

Ὁ δὲ Καυλιακὸς σκόπελος τῆς Σκυθίας, πλη-

---

*) Ad v. 320.

Ἄψυρτον, μόνον πρὸς μόνην ἥκειν, φιλίαν πρὸς αὐτὸν συνθεμένη.

V. 425. *Δίῃ.* Ἐν τῇ Νάξῳ. Καλλίμαχος·

Ἐν Δίῃ· τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

V. 428. *Γλήνεσιν.* Ποικίλμασιν.

Οὔ μιν ἀφάσσων. Οὐδαμῶς ἂν τὸν πέπλον ἐκεῖνον ψηλαφῶν, ἢ καθορῶν, τὴν ἐπιθυμίαν πληρώσειας.

V. 432. *Ἀκροχάλιξ.* Ἄκρως μεθύων, ἀκράτῳ ἢ νέκταρι.

V. 433. *Μινωΐδος.* Τῆς Ἀριάδνης.

V. 445. *Μέγα στύγος.* Τὸν ἔρωτα εἶναι μέγα στύγημα τοῖς ἀνθρώποις λέγει.

V. 459. *Οἰόθι δ' ἀντικρύ.* Μόνος δὲ πρὸς τὴν Μήδειαν μετιὼν ὁ Ἄψυρτος, πεῖραν ἐλάμβανεν, ὡς ἔτι ὢν ἀταλὸς καὶ δόλων ἄπειρος, εἰ βουληθείη προδοῦναι τοὺς Ἀργοναύτας, τὸν καθ' αὑτοῦ δόλον οὐκ ἐπιστάμενος.

V. 466. *Ἔμπαλιν ὄμματ' ἔνεικεν.* Ἡ Μήδεια ἀπεστράφη τοῦ Ἀψύρτου ἀναιρουμένου, ἵνα μὴ τὸν φόνον αὐτοῦ ἴδῃ.

V. 468. *Τὸν δ' ὅγε, βουτύπος.* Τὸν δὲ Ἄψυρτον ὁ Ἰάσων ἔπληξεν, ὡς τὶς βοῦς καταβάλλων.

V. 471. Καταχρηστικῶς *πρόδομον* εἶπε τὸν πρόναον.

V. 475. *Τῆς δὲ καλύπτρην.* Τῆς δὲ Μηδείας ὁ Ἄψυρτος ἀποθνήσκων τὴν καλύπτραν καὶ τὸν πέπλον ἐρύθηνε τῷ ἑαυτοῦ αἵματι.

V. 477. *Ἐξάργματα τάμνε.* Τῶν ἀποθανόντων οἱ δολοφονοῦντες ἀρχαίως ἀκρωτηριάσματα τινὰ ἐποίουν τοῦ ἀναιρουμένου· καὶ ταῦτα λαβόντες ἐξήρτων τοῦ τραχήλου αὐτῶν. Τῶν δὲ καλουμένων ἀκρωτηριασμάτων

κέναι· ἐξ ἧς ἔσχε τὸν Ὕλλον, ὃς ἀκμάσας οὐκ ἠθέλησε τῷ Ναυσιθόῳ ὑποταγῆναι, ἀλλὰ τινὰς τῶν Φαιάκων συναγαγὼν, εἰς τὴν Κρονίαν θάλασσαν κατῴκησεν.

V. 552. Ἀλλὰ θεαὶ πῶς. Πυνθάνεται τῆς Μούσης ὁ ποιητὴς, πῶς τὸν πλοῦν ἐποίησαν οἱ Ἀργοναῦται μετὰ τὸν Ἀψύρτου θάνατον, καὶ πῶς εἰς θάλασσαν ἦλθον.

V. 553. Μέμφονται δέ τινες τὸν Ἀπολλώνιον, ὡς περὶ τούτους τοὺς χρόνους εἰρηκότα τὴν Ἰταλίαν Αὐσονίαν. Ὑστέροις γὰρ χρόνοις τῶν Ἀργοναυτῶν οὕτω κέκληται, ἀπὸ Αὔσονος τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Καλυψοῦς. Ἐροῦμεν δὲ, ὅτι, εἰ καὶ μὴ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους Αὔσονες ὠνομάζοντο, ἀλλὰ τοῖς τοῦ ποιητοῦ χρόνοις ἐκαλοῦντο οὕτως.

Νήσους τε Λιγυστίδας. Περὶ τὴν Ἰταλίαν εἰσὶ τρεῖς Λιγυστίδες, καλούμεναι Στοιχάδες, διὰ τὸ στοίχῳ τετάχθαι· αἵτινες οἰκοῦνται ὑπὸ τῶν Λιγύων.

V. 557. Αὐτόν που. Μετὰ τὴν πεῦσιν ἐμπνευσθεὶς, ἐντεῦθεν ἄρχεται τοῦ διηγήματος.

V. 564. sqq. Ἑξείης πλήθοντο. Λίβυρνοι, ἔθνος, οἰκοῦντες ταύτας τὰς νήσους, Ἴσσαν τε δυσκέλαδον καὶ Πιτύειαν. Μεθ' ἃς εἰς Κόρκυραν ἦλθον.

Τὴν δὲ Πιτυοῦσαν καλουμένην Πιτύειαν εἶπεν, Ὁμήρῳ ἑπόμενος.

V. 576. Δοιάζοντο. Ἐστοχάζοντο.

V. 577. Χόλον ἐφράσαθ' Ἥρη. Ἡ Ἥρα (φησὶ) τὴν Διὸς ὀργὴν ἐπισταμένη πρὸς τοὺς Ἀργοναύτας, σφοδροὺς ἀνέμους ἐποίησε κατ' ἐκείνους τοὺς τόπους, ὅπως ἀποσταῖεν μὲν αὐτῶν, φέροιντο δὲ εἰς τὴν Ἠλεκτρίδα νῆσον.

V. 585. Οὐ γὰρ ἀλύξειν. Ἡ στεῖρα τῆς Ἀργοῦς

ἄπειρα καὶ πολλὰ ἐξάργματα. Ἔπειτα τοῦ αἵματος αὐτοῦ λαβόντες, τρὶς εἰς τὸ στόμα ἔπτυον. Τοῦτο δὲ ἐποίουν πρὸς τὸ ἐξιλάσασθαι τὴν δολοφονίαν.

V. 481. Ἀψυρτεῦσιν. Ἔθνος ἀπὸ Ἀψύρτου εἰρημένον.

V. 495. Ἤδη νῦν. Ὁ Πηλεὺς ξυμβουλεύει μετὰ τὸν Ἀψύρτου θάνατον ἀποπλεῖν. Οὐδεὶς γὰρ λόγος (φησὶ) πείσει τοὺς Κόλχους διῶξαι ἡμᾶς, ἰδόντας τὸ πεπραγμένον.

V. 505. Ἠλεκτρίδα. Αὕτη ἡ Ἠλεκτρὶς νῆσος ἐστι τοῦ Ἠριδανοῦ ποταμοῦ.

V. 507. Οἱ Κόλχοι ἀφορμηθέντες τῆς Ἀργοῦς οὐκ ἐπανῆλθον, φοβούμενοι τὸν Αἰήτην· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτοῦ ᾤκησαν ὅπου ὁ Ἄψυρτος ἐδολοφονήθη, μετὰ τῶν μιχθέντων ἀπ' αὐτοῦ Ἀψυρτέων· οἱ δὲ ἐν Ἰλλυρίᾳ, ὅπου οἱ Ἐγχέλυες, περὶ τὰ Κεραύνια ὄρη.

V. 524. Ὑλλήων. Ἔθνος περὶ τὴν Ἰλλυρίαν, ἀπὸ Ὕλλου, τοῦ Ἡρακλέους καὶ Μελίτης, ὠνομασμένον.

V. 531. Πευσόμενος. Πεῦσιν, χρησμὸν αἰτησόμενος παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος.

V. 532. Ὄπη χθονός. Οἱ Ὑλληεῖς λαβόντες μισθὸν παρὰ Ἰάσονος τρίποδα τῆς μηνύσεως τῆς ὁδοῦ, ἔκρυψαν ὑπὸ γῆν, ἐπεὶ ὁ χρησμὸς ἐκέλευσεν, ἔνθα ἂν ὁ τρίπους ᾖ, ἀπόρθητον εἶναι τὴν πόλιν.

V. 534. Τὸ μὲν, ὃ δὲ κεύθεται, πρὸς τὸν τρίποδα.

V. 540. Μάκριν τ' εἰσαφίκανε. Μάκρις τὸ παλαιὸν ἐλέγετο ἡ Σχερία, ὠνομασμένη ἀπὸ τῆς Διονύσου τροφοῦ. Ἔνθα φησὶ τὸν Ἡρακλέα παραγενόμενον τὸν τῶν παίδων αὐτοῦ φόνον καθαρθησόμενον, Μελίτην τὴν Αἰγαίου τοῦ ποταμοῦ θυγατέρα γεγαμη-

κέναι· ἐξ ἧς ἔσχε τὸν Ὕλλον, ὃς ἀκμάσας οὐκ ἠθέλησε τῷ Ναυσιθόῳ ὑποταγῆναι, ἀλλὰ τινὰς τῶν Φαιάκων συναγαγὼν, εἰς τὴν Κρονίαν θάλασσαν κατῴκησεν.

V. 552. Ἀλλὰ θεαὶ πῶς. Πυνθάνεται τῆς Μούσης ὁ ποιητὴς, πῶς τὸν πλοῦν ἐποίησαν οἱ Ἀργοναῦται μετὰ τὸν Ἀψύρτου θάνατον, καὶ πῶς εἰς θάλασσαν ἦλθον.

V. 553. Μέμφονται δέ τινες τὸν Ἀπολλώνιον, ὡς περὶ τούτους τοὺς χρόνους εἰρηκότα τὴν Ἰταλίαν Αὐσονίαν. Ὑστέροις γὰρ χρόνοις τῶν Ἀργοναυτῶν οὕτω κέκληται, ἀπὸ Αὔσονος τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Καλυψοῦς. Ἐροῦμεν δὲ, ὅτι, εἰ καὶ μὴ κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους Αὔσονες ὠνομάζοντο, ἀλλὰ τοῖς τοῦ ποιητοῦ χρόνοις ἐκαλοῦντο οὕτως.

Νήσους τε Λιγυστίδας. Περὶ τὴν Ἰταλίαν εἰσὶ τρεῖς Λιγυστίδες, καλούμεναι Στοιχάδες, διὰ τὸ στοίχῳ τετάχθαι· αἵτινες οἰκοῦνται ὑπὸ τῶν Λιγύων.

V. 557. Αὐτόν που. Μετὰ τὴν πεῦσιν ἐμπνευσθεὶς, ἐντεῦθεν ἄρχεται τοῦ διηγήματος.

V. 564. sqq. Ἑξείης πλήθοντο. Λίβυρνοι, ἔθνος, οἰκοῦντες ταύτας τὰς νήσους, Ἴσσαν τε δυσκέλαδον καὶ Πιτύειαν. Μεθ᾽ ἃς εἰς Κόρκυραν ἦλθον.

Τὴν δὲ Πιτυοῦσαν καλουμένην Πιτύειαν εἶπεν, Ὁμήρῳ ἑπόμενος.

V. 576. Δοιάζοντο. Ἐστοχάζοντο.

V. 577. Χόλον ἐφράσσαθ᾽ Ἥρη. Ἡ Ἥρα (φησὶ) τὴν Διὸς ὀργὴν ἐπισταμένη πρὸς τοὺς Ἀργοναύτας, σφοδροὺς ἀνέμους ἐποίησε κατ᾽ ἐκείνους τοὺς τόπους, ὅπως ἀποσταῖεν μὲν αὐτῶν, φέροιντο δὲ εἰς τὴν Ἠλεκτρίδα νῆσον.

V. 585. Οὐ γὰρ ἀλύξειν. Ἡ στεῖρα τῆς Ἀργοῦς

(φησὶ) φωνῆεν ἔχουσα ξύλον, μεταδέδωκεν αὐτοῖς τὸν Διὸς χόλον φεύγειν, καὶ πρὸς Κίρκην ἀφικέσθαι, τὸν Ἀψύρτου θάνατον καθαρθησομένους.

V. 596. Εἰς δὲ τὸν Ἠριδανὸν εἰσέβαλλον, ὅς ἐστι τῆς Κελτικῆς ποταμός· εἰς ὃν λέγουσι πεπτωκέναι τὸν Φαέθοντα.

Δήουσιν. Εὑρήσουσιν. Ἀεὶ γὰρ ἐπὶ μέλλοντος κεῖται. *)

V. 604. sqq. Λέγεται, τῶν Ἡλιάδων θρηνουσῶν τὸν Φαέθοντα, καὶ εἰς αἰγείρους μεταβεβλημένων, τὸ ἀποστάζον δάκρυον εἶναι ἤλεκτρον.

V. 611. Κελτοὶ δ' ἐπί. Οἱ Κελτοὶ ἐφήμισαν τὸ ἤλεκτρον εἶναι μὴ τῶν Ἡλιάδων, ἀλλὰ δάκρυον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡνίκα διὰ τὸν Ἀσκληπιοῦ θάνατον ἀπελθεὶς εἰς τοὺς Ὑπερβορέους ἀφίκετο, διὰ τὴν τοῦ πατρὸς ἐπιτίμησιν· ἢ ὅτε ἐκελεύσθη θητεύειν ἐπὶ τῷ φόνῳ τῶν Κυκλώπων.

V. 625. Τὰ δὲ δάκρυα. Θρηνουσῶν δὲ τῶν Ἡλιάδων τὸ δάκρυον ἀναμίσγεται τοῖς ὕδασιν, ὥσπερ σταγόνες ἐλαίου.

V. 626. Στάγες. Ὡς ἀπὸ τῆς στὰξ σταγός.

V. 627. Ῥοδανοῖο βαθὺν ῥόον. Ῥοδανὸς, ποταμὸς τῆς Κελτικῆς, τῷ Ἠριδανῷ συμμιγνύμενος, καὶ σχιζόμενος, τῇ μὲν εἰς Ὠκεανὸν φέρεται· τῇ δὲ, εἰς τὸν Ἰόνιον κόλπον· τῇ δὲ, εἰς τὸ Σαρδόνιον πέλαγος.

V. 640. Ἑρκυνίου. Ἑρκύνιον ὄρος Κελτῶν, ἢ δρυμός.

V. 647. Ἀδήϊοι. Ἄγνωστοι. Ἀζήτητοι. Ἀπρόκλητοι.

---

*) Ad v. 591.

V. 650. sq. Εἵνεκα κούρων Ζηνός. Τῶν Διοσκούρων, οἵτινες ηὔξαντο ὑπὲρ αὐτῶν.

V. 653. Πόρε νῆας. Σώζειν δηλονότι. Ὁ τρόπος ἔλλειψις.

V. 661. Αἰαίης λιμένα. Ἔοικεν Ἀπολλώνιος ἐκδεδέχθαι τὴν Ὀδυσσέως πλάνην περὶ Τυῤῥηνίαν καὶ Ἰταλίαν· ἐκεῖ γὰρ ὑποτίθεται τὴν Κίρκην οἰκεῖν.

V. 662. Ἔνθα δὲ Κίρκην. Ἡ Κίρκη (φησὶ) κατελήφθη ἐπὶ θαλάσσης ἡμέρας γενομένης, ἀποτρεπομένη φοβερὸν ὄναρ, ὃ νυκτὸς εἶδεν, αἵματι τὸν οἶκον αὐτῆς μεμολυσμένον.

V. 694. Ἧτε δίκη λυγροῖς. Ὡς νόμος ἐστὶ τοῖς ἱκέταις, ὥστε αὐτοὺς ἐπὶ τῆς ἑστίας καθημένους μὴ φθέγγεσθαι.

V. 699. Φύξιον οἶτον. Φύξιος μὲν Ζεὺς, ὁ βοηθῶν τοῖς φυγάσι, καὶ πρὸς ὃν καταφεύγουσι· φύξιος δὲ οἶτος ἐνταῦθα ὁ θάνατος, δι᾽ ὃν καταφεύγουσιν. Ἔγνω δὲ (φησὶν) ἡ Κίρκη τὸν Ἰάσονα φόνου δεδρακότα.

V. 704. Ἀτρέπτοιο λυτήριον ἧγε φόνοιο. Λυτήριον τὸ καθάρσιον λέγει, ὅ ἐστι χοιρίδιον μικρὸν, ὅπερ οἱ ἁγνίζοντες θύσαντες, τὰς χεῖρας τοῦ ἁγνιζομένου τῷ αἵματι αὐτοῦ βρέχουσιν.

V. 708. Ἀγκαλέουσα. Ἐπικαλουμένη.

V. 709. Παλαμναίων τιμήορον ἱκεσιάων. Παλαμναῖος λέγεται ὁ φόνον εἰργασμένος· ἐνταῦθα δὲ παλαμναίας ἱκεσίας λέγει τὰς ὑπὲρ φόνου γινομένας· ὧν τὸν Δία τιμήορον, ἤγουν τιμωρητὴν, φησίν.

V. 712. Ἡ δ᾽ εἴσω. Ἡ δὲ Κίρκη πέμματα τινὰ ἐπέκαιεν, ὕδωρ ἐπιχέουσα κατὰ τὸν νόμον.

Ὅτι δὲ Αἰόλος ἐξουσίαν εἶχεν ἀνέμων, καὶ Ὅμηρος φησίν·

Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων.

Ὅτι δὲ αἴθραν τὸ ψύχος λέγουσιν, ὁ αὐτός φησι ποιητής·

Αἴθρῃ καὶ καμάτῳ δεδμημένον.

Καὶ ἡμεῖς ἐν τῇ συνηθείᾳ φαμὲν ὕπαιθρα, τὰ ὑπὸ ἀνέμων καταπνεόμενα.

V. 786. Διὰ πλαγκτὰς περόωντας. Πλαγκταὶ πέτραι ἐν τῷ πορθμῷ εἰσὶν, ὡς Τίμαιος καὶ Δημαίστρατος ὁ Λιπαραῖος· νῦν δὲ τὰς Κυανέας λέγει. Ἐν ὑπερβατῷ δὲ ἀναγνωστέον· ἔστι γὰρ διαπερῶντας.

V. 788. Περιβλύει. Περικλύζει, κατὰ μίμησιν ἤχου.

Σπιλάδες δὲ αἱ πέτραι, ἀπὸ τοῦ συμπεπλῆχθαι.

V. 807. Φυτήσαια. Φυτῆσαι, φυτεῦσαι, βλαστῆσαι.

V. 808. Αὐτὴ δὲ σέλας. Ὅτι τοπαλαιὸν τὰς μητέρας τῶν γαμούντων ἐν τοῖς γάμοις δᾳδουχεῖν ἔθος ἦν, καὶ Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις φησίν· Ἐγὼ δ' οὔτέ σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς νόμιμον ἐν γάμοις, ὡς πρέπει μητρὶ μακαρίᾳ. Ἥρα οὖν φησὶ δᾳδουχῆσαι τῇ Θέτιδι, διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν εὔνοιαν μητρὸς ἔργον ἐπιτελοῦσα.

V. 813. Νηϊάδες κομέουσι. Τὴν Χαρικλὼ λέγει καὶ τὴν Φιλύραν, ὑφ' ὧν ἐτράφη ὁ Ἀχιλλεύς· ὧν ἡ μὲν Χαρικλὼ, γυνὴ Χείρωνος· Φιλύρα δὲ, μήτηρ.

Λίπτοντα. Ἐπιθυμοῦντα.

V. 815. Ἄρηγε. Ἀρήγειν, βοηθεῖν.

Χρειώ μιν. Ἀναξαγόρας φησὶν, ὅτι ταῖς ἀληθείαις Ἀχιλλέα τιμῶσι τοῖς περὶ Λακωνικὴν ταῦτα πέπλασται. Οἱ δέ φασιν, ὅτι συμπαθήσαντες οἱ θεοὶ τῇ

Θέτιδι ἀπεθανάτισαν αὐτόν. Ὅτι δὲ Ἀχιλλεὺς εἰς τὸ Ἠλύσιον πεδίον παραγενόμενος ἔγημε Μήδειαν, πρῶτος Ἴβυκος εἴρηκε· μεθ' ὃν Σιμωνίδης. *)

V. 816. Ἠδ' αὐτῷ Πηλῆϊ. Ὁ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας ἐν δευτέρῳ φησὶν, ὅτι ἡ Θέτις εἰς λέβητα ὕδατος ζέοντα ἐνέβαλε τοὺς ἐκ Πηλέως γενομένους αὐτῇ παῖδας, βουλομένη εἰδέναι, εἰ θνητοί εἰσιν· ἑτέρους δὲ εἰς πῦρ, ὡς Ἀπολλώνιος φησί. Καὶ δὴ πολλῶν διαφθαρέντων, ἀγανακτῆσαι τὸν Πηλέα, καὶ κωλῦσαι τὸν Ἀχιλλέα ἐμβληθῆναι εἰς λέβητα. Σοφοκλῆς δὲ ἐν Ἀχιλλέως ἐρασταῖς φησὶν, ὑπὸ Πηλέως λοιδορηθεῖσαν τὴν Θέτιν καταλιπεῖν αὐτόν. Στάφυλος δὲ ἐν τρίτῳ τῶν περὶ Θεσσαλίαν ἱστορεῖ, Χείρωνα, σοφὸν ὄντα καὶ ἀστρονομίας ἔμπειρον, βουλόμενον τὸν Πηλέα ἔνδοξον ποιῆσαι, μεταπέμψασθαι τὴν Ἄκτορος θυγατέρα τοῦ Μυρμιδόνος, καὶ λόγους διασπεῖραι, ὅτι μέλλει γαμεῖν τὴν Θέτιν ὁ Πηλεὺς, Διὸς διδόντος αὐτῷ· οἱ δὲ θεοὶ μετ' ὄμβρου καὶ χειμῶνος ἥξουσιν εἰς τὸν γάμον. Ταῦτα φημίσας παρετήρει τὸν χρόνον, ἐν ᾧ ὑδάτων ἔμελλεν ἔσεσθαι ἐπομβρία καὶ πνεύματα ἐξαίσια· καὶ δίδωσι Πηλεῖ Φιλομήλαν. Καὶ οὕτως ἐπεκράτησεν ἡ φήμη, ὅτι τὴν Θέτιν ἔγημεν.

V. 820. Ἄϊκας. Ἄϊκες, αἱ ἐν τῷ πολέμῳ ἐφ' ἑκάτερα κινήσεις καὶ ὁρμαί. Ὁ δὲ Ἀπολλώνιος τὰς ἀντιπνοὰς τῶν ἀνέμων εἴρηκεν.

V. 825. Μηδὲ σύγ' ἠὲ Χάρυβδιν. Ἡ Σικελία ἀντικρὺ κεῖται τῆς Ἰταλίας· ἔστι δὲ τούτων μέσον πορθμὸς, διέχων σταδίους ἑπτὰ ἀπὸ Σικελίας εἰς Ἰταλίαν. Τῶν δὲ τριῶν αὐτῆς ἀκρωτηρίων ἀφορᾷ πρὸς Ἰταλίαν ἡ

---

*) Ad v. 814.

Πελωρίς· ὑπόκειται δὲ αὐτῇ Χάρυβδις· ἡ δὲ Σκύλλα ἐν τῇ Ἰταλίᾳ ἀντικρὺ ταύτης. Ἀκρωτήριον δέ ἐστιν ἡ Σκύλλα, ἐξέχον εἰς θάλασσαν, ὁμοίωμα καὶ πρόσωπον ἔχον γυναικός. Κάτω δὲ τοῦ ἀκρωτηρίου εἰσὶ πέτραι πολλαὶ καὶ μεγάλαι, ἔχουσαι κοίλους τόπους καὶ σπήλαια, ἐν οἷς θαλάσσια θηρία μένουσιν. Ὅσα μὲν οὖν τῶν πλοίων τὰς πέτρας ἐκκλίνοντα ὑπὸ τοῦ κλύδωνος εἰς τὴν Χάρυβδιν ἀπωσθῶσιν, ἀναῤῥοφοῦνται ὑπ' αὐτῆς, συγκαταφερόμενα τῇ θαλάσσῃ· ὅσα δ' αὖ ὑπὸ τῆς ἐν Χαρύβδει θαλάσσης εἰς τὰς πέτρας τῆς Σκύλλης ὑφάλους καὶ τραχείας οὔσας ἀπωσθῶσι, συγκατακλᾶται καὶ διαφθείρεται· εἶτα ἐξιόντες θαλάσσιοι κύνες καὶ ἕτερα διάφορα θηρία ἐσθίουσι τοὺς ἐκ τῶν νεῶν ἄνδρας. Δοκεῖ δὲ ἡ Σκύλλα καὶ λέγεται παρὰ τοῖς ποιηταῖς ἔχειν κύνας ἐξέχοντας ἀπὸ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ στήθους, καὶ ἀναιρεῖν τοὺς δι' αὐτῆς πλέοντας, ἐπεὶ κάτωθεν ἐκ τῶν κοίλων μερῶν τῶν πετρῶν, ἐφ' ὧν μένουσιν, ἄνω ἀνιόντες ὑπονοοῦνται καὶ ὁρῶνται, ὡς ἐξιόντες ἐκ τοῦ στήθους αὐτῆς ἔσωθεν καὶ τῶν πλευρῶν. Καὶ τὴν ἐν τῷ Μινωταύρῳ δὲ κατάβασιν Χάρυβδιν ἤδη τινὲς τῶν ποιητῶν ὠνομάκασι.

V. 828. Σκύλλης Αὐσονίης. Τὸ σπήλαιον τῆς Σκύλλης ἐλέγετο εἶναι περὶ τὴν Ἰταλίαν, ὅ ἐστιν ἐν τῷ πορθμῷ.

Ἡν τέκε Φόρκυν. Ἀκουσίλαος Φόρκυνος καὶ Ἑκάτης τὴν Σκύλλαν λέγει. Ὅμηρος δὲ τὴν Σκύλλης μητέρα Κράταιϊν καλεῖ. Ἀμφοτέροις οὖν Ἀπολλώνιος κατηκολούθησεν. Ἐν δὲ ταῖς Μεγάλαις Ἠοίαις Φόρβαντος καὶ Ἑκάτης ἡ Σκύλλα. Στησίχορος δὲ ἐν τῇ Σκύλλῃ Λαμίας τὴν Σκύλλαν φησὶ θυγατέρα εἶναι.

V. 834. Εἰ μὲν δὴ μαλεροῖο. Περὶ τὸν πορ-

V. 862. Ἀλλὰ σὺ μή τοι. Μήτινι τῶν Ἀργοναυτῶν ἀποδείξῃς με, ἡνίκα με ἴδῃς σὺν ταῖς Νηρεΐσιν ὑπαντήσασάν σοι.

V. 864. Ἀπηλεγέως. Ἀναμφιλέκτως.

V. 865. Ἀΐδηλος. Ἀφανὴς γενομένη κατέδυ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης.

V. 866. Τὸν δὲ Πηλέα δεινῶς ἡ λύπη ἔπληξεν.

V. 868. Νηπιάχοντος. Νηπιάχειν, τὸ νηπιάζειν.

V. 871. Ἀμβροσίῃ χρίεσκεν. Θειοτάτῳ ἐλαίῳ περιέχριε τὸ ἁπαλὸν αὐτοῦ σῶμα.

V. 872. Καί οἱ στυγερόν. Καὶ αὐτοῦ τὸ μισητὸν γῆρας ἀπὸ τοῦ σώματος ἀποσοβήσαι.

Ἀλάλκειν, ἐκβάλλειν.

V. 874. Σπαίροντα διὰ φλογός. Ἀλλόμενον καὶ σαλεύοντα ἐπὶ τοῦ πυρός.

V. 876. Τὸν μὲν ἄρ ἁρπάγδην. Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἀναρπάξας ἔῤῥιψεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κράζοντα.

V. 880. Ἀμηχανία. Ἀπορία, λύπη.

Παλίσσυτος. Μετὰ δὲ ταῦτα οὐκέτι ἐξ ὑποστροφῆς παρεγένετο πρὸς τὸν Πηλέα. ὅθεν τὰς φρένας αὐτοῦ κατέδησεν ἡ ὀλιγωρία.

V. 884. Ἄεσαν. Ἐκοιμήθησαν.

Τῇς ἔνι δαισάμενοι. Ἐν ταύταις δὲ εὐωχηθέντες καὶ δειπνήσαντες, ἐκοιμήθησαν τὴν νύκτα, ὡς καὶ πρότερον· οἷον ὡς τὴν ἑτέραν νύκτα.

V. 886. Κατηλυσίῃ. Καθόδῳ.

V. 887. Βαῖνον ἐπὶ κληῗδας. Ἀνέβαινον ἐπὶ τὰ σανιδώματα τῆς νηὸς καὶ τὰς ἑαυτῶν καθέδρας.

Ἐκ δὲ βυθοῖο εὐναίας. Ἐκ δὲ τοῦ βυθοῦ ἀνέφερον ἢ ἀνεῖλκον τὰ σίδηρα, χαίροντες τῇ ἐλεύσει

Ἡσιόδῳ, οὕτως ὀνομάζουσι τὴν νῆσον.

Νῆσον ἐς Ἀνθεμόεσσαν, ἵνα σφέα

Ὀνόματα δὲ αὐτῶν, Θελξιόπη, ἢ
πὴ, Ἀγλαόφωνος.

V. 897. Πορσύνεσκον. Ἔτερπ
ἠξίουν καὶ ηὔξανον, παρθένον ἔτι οὖσα

V. 900. Αἰεὶ δ' εὐόρμου. Ἀεὶ
ναι καὶ θεωροῦσαι ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ
τόπου πολλῶν παριόντων τὴν ἡδεῖαν ἐπι
τῇ τηκεδόνι φθίνειν ποιοῦσαι.

V. 907. Εὐτροχάλοιο. Τῆς τρ
μέλος ἐκίνησεν.

Καναχῆσε. Ἤισεν. Ἐκίνησε.

V. 909. Κρεγμῷ. Τῇ κρούσει. Ὑ
τος. Κρέκειν γὰρ τὸ κρούειν.

V. 917. Ἔρυκος μεδέουσα. Ἐ
λεως, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἀφροδίτη. Οἱ δ

V. 921. Μιξοδίησιν ἁλός. Μι
τὸν τόπον, καθ' ὃν ἦν ἡ Σκύλλα καὶ ἡ
τὸ ἀντικρὺ εἶναι ἀλλήλων.

V. 923. Ἄμοτον. Ἀκατάπαυστον.

V. 936. *Παρβολάδην.* Παραβεβλημένως. Οἱονεὶ παραπλέοντες.

V. 937. *Ἐπήτριμοι.* Ἐκ πλαγίων, ἢ ὁμοῦ πρὸς ἀλλήλας κατανηχόμενα ἑκατέρωθεν.

V. 940. *Αὐτίκ' ἀνασχόμεναι.* Εὐθέως ἀνελκύσασαι ἐπὶ τῶν λευκῶν γονάτων τὰ ἱμάτια ἄνωθεν τοῦ ζωναρίου, καὶ ἀνασύρασαι αὐτὰ ἐῤῥωμένως, ἄνωθεν τῶν πετρῶν καὶ τῆς τοῦ κύματος ἀνακλάσεως ἐκινοῦντο.

V. 943. *Τὴν δὲ παρηορίην.* Μετέωρον. Ἐβάσταζον γὰρ αὐτὴν αἱ Νηρηΐδες ἄνωθεν τῶν πετρῶν, ἀλλήλαις ὡς σφαῖραν ἀκοντίζουσαι.

V. 947. *Ἠρήρειντο.* Ἐπλησίαζον καὶ ἑδράζοντο.

V. 957. *Στελεῇ.* Τῇ λαβῇ. Τυπίδος δὲ, τῆς σφύρας. Ἐπὶ τῆς τοῦ ξύλου ἐπερεισθεὶς σφύρας.

V. 961. *Ὅσση δ' εἰαρινοῦ.* Ὅσον ἐστὶ διάστημα ἡμέρας ἐαρινῆς, ἤγουν δώδεκα ὡρῶν διαστήματος μοῖρα. Ἐαρινὴν δὲ εἴρηκεν ἡμέραν τὴν τῆς ἰσημερίας.

V. 965. *Θρινακίας λειμῶνα.* Τίμαιος Θρινακίαν φησὶ καλεῖσθαι τὴν Σικελίαν, ὅτι τρεῖς ἄκρας ἔχει. Οἱ δὲ ἱστορικοὶ Θρίνακον φασὶν ἄρξαι τῆς Σικελίας. Μύλας δὲ, χεῤῥόνησον Σικελίας, ἐν ᾗ αἱ τοῦ Ἡλίου βόες ἐνέμοντο.

V. 972. *Ἀργύρεον χαῖον.* Χαῖον ἐστὶ καμπύλη βακτηρία, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται. Ἀμερίας δὲ ψιλὴν ἀπέδωκε ῥάβδον. Καλλίμαχος·

Ἔπρεπέ τοι προέχουσα κάρης εὐρεῖα καλύπτρη,
ποιμενικὸν πίλημα, καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα.

Καὶ τὸ παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ λεγόμενον ἐρυσίχαιον τοιοῦτόν ἐστι. Σημαίνει γὰρ τῷ χαίῳ ἐρύοντας, ἤγουν ποιμαίνοντας.

Τινὲς δὲ τὸ ἀμφιλαφῆς ἀντὶ τοῦ ξυλώδης ἀπέδωκαν. Ὧι οἰκείως ἐπισυνάπτει τὸ πίειρα, δηλονότι λιπαρὰ καὶ εὔδιος.

Ἡ δὲ Κερκύρα πρότερον μὲν Δρεπάνη ἐκαλεῖτο, εἶτα Σχερία. Ἀποδίδωσι δὲ τὴν αἰτίαν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Κερκυραίων πολιτείᾳ. Φησὶ γὰρ τὴν Δήμητρα φοβουμένην, μὴ οἱ ἐκ τῆς ἠπείρου ἐρχόμενοι ποταμοὶ ἤπειρον αὐτὴν ποιήσωσι, δεηθῆναι Ποσειδῶνος, ἀποστρέψαι τὰ τῶν ποταμῶν ῥεύματα. Ἐπισχεθέντων οὖν τούτων, ἀντὶ Δρεπάνης Σχερίαν ὀνομασθῆναι. Δρεπάνη δὲ ἐκαλεῖτο διὰ τὸ τὴν Δήμητρα, αἰτησαμένην δρέπανον παρ' Ἡφαίστου, τοὺς Τιτᾶνας διδάξαι θερίζειν· εἶτα αὐτὸ κρύψαι εἰς τὸ παραθαλάσσιον μέρος τῆς νήσου· προσκλυζούσης δὲ τῆς θαλάσσης, ἐξομοιωθῆναι τὴν θέσιν τῆς γῆς δρεπάνῃ. Τίμαιος δὲ ἐκ τοῦ δρεπάνου, ᾧ ἐξέτεμεν τοῦ Οὐρανοῦ τὰ αἰδοῖα ὁ Κρόνος, ἢ ὁ Ζεὺς τὰ τοῦ Κρόνου. Τοῦτο γὰρ αὐτοῦ κεκρύφθαι φησί. Μάκρις δὲ ὠνομάσθη ἀπὸ Μάκριδος τῆς Διονύσου τροφοῦ· Κερκύρα, ἀπὸ Κερκύρας τῆς Ἀσωποῦ θυγατρός.

V. 989. Στάχυν ὄμπνιον. Πολὺν, δαψιλῆ. Φιλητᾶς ἐν ἀτάκτοις γλώσσαις ἀπέδωκε ὄμπνιον στάχυν τὸν εὔχυλον καὶ τρόφιμον. Κυρηναίων δέ τινες τὸν πλούσιον καὶ εὐδαίμονα ὄμπνιον καλοῦσιν. Ἄμεινον δὲ τὸν φερέσβιον εἰπεῖν, οἱονεὶ ἔμπονόν τινα ὄντα καὶ ὄμπνιον.

V. 990. Ἐκλήϊσται. Πεφήμισται, νενόμισται.

V. 992. Αἵματος Οὐρανίοιο. Ἀκουσίλαος ἐν τῇ τρίτῃ φησὶν, ὅτι ἐκ τῆς ἐκτομῆς τοῦ Οὐρανοῦ ῥανίδας ἐνεχθῆναι συνέπεσεν, τουτέστι σταγόνας, κατὰ τῆς γῆς· ἐξ ὧν γενηθῆναι *) τοὺς Φαίακας. Οἱ δὲ, τοὺς

*) Rectius scribas γεννηθῆναι. Sic in Herodoto VI. c. 69. prae-

σι) πολλὰ κακοπαθήσασα κατηνέχθη
πελάγους.

V. 1002. Κόλχων, οἳ πόντοι
οἳ μετὰ Ἀψύρτου ὄντες κατῴκησαν ἐι
αἵτινές εἰσι τῆς Ἰλλυρίδος. Οἱ δὲ διὰ
τρῶν ἐξελθόντες ᾤκησαν Κερκύραν.
των τοὺς ἀριστεῖς Κόλχων, οὐ κατὰ τ
στειλαμένων, οἱ μὲν διὰ τοῦ Ἴστρου (κα
ται) τὸν πλοῦν ἐποιήσαντο, ὧν ἦρχεν Ἄ
κάτωθεν ἐμβαλόντες εἰς τὸν δεδηλωμέν
κατέλαβον τοὺς ἥρωας περὶ τὰς καλουμ
νήσους· οἱ δὲ διὰ τῶν Κυανέων νήσων τ
σάμενοι Κόλχοι κατηνέχθησαν εἰς τὴν
ἐν ᾗ καὶ οἱ Ἀργοναῦται ἔτυχον ὄντες.

V. 1003. Μαστῆρες. Ζητηταί.

V. 1004. Ἔξαιτον. Ἐξαίρετον, κ

V. 1005. Ἀπροφάτως. Χωρὶς
τιῤῥήσεως.

V. 1015. Εἴ νυ καὶ αὐτή. Περὶ
δεια· καὶ σὺ ἄνθρωπος εἶ, οἷς τὸ ἁμα
ῥᾳδίως. Τούτοις δὲ σφόδρα πρὸς συμ
τὴν Ἀρήτην ἡ Μήδεια. Καὶ γὰρ διὰ τὸ

εἶναι φύσεως ἀλλήλους ἐλεεῖν χρὴ, καὶ διὰ τοῦτο ὀξυῤῥεπεῖς εἶναι πρὸς τὰ πάθη.

V. 1020. Ἴστω νυκτ. Ὅρκος παρὰ Κόλχοις ἡ Ἑκάτη ταῖς φαρμακίσι. Εὑρέτις γὰρ τῶν φαρμακειῶν ἡ θεός.

V. 1031. Ὑμέων. Ἕνεκα τῶν ὑμῶν ἄθλων ἐγὼ, ὦ φέρτατοι, ἐν μεγάλῃ ταραχῇ εἰμί. Τῇ γὰρ ἐμῇ γνώμῃ τούς τε ταύρους ἐζεύξατε, καὶ τοὺς γηγενεῖς ἐξεθερίσατε· καὶ νῦν τὸ δέρος εἰς Θετταλίαν ἀποίσετε.

Ἡ δὲ περὶ καὶ ἀμφὶ ἐκ παραλλήλου.

V. 1043. Νέμεσίν τε θεῶν. Τὴν ἰοῦσαν ἐς χεῖρας τῶν θεῶν νέμεσιν. Τοῦτ' ἔστι τὸ νεμεσητόν. Τοῦτο δὲ λέγει, ἐπειδὴ ἐνώπιον τῶν θεῶν ἱστάμενοι ἱκετεύομεν· διὸ καὶ αἰδούμεθα τοὺς ἱκετεύοντας.

V. 1045. Οὐ νηούς. Οὐ γὰρ ναός μοι ἐστὶ βοηθὸς, οὔτε πύργος, οὔτε ἄλλη τὶς βοήθεια, ἀλλ' ὑμεῖς μοι ἀσφάλεια πᾶσα.

V. 1046. Οἰόθι προτιβάλλομαι. Μόνη οὖσα προβάλλομαι ὑμᾶς βοηθούς.

V. 1047. Σχέτλιοι. Χαλεποὶ καὶ ἀνηλεεῖς οὐ μετατρέπεσθε ὁρῶντές με γονυπετοῦσαν τῇ βασιλείᾳ.

V. 1049. Ἀλλά κε πᾶσι. Ὁ λόγος, Ὅτε τὸ κώδιον λαβεῖν ἠθέλετε, καὶ πᾶσι τοῖς Κόλχοις ἕτοιμοι ἦτε μάχεσθαι· νῦν δὲ ὀλίγους παραγενομένους ἐπὶ τὴν ἀπαίτησιν τὴν ἐμὴν φοβεῖσθε.

V. 1058. Στρευγομένοις. Φθειρομένοις καὶ καταπονουμένοις. Ἢ καὶ προσδιατρίβουσι. Ὅθεν καὶ στρὰγξ ἡ κατὰ βραχὺ πρόσθεσις τοῦ ὕδατος. Οὕτω Δίδυμος. Ἐντεῦθεν καὶ ἡ στραγγουρία, ἀπὸ τοῦ κατὰ στράγγα οὐρεῖν.

V. 1059. *Κατευκήλησε.* **Κατέπαυσε**, εἰς ἡσυχίαν ἤγαγε.

V. 1062. *Κλωστῆρα.* **Τὸν ἄτρακτον.**

V. 1064. *Σταλάει.* **Στάζει.** *Ὅθεν καὶ σταλαγμός.*

V. 1066. *Ἰκμαίνοντο.* **Ὑγραίνοντο.** *Ἐμφαίνει δὲ τὸ πολὺ δάκρυον καταλείβειν.*

V. 1072. *Προσπτύσσετο.* **Ἐλιπάρει, παρεκάλει.**

V. 1082. *Ῥέζομεν ἀμπλακίησιν.* Ἀντὶ τοῦ ἁμαρτίαις. Ἐὰν δὲ γράφεται *ἀτροπίησιν*, ἀμετατροπίαις, ἢ κακοβουλίαις. Ὁ δὲ νοῦς, ἁμαρτάνουσα δὲ τοπρῶτον ἡ Μήδεια, προέδωκε τοὺς ἰδίους, καὶ ἐξημάρτησε φυγοῦσα· ἃ πολλάκις ποιοῦμεν δι' ἄνοιαν.

Ἀκειομένη. Τωννυμένη, ἢ θεραπεύουσα καὶ ἰωμένη.

V. 1090. *Οἷα μὲν Ἀντιόπην.* Ἀντιόπη Νυκτέως ἦν θυγάτηρ, ἣν ὁ Ζεὺς Σατύρῳ ὁμοιωθεὶς φθείρει. Καὶ φεύγουσα τοῦ Νυκτέως τὰς ἀπειλὰς, καταφεύγει εἰς Σικυῶνα πρὸς Ἐποπέα. Τεκοῦσα δὲ Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον, ἐξέθηκεν ἐν τῷ Κιθαιρῶνι παρὰ βουκόλῳ τινί. Ὁ δὲ Νυκτεὺς διὰ τὴν τόλμαν τῆς παιδὸς λυπηθεὶς, τελευτᾷ, τοῦ ἀδελφοῦ Λύκου δεηθεὶς, μὴ περιϊδεῖν τὴν παῖδα, ἀλλ' ἑλεῖν ἀπελθόντα εἰς Σικυῶνα. Στρατεύει δὲ ἐπὶ τὴν πόλιν Λύκος, καὶ κτείνει τὸν Ἐποπέα· καὶ λαβὼν τὴν Ἀντιόπην αἰχμάλωτον, παραδίδωσι φυλάττειν Δίρκῃ τῇ ἑαυτοῦ γαμετῇ. Ἡ δὲ φεύγει, καὶ ληφθεῖσα πάλιν, τοῖς ἑαυτῆς παισὶν ἐκδίδοται, Ἀμφίονι καὶ Ζήθῳ. Ἐνταῦθα δὲ ἐκκαλύπτει ὁ τροφεὺς βουκόλος τὸ γεγονός. Οἱ δὲ τὴν μὲν Ἀντιόπην σώζουσιν, τὴν δὲ Δίρκην ἐξ ἀγρίου ταύρου προσδήσαντες διαφθείρουσι. Μεταπεμψάμενοι δὲ τὸν Λύκον, ὡς ἐκδώσοντες τὴν Ἀν-

τώπην, σφάττειν ἔμελλον· Ἑρμῆς δὲ ἐκώλυσε, τῷ Λύκῳ δὲ προσέταξεν παραχωρῆσαι τῆς βασιλείας αὐτοῖς.

V. 1091. Οἷα δὲ καὶ Δανάη. Φερεκύδης ἐν δωδεκάτῳ ἱστορεῖ, ὡς Ἀκρίσιος γαμεῖ Εὐρυδίκην τὴν Λακεδαίμονος· τῶν δὲ γίνεται Δανάη. Χρωμένῳ δὲ αὐτῷ περὶ ἄρσενος παιδὸς, ἔχρησεν ὁ θεὸς ἐν Πυθοῖ, ὅτι αὐτῷ μὲν οὐκ ἔσται παῖς ἄρσην· ἐκ δὲ τῆς θυγατρὸς, πρὸς οὗ αὐτὸν δεῖ ἀπολέσθαι. Ὁ δὲ, ἐπανελθὼν εἰς Ἄργος, θάλαμον ποιεῖ χαλκοῦν ἐν τῇ αὐλῇ τῆς οἰκίας κατὰ γῆς, ἔνθα τὴν Δανάην εἰσάγει μετὰ τῆς τροφοῦ· ἐν ᾧ αὐτὴν ἐφύλασσεν, ὅπως ἐξ αὐτῆς παῖς μὴ γένηται. Ἐρασθεὶς δὲ Ζεὺς τῆς παιδὸς, ἐκ τοῦ ὀρόφου χρυσῷ παραπλήσιος ῥεῖ· ἡ δὲ ὑποδέχεται τῷ κόλπῳ. Καὶ ἐκφήνας αὐτὸν ὁ Ζεὺς τῇ παιδὶ μίγνυται. Τῶν δὲ γίνεται Περσεύς· καὶ ἐκτρέφει αὐτὸν ἡ Δανάη καὶ ἡ τροφὸς, κρύπτουσαι Ἀκρίσιον. Ὅτε δὲ Περσεὺς τριέτης ἢ τετραέτης ἐγένετο, ἤκουσεν αὐτοῦ τῆς φωνῆς παίζοντος· καὶ διὰ τῶν θεραπόντων μετακαλεσάμενος τὴν Δανάην σὺν τῇ τροφῷ, τὴν μὲν ἀναιρεῖ, Δανάην δὲ κατάγει σὺν τῷ παιδὶ ἐπὶ τὸν ὑπὸ τοῦ ἑρκίου Διὸς βωμόν. Μόνος δὲ αὐτὴν ἐρωτᾷ, πόθεν εἴη αὐτῇ γεγονὼς ὁ παῖς. Ἡ δὲ ἔφη, ἐκ Διός. Ὁ δὲ οὐ πείθεται, ἀλλ' εἰς λάρνακα ἐμβιβάζει αὐτὴν μετὰ τοῦ παιδὸς; καὶ κλείσας καταποντοῖ. Καὶ φερόμενοι ἀφικνοῦνται εἰς Σέριφον τὴν νῆσον· καὶ αὐτοὺς ἐξέλκει Δίκτυς ὁ Περισθένους, δικτύῳ ἁλιεύων. Εἶτα ἡ Δανάη ἀνοῖξαι ἱκετεύει τὴν λάρνακα. Ὁ δὲ, ἀνοίξας, καὶ μαθὼν οἵτινές εἰσιν, ἄγει εἰς τὸν οἶκον, καὶ τρέφει ὡς ἂν συγγενεῖς αὐτοῦ ὄντας. Ἦσαν γὰρ ὁ Δίκτυς καὶ ὁ Πολυδέκτης Ἀνδροθόης τῆς Κάστορος καὶ Περισθένους τοῦ Δαμάστορος, τοῦ Ναυπλίου, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης, ὡς Φερεκύδης ἐν πρώτῳ. Ἐν

γος σὺν τοῖς Κύκλωψι, καὶ τῇ Δανάῃ,
μέδα. Καὶ ἐλθὼν, Ἀκρίσιον οὐχ εὑρ
(ὑπεχώρει γὰρ αὐτὸν δείσας εἰς τοὺς Πελ
ρισσαν) μὴ καταλαβὼν δὲ αὐτὸν, τὴν
ταλείπει παρὰ τῇ μητρὶ Εὐρυδίκῃ, καὶ
δαν, καὶ τοὺς Κύκλωπας· αὐτὸς δὲ ἔβη
Καὶ ἀφικόμενος, Ἀκρίσιον ἀναγνωρίζει
ἕπεσθαι εἰς Ἄργος πείθει. Καὶ ὅτε δὴ
συντυγχάνει ἀγῶνι νέων ἐν τῇ Λαρίσσῃ.
ἀποδύεται εἰς τὸν ἀγῶνα, καὶ λαβὼν
σκεύει. Τὸ δὲ πένταθλον οὔπω ἦν, ἀλλ
στον τῶν ἄθλων ἤθλουν. Ὁ δὲ δίσκος,
ἐπὶ τὸν πόδα τοῦ Ἀκρισίου, τιτρώσκει
δὲ ἐκ τούτου Ἀκρίσιος, ἀποθνήσκει αὐτ
Καὶ αὐτὸν κατατίθεται Περσεὺς καὶ οἱ Λ
σθεν τῆς πόλεως, καὶ αὐτοῦ ποιοῦσιν ἡρῷ
Περσεὺς δὲ ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους.

V. 1093. Ὑβριστὴς Ἔχετος. Τοῦ
ρος ὡς ὠμοτάτου μέμνηται. Ἡ δὲ Ἀρήτ
τοῦ πράγματος γεγενημένου λέγει. Εὑρ
θον ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Λυσίππου Ἠπ

V. 1100. *Ἀτίσαι.* *Ἀτιμάσαι, παραβῆναι.*

V. 1125. *Ὑλλικῷ.* *Ὑλλικὸς λιμὴν, ἀπὸ Ὕλλου τοῦ Μελίτης καὶ Ἡρακλέους.*

V. 1131. *Ἄντρῳ ἐν ἠγαθέῳ.* *Ἐν τῷ μεγάλῳ καὶ θείῳ, ἐν ᾧ Μάκρις κατῴκει, ἐν τούτῳ τῷ ἄντρῳ τὸν Διόνυσον ἔθρεψεν· ὃ καλεῖται Διθυρίτης. Διὰ τοῦτο Διθύραμβος ὁ Διόνυσος ἐκλήθη, διὰ τὸ δύο θύρας ἔχειν τὸ ἄντρον.*

V. 1138. *Καὶ ἑ χολωσαμένη.* *Ἡ Ἥρα τὴν Μάκριν τῆς Εὐβοίας ἐξέβαλε, διὰ τὸ δέξασθαι παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ τὸν Διόνυσον καὶ θρέψαι. Ἡ δὲ Εὔβοια ἱερά ἐστι τῇ Ἥρᾳ.*

V. 1141. *Ἔνθα τότ' ἐστόρεσαν.* *Ἐν τῷ ἄντρῳ Μάκριδος φησὶ τὸν γάμον γεγενῆσθαι Μηδείας καὶ Ἰάσονος. Φιλητᾶς δὲ ἐν Τηλέφῳ, ἐν τῇ Ἀλκινόου οἰκίᾳ.*

V. 1147. sq. *Ἴσχε δ' ἑκάστην αἰδώς.* *Διὰ τούτων τὰς νύμφας φησὶν ἐπιθυμούσας ἅψασθαι τοῦ μαλλοῦ, διὰ τὸ κάλλος, ὅμως αἰδουμένας ἀπέχεσθαι, διὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ μέλλειν γίνεσθαι τὴν μῖξιν.*

Περὶ δὲ τοῦ δέρους, ὅτι ἦν χρυσοῦν, οἱ πλεῖστοι ἱστοροῦσιν. Ἀκουσίλαος δὲ ἐν τῷ περὶ γενεαλογιῶν πορφυρευθῆναι φησὶν ἀπὸ τῆς θαλάσσης.

V. 1149. *Αἱ μέν τ' Αἰγαίου.* *Αἰγαῖος, ποταμὸς περὶ Κερκύραν. Τούτου θυγάτηρ Μελίτη· ἧς καὶ Ἡρακλέους Ὕλλος. Ἀφ' οὗ ἔθνος Ὑλλεῖς· καὶ Ὑλλικὸς λιμὴν, παρὰ Φαίαξι. Πανύασις δέ φησιν ἐν Λυδίᾳ, νοστήσαντα Ἡρακλέα τυχεῖν ἰάσεως ὑπὸ Ὕλλου τοῦ ποταμοῦ· ὅς ἐστι τῆς Λυδίας. διὸ καὶ τοὺς δύο υἱοὺς αὐτοῦ Ὕλλους ὀνομασθῆναι.*

V. 1150. *Μελιτηΐου.* *Ὄρος Κερκύρας τὸ Μελίτειον.*

V. 1153. *Κεῖνο καὶ εἰσέτι.* Τὸ Μάκριδος, ὃ νῦν ἱερὸν Μηδείας καλεῖται.

Ἰστέον ὅτι Τιμαίου λέγοντος ἐν Κερκύρᾳ τοὺς γάμους ἀχθῆναι, Διονύσιος ὁ Μιλήσιος ἐν δευτέρῳ τῶν Ἀργοναυτικῶν, ἐν Βυζαντίῳ φησίν· Ἀντίμαχος ἐν Λυδῇ, πλησίον τοῦ ποταμοῦ μιγῆναι αὐτῇ φησὶ τὸν Ἰάσονα.

V. 1160. *Προμολῇσι.* Προμολὰς εἴρηκε τοὺς ἐκτὸς τοῦ ἄντρου τόπους.

V. 1167. *Παρμέμβλωκε.* Πάρεστι.

V. 1170. *Φαέεσσιν.* Ἀντὶ τοῦ φωτισμοῖς. Φησὶ γὰρ ὄντα σκοτεινὸν τὸν ἀέρα τοῖς φωτισμοῖς ἐλάμπρυνε. Γράφεται *φαρέεσσιν.*

V. 1174. *Ἀνὰ πτόλιν.* Ἡ τῶν Κερκυραίων ἐπὶ τῆς χερσονήσου κεῖται. Φησὶν οὖν ὁ ἱστορικὸς, ὅτι μακρὰν τῆς πόλεως ἐπὶ τοῦ αἰγιαλοῦ τῆς χεῤῥονήσου ἦσαν· ἐν ᾗ ἐστὶν ἡ πόλις, ὡς Ἀπολλωνίδης ἐν τῷ περίπλῳ τῆς Εὐρώπης.

V. 1175. *Χερνήσοιο.* Τὴν χεῤῥόνησον χέρνησον εἴρηκε, ὡς ἐν τῷ πρώτῳ.

Τὴν δὲ ἀντικρὺ τῆς Κερκύρας χώραν εἴρηκε *Μακριδίαν*· ἴσως διὰ τὸ ᾠκηκέναι ἐκεῖ τοὺς Εὐβοεῖς. ἡ δὲ Εὔβοια Μάκρις ἐκαλεῖτο τὸ πρότερον. ταύτην οὖν οἱ κατοικήσαντες μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν Ἄβαντες Μάκριν ὠνόμασαν.

V. 1187. *Ἄλλοι δ' ἀμφιφορῆας.* Θεόπομπος ἀμφιφορεῖς λέγεσθαι φησὶ τοὺς ὑπ' ἐνίων μετρητάς· Παυσανίας δέ φησι τὸν ἀμφιφορέα ὑπὸ Ἀθηναίων ἀμφορέα καλεῖσθαι.

V. 1188. *Λιγνύς.* Ἡ καπνώδης ἀναφορά· ἢ τὸ τοῦ φωτὸς ἄκρον. Ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον.

V. 1191. *Ἀγλαΐην.* Κόσμια.

V. 1193. *Εἴδεα καὶ μορφάς.* Τὸ μὲν εἶδος κυρίως ἐπὶ προσώπου τέταχεν ὁ Ἀπολλώνιος· μορφὴ δὲ τὸ σχῆμα.

V. 1194. *Εὐκρέκτου.* Εὔκρεκτος, εὔηχος κιθάρα.

V. 1210. *Συνήμονας.* Τοὺς συνήθεις καὶ ἑταίρους. Ἀπὸ τοῦ συνεῖναι.

V. 1212. *Εἰσότε Βακχιάδαι.* Βάκχιος ἐγένετο υἱὸς Διονύσου, ἐν Κορίνθῳ δὲ διέτριβεν. Ἦσαν δὲ εὐγενέστατοι οἱ ἀπ' αὐτοῦ τὸ γένος ἔχοντες· οἵτινες ἐξεβλήθησαν ἐκ Κορίνθου διὰ τὸν Ἀκταίωνος θάνατον. Ἡ δὲ ἱστορία ἐστὶν ἥδε. Μέλισσος εὐεργετήσας τοὺς Κορινθίους, (μέλλοντας γὰρ ὑπὸ Φείδωνος τοῦ τῶν Ἀργείων βασιλέως διαφθαρῆναι ἐῤῥύσατο) τιμῆς ἠξιώθη παρ' αὐτοῖς. Καί ποτε οἱ Βακχιάδαι νυκτὸς ἐπελθόντες τῇ οἰκίᾳ τούτου, ἐβούλοντο ἀποσπᾷν τὸν παῖδα Ἀκταίωνα. Τῶν δὲ γονέων ἀντεχόντων, συνέβη διασπασθῆναι αὐτόν. Μελλόντων δὲ τῶν Ἰσθμίων ἄγεσθαι, στὰς ἐπὶ τοῦ βωμοῦ ὁ Μέλισσος πολλὰ τοῖς Κορινθίοις κατηράσατο, ἢν μὴ τὸν τοῦ παιδὸς ἐκδικήσωσι θάνατον. Ταῦτα εἰπὼν εἰς τὸν ὑποκείμενον κρημνὸν ἑαυτὸν ἔβαλεν. Οἱ δὲ Κορίνθιοι, εὐλαβούμενοι ἀνεκδίκητον λιπεῖν τὸν τοῦ Ἀκταίωνος θάνατον, ἅμα μὲν *) καὶ τοῖ θείου κελεύοντος, ἐξέβαλον τοὺς Βακχιάδας. Χερσοκράτης δὲ, εἷς τῶν Βακχιαδῶν, ἔκτισε Κέρκυραν, ἐκβαλὼν τοὺς ἐνοικοῦντας Κόλχους. Οἱ δὲ, ἐκβληθέντες, εἰς τὴν ἤπειρον παρεγένοντο.

Ἐφύρηθεν. Ἐφύρα ἡ Κόρινθος, ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Ἐπιμηθέος θυγατρός. Εὔμηλος δὲ, ἀπὸ Ἐφύρας

---

*) Imo δέ.

τῆς Ὠκεανοῦ καὶ Τηθύος, γυναικὸς δὲ γενομένης Ἐπιμηθέως.

V. 1215. *Νεσταίους τε.* Τοὺς Νεσταίους Σκύλαξ φησὶν ἔθνος Ἰλλυρικόν. Ἀπὸ τούτων περίπλους ἐστὶν εἰς τὸν κόλπον. Καὶ Ἐρατοσθένης ἐν γ Γεωγραφουμένων φησί· Μετὰ Ἰλλυριοὺς Νεσταῖοι, καθ' οὓς νῆσος Φάρος, Φαρίων ἄποικος.

V. 1216. *Ἀλλὰ τὰ μὲν στείχοντος.* Ἀντὶ τοῦ μετὰ πολὺν χρόνον. Τίμαιος δέ φησι, μετὰ ἔτη ἑξακόσια τῶν Τρωϊκῶν Χερσικράτη, ἀπόγονον τῶν Βακχιαδῶν, εἴτε ἐκπεσόντα τῆς Κορίνθου, εἴτε καὶ ἑκόντα, ἀπελθεῖν διὰ ἀτιμίαν, καὶ κατῳκηκέναι τὴν νῆσον. Κόλχοι δὲ, διαβάντες εἰς τὴν πλησίον νῆσον, μετὰ ταῦτα εἰς τὰ Κεραύνια ὄρη ὁρμήσαντες, εἴς τε τοὺς Ἄβαντας καὶ Νεσταίους καὶ Ὤρικον ἀπῳκίσθησαν.

V. 1217. *Μοιράων δ' ἔτι κεῖσε.* Τιμώναξ ὁ πρώτῳ τῶν Σικελικῶν ἐν Κόλχοις φησὶν Ἰάσονα Μήδειαν γῆμαι, Αἰήτου αὐτῷ ἐγγυήσαντος. Ὁ δὲ αὐτός φησι· Δείκνυνται παρὰ τὸν παράπλουν ἔνδον τοῦ Πόντου κῆποι τινὲς Ἰασόνιοι καλούμενοι, καθ' ὧν τὴν ἀπόβασιν ἐποιήσατο· καὶ κατὰ τὴν Αἶαν γυμνάσια καὶ δίσκοι *), καὶ τῆς Μηδείας θάλαμος, καθ' ὃ τότε ἐνυμφεύθη·

---

*) Non *disci*, sed *locus* τῆς δισκοβολίας: quem usum pluralis huius substantivi Lexicographi neglexerunt. Conferas pluralem eadem ratione usurpatum πεσσοί. Euripides Med. v. 67. sq. πεσσοὺς προσελθών, ἔνθα δὴ παλαίτεροι [ut recte Piersonus. In Plutarcho v. Pelop. init. legendum Κάτων ὁ πρεσβύτερος, coll. T. VI. p. 748. Reisk. V. Wesseling. ad Diodor. Sic. T. II. p. 518, 21. Heyn. ad Homer. T. VII. p. 42. et Schneider. ad Xenophont. Anab. II, 1, 10.] θάσσουσι. Obiter Lexicis adde δίσκευμα, δισκευτής et δισκοειδής. Primum legitur in Io. Tzetzae Exegesi in Hom. Iliad. p. 139, 2.: alterum in Thoma Magistro p. 243.: tertium in Agatharchide p. 67. Huds.

ι πρὸς τῇ πόλει ἱερὸν ἱδρυμένον Ἰάσονος, καὶ πρὸς
ύτοις ἱερὰ πολλά. Τίμαιος δὲ, ἐν Κερκύρᾳ λέγων γε-
ηθαι τοὺς γάμους, καὶ περὶ τῆς θυσίας ἱστορεῖ, ἔτι
ὶ νῦν λέγων ἄγεσθαι αὐτὴν κατ' ἐνιαυτὸν, Μηδείας
ῶτον θυσάσης ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ. Καὶ βωμοὺς
φησι μνημεῖα τῶν γάμων ἱδρύσασθαι, σύνεγγυς μὲν
ς θαλάσσης, οὐ μακρὰν δὲ τῆς πόλεως. Ὀνομάζουσι
τὸν μὲν, Νυμφῶν· τὸν δὲ, Νηρηΐδων. Ὁ γε μὴν
τολλώνιος τὸν μέν φησι Νυμφῶν εἶναι, τὸν βωμόν·
ν δὲ, τῶν Μοιρῶν.

Θύη δὲ ἐπέτεια λέγει τὰς ἐνιαυσιαίους θυσίας.

V. 1218. Νομίοιο καθ' ἱερόν. Διὰ τὸ κατὰ
μον γενέσθαι τὴν κρίσιν τοῦ Ἀλκινόου, διὰ τοῦτο νο-
ίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν ἱδρύσασθαι τὴν Μήδειαν.

V. 1235. Σύρτιν. Δύο εἰσὶν ἐν τῇ Λιβύῃ Σύρτεις.
ἰσὶ δὲ πηλώδεις. Γίνονται δὲ ἀμπώτεις εἰς αὐτάς. Καὶ
τῷ Ὠκεανῷ εἰσὶ τόποι, ὅπου κατασύρονται οἱ πλέον-
ς, καὶ ἀπόλλυνται.

V. 1237. Τέναγος. Ὁ πηλώδης τόπος.

Μνιόεντα. Σύμφυτα.

V. 1239. Ἠερίη. Πᾶν τὸ πολὺ καὶ δαψιλὲς ἠε-
όεν λέγεται.

V. 1243. Ἐνέωσε. Ὤθησε.

Τάχιστα. Γράφεται ἄγεσθαι.

V. 1247. Ἀρδμόν. Ποτισμόν.

V. 1248. Πάτον. Περίπατον.

V. 1258. Διωλυγίης. Ἀντὶ τοῦ σκοτεινῆς. Ἢ
ντὶ τοῦ ἐπὶ πολὺ διηκούσης.

V. 1260. Ἰθυντήρ. Κυβερνήτης.

V. 1264. Τεναγώδεα. Πηλώδη. Τέναγος δέ ἐστι
υρίως γῆ ἐπιπόλαιον ὕδωρ ἔχουσα, ἢ πηλῶδες ὕδωρ.

V. 1279. Παχνώθη. Ἀντὶ τοῦ ἐπάγη. Ἐπήχθη. Ὁ τρόπος εἴληπται ἀπὸ τῆς πάχνης.

V. 1284. Ἢ ὅταν αὐτόματα ξόανα. Ὅταν μέλλῃ τι συμβαίνειν χαλεπὸν, εἴωθε τὰ ἀγάλματα ἱδροῦν· ὥσπερ καὶ ἐν Θήβαις συνέβη, ὅτε συνίστατο ὁ περὶ Χαιρώνειαν πόλεμος Φιλίππῳ πρὸς Ἀθηναίους.

V. 1285. Καὶ μυχαὶ σηκοῖς. Καὶ ἦχοι ἐν τοῖς ναοῖς φαντασίαν ποιήσωσιν. Ἢ ὅταν μυκήσεις δοκῇ γίνεσθαι περὶ τὰ ἀγάλματα.

V. 1297. Θυγατρί. Τῷ θυγατρὶ τὸ Αἰήτου σύναπτε.

V. 1299. Χηραμοῦ. Χηραμὸς, κατάδυσις. Ἀπτῆνες. Οἱ μὴ ἵπτασθαι δυνάμενοι.

V. 1300. Πακτωλοῖο. Πακτωλὸς, ποταμὸς Λυδίας, ὁ νῦν Χρυσοῤῥόας λεγόμενος.

V. 1304. Ἰήλεμον. Ἀντὶ τοῦ θρῆνον. Εἴρηται ἀπὸ Ἰαλέμου, τοῦ Μούσης παιδός.

V. 1305. Ἐλίασθεν. Ἀντὶ τοῦ ἀπέθανον ἐνταῦθα.

V. 1309. Ἡρῷσσαι. Προπερισπωμένως Ἡρωδιανὸς ἐν δεκάτῳ φησὶν, ἐκ συναλοιφῆς τοῦ ἡρωΐσσαι. Τοῦ ἥρως δὲ τὸ θηλυκὸν γίνεται ἡρῷσσα. Ἢ ἀντὶ τοῦ πρωϊνάς.

Τιμήοροι δὲ, ἔκδικοι καὶ ἔφοροι τῆς Λιβύης. Ἢ ἐν Λιβύῃ τιμώμεναι ἡρωΐναι.

V. 1310. Ἦμος ὅτ' ἐκ πατρός. Πρῶτος Στησίχορος ἔφη σὺν ὅπλοις ἐκ τῆς τοῦ Διὸς κεφαλῆς ἀναπηδῆσαι τὴν Ἀθηνᾶν.

V. 1311. Τρίτωνος. Τρίτων, πόλις Λιβύης. Ἔστι δὲ καὶ Βοιωτίας. Δοκεῖ δὲ ἡ Ἀθηνᾶ παρὰ θατέρᾳ αὐτῶν γεγενῆσθαι. Ἀφ' οὗ καὶ Τριτογένεια λέγε-

κι. Οὕτω τινές. Οἱ δὲ, ἡ τὸ τρεῖν (ἤγουν τὸ φοβεῖσθαι) τοῖς ἐναντίοις ποιοῦσα.

V. 1312. Θέρον. Ἔθερον, ἐθέρμαινον, καὶ ἔκαιον.

V. 1314. Πέπλον. Πέπλος κυρίως ἐπὶ γυναικῶν.

V. 1315. Παλιμπετές. Παλιγκινές. Εἰς τοὐπίσω παλικαμπές.

V. 1317. Ἀτυζόμενον. Ἀτύζω. Παρὰ τὴν ἄτην γίνεται ῥῆμα ἀτῶ, οὗ παράγωγον ἀτύω, ὡς ὀλῶ, ὀλύω καὶ ὀλλύω· περισσεύσαντος δὲ τοῦ ζ, ἀτύζω, ὡς καὶ παρὰ τὸ ἀτίω ἀτίζω.

V. 1318. Ἀμηχανίᾳ. Ἀπορίᾳ.

V. 1322. Οἰοπόλοι. Περὶ τὰς ὄϊς πολοῦσαι.

Χθονίας δὲ αὐτὰς εἶπε, διὰ τὸ θυγατέρας εἶναι τῆς Λιβύης. Εἰσὶ δὲ αἱ ἐπιμηλίδες. Ἢ χθόνιοι, γηγενεῖς.

Αὐδήεσσαι δὲ, αἱ εἰς λόγον ἀνθρώποις ἐρχόμεναι.

Περὶ δὲ τῶν νυμφῶν μέμνηται Καλλίμαχος, οὕτω λέγων·

Δέσποιναι Λιβύης ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων
αὖλιν καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε,
μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε.

V. 1327. Σφετέρῃ ἀπὸ μητέρι. Ἔδει εἰπεῖν ἡμετέρᾳ. Λέγει δὲ τῇ νηΐ. Φέρει γὰρ αὐτοὺς ἐν τῷ κύτει, ὡς ἐν γαστρὶ μήτηρ.

V. 1329. Ἀχαιΐδα. Ἀχαιΐδα λέγει ἢ τὴν Θεσσαλίαν, ἢ τὴν Ἑλλάδα. Βέλτιον δὲ, τὴν Θεσσαλίαν. Οἱ γὰρ οἰκοῦντες Ἀχαιοὶ λέγονται. Ὅμηρος·

Νῦν δ' αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.
Εἶτα·
Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί.

ἤτοι του π περισσευοντος, (βουελαται γ
τὸ πέλας τῶν βοῶν εἶναι, ὃ καὶ βέλτιον.

V. 1348. Στέρφεσιν αἰγείοις. Ἔνθεν καὶ στερφῶσαι. Ἴβυκος δὲ στερφ
εἴρηκε τὸν ἔχοντα δέρματα. Ὅθεν καὶ
ἀξιοῦσι γράφειν μελανοστέρφων γένος,
μελανοστέρνων· οὐ γὰρ μόνα τὰ στέρνα
ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ σῶμα. Ὅθεν καὶ τὸ κε
λέγεται.

V. 1366. Ἀμφιλαφής. Ἀντὶ τοῦ
γας. ἢ ἀμφοτέρωθεν θριξὶ στεγαζόμενο

V. 1367. Νήχυτον. Πολύχυτον.

V. 1380. Ἐπήβολος. Ἐπιβάλλουσ

V. 1381. Μουσάων ὅδε μῦθος.
σται, φησὶν, Μουσάων ὅδε μῦθος· ἐγὼ δ
Μουσῶν· ἐμπέπνευμαι γὰρ πρὸς αὐτῶν
σασθαι.

V. 1384. Θῖνας. Τοὺς τῆς ψάμμου

V. 1396. Ὧι ἔνι Λάδων. Τὸν δρά
να ἐκάλουν. Τοῦτον δὲ Πείσανδρος ὑπεῖ
γῆς γεγενῆσθαι. Ἡσίοδος δὲ ἐκ Τυφῶνος

λέας χρυσοῦν καρπὸν φερούσας· φυλάττειν δὲ αὐτὰ δράκοντα τὸν Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης, ἔχοντα κεφαλὰς ἑκατὸν καὶ φωνὰς παντοίας. Καὶ ὅτι αἱ νύμφαι αἱ Διὸς καὶ Θέμιδος οἰκοῦσαι ἐν σπηλαίῳ περὶ τὸν Ἠριδανὸν ὑπέθεντο Ἡρακλεῖ ἀποροῦντι, μαθεῖν παρὰ Νηρέως, ποῦ ἂν εἴη τὰ χρύσεα μῆλα. Λαβεῖν δὲ αὐτὸν βίᾳ, πρῶτον μὲν μεταμορφούμενον εἰς ὕδωρ καὶ πῦρ· εἶτα ἐς τὴν παλαιὰν ὄψιν καταστάντα, δηλῶσαι τὸν τόπον. Ὁ δὲ ἔρχεται οὕτως ἐπὶ τὰ χρυσᾶ μῆλα. Ἀφικόμενος δὲ εἰς Ταρτησσὸν, πορεύεται εἰς Λιβύην, ἔνθα ἀναιρεῖ Ἀνταῖον τὸν Ποσειδῶνος, ὑβριστὴν ὄντα. Εἶτα ἀφικνεῖται ἐπὶ τὸν Νεῖλον εἰς Μέμφιν, παρὰ Βούσιριν τὸν Ποσειδῶνος· ὃν κτείνει, καὶ τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰφιδάμαντα, καὶ τὸν κήρυκα Χάλβην, καὶ τοὺς ὀπάονας, πρὸς τῷ βωμῷ τοῦ Διὸς, ἔνθα ἐξενοκτόνουν. Ἀφικόμενος δὲ εἰς Θήβας, καὶ διὰ τῶν ὀρῶν εἰς τὴν ἔξω Λιβύην, ἧς ἐν τοῖς ἐρήμοις πολλὰ τῶν θηρίων τοξεύων ἀναιρεῖ, καθήρας δὲ τὴν Λιβύην, κατέβη ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ἔξω κειμένην· καὶ λαβὼν χρυσοῦν δέπας παρὰ Ἡλίου, διαβαίνει ἐν αὐτῷ εἰς Πέργην διά τε τῆς ἔξω τῆς γῆς θαλάσσης, καὶ διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ πλέων. Ἐπελθὼν δὲ παρὰ Προμηθέα, καὶ ὀφθεὶς ὑπ᾽ αὐτοῦ, οἰκτείρει αὐτὸν ἱκετεύοντα· καὶ κτείνει τὸν ἀετὸν, ὃς αὐτοῦ τὸ ἧπαρ ἤσθιε, τοξεύσας προσπετώμενον. Ἀντὶ δὲ τούτου Προμηθεὺς μὴ ἀπιέναι ἐπὶ τὰ μῆλα ὑποτίθεται· ἐλθόντα δὲ πρὸς Ἄτλαντα, κελεύειν ἐνέγκαι αὐτῷ· καὶ ἀντὶ τοῦ Ἄτλαντος αὐτὸν ἀνέχειν τὸν οὐρανὸν, ἕως ἂν ἐνέγκῃ τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων. Ἡρακλῆς δὲ ἀκούσας ἔρχεται πρὸς Ἄτλαντα, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐνεγκεῖν τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑσπερίδων, τρία λαβόντα, διηγησάμενος τὸν ἆθλον. Δοὺς δὲ Ἄτλας ἐπὶ τῶν ὤμων

Ἄτλαντι. Ἦν γὰρ εἰπὼν αὐτῷ ὁ Προμη
νος, κελεύειν δέξασθαι τὸν οὐρανὸν, ἕ
τὴν κεφαλὴν ποιήσεται· ὁ δὲ, καταθε
τὴν γῆν, ὑποδέχεται τὸν οὐρανόν. Ἡρ
τὰ μῆλα, χαίρειν εἰπὼν τῷ Ἄτλαντι, ἀπ
κήνας παρ' Εὐρυσθέα, καὶ δεικνύει αὐτῷ

V. 1399. Ἑσπερίδες ποίπνυον.
ρας ἐπιφαίνεσθαι· ἢ ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ Ἑσπ
Ἦσαν δὲ Φόρκου καὶ Κητοῦς αἱ Ἑσπ
μιᾶς δὲ αὐτῶν εἴρηται ἡ νῆσος, ἣν κατ
ἔχων κύνα Ὄρθον, ἀδελφὸν Κερβέρου
ἀπέκτεινεν. Οἱ δὲ Ἄτλαντος λέγουσιν εἶ

V. 1401. Στύπος. Τὸ στέλεχος.

V. 1404. Χόλον. Ἀντὶ τοῦ τὴν χο
χόλον ἄρα σ' ἔτρεφε.

V. 1405. Πυθομένοις. Ἀντὶ τ
Καὶ τὸ πύον ἐντεῦθεν φησὶ λέγεσθαι Μύ
λίτης. Ἔστι γὰρ τοῦτο σεσηπὸς αἷμα.
δὲ, κατά τινας. Ἢ ἀπὸ τοῦ πνευστικῶς

---

*) Corrigendum esse πευστικῶς, nemo non
Scholia Parisina. Citavi ad illa p.328. Piersonum
tales locutiones fungi vice verborum desiderativo...

τοὺς χρησμοὺς ἔρχεσθαι. Ἢ καὶ ἀπὸ παιδός τινος Πυθικῆς, ἣ ὄνομα Πυθὶς, θυγατρὸς Δελφοῦ.

V. 1409. Ἐσσυμένως ἐγένοντο. Διὰ τύπου σημαίνει, ὅπως ἀφανεῖς ἐγένοντο.

V. 1412. Εἴτ' οὖν οὐρανίαις. Τοῦτο φησὶν, ἐπεὶ τῶν νυμφῶν αἱ μέν εἰσιν οὐράνιαι· αἱ δὲ, ἐπίγειοι· αἱ δὲ, ποτάμιοι· αἱ δὲ, λιμναῖαι· αἱ δὲ, θαλάσσιαι. Καὶ καθόλου δὲ τῶν νυμφῶν γένος εἰς πολλὰ διήρηται, ὥς φησι Μνησίμαχος ὁ Φασιλήτης ἐν διακόσμοις.

V. 1415. Ἐνωπαδίς. Κατ' ὄψιν, φανερῶς.

V. 1418. Λωφήσομεν. Ἀντὶ τοῦ παύσομεν. Κυρίως δὲ λέγεται λωφῆσαι τὸ βάρος ἀπὸ τοῦ τραχήλου ἀποβαλέσθαι· λόφος γὰρ ὁ τράχηλος.

V. 1421. Εἰλαπίνας. Τὰς θυσίας λέγει.

V. 1422. Ἀδινῇ ὀπί. Ἀδινὴν ὄπα τὴν ἀσθενῆ, διὰ τὴν δίψαν.

V. 1433. Κύντατος. Ὁ χείριστος καὶ ἔσχατος *).

V. 1442. Παίφασσε. Ἐψηλάφα. Ἢ ἀντὶ τοῦ ἐνθουσιωδῶς ἐφέρετο.

V. 1452. Χηραμόν. Χηραμὸς, ἡ τῶν μυρμήκων κατάδυσις.

V. 1453. Γειομόροι. Οἱ περὶ τὴν γῆν κακοπαθοῦντες.

V. 1454. Λίβα. Λέγει τὴν σταγόνα. Ἡ εὐθεῖα λὶψ, ἀρσενικῶς.

V. 1460. Δήοιμεν. Εὕροιμεν.

V. 1463. Ἐπηλίνδετο. Ἐκεκάλυπτο.

*) Sic etiam Schol. Paris. Utrobique leg. αἴσχιστος. Hesychius T. II. c. 382. Κύντατον. — αἰσχρότατον. Passim autem confunduntur αἴσχιστος et ἔσχατος. Dionysius Halic. Ant. Rom. VII. c. 40. τὰ αἴσχιστα πεισόμεθα. Cod. Vat. τὰ ἔσχατα πεισ.

V. 1470. *Εἰλατίδην Πολύφημον.* Πολύφημος ἐν Μυσίᾳ καταλειφθεὶς ἔκτισε πόλιν Κίον, τὴν οὕτως ὀνομασθεῖσαν ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. Μαχόμενος πρὸς Χάλυβας οὗτος ἐτελεύτησεν, ὥς φησι Νυμφόδωρος. Ὅτι δὲ τὴν Κίον ἔκτισεν, εἴρηκεν αὐτὸ Χάρις ἐν πρώτῳ χρόνων.

V. 1471. *Οὗ ἕθεν.* Ἑαυτοῦ.

V. 1487. *Αὐλείτης.* Ὁ ἀπὸ τῆς ἐπαύλεως. ἢ ἄγροικος. Ἔστι δὲ παρὰ τὴν αὐλὴν τὸ ὄνομα.

V. 1490. *Λυκωρείοιο.* Ἀντὶ τοῦ Δελφικοῦ. οἱ γὰρ Δελφοὶ τοπρῶτον Λυκωρεῖς ἐκαλοῦντο ἀπό τινος κώμης Λυκωρείας.

V. 1492. *Κῦμα.* Ἀντὶ τοῦ κύημα, κατὰ συγκοπήν. Ἀλέξανδρος δὲ ἐν πρώτῳ Κρητικῶν τῇ Ἀκακαλλίδι συνελθεῖν φησὶ τὸν Ἑρμῆν καὶ τὸν Ἀπόλλωνα· καὶ ἐκ μὲν Ἀπόλλωνος γενέσθαι Νάξον, ἐκ δὲ Ἑρμοῦ Κύδωνα, ἀφ᾽ οὗ ἡ πόλις Κυδωνία καλεῖται ἐν Κρήτῃ. Τὸν δὲ Ἀκακαλλίδος υἱὸν Ἀμφίθεμιν καὶ Γαράμαντα κληθῆναι φησίν. Ἄδηλον δὲ, πότερον ἀπὸ τοῦ Γαράμαντος τούτου οἱ ἐν τῇ Λιβύῃ Γαράμαντες ὠνομάσθησαν, ἢ οὗτος ἀπὸ τοῦ ἔθνους. Ἔστι δὲ καὶ ναὸς παρ᾽ αὐτοῖς, καὶ Γαράμας. * μνημονεύει τοῦ ἔθνους.

V. 1515. *Γοργόνος ἀρτίτομον.* Περσέως ἐν Σερίφῳ μετὰ τῆς μητρὸς διάγοντος παρὰ Δίκτυϊ, καὶ ἡβήσαντος, Πολυδέκτης ὁ Δίκτυος ὁμομήτριος ἀδελφὸς, βασιλεὺς Σερίφου τυγχάνων, ἰδὼν τὴν Δανάην, ἠράσθη αὐτῆς, ἠπόρει δὲ συγκοιμηθῆναι· καὶ παρασκευάσας ἄριστον, ἐκάλει ἄλλους τε πολλοὺς καὶ αὐτὸν Περσέα. Περσέως δὲ πυθομένου, ἐπὶ τίνι ὁ ἔρανος εὐωχεῖται, τοῦ δὲ φήσαντος, ἐπὶ ἵππῳ, Περσεὺς εἶπεν, ἐπὶ τῇ τῆς Γοργόνος κεφαλῇ. Μετὰ δὲ τὸν ἔρανον τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ, ὅτι

οἱ ἄλλοι ἐρανισταὶ τὸν ἵππον ἀπεκόμιζον, καὶ Περσεύς. Ὁ δὲ οὐκ ἐδέχετο, ἀπῄτει δὲ τὴν τῆς Γοργόνος κεφαλὴν κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν· ἐὰν δὲ μὴ κομίσῃ, τὴν μητέρα αὐτοῦ λήψεσθαι ἔφη. Ὁ δὲ ἀνιαθεὶς ἀπέρχεται, ὀλοφυρόμενος τὴν συμφορὰν, εἰς τὸ ἔσχατον τῆς νήσου. Ἑρμῆς δὲ αὐτῷ ὀφθεὶς, καὶ πεῦσιν αὐτῷ προσαγαγὼν, μανθάνει τὴν αἰτίαν τοῦ θρήνου. Ὁ δὲ ἡγεῖται, θαῤῥεῖν εἰπών. Καὶ πρῶτον μὲν ἡγεῖται αὐτῷ πρὸς τὰς τοῦ Φόρκου γραίας, Πεμφρηδὼ καὶ Ἐντὼ καὶ Ἰαινὼ, Ἀθηνᾶς φρασάσης. Καὶ αὐτῶν μὲν ὑφαιρεῖται τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα, ὀρεγουσῶν ἀλλήλαις· αἱ δὲ, αἰσθανόμεναι, βοῶσι, καὶ ἱκετεύουσι τὸν ὀφθαλμὸν καὶ τὸν ὀδόντα ἀποδοῦναι. Ἑνὶ γὰρ αἱ τρεῖς ἐκ διαδοχῆς ἐκέχρηντο. Ὁ δὲ Περσεὺς αὐτὸν ἔχειν ἔφη, καὶ ἀποδώσειν, ἐὰν αὐτῷ ὑποδείξωσι τὰς νύμφας, αἳ ἔχουσι τὴν ἄϊδος κυνῆν, καὶ τὰ πέδιλα τὰ ὑπόπτερα, καὶ τὴν κίβησιν. Αἳ δὲ αὐτῷ φράζουσι. Καὶ ὁ Περσεὺς ἀποδίδωσι. Καὶ ἀπελθὼν πρὸς τὰς νύμφας σὺν Ἑρμῇ, αἰτήσας τε καὶ λαβὼν ὑποδεσμεῖται τὰ ὑπόπτερα πέδιλα, καὶ τὴν κίβησιν περιβάλλει κατὰ τῶν ὤμων, καὶ τὴν ἄϊδος κυνῆν τῇ κεφαλῇ περιτίθησιν. Εἶτα ἔρχεται πετώμενος κατὰ τὸν Ὠκεανὸν καὶ τὰς Γοργόνας, συνεπομένων αὐτῷ Ἑρμοῦ τε καὶ Ἀθηνᾶς. Ταύτας δὲ κοιμωμένας εὑρίσκει. Ὑποτίθενται δὲ αὐτῷ οὗτοι οἱ θεοὶ, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποτεμεῖν ἀπεστραμμένον· καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ τὴν Μέδουσαν, ἣ μόνη ἦν θνητὴ τῶν Γοργόνων. Ὁ δὲ, πλησίον γενόμενος, ἀποτέμνει τῇ ἅρπῃ τὴν κεφαλὴν, καὶ ἐνθεὶς εἰς τὴν κίβησιν φεύγει. Αἱ δὲ αἰσθόμεναι διώκουσιν· οὐχ ὁρῶσι μέντοι αὐτὸν διὰ τὴν ἄϊδος κυνῆν. Περσεὺς δὲ εἰς Σέριφον γενόμενος, ἔρχεται παρὰ Πολυδέκτην, καὶ κελεύει συναθροῖσαι τὸν

σέως λαβοῦσα τὴν κεφαλὴν, ἐντίθησ
αἰγίδα. Τὴν δὲ κίβησιν Ἑρμῇ ἀποδίδ
λα, καὶ τὴν κυνῆν ταῖς νύμφαις. Ἰσ
ἐν τῇ δευτέρᾳ. Ἄλλοι δέ φασι, τὸν
μήσαντα τὴν Γοργόνα, ὑπὲρ τῆς Λιβ
ἐκ δὲ τῶν κατενεχθέντων *) σταγόνων

---

*) Rursus habemus vitium eius generis, de
306. Schol. Paris. recte κατενεχθεισῶν. Harpo
Λευκὴ Ἀκτὴ — πλειόνων οὐσῶν Λευκῶν κ.
tius Lex. c. 158. perperam πλειόνων ὄντων.
vercor, ne in Platonis Theaeteto p. 318. Heind
praeferenda sit auctoritati Scholiastae. Conf.
Bosii Ellips. p. 281. Diodorus Sic. XX. c. 75.
ταχυναυτούσας τῶν ἠκολουθηκότων. Scrib
Idem XII. c. 26. αὐτῶν δὲ τῶν κατὰ τὴν Σικελ
κεχωρηκότων. Wesselingius: „Grammaticoru
„συγκεχωρηκυιῶν, quas Auctor, generis enalla
„spernit." Nollem vir summus hic confugisset
gen: nam in tam arcto verborum nexu prosaic
ἀφελεστέρους, puto ab ista figura abstinuisse; u
nimum genus participii restituendum videatur.
quando participium a substantivo per interpun
Xenophon Memor. II, 2, 3. καὶ αἱ πόλεις —
πεποιήκασιν, ὡς — παύσοντες. Aristides
Iebb. ἅμιλλα δὲ καὶ σπουδὴ τῶν ἑκατέρωθεν μ

νέσθαι θηρία. Διὸ καὶ τὴν Λιβύην πολύθηρον εἶπε. Τὸ αὐτό φησι καὶ Ἀλέξανδρος.

V. 1532. sq. *Χαλκείῃσι μακέλῃσιν.* Τοῖς χαλκείοις σκαφίοις ἐλάχαινον, ὅ ἐστιν ἔσκαπτον. Μάκελλα, δίκελλα.

V. 1536. *Εὖ κτερέων ἴσχοντα.* Ἀντὶ τοῦ λαβόντα.

Χυτὴν δὲ Ὁμηρικῶς τὴν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς χεομένην γῆν.

V. 1537. *Πρήσσοντος.* Φυσῶντος.

V. 1543. *Ῥοίζῳ.* Ἀντὶ τοῦ μετὰ συριγμοῦ.

V. 1544. *Σπινθάρυγες.* Αἱ λαμπηδόνες.

V. 1545. *Ῥωχμοῖο.* Ῥωχμοί εἰσιν αἱ κατὰ τὴν γῆν ῥήξεις.

Noviss. c. 235. Sed adiectiva in ιτης substantivis iuncta feminini generis, cuiusmodi nonnulla Lobeckius citavit, iure habet vir egregius pro sordibus librariorum. Epigramm. adesp. CCCCXVI. v. 3. τὴν Νυμφῶν παροδῖτιν ἀηδόνα. Liber Vaticanus male παροδίτην. In Alcaei Messen. Epigr. XXI. Brunckius ex eodem libro perperam dedit:

> *Δίζημαι κατὰ θυμὸν, ὅτου χάριν ὁ παροδίτας*
> *δισσάκι ΦΙ μοῦνον γράμμα λέλογχε πέτρος.*

Servanda erat Planudea scriptura ἁ παροδῖτις: nam πέτρος praelatum esse, vehementer laudo, cum Graeci dixerint etiam ἡ πέτρος, quod, Lexicographis nostris neglectum, satis docent Onestes Epigr. IX. et Theodoridas Epigr. XVIII. Idque ignoratum in caussa fuit, cur femininum articuli adiectivique in masculinum verteretur. Quod autem Hermanno (dissert. Orph. p. 766.) in Alcaei Epigrammate scribere placuit προσφωνητικῶς, ὦ παροδῖτα, sane miror tam perspicaci viro probari potuisse. Neque enim cippus alloquitur viatorem, sed ipse viator secum sermocinans aenigma sepulcrale solvit. Conf. Antipatri Sidon. Epigr. XCIII. Ceterum poëmatiis ab Hermanno commemoratis, ubi illa compellatio locum suum habet, adde epitaphium in Viti Mariae Giovenazzii Scholiis ad Livii Fragment. p. XL. ed. Lips. p. 46. Bassan.]

V. 1549. *Μείλια.*
δῶρα, τὰ ἱλαστήρια.

V. 1551. *Τρίτων δ'*
Πυθιονίκαις, ἐν τῇ εἰς Ἀ
τωνος ἐπιφάνειαν λέγει. Ἴ
τὰ περὶ Κυπρου καὶ Λιβύη

V. 1558. *Ἐπιΐστορα*
τὴν, ἐπίσκοπον. Ὅταν δὲ
λέγῃ·

Ἴστορα δ' Ἀτρείδην
ἀντὶ τοῦ μάρτυρα, συνθη

V. 1561. *Εὐρύπυλ*
Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ Κελ
λεὺς δὲ Κυρήνης. Φύλαρχ
τὸν καλεῖ, καὶ ἀδελφὸν αὐ
σανδρος δὲ ἐν πρώτῳ περὶ
τὸν βασιλεῦσαι φησὶ Λιβύ
μονεύει τοῦ Εὐρυπύλου κα

— — *βοῶν σίνιν*

περὶ Κυρήνης ποιούμενος

V. 1562. *Πρόφρων*
φημον ἐποίησε δεχόμενον
Ποσειδῶνος καὶ Εὐρώπης
δὲ οὗτος, οὗ εἰς τὴν χώρα
ἐστὶν υἱός. Λέγεται δὲ κα
τὴν βῶλον ὁ Εὔφημος.

V. 1563. *Παραβλήδ*
λῆς. Ἢ παραλογιστικῶς.

V. 1564. *Ἀτθίδα.*
λαγος Μινώϊον. Ἄπις,
της. Μινώϊον δὲ πέλα

η γὰρ Μίνωος ἦν βασιλεία. Ἢ ἐπεὶ θαλαττοκρατῶν ρ' αὐτὸν τὰς νήσους ἐποίησε. Μετὰ δὲ τὸ Κρητικὸν, ὶ Αἰγύπτιον.

V. 1569. Χεῦμα δι' ἠπείρου βεβαρημέναι. δῆλον, πότερον κατὰ τὸ κοινὸν ἤπειρον εἴρηκε τὴν ῆν· ἢ ὅτι πᾶσα ἡ οἰκουμένη εἰς ἠπείρους τρεῖς διήρηται, Ἀσίαν, Εὐρώπην, Λιβύην. Ἡ δὲ Αἴγυπτος κατὰ ἵν τινας τῆς Ἀσίας ἐστὶ, κατὰ δέ τινας τῆς Λιβύης.

V. 1571. Ἄπωθεν. Ἀπὸ διαστήματος.

V. 1573. Διήλυσις. Ἡ διεξέλευσις καὶ ἔξοδος.

V. 1575. Φρίσσουσι. Ἀντὶ τοῦ, εἰς ὕψος αὔονται.

V. 1581. Περιῤῥήδην. Τὸ κατὰ περιφέρειαν ηλοῖ.

V. 1589. Εἴσατο. Ὥρμησεν.

V. 1599. Ἁλοσύδναι. Θαλάσσιαι. Ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ δύνειν, ὅ ἐστιν, ἐν τῇ θαλάσσῃ ὁρμᾷν.

V. 1608. Ὀδακτάζοντι. Δάκνοντι.

V. 1609. Ὀλκήϊον. Τὸ κάτω τοῦ πλοίου ξύλον, ὶ πρὸς τῇ τρόπιδι, οὗ ἡ ναῦς ἕλκεται· ὃ πήγνυται πρῶτον ἐπὶ γῆς, κατασκευαζομένου πλοίου.

V. 1613. Δικραίρα οἱ. Διπλῆ. Τοιαύτη γὰρ ἡ οῦ Τρίτωνος οὐρὰ, διῃρημένη εἰς δύο. Ἔτεμνε δὲ τὸ ιρον τοῦ ὕδατος ταῖς ἀκάνθαις, αἵτινες κάτωθεν ἐπὶ ῖς κέντροις τοῖς σκαμβοῖς ἐδιχάζοντο, ὅμοιαι οὖσαι ῖς τῆς σελήνης κέρασιν, ἅτινα ἡμικύκλια ἐστί. Τοιοῦ ι δὲ σχήματι καὶ τὰ ἄκρα τῆς οὐρᾶς τῶν ἰχθύων ἐστὶν ιικυκλίῳ.

V. 1614. Κήτεος ἀλκαίη. Ἀλκαίη λέγεται ρίως ἡ τοῦ λέοντος οὐρὰ, ἀπὸ τοῦ δι' αὐτῆς εἰς ἀλκὴν ιέπεσθαι. Καὶ ὁ ποιητής·

'τι δὲ εἵμαρτό αὐτῷ τελευτῆσαι, ῥαγείσης τῆς σύριγγος, έγει καὶ Σοφοκλῆς ἐν Τάλῳ. *)

V. 1659. Ὑπ' ἐκ βελέων. Ἤγουν τῶν πετρῶν. ;αὶ γὰρ Ὅμηρος βέλος εἴρηκε τὴν πέτραν τὴν ὑπὸ τοῦ ;ύκλωπος βληθεῖσαν. καὶ πᾶν τὸ πεμπόμενον φησίν.

V. 1661. Ἀνωΐστως. Ἀγνώστως, ἢ ἐξαίφνης.

V. 1667. Ἐπὶ ζωοῖσιν. Διὰ τῶν φαρμάκων τοῖς ·ωοῖσιν ἐπάγονται.

V. 1672. Δείκηλα. Εἴδωλα, φαντάσματα.

V. 1673. Ἄηται. Φέρεται. Κεκίνηται.

V. 1677. Βρίμη. Τῇ ἰσχύϊ. Παρὰ δὲ τὸ βρι πέ-τωκε ῥῆμα τὸ βρίθω· οὗ ὁ μέλλων βρίσω· καὶ ῥηματι-ὸν ὄνομα βρίμη. Τὰ γὰρ εἰς μη λήγοντα ὀνόματα, ὶ φωνήεντι παραληγόμενα, βαρύνεται· οἷον κρήνη, ήμη, κνήμη· πλὴν τοῦ τιμή. Τὰ δὲ ἔχοντα πρὸ τοῦ μ τερον σύμφωνον ὀξύνεται, οἷον γραμμή.

V. 1679. Πετραίῳ στόνυχι. Στόνυξ ἐστὶ κυ-;ως τὸ ἄκρον τοῦ δόρατος· καταχρηστικῶς δὲ πᾶν τὸ 'ς ὀξὺ λῆγον.

V. 1693. Σαλμωνίδος ἄκρης. Σαλμωνὶς αὶ Σαλμώνιον, ἀκρωτήριον Κρήτης.

V. 1695. Κατουλάδα. Σκοτεινὴ νὺξ κατουλὰς αλεῖται, παρὰ τὸ ὀλοούν. Σοφοκλῆς ἐν Ναυπάκτῳ· υκτὶ κατουλάδι.

V. 1698. Μυχάτων. Ἐσχάτων.

V. 1700. Ἠείδειν. Ἀντὶ τοῦ εἴδεσαν.

V. 1707. Ἀριήκοος. Λίαν ἐπήκοος.

Μελάντιοι δέ εἰσι δύο σκόπελοι πρὸς τῇ Θήρᾳ,

---

*) Ad v. 1638.

οὕτως ὀνομαζόμενοι, ἀπὸ Μέλαντος, τοῦ κατασχόντος τὴν χώραν, τὴν προσηγορίαν ἔχοντες.

V. 1711. Σποράδων βαιή. Νῆσος βαιὴ, ἡ Ἀνάφη κληθεῖσα, πλησίον Θήρας.

V. 1712. Νῆσος ἰδεῖν. Νῆσος ἡ Ἱππουρὶς, πλησίον Θήρας. Μνημονεύει δὲ αὐτῆς καὶ Τιμοσθένης, καὶ Πυθαίνετος ἐν πρώτῳ περὶ Αἰγίνης.

V. 1725. Ἐπεστοβέεσκον ἔπεσσιν. Ἐλοιδοροῦντο, ὕβριζον.

V. 1733. Ἁζόμενος Μαίης υἷα κλυτόν. Τὸν Ἑρμῆν φησὶν ἐξιλάσασθαι τὸν Εὔφημον διὰ τὸ θεάσασθαι ὄνειρον. Οὗτος γὰρ ἐπὶ τῶν ὀνείρων ὁ θεός. Τοὺς γὰρ ὀνείρους Ἑρμῇ ἀνατιθέασιν.

V. 1734. Βῶλαξ ἐπιμάστιος. Ἡ τοῦ Τρίτωνος βῶλος ἐπὶ τῶν μαστῶν. Δαίμονα γὰρ τοῦτον εἶπεν.

V. 1750. Βώλακα γὰρ τεύξουσι. Εὔφημος ᾤκει τὴν Λακωνικὴν παρὰ τὸν αἰγιαλόν. Εἷς δέ τις αὐτοῦ τῶν ἀπογόνων Σήσαμος ἀπῴκισε Θήραν. Οὗ ἀπόγονος γέγονεν Ἀριστοτέλης, ὃς τῆς περὶ Κυρήνην ἀποικίας ἡγήσατο. Ἱστορεῖται ταῦτα παρὰ Πινδάρῳ ἐν Πυθιονίκαις· ἐπιμελέστερον δὲ παρὰ Θεοχρήστῳ ἐν πρώτῳ Λιβυκῶν, καὶ παρὰ Ἀκεσάνδρῳ ἐν πρώτῳ Κυρήνης. Λέγει δὲ τὴν Θήραν, ὡς ἐκ τῆς τότε ῥιφείσης βώλου, γεγενημένης ἐν αὐξήσει καὶ ἀναπεφυκυίας ἐν τῇ θαλάσσῃ. Καὶ Πίνδαρος μὲν τακῆναι φησὶ τὴν βῶλον, καὶ κατὰ τὴν νῦν καλουμένην Θήραν νῆσον διαῤῥυῆναι, ἐπιλαθομένων τῶν θεραπόντων· ὁ δὲ Ἀπολλώνιος ἑκουσίως φησὶ τὸν Εὔφημον ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν βῶλον βαλεῖν, συμβουλίᾳ Ἰάσονος.

V. 1765. Καλλίστην ἐπὶ νῆσον. Ἤλλαξε δὲ τὸ ὄνομα ἡ Καλλίστη νῆσος, καὶ ὠνομάσθη Θήρα,

ἀπὸ Θήρα, υἱοῦ Αὐτεσίωνος, ἐκεῖ ἀπὸ Σπάρτης ἀποικίαν ποιήσαντος καὶ μείναντος.

Ἐξελαθέντας. Ἐκβληθέντες ὑπὸ Τυρσηνῶν ἀπῆλθον εἰς Σπάρτην ἔποικοι. *)

V. 1764. Ἐξ ἔθεν. Ἀπὸ Εὐφήμου γενόμενος καὶ αὐτὸς καὶ Ἀριστοτέλης, εἰς Λιβύην τὴν ἀποικίαν ἠγάγοντο. Ἦν δὲ ὁ Θήρας ἀπὸ Οἰδίποδος ἔχων τὸ γένος. Αὐτεσίωνος γὰρ ἦν, τοῦ Τισαμενοῦ, τοῦ Θερσάνδρου, τοῦ Πολυνείκους, τοῦ Οἰδίποδος. Συνηκολούθησαν δὲ εἰς τὴν ἀποικίαν τῷ Θήρᾳ καὶ Λήμνιοι, ἐκβληθέντες ὑπὸ Τυῤῥηνῶν ἐκ τῆς Λήμνου.

V. 1765. Ἀπτερέως. Τάχιστα.

V. 1767. Ὑδρείης πέρι. Ὑδρείαν, τὴν ὕδρευσιν.

V. 1768. Φθαίη. Προφθάσοι. Δηλονότι πρῶτος λάβοι, ἢ ὑδρεύσοι.

V. 1776. Ἐπεὶ οὐ νύ τις ὔμμιν ἄεθλος. Ἐπεὶ οὐδεὶς ὑμῖν ἕτερος ἆθλος καὶ ἀγὼν ἀναχωρήσασιν ἀπὸ τῆς Αἰγίνης γέγονεν, ἕως οὗ ἐπανήλθετε. Ἀλλ' οὔτε σφοδροὶ ἄνεμοι ἐκινήθησαν καὶ ἔπνευσαν· ἀλλ' ἥσυχοι παραπλεύσαντες τήν τε Ἀττικὴν καὶ τὴν Αὐλίδα, τὴν Εὔβοιαν καὶ τὰς πόλεις τῶν Λοκρῶν, χαριέντως καὶ εὐγαλήνως εἰς τοὺς λιμένας τῶν Παγασῶν εἰσήλθετε, ὅθεν καὶ ἀπεπλεύσατε ἀπιόντες ἐπὶ Σκυθίαν διὰ τὸ χρυσοῦν δέρας.

V. 1778. Ἐριωλαί. Αἱ τῶν μεγάλων ἀνέμων καταιγίδες καὶ συστροφαί.

V. 1779. Παρά τ' Αὐλῖδα. Ἡ Αὐλὶς πόλις Βοιωτίας καταντικρὺ τῆς Εὐβοίας κειμένη.

---

*) Ad v. 1760.

γιαλοὺς τῶν Παγασῶν εἰσήλθετε, οὔθ' ἀπεπλεύσατε.

INDICES

IN

SCHOLIA

NOTASQVE

RICH. FR. PHIL. BRVNCKII

AD POETAM

ET

GODOFR. HENR. SCHAEFERI

AD SCHOLIASTAS.

INDEX SCRIPTORVM IN SCHOLIIS CITATORVM *).

A.

*) Indicem huiuscemodi, sed valde imperfectum, editioni suae subiunxerat suisque in Apollonium locis communibus inseruerat Valentinus Rotmarus. Alium, perquam accuratum, ad paginas adornatum editionis praeclarae Stephanicae misit ad me Oxonia vir doctissimus Io. Hudsonus. Tertium, non minus diligenter ad sectiones graecas scholiorum concinnatum, quibus sunt distinctae editiones Basileensis et Francofurtensis Brubachiana, accepi Lipsia ab amico, confectum nescio quo auctore. Quartum, maxime communis, ut spero, usus, hoc loco edendum putavi, ad singulos librorum Apollonii versiculos comparatum a Io. Christophoro Wolfio, Wernigerodensi, collatumque cum indice Oxoniensi et Lipsiensi. Habui et quintum a manus, quem similiter ad versiculos uniuscuiusque libri digesserat Christianus Henricus Postellus, ὁ μακαρίτης. Intelligo praeterea, illustri Cupero indicem eiusmodi ante triginta circiter annos compositum, cum variis observationibus et castigationibus, quibus per magis ardua summi viri negotia adhuc carere coguntur studiosi. Fabric.

a.

*) Huius *Androetae* ἱστορικὸν περὶ τῆς γῆς αὐτοῦ κατ[illegible] mentio in MSto codice apud Lambecium I. p. 148. Fabric.

X.

Z.

X.

Z.

INDEX GRAECVS IN NOTAS.

(Vocibus asterisco notatis Lexica carent.)

K.

N.

Ξ.

O.

Π.

IO. IAC. REISKII

INDEX GLOSSEMATICVS IN SCHOLIA.

A.

Κ.

Λ.

P.

Σ.